

Giới thiệu Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh

Tên gốc: Hôn em còn ngọt hơn cả mật.

Thể loại: Sur đồ luyện, ngọt, sủng.

Đây là lần đầu tiên mình edit truyện một mình, trình độ Ngữ Văn không giỏi lắm, có sai sót gì mong mọi người chỉ ra và giúp mình sửa chữa nhé, cảm ơn mọi người. Từng bình luận góp ý và nhận xét của mọi người chính là niềm động lực to bự đối với mình đó, hehe.

Vấn án 1:

Thầy giáo mới đến khiến cả ban ngoại ngữ đều náo nhiệt hẳn lên, bởi vì đây chính là mỹ nam trong truyền thuyết nhaaaa~

Trong lúc mọi người đều kích động, trầm trồ, Thòi Noãn lại không có cơ hội được tận mắt ngắm nghía như thế.

Bởi vì cô đang bận rộn với sự nghiệp diễn viên của bản thân, dù chỉ là diễn viên mới toanh, chưa có danh tiếng, nhưng có thể nhận được vai nữ phụ phản diện, cô vẫn phải cố hết sức hoàn thành

Vì xin nghỉ mà cô gửi cho vị thầy giáo đó tận 32 tin nhắn trên Wechat.

Còn điểm đậm đáng yêu gửi ảnh chụp chân bó thạch cao của mình.

Tại tiệc mừng công.

Thòi Noãn bung ly rượu, lấy hết dũng khí đến mời rượu người đàn ông có địa vị phi phàm.

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông lạnh nhạt mở miệng hỏi, "Thòi Noãn, chân bó thạch cao của em đâu rồi?"

Thòi Noãn trừng lớn mắt: "Thầy..Thầy Lục?"

Vấn án 2:

Lúc Thòi Noãn theo đuổi Lục Chi Hằng, anh liền từ chối: "Tôi không muốn nói chuyện yêu đương với học trò."

Thòi Noãn kiên trì: "Nhưng mà em đã tốt nghiệp rồi mà."

Lục Chi Hằng nâng nhẹ mí mắt, giọng điệu ông cụ non nói, "Một ngày cũng là thầy, suốt đời mới là cha."

....

Sau này vào một đêm nào đó.

Đuôi mắt người con gái ửng đỏ, giọng nói mềm nhũn, hơi thở dồn dập hỏi: "Thầy Lục, không phải đã nói cả đời là cha sao?"

Lục Chi Hằng nhếch khóe môi, hôn cô, "Ừ, cho phép em gọi anh là cha đó."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đầu tháng chín, thời tiết nóng bức chưa được xua tan, trong không khí vẫn còn vài phần oi bức khó chịu.

Huân hương đặt trên bàn gỗ tử đàn đang lượn lơ khói, mũi Thòi Noãn rất nhạy, ngửi một hồi lâu đã cảm giác như bị hun cho choáng váng đầu óc.

Bộ phim này có tiếng là bộ phim cổ trang đầu tư hàng trăm triệu, nam nữ chính tiền cát xê một tập tận bảy, tám nghìn vạn vậy mà tổ đạo cụ lại bị mua loại đồ cũ rề tiền này.

Đang âm thầm mắng tổ đạo cụ keo kiệt không đáng tin chút nào ở trong lòng, Thòi Noãn nghe được giọng nói hùng hồn đầy nội lực của Phó đạo diễn qua loa.

"Tốt! Mọi người mau vào chỗ, ba, hai, một, action!"

Những nhân viên không liên quan đều đi ra ngoài. Thiển Thiển - cô trợ lý nhỏ làm động tác cổ lên để cổ vũ cho Thòi Noãn.

Đây là lần đầu tiên mà lời thoại của Thòi Noãn dài hơn một trang.

Cô ổn định lại cảm xúc, giương nhẹ cái cằm tinh xảo lên, từ từ đi qua góc tường nơi nữ chính Thẩm Mộng đang núp.

"Hiền Phi tỷ tỷ." Môi đỏ khẽ mở, đuôi mắt hơi giương lên, cô ôn nhu hỏi thăm, "Đã lâu không gặp, tỷ dạo này ổn chứ?"

Mặc dù Thời Noãn cười vô hại nhưng ngoại hình cô xinh đẹp, hơn nữa còn là loại cực kì xinh đẹp nên rất có tính sát thương.

Chính điều này khiến cô không thể nào diễn được vai nữ chính tiểu bạch thuần khiết đáng yêu.

Mặt trái xoan, chiếc mũi thanh tú, môi đỏ căng mọng, cặp mắt nhỏ dài quyến rũ cực kì hút người.

Hai tháng trước, người đại diện của Thời Noãn là Ngô Lệ đã dẫn cô đi gặp Phó đạo diễn để thử vai, lần đầu tiên gặp Phó đạo diễn đã xác định nhân vật này chính là dành cho cô.

Lúc đó ông cầm tay Thời Noãn, cực kì kích động: "Ôi, cô tên là Thời Noãn phải không? Cô đó, trời sinh đáng về khuynh nước khuynh thành hại nước hại dân, khuôn mặt cực kì hợp với vai nữ độc ác, như thể cô chính là dành cho bộ phim của tôi vậy!"

Dù sao cũng là đạo diễn, từ ngữ phong phú, mấy lời này quả thật không thể phân biệt là đang khen hay đang mắng.

Thời Noãn ngây ngẩn, sững sốt một hồi, cho đến khi Ngô Lệ ở phía sau đẩy lưng cô, nói: "Mau cảm ơn Phó đạo diễn đi."

Lúc này cô mới phản ứng kịp, cười cười rồi gật đầu cảm ơn Phó đạo diễn: "Cảm ơn Phó đạo diễn vì đã cho tôi cơ hội này."

Dựa theo kịch bản của phim cung đấu bấy giờ thì nữ chính là người không màng đến thế sự, không thèm tranh đoạt với một người tuy mang vẻ ngoài là đóa hoa trắng thuần khiết nhưng lại có tâm cơ, là đại boss duy nhất của hậu cung, ngoài việc đắp lên mặt một lớp trang điểm dày thì nhất định phải có một lần bị tỳ muội tốt phản bội.

Trong cảnh quay này, Thời Noãn bắt đầu xé rách vẻ mặt giả nhân giả nghĩa, bộc lộ ra vẻ ác độc của Lệ tần.

Bên trong nơi hẻo lánh, trong mắt của Thẩm Mộng đóng vai Hiền phi đầy kinh ngạc, lời kéo cô, "Ta hoàn toàn không nghĩ tới được người dùng thuật vu cô để hãm hại ta là người, là muội muội tốt mà ta luôn tin cậy đó sao?!"

Thời Noãn dễ dàng đẩy ra, cười khê, "Vừa vào cửa cung là một nơi sâu như biển, liền phải tranh đoạt vinh hoa phú quý, luôn cầu được một bước lên hương, người phải chết thì ta mới sống được, còn ai có thể màng tới thứ gọi là tỳ muội tình thân nữa chứ?"

Cô quỳ một chân xuống, ngón tay son màu đỏ tươi nâng cằm Thẩm Mộng, tuy cười nhưng trong mắt tràn ngập sự tàn nhẫn.

"Tỳ tỳ ngây thơ, không hiểu rõ lòng người, bấy giờ dính phải kết cục này thì cũng rất đáng. Chỉ có điều, người thuần khiết như vậy mà lại có thể đi hãm hại nha hoàn luôn trung thành với người, còn có..." Cô lắc đầu tỏ vẻ thương xót, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, "Còn có đứa nhỏ đáng thương chưa được chào đời kia nữa, ha, hi vọng kiếp sau có thể đầu thai vào một gia đình tốt hơn."

"Cát - cảnh này thông qua!" Phó đạo diễn phấn khởi, vui vẻ hô lên, "Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ ba mươi phút."

Là một tân binh, Thời Noãn luôn nhớ trong ngành giải trí này phải tôn trọng tiền bối, vội vàng vươn tay đỡ Thẩm Mộng vừa bị mình đẩy ngã, ngoài miệng luôn nói xin lỗi.

"Thật ngại quá, chị Thẩm Mộng, mong là lúc này em không có nặng tay quá."

Thẩm Mộng né qua một bên, hást cằm, không để ý một chút tới cô, trợ lý vội vàng che dù cùng cô ta đi ra ngoài.

Dáng vẻ lạnh lùng cao quý, so với hình tượng nữ chính thuần khiết đang thống khổ bất lực lúc này như hai người khác nhau.

Người đại diện Ngô Lệ cùng trợ lý Thiên Thiên vừa bước vào thì bất gặp được cảnh này.

Ngô Lệ kéo Thời Noãn qua một bên, an ủi cô: "Tiểu Noãn, chuyện vừa rồi em đừng để trong lòng nhé. Phó đạo diễn thấy em diễn tốt nên thêm một vài cảnh nữa, chắc là vì thế nên cô ta mới không để chịu."

"Hả?" Trên đầu Thời Noãn là một loạt dấu chấm hỏi, "Nhưng em có được thêm cảnh thì cũng có sống được bao nhiêu tập đâu chứ, đâu có khả năng vượt mặt cô ta được."

Ngô Lệ nhìn cô sâu xa, vỗ vỗ vai cô nói: "Cái này gọi là nhận thức được nguy hiểm. Trong dàn tiểu hoa đán đang hot bây giờ thì tài nguyên của Thẩm Mộng là kém nhất."

"Em có ngoại hình đẹp hơn Thẩm Mộng, mặc dù không phải xuất thân là diễn viên chính gốc nhưng ông trời đã cho em bát com này, có thể diễn xuất được, lỡ như sau bộ phim này em bạo hồng thì sẽ có rất nhiều cạnh tranh với cô ta."

"Đúng vậy!" Thiên Thiên ở bên cạnh cũng nói thêm, ánh mắt bừng sáng, "Chị Noãn Noãn, chị phải tin em, sau khi bộ phim này phát sóng, vai Lệ tần của chị chắc chắn sẽ bị dân mạng膜穿 luôn!"

Thời Noãn: "...."

Cô cạ lời, đỡ khóc đỡ cười nhìn Thiên Thiên, "Vậy mà em còn mang vẻ mặt vui vẻ như sắp được ăn Tết vậy đó hả?"

Ngô Lệ liếc cô, lắc đầu ý nói "Em vẫn còn non lắm em gái".

Cô giảng giải từng bước: "Trong ngành giải trí này, càng bị chửi càng thể hiện rõ độ hot, đồng thời lượng fan chắc chắn cũng từ từ tăng!"

"À..." Thời Noãn gật đầu, ý nói mình đang rửa tai lắng nghe.

Ngô Lệ dừng một chút, nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai thì thấp giọng nói: "Em có biết bây giờ một lần mua hot search là phải tốn bao nhiêu tiền không? Nhân vật của em nếu như bị dân mạng chửi thì sẽ xuất hiện trên hot search, đỡ cho công ty chúng ta một số tiền lớn lắm đó."

"Nhưng mà, không phải càng bị chửi nhiều thì đồng nghĩa với việc em diễn tốt sao? Với em thì điều này cũng có thể mà!"

"Oh..." Thòi Noãn chớp mắt, cảm thấy như vậy cũng có lý.

Công ty của bọn cô chỉ mới thành lập được hai năm, nghệ sĩ dưới trướng cộng thêm cả cô nữa thì chưa tới mười người.

Đặc điểm của phòng làm việc cực kì dễ nhận dạng, chỉ cần dùng hai chữ là có thể diễn tả được: Nghèo khó.

Không giống như những minh tinh khác cực kì bạo tay khi mua fan hâm mộ, một lần mua mấy chục vạn người, chỉ có công ty bọn cô vì nghèo nên chỉ mua được một vạn fan, muốn mua hot search để duy trì độ hot cũng bị hết giá cho thót tim

Thiên Thiên đem một chai nước khoáng cùng với điện thoại đưa cho cô, nhắc cô biết, "Chị Noãn Noãn, lúc chị quay phim thì Wechat cứ báo tin hoài đó chị."

Thòi Noãn nói cảm ơn, không nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa, mở điện thoại kiểm tra tin nhắn.

Tài khoản Wechat có tên "Tiểu kiều thế thông minh ở dưới núi" gửi mười mấy tin, đều là của cô bạn cùng phòng kiêm bạn tốt Tống Vi Vi.

[CMN!!! Noãn Noãn, cậu không biết là đã bỏ lỡ chuyện gì đâu!]

[Thầy giáo mới tới, mẹ nó, đẹp trai cực kì luôn!!! Lúc thầy ấy bước vào phòng, tớ có thể nghe rõ tiếng pháo hoa bụp bụp trong lòng mấy bạn học nữ của lớp mình đó.]

[Hahahahaha, may là hôm nay tớ chịu khó trang điểm!!! Ngồi ngắm một tiếng vẫn cảm thấy thầy ấy rất đẹp trai!]

Ngón tay trượt trên màn hình vài lần, Thòi Noãn xem hết tin nhắn mà Tống Vi Vi gửi đến.

Từ n dấu chấm than mà cô bạn gửi đến, Thòi Noãn có thể thấy được người đồng chí này đang hưng phấn quá mức.

Nhưng chuyện này có thể hiểu được, dù sao đây cũng là tin đặc sắc của ban bọn cô. Ở đại học của cô, số lượng nam sinh không chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà chất lượng còn cực kì đáng lo.

Bề ngoại hơi tuần tú một chút thì đã bị một bạn nam khác hút rồi, so với bảo vật quốc gia còn khan hiếm hơn nữa.

Thòi Noãn: [Mặt lạnh lùng.jpg]

[Tớ còn nhớ hôm qua cậu bảo là ở dưới núi mãi mãi không gả mà. Mới đó mà đã muốn tái giá rồi sao?]

Tiểu kiều thế thông minh ở dưới núi: [Hừ, chỉ có trẻ con mới thế, bọn tớ đều muốn được như vậy.]

[Đề kể cho nghe, nguyên một tiết học thầy ấy không cười một lần nào hết, chắc chắn chắc, người đàn ông này thật sự rất lạnh lùng tao nhả, quả là bảo bối của nhân gian.]

[Với lại, thầy giáo mới không chỉ đẹp trai lại còn cực kì giàu, cậu nói xem trường bọn mình đào đâu ra được cực phẩm như vậy chứ?!]

Thòi Noãn tìm tòi về diễn xuất: [Về mặt nghỉ ngơi.jpg]

[Mất cậu có gần rã da sao, trong một tiết học đã nhìn ra được người ta có tiền rồi:]

Tống Vi Vi trả lời rất nhanh --

[Tớ đã quan sát thầy ấy suốt một tiết học, là thật đó, không có lừa cậu đâu, mỗi một cử chỉ, lời nói của thầy ấy đều toát ra khí chất đặc biệt của người đàn ông có tiền.]

[Tất nhiên là tớ còn thấy chiếc đồng hồ Cartier trị giá sáu chữ số trên tay thầy ấy nữa kìa.]

Thòi Noãn: [...Thôi được, cậu thật là lạnh quá đó.]

Cả cuộc trò chuyện hai mươi phút này, Thòi Noãn đều lắng nghe cô bạn mình ca ngợi, người thầy cao phú soái này.

Đúng lúc Thòi Noãn đang muốn bật chế độ máy bay thì điện thoại "Ting" một tiếng, Tống Vi Vi báo một tin gây chấn động cả bầu trời.

Tiểu kiều thế thông minh dưới núi: [Á! Suýt nữa là quên không nói cho cậu biết, thầy giáo cực phẩm này rất gắt đó, thầy ấy nói nghỉ học ba lần thì sẽ bị cho rớt tín chỉ ngay lập tức.]

Thòi Noãn trừng lớn mắt, tay cầm di động run lên một cái.

Cả tháng bảy, vừa nghỉ hè không bao lâu là cô bắt đầu quay phim, lúc đó họ nói là chỉ quay trong vòng một tháng là xong.

Nhưng ai mà biết được vì đoàn phim chấp nhận cho nữ chính Thẩm Mộng quay chương trình thực tế nên toàn bộ những cảnh quay liên quan đến cô ta đều phải kéo dài.

Cũng thật đúng lúc, lúc đó sau lưng Thòi Noãn và Thẩm Mộng có không ít đối thủ đến thử vai cho nên dù đã khai giảng được một tuần, cô vẫn không thể rời chân khỏi khách sạn!

Không còn cách nào khác, người ở đoàn làm phim đa số đều là thân bất do kỷ, đặc biệt là đối với nữ diễn viên tuyến mười tám đột nhiên có cơ hội chen chân vào ngành giải trí như cô.

Không có tên tuổi, không có chỗ dựa thế nên lệnh của đạo diễn như lệnh của trời.

Trong lúc chưa hoàn hồn, Tống Vi Vi lại gửi tin nhắn tới:

[May mà tớ nhanh trí, tớ đã xin nghỉ bệnh cho cậu lúc thầy ấy điem danh, mau viết một bài luận văn năm trăm chữ ca ngợi chị đây đi.]

Thời Noãn thờ phào nhẹ nhõm, lập tức hồi phục lại trạng thái bình thường: [Cúi đầu, bung hoa, đốt pháo! Chờ tớ về trường sẽ đãi cậu một bữa!!!]

Qua vài giây sau, cô lại hỏi: [Đúng rồi, Vi Vi, cậu nói tớ bị bệnh gì vậy?]

Tiểu kiều thê thông minh dưới núi: [À, tớ nói cậu bị té gãy chân, nằm đường thương ở nhà nên không thể đi học được.]

[Nhưng mà, thầy Lục quá đa nghi. Thầy ấy không tin tưởng lời tớ, bảo cậu nhất định phải đưa bệnh án ra cho thầy xem.]

Thời Noãn: "....."

Cái kia vừa đi thì cái khác lại đến, quả nhiên là còn kích thích hơn so với việc đi leo núi nữa.

Thầy Lục mới tới này cũng thật là độc ác mà.

Thời Noãn đứng dậy, mặt trầm tư đi tới đi lui rồi lại quay trở lại chỗ cũ, ánh mắt sốt sắng nhìn về phía người đại diện.

"Chị Lệ, chị có quen biết với người của đoàn làm phim bên cạnh sao? Có thể mượn giúp em thạch cao với vài cuộn băng được không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ở phòng khách sạn, Thời Noãn cầm chiếc gương nhỏ soi tới soi lui.

Lần đầu tiên nói dối thầy giáo để xin nghỉ nên trong lòng cô vẫn có hơi lo lắng.

Cô lo lắng ngẩng đầu nhìn trợ lý, "Thiên Thiên, bây giờ trông chị như thế nào?"

Người con gái trong gương tóc rối tung ở đầu vai, bờ môi tái nhợt, mắt còn có quầng thâm.

Nhìn lại thì thấy rõ được đáng về bệnh nhân tinh thần suy sụp, không được nghỉ ngơi tốt, hoàn toàn một trời một vực với gương mặt xinh đẹp động lòng người trong buổi quay phim lúc sáng.

Thiên Thiên đưa mặt lại gần, nhìn cô chăm chú, giọng chắc nịch: "Hoàn hảo! Chị Noãn Noãn, nếu bây giờ chị dùng tay ôm tim thì có thể diễn vai Tây Thi bị bệnh luôn đó."

Nghe cô nói thế Thời Noãn an tâm được một phần, lại hỏi tiếp: "Em nói xem chị có nên bỏ lớp phần lót ở môi không?"

"Không cần đâu." Thiên Thiên xua tay, khuyên nhủ: "Chị Noãn Noãn, bây giờ chị hoàn toàn mang dáng vẻ yếu ớt, nếu mà lau phấn đi thì không phải diễn Tây Thi mà là đang diễn vai Sadako đó."

"Ok!" Thời Noãn nghiêm túc gật đầu, cảm thấy bé trợ lý của mình nói cực kì hợp lý.

Bộ dạng của cô bây giờ, nếu cảm thêm một hộp thuốc nữa thì cực kì hợp, nói ra lời thoại mà người người nhà nhà đều thuộc

Thận hù, thận yếu do mệt mỏi, làm việc quá sức.

Không cần phải nói, đồ trang điểm của con gái quả là bảo bối thần kỳ.

"Được rồi, em giúp chị quấn băng ở trên chân đi, rồi chụp giúp chị vài tấm hình."

"Chuyện nhỏ." Thiên Thiên lập tức lấy di động, canh góc chụp hình cho cô.

Thời Noãn chọn một tấm, chuẩn bị gửi cho vị thầy giáo Lục mới đến kia.

Cô tìm ra Wechat của thầy giáo mới ở trong group lớp, vào tường nhà rồi gửi lời kết bạn.

[Bạn đã thêm thầy Lục vào bạn bè, bây giờ đã có thể bắt đầu trò chuyện.]

Đối phương lập tức đồng ý lời mời kết bạn.

Thời Noãn phấn khởi, ngón tay gõ chữ không ngừng --

Thời Noãn: [Thầy Lục, em sai rồi, em thật sự sai rồi. Em không có cố ý cúp tiết của ngài mà thật ra em bị té gãy chân ạ.]

[Em rất muốn tham gia tiết học, lắng nghe lời dạy của ngài nhưng em thật sự lực bất tòng tâm. Bây giờ tôi đi vệ sinh mà em cũng chỉ có thể đi bằng một chân, mỗi một bước đều cực kì khó khăn!]

[Mặc dù không có đi học nhưng em nhất định sẽ ghi chép cẩn thận những gì ngài dạy ạ.]

[Thầy Lục, ngài tin em đi, em xin thề, hai tuần sau em chắc chắn sẽ đến lớp đúng giờ ạ.]

[Thầy Lục, ngài nhìn đi, em không có lừa ngài đâu, em gửi ảnh chụp té gãy chân qua cho ngài xem nè.]

Xong rồi gửi tám ảnh cô bị bệnh nằm trên giường, chân còn quấn một lớp thạch cao dày.

Tin nhắn gửi đi rồi lại như đá chìm đáy biển.

Thời Noãn cứ đợi, xem đi xem lại vẫn chưa thấy thầy Lục trả lời.

Đọc thuộc kinh bản đến mười hai giờ, hai mắt cô đã nặng trĩu, điện thoại lại báo có tin nhắn.

"Éc!" Thời Noãn giống như người trong mơ bước đường cùng tìm thấy được ánh sáng của đời mình, bỗng nhiên bối rối, lập tức mở Wechat.

Tội cho cô đánh nhiều chữ chân thành như vậy, còn khổ cực hóa trang một phen, cuối cùng chỉ nhận lại được một c hữ ---

Lục: [Ừ.]

Thời Noãn không cảm nhận được sự đẹp trai của người thầy này từ những lời ba hoa chích chòe của Tống Vi Vi nhưng mà lại bị đóng băng bởi sự lạnh lùng này.

Giọng điệu này không khác gì so với mấy Hoàng đế thời cô đại lúc muốn nói "Trẫm đã duyệt rồi, mau quỳ gối tạ ơn đi".

Thời Noãn tắt đèn, trước khi nhắm mắt đi ngủ một giây còn không nhận được mà sầu nào suy nghĩ ----

Chữ "Ừ" này cuối cùng là đồng ý hay không đồng ý đây?

Cái gọi là muốn nói dối thì phải dùng vô số lời nói dối để thành công quả là không sai mà.

Thầy giáo mới đến này lòng sâu như đáy biển, thái độ lại khó lường.

Thời Noãn bắt đầu chăm chỉ đăng trên vòng bạn bè để xây dựng hình tượng thiếu nữ tuy bị thương nhưng vẫn nuôi ý chí học tập kiên cường, tất cả để thể hiện độ đáng tin của lời nói dối này.

"Vết thương hồi phục rất nhanh, mấy ngày nữa là có thể đến trường rồi."

"Hôm nay mình đã #giải_quyết_trăm_từ #học_45_từ_đơn, trong vòng mười ngày đã học được vài trăm từ đơn rồi. Mọi người cũng học từ đơn đi."

"Mình thích học lắm, học tập giúp cho mình cảm thấy vui vẻ. Nếu như được cho thêm thời gian để học thì mong là mình sẽ được học trong vòng 1 vạn năm nữa luôn."

"Không gì có thể ngăn cản mình trên bước đường học hành, học hành mê mết nên càng ngày mình càng gầy..."

Mỗi ngày sau khi quay phim xong, Thời Noãn còn vắt óc nghĩ ra nội dung cực kì xấu hổ khác nhau mỗi ngày để đăng trên vòng bạn bè.

Có thể nói là việc này đã sử dụng hết toàn bộ chất xám của cô.

Để bạn bè không nghĩ là cô uống lộn thuốc hay bị động kinh nên cô đã chỉnh chế độ chỉ để một mình thầy Lục thấy được các dòng trạng thái này.

Cô cũng không rõ liệu thầy Lục kia có thấy được hay không, dù sao cô đăng trong vòng bạn bè nhiều như vậy mà cũng không lấy một lời, có khi nào thấy cô phiền quá nên chặn luôn rồi hay không nhỉ?

Phải nhẫn nại, Thời Noãn chuẩn bị lại để quay cảnh cuối cùng.

Thiên Thiên đã mua giúp cô vé chuyến bay lúc 10h tối, lúc đầu Thời Noãn không hề nghĩ rằng nhà đầu tư bộ phim sẽ đến thăm đột ngột nên lúc đầu dự định sẽ bay về ngay sau khi quay phim xong.

Rốt cuộc không thể nào đi được.

Phó đạo diễn đã sắp xếp một bữa tiệc rượu, ngay cả nữ chính Thẩm Mộ Dung cũng tham dự, Thời Noãn chỉ là nhân vật nhỏ tất nhiên không có lý do để từ chối.

Một bàn tiệc rượu có mười ghế ngồi, hai chỗ ngồi ở giữa được chữa ra, còn lại là dựa theo danh tiếng của diễn viên mà sắp xếp.

Thời Noãn bây giờ chỉ là một diễn viên nhỏ đi trên đường cũng không ai nhận ra nên tất nhiên được xếp cho ngồi ở sau cùng.

Ngô Lệ ngồi cùng cô, một bàn mấy người đợi hơn mười phút mà nhà đầu tư vẫn chưa đến.

Thời Noãn cúi đầu lướt Weibo, Ngô Lệ ghé bên tai cô căn dặn, "Một lát nữa nhà đầu tư tới, em nhớ phải chủ động một chút, người ta sẽ đến bắt chuyện với em đấy."

Trong lúc này, cô ấy nói ra một câu mập mờ không rõ như vậy quả thật dễ khiến người khác hiểu lầm.

Thời Noãn hít thở không thông, nắm chặt điện thoại.

Cô ngừng đầu, cảnh giác chớp chớp mắt, mặt kiên định nói:"Chị Lệ, lúc chúng ta kí hợp đầu đã bàn qua rồi, em sẽ không vì một vai diễn mà đi hầu hạ nhà đầu tư, làm chuyện này chuyện kia đâu."

Cô ngừng một chút rồi lại nhỏ giọng khẩn cầu nói thêm, "Tác phong của trường học bọn em rất nghiêm khắc, nếu nhà trường biết được em vì một vai diễn mà đi ngủ với người ta thì chắc chắn sẽ bị đuổi học mất. Chị Lệ, chị không thể để cho em học hành vất vả 4 năm trời cuối cùng lại không lấy được bằng tốt nghiệp chứ."

Ngô Lệ biết cô nghĩ sai, nhìn cô một cách kỳ lạ: "Noãn Noãn, em suy nghĩ linh tinh gì vậy?"

Thời Noãn: "Dạ?"

Ngô Lệ cũng không thèm nhìn cô, thần nhiên nói: "Cố tổng trẻ tuổi lại giàu có, ngoại hình hoàn toàn ngang bằng với tiểu thít tươi bấy giờ, em không thấy mấy nữ minh tinh mỗi lần thấy anh ta là hai con mắt sáng lên như kiểu sắp ăn thịt Đường Tăng vậy sao? Nói thật, em có muốn ngủ với anh ta thì chị cũng chưa chắc gì giành được cho em"

Thời Noãn ngừng đầu nhìn xung quanh, thấy đúng như lời cô ấy nói ---

Có vài nữ minh tinh đã bắt đầu lồi gương ra trang điểm lại, hình như Thẩm Mộng cũng kéo cổ áo thấp xuống một chút nữa.

Ngô Lệ nhớ tới chuyện trước đây, lườm cô một cái, giọng điệu có chút hờn dỗi: "Chị muốn em chủ động là ở việc kính rượu người ta kia."

"Em đừng có để như lần trước, người ta dốc sức thể hiện mình trước đạo diễn, nhà đầu tư, chỉ có em là dí mắt vào điện thoại thôi."

Thời Noãn bị cô nói cho chột dạ, gơ hai ngón tay lên thế, "Chị Lệ, em xin hứa lần này em sẽ tích cực chủ động, không để chị mất mặt nữa."

Đợi nửa tiếng đồng hồ, thịt Đường Tăng...À không, nhà đầu tư mới ung dung tới chậm

Thời Noãn ngừng đầu, bình thường mấy nhà đầu tư đều là những ông chú hơn 40 tuổi, đầu hói, bụng bia.

Nhưng bước vào cửa lại là hai người đàn ông đã phá vỡ ấn tượng kia của cô.

Cố tổng thật sự rất đẹp trai nhưng ánh mắt của Thời Noãn lại bị người đàn ông bên cạnh thu hút.Lúc học đại học năm thứ nhất, cô và Tống Vi Vi cùng xem một bộ phim cực kì ngược tâm thời dân quốc, cùng nhau trải qua một lần thảo luận kịch liệt về hình tượng nam chính "Nhã nhặn mà bại hoại".

Cuối cùng bọn cô đưa ra kết luận, vừa nhã nhặn vừa bại hoại, không phải ai muốn cũng được ---

Anh ta nhất định phải có bàn tay trắng, thon dài, giọng trầm ấm, êm tai, đeo một kiếng gọc vàng, trưng ra bộ mặt cấm dục, tỏa ra khí chất người lạ chớ lại gần...

Mà người đàn ông ở trước mặt, hoàn toàn khớp với những điểm trên.

Đúng vậy, có thể nói là người vừa lịch sự lại vừa lưu manh.

Phó đạo diễn chào đón họ nhiệt tình, niềm nở giới thiệu với mọi người, "Vị này là Cố tổng, còn vị này là Lục thiếu."

Nghe được lời của đạo diễn, Thời Noãn liền sững sốt, không hiểu vì sao lại nghĩ đến vị thầy giáo lạnh lùng kia, chẳng lẽ trên đời này đàn ông họ Lục đều soái như vậy?

Lúc đầu thai đứt lốt cho Mạnh Bà sao?

Mọi người đứng dậy, ồ ào nâng chén chào hỏi khách sáo, "Xin chào Cố tổng, xin chào Lục thiếu."

Trong đầu Thời Noãn đang nghĩ ngợi linh tinh thì bỗng dưng bị Ngô Lệ vỗ một cái vào tay, nhanh chóng đứng lên theo mọi người.

Sau đó, ánh mắt của cô vừa vắn chạm phải ánh mắt của Lục thiếu, không lệch một phân.Không biết có phải lúc đó Thời Noãn hoa mắt rồi hay không mà lại thấy anh cong cong khẻ miệng, bên trong đôi mắt đào hoa kia như muốn nói điều gì.

Nhưng mà không phải là hứng thú của một người đàn ông dành cho người phụ nữ mà lại giống như cảm giác thầy giáo tia được học sinh đang quay cốp trong lớp vậy.

Có thể thấy được lòng cô đang hoảng loạn.

Tiệc rượu vừa bắt đầu không lâu thì đã có không ít nữ minh tinh chủ động đi kính rượu nhà đầu tư.

Ngô Lệ có việc phải đi trước, Thời Noãn nhớ lời hứa của mình với cô ấy, cũng rót một chén rượu đi lại chỗ Cố tổng và người đàn ông kia.

Cô cười cực kì đoan trang, "Cố tổng, Lục thiếu, các anh đã không quản đường xa mà đến đây, tôi xin mời các anh một ly."

Nói xong cô phóng khoáng uống cạn ly rượu.

Phó đạo diễn ngồi ở bên cạnh nhiệt tình giới thiệu: "Đây là Thời Noãn, diễn vai Lệ tần. Cô gái này tuổi còn nhỏ, vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường, mặc dù không phải xuất thân chính quy nhưng khả năng diễn xuất rất khá, là mầm non tốt."

Được khen ngợi, Thời Noãn đỏ mặt chớp chớp mắt, nở nụ cười ngượng ngùng, vừa muốn rời đi thì nghe được giọng nói lạnh lùng của người đàn ông kia gọi tên mình ---

"Thời Noãn?"

Cô vô thức "Dạ" một tiếng, nhìn về phía anh, không biết anh có ý gì.

Người đàn ông chăm chú nhìn cô, ánh mắt hơi tối lại, lạnh lạnh mở miệng, "Thạch cao ở trên chân em đâu rồi?"

Nhoáng cái như sấm sét giữa trời nắng, Thòi Noãn đứng hình tại chỗ.

Cô trừng to mắt, rất lâu sau mới phản ứng lại được, lắp ba lắp bắp hỏi, "...Thầy, thầy Lục?"

Lục Chi Hằng để lộ nét mặt lười biếng, cười như không cười nhìn đôi chân thon dài trắng nõn của cô, "Té gãy chân, mỗi bước đều gian nan vô cùng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mất đối mắt với Lục Chi Hằng, Thòi Noãn cảm thấy tim mình đột nhiên đập nhanh hơn.

Trái tim đang đập thình thịch, như là muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Bởi vì vừa bị sốc vừa lo sợ nên đôi môi vừa được thoa sắc đỏ của cây Dior kia giờ đang biến thành chữ O, qua một hồi lâu cô mới khép lại được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, đáng vẻ cực kì áy náy, "Thầy Lục, thật xin lỗi, em, em sai rồi."

"À." Môi dưới Lục Chi Hằng khẽ giựt, tay lắc lắc ly rượu trong tay, rượu mát lạnh trong ly liền gọn sóng.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen, sâu không đáy nhìn về người con gái trang điểm tí mỉ đang ngượng ngùng trước mặt, cả nửa ngày không nói lời gì.

Anh thấy được một lớp mồ hôi mỏng trên tay Thòi Noãn.

Cảm giác của cô bây giờ hết như đại thần ở thời cổ đại sợ ý chọc giận thiên tử, nơm nớp lo sợ chờ Hoàng đế trừng phạt.

Nhưng mà đợi gần một phút, ngoại trừ tiếng "À" không biết có phải đang giễu cợt hay không thì Thòi Noãn không nghe được gì khác từ anh.

Hoàng thượng, ngài quăng tôi tới cổng thành hỏi chém cũng được, đày đi biên cương cũng được, ít nhất cũng cho tôi một lời chính xác đi chứ!

Thòi Noãn chờ đến nổi chân tay luống cuống, trong lòng càng chán nản.

Bốn năm đại học, cô chưa bao giờ trốn học, không đến muộn cũng không dám về sớm, dù là nhóm phân công.

Cô học hành chăm chỉ làm con ngoan trò giỏi, chỉ duy nhất một lần nói dối để xin nghỉ thì lại bị thầy giáo phát hiện, còn không chút lưu tình vạch trần tại chỗ nữa chứ!

Rốt cuộc đây là cái kiểu vận khí gì đây!

Tất cả mọi người đều đang nói cười vui vẻ, tiếng trò chuyện rộn ràng nhưng Thòi Noãn đứng giữa buổi tiệc rượu bây giờ lại cảm thấy ngượng ngùng đến nỗi hít thở không thông.

Nghĩ đến tính cách lạnh lùng của thầy Lục này, cô đoán là bây giờ anh cũng không có trách phạt ngay lúc này.

Thòi Noãn thở dài trong lòng, nở nụ cười trông còn khó coi hơn khóc, "Thầy, thầy Lục, em về trước, chúc ngài và Cố tổng ăn uống ngon miệng."

Nói xong, Thòi Noãn muốn rời đi nhưng vừa đi chưa được hai bước thì đã nghe được Cố Hoài từ đầu đến giờ vẫn im lặng, giọng nói có chút trên chọc.

"Cô tên là Thòi Noãn sao? Không ngờ lại là học sinh của cậu ta đó, đúng là trái đất tròn mà, haha. Đã vậy thì cứ ngồi ở đây ăn chung với chúng tôi đi."

Về mặt Thòi Noãn mờ mịt, rốt cuộc đây là tình huống gì đây?

Cô tin là chỉ cần có mặt, không bị cận quá tám độ thì đều có thể nhìn ra được bầu không khí cực kì ngọt ngào giữa cô và thầy Lục.

Chẳng lẽ vị Cố tổng này luôn luôn kì quái như vậy sao?

Thòi Noãn quay đầu lại, quan sát ánh mắt của Cố Hoài, đích thị là đang muốn xem kịch vui.

Lông mày thanh mảnh của cô hơi nhíu lại, đôi mắt đen chớp một cái, nói với giọng khẩn cầu, "Thầy Lục, mọi người bàn chuyện chính sự, em ở lại đây cũng không tiện cho lắm, em thấy về lại chỗ của mình thì vẫn..."

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói xong thì người đàn ông đã lạnh lùng cắt ngang.

Lục Chi Hằng khẽ nhướng mày, lạnh nhạt nói, "Chúng tôi cũng không bàn chuyện lớn gì, em cứ ngồi ở đây đi."

Thòi Noãn: "...."

Cả khóc thì có nước biết, cô khóc thì có ai thấu đâu.

Hai vị lão đại đều đã ra lệnh thì Thời Noãn cũng không thể không biết tốt xấu mà đi từ chối được nữa.

Vừa khéo bên cạnh Lục Chi Hằng có một chỗ trống, cô liền ngồi xuống.

Vì muốn trở nên "tàng hình" mà cả một quá trình, Thời Noãn nhìn không chớp mắt vào bàn ăn phía trước, đưa chỉ gấp những món ăn ở trước mặt.

Cô ngồi thẳng người, chiếc eo nhỏ nhắn, lúc ăn môi hơi mím lại, yên lặng không phát ra tiếng động.

Còn hơn cả tiểu thư đài cát, con nhà quyền quý.

Sau khi biết được mối quan hệ thầy trò giữa cô và Lục Chi Hằng, Phó đạo diễn đi đến chỗ bọn họ, rót một ly rượu đưa cho cô.

Ông ấy hưng phấn cầm ly rượu, "Hahahaha, tôi hoàn toàn không nghĩ rằng trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy! Noãn Noãn, cô mau kính thầy Lục của cô một ly đi!"

Không phải mới kính rồi sao? Thời Noãn nhìn cái ly sóng sánh rượu, có chút khó xử.

Cô biết tư lượng mình không cao, uống bia còn đỡ chứ còn rượu trắng thì chỉ sợ chịu không nổi.

Nhưng dưới ánh mắt sáng rực của Phó đạo diễn, cô vẫn cắn răng đưa tay cầm lấy ly rượu.

Được rồi, cùng lắm thì lát nữa chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận thôi.

Thời Noãn nghĩ như vậy, giơ ly rượu lên, nở một nụ cười, "Thầy Lục, em lại kính ngài một ly ạ."

Nói xong những lời này, cô nhắm mắt ngẩng đầu lên, nhìn không giống như uống rượu mà như là đang chịu chết vậy.

Nhưng mà ly thủy tinh lạnh buốt vừa chạm đến vành môi thì Thời Noãn cảm giác được có một cánh tay ấm áp, mạnh mẽ giữ tay cô lại.

Lục Chi Hằng rút tay về, cong khóe môi, "Còn đang đi học, không chỉ nói dối để xin nghỉ mà còn dám uống say trước mặt thầy giáo nữa."

Thời Noãn:???

Cô cảm thấy vị thầy giáo mới này có hơi nói quá rồi, cũng chỉ là hai ly rượu thôi, sao lại bị nói thành uống say rồi.

"Không có..." Thời Noãn cau mày, nhỏ giọng giải thích với anh, "Thầy Lục, cái này là đạo diễn kêu em uống, không uống không được. Nhưng nếu ngài không thích thì em không uống nữa."

Nói rồi cô đặt ly rượu xuống, cười cười với anh, bày ra vẻ mặt "Em nghe lời ngài lắm!".

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Vừa nãy mời rượu uống cạn một hơi, xem ra tư lượng của em cũng không tệ lắm nhì."

Thời Noãn biết thừa anh đang châm chọc cô.

"Cái đó..." Cô cắn môi, giọng càng ngày càng nhỏ, giải thích, "Ly rượu kia thật ra hơn nửa là nước lọc, thầy Lục, tư lượng của em cũng không có cao đâu mà, thật sự đó ạ!"

Cô tuyệt đối không thể để ấn tượng bản thân là sâu rượu với thầy giáo được!

Lục Chi Hằng xoa xoa mi tâm, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô, "Cầm nước đi đến mời rượu tôi hả?"

"Dạ?" Thời Noãn chớp chớp mắt, mờ mịt nhìn anh, không kịp phản ứng, "Thầy Lục, là do ngài quá đáng, tại thầy cứ níu lấy em."

Cô còn đang chưa rõ đầu đuôi thì nghe được tiếng người đàn ông khẽ cười, cực kì dễ nghe.

Sau đó, Thời Noãn thấy Lục Chi Hằng vẫy tay gọi người phục vụ đứng ở cửa ra vào.

Phục vụ mặc sườn xám nhanh chóng đi đến, nở nụ cười lộ tám cái răng tiêu chuẩn, cẩn thận hỏi, "Xin hỏi tiên sinh cần gì ạ?"

Lục Chi Hằng gật đầu: "Làm phiền cô mang một cốc sữa đến giúp tôi."

Cô phục vụ mỉm cười, "Vâng, xin ngài chờ một chút."

Cô Hoài nghe thấy, cười trừ: "Cậu làm gì vậy! Giờ này đi uống sữa tươi, bị chạm mạch hả?" Lục Chi Hằng nhìn cậu ta, không thèm để ý tới.

Khách sạn cao cấp, nhân viên phục vụ cực kì năng suất, chưa tới hai phút đã mang tới một cái mâm, trên đó có các loại sữa.

"Không biết ngài muốn loại nào nên tôi mang hết tất cả những loại có thể tìm thấy đến đây ạ." Lục Chi Hằng nói cảm ơn, sau đó cầm lấy bình sữa Vương Tử, mở cái nắp ra.

Anh đưa sữa cho Thời Noãn, "Cô bạn nhỏ đừng ở bên ngoài uống rượu làm loạn, uống sữa thì tốt hơn."

Cô bạn nhỏ...

Từ hồi mười tuổi, chưa có ai gọi Thời Noãn như vậy nữa.

Không biết vì sao bây giờ bị anh gọi như thế trước mặt mọi người, trái tim cô tự nhiên đập nhanh hơn, mặt hình như cũng có chút đỏ.

Nhân vật hoạt hình ở trên bình sữa đúng lúc ở đối diện nhìn cô, trong lòng Thời Noãn vang lên câu quảng cáo kinh điển, cô cầm lấy uống một ngụm.

Có lẽ là đã lâu rồi không uống, nếu không vì sao cô lại cảm thấy ly sữa này ngọt hơn bình thường nhỉ.

Cố Hoài ngồi gần hai người nhất, nghe rõ Lục Chi Hằng nói không sót một chữ.

Anh ta kéo dài giọng nói, mờ ám "chắc chắn" hai tiếng, ánh mắt nhìn Thời Noãn, qua mấy giây lại chuyển lên người Lục Chi Hằng.

"Cậu nói xem, mấy lần chúng ta đi ra ngoài chơi, có bao giờ cậu mở cho tớ một chai bia chưa?"

Lục Chi Hằng lạnh lùng liếc anh ta, nghiêm túc hỏi, "Cậu không có tay sao? Học được cách ghen tuông rồi thì chừng nào đi phẫu thuật hả?"

Cố Hoài lập tức xù lông, tức giận nói: "Con mẹ nó, cậu phân biệt đối xử còn chưa nói, bây giờ còn công kích thân thể người khác nữa! Có còn muốn làm bạn bè tốt nữa không hả?"

Thời Noãn lại cảm thấy vị "Thịt Đường Tăng" này rất thú vị, nhìn không được mím môi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Mặt Lục Chi Hằng không đổi sắc, "Học trò tớ còn ở đây, chú ý hình tượng, ít nói tục lại đi."

Cố Hoài: "...."

Mẹ nó, mặt người dạ thú! Lòng dạ thâm sâu!

Cuối cùng cá đao cũng được mang lên, thịt tươi mềm, nghe nói giá tận mấy vạn một kí.

Thời Noãn chưa từng ăn qua cá mắc tiền như vậy, cô giờ đĩa chuẩn bị ném thử.

Nhưng vì đây là lần đầu tiên ăn nên cô không biết rằng cá đao có rất nhiều xương, ở rất sâu bên trong bên trong thịt cá.

Chọn một hồi lâu, Thời Noãn nghĩ rằng xương cá đã được lọc hết, gấp một miếng lên ăn.

Nhưng mà vừa mới nuốt xuống Thời Noãn cảm thấy có điều gì đó không đúng, cổ họng đau đau giống như có xương chặn ở trong!

Nhớ tới những biện pháp khẩn cấp khi bị hóc xương cá, Thời Noãn hoảng hốt cầm lấy ly sữa uống mạnh xuống mấy ngụm, nhưng mà lại không tác dụng.

Cô lại nuốt com trắng để đẩy xương cá xuống nhưng vẫn không được.

Động tĩnh hơi lớn làm cho Lục Chi Hằng ngồi bên cạnh lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

"Dạ..." Thời Noãn không muốn thừa nhận mình đã hai mươi ba tuổi đầu rồi mà còn ngốc đến mức để cho bị hóc xương cá trước mặt thầy giáo.

Nhưng Lục Chi Hằng nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, nói chuyện lại ập a ập ứng, tưởng có chuyện gì nghiêm trọng nên nhíu mày, mặt nghiêm túc hỏi lại, "Rốt cuộc là bị sao vậy?"

Thời Noãn mất mặt, vành tai ửng đỏ, buồn bực nói, "Thầy Lục, hình như em bị hóc xương cá rồi."

Huhuhuhu nhục quá đi mất!

Lục Chi Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tiếng kéo ghế phát ra, Lục Chi Hằng đứng lên. Anh cúi đầu nhìn Thời Noãn còn đang ngồi im, "Đi thôi."

Thời Noãn ngẩng mặt lên, sừng sốt nhìn anh, không hiểu nói, "Thầy Lục, chúng ta đi đâu vậy ạ?"

Việc anh đứng dậy khiến cho mọi ánh mắt đều hướng về đây. Không chỉ có Thời Noãn mà ngay cả Cố Hoài và Phó đạo diễn cũng không hiểu.

Phó đạo diễn cười cười, khéo léo hỏi, "Lục thiếu, ngài muốn mang Thời Noãn của chúng tôi...đi đâu vậy?"

Còn Cố Hoài thì hành động trực tiếp.

Công tử phong lưu đào hoa đầy đường hiếm khi có một lần ngay thẳng, anh ta kéo tay Lục Chi Hằng, nói ra những lời nghiêm túc đầy tính giáo dục ở bên tai.

"Cậu vừa ý cô gái này như vậy thì cũng không thể nào cùng người ta đi thuê phòng liền được. Cô ấy dù sao cũng là học sinh của cậu, cậu phải có đạo đức nghề giáo chứ! Cậu nghĩ diễn đàn của trường học mở ra chỉ để chơi thôi sao?"

Nói xong anh ta nhìn không được nhìn Thời Noãn vài lần --

Khuôn mặt rất đẹp, dáng người không tệ, ngực to eo thon chân dài, người con gái mang lại cảm giác ma mị, người đàn ông bình thường mà gặp cô thì sẽ không kiềm chế được.

Bảo sao người anh em thanh tâm quả dục suốt ba mươi năm kia cũng phải từ bỏ.

Lục Chi Hằng nhàu mày, đẩy anh ta ra, bắt đắc dĩ nhìn con người đáng ghét đó, "Có rảnh thì thanh lọc đầu óc bã đậu của cậu đi, suốt ngày đoán mò rồi đi nói lung tung."

Anh quay lại giải thích với Phó đạo diễn, "Cô ấy bị hóc xương cá, tôi mang cô ấy đi gặp bác sĩ."

Nghe vậy, Phó đạo diễn lộ ra vẻ mặt đã hiểu, "Lục thiếu thật sự rất tốt bụng mà, Thời Noãn, cô mau đi cùng với cậu ấy đi."

Thời Noãn lắc đầu không ngừng, "Thầy Lục, em nuốt com cho trôi là được rồi, không thì lát nữa uống giấm cũng được, không cần phiền ngài đưa em đi bệnh viện đâu ạ."

Lục Chi Hằng rù mắt nhìn cô, bình tĩnh nói, "Những cách làm này đều sai, xương cá không chỉ càng đâm sâu hơn mà còn có thể đâm vào thực quản, gây nguy hiểm đến tính mạng có biết không?"

Thời Noãn nghe anh nói càng thêm hốt hoảng, mặt trắng bệch.

Không phải chỉ là một cái xương cá nhỏ thôi sao, sao lại nguy hiểm đến tính mạng nữa vậy!

Nhưng Lục Chi Hằng là thầy giáo, từng trải hơn cô cho nên cô rất tin tưởng anh.

Sau khi nói câu "Thầy Lục chờ em một chút" liền vội vã chạy về chỗ ngồi lúc đầu, cầm lấy túi xách.

Vừa cầm túi muốn chạy đi thì cô nghe được người đóng vai Triệu tần nhỏ giọng thì thầm, bàn tán với người bên cạnh.

"Cô gái này thật là xảo quyệt mà, có bản lĩnh lôi kéo Lục thiếu chỉ sau một bữa ăn thôi."

Một người nữa còn nói thêm, "Đúng vậy, không có thủ đoạn thì làm sao có thể vào vai nữ số bốn trong phim của Phó đạo diễn chứ. Nghe nói vẫn còn là học sinh nhưng chắc là đã ngủ với nhiều người lắm rồi."

Nếu muốn nói xấu sau lưng thì họ có thể đợi cô đi rồi nói sau nhưng với tình huống bây giờ thì rõ ràng họ muốn làm cho cô khó xử.

Trong lòng Thời Noãn hiểu rõ, khinh thường mấy người kia ra mặt.

Sắc mặt của hai nữ diễn viên kia trở nên khó coi, họ không nghĩ cô sẽ tỏ thái độ như vậy.

Thời Noãn cúi người, mỉm cười nói: "Nếu như hai người có tình lực để đàm tiếu chuyện của người khác như vậy thì không bằng mau đi đến thẩm mỹ viện chỉnh sửa nhan sắc của mình đi. Một thì lỗ mũi tẹt, một thì miệng méo, xấu đến nỗi không thể nhìn luôn."

"Cô!" Hai người diễn viên tức giận, há miệng muốn chửi vài câu nhưng sau khi nói xong những lời kia Thời Noãn đã đi khỏi, không thèm đếm xỉa đến hai cô ta nữa.

Lục Chi Hằng dáng người cao lớn đứng thẳng chờ ở cổng, trên tay cầm một chiếc bật lửa trông rất đắt tiền mà Thời Noãn không biết nhãn hiệu.

Ánh đèn hành lang mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt thâm trầm, cái mũi cao càng lộ rõ khí chất lạnh lùng trong trẻo của anh.

Nhìn thấy cô đẩy cửa đi ra, ngón giữa và ngón trỏ Lục Chi Hằng nhanh chóng chuyển động, chỉ nghe "cách" một cái, bật lửa được đóng lại.

"Đi thôi." Anh nhẹ nhàng nói, xoay người bước đi, Thời Noãn mang theo chiếc túi, vui vẻ chạy lưng anh như cái đuôi nhỏ.

Trước cửa khách sạn có một chiếc Maybach, Lục Chi Hằng lấy chìa khóa nhấn nút mở cửa xe, còn rất lịch sự dùng tay che ở trên đề phòng cô bị đụng đầu.

Sau khi lên xe, Lục Chi Hằng mở GPS tìm bệnh viện gần nhất.

Thời Noãn cảm ơn từ tận đáy lòng, "Thầy Lục, cảm ơn ngài ạ."

Lục Chi Hằng đập ga, cười không nói gì, giọng nói bình thản, "Chuyện nhỏ thôi, đừng khách sáo."

Thời Noãn nghĩ rằng mình thật sự đã hiểu lầm người thầy này, mặc dù có chút lạnh lùng, mang theo dáng vẻ người lạ chớ gần nhưng thật ra lại rất tốt.

Cô chỉ bị hóc xương cá trong cổ họng nhưng anh lại sẵn lòng bỏ dở bữa tiệc để chờ cô đi gặp bác sĩ, khiến cho cô cảm nhận chân thật được cái gọi là chân tình trong đời này.

Nhưng đồng thời Thời Noãn cũng cảm thấy rất áy náy vì trước đó đã nói dối anh.

"Chuyện đó..." Cô vận tay, cẩn thận thăm dò nét mặt anh, chân thành xin lỗi, "Thầy Lục, chuyện xin nghỉ trên Wechat, em không cố ý nói dối ngài ạ."

Thấy anh không nói lời nào, cô tiếp tục giải thích, "Trước đây em đã kí hợp đồng tám tháng, nhưng vì vừa mới vào nghề, không có lai lịch cũng không có chống lưng nên

mọi chuyện đều phải dựa theo nữ chính, tất cả cảnh diễn của em đều bị trì hoãn theo Thẩm Mộng."

"Thầy cũng biết đó, phim chưa quay xong thì đạo diễn cũng không muốn thả người, em muốn đi cũng không đi được. Lúc đó em thật sự bí cách nên đành phải mượn một chút thạch cao và băng vải của đoàn làm phim bác sĩ bên cạnh."

Lục Chi Hằng nghe người bên cạnh giải thích đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, anh giảm mạnh phanh, xe ổn định dừng lại.

Anh quay lại nhìn người con gái đang vô cùng thành khẩn nhìn mình, giọng nói mềm mại cầu xin: "Thầy Lục, em biết là không nên nói dối, ngài tha cho em lần này đi ạ."

Rõ ràng là có bề ngoại xinh đẹp quyến rũ, mang theo khí chất rất phong tình nhưng ánh mắt lại cực kì đơn thuần sạch sẽ.

Đôi mắt lấp lánh nước đen nhánh, không hề bị vấy bẩn, còn rực rỡ hơn cả sao trên trời.

Rõ ràng là một cô gái chưa hiểu sự đời, không có một chút đề phòng, cô không biết rằng nếu dùng ánh mắt đó để nhìn đàn ông trong không gian kín như vậy thì cực kì nguy hiểm.

Lục Chi Hằng trầm mặc chốc lát, đèn đã đổi màu, anh thâm thở dài trong lòng, đưa mắt về phía trước tiếp tục lái xe.

"Chỉ có lần này thôi."

"Yay!" Thời Noãn như trút được gánh nặng, hưng phấn giơ tay lên reo hò một tiếng.

Mắt cô cong như trăng rằm, cười cực kì ngọt ngào, lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện ở trên má cô, "Tốt quá, cảm ơn thầy Lục, thầy tốt quá đi. Sau này em nhất định sẽ học thật giỏi, tuyệt đối không chơi game trong tiết của thầy ạ."

Lục Chi Hằng nhìn cô, thần nhiên nói, "Em bị học xương cá, nói ít lại để xương cá không đâm sâu vào."

Dáng vẻ vui mừng của cô trông như một con thỏ, đôi mắt koe sáng, cực kì hồn nhiên, còn có chút đáng yêu.

Khiến cho anh có chút không nhận được...Muốn sờ đầu cô, không lẽ mấy cô gái nhỏ hai mươi tuổi đều có dáng vẻ như vậy sao?

"A--" Đương nhiên Thời Noãn cho là anh nghĩ mình ồn ào.

Cô ngồi xuống, đưa tay lên kéo một cái làm động tác khóa miệng, ngoan ngoãn không thốt ra lời nào.

Càng cảm thấy đáng yêu hơn nữa.

Ba mươi phút sau, xe dừng ở cổng một phòng khám tư nhân.

Vị trí quay phim khá vắng vẻ, cơ sở vật chất cũng không tốt lắm, lúc này có thể tìm được một phòng khám chưa đóng cửa là đã không dễ dàng gì.

Có một bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi đang trực ban. Nghe được tiếng cửa mở, ông ta nhú mày, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn vì bị kéo dậy khỏi mộng đẹp.

Nhưng ngẩng đầu thấy Thời Noãn thì mắt ông sáng lên, liền tươi cười, thái độ ân cần, "Cô gái có bệnh gì ạ? Thân thể không thoải mái sao?"

Thời Noãn định trả lời thì Lục Chi Hằng đã bước lên, thay cô giải thích tình huống hiện tại cho bác sĩ, "Cô ấy bị học xương cá."

"Học xương cá sao, chuyện nhỏ thôi, tôi sẽ lấy ra cho cô liền, không cần lo lắng." Bác sĩ vỗ ngực cam đoan.

Ông ta nói xong thì cúi người xuống, một cảm kẹp, một tay cầm đèn pha soi vào cổ họng tìm xương cá.

Nhưng mà vừa nhìn một chút ánh mắt của vị bác sĩ đã không tự chủ được mà nhìn cảnh xuân trước mặt.

Tối nay Thời Noãn mặc một chiếc đầm dây màu hồng, có hơi lộ so với váy áo bình thường.

Ông ta chỉ cần cúi đầu xuống là có thể thấy được cái cổ thon dài, xương quai xanh gợi cảm và đôi gò bồng trắng lấp ló dưới kia.

Ông ta vừa nhìn vừa khen: Quả là một báu vật! Còn đẹp hơn vợ của ông ta nhiều.

"Xương cá đâm vào hơi sâu, cô gái há miệng lớn một chút nữa."

Đèn pha có hơi chói, Thời Noãn nhắm mắt lại, há miệng lớn theo lời bác sĩ, còn ngẩng đầu cao hơn để cho dễ nhìn.

"Tốt lắm, giữ nguyên như vậy, tôi gấp ra nhanh thôi." Ông ta nói, một mắt không nhận được trộm nhìn trước ngực cô vài lần.

Trông rất mềm mại, chắc chắn lúc sờ vào sẽ có cảm giác rất tốt.

"Ông dừng lại một chút." Lục Chi Hằng vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Bác sĩ ngẩng người, không vui quở trách: "Tôi đang khám bệnh, anh làm cái gì vậy?"

Ánh mắt sắc bén phóng qua, vị bác sĩ nam bị dọa cho mềm cả chân, thiếu chút nữa là quỳ xuống.

Thời Noãn mở mắt, không hiểu nhìn anh, "Thầy Lục, sao vậy ạ?"

Lục Chi Hằng cởi áo khoác ra, khoác lên người cô, giọng nói dịu dàng hơn nhiều so với vừa rồi, "Em cài cúc lại hết đi."

Thời Noãn lập tức hiểu ý, cài cúc tới trên cùng, bọc kín người lại.

"Cảm ơn thầy Lục ạ." Cô nhỏ giọng nói.

"Không có gì." Lục Chi Hằng nói xong đưa mắt lạnh lùng nhìn vị bác sĩ nam kia, "Ông tiếp tục đi, nhớ kỹ chỉ nên nhìn những chỗ nào cần nhìn."

"Tôi biết rồi." Ông ta bị anh nhìn đến nỗi sợ hãi, động tác nhanh nhẹn hơn, sau ba đến năm lần cố gắng cũng gấp được cái xương ra.

Thời Noãn cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới thoải mái hơn khi không bị xương cá đâm vào cổ họng nữa, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

Cô cầm một hộp thuốc tiêu viêm, cùng Lục Chi Hằng rời phòng khám.

Gió đêm thổi qua, Thời Noãn ngửi thấy mùi lá thông nhàn nhạt, cực kì thơm của chiếc áo.

Lúc này cô mới giật mình nhớ ra mình còn khoác áo của thầy Lục trên người, vội vàng cởi cúc áo để trả cho anh.

"Không cần đâu." Giọng Lục Chi Hằng trong trẻo, "Ở ngoài trời lạnh, em lại mặc ít như vậy, cứ khoác trên người đi."

Thời Noãn nhìn anh, trong lòng cảm thấy ấm áp, tính nói cảm ơn nhưng lại nhận ra hình như tối nay mình đã nói câu nói đó rất nhiều lần.

Cô ngẩng đầu thấy có một cửa hàng tiện lợi ở đối diện vẫn còn sáng đèn.

Đôi mắt Thời Noãn lóe lên, cô cười với Lục Chi Hằng, "Thầy Lục, thầy đứng ở đây đợi em một chút."

Từ "Ngài" đổi thành "Thầy"(*) khiến cho giọng điệu trở nên thân mật hơn.

Cô nhìn bốn phía, thấy không có xe liền vén váy lên, chạy chậm về phía đối diện trên đôi giày cao gót.

Lục Chi Hằng nghĩ là cô đói bụng, đứng ở đó lấy bật lửa ra châm thuốc.

Còn chưa được nửa điếu, cô đã thở hồng hộc chạy về phía anh.

Do chạy quá nhanh nên khuôn mặt Thời Noãn ửng hồng, càng lộ rõ vẻ xinh xắn động lòng người.

Lục Chi Hằng nhíu mày, dùng giọng điệu dạy dỗ người khác nói, "Mang giày cao gót còn chạy nhanh như vậy, lỡ ngã thì làm sao."

Thời Noãn ngược khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, vén phần tóc bị gió thổi rối tung, "Nhưng em sợ thầy bận."

Nói rồi cô kéo tay Lục Chi Hằng, cười rạng rỡ, giọng nói ngọt ngào như kẹo đường, đưa cho anh món điểm tâm ngọt: "Thầy Lục, hôm nay em thật sự rất cảm ơn thầy, em mời thầy món bánh trứng mà em thích nhất nhé."

Lục Chi Hằng nhìn hộp bánh trong tay, lại nhìn khuôn mặt đang nở nụ cười đơn thuần của cô, rú mắt cười, "Được, cảm ơn em."

Cô bạn nhỏ này, đáng yêu quá mức rồi.

(*): Lúc trước Thời Noãn gọi Lục Chi Hằng là "Ngài" tỏ thái độ xa lạ, cung kính nhưng bây giờ đổi thành "Thầy" mang ngữ khí thân mật, gần gũi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Lúc Lục Chi Hằng quay về khách sạn, trên tay vẫn còn cầm hộp bánh kia.

Đặt nó ở trên bàn trà, anh đi tắm rửa, tắm xong chưa bao lâu, tóc còn chưa kịp lau thì chuông cửa đã vang lên.

Lục Chi Hằng đi ra mở cửa.

Cố Hoài đứng ở cửa, chắc là do uống nhiều rượu nên khuôn mặt vốn trắng trẻo giờ đang ửng hồng.

Vừa thấy anh, mắt Cố Hoài lóe lên, cực kì hào hứng hỏi, "Lục Chi Hằng, có chuyện gì với cậu vậy? Thật sự thích em gái nhỏ thuần khiết kia rồi hả?"

Lục Chi Hằng khép cửa lại, nhàn nhạt nói, "Cậu đoán mò cái gì đó."

"Cậu đừng nghĩ là lừa được tôi." Cố Hoài cười haha hai tiếng, "Nếu cậu không có ý thì làm sao có thể chủ động đưa người ta đi bệnh viện chứ?"

Lục Chi Hằng lau tóc mấy lần, vớt khăn mặt qua một bên, giọng nói vẫn không thay đổi, "Chi là tiện tay làm việc tốt thôi."

Cố Hoài hô ngưng một tiếng, thuận thế ngồi lên sofa, bắt chéo hai cái chân trông giống như đại gia.

"Lôi Phong người ta làm việc tốt là giúp đỡ cụ già bảy, tám mươi tuổi đi qua đường còn cậu thì ngược lại, đêm hôm khuya khoắt chở một cô nương hai mươi tuổi, bẽ ngoài như hoa như ngọc đi bệnh viện. Cậu nói cậu làm việc tốt, thà tôi bị thiếu năng còn hơn."

Lục Chi Hằng cong cong khóe miệng, vỗ vai anh ta, "Ừ, ngoan."

Cố Hoài ngẩn người, sau khi phản ứng kịp thì bùng phát cơn giận nhìn anh, "Mẹ nó, Lục Chi Hằng cậu chiếm tiện nghi tôi!"

Ánh mắt anh ta nhìn vào hộp bánh trứng đặt trên bàn trà kia, ồ lên một tiếng như thấy của lạ, "Không phải cậu không thích ăn ngọt sao, sao lại mua bánh ngọt về?"

"Có điều tối nay tớ uống rượu thay cơm, bây giờ có hơi đói bụng, đúng lúc có cái này lấp bao tử." Anh ta nói xong, cầm lấy món điểm tâm, vừa muốn xé giấy gói bên ngoài thì Lục Chi Hằng đã vươn tay dài cầm lấy hộp bánh.

Lục Chi Hằng cầm bánh trứng trong tay, "Không cho ăn cái này, cậu muốn thì gọi phục vụ phòng đem đồ ăn lên đi."

Vừa bị gọi là đũa ngọc vừa bị từ chối một cách tàn nhẫn, phần nộ cùng ủy khuất dâng lên trong lòng, mẹ, cậu ta mà cũng như vậy sao?

Cái gì gọi là anh em không tiếc mạng sống chứ, dối trá! Dối trá! Dối trá! Anh em vốn là chim cùng rừng, vậy mà tai vạ đến thì thân ai nấy lo...

Cố Hoài khiếp sợ, kinh ngạc nhìn anh, nổi giận lên án, "Chúng ta quen biết nhau cũng được hai mươi năm, bây giờ tới cái bánh bỏ đi này cũng không nỡ cho tớ ăn, Lục Chi Hằng, cậu cũng thật là hẹp con mẹ nó hời hợt?!"

Lục Chi Hằng liếc anh, môi mông khê mở, "Cái này là học trò đặc biệt mua cho tớ."

Cố Hoài bị anh nói cho một câu không hiểu mô-tê gì, "Cho nên?"

Học sinh mua thì sao, là vàng là bạc hả!

Lục Chi Hằng cầm cốc nước uống một ngụm, thần nhiên nói, "Cậu muốn ăn, thì bảo học sinh của cậu đi mà mua cho."

Cố Hoài:???

Anh ta không có bị động kinh, không có bị điên mà vứt bỏ gia sản, vứt bỏ quyền kế thừa chạy đi làm giáo sư dạy học ở đại học, lòi đâu ra học sinh của mình?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Cố Hoài tức giận đứng dậy, tiêu sái phát tay áo bỏ đi trước, nghiêm túc nói, "Lục Chi Hằng, chúng ta chấm dứt tình bạn! Trong vòng một tháng, ông đây sẽ không nói chuyện với cậu!"

Cửa "âm" một tiếng, phải gọi là khí thế oai hùng làm cho đất rung núi chuyển.

Nhưng chưa tới một phút, tiếng "cốc cốc" ở cửa lại vang lên.

Mở cửa ra, Cố Hoài đứng ở cửa, vẫn còn tức giận nhưng khí thế đã yếu đi rất nhiều.

Anh ta ho hai tiếng, trên mặt lộ ra ba phần bướng bỉnh, bảy phần mất tự nhiên: "Tớ để quên điện thoại di động trên ghế sofa của cậu."

Lục Chi Hằng:....

Thời Noãn quay trở về thành phố B vào thứ bảy, hai giờ lên máy bay, về tới nơi đã là bảy giờ tối.

Bởi vì chỉ mới quay một bộ phim mà còn chưa được quảng bá nên dù cho cô lượn quanh sân bay mười vòng cũng không ai nhận ra, cho nên người đại diện và trợ lý rất yên tâm để cô đi một mình.

Thời Noãn kéo hành lý ra khỏi sân bay, đột nhiên có người vỗ lưng, chưa quay đầu lại thì nghe giọng nói quen thuộc bên tai ---

"Chị gái, cho em xin chữ kí với được không?"

Thời Noãn nhanh chóng quay người lại, kích động ôm lấy đối phương, hỏi, "Huhuhuhuhu Vi Vi, sao đến mà không nói tiếng nào vậy?"

"Vi tớ muốn cho cậu một bất ngờ mà." Tống Vi Vi cười, nhìn cô một hồi, khen: "Noãn Noãn, không gặp hai tháng cậu xinh đẹp hơn nữa rồi, không hổ là tiểu tiên nữ mà!"

Thời Noãn nhìn cô, hết sức nghiêm túc nói: "Cậu cũng vậy, Vi Vi, không chỉ trắng hơn mà còn gầy nữa chứ, vừa nãy nhìn thấy mém chút là không nhận ra cậu!"

Hơn hai tháng không gặp, hai người theo lệ thường, nói ra những lời khen lẫn nhau rồi hai miệng một lời nói: "Đi, chúng ta đi ăn lẩu."

Đến quán cũ, quán lẩu Tiểu Long Khán.

Trên hai cây cột trước cửa tiệm có treo hai chiếc lồng đèn đỏ chói, cực kì huyền ảo, khói nóng mịt mờ cùng hương tỏi tỏa ra khắp nơi.

Thời Noãn hít một hơi thật sâu, cảm thấy có hơi không chân thật.

Mặt cô tiu nghỉu, kéo tay Vi Vi khẽ khỏ, "Vi Vi, cậu không biết là khoảng thời gian ở đoàn làm phim tớ khổ như thế nào đâu, chị Lisa để cho Thiên Thiên đôn đốc tớ giảm béo, mỗi ngày tớ đều muốn ăn thịt nhưng lúc đó chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt rồi bỏ lên lầu thôi. Nhưng mà không có thịt thì sao mà sống được!"

Thật ra bây giờ, dáng người Thời Noãn cũng khá đẹp, nhỉnh hơn 50 ký một xíu, không mập chút nào nhưng có thể khi qua máy quay thì trông bị mập lên không ít.

Chị Lệ đã ra lệnh thì cô không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng liều mạng giảm cân.

"Đáng thương quá đi mất." Tổng Vi Vi nhìn cô đồng cảm, nhéo nhéo mặt Thời Noãn, cực kì khí phách vung tay, "Noãn Noãn, tối nay cậu cứ ăn xả láng đi, tớ mời!"

Đang nói chuyện thì người phục vụ đem nước lẩu cùng đồ ăn lên, "Mời hai vị dùng."

Thịt dê, thịt bò tươi ngon được nhúng vào nước lẩu liền đổi màu, nhìn lâu một xíu là lại muốn ăn nhiều hơn.

Thời Noãn gấp thịt bò được nấu chín bỏ vào chén, nhúng qua nước chấm, chuẩn bị đưa vào miệng thì điện thoại trên bàn đột ngột reo.

Nhìn thấy trên màn hình loáng thoáng hiện lên ba chữ làm cho trong lòng cô trở nên căng thẳng, Thời Noãn vội vàng để đũa xuống, ấn nút nghe.

"Chị Lệ, có chuyện gì vậy?" Cô hỏi.

"À, chị nghe người ta kể chuyện ở buổi tiệc rượu hôm đó, em với..."

Nói được nửa câu thì Ngô Lệ cảm thấy không đúng lắm, "Noãn Noãn, bây giờ em đang ở đâu?"

Thời Noãn sựng lên, nhìn qua nồi lẩu đang sôi ùng ục, nuốt một ngụm nước bọt, mặt đỏ tím rung lên liền nói dối, "Em đang ở ngoài ạ."

Ngô Lệ nghe được tiếng ồn ào ở bên kia đầu dây, nhảy bèn hỏi: "Đã giờ này rồi, em không có đi ăn lẩu đó chứ?"

Tổng Vi Vi làm động trấn an, bảo cô đừng căng thẳng, Thời Noãn lập tức lắc đầu, lên tiếng phủ nhận, "Sao vậy được? Chị Lệ, em đã hứa với chị là sẽ giảm hai ký rưỡi rồi mà!"

Đúng lúc này phục vụ bung đĩa đồ ăn lên cho bọn cô, lớn tiếng hỏi, "Hai người muốn bỏ chạy tôm vào nồi chưa?"

Thời Noãn....

Sự thật chứng minh, vận may của cô cực kì kém, không thể nào nói dối được.

Năm nay đã bị hoảng hai lần rồi, một lần bị thầy Lục lật tẩy, giờ lại bị vạch trần ngay tại chỗ.

Phục vụ thấy các cô khôn nói chuyện, tốt bụng hỏi lại một lần, "Cô gái, các cô có muốn cho chạy tôm vào bây giờ chưa?"

Thời Noãn hoàn toàn tuyệt vọng, cắn răng nói với người phục vụ: "Cho vào bây giờ đi ạ, cảm ơn."

Cô xoay mặt qua chỗ khác xin lỗi Ngô Lệ, "Chị Lệ, em sai rồi, em thật sự sai rồi, chờ em ăn xong nồi lẩu này rồi thì sẽ đi nhảy dây năm trăm cái cộng thêm năm trăm cái gập bụng nữa, có được không chị?"

Ngô Lệ thờ dãi, bắt đầu tận tình răn dạy cô: "Noãn Noãn, em đã bước vào cái giới này rồi thì phải biết tự giác ngộ. Em không thể vừa mới quay phim xong đã đi ăn thả ga, em nhìn mấy nữ minh tinh đang hot xem, có ai dám đi ăn đêm nhiều như vậy không?"

"Với minh tinh mà nói, béo là nguồn gốc của tai họa, béo lên rồi thì chẳng khác nào tự hủy đi tiền đồ! Em có hi vọng là sau này tham gia hoạt động gì cũng bị lôi ảnh từ tám kiếp trước ra chế giễu không? Đến lúc đó fan hâm mộ muốn tẩy trắng cho em cũng không được!"

Cảm giác tội lỗi mãnh liệt sinh ra, dường như cái hôm nay cô ăn không phải là nồi lẩu mà là trái cấm, là quả táo đã khiến cho Adam và Eva bị trục xuất khỏi vườn địa đàng.

Thời Noãn gật đầu như gà con mổ thóc, "Em nhớ rõ rồi, chị Lệ, sau này em không dám chạy đi ăn lẩu lúc nửa đêm nữa!"

Thấy cô biết sai rồi nên Ngô Lệ không nói nữa, lái sang chuyện khác: "Tối hôm trước, sau khi Lục Chi Hằng đưa em đi bệnh viện thì sao nữa, hai người bọn em không có xảy ra chuyện gì nữa sao?"

Thời Noãn nghe thấy cái tên này, trong lòng liền hồi hộp, "Không, không có gì hết ạ."

Thì ra tên anh là Lục Chi Hằng, trước đây cô chỉ nghe người ta gọi là Lục thiếu.

"Chị biết rồi, tối về tập thể dục nhiều một chút, sau này mỗi tối nhớ chụp ảnh số ký của em rồi gửi cho chị."

Hiểu rõ mọi chuyện, Ngô Lệ liền cúp máy nhưng mà Thời Noãn đang sững sờ, tay vẫn còn cầm điện thoại không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Tổng Vi Vi lo lắng, vội vàng hỏi: "Noãn Noãn, đại diện của cậu không có mắng cậu vì chuyện này chứ?"

Thời Noãn lấy lại tinh thần, lắc đầu, hỏi cô ấy, "Vi Vi, cậu có biết tên của thầy Lục mới tới kia không?"

Tổng Vi Vi dùng muôi múc tôm chín ra, cũng múc thay cho Thời Noãn một chén, "Biết chứ, Lục Chi Hằng, chỉ với một người thôi đã đánh bại tất cả thầy giáo của đại học chúng ta, xứng đáng là nam thần."

Sợ là trùng tên, Thời Noãn lại vội vàng hỏi tiếp: "Chi trong chữ nào, Hằng trong chữ nào?"

Tổng Vi Vi khoa tay múa chân với cô, "Chữ Chi phẩy một cái, gạch ngang như vậy rồi lại cong lên một xú (乚), còn chữ Hằng là trong ý chí, nghị lực vững bền(恒)."

Cô ấy nghĩ là Thời Noãn chưa từng thấy qua Lục Chi Hằng, vội vàng lấy điện thoại ra, mở album ảnh, đưa bức ảnh chụp lên cho Thời Noãn xem, "Thế nào? Tớ không có phóng đại đúng không! Thầy giáo này có phải cực kì đẹp trai không, thật là muốn vượt qua khoảng cách thầy ấy yêu đương mà hi hi!"

Vượt qua khoảng cách sao...

Nghe được từ này, Thời Noãn đỏ mặt, im lặng không nói gì, cầm đũa gấp tôm ăn.

Thịt tôm ngon ngọt, mùi hương thơm mát nhưng ăn vào trong miệng lại rất ấm, có thể ném ra được một chút đáng ghét, trong lòng cũng đang buồn buồn.

Cô không có đổi tên, đáng vẽ cũng không khác lúc nhỏ là bao nhiêu, sao Lục Chi Hằng lại không nhớ ra cô?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bảy giờ sáng thứ hai, chuông báo thức trong phòng đúng giờ reo lên.

Một loạt tiếng động "xột xoạt, xột xoạt" vang lên, có người xuống giường thay quần áo.

Nằm thêm một lát, hình như hôm nay phải trang điểm nữa?

Thời Noãn chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong lòng đầu đá một phút, cuối cùng cũng hăng hái xuống giường, mang đôi dép lê đi vào phòng tắm rửa mặt.

Ừ, trong nháy mắt cô cũng tỉnh táo được rồi.

Mười mấy phút sau, người cuối cùng trong phòng ngủ - Tổng Vi Vi chậm rãi tỉnh lại. Cô duỗi tay ấn công tắc đèn trên tường.

Đèn trên trần sáng lên, phòng ngủ trở nên tràn ngập ánh sáng.

Tổng Vi Vi đặt chân xuống đất, còn chưa hết buồn ngủ, lấy tay dụi dụi mắt, ngáp một cái nhìn Thời Noãn đang đi đến, ngạc nhiên hỏi: "Noãn Noãn, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao, cậu vậy mà cũng trang điểm nữa hả?"

Trước đây Thời Noãn là người mẫu bán thời gian cho một nhãn hiệu vào cuối tuần, lúc nào cũng phải trang điểm nên bình thường khi đi học cô rất lười đắp những thứ đó lên mặt.

Trang điểm thì phải dậy sớm, phải dựa vào trang phục xem nên trang điểm như thế nào, tối về tẩy trang cũng rất cực mà cô thì siêu lười làm những việc này.

Nhưng hôm nay không như vậy.

Có thể nói đây là ngày đi học đầu tiên trong năm thứ tư của cô, tiết đầu tiên lại là tiết Anh Văn, mà thầy giáo chính là Lục Chi Hằng...

Tay Thời Noãn ngừng việc kẻ mắt lại, chưa kịp nói gì thì cô gái Tô Oánh Oánh ở giường đối diện đã lên tiếng thay cô.

Tô Oánh Oánh đã trang điểm xong, dùng tay thoa son lên môi, cười quái gở, "Biết sao được, người ta bây giờ đi đóng phim sắp thành đại minh tinh rồi, đầu phải cùng một hạng người với chúng ta, tất nhiên là phải thường xuyên chú ý hình tượng chứ."

Giọng nói chanh chua đầy tính châm chọc khiến cho người nghe cảm thấy không thoải mái.

Đóng nắp son môi, Tô Oánh Oánh đi đến trước bàn của Thời Noãn, quét qua đồ trang điểm để ở trên, "Ồ" một tiếng rồi liệt kê nhãn hiệu ra.

"Givenchy, Aglaia, còn có cả La Mer nữa cơ. Noãn Noãn, tôi nhớ lúc trước cậu toàn dùng đồ mỹ phẩm bình dân thôi mà, xem ra giờ giá một đêm của cậu cũng không ít đâu nha."

Cô ta cười cười, làm ra vẻ như bỗng nhiên hiểu ra: "Thảo nào mọi người có sứt đầu mẻ trán cũng muốn tiến vào ngành giải trí, không cần biết là có sạch sẽ hay không, chi cần kiếm nhiều là được."

Thời Noãn không quan tâm, coi cô ta như là con muỗi đang bay vo ve bên tai.

Đợi cô ta nói xong thì Thời Noãn cũng đã trang điểm mất, vẽ mi xong.

Xong rồi cô mới quay lại, cười với Tô Oánh Oánh, "Không sai, vào ngành giải trí kiếm tiền rất nhanh lại dễ dàng, nếu cậu muốn có tiền thì cũng có thể bước chân vào đó."

Tổng Vi Vi và Thời Noãn cùng chung kẻ thù, hai người kẻ tung người hứng nói ra những lời hoàn toàn không nể mặt mũi của cô ta.

"Noãn Noãn, giới giải trí không phải ai muốn vào cũng được, có vài người chỉ có thể lẫn lộn đi dẫn chương trình, dù sao thì gương mặt kia cũng phải nhờ vào filter để cứu rỗi mà."

Đầu năm ba đại học, Tô Oánh Oánh bắt đầu đi dẫn chương trình, mặc dù không phải thuộc dạng hot nhưng mỗi tháng cũng kiếm được hơn một vạn.

Việc chỉ cây dâu mắng cây hèo này khiến cho cô ta thẹn quá hóa giận.

"Quay một bộ phim chưa được quảng bá thì có gì mà hơn người chứ." Cô ta lăm bằm, đem sách vở nhét vào balo, quai lên vai rồi đóng sập cửa đi ra.

"Àm" một tiếng, lớn đến nỗi làm cho người ta ù tai.

Là bạn cùng phòng đã ba năm, dù chưa xảy ra vụ việc giấu kim châm dưới gối như trên Weibo đăng nhưng lại luôn ám lưu hung dữ.

Tổng Vi Vi vừa mang giày vừa an ủi cô: "Cậu đừng quan tâm đến Tô Oánh Oánh, đơn giản là cô ta ghét cậu thôi."

Thời Noãn cũng không thêm giữ lại trong lòng, cô chỉ nhớ rõ là lát nữa sẽ đụng mặt với Lục Chi Hằng.

"Tớ biết rồi." Cô gạt đầu, để vạt áo thun màu vàng nghệ vào trong chiếc quần short đen làm lộ ra đôi chân thon dài.

Người con gái tóc dài ngang eo, ngực lớn mông vênh, trên khuôn mặt tràn đầy sức sống, mang lại mùi phấn rung động.

Tổng Vi Vi đứng lên, nhìn cách trang điểm và kiểu ăn mặc hôm nay của cô mấy lần, ngờ ngờ hỏi, "Noãn Noãn, sao tớ cảm thấy hôm nay cực kì khác thường đó. Khai mau, có phải cậu lên có bạn trai ở sau lưng tớ không?"

"Làm gì có ai chứ." Thời Noãn kéo tay cô, cười hời, "Chúng ta mau đi thôi, đi trễ là căn tin hết món sủi trứng yêu thích của cậu đó."

Thời Noãn và Tổng Vi Vi đi vào lớp học, trên tay mỗi người cầm một cốc sữa đậu nành.

Có không ít người đã tới lớp, còn mười phút nữa là vào học, mấy người học không được giới lắm thì tụ lại thành một nhóm tám chuyện, mấy học bá thì đang lớn tiếng học thuộc từ đơn của bài trước, trong không khí ồn ào như vậy lại có phần hài hoà.

Mọi thứ vẫn như cũ.

Có khác là bây giờ đồng học sinh hơn, ba năm trước không có ai tự nguyện ngồi ở hai hàng đầu cả, bây giờ thì đầy ắp bạn học mà còn là học sinh nữ nữa.

Mấy người này bình thường lên lớp đều mong muốn được về sớm không thì cũng trốn học, bây giờ lại đóng vai nữ sinh xinh đẹp, còn đến lớp sớm nữa.

Không nên để lộ ý đồ như vậy chứ.

Tổng Vi Vi cảm ồng hút vào ly, uống một ngụm, lắc lắc đầu rồi nhỏ giọng nói với Thời Noãn, "Thật háo sắc mà, tiết dịch thuật của ông thầy bụng bía cùng quả đầu Địa Trung Hải kia không hề có mặt của mấy cô này, không phải là coi thường vị giáo sư không được đẹp trai của chúng ta ra mặt sao?"

Thời Noãn cũng nói theo, "Đúng vậy, rõ ràng là quá khinh người mà."

Vừa dứt lời, Tổng Vi Vi thấy cô đi lên phía trước, nhanh tay lẹ mắt để balo và ly sữa đậu nành ở vị trí chính giữa hàng đầu.

Sau đó, cô ngẩng đầu nhìn bạn nữ chuẩn bị vào ngồi chỗ này, cười dịu dàng, "Xin lỗi bạn, chỗ này có người ngồi rồi."

Sau khi thấy một loạt động tác cực trôi chảy, Tổng Vi Vi lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Chờ Thời Noãn ngồi xuống, lôi sách vở, bộp viết ra thì Tổng Vi Vi mới kịp phản ứng lại, trở mắt nhìn cô.

Cô ấy ngồi cạnh Thời Noãn, nghi hoặc nhíu mày, kết luận một cách chắc nịch, "Người chị em, hôm nay cậu không được bình thường nha, có thể từ bỏ chỗ ngồi phong thủy tốt mà chúng ta đã ngồi ba năm nữa đấy."

Chỗ được gọi là phong thủy tốt chính là hai chỗ ở hàng thứ năm.

Ngồi ở đó lấy điện thoại ra lướt Weibo trong lúc một mồi vì nghe giảng vẫn không bị giáo sư phát hiện vì đã có bạn học đầu to ngồi ở trước che chắn.

Thời Noãn lật sách vở ra bài học ngày hôm nay, nghiêm túc khuyên như: "Vi Vi, nếu bây giờ chúng ta học tập tốt thì kì thi tiếng Anh sắp tới chúng ta có thể vượt qua."

Lời này rất có lý nhưng mà tới một dấu chấm câu Tổng Vi Vi cũng không thêm tin.

Đã tiến vào ngành điện ảnh thì chẳng lẽ cô còn cần bằng TEM để cầm đi tìm việc sao? Nhưng nếu nói Thời Noãn giống như những bạn học nữ kia, chỉ đơn giản là muốn ngồi gần để chiêm ngưỡng nhan sắc của thầy giáo mới thì Tổng Vi Vi càng không tin.

Nghĩ mãi không ra, Tổng Vi Vi lấy ngón tay chọc chọc Thời Noãn mấy lần, muốn hỏi thêm vài câu nhưng mà Thời Noãn đã kịp thời từ chối, "Vi Vi, môn này tớ chưa học tiết nào, cần phải xem trước bài, có gì để tan học rồi nói."

Tổng Vi Vi:...

Hai cô từ năm thứ hai đã bỏ tiết cái việc xem trước bài, ôn lại bài này rồi.

Tốt lắm, bây giờ thì Tổng Vi Vi có thể chắc chắn khẳng định được Thời Noãn có ý với thầy Lục! Chuông báo đã tới giờ vào học, Lục Chi Hằng đứng giờ bước vào lớp,

trên tay cầm một quyển sách.

Áo sơ mi sạch sẽ trắng tinh tươm, được ủi phẳng lì không hề xuất hiện một nếp nhăn, quần tây đen cùng giày da láng bóng.

Tay áo được xắn lên để lộ cổ tay rắn rỏi, sạch sẽ lại mang theo nét cảm dục, tựa như một chàng công tử dịu dàng xuất hiện nơi trần thế.

Thời Noãn thấy anh bước đến, nhịp tim bất giác đập nhanh mấy nhịp, nhưng lần này lại khác so với cảm giác sợ hãi khi gặp nhau ở bữa tiệc lần trước.

Lần này cô cực kì hưng phấn!

Lục Chi Hằng nhìn phòng học một lượt, lấy tờ danh sách kẹp trong sách ra, giọng nói thanh lãnh như ngọc vang lên, "Trước khi vào học thì chúng ta sẽ dành ra năm phút điểm danh."

Bắt đầu điểm danh từ bạn học Trương Mộng Vũ, anh gọi đến ai mọi người liền hô "Có".

Cả một quá trình Thời Noãn đều ngồi thẳng lưng, cô lo lắng chờ đợi, khẽ hắng giọng một cái để lát nữa có thể dùng giọng nói dễ nghe trả lời anh.

Mãi cho đến khi đến tên mình, Thời Noãn thấy Lục Chi Hằng đang nhìn vào danh sách bỗng nhiên nhìn lên, hai người đúng lúc đối mắt với nhau.

Vì sao điểm danh qua nhiều học sinh nữ như vậy mà chỉ có đến lượt cô là anh ngừng đầu lên nhìn?

Có phải ý nói là trong lòng anh, cô khác với những học sinh nữ khác không!

Không uổng công cô dậy sớm trang điểm, hai người cách nhau gần như vậy nên nhất định anh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đầu óc Thời Noãn trì trệ rồi một lát sau mới kích động đứng lên, tay còn giơ cao, "Có!"

Cô hô rất to, làm cho bạn học nam kia định nằm xuống bàn một giấc sau khi bị kêu dậy điểm danh hoảng hồn.

Cậu ta hoảng sợ hỏi bạn cùng cùng bạn, "Chuyện gì vậy? Động đất sao?"

Một tràng cười phát ra, mọi người đều hướng ánh mắt về phía cô.

Oa, mắt mặt quá đi..

Mặt Thời Noãn ửng hồng, lúng túng ngồi xuống, giọng khẽ nói thêm một câu, "Thầy Lục, em đi học rồi."

Lục Chi Hằng cong khóe môi, đánh dấu tích vào danh sách, giọng nói mang theo ý cười, "Ừ, tôi biết rồi."

Anh tiếp tục điểm danh, "Vương Tinh Huy?"

Thời Noãn thờ dài, buồn bực nhàu mày, vừa rồi cô thật là nhục quá đi!

Sờ sờ mặt, y như rằng nóng như phát sốt.

Qua một phút sau, Lục Chi Hằng đã điểm danh xong, lật sách ra nói số trang, "Hôm nay chúng ta học bài mười, tác phẩm của Edward, The Sad Young Men."

Anh dùng giọng nói trầm thấp của mình phát âm cực chuẩn những từ tiếng Anh khiến cho mọi thứ dễ nghe hơn, nghe anh thì chỉ muốn đắm chìm trong giọng nói ấy.

Một tiết chín mươi phút trôi qua trong nháy mắt, Thời Noãn còn đang nghiêm túc nghe anh giảng về một hình ảnh ẩn dụ, chuông báo tan học đã vội vàng vang lên.

Lục Chi Hằng cũng không dạy lố giờ, lời ít ý nhiều nói, "Tan học."

Học sinh cười nói "Tạm biệt thầy Lục", mau chóng thu dọn đồ đạc ra về.

Tổng Vi Vi nhìn cả một tiết, rốt cục cũng đến lúc, "Noãn Noãn, khai thật với tớ, có phải cậu thích Lục Chi Hằng hay không?"

Cô nàng đề giọng xuống thêm cả có 100 người đang thu dọn đồ đạc nên các bạn học ở phía sau cũng không nghe được.

Nhưng Thời Noãn lại có tật giật mình, nghe thấy vậy đôi mắt hạnh mở to ra, giọng tay làm động tác im lặng, "Vi Vi, cậu nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy chứ!"

Cô không nhận được, lên giờ cái gương nhỏ lên nhìn Lục Chi Hằng vẫn đang cúi đầu.

Chắc là anh...không có nghe thấy đâu nhỉ?

Tổng Vi Vi chú ý tới động tác nhỏ của cô, cười cười, thì thầm bên tai cô: "Noãn Noãn, cậu yên tâm đi, xa như vậy làm sao mà thầy Lục nghe thấy."

Nhưng cô ấy vừa nói lời cam đoan xong thì người đàn ông vẫn đứng ở bục giảng kia nhìn xuống phía các cô, giọng nói trong trẻo-----

"Thời Noãn, một lát nữa đến văn phòng gặp tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hai người các cô dọn dẹp chậm chạp, vẫn cứ lè mề ở chỗ ngồi hơn nửa ngày nên bây giờ trong phòng học còn khá ít người.

Cho nên mặc dù giọng Lục Chi Hằng không lớn nhưng câu nói bảo cô tới phòng làm việc đó phát ra vô cùng rõ ràng.

Tổng Vi Vi dùng ánh mắt kỳ lạ lần phức tạp nhìn Thời Noãn, một tiếng "À" mờ ám kéo dài, nói rõ ý nghĩ.

Thời Noãn lập tức nắm chặt tay cô ấy ở dưới bàn, sốt sắng lắc đầu, ngăn những lời cô nàng sắp thốt ra.

Ở chung được hơn ba năm thế nên hai người rất ăn ý với nhau.

Thời Noãn biết Tổng Vi Vi là kiểu người cực kì thích đọc tiểu thuyết tình cảm, hờ động não một tý là lại nghĩ đến chuyện thô bỉ, chỉ cần nghe được ba chữ "Văn phòng" (办公室) là xác định mất đầu lại nghĩ đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Không chừng còn có thể là cảnh người lớn trong văn phòng cũng nên.

Ai da, nghĩ tới đây mặt cô không kiểm soát được lại ửng đỏ lên.

Lục Chi Hằng thấy Thời Noãn không trả lời, bước lại trước bàn các cô, hỏi, "Thời Noãn, lát nữa em bận việc gì sao?"

"Không bận ạ." Thời Noãn nhanh chóng lắc đầu, lấy tốc độ ánh sáng dọn dẹp sách vở, bộp viết bỏ vào trong cặp.

Cô đeo cặp lên vai, nói với Tổng Vi Vi, "Vi Vi, tớ đi với thầy Lục trước nha."

"Cậu đi nhanh đi!" Tổng Vi Vi phát phát tay, nhìn cô như mẹ già nhìn con, rốt cuộc con gái nhà tôi cũng trưởng thành rồi.

Thời Noãn theo sau Lục Chi Hằng ra khỏi lớp học.

Bây giờ đã là tháng mười, mặt trời không thiêu đốt như mùa hè nhưng mức tia tử ngoại vẫn cao như cũ.

Vừa ra khỏi dãy phòng học, Thời Noãn theo thói quen bung chiếc dù nhỏ màu hồng nhạt của mình.

Cô tiến lên phía trước vài bước đi song song với Lục Chi Hằng, không suy nghĩ nhiều, rất tự nhiên giơ cao dù để che nắng giúp anh.

Đột nhiên trước mặt có bóng râm, Lục Chi Hằng nhìn người con gái nhỏ bé đang cố gắng che nắng giúp mình, bên môi ần chứa ý cười.

Anh dừng bước lại, Thời Noãn không chú ý, đi về trước mấy bước mới phát hiện.

Bên cạnh đột nhiên không có người, cô nhú mày quay đầu lại nhìn anh ---

Không lẽ thầy Lục cảm thấy hành động che dù của mình hơi quá sao? Hay là anh cảm thấy việc che dù cho con trai là việc của các bà mẹ?

Ánh mắt Thời Noãn trong vắt như hồ nước, môi nhỏ khẽ mở, "Thầy Lục, nắng gắt lắm, tia tử ngoại cũng độc nữa, để da phơi nắng như vậy không tốt đâu ạ." Giọng nói dịu dàng, tựa như một ly nước trái cây mát lạnh xoa dịu cái nóng bức của cơ thể trong ngày hè chói chang.

Lục Chi Hằng nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt.

Cô có làn da trắng nõn, dáng người đẹp, cách ăn mặc tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, cả người từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ xinh đẹp của thiếu nữ.

Giống như một quả đào mật, tròn lẳn nét ngây ngô và chín chắn, cực kì mê người nhưng cũng khiến cho người khác có ý nghĩ muốn được bảo vệ cô thật tốt.

Anh cong môi, nhẹ cười, "Em che dù giúp tôi không mệt sao?"

Chiều cao hai người chênh lệch khá lớn, hôm nay Thời Noãn lại không mang giày cao gót cho nên che dù giúp anh là một việc rất mệt mỏi.

Nhưng tất nhiên là sao cô có thể thừa nhận được chứ.

Thời Noãn lắc đầu, "Không sao, không mệt đâu ạ."

Lục Chi Hằng giờ tay, thân nhiên cười: "Em đưa dù cho tôi đi."

"Dạ?" Thời Noãn hơi kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa dù cho anh.

Ngón tay Lục Chi Hằng thon dài, khớp xương lộ rõ, giống như bạch ngọc thượng hạng được điêu khắc tỉ mỉ. Đôi tay này nếu như cầm bút, cầm thuốc lá hay thậm chí là cầm dao kiếm cũng đều hợp.

Nhưng bây giờ trên tay anh lại cầm một chiếc dù nhỏ màu hồng in nhiều họa tiết hoa hòe làm tan nát tâm hồn thiếu nữ.

Khá là kỳ quái nhưng cũng có phần hài hòa.

"Tôi che dù cho, đi thôi." Anh cười khẽ nói, trong giọng nói không mang vẻ ghét bỏ.

"Cảm ơn thầy Lục." Thời Noãn vui vẻ trả lời.

Cô sóng vai cùng Lục Chi Hằng, đi trên con đường đá cuội đến văn phòng. Con đường này sau khi được tu sửa lại bị thu hẹp một chút, lại có thêm cây dù ở bên trên nên hai người lúc này phải đi sát nhau một chút.

Lúc bước đi, trong lòng Thời Noãn vui sướng nghĩ ----

Bọn họ bây giờ giống như cặp tình nhân đang trong thời kì mặn nồng, người con trai che dù cho người yêu.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, lên dùng tay đo.

Anh cao hơn cô tầm mười centimet, đây không phải là độ chênh lệch lý tưởng nhất của các cặp đôi sao?

Với lại.... Thời Noãn không biết xấu hổ nghĩ ngợi. Đã nhiều năm rồi chưa gặp bây giờ lại tao ngộ ở sân trường đại học, đây không phải là kiểu "Duyên trời định" thường xuất hiện trong phim thần tượng sao!

Chìm đắm trong tưởng tượng, Thời Noãn càng nghĩ càng xúc động, tới mức không nhận ra được mình đã đi tới cửa văn phòng.

Lục Chi Hằng khép dù lại, trả cho cô, nhìn hai gò má cô ửng hồng, lơ đãng nói, "Chắc là em sợ nóng lắm, mặt đỏ hết cả rồi."

Thời Noãn hồi hồn, sững sốt.

Nhận dù, cô ngỡ vực "À" một tiếng, hai giây sau cô mới phản ứng được là anh đang nói về cái gì, gật đầu, "À, em đúng là rất sợ nóng."

Cô da mặt mỏng, chỉ cần bị xấu hổ hoặc hơi xúc động một chút là đỏ mặt. Haizz, không biết khi nào mới có thể bỏ được tật xấu này!

Phòng nghỉ giáo viên thường được dùng cho bốn người, nhưng Lục Chi Hằng được đãi ngộ tốt ở mức có thể so với hiệu phó, một mình một phòng.

Sau khi vào phòng, Lục Chi Hằng đi tìm điều khiển trước tiên để mở máy lạnh, nhưng cửa vẫn mở rộng, không được đóng lại.

Thời Noãn theo bản năng định đi đóng cửa nhưng Lục Chi Hằng ngăn lại, "Cứ để cửa mở đi."

Cô không hiểu, "Nhưng mở máy lạnh mà để cửa mở thì không phải hao điện lắm ă?"

Lục Chi Hằng cười, giải thích với cô, "Khi nào em đi rồi hãy đóng, bây giờ đóng lại thì không ổn lắm."

Một thầy giáo trẻ tuổi cùng một cô học sinh, cô nam quả nữ ở chung một phòng, quả thật rất dễ khiến người ta nghĩ xấu.

Không biết vì sao Thời Noãn lại nhớ đến lần hai người ngồi chung một chiếc xe trong đêm khuya khi mà anh đưa cô đi bệnh viện lần trước.

Lúc đó, Thời Noãn chỉ coi anh là một người thầy tốt, ngoại trừ biết ơn thì cũng không có gì khác.

Nhưng bây giờ cô đã biết anh là Lục Chi Hằng, là anh trai nhỏ của nhiều năm về trước, trong lòng cô có chút tình cảm không xác định.

Trên mặt Thời Noãn có chút ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, "Dạ, vẫn là thầy Lục suy nghĩ chu đáo."

Ngừng một chút, cô lại hỏi, "Thầy Lục, thầy gọi em tới có việc gì ă?"

Chẳng lẽ anh nhớ ra cô nên gọi cô đến đây sao?

Mắt cô sáng lên, tim đập loạn nhịp như nai con, có chút mong đợi nhìn anh.

Lục Chi Hằng kéo tủ, lấy ra một xấp bài thi đã chấm xong, "Đây là bài thi của lớp em làm tiết trước, em phát ra giúp tôi. Tiết sau tôi sẽ giảng nên bây giờ cho các bạn về xem trước."

Thời Noãn như bị hắt một chậu nước lạnh, cảm giác mát mát nổi lên, cầm xấp bài thi trong tay anh, cười gượng, "Dạ, em sẽ phát cho mọi người ă."

Lục Chi Hằng nhìn đôi mắt âm thầm của cô, nhin không được cười hỏi, "Em sao vậy?"

Thời Noãn cắn môi dưới, cố ý dùng dí dỏm trên đùa để che giấu tâm trạng khác thường, "Việc này không phải là của lớp phó học tập sao? Thầy Lục, thầy cũng tùy ý bóc lột sức lao động quá nha."

Lục Chi Hằng nhìn cô, cúi đầu cười, "Lớp phó học tập hôm nay bị bệnh, không đến lớp được, mà trong lớp người tôi nhớ kĩ nhất chỉ có em."

Thời Noãn như cây gỗ khô sống lại, tựa như người khách lữ hành vớ được nguồn nước mát trong sa mạc, liền trở nên phấn khởi trở lại.

Ba chữ "Nhớ kĩ nhất" đánh thẳng vào tai, khiến cho trong lòng cô không thể bình tĩnh hồi lâu.

Lớp tiếng Anh cao cấp có hơn một trăm học sinh, ngoài mười mấy người học sinh nam thì chín mươi người còn lại đều là học sinh nữ.

Xác suất là một phần chín mươi, bốn xuống năm lên, có thể thấy được anh cũng có cảm tình với cô!

"Dạ, thầy Lục." Thời Noãn dùng sức gạt đầu, cam đoan với anh: "Em chắc chắn sẽ không phụ lòng thầy, sẽ đưa bài thi đến tay từng người."

Cô nói xong chuẩn bị rời đi, ý cười nơi khóe môi sắp không đè nén được nữa, nhưng mà mới quay người thì Lục Chi Hằng lại gọi cô.

Anh lấy một hộp socola nhập khẩu được đóng gói đẹp đẽ ở trong ngăn tủ ra, mảy hơi nhướn lên, cười nói: "Em nói đúng, không thể bốc lột sức lao động được, trả phí cho em."

Thời Noãn rung động: Socola đó!

Có ai lại dùng socola làm phí dịch vụ đâu, anh không biết cái này chỉ nên dùng trong lúc thổ lộ thôi sao?

Cảm giác vui sướng trong lòng bây giờ giống như hàng triệu pháo hoa được bắn lên nhưng Thời Noãn vẫn cẩn thận, nhỏ nhẹ từ chối.

Cô khách khí cười: "Không cần đâu thầy Lục, lúc này là em nói đùa thôi."

Lục Chi Hằng để hộp socola vào tay cô, "Đây là bạn tôi mang từ nước ngoài về nhưng tôi không thích ăn, cứ để ở trong tủ. Máy bạn nhỏ như em không phải đều thích ăn ngọt sao?"

Anh nói liên hồi, lại gọi cô là bạn nhỏ.

"Cảm ơn thầy Lục!" Mặt Thời Noãn hơi đỏ, xấu hổ cảm ơn anh, "Cái đó....em đi trước đây."

Thấy anh gạt đầu, cô nhẹ nhàng ra khỏi văn phòng, còn đóng cửa lại giúp anh.

Cách một cánh cửa anh không thấy được Thời Noãn đề nén một hồi lâu bây giờ đang nở nụ cười rất tươi.

Bờ môi cong lên, ý cười như sóng nước, xao động liên tiếp ở trên mặt.

Thời Noãn lật hộp socola trong tay nhiều lần, cẩn thận từng li từng tí để vào trên cùng balo.

Lấy hai tay ôm mặt, hít sâu vài cái, Thời Noãn cuối cùng cũng bớt kích động một chút.

Điện thoại kêu lên mấy tiếng, cô bật lên xem, tin nhắn đều do một người gửi.

Tiểu kiều thê ở dưới núi: [Trong gió trong mưa, tớ chờ cậu ở lầu hai của Lê Viên~]

[Từ văn phòng đến nhà ăn tốn tầm mười phút nên bị cáo Thời Noãn có mười phút để suy nghĩ về việc giải thích chuyện của cậu với thầy Lục _(3" ∠)_]

[Cậu không có quyền giữ im lặng, mỗi lời cậu nói sẽ là bằng chứng trước tòa, hi hi:]

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Mọi người vẫn còn đang học nên trong phòng ăn không có nhiều người lắm, Thời Noãn vừa bước lên tầng hai đã thấy Tống Vi Vi vẫy tay với mình.

Cô bước tới, kéo ghế ngồi xuống.

Trước khi Tống Vi Vi mở miệng chất vấn, Thời Noãn đã đi trước một bước, đưa trà sữa đang cầm trong tay như dâng hiến vật quý cho cô ấy.

Cô tự biết mình đuối lý, cười híp mắt lấy lòng: "Trà đen macchiato mà Vi Vi thích nhất, thêm trân châu thêm đá, năm mươi phần trăm đường."

Trước khi đưa cho Tống Vi Vi, Thời Noãn còn vô cùng thân thiết mở vỏ ống hút, cầm thay cho cô.

"Noãn Noãn, cậu đừng tưởng có thể chặn miệng tớ bằng viên đạn bọc đường này!" Tống Vi Vi hút mạnh một ngụm trà sữa, vô cùng thỏa mãn chép miệng một cái, "Đúng là món khoái khẩu, ngon quá!"

Cô ấy ho một tiếng, nghiêm mặt, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Thời Noãn, "Có chuyện gì giữa cậu và thầy Lục vậy? Không phải lúc trước đã hứa có chuyện gì cũng phải nói cho người kia biết đầu tiên sao?"

"Tất nhiên là tớ nhớ nhưng mà..." Thời Noãn hơi do dự, cuối cùng thẳng thắn nói ra, "Anh ấy là thầy giáo của chúng ta, nếu mọi việc bị lan truyền thì sẽ không tốt."

Cô nhất quyết không nói cho Tống Vi Vi là vì sợ việc mình có tình ý sẽ gây ra nhiều phiền phức không đáng có cho Lục Chi Hằng.

Trường bọn cô cực kì nghiêm khắc, cam đoan tình yêu thầy trò, lỡ như thầy hiệu trưởng biết được sẽ đuổi việc anh ấy mất.

Thời Noãn hơi ngừng lại rồi hỏi, "Vi Vi, biểu hiện của tớ lộ như vậy sao?"

Cô còn tưởng rằng mình đã kiểm chế lắm rồi!

"Tất nhiên rồi! Thích một người làm sao giấu được, hơn nữa tớ đã xem qua cả trăm tập phim Conan, nhất cử nhất động của cậu làm sao qua được mắt tớ!"

"Noãn Noãn, cậu nói đi, tớ xin hứa lần này miệng sẽ kín còn hơn phát ngôn viên ngoại giao quốc gia nữa!"

Tống Vi Vi thè thốt xong, lại hết sức tò mò, "Nhưng mà với mức độ thông hiểu của tớ thì cậu không phải là thuộc dạng người chú trọng bề ngoài, sao mà có thể vừa gặp đã quỳ gối dưới nhan sắc của thầy ấy được?"

Thời Noãn hồi tưởng lại chuyện xưa, nói thẳng cho cô ấy biết, "Thật ra lúc tớ hơn mười tuổi đã gặp qua thầy Lục. Lúc đó tớ bị xe đụng, lái xe bỏ trốn, là thầy ấy đã đưa tớ đến bệnh viện."

"Wow!" Tống Vi Vi lại hút một ngụm trà sữa, mắt sáng lên, "Cừu biệt trùng phùng! Còn có vụ mang ơn cứu mạng nữa chứ, nếu đây là mấy bộ phim tình cảm thì hai người các cậu là nam nữ chính luôn rồi!"

Nghe cô ấy nói như vậy....Thời Noãn khoái muốn chết!

"Cũng không hẳn là ơn cứu mạng," Thời Noãn cười cười, cảm thấy cô ấy hơi cường điệu quá, "Lúc đó tớ bị xe máy va quệt, cũng không bị thương nặng lắm."

Lúc mười ba, mười bốn tuổi, Thời Noãn là một cô học trò cấp hai, vẫn còn tết tóc đuôi sam.

Lần đó cô hoàn thành kì thi rất tốt, điểm số ba môn đều cao hơn mấy lần trước.

Thầy giáo phát bài thi xong cho tan học sớm, Thời Noãn không muốn ở lại lớp học thêm xiu nào nữa, vô cùng phấn khởi đeo cặp sách về nhà, muốn cho mẹ biết tin vui này thật sớm.

Nhưng khi trở về, mẹ lại đi vắng, trong nhà không có ý, chỉ có tờ giấy cùng mười tề đề trên bàn.

Tờ giấy là của Lý Cẩm đề lại: Lần này thi San Thi có tiến bộ, mẹ với chú Hà dẫn chị ấy đi công viên chơi, buổi tối Noãn Noãn cầm 10 tệ xuống dưới lầu mua đồ ăn nhé.

Hà San Thi là chị của cô, nhưng không cùng chung huyết thống. Mẹ của cô, Lý Cẩm tái hôn với chú Hà, Hà San Thi là con của chú ấy.

Lúc trước, Lý Cẩm dặn dò cô, "Làm mẹ kẻ rất khó, ít nhiều gì cũng luôn có người để ý mẹ thế nên mẹ phải đối xử với chị ấy gấp trăm lần, có vậy người khác mới không lời ra tiếng vào được, Noãn Noãn, con thông cảm cho mẹ một chút được không?"

Thời Noãn còn nhỏ, không hiểu hết được những lời này nhưng cô lại luôn có cảm giác được mẹ đối với San Thi rất tốt, tốt hơn nhiều so với cô.

Sau này cô có cãi nhau với San Thi thì dù đúng hay sai mẹ vẫn luôn bênh chị ta, ngày lễ ngày tết lúc nào cũng mua quần áo mới cho chị, nhiều lần ra ngoài đi chơi, Lý Cẩm đều đi cùng chú Hà và San Thi, để cô ở nhà.

Dường như cả ba người họ mới là một gia đình, còn cô chỉ là người ngoài ăn nhờ ở đậu.

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, bảy giờ tối mà trời vẫn còn sáng.

Thời Noãn ăn đại một chút gì đó rồi lang thang trên đường không có mục đích, cô không biết đi đâu, chỉ là không muốn quay về căn nhà trống vắng đó.

Lúc đi qua một con hẻm nhỏ, một chiếc xe máy phóng tới làm cô ngã trên mặt đất.

Bắp chân và cánh tay Thời Noãn đều bị trầy, máu chảy ra làm cô đau đến ứa nước mắt, cả nửa ngày không đứng dậy nổi.

Bùn đất trộn lẫn với máu dính trên đồng phục màu trắng khiến cho cô trông vô cùng chật vật.

Có không ít người chứng kiến nhưng vì sợ phiền phức nên đều giả bộ như không biết.

Lục Chi Hằng là người duy nhất đến trước mặt cô.

Anh cúi người nói với cô, "Anh dẫn em đi bệnh viện." Giọng nói trầm ổn mạnh mẽ, như tiếng nước suối trong chảy trong rừng, giúp cho Thời Noãn vốn đang hoảng loạn ổn định trở lại.

Lục Chi Hằng công cô đến phòng khám gần nhất, rồi xếp hàng đóng viện phí.

Bác sĩ xử lý vết thương cho cô, còn dính vào nơi bị trầy da làm cho Thời Noãn đau đến nổi hít khí lạnh.

Nghĩ tới việc xảy ra trong tối nay lần hai năm vừa rồi, cô tủi thân, nước mắt từng dòng rơi xuống.

Lục Chi Hằng thấy vậy, đưa khăn tay cho cô lau mắt, nói với bác sĩ, "Em ấy sợ đau, bác sĩ nhẹ tay một chút."

Anh nói xong rồi đi ra ngoài.

Thời Noãn nghĩ rằng anh chê cô khóc nhè nên không muốn liên quan tới cô nữa, lòng lại thêm buồn phiền.

Không lâu sau, anh quay lại, trên tay cầm theo một ly kem MacDonalđ.

"Mua cho em nè, đừng khóc nữa." Anh đưa ly kem cho cô.

Thời Noãn nhìn anh, lông mi dài còn lấp lánh những giọt nước mắt, giọng nói mềm mại, "Cảm ơn."

Kem tươi vị dâu, ăn vào một ngụm ngọt thấu tim gan. Rất nhiều năm về sau, Thời Noãn đi mua nhưng tiếc là hương vị lại không giống như đêm đó.

Mà soái ca nhỏ đối xử dịu dàng với cô cũng không thấy nữa.

Thời Noãn kể chuyện năm đó cho Tống Vi Vi nghe, đồng thời lướt bỏ vài chi tiết nhỏ nhất.

Tống Vi Vi nghe xong, che mặt gào thét, "Trời ơi! Thầy Lục không chỉ đẹp trai có tiền mà hóa ra còn là người tốt như vậy, hằng hái làm việc nghĩa quá nha!"

Cô ấy cầm tay Thời Noãn, vẻ mặt xúc động, "Noãn Noãn, cậu đừng sợ gì hết! Hôn sự này của các cậu, tớ đồng ý."

Thời Noãn bị cô làm cho đỏ mặt, "Vi Vi, cậu đừng có nói lung tung, việc này chưa đâu vào đâu được, với lại, Lục Chi Hằng vẫn còn là thầy của chúng ta."

"Nhất định đừng sợ!" Tống Vi Vi vỗ vỗ cô, "Môn này còn hai tháng nữa là xong rồi, lúc đó thầy ấy không còn là thầy của cậu nữa, cậu hoàn toàn có thể thổ lộ."

"Nói không chừng cuối năm tư cậu có thể nói chuyện yêu đương rồi!"

Thời Noãn cong môi, nhẹ cười, "Ừ, tớ sẽ nhận lời chúc của cậu."

Chiều cả hai đều không có tiết, Tống Vi Vi định ở phòng đọc tiểu thuyết, tận hưởng cả một buổi chiều trong lành.

Thời Noãn lái xe đến lớp diễn xuất mà Ngô Lệ đã đăng kí cho cô sau khi hoàn thành nhiệm vụ Lục Chi Hằng giao cho.

Học xong đã là sáu giờ chiều, Thời Noãn ăn xong phần ăn dành cho thời kì diet, chuẩn bị lái xe về trường thì Ngô Lệ gọi cho cô.

"Noãn Noãn, đạo diễn Triệu đang tuyển diễn viên cho bộ phim mới, ông ấy đang bận việc, chúc nữa em hãy tới."

Thời Noãn từ chối, "Chị Lệ, em vừa mới học xong, ăn mặc rất qua loa, bây giờ muốn thay cũng không kịp."

"Không sao, có không ít nữ minh tinh đến đó, em chỉ cần đi qua cho có thôi, đậm một lớp phấn mỏng là được, chị gửi địa chỉ qua cho em nhé!"

Lời chị Lệ không thể không nghe, Thời Noãn đi đến địa chỉ mà cô ấy gửi đến.

Ngô Lệ nói không sai, cô quả thật chỉ cần đi cho có lệ.

Bữa tiệc này có tới hai diễn viên tuyển một, diễn viên tuyển hai, ba, bốn tới để lấy thêm danh tiếng cũng có rất nhiều.

Càng nhiều người, cạnh tranh càng gay gắt.

Đạo diễn và những người đầu tư kia như một cái bánh ngọt thơm ngon, một đám người bu quanh tranh giành, Thời Noãn muốn đến kính rượu đạo diễn Triệu, chỉ mới loi là một chút đã bị đẩy ra ngoài.

Thời Noãn đã thử hai lần rồi, cô nghĩ khó mà chen vào được nên cuối cùng đành bỏ cuộc.

Ở khung cảnh ồn ào như vậy, Thời Noãn tìm cho mình một góc nhỏ yên tĩnh rồi ngồi xuống, chuyên tâm chơi điện thoại.

Nhưng mà vừa mới chơi được một chút cô lại nhớ tới Lục Chi Hằng, muốn nhắn tin Wechat cho anh.

Cô vừa nghĩ thì tay liền hành động.

Thời Noãn: [Thầy Lục, em đã đưa bài thi đến tay các bạn hết rồi.]

[Em cũng đã ăn socola thầy đưa, cực kì cực kì ngon, cảm ơn thầy ạ~]

Đúng lúc Lục Chi Hằng đang xem điện thoại, trả lời cô rất nhanh.

Lục: [Em vất cả rồi. Trong nhà thầy còn hai hộp, lần sau sẽ mang cho em.]

Còn muốn lần sau mang socola cho cô nữa kìa! Thời Noãn kích động, đôi tay gõ chữ run run.

[Cảm ơn thầy Lục >=<]

Lục Chi Hằng trả lời cô: [Không cần khách sáo, đã trễ như vậy mà em chưa ngủ sao?]

Thời Noãn nhìn thời gian trên điện thoại, mấy phút nữa là nửa đêm, đúng là rất muộn rồi.

Nhưng mà Thời Noãn lại không muốn nói cho anh biết rằng mình vẫn còn đang ở ngoài, nhất là trong trường hợp đi bồi rượu như thế này.

Cô muốn giữ hình tượng ngoan ngoãn trong lòng anh. Đàn ông tốt như Lục Chi Hằng chắc sẽ chỉ thích kiểu con gái nghe lời học giỏi.

[Em đi ngủ liền đây, thầy Lục cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ, thầy ngủ ngon _(3" ∠)_]

Không lâu sau cô cũng nhận được lời chúc ngủ ngon từ Lục Chi Hằng.

Ha ha, bọn họ bây giờ đã tiến tới giai đoạn chúc nhau ngủ ngon rồi!

Thời Noãn hài lòng thoát Wechat, đi vào toilet.

Ai ngờ vừa mới đi tới cô nghe thấy một người đàn ông đang nói chuyện điện thoại, giọng nói không chỉ êm tai mà còn rất quen thuộc.

Trong lòng cô lộp bộp vài tiếng, đúng lúc này, người đàn ông ngẩng đầu lên.

Cuối cùng, hai cái người vừa chúc nhau ngủ ngon trên Wechat lại đột nhiên gặp nhau ở hành lang khách sạn!

Thời Noãn: QAQ

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"A-----" Thời Noãn thét lên trong lòng một tiếng.

Rốt cuộc đây là cái kiểu trùng hợp quái quỷ gì đây?! Hai lần nói dối đều bại lộ, có khi nào Lục Chi Hằng cho rằng cô là người cực kì thích nói dối không!

Cô bước tới vài bước, yên lặng đứng trước mặt Lục Chi Hằng, vô cùng xấu hổ nhưng không dám thất lễ, trên mặt nở nụ cười, "Chào buổi tối, thầy Lục, không ngờ lại gặp thầy ở đây ạ."

Lục Chi Hằng nhìn cô, cười dịu dàng nhưng giọng nói lại mang vẻ trêu chọc, "Năm phút trước còn nói với tôi là sẽ đi ngủ ngay mà, hửm?"

"Chờ mọi việc trong kia ổn thỏa em sẽ trở về ngủ ạ!" Thời Noãn chỉ phồng bao ở sau lưng, ngoan ngoãn nói, "Bình thường thời gian làm việc và nghỉ ngơi của em rất ổn, mười một giờ là lên giường đi ngủ rồi, thật đó, em không có gạt thầy đâu ạ."

Lục Chi Hằng nhìn theo hướng cô chỉ, mặc dù cửa đóng kín nhưng vẫn có thể tưởng tượng được cảnh tượng bên trong náo nhiệt như thế nào.

"Tối nay là tiệc của ai?" Anh hỏi.

Thời Noãn thành thật trả lời: "Là đạo diễn Lâm Tiến tuyển diễn viên cho phim mới ạ, chị Lệ bảo em tới đây làm quen với đạo diễn Lâm với mấy nhà đầu tư."

Nói xong cô khẽ thở dài, nhỏ giọng nói thêm, "Nhưng mà có rất nhiều ngôi sao nữ đến đây, em không tranh nổi. Haizz, không biết lúc đó đạo diễn Lâm có nhớ mặt em hay không nữa."

Phía trên trần hành lang có treo mấy ngọn đèn thủy tinh, ánh sáng soi sáng gương mặt Thời Noãn khiến cho vẻ ngoài của cô càng thêm rực rỡ.

Cô cực kì xinh đẹp, khề cần đôi môi hồng nhuận làm cho nó có phần nhột nhột, đáng vẻ cực kì phiền muộn.

Lục Chi Hằng bất giác nhớ đến khi nãy cô nhắn tin Wechat với mình rồi nghĩ đến cảnh cô gái nhỏ trốn một mình trong góc chơi điện thoại.

Không biết vì sao Lục Chi Hằng lại cảm thấy như vậy có chút đáng yêu, miệng hơi cong lên, "Tối rồi còn uống rượu sao?"

"Em chỉ uống có một ly thôi." Thời Noãn giơ một ngón lên, nhấn mạnh, "Hơn nữa là rượu vang, độ rượu không cao đâu ạ."

Dường như Lục Chi Hằng rất hài lòng với câu trả lời này của cô, cười nhẹ một tiếng, "Bọn em khi nào thì xong tiệc?"

"Dạ..." Thời Noãn cũng không chắc, chỉ có thể đoán, "Nhanh thôi ạ, em thấy đạo diễn Lâm đã chạy vào nhà vệ sinh ba lần, có muốn uống thêm nữa cũng không được đâu."

Lục Chi Hằng bị cô chọc cười, "Được rồi, em đi vào đi."

"Hẹn gặp lại, thầy Lục." Thời Noãn vẫy tay với anh, lưu luyến không rời, cứ được ba bước là lại ngoảnh đầu lại nhìn rồi mới vào phòng.

Cô đoán không sai, vào trong không bao lâu, mọi người cũng giải quyết xong mấy bình rượu cuối cùng, thông báo tàn cuộc.

Từng tốp người ra khỏi phòng bao, mấy nhà đầu tư mỗi người kéo theo một cô rồi lên xe rồi đi, những người còn lại tự mình lái xe về hoặc chờ xe đến đón.

Đêm muộn, gió chậm rãi lướt qua làm cho bớt phần nào men say trong người.

Thời Noãn ra sau cùng, có thêm một người đi cùng ở phía trước, cô đứng ở bên đường, mở phần mềm đón xe ra, chuẩn bị gọi xe.

Vừa xác định được vị trí của mình, tay chuẩn bị gõ địa chỉ đến thì một chiếc Porsche dừng lại trước mặt.

Cửa xe được hạ xuống, người đàn ông trong xe thò đầu ra, "Đang chờ người tới đón sao?"

Thời Noãn nghe thấy tiếng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, có chút ngạc nhiên: "Đúng vậy, em sẽ thuê xe. Thầy Lục lái xe từ từ, cẩn thận thôi nhé."

Lục Chi Hằng nhíu mày, "Buổi tối thuê xe không an toàn."

Nhớ tới mấy tin tức gần đây xảy ra với nữ sinh, anh lại nói: "Lên xe đi, tôi đưa em về."

"Không cần đâu thầy Lục, như vậy phiền lắm"

Thời Noãn xua tay từ chối, "Em sẽ xem đánh giá rồi gọi lái xe có kinh nghiệm, không sao đâu."

Mặc dù cô muốn có nhiều thời gian ở cùng anh nhưng mà đã trễ như vậy, cô thực sự không muốn để anh chạy tới chạy lui.

"Không sao." Lục Chi Hằng kiên trì nói: "Em là học trò của tôi, không gặp thì thôi, gặp rồi mà còn để một nữ sinh như em thuê xe buổi tối, tôi không yên tâm."

Anh hết sức kiên quyết làm Thời Noãn không từ chối được, đành phải mở cửa xe ngồi lên.

Tính ra thì Thời Noãn đã làm phiền anh nhiều lần, cô vừa thấy ngại vừa nhẹn không được mà nghĩ-----

Có phải học sinh nào anh cũng đối xử như vậy không? Hay là bởi vì cô....đặc biệt?

Lục Chi Hằng nhận ra người bên cạnh muốn nói rồi lại ngừng, hơi nhưng mày, cười nói, "Em muốn nói chuyện gì à?"

"Không có ạ!" Thời Noãn lắc đầu lia lịa. Bây giờ làm sao cô có gan nói ra những suy nghĩ trong lòng cho anh biết chứ.

Haizz

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên Lục Chi Hằng lên tiếng hỏi một câu, "Trở về trường sao?"

"Không ạ." Cô trả lời.

"Hửm?" Anh hơi ngạc nhiên.

Thời Noãn nói địa chỉ, giải thích với anh, "Đây là căn hộ công ty thuê cho em, ký túc xá có bảo vệ gác cổng, quá 12 giờ là không được vào nữa ạ."

Vừa ký hợp đồng là Ngô Lệ lập tức thuê một căn nhà nhỏ cho cô, nhưng có khi buổi sáng có tiết, vừa đi vừa về không tiện nên cô không ở lại đây.

"Được rồi." Lục Chi Hằng mở GPS lên.

Thời Noãn muốn hiểu anh nhiều thêm nên bắt chuyện, "Thầy Lục, vì sao thầy lại đến dạy học ở trường chúng em?"

Lần trước trên bàn rượu, cô nghe thấy đạo diễn gọi anh là Lục thiếu, nghe giống như là một người siêu giàu vậy, mà hình tượng lẫn khí chất của anh lúc đó hoàn toàn một trời một vực với hình tượng thầy giáo trong ấn tượng của cô.

Lục Chi Hằng hơi do dự, mi tâm cau lại, "Tôi vừa mới về nước, muốn tìm một công việc để có thể quen với cách sống trong nước, với lại có vài lý do cá nhân nên đã chọn trường học."

Nếu anh đã nói vì lý do cá nhân thì Thời Noãn sẽ không ngốc nghếch tìm hiểu rõ đầu đuôi, ít nhất thì không phải là lúc này.

Cô dùng giọng nói mềm mại "À" một tiếng, ý nói mình đã hiểu.

"Còn em," Lục Chi Hằng hỏi: "Vì sao lại đặt chân vào ngành giải trí?"

Anh từng gặp qua nhiều minh tinh nhưng không giống như cô, vẻ ngoài quyến rũ, tính tình thì lại hết sức đơn thuần.

"Cũng không có lý do gì đặc biệt, là duyên phận thôi ạ." Thời Noãn nói rõ đầu đuôi cho anh.

"Năm ba đại học, em có làm người mẫu cho một cửa hàng, có lần chụp ảnh trên đường tình cờ được chị Lê, cũng là người đại diện của em bây giờ, nhìn trúng, chị ấy xin số điện thoại của em, tối hôm đó đã gọi hỏi em có muốn ký hợp đồng với chị ấy hay không."

"Mặc dù việc quay phim chuyên nghiệp và em không có liên quan gì đến nhau, nhưng em vẫn rất hứng thú, nên lúc đó đã đồng ý với chị Lê mà không nghĩ gì nhiều. Sau đó em thuận lợi tham gia ngành giải trí, đây vình dự trở thành một diễn viên nhỏ tuyến mười tám tạm thời chưa ai quan tâm tới."

Lục Chi Hằng nhíu mày lên, "Người đại diện của em thường để em tham gia loại tiệc như vậy à, còn không gọi người đón em về nữa?"

Anh hơi ngừng lại rồi hỏi tiếp, "Không phải mỗi lần minh tinh đi ra ngoài đều có xe đưa đón riêng sao?"

"Không được thường xuyên như vậy ạ, một tháng cũng được hai, ba lần. Với lại..."

Thời Noãn cười hi hi, giọng nói nhẹ nhàng phổ cập cho anh: "Thầy Lục, việc đưa đón đặc biệt mà thầy nói là chỉ có những minh tinh có tên tuổi mới được đãi ngộ như vậy thôi. Bây giờ em còn chưa kiếm được bao nhiêu tiền cho công ty, đợi sau này em quay được thật nhiều phim thì chắc là sẽ được như vậy."

Hai người trò chuyện trên đường, khi thấy những tòa nhà quen thuộc xuất hiện ngoài cửa sổ, trong lòng Thời Noãn tiếc nuối, sao tới nhanh vậy?

Lục Chi Hằng dừng xe trước cửa tiểu khu, "Có cần tôi đưa em vào không?"

Thời Noãn từ chối, "Không cần đâu ạ, lần này thật sự không cần đâu, tiểu khu của em an ninh cao lắm. Hẹn gặp lại, thầy Lục, thầy cũng mau về nhà nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Lục Chi Hằng nhìn thấy có người trực ban ở phòng bảo vệ trước cửa tiểu khu, gật đầu, "Ừ, vậy em về rồi nhắn tin Wechat cho tôi."

Thời Noãn vẫy tay với anh rồi đi vào tiểu khu. Đi đến cửa nhà, cô dừng lại nhập mật mã.

"Cô gái, cô có thể giúp tôi được không?" Đột nhiên có một giọng nói ở bụi cây bên cạnh phát ra.

Thời Noãn tưởng là ông cụ nhà ai ngã ở trong đó, nhanh chóng đi qua xem, hỏi: "Ông không sao chứ ạ?"

Gã đàn ông tầm năm, sáu mươi tuổi, trên mặt còn có vài vết thương. Ông ta ngồi ở bụi cỏ, thấy cô tới, giọng nói run rẩy, giống như đang cầu cứu, "Cô gái, cô có thể dìu tôi lên được không?"

Thời Noãn thấy ông ta đã lớn tuổi, trong lòng cũng bót đề phòng, vươn tay ra kéo ông ta. Ông già đã được cô đỡ lên nhưng vẫn cứ kéo tay cô không buông.

"Ông ơi, ông nhà ở đâu? Có muốn cháu gọi cho người nhà ông không ạ?" Cô quan tâm hỏi.

Ông ta lắc đầu, nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, "Cơ thể tôi khó chịu quá, cô giúp tôi một chút được không?"

Thời Noãn nghi ngờ nhìn ông ta, hỏi, "Ông không thoải mái ở đâu?"

Cô hỏi một đằng, ông ta si ngốc trả lời một nẻo, "Cô gái đẹp quá, cô năm nay bao nhiêu tuổi, hai mươi sao?"

Bây giờ Thời Noãn thấy không đúng lắm, cảnh giác nhú mày, muốn tránh khỏi tay ông ta, "Ông buông cháu ra, có chuyện gì thì cháu dẫn ông đi gặp bác sĩ."

Trong mắt gã đàn ông toát lên vẻ dâm loạn, tay trái nhanh chóng kéo quần xuống, tay phải cầm tay cô chạm vào hạ thân.

Ông ta thở hổn hển, cầu xin, "Chỗ này của tôi nghẹn tới nỗi khó chịu quá, cô gái giúp tôi một chút có được không?"

"A! Biến thái---" Thời Noãn bị dọa sợ, hét hoảng la lên. Cô dùng hết sức đẩy ông ta ra, co chân chạy về cửa tiểu khu.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lục Chi Hằng cầm tay lái, định lái xe đi thì điện thoại reo lên, anh nhìn lướt qua, cúp máy không do dự.

Nửa phút sau, đối phương lại gọi tiếp.

Tiếng chuông điện thoại kiên trì reo lên trong khoang xe vô cùng ồn ào, anh xoa xoa trán, ấn nút trả lời, xuống xe nhận điện thoại.

Đang là tháng mười, trong không khí thoang thoảng mùi hương ngọt ngào dịu nhẹ của hoa quế, hít sâu một hơi có thể giải tỏa bớt chút ít phiền não.

Nhưng mà cũng chỉ là một ít mà thôi.

Ở bên kia điện thoại, tiếng trách móc của người đàn ông liên tục phát ra, lý do dạy dỗ y chang năm anh mười mấy tuổi, vẫn là giọng cha dạy con.

Chờ khoảng năm phút, Lục Chi Hằng mới lạnh nhạt lên tiếng, "Nói xong rồi? Tôi cúp máy đây."

Ngay cả xưng hô cũng không có, đối phương giận dữ gầm lên, "Sao mà tôi có thể nuôi một đứa con bất hiếu như cậu, cậu cố tình muốn chọc tôi tức chết đúng không?"

Lúc này Lục Chi Hằng mới cười cười, giọng nói trào phúng, "Ông còn trẻ, phương diện kia vẫn còn được lắm, có thể sinh thêm một đứa hiểu chuyện với bà ta mà."

Câu nói này không khác gì thêm dầu vào lửa, nhưng trước khi người kia bùng nổ thì Lục Chi Hằng đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Ngón tay anh lướt trên màn hình, đưa số này vào danh sách đen.

Bây giờ thế giới đã bình yên. Tất nhiên là do anh nghĩ thế.

Qua vài giây sau, điện thoại lại reo, Lục Chi Hằng nhú mày, bây giờ không dùng tính năng chặn được sao?

Anh cúi đầu nhìn điện thoại, thấy tên người gọi thì nét mặt mới giãn ra, "Có việc gì thế?"

"Có chuyện gì sao Lục Chi Hằng? Chúng ta đã quyết chí tung hoành suốt đêm mà sao cậu lại rời đi giữa chừng vậy?"

Đối phương tất nhiên là rất kích động, âm lượng lớn hơn so với bình thường, khiến lỗ tai anh có chút đau.

Lục Chi Hằng đưa điện thoại ra xa, từ từ nói, "Tôi già rồi, không chơi nổi. Đầu là người trưởng thành hết rồi, tôi khuyên cậu sau này ít đi chơi đêm đi, tóc mai cậu hơi bạc rồi đó."

"Có cái rắm! Lục Chi Hằng, cậu đừng có tung tin nhảm!" Cố Hoài mắng anh, "Ông đây khôì ngô tuấn tú, vô cùng tiêu sái, phong nhã hào hoa nhé?!"

Đứng một chút, giọng anh ta lại cất lên, chất vấn, "Vừa nãy lúc Hoắc Minh tới, đúng lúc bắt gặp cậu lái xe đưa nữ sinh về nhà. Cậu ta chụp hình lại cho tớ xem rồi, đó không phải là cô học sinh lần trước sao! Các cậu có chuyện gì vậy?"

Lục Chi Hằng bình tĩnh nói: "Như cậu nói, cô ấy là học trò tớ. Thân con gái, buổi tối một mình đón xe về không an toàn, tớ không thể bỏ mặc cô ấy."

"Haha." Cố Hoài cười nhạo nói: "Nói dễ nghe thật, tớ một chút cũng không thềm tin chuyện vợ vãn của cậu, còn muốn ban cho cậu danh hiệu top mười giáo sư ưu tú nhất cả nước đây. Tự cậu hỏi lương tâm mình xem ngoại trừ cô ấy, cậu có để ý ai khác tới vậy không."

Lục Chi Hằng còn muốn nói thêm nhưng lại thấy cô gái nhỏ chạy về phía mình.

Cô mang nét mặt hoảng sợ, như con thỏ nhỏ đang bị người ta săn bắt, không đợi anh nói câu nào đã vùi vào trong ngực anh, "Thầy Lục, em sợ."

Bờ vai mảnh khảnh run lên, giọng nói nghẹn ngào.

Lục Chi Hằng cúp điện thoại, vỗ lưng cô, "Em sao thế?"

Thời Noãn bị dọa sợ, đầu óc trống rỗng, thấy Lục Chi Hằng như thấy vị cứu tinh, thế nên không chút suy nghĩ nhào vào lòng anh, tay ôm lấy eo thật chặt.

Bây giờ hơi bình tĩnh lại, cô ý thức được hành động của mình không phù hợp lắm, ý tứ buông lỏng tay ra, lui lại hai bước, tạo khoảng cách với anh.

Lục Chi Hằng kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa, "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng Thời Noãn vẫn còn sợ, "Thầy Lục, em mới gặp một lão già biến thái. Ông ta nắm lấy tay em không buông, còn kéo tay em xuống..."

Mặt cô đỏ rực, lắp bắp, "Kéo xuống chạm vào chỗ kia."

Lục Chi Hằng nghe cô nói năng lộn xộn một hồi cũng hiểu ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, kéo tay cô, giọng nói cực kì dịu dàng mà tới anh cũng không phát hiện ra, "Đi, chúng ta đi tìm bảo vệ, rồi báo cảnh sát."

Bảo vệ trực ban nghe kĩ vấn đề, nhanh chóng đoán được đối tượng lưu manh đó là ai.

Bảo vệ thờ dài, dùng giọng điệu bình thân nói, "Ông này có vấn đề thần kinh, con trai không thềm chăm sóc, sống một mình ở tiểu khu chúng ta, việc như vậy đã xảy ra được nửa năm nay rồi."

Anh ta nhấp một ngụm trà, giống như đọc được suy nghĩ của hai người, lắc đầu nói: "Bảo cảnh sát cũng vô dụng, ông ta không đã thương người, nhốt chưa tới hai ngày đã được thả ra rồi. Có nữ sinh không cam chịu khi bị ức hiếp đã tìm người tới đánh ông ta, nhưng cũng không dám nặng tay, dù sao ông ta cũng lớn tuổi, mình đánh chết ông ta rồi bị tổn thọ nữa, không đáng."

Thời Noãn nghe bảo vệ nói thế thì trở nên thất vọng, không báo cảnh sát thì cô không biết phải làm sao mới được.

"Thầy Lục" Cô kéo tay anh, nhỏ giọng cầu xin, "Thầy có thể đưa em về nhà không, em sợ...lại gặp ông ta nữa."

"Được, tôi đưa em về." Lục Chi Hằng đồng ý. Ông ta sẽ không dám làm thế ngay lúc này.

Bây giờ đã quá muộn, cô bạn nhỏ lại bị dọa sợ, trước tiên phải cho cô về ngủ một giấc thật ngon đã.

Lục Chi Hằng theo cô vào thang máy, "đỉnh" một tiếng, đã đến lầu hai mươi hai.

Nhưng mà lục trong túi xách mấy lần, Thời Noãn vẫn không tìm thấy chìa khóa.

Cô đứng ở cửa, nhớ lại tình huống trước đó, "Lúc đó em giằng co với ông ta, túi xách mở, có khi nào chìa khóa rơi mất không ạ?"

"Có khả năng." Lục Chi Hằng dẫn cô xuống lầu tìm, nhưng trời tối như mực, thật sự không dễ tìm đồ, cả mười phút mà bọn họ vẫn không tìm thấy chìa khóa.

Thời Noãn không nỡ để anh phí thời gian ở đây, "Thầy Lục, chúng ta đừng tìm nữa, ngày mai em đi làm cái mới là được."

Lục Chi Hằng không đồng ý, "Em đừng làm lại, thay khóa mới luôn đi, lỡ như người khác nhặt được thì không an toàn đâu."

"Vâng ạ, em biết rồi." Thời Noãn cảm thấy anh nói rất đúng, gật đầu, "Vậy bây giờ em đi thuê phòng khách sạn."

Cô ngẫm nghĩ, vỗ đầu một cái, rầu rĩ than: "Thế căn cước của em để ở phòng ngủ mất rồi."

Ánh mắt Lục Chi Hằng co lại, hờ hững nói: "Về nhà tôi đi."

Thời Noãn:???

Cô thế là mình không nghĩ bấy bọ, nhưng mặt không thể kiềm được mà nóng lên, lỗ tai hình như cũng hơi nóng.

Cô mấp máy môi, hỏi lại, "Thầy Lục, thầy nói gì?"

Hình như cảm thấy câu nói đó hơi nhạy cảm, Lục Chi Hằng bỏ sung vào, "Nhà tôi có hai phòng ngủ. Nếu em yên tâm thì đêm nay có thể tới đó."

Thầy Lục tốt như vậy, đương nhiên là Thời Noãn tin tưởng trăm phần trăm, "Vậy thì tốt quá, thầy Lục, cảm ơn thầy."

Cô thật lòng nói cảm ơn với anh, nhìn dò chừng, thận trọng lựa từ, "Thầy Lục, thật không hay khi lúc nào cũng đem phiền phức đến cho thầy, hay là lần sau em mời thầy một bữa cơm nhé?"

"Có thầy giáo nào lại để học sinh mời khách chứ." Lục Chi Hằng cười dịu dàng, "Em không muốn để lại mặt mũi cho tôi sao?"

Quả nhiên vẫn bị từ chối! Thời Noãn thờ dài trong lòng, nhưng sau đó lại lấy lại tinh thần ----

Không sao, hai tháng nữa thôi, anh sẽ không còn là thầy của cô nữa! Tới lúc đó cô sẽ theo đuổi điên cuồng, thổ lộ với anh!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Nhà Lục Chi Hằng ở gần trường học, nhưng đó không phải là ở ký túc xá giáo viên mà là căn hộ riêng vô cùng xa hoa ở gần đó.

Bước ra khỏi thang máy là cửa nhà, một căn hộ riêng biệt, Thời Noãn tò mò đánh giá xung quanh.

Cô nhìn qua một lượt, rồi lại nhìn tay Lục Chi Hằng, đúng lúc anh đang ấn mặt khẩu mở cửa, không che chắn lại chút nào.

"A...!: Thời Noãn chợt nhận ra, ảo não nhăn mặt nhận lỗi, "Thầy Lục, sao lúc thầy mở cửa không nói em biết để em quay đi chỗ khác?"

Lục Chi Hằng "Hà" một tiếng, có hơi hoang mang.

Thời Noãn ngưng ngừng giải thích, "Em lỡ nhìn thấy mặt khẩu nhà thầy hết rồi."

"Có sao đâu." Lục Chi Hằng khẽ cười, nói đùa, "Tôi còn sợ em lên vào nhà trộm đồ sao?"

"Không phải..." Thời Noãn xấu hổ, cái cô muốn trộm chỉ có chủ nhân của căn nhà thôi!

Nhưng mặt khẩu nhà là riêng tư, sao có thể để cô nhìn thấy như vậy, không ổn chút nào!

Thời Noãn suy nghĩ biện pháp một hồi.

Cô đứng tại chỗ, dùng sức lắc đầu, lắc được mười giây rồi dừng lại, cô cảm thấy choáng váng, vịn tay Lục Chi Hằng rồi mới đứng vững được.

Sau khi vững người, cô buông tay ra, đôi mắt như làn nước thu ngậm lấy ý cười, nghiêm túc nói: "Tốt rồi thầy Lục, em đã hoàn toàn quên mặt khẩu nhà thầy rồi."

Lục Chi Hằng phá ra cười, "Được rồi, vào nhà thôi."

Căn hộ nhìn chung được làm theo kiểu châu Âu đơn giản nhưng đồ vật bên trong lại rất xa hoa.

"Nhà tôi không có dép nữ." Lục Chi Hằng mở tủ giày.

Anh đưa cho cô một đôi dép nam màu xám, "Là dép mới nhưng mà hơi lớn một chút, em mang tạm đi."

"Không sao không sao." Thời Noãn xua tay, cười tươi nhận lấy dép lê, trong lòng trở nên vui vẻ.

Trong nhà anh không hề có dép cho nữ, xem ra chưa từng có người phụ nữ nào đến đây!

Đợi sau khi Thời Noãn mang dép lê vào, cô mới nhận ra được cái "hơi lớn" của anh thật ra chỉ là nói giảm nói tránh mà thôi.

So với chân cô thì đôi dép này rất rộng, mang vào không thoải mái cho lắm.

Đép lê được mang lỏng lẻo trên chân cô, giống như đứa bé trộm mang giày của người lớn, mỗi bước đi đều phát ra âm thanh "bẹp, bẹp".

Lục Chi Hằng bị hấp dẫn bởi tiếng động này, bất giác nhìn lại.

Chân cô không chỉ nhỏ mà còn rất trắng, trắng như tuyết đầu mùa, móng chân sơn màu đỏ chót.

Màu đỏ kiêu diễm cùng màu trắng sáng chói ở cùng một chỗ càng đánh mạnh vào thị giác.

Nửa giây sau, Lục Chi Hằng buộc mình phải ngừng đầu, không nhìn xuống nữa, "Em đi tắm đi, tôi đi trải ga giường."

"Dạ, cảm ơn thầy." Cô hỏi thêm, "Thầy Lục, thầy cho em mượn sữa rửa mặt được không ạ?"

Cô vẫn còn trang điểm, không mang theo dầu tẩy trang nên đành phải xài tạm sữa rửa mặt.

"Có, để tôi đi lấy cho em." Lục Chi Hằng đi vào phòng ngủ.

Trong phòng dành cho khách cũng có một phòng tắm riêng. Thôi Noãn đi vào, cầm theo sữa rửa mặt, bóp một chút ra tay, tạo bọt rồi sau đó tẩy trang.

Vừa tẩy trang, Thôi Noãn vừa cảm thán: Một ngày hôm nay thật là đủ chuyện mà.

Cô cứ thế mà vào nhà Lục Chi Hằng, quan hệ của bọn cô thật sự là phát triển theo tốc độ tên lửa!

Lục Chi Hằng lấy ga giường mới trải cho cô, không lâu sau, anh nghe thấy tiếng nước chảy phát ra từ phòng tắm.

Cô nam quả nữ trong đêm khuya, tiếng động này mang tới loại cảm giác mờ ám khó tả.

Lục Chi Hằng vẫn còn cầm một góc ga giường, nghe thấy tiếng đổ thì dừng lại.

Một ý nghĩ không nên có chợt lóe lên trong tiềm thức, anh nhớ tới lời Cố Hoài vừa nói trong điện thoại.

Thật ra Cố Hoài nói rất đúng, anh trời sinh lạnh nhạt, dù là với học sinh hay với ai chăng nữa, chưa có ai được đối xử tốt như cô.

Dù là mười mấy năm trước hay bây giờ...

Lục Chi Hằng thờ dài, ra khỏi phòng, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi đi.

Cửa hàng tiện lợi hai mươi tư giờ.

Cũng đã hai giờ khuya nên hai cô nhân viên trẻ ở quầy thu ngân cũng đang lấy tay chống đầu ngủ gà ngủ gật.

Cửa tự động mở ra, có một người đàn ông đi đến.

Hai cô nhân viên tỉnh ngủ, vội vàng đứng lên chào đón: "Xin chào quý khách."

Hai cô cảm thán trong lòng. Người đàn ông này đẹp trai quá đi.

Lục Chi Hằng gật đầu với các cô, đi đến khu đồ dùng hàng ngày, lấy đôi dép nữ màu hồng theo size của cô, rồi lại lấy thêm kem đánh răng, bàn chải bỏ vào giỏ.

Sau đó, anh đi qua khu mà trước giờ chưa từng đặt chân vào ---- Khu bán đồ nữ.

Một loạt váy ngủ đủ màu đủ kiểu khiến cho anh hoa mắt, Lục Chi Hằng đưa tay định lấy nhưng rồi khựng lại, rút tay về.

Một ý nghĩ kì lạ xuất hiện. Anh cảm thấy rằng việc mình đụng vào quần áo cô mặc là một hành động không hay.

Lục Chi Hằng đi lại quầy thu ngân, "Xin hỏi, có thể giúp tôi một chuyện được không?"

"Được ạ." Cô nhân viên nhiệt tình đồng ý, "Quý khách cần gì ạ?"

Lục Chi Hằng: "Tôi muốn mua váy ngủ, cô có thể chọn giúp tôi được không?"

"Chuyện nhỏ!" Cô nhân viên nghĩ rằng có lẽ anh không biết lựa chọn kiểu dáng nên nhanh chóng đồng ý.

Giúp đỡ soái cho nên rất hào hứng, cô ấy niềm nở hỏi: "Anh muốn mua cho người bao nhiêu tuổi, tặng người như thế nào, cô ấy thích kiểu gì ạ?"

"Cô ấy hai mươi tuổi," Lục Chi Hằng trả lời, "Kiểu dáng thì cô cứ chọn đi, thoải mái là được."

"Chọn kiểu đáng yêu đi, cô ấy rất dễ thương." Anh nói thêm.

Cô nhân viên nhanh chóng hiểu rõ, hóa ra là đi mua cho bạn gái nhỏ nhà mình, quả nhiên trai đẹp đều là hoa có chủ hết rồi.

Cô ấy chọn chiếc váy in hình dấu tây, "Chiếc này có lẽ hợp với yêu cầu của quý khách, một trăm phần trăm cotton, mặc rất dễ chịu."

Nói rồi cô ấy đưa váy ngủ cho anh, "Quý khách có thể xem qua thử ạ."

Lục Chi Hằng từ chối, giờ rõ đựng đồ lên, "Cảm ơn, cô bỏ vào trong này giúp tôi."

Anh hơi dừng lại, về mặt lưng túm nói: "Làm phiền cô giúp tôi...chọn thêm một bộ nội y nữ rồi bỏ vào đây."

Thôi Noãn tắm rửa tiếng đồng hồ, bởi vì không mang theo quần áo nên cô chỉ có thể mặc lại bộ đồ trắng kia.

Không có đồ sạch để mặc nhất định sẽ khó chịu nhưng đành phải chịu thôi.

Cô lấy khăn bọc tóc đi ra ngoài, thấy máy sấy đặt trên tủ đầu giường.

Thầy Lục đứng là chu đáo, chắc là sợ mình lại đi hỏi mượn anh, Thôi Noãn cầm dây vào ổ điện.

Hơi nóng thổi "vù vù" bên tai, cô mơ hồ nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tất máy sấy, lần này tiếng gõ cửa rõ ràng hơn.

Thời Noãn mở cửa phòng, "Có chuyện gì vậy thầy Lục?"

Mái tóc ướt dài được cô xõa ra, khuôn mặt mộc vẫn xinh đẹp như cũ, hình như còn nhỏ hơn so với khi trang điểm.

Lục Chi Hằng đứng ngoài cửa nhưng không vào, chỉ đưa túi giấy trong tay cho cô, "Cho em."

"Đây là cái gì vậy?" Thời Noãn nhận cái túi từ tay anh, tò mò nhìn vào.

Có rất nhiều đồ ở bên trong, có kem đánh răng, bàn chải đánh răng, dép lê, váy ngủ, còn có cả....Nội y?!

Mặt Thời Noãn lập tức đỏ bừng, tay cũng cứng đờ, cô sững sờ nhìn anh, không biết nên nói gì.

Ngượng quá đi mất!

Hít sâu một hơi, không ổn rồi, vẫn còn ngượng chết đi được!

Lục Chi Hằng ho nhẹ một cái, hơi mất tự nhiên, "Tôi nhờ người bán hàng chọn và cầm giúp, tôi chưa có đụng qua đâu."

Anh nói xong rồi mở cửa đi ra, để lại Thời Noãn còn đang ngây ngốc một mình.

Mãi một lúc sau Thời Noãn mới có thể hết ngượng, lấy nội y và đồ ngủ trong túi ra.

Sau đó cô mở khung chat với người kia, gửi lời cảm ơn muộn đến cho anh: [Thầy Lục, cảm ơn thầy ạ!]

Lục: [Đừng khách sáo, ngủ ngon.]

Thời Noãn cũng gửi lời chúc ngủ ngon, để điện thoại xuống, tắt chiếc đèn nhỏ màu cam, phần khích úp mặt vào chăn nghĩ ----

Hơn nửa đêm, thầy Lục đặc biệt đi ra ngoài mua cho cô những thứ này, chắc là thầy ấy có hơi thích mình nhỉ?!

Vì tối hôm trước ngủ muộn nên vào sáng thứ hai, mặt trời vừa mới ló dạng thì Thời Noãn đã vén chăn bước xuống giường.

Cô nghĩ rằng, Lục Chi Hằng đã giúp mình nhiều như vậy, mời anh ăn một bữa cơm anh lại từ chối, cho nên không thể làm gì khác ngoài việc làm điểm tâm cho anh, xem như là món quà cảm ơn nhỏ.

Cô nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh hết sức nhẹ tay, bên trong còn thịt xông khói, trứng gà cùng một túi bánh mì còn chưa mở.

Nguyên liệu vừa đủ để làm một bữa điểm tâm.

Bình thường Thời Noãn hay tự làm cơm nên rất giỏi nấu ăn.

Đổ dầu vào nồi, đập trứng gà bỏ vào, qua vài phút đã cho ra lò món trứng gà chiên hoàn hảo.

Cô chuẩn bị làm cái thứ hai thì ở phòng khách có tiếng động.

Thời Noãn tưởng rằng Lục Chi Hằng đã tỉnh giấc, đi vào thì lại thấy có hai người đàn ông lạ mặt đã thay giày xong.

Nói là người lạ thì cũng không đúng lắm, có một người cô đã từng gặp qua trong buổi tiệc rượu của đoàn làm phim lần trước, là người đầu tư của bộ phim, hình như tên là Cố Hoài.

Dù sao anh ta cũng là bạn của Lục Chi Hằng, Thời Noãn muốn chào hỏi nhưng chưa kịp nói thì đã nghe anh ta la to ----

"Mẹ nó! Lục Chi Hằng, đây là cái quan hệ thầy trò chó má mà hôm qua cậu nói với tôi sao?!" Thời Noãn có thể thấy được nỗi khiếp sợ, thất vọng và vài phần khiển trách trong mắt anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Cố Hoài la ầm lên, vang tận trời cao làm cho trái tim nhỏ bé của Thời Noãn giật thót lên.

Cô không nghĩ rằng anh ta sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, vượt xa mức tưởng tượng của cô.

Dù sao thì cô cũng chỉ mới gặp anh ta một lần ở tiệc rượu thôi, không thể biết hết được.

"Cái đó..." Thời Noãn có ý tốt nói với anh ta.

Cũng không biết phải xưng hô làm sao, cô đành gọi theo kiểu xưng hô như hôm ở tiệc rượu, "Cố tổng, phiền anh nói nhỏ lại một chút, tối qua thầy Lục ngủ trễ lắm ạ, bây

gờ không biết thầy ấy còn ngủ hay không nữa."

Ban đầu cô không muốn gọi Lục Chi Hằng dậy, dù sao tối qua cũng vì cô mà anh bận tới khuya mới đi ngủ.

Nhưng những lời này qua tai Cố Hoài thì lại mang nghĩa khác ----

Ngoài miệng Lục Chi Hằng thì lúc nào cũng nói người ta còn là học sinh, kết quả là lại trờ mặt, ngủ với con gái nhà người ta, còn giày vò cả đêm!

Thấy Thòi Noãn đeo tạp dề trên người, Cố Hoài lại càng cảm thấy anh tồi tệ hơn ----

Sau khi ngủ với người ta lại còn bắt cô bé dậy sớm làm điểm tâm nữa sao?!

Lục Chi Hằng quả thật không bằng cảm thú nữa mà! Tên cận bà, tên đàn ông mạ vàng 24k cận bả.

Cố Hoài rất thất vọng về người bạn chí cốt này, nhưng Hoắc Minh đứng bên cạnh anh ta thì ngược lại.

Anh ta nhớ rất rõ, đây là cô gái mà hôm qua Lục Chi Hằng lấy xe đưa về, sau đó còn nghe nói đây là học sinh của anh.

Hôm qua trời tối nên nhìn không rõ lắm, bây giờ có thể nhìn gần, anh ta cảm thấy cô gái này đúng là xinh đẹp. Lại còn không trang điểm, có thể nói là quyến rũ trời sinh.

"Chào buổi sáng." Hoắc Minh lên tiếng chào hỏi Thòi Noãn, cười áy náy, "Không nghĩ là cô cũng ở đây, thật ngại quá khi lỡ đến làm phiền mọi người."

Thòi Noãn vội vàng lắc đầu: "Không làm phiền gì đâu ạ."

Nhớ tới trứng gà trong nồi, cô thuận miệng hỏi, "Mọi người ăn sáng chưa ạ? Em đang làm trứng chần trong bếp, mọi người có muốn ăn không?"

"Cảm ơn."

"Em không cần làm cho hai người đó đâu."

Hai giọng nói đồng thời phát ra.

Lục Chi Hằng mặc đồ ngủ màu xanh đậm đi đến bên cạnh Thòi Noãn, "Cho hai tên này ăn bánh mì là được rồi, không cần phải phiền phức như vậy đâu."

Cố Hoài trừng mắt, hừ lạnh, "Cái tên trọng sắc khinh bạn này thật không biết xấu hổ."

Thòi Noãn nghe được bốn chữ này rất xấu hổ, hơi xua tay: "Không phiền ạ, em làm nhanh lắm, mọi người chờ một chút."

Nói rồi cô đi vào bếp.

Cố Hoài xích lại gần, bắt quái hỏi chuyện, "Lục Chi Hằng, chuyện gì xảy ra vậy? Cậu thật sự có quan hệ với cô nhóc kia sao?"

"Bớt nói nhảm lại đi." Lục Chi Hằng giải thích ngắn gọn, "Cô ấy làm mất chìa khóa, không vào nhà được."

Hình như hiểu được anh ta muốn hỏi tiếp chuyện gì, Lục Chi Hằng liếc Cố Hoài, đứng đắn nói,

"Không có xảy ra chuyện gì cả, đừng có nói bậy trước mặt học sinh của tớ."

Cố Hoài hừ lạnh, không tin chút nào.

Đừng tưởng anh ta không biết gì, từ nhỏ thằng nhóc này đã xấu tính rồi, trước mặt người lớn thì bày ra đáng vẻ là học sinh ba tốt, có tài có đức, phát triển tốt về mọi mặt nhưng thật chất lại lén hút thuốc, uống rượu, việc nào cũng làm qua, còn có thể đánh nhau một chọi năm với người ta.

Sau này ra nước ngoài mấy năm, thấm nhuần được chủ nghĩa tư bản xấu xa, nói không chừng bây giờ đã trở thành tên mặt người dạ thú.

Không lâu sau, Thòi Noãn bụng đồ ăn sáng cùng sữa bò nóng ra.

Ba người đàn ông ngồi tại bàn ăn, Lục Chi Hằng nhận lấy hết đồ trên tay cô.

Anh nói một câu "Vất vả cho em rồi!", sau đó giới thiệu cho cô, "Hoắc Minh, Cố Hoài, em đã gặp qua cậu ta lần trước rồi."

Thòi Noãn gật đầu nhìn bọn họ, quy củ giới thiệu, "Xin chào mọi người, em là Thòi Noãn, hiện đang học đại học năm thứ tư, là học sinh của thầy Lục ạ."

Nghe vậy, Cố Hoài cười cười, làm như rất thân thiết gọi cô một tiếng, "Xin chào em gái Tiểu Noãn."

Thòi Noãn bị anh ta gọi khiến cho mặt đỏ cả lên.

Lục Chi Hằng đá chân anh ta ở dưới bàn, cau mày nói: "Đừng có gọi bậy bạ."

Hoắc Minh cũng cười, "Đừng đó, đây là học sinh của Lục Chi Hằng, cậu đừng có nhận vợ anh em với người ta."

Ý cười trên mặt Cố Hoài càng đậm, càng muốn đối nghịch với Lục Chi Hằng, lập tức đổi sang xưng hô khác thân mật hơn, "Noãn Noãn à....."

Còn chưa nói chuyện chính thì đã bị người đối diện đá cho một cái mạnh hơn so với vừa rồi, như muốn đạp cho anh ta té ghế.

Cố Hoài nặng nề trách móc, "Lục Chi Hằng, sao cậu quân rộng quá vậy, em gái Tiểu Noãn không được, Noãn Noãn cũng không cho gọi, thế cậu muốn tôi gọi là gì?"

Lục Chi Hằng không thèm nhìn anh ta, "Gọi tên là được rồi."

"Bảo bọc người ta tới vậy ó hò." Cố Hoài trêu chọc, ý vị thâm trường nhìn anh.

Lục Chi Hằng không thèm để ý đến anh ta, rót sữa bò đưa cho Thời Noãn, "Của em."

Thời Noãn nói tiếng cảm ơn, nhấp một ngụm nhỏ.

Uống xong, trên mép Thời Noãn có một chút sữa trông như rìa mép, cô vô thức dùng lưỡi liếm, động tác nhỏ giống như bé mèo con.

Nhìn cô cực kì đáng yêu.

Cố Hoài ngồi đối diện Thời Noãn, thấy vậy, trong lòng không khỏi thờ thờ dài thay Lục Chi Hằng. Bề ngoài xinh đẹp, lại còn ngoan hiền, thật sự hiếm có. Với kinh nghiệm tình trường tung hoành khắp nơi của anh ta, cá chắc người anh em này sẽ rơi vào lưới tình, dù bây giờ có mạnh miệng thế nào đi nữa.

Ăn xong bữa sáng, Thời Noãn tạm biệt Lục Chi Hằng, "Thầy Lục, buổi sáng em có lớp diễn xuất, bây giờ phải đi trước ạ."

"Ừ." Lục Chi Hằng nhắc cô, "Mấy ngày nay em cứ ở lại ký túc xá, tạm thời đừng về bên đó."

Thời Noãn cũng sợ lại đụng phải tên già biến thái kia, liền gật đầu, cười vẫy tay với anh, "Vâng ạ, em biết rồi, hẹn gặp thầy ở trường."

Sau khi cô rời đi, Cố Hoài và Hoắc Minh không khách khí nằm ườn ra sofa, nhấn điều khiển chuyển qua kênh thể thao.

TV đang chiếu lại những sự kiện đặc sắc của ngày hôm qua.

Đợi Lục Chi Hằng ngồi xuống rồi Hoắc Minh mới hăng hái hỏi: "Cậu không có ý gì với Thời Noãn sao?"

Không chờ anh trả lời thì Cố Hoài đã nhếch miệng cười, giành nói, "Cậu ấy không vừa ý thì tớ theo đuổi vậy."

Anh ta nghiêng ngẫm, tiếp tục chọc ghẹo: "Em gái Tiểu Noãn lớn lên xinh đẹp, tính tình tốt, còn biết nấu cơm, tớ chưa quen bạn gái nào giống như vậy."

Lục Chi Hằng liếc, giọng cảnh cáo, "Cậu đừng có làm loạn."

"Ha ha ha." Hoắc Minh phá ra ra cười, nhắc lại chuyện cũ bi thảm, "Cậu điên rồi mới dám đi đoạt người của Lục Chi Hằng, cậu quên lúc nhỏ bị cậu ấy đánh thảm như thế nào hả? Đánh tới nổi rụng răng còn gì."

Lúc đó, ba người đang ở trong đại viện quân đội, Lục Chi Hằng là người có thành tích tốt nhất.

Tính anh trầm mặc, ít nói, hoàn toàn không chơi chung được với người khác.

Mấy người khác thì nghịch ngợm đến nỗi dờ mái nhà, còn anh chỉ yên lặng ngồi đọc sách.

Mỗi lần bị giáo huấn, bọn họ đều nghe cha mẹ nhắc tới cái tên Lục Chi Hằng tới mấy chục lần, là hình mẫu "con nhà người ta" điển hình.

Cố Hoài nghe tới nổi tai mọc kén. Có lần trong lúc Lục Chi Hằng đang đọc sách, anh ta cố ý tìm đến gây hấn.

Anh ta rút sách từ tay anh, khinh thường nhìn, "Cả ngày chỉ đọc sách thì làm được gì? Đàn ông phải dựa vào nắm đấm, chứ đâu thể tay không thể nâng, vai không thể khiêng được."

Lúc đó Lục Chi Hằng chỉ cười, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói thờ ơ, "Muốn đánh nhau phải không?"

"Đến đi, có gan thì đánh với tôi một trận." Đúng ý của Cố Hoài.

Anh ta quan sát cậu trai yếu đuối như mấy tay thư sinh thời cổ đại, đoán chắc lực nhẹ hều. Cố Hoài tưởng là có thể dạy dỗ anh một phen, ai ngờ lại bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Bị đánh cho nằm liệt trên mặt đất, dậy không nổi.

Cho tới lúc này, họ mới nhận ra rằng Lục Chi Hằng là sói đội lột cừu.

Nham hiểm, hết sức nham hiểm! Những cậu trai đơn thuần bọn họ đều bị vẻ ngoài hiền lành của anh lừa!

Nhắc lại chuyện xưa, mặt Cố Hoài lúc đó lúc trắng, "Lúc đó là do tớ khinh địch, không tính. Mà cái răng kia cũng không phải do cậu ấy đánh rớt, được chưa? Lúc đó đúng lúc tớ thay răng thôi."

Hoắc Minh giễu cợt, không chút lưu tình vạch trần, "Mười ba tuổi mà còn thay răng, cậu phát triển cũng chậm thật đấy."

Cố Hoài vẫn mạnh miệng, tức tối cãi lại, "Muộn thì sao, đâu có như cậu, hoa đào nở sớm, lần đầu tiên nói chuyện với hoa khôi của trường đã chạy xe mô tô chở cô ta đi hóng mát, uống rượu ngắm sao bị cha cậu phát hiện, cả hệ bị phạt đứng theo tư thế hành quân."

Hoắc Minh còn đang cãi nhau dữ dội, vạch trần Cố Hoài thì chợt thấy Lục Chi Hằng đứng ở ban công nghe điện thoại.

Nghe loáng thoáng được "Lưu manh", "Dạy dỗ", những từ ngữ như vậy bọn họ đã quen rồi nhưng nó không tương xứng với hình tượng của Lục Chi Hằng.

Hai người đồng thời ngậm miệng lại, dựng lỗ tai lên hóng.

Đội anh quay lại sau khi nói chuyện điện thoại xong, Hoắc Minh lên tiếng trước, rất trượng nghĩa nói: "Ai chọc giận cậu đấy, cứ nói cho bọn tớ biết, bọn tớ sẽ dạy dỗ thay cậu!"

Lục Chi Hằng cười nhẹ nhàng, "Không phải tớ."

Cố Hoài truy hỏi không dứt: "Vậy là ai?"

"Thời Noãn." Lục Chi Hằng không còn cách nào khác, kể tóm tắt mọi chuyện, "Hôm qua lúc em ấy quay về tiểu khu có gặp phải một ông già tinh thần không ổn định, hay quấy rối tình dục con gái."

Cố Hoài nghe xong, vô cùng tốt bụng, mạnh mẽ nói: "Tên biến thái già này dám khi dễ em gái Tiểu Noãn nhà mình sao, cậu cứ để đó, tớ sẽ xả giận giúp em ấy."

"Tớ đã tìm người giải quyết rồi." Lục Chi Hằng nói xong, nhú mày, bắt mắt nhìn anh ta, "Chú ý cách dùng từ."

Cố Hoài cười thô bỉ, vội vàng xin lỗi, "Lỡ miệng lỡ miệng, vợ bạn không thể đụng, tớ hiểu mà."

Cách của Lục Chi Hằng đơn giản lại hiệu quả, bỏ tiền ra tìm vài tên côn đồ tới là được, không cần phải tự mình ra tay.

Tuy gọi là lưu manh nhưng cũng có đạo nghĩa giang hồ. Anh bỏ ra nhiều tiền, họ cũng làm việc hết sức có tâm, chưa tới 1 tuần đã giải quyết tốt mọi chuyện.

Mấy anh côn đồ tra ra được chỗ làm việc và chỗ ở của con ông ta. Ông ta đã lớn tuổi, lỡ tay đánh mạnh thì dễ đi đòi nên họ chuyển sang đánh con ông ta.

Cha làm con chịu, mà con lại da dày thịt béo, nên phải đánh.

Lúc tan việc bị chặn đánh một trận, trước nhà còn bị tạt sơn đỏ cảnh cáo.

Mới có mấy ngày hấn ta đã chịu không nổi, hỏi bọn họ muốn thế nào thì mới chịu bỏ qua.

Mấy anh côn đồ đưa ra yêu cầu rất đơn giản, chỉ nói là đưa người cha thần trí không rõ kia vào bệnh viện tâm thần là được.

Nếu không thì cứ gặp mặt hấn ta là sẽ đánh, lần sau mạnh tay hơn lần trước.

Hấn ta vốn tiếc tiền, biết rõ cha mình mắc bệnh tâm thần mà còn bỏ mặc để ông ta sống một mình, dù sao cha hấn bị bệnh, lại lớn tuổi, xảy ra chuyện gì cũng không cần chịu trách nhiệm.

Lần này không biết đắc tội với ai lại rắc rối như vậy, bây giờ dù hấn ta có tiếc tiền đi chăng nữa không thể không làm theo yêu cầu của mấy tay côn đồ kia, đưa người cha tinh thần không bình thường kia vào bệnh viện tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thời Noãn nghe lời Lục Chi Hằng, mấy ngày nay đều ở trong kí túc xá.

Đạo gần đây, Tô Oánh Oánh quen một người bạn trai phú nhị đại ở đài truyền hình, mỗi ngày đều khoe bạn trai mua đồ hiệu gì cho cô ta.

Cái này có thể nhin, nhưng một khi tắt đèn đi ngủ là cô ta bắt đầu nấu cháo điện thoại, đôi khi còn nói cho tới rạng sáng, việc này thật không thể chấp nhận được.

Vì chuyện này mà phòng các cô cãi nhau nhiều lần, còn âm ỉ đến cả quản lí kí túc xá và tư vấn viên.

Nhưng đều học năm thứ tư hết rồi, quản lí và tư vấn viên cũng không quản nhiều, mỗi lần như vậy đều chỉ phê bình vài câu cho xong chuyện.

Tô Oánh Oánh bày ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, "Tôi đóng tiền để ở trong kí túc xá này, mắc mớ gì phải nghe các cô, phải ngủ nghỉ theo giờ giấc của các cô?"

Cô ta hất hất tóc, tỏ vẻ khinh thường, "Tôi thấy là do các cô ganh tị vì tôi có người bạn trai giàu có, đẹp trai, ai giống như hai cô, năm thứ tư rồi mà còn độc thân, không ai thèm!"

Những lời này khiến cho Tống Vi Vi tức sôi máu.

Cô ấy không thêm nói câu gì, vén tay áo lên túm lấy tóc Tô Oánh Oánh, cô ấy học Taekwondo từ nhỏ cho nên Tô Oánh Oánh hoàn toàn không phải là đối thủ của cô ấy.

Mãi một lúc sau, Thời Noãn mới đi can ngăn, không để cô ấy xuống tay quá ác.

Đã thương địch thù mười phần, dù thương tích bản thân không có tám phần thì cũng bị dính ba, bốn phần, cánh tay Tống Vi Vi bị móng tay dài, nhọn của Tô Oánh Oánh cào trũng.

Thời Noãn đưa cô xuống phòng y tế, mua thuốc sát trùng và băng cá nhân.

Lúc bôi thuốc, Tống Vi Vi tức giận mắng: "Mẹ nó, con mẹ này là mèo thành tinh à, móng vừa dài vừa nhọn! Không đúng! Cô ta không phải là bé mèo đáng yêu mà là một con mèo lớn ngu xuẩn!"

"Sự thật chứng minh, nói đạo lý với kẻ ngu cũng như không, nghe có hiểu tiếng người đâu mà nói."

Tống Vi Vi chưa hết tức, lại phàn nàn, "Noãn Noãn, vừa rồi cậu cần tớ làm gì chứ, phải để cho tớ chà đạp cô ta dưới đất mới đúng!"

Thời Noãn xé băng cá nhân, cẩn thận dán lên trên vết thương, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Cậu đánh cô ta khóc sẽ làm âm ỉ đến tư vấn viên. Sắp tốt nghiệp rồi, đừng vì cái tội không đáng này mà bị kỉ luật."

Cô đang nói thì điện thoại reo, là bên tiểu khu gọi đến.

Bên kia nói vài câu Thời Noãn đã hiểu được tình huống, "Dạ, em cảm ơn ạ, em biết rồi."

Tống Vi Vi chú ý cú điện thoại này, tò mò hỏi, "Chuyện gì thế?"

Thời Noãn giải thích với cô ấy, "Tuần trước tớ về trễ, gặp phải một ông già biến thái, cời quần trước mặt tớ...."

Cô chưa nói xong, Tống Vi Vi đã la lên, lo lắng hỏi, "Trời ơi! Cậu không bị gì chứ?"

"Không sao." Thời Noãn lắc đầu, nắm tay trấn an cô ấy, "Lúc ấy bảo vệ nói tớ ông ta bị bệnh tâm thần, con cái cũng không chịu chăm sóc, báo cảnh sát cũng không được gì. Nhưng mà vừa nãy..."

Cô hơi ngừng rồi nói tiếp: "Bảo vệ mới gọi điện thoại báo cho tớ biết, người nhà đã đem ông ta vào bệnh viện tâm thần, để tớ có thể an tâm quay về."

Thời Noãn cảm thấy kỳ lạ, mỗi ngày nhiều người ra vào tiểu khu như vậy, sao bảo vệ có thể nhớ cô đã nhiều ngày không về.

Tống Vi Vi vỗ tay, vui vẻ nói, "Tốt quá rồi, tên đàn ông như vậy nên bị giam lại, không thì lại chạy đi hại người."

Thấy thế Thời Noãn cũng vui lây, những suy nghĩ trong lòng được xua tan.

Cô nghĩ nghĩ, đề nghị, "Vi Vi, cậu đến đó ở cùng tớ đi, học xong buổi sáng, nếu buổi chiều có tiết thì mình về trường cũng kịp thời gian."

Tống Vi Vi cảm thấy rất được, vừa có thể rời khỏi Tô Oánh Oánh, vừa có thể thoát khỏi đồ ăn kinh dị của nhà ăn.

"Nhưng mà...Như vậy có được không?"

"Không có chuyện gì!" Thời Noãn nói chắc nịch, "Căn hộ kia là dạng thông tầng, trên lầu 2 có hai căn phòng nhỏ, cậu đến ở là cực kì hợp lý."

Tống Vi Vi suy xét một chút rồi vui vẻ vỗ tay, "Được, vậy buổi chiều tớ sẽ chuyển đồ qua."

Để ăn mừng cho cuộc sống ở chung tốt đẹp, hai người đi đến Walmart mua thật nhiều đồ ăn về để làm một nồi lẩu.

Taxi dừng ở cửa tiểu khu, sau khi xuống xe, Thời Noãn bỗng nói, "Vi Vi, cậu đứng đây đợi tớ một xíu được không, tớ muốn tìm bảo vệ hỏi chút chuyện."

"Ừ, cậu đi đi." Tống Vi Vi thoải mái trả lời.

Thời Noãn đi tới phòng bảo vệ, nói chuyện với họ vài câu rồi quay trở ra.

Hai người xách theo hai túi đồ ăn lớn, lúc đến nơi thì thở hồng hộc, mệt không chịu được.

Tống Vi Vi ngã người xuống ghế sofa, nghiêng đầu nhìn Thời Noãn đang vô cùng nghiêm túc nhìn mặt hình điện thoại, ngón tay trên bàn phím cứ gõ rồi xóa, gõ rồi xóa, mãi vẫn chưa nhấn được một tin.

Cô gõ một đoạn, nhìn lại vẫn không thấy hài lòng.

Ngón tay lại nhấn nút xóa tin, xóa sạch không chừa chữ nào.

Thời Noãn buồn phiền thờ dài, ngẩng đầu lên thì thấy cái mặt bất quá nhìn mình.

Tống Vi Vi chớp mắt, cười hắc hắc, chỉ một câu đã đoán trúng, "Cậu muốn gửi tin nhắn cho thầy Lục hả?"

"Ừ, tớ muốn...gửi lời cảm ơn thầy ấy." Thời Noãn cũng không giấu cô.

"Cảm ơn chuyện gì?"

"Khi nãy nói chuyện với bảo vệ, họ nói vốn dĩ gọi báo cho tớ chuyện tên biến thái kia bị đưa vào viện tâm thần là vì thầy Lục đã đi tìm con của ông ta."

Lúc đầu cô chỉ muốn hỏi vì sao họ lại biết đã một thời gian rồi cô không về, còn đặc biệt gọi điện thoại báo cho cô.

Sau đó bảo vệ mới nói cho cô biết, là người đàn ông lần trước đi với cô tìm họ, nhờ họ giúp chuyện này.

Tống Vi Vi không hiểu, "Vậy sao cậu chưa nhắn nữa? Còn do dự chuyện gì?"

Thời Noãn hơi ừ ừ, "Nhưng mà, tớ cảm thấy chỉ nói cảm ơn thôi thì qua loa quá."

Quan trọng là từ khi gặp mặt đến giờ, anh đã giúp cô rất nhiều việc!

Cô không nhớ rõ mình đã nói tiếng cảm ơn với anh biết bao nhiêu lần rồi...

"Cũng phải!" Tống Vi Vi nhìn xung quanh, rồi nhìn đồng hồ ăn để trên bàn, "Cậu gọi thầy Lục đến ăn lẩu đi! Lẩu sẽ giải quyết được mọi chuyện."

Tống Vi Vi đẩy vai cô, cười gian, "Noãn Noãn, cậu có thể dựa vào chuyện này mà khiến hai người gần nhau thêm đó."

"Nhưng mà..." Thời Noãn có chút buồn bực, "Lần trước tớ mời cơm thầy Lục, thầy ấy đã từ chối không chút nghĩ ngợi."

"Ái chà!" Tống Vi Vi cũng không ngạc nhiên, "Là do thầy Lục khách sáo thôi, sao mà cậu vừa mới thầy ấy đồng ý liền được."

"Gia Cát Lượng người ta còn muốn được Lưu bị để ý mà, cậu cứ thử tiếp đi, bày tỏ thành ý, biết đâu thầy ấy đồng ý!"

Hmmm... Thời Noãn suy nghĩ kĩ càng, thấy cô ấy nói cũng có lý.

"Cậu gọi điện thoại đi, đừng có nhắn qua Wechat, nói trực tiếp có thành ý hơn." Tống Vi Vi lại tiếp tục cổ vũ.

"Được rồi." Thời Noãn gật đầu. Điện thoại được nhận rất nhanh, nhưng người lên tiếng không phải là Lục Chi Hằng.

"Alo, ai vậy?"

Giọng nói rất quen nhưng tạm thời Thời Noãn không nhớ ra được là ai, "Xin chào, em muốn tìm thầy Lục, thầy ấy có ở đó không ạ?"

Đối phương thì lại nhận ra được giọng của cô, hết sức vui vẻ: "Là em gái Tiểu Noãn hả, Lục Chi Hằng có việc đi ra ngoài một chút, em tìm cậu ta có gì không?"

"Dạ..." Thời Noãn nhận ra được đó là Cố Hoài, do dự không biết có nên nói cho anh ta hay không, nhưng lại nghĩ có nói cũng không sao nên dứt khoát nói luôn ----

"Em muốn mời thầy Lục buổi tối tới nhà ăn lẩu để cảm ơn thầy ấy đã giúp em ạ."

Để tránh cho anh ta hiểu lầm, cô nói thêm, "Có cả Tống Vi Vi, một học sinh khác của thầy ấy ở đây nữa ạ."

"Ăn lẩu sao! Vậy tôi có thể tới không?" Cố Hoài không hề xem mình là người ngoài.

Thời Noãn nhìn đồ ăn ở trên bàn, ước chừng đủ cho 4 người ăn thì cười đồng ý, "Được ạ, chỉ là... Em không biết thầy Lục có chịu đến hay không thôi ạ."

"Em gái Tiểu Noãn cứ yên tâm." Cố Hoài vỗ ngực cam đoan, "Tôi sẽ nói với cậu ta, chắc chắn sẽ tới."

Cố Hoài sáng khoái nhận lời mà không biết chỉ một giây sau thì bị nghiệp quật.

Khi Lục Chi Hằng trở về, nghe anh ta kể lại thì lắc đầu, hơi hốt nói, "Không đi."

Cố Hoài hoang mang, "Thời tiết này cực hợp để ăn lẩu, còn là em gái Tiểu Noãn mời khách nữa."

Anh ta cảm thấy hai lý do này đã đủ để anh không thể từ chối được nữa.

Lục Chi Hằng liếc anh ta, "Tớ là thầy giáo, phải có chừng mực, sao có chuyện đi ăn chực học sinh người ta được?"

Cố Hoài....

Cũng không biết là ai nửa đêm đưa học sinh nữ về nhà, còn tìm người dạy dỗ con của biển thái.

Thầy giáo nào lại tốt với học sinh như vậy.

Mắng thầm một hồi, Cố Hoài cũng không dám nói thẳng ra, chỉ nói, "Nhưng mà lúc nãy tớ đã đồng ý với em ấy rồi, em gái Tiểu Noãn sau khi nghe vậy rất vui vẻ. Nếu biết được cậu không thì em ấy sẽ thất vọng lắm."

Lục Chi Hằng nhớ lúc cô vui vẻ, ánh mắt lấp lánh như sao trên trời, nếu như thất vọng, chắc sẽ tối đi nhiều.

Thấy anh hơi thả lỏng nét mặt, Cố Hoài tiếp tục giảng giải, "Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, cũng không phải chỉ có cậu với em ấy, còn có bạn học Tống gì đó nữa! Nếu cậu không có ý tứ khác thì hoàn toàn có thể xem bữa cơm này là việc giao lưu bình thường giữa thầy trò thôi."

"Mấy cô gái nhỏ bây giờ da mặt mỏng lắm, người ta đánh bạo mời cậu ăn cơm, nếu cậu từ chối thì sau này em ấy..."

Còn chưa nói xong, Cố Hoài đã thấy Lục Chi Hằng cầm chìa khóa xe đứng lên.

Bị anh ta thuyết phục rồi hả? Cố Hoài phấn khởi đi sau lưng, vừa đi vừa nhắc.

"Hai ông lớn chúng ta hiếm khi được ăn chùa, cậu nói chúng ta có nên mua trang sức tặng em ấy không?"

Lục Chi Hằng dừng bước, nhìn anh ta, "Không phải chúng ta."

Cố Hoài sững sờ, "Cái gì?"

Lục Chi Hằng nhìn anh ta, cười cười, "Em ấy mời người giúp em ấy ăn lẩu, cậu có giúp em ấy sao?"

Cố Hoài chưa rõ, thành thật trả lời: "Không có."

Lục Chi Hằng thờ ơ nói, "Không liên quan đến cậu, vậy cậu đi làm gì?"

"Không đúng..." Cố Hoài cảm thấy mình bị anh xoay vòng vòng, "Tớ cũng muốn ăn lẩu! Tớ đã nói với Tiểu Noãn rồi, cô ấy nói, vô cùng chào đón tớ."

Lục Chi Hằng rút bóp ra, lấy ra một xấp tiền mặt đưa cho anh ta, "Gần nhà tớ nhà hàng hải sản, giờ này đi không cần đặt bàn đâu."

Cố Hoài:....

Mẹ! Hay cho cái tình anh em khốn nạn này!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Rau củ được rửa sạch sẽ để lên bàn, thịt bò được cắt thành từng lát mỏng, trên bàn còn bày chạo tôm, chân giò, gia vị.

Thời Noãn ngồi ở ghế sofa, cứ một phút lại liếc ra cửa.

Không biết anh có tới hay không.

Mặc dù Cố Hoài cam đoan sẽ mang anh tới nhưng mà trông thấy Lục cũng không phải người nghe lời anh ta! Nhưng mà, nếu không tới thì cũng phải gọi báo một tiếng chứ...

Trong lòng Thời Noãn hỗn loạn, nghe chuông cửa kêu "ding dong" liền mang dép bông chạy nhanh ra cửa.

Lục Chi Hằng đứng ngoài cửa, trên tay cầm theo hộp bánh trứng.

Hộp được gói rất tỉ mỉ, nhưng phía trên không có logo, không lẽ là...đặt làm riêng?

"Thầy Lục." Thời Noãn nhẹ nhàng gọi anh, mắt cong như trăng lưỡi liềm, trên mặt nở nụ cười, vờ như hồn dỗi, "Em mới thấy ăn cơm mà sao thầy còn mang bánh tới nữa chứ ạ."

Tóc cô được búi lên, mặc một chiếc áo len màu vàng kim, phối cùng chiếc quần jeans màu xám, ống quần được cuộn lên một chút, để lộ mắt cá chân trắng như tuyết.

Lục Chi Hằng cười, "Dù sao tôi cũng không muốn ăn chực không của em, em..."

Anh ngập ngừng, "Các em chắc là sẽ thích ăn bánh này."

"Cảm ơn thầy ạ." Thời Noãn nhận bánh ngọt từ anh, đặt ở tủ trước cửa, rồi lấy đôi dép lê hôm qua cô mua ở siêu thị.

Đép có màu xám đậm, cô đã phải chọn thật lâu mới lấy được đôi mềm mại, mang thoải mái nhất.

"Thầy Lục, thầy đôi dép đi ạ."

Thời Noãn nhìn ngoài cửa mấy lần, nghi hoặc hỏi, "Thầy Lục, bạn của thầy đâu ạ? Lúc nãy anh ấy nói cũng muốn ăn lẩu mà."

Lục Chi Hằng háng giọng, giải thích: "Công ty Cố Hoài có việc đột xuất."

Hình như muốn tăng sức thuyết phục nên anh nói thêm, "Chuyện rất quan trọng nên cậu ta không tới không được."

Thời Noãn không nghi ngờ gì, cô vốn dĩ không quen biết Cố Hoài, anh ta muốn tới cô không nói gì, không tới cũng không liên quan gì tới cô.

Lục Chi Hằng đến là cô vui rồi!

Thời Noãn dẫn Lục Chi Hằng vào trong, hỏi anh những điều mình vẫn không rõ, "Thầy Lục, sao thầy có thể khiến người con đồng ý đưa cha mình vào bệnh viện vậy ạ?"

Tống Vi Vi cũng cảm thấy tò mò, "Đúng vậy, sao thầy Lục có thể làm được vậy ạ? Rất khó liên lạc được với những người như vậy!"

Lục Chi Hằng đương nhiên sẽ không nói việc sử dụng biện pháp bạo lực cho cô biết, anh suy nghĩ vài giây rồi ung dung trả lời, "Cứ nói đạo lý với hắn ta thôi, lấy lý phục người."

Về mặt trước sau như một, hoàn toàn đáng tin.

"Oa, thầy Lục lợi hại quá đi." Hai cô gái không hẹn mà đồng thanh.

Lục Chi Hằng nhìn người con gái đang tròn xoe mắt nhìn mình, tràn đầy sự bái phục, cảm thấy cô ngây thơ đến nỗi đáng yêu.

Anh không kèm được mà cười khẽ, "Chúng ta ăn lẩu thôi."

Ba người ngồi quanh bàn gỗ tròn.

Đồ ăn đang được nấu chín trong nồi, Thời Noãn giảm lửa một chút rồi bung thịt bò lên.

Cô vừa để đồ xuống vừa nói: "Thầy Lục muốn ăn lẩu cay hay lẩu cà chua ạ?"

Lục Chi Hằng: "Lẩu cà chua đi, tôi không quen ăn cay."

"Thật trùng hợp, em cũng vậy." Thời Noãn ngạc nhiên, cảm thấy mình đã tìm được bạn cùng chí hướng, cười tươi, "Em cũng không ăn cay nhiều được."

Cô thích ăn lẩu nhưng lại không ăn cay được, đây là chuyện rất mâu thuẫn.

Trước kia đi liên hoan ai cũng nhúng thịt vào nồi lẩu cay đỏ rực, chỉ có mình cô khác người ăn lẩu cà chua.

Nhưng việc này bị mọi người đàm tiếu sau lưng, thậm chí có một nữ sinh dù có quan hệ không tệ với cô lại đi nói sau lưng rằng cô giả vờ giả vịt, cố ý tỏ vẻ yếu đuối trước mặt các bạn nam.

Sau khi Thời Noãn nghe được, cô cũng chỉ im lặng.

Rõ ràng vì vấn đề sức khỏe nên phải kiêng ăn cay, vậy mà lại khiến cho người khác khó chịu, còn cảm thấy là cô đang ở giả vờ!

Ăn lẩu ngọt thì là giả vờ yếu đuối sao? Thời Noãn rất kinh ngạc với cái kiểu logic vi diệu này, nhưng cũng từ đó về sau cô không bao giờ đi ăn lẩu với người lạ nữa.

Bây giờ biết được Lục Chi Hằng cũng không thích ăn lẩu cay Thời Noãn rất vui, không phải có câu người có cùng khẩu vị thì sẽ ở bên nhau dài lâu sao?

Lục Chi Hằng nhìn cô bé đang cười đến nỗi mắt cong cong ngồi bên cạnh, có cảm giác dường như cô rất dễ vui vẻ bởi những chuyện nhỏ nhặt.

Mà nụ cười của cô có sức hút kì lạ, tâm trạng của anh rất dễ bị thay đổi bởi cô.

Khói bốc lên mù mịt, Thời Noãn sợ Lục Chi Hằng không ăn được nên mỗi khi bỏ đồ vào nấu là cứ hỏi anh có thích ăn cái này hay không, nước dùng trong chén vừa hết là múc ngay cho anh.

Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lục Chi Hằng mới có cảm giác được người thân chăm sóc.

Chỉ có điều người chăm sóc anh lại là một cô nhóc nhỏ hơn anh vài tuổi khiến cho Lục Chi Hằng vừa cảm thấy ấm áp lại vừa có chút buồn cười.

Ăn được một nửa, Tống Vi Vi sức nhớ, "Noãn Noãn, hôm qua tớ có xem quảng cáo, bộ phim kia của cậu hình như tập hôm nay là tới lúc cậu bắt đầu ác rồi nè!"

"Hình như vậy." Thời Noãn nghĩ ngợi.

Lúc trước cô chỉ đề lộ cái mặt diễn vai quần chúng, không quan trọng gì, sau này kịch bản mới được phát triển thêm một chút.

"Đề tởn bật TV!" Tống Vi Vi hưng phấn chạy đi tìm điều khiển, chuyển kênh.

TV bật đúng lúc đang chiếu hình tượng trong phim của Thời Noãn ----

Trâm cài Ngọc Hoàng, tóc bồng bênh như mây, váy xòe màu xanh ngọc bích đề lộ đáng người thướt tha.

"Noãn Noãn, cậu mặc bộ này đẹp ghê!" Tống Vi Vi khen.

Lục Chi Hằng buông đũa, mắt nhìn TV, lại thấy được một màn...hôn kịch liệt!

Thời Noãn:!!!

Cô nhớ rồi, đây là đoạn Lệ tần nhân lúc nữ chính đang mang thai đi thả diều ở ngự hoa viên câu dẫn hoàng thượng.

Sắc trời đen dần, trăng đang lấp ló sau đám mây, Lệ tần mỉm cười được thái giám đưa vào tầm cung để thị tẩm.

Nam nhân khoác long bào màu vàng óng đặt bình thư xuống, ôm nàng vào giường, hôn môi nàng, "Sao ta lại quên trong cung còn có một mỹ nhân như vậy chứ."

Nàng nũng nịu, "Bệ hạ."

Cảnh hôn này có hơi dài, sắc mặt người thiếu nữ trên TV dần ửng đỏ, hô hấp càng thêm nặng nề, trong mắt tràn ngập xuân sắc.

Lông mày Lục Chi Hằng bắt gặp nhàu nhĩ hơn.

"Thầy Lục, cái này là quay mượn góc thôi ạ." Thời Noãn đỏ mặt, vội vàng giải thích với anh, "Em không có thân với nam diễn viên cho nên lúc quay cảnh hôn nhau đều cách xa một khoảng nhất định ạ."

"Ừ." Nét mặt Lục Chi Hằng thả lỏng, sự bức bối và không vui lúc nãy được cô giải tỏa, nhưng vẫn chưa có hoàn toàn hết bức.

Dù có hôn giá đi chăng nữa thì khoảng cách giữa hai người cũng rất gần.

Thời Noãn nhìn anh có vẻ như đã tin, rốt cuộc trái tim cũng trở về chỗ cũ.

Tình tiết sau này là Lệ tàn ác thế, lộ ra bản chất độc ác.

Âm thầm đẩy nữ chính ngã, dùng quạt đánh cung nhân, dùng kim đâm người, còn dùng kéo cắt lưỡi cung nữ từng nói xấu mình.

Một giây trước trên mặt còn mang theo nụ cười ôn nhu, nét mặt đoan trang, một giây sau lại có thể hạ lệnh giết người không chớp mắt.

Lúc quay Thời Noãn còn thấy tốt, bây giờ tự mình xem lại trên TV thì thấy Lệ tàn thật sự ác quá ác rồi!

"Noãn Noãn, cậu diễn giỏi thật!" Tống Vi Vi rút vai, "Về mặt thâm trầm, ánh mắt bụng bỏ dao găm kia làm tớ sợ thật đó!"

Thời Noãn không biết nên khóc hay cười, hơi nghiêng đầu nhìn Lục Chi Hằng, hình như anh xem rất chăm chú.

Ăn xong bữa cơm thì hai tập phim truyền hình cũng được chiếu xong.

Sau khi Thời Noãn tiễn Lục Chi Hằng về thì trong lòng bắt đầu rối rắm.

Ai da! Có khi nào thầy Lục bị nhiễm bộ phim này rồi nghĩ cô cũng là người xấu không đây!

Dù sao thì cô rất nhiều người có ấn tượng với diễn viên khi họ đóng vai phản diện, như một nam diễn viên diễn vai bạo hành gia đình kia.

Bây giờ cứ thấy tin bạo hành gia đình là trong đầu cô lập tức nhớ tới hình ảnh nam diễn viên kia túm tóc vợ mình, đáng về cực kì hung tợn.

Thời Noãn bóp sữa rửa mặt, dùng tay tạo bọt, xoa nhẹ lên mặt trước khi đi ngủ.

A! Không được, cô phải làm cho anh quên đi cái ấn tượng đầu tiên này mới được.

Thời Noãn không kịp mát xa mặt, nhanh chóng dùng nước rửa sạch sữa rửa mặt rồi chạy vào phòng cầm điện thoại nhắn tin.

[Thầy Lục, thầy thấy em diễn như thế nào ạ?]

Lục: [Không tệ, rất ấn tượng]

Thời Noãn:...

Nhất định là thầy Lục đã nhớ sâu sắc đáng về cực kì độc ác kia của cô rồi!

Thời Noãn nằm giả chết trên giường, bình tĩnh nghĩ cách giải quyết.

"Ting", cô có cách rồi, mở album ảnh ra, tự chọn một bức ảnh đáng yêu nhất của mình, giọng điệu tội nghiệp ---

[Thầy Lục, thầy có thể nhìn bức hình này lâu một chút rồi quên đi hình tượng độc ác trong phim đi được không ạ?]

[Giao ngoãn chờ đợi.jpg]

Lúc này Lục Chi Hằng đã tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ lại nghe thấy điện thoại báo có tin nhắn.

Bật lên thì thấy Thời Noãn gửi tới một bức hình ---

Tuyệt rồi, cả bầu trời được bao phủ bởi một lớp áo bạc, cô gái trong ảnh mang một chiếc mũ lông tai thỏ, đứng cùng với người tuyết lớn.

Cô gái da trắng nõn, chớp mũi hơi ửng đỏ vì trời lạnh, đôi mắt trong suốt như làn thu thủy, cười vô cùng hồn nhiên, cả người toát ra nét đáng yêu.

Lục Chi Hằng xem rất lâu, bất giác cười mãi.

Anh nhắn "Được" rồi tắt đèn, để đi động bên gối.

Anh nhắm mắt lại, nhưng trong lòng cứ suy nghĩ miên man, mãi không ngủ được.

Mười phút sau, Lục Chi Hằng mở to mắt, mở điện thoại lên, vào Wechat, kéo xuống bức hình kia rồi bấm "Lưu ảnh".

Tiếp tục mở album ảnh để chắc rằng ảnh đã được lưu về rồi anh mới nằm xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Thời Noãn cứ bị dân mạng chửi.

Cô cũng không chấp nhận chuyện này, vốn dĩ những nhân vật phản diện sẽ không tránh được chuyện này, mà chị Ngô Lệ cũng đã sớm nói cho cô biết.

Nhưng cô lại không nghĩ là mình sẽ bị mắng thảm như vậy, leo lên top 3 hot search!

Buổi sáng đó còn chưa tới 7 giờ, Thời Noãn còn đang trong mộng đẹp bị chuông điện thoại đánh thức.

"Alo", cô xoa mắt còn đang đái lại, nhìn màn hình điện thoại, ngái ngủ hỏi, "Chị Lệ, có chuyện gì vậy?"

Ngô Lệ phản kích, "Noãn Noãn, em biết gì chưa, em không chỉ lọt vào hot search mà Weibo của em còn tăng thêm bốn mươi ngàn người theo dõi nữa đó!"

"Dạ?!" Thời Noãn tỉnh ngủ.

Ngô Lệ lo lắng về việc đây là lần đầu tiên Thời Noãn trải qua việc này, sợ cô bị mắng cho sợ nên dặn cô: "Việc đó....Trước tiên em đừng có vào Weibo, có một đám thủy quân bình luận rất khó nghe, sợ em không được thoải mái."

"Chị đã tìm một vài hãng đại diện cho em, vẫn còn đang bàn bạc, mặc dù không phải hãng lớn nhưng tiền cũng không ít đâu."

"Mấy hôm nay ngoài việc lên lớp thì em đừng có đi ra ngoài, nếu thật sự buộc phải đi thì nhớ đeo khẩu trang che kín mặt lại nha!"

Ngô Lệ nói liên miên một hồi rồi cúp máy, lúc này Thời Noãn đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Tò mò hại chết con mèo, Ngô Lệ càng dặn cô đừng xem thì cô lại càng muốn xem rốt cuộc ra sao.

Cô nghĩ là khả năng chịu đựng của mình không có kém như vậy đâu nhỉ.

Thời Noãn vào Weibo của mình, người theo dõi thật sự đã lên tới bốn mươi ba vạn rồi.

Trước đó cô chỉ có ba vạn lượt theo dõi thôi, trong đó hơn một nửa là công ty bỏ tiền ra mua, bình thường đăng bài lên Weibo cũng chỉ lèo tèo vài lượt like.

Nhưng lúc này lại tăng thêm 40 vạn lượt theo dõi, không phải là acc ảo nữa, bình luận trong bài đăng mới nhất của cô cũng được hơn 3 vạn lượt bình luận.

Bài đăng ở trên đầu Weibo của cô được đăng vào chủ nhật tuần trước.

Thời Noãn: Bánh mochi ăn siêu ngon~

Không ngoài dự đoán, những bình luận bên dưới đều đang mắng cô ----

"Đối với loại căn bã như cô thì có tư cách gì mà ăn bánh mochi ngon như vậy, tên cô nghe cũng buồn nôn quá đi!"

"Tự nhiên lòi ra mặt của tiện nhân này làm cho người ta buồn nôn thật [và mặt] [và mặt]"

"Tối hôm qua nhìn thấy Lệ tẩn lên sàn làm tôi sợ chết khiếp đi được, như nỗi sợ của Từ Vi năm đó khi nhìn thấy ma ma cầm kim đâm vậy."

Theo lời giải thích của Ngô Lệ trước đây thì, càng nhiều người mắng càng chứng minh được rằng cô diễn tốt, nhưng mà đột nhiên bị nhiều người lạ đã kích như vậy, trong lòng Thời Noãn cũng không được thoải mái.

Haizz, nếu biết những lời này kinh khủng như vậy thì không nên xem rồi.

"Aiii--" Cô thở dài, cầm ly vào phòng khách rót nước.

Cô một hơi uống hết ly nước, lấy tay lau nước còn đọng trên khóe môi.

Không được, vẫn tức! Trong lòng vô cùng uất ức, khó chịu quá đi mất!

Thời Noãn về phòng bật điện thoại lên.

Mới có vài phút mà người theo dõi lại tăng lên thêm 1 vạn nữa, mấy cái bình luận mắng cô cũng không có giảm đi, nội dung càng ngày càng khó nghe.

Dân mạng A: Cô diễn viên Thời Noãn kia đáng ghét quá đi, mong sao quả báo nhanh chóng giáng lên người cô ta [cầu nguyện] [cầu nguyện].

Thời Noãn lập một tài khoản khác tên "Cục bông tiểu anh đào thích anh đào", gõ chữ trả lời:

"Chín năm đi học không dạy cho cậu biết là không nên xem nhân vật là diễn viên sao? Bị thiếu năng thì về đọc sách nhiều một chút đi, phim với chả ảnh!"

Dân mạng B: Chỉ có tôi là thấy vẻ ngoại của cô ta rất giống hồ ly tinh sao? Trời sinh đôi mắt hẹp dài kia để đi quyến rũ đàn ông, không biết là đã bị bao nhiêu người làm rồi [mim cười].

Thời Noãn nặng nề gõ chữ: "Về ngoài giống hồ ly tinh thế nào thì tôi không biết nhưng mà xem qua album ảnh của cậu thì tôi biết bề ngoài của người nhiều chuyện, độc mồm độc miệng là thế nào rồi."

Dân mạng C: Mặt nhỏ như vậy chắc là đi gọt xương rồi, không thì cũng là do chỉnh sửa thôi, ahihi. Thời Noãn đăng meme lên: [Đối phương từ chối nói chuyện với bạn, đồng thời ném xx cho bạn.jpg]...

Dùng acc phụ để mắng lại mấy top comment xong lòng cô mới dễ chịu.

Mấy người vì nhân vật trong phim mà chạy tới đây mắng cô đơn giản chỉ vì là đang xả những bức tức bấy lâu nay ù trong lòng.

Cô càng để ý thì mấy người đó càng vui. Thay vì tức giận vì những người này thì đi ăn bánh ngọt còn hơn.

Thời Noãn nhớ tới hộp bánh ngọt chưa ăn của Lục Chi Hằng hôm qua.

Chuyện đầu tiên thiếu nữ nghiện internet Tống Vi Vi làm sau khi tỉnh dậy vào buổi sáng là bật điện thoại lên, lướt Weibo để tỉnh táo.

Nhưng mà hôm nay vừa đăng nhập vào thì cô phát hiện vai Lê tần của Thời Noãn lên hot search, đã vậy còn nằm ở top 3.

Má ơi! Thời Noãn bạo hồng sao?!

Tống Vi Vi mừng thay cho cô, nhưng sau khi bấm vào thì lại phát hiện mọi chuyện không tốt đẹp như thế.

Tổ cha nhà nó, mấy người này đang nói tiếng người hà, miệng bần như thế, sáng thức dậy quên đánh răng sao? Chưa từng đọc qua giá trị quan của chủ nghĩa xã hội, không biết làm người là phải thân thiện, văn minh hay sao!

Tống Vi Vi nổi giận, mắng thay cho cô, đi qua gõ cửa phòng Thời Noãn, hạ giọng hỏi, "Noãn Noãn, cậu dậy chưa?"

"Dậy rồi!" Thời Noãn trả lời, mở cửa cho cô ấy.

Tống Vi Vi hơi ngạc nhiên nhìn khỏe miệng Thời Noãn dính bọt, cẩn thận quan sát thì thấy khỏe mắt cũng không có nước mắt, chắc là không có lén khóc rồi.

"Noãn Noãn, cậu thấy những thứ trên mạng rồi hả?" Cô ấy uyển chuyển hỏi.

"Ừ, vừa dậy là thấy rồi." Thời Noãn cười cười, nhìn bạn mình đang lo lắng, "Cậu yên tâm đi, tớ không sao. Tớ đang ăn bánh ngọt hôm qua thầy Lục tặng nè, ngon lắm, cậu lại đây ăn thử đi."

Cô nói xong liền cầm lấy dao nhựa cắt một miếng lớn để vào đĩa, đưa cho Tống Vi Vi.

Nghe cô nói chuyện nhẹ nhàng, không giống như giả vờ, lúc này Tống Vi Vi mới thở dài một hơi.

Lăn lộn trong ngành giải trí này thì tinh thần thép là thứ cần thiết nhất.

Bây giờ tối, người đàn ông cô đơn Cố Hoài mang theo gà nướng và bia tới quấy rầy Lục Chi Hằng.

Trận bóng rổ giữa đội Lakers và Rockets đã diễn ra được nửa hiệp, tỉ số chênh lệch không lớn.

Lúc nghỉ giữa giờ, Cố Hoài vui mừng trên ghế sofa, gặm cổ vịt, rót bia ra ly.

"A, thoải mái quá đi." Anh ta dễ chịu thở dài, thuận miệng nhắc, "Lục Chi Hằng, nếu cậu có cảm giác với Tiểu Noãn thì mấy ngày nay nên quan tâm người ta nhiều hơn đi. Tớ là đàn ông mà còn thấy mấy lời mắng chửi của cư dân mạng quá đáng."

"Cái gì?" Lục Chi Hằng không có Weibo nên dĩ nhiên không biết.

"Cậu không biết sao? Em gái Tiểu Noãn đang bị chửi thê thảm vì nhân vật em ấy đóng kìa." Cố Hoài nhú mày, không tưởng tượng nổi.

Anh ta mở Weibo, thờ dài: "Lục Chi Hằng, cậu có thể bắt kịp trào lưu được không? Cậu chưa tới ba mươi tuổi nữa, đừng khiến cho bản thân giống như một ông già đã về hưu có được không hả?"

"Cậu học theo cha tớ một chút, bây giờ hơn năm mươi tuổi rồi mà công chuyện mỗi ngày đều chất đống, còn muốn ở bên cô tình nhân nhỏ theo được bốn năm nay, không phân thân được nên đành dành chút thời gian để nhắn tin trên Weibo."

Lục Chi Hằng đang chú ý vào những top comment khó nghe, lòng mảy anh dần dần nhú chặt lại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đêm đó ở nhà Thời Noãn xem hai tập phim, anh thấy khả năng diễn của cô rất được, diễn người xấu cực kì giỏi.

Nhưng anh không hiểu được, vì sao lại có nhiều dân mạng ấu trĩ như vậy, chỉ vì không thích một nhân vật không có thật mà đi nói những lời ác ý với cô gái mình không hề quen biết, thậm chí còn nguyên rủa.

Cô như vậy thì khó chịu đến dường nào...

"Làm sao để xóa mấy thứ này?" Ánh mắt Lục Chi Hằng u ám

"Cái này," Cố Hoài gãi đầu, suy tư nói: "Đi tìm một công ty chuyên về marketing ấy."

"Nhưng mà Tiểu Noãn chỉ vừa bắt đầu quay phim, chắc là công ty chủ quản sẽ không chịu bỏ tiền ra cho em ấy, còn có thể..."

Cố Hoài tiếp tục phân tích, "Công ty em ấy muốn mượn việc này để nâng em ấy lên, dù sao thì ở ngành giải trí, càng bị chửi càng hot mà."

Lục Chi Hằng không có dính líu đến ngành giải trí nên khá mờ nhạt trong chuyện này.

Sau khi nghe xong, anh trầm mặc một chút rồi nói, "Có quen công ty marketing nào không? Cho tớ biết cách liên hệ với họ."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thời Noãn nghe lời Ngô Lệ, mấy hôm nay ngoại trừ lên lớp thì thời gian còn lại cô đều ở nhà.

Buổi sáng xem kịch bản, buổi tối tập dợt, theo diễn biến của kịch bản thì vai Lệ tần của cô càng ngày càng ác.

Không cần nghĩ nhiều, Thời Noãn cũng biết mình sẽ bị mắng rất thảm.

Nhưng sau khi xem hết hai tập phim, tắm rửa xong xuôi, Thời Noãn nằm lên giường vào Weibo thì ngạc nhiên phát hiện ra những bình luận ác ý, nguyên rủa kia hình như đã được người ta xóa khá nhiều.

Mà thần kỳ là cô lại được lên hot search nữa!

Lần này còn có chiêu trò marketing lấy tất cả những hình ảnh đẹp trong phim ghép lại thành một video, ví dụ như nhìn gương vẽ chân mày, mặc hồng y nhảy múa trong điện, ngấm hoa dưới ánh trăng các kiểu, rồi còn ghép thêm nhạc nền cô trang.

Tên video là: Cuồng gấm vẽ đẹp của tiểu tỷ tỷ.

Dư luận giống như một cơn bão, đổi hướng rất nhanh, những bình luận mắng cô lúc trước không thấy đâu, bây giờ toàn là khen cô.

"Mặc dù là vai phản diện nhưng đẹp quá đi, đẹp chết người! Chộp đại một tấm hình của thấy đẹp nữa, gấm gấm."

"Cũng đang liếm màn hình đây, không lẽ có mình tôi hâm mộ dáng người đẹp của cô ấy sao? Người gầy mà ngực lại không nhỏ, thực sự hâm mộ [cười khóc] [cười khóc]."

"Không biết mấy người dân mạng chửi cô ấy hai ngày trước bị bệnh gì, rõ ràng người ta là một người xinh đẹp, khả năng diễn lại không tệ!"

"Cô ấy chỉ là người mới, nhưng nói thật, xem cô ấy diễn còn tốt hơn là một đám tiểu hoa đán chỉ biết trưng mắt cau mày kia."

...

Hai ngày trước bị chửi cho sắp mặt, bây giờ đột nhiên được khen tới tấp như vậy, Thời Noãn có hơi không thích ứng được.

"Chẳng lẽ chị Lệ mua hot search cho mình?" Cô lẩm bẩm, vào Weibo thì thấy lượng người theo dõi lại tăng thêm mấy chục vạn, tin nhắn nhiều cực kì.

Khác với lần trước, lần này toàn là tới bày tỏ với cô, các thể loại hoa, tiền được gửi đến liên tục.

Cô cũng có người hâm mộ thật sự nè! Thời Noãn thụ sủng nhược kinh(*), mở mười tin nhắn đầu tiên, tất cả đều được cô trả lời lại với câu "Cảm ơn đã ủng hộ mình~".

(*): Vừa mừng vừa lo, được yêu thương mà lo sợ.

Thời Noãn đi vào phòng khách uống nước, điện thoại reo vài lần, cô cầm lên xem thì thấy đề ba chữ: Thầy Lục.

Là Lục Chi Hằng gọi? Đây là lần đầu tiên anh chủ động liên lạc với cô!

Đã hơn 10 giờ rồi, bây giờ gọi thì có chuyện gì nhỉ?

Thời Noãn đưa di động tới bên tai, ấn nút trả lời, hỏi:"Thầy Lục, thầy tìm em có chuyện gì ạ?"

Giọng vừa nhẹ vừa mềm mại, giống như kẹo bông vậy.

"Em..." Lục Chi Hằng nhíu môi mỉm cười, mới nói được một chữ lại thấy cổ họng hơi khô, lại ngưng nói.

Anh tìm công ty marketing xóa bình luận, mua hot search cho cô, những bình luận ác ý kia cũng không hề xuất hiện nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới trước đó cô đã nhìn thấy những thứ kia, anh vẫn không nhận được muốn gọi điện an ủi cô.

Nhưng mới nói một chữ lại cảm giác hình như bản thân sắp bước qua cái giới hạn vô hình giữa hai người.

Như thế này thật sự không ổn.

"Alo?" Thời Noãn tưởng tín hiệu kém, cầm điện thoại đi ra ban công, "Thầy Lục, thầy còn đó chứ?"

Lục Chi Hằng "Ừ" một tiếng, tiếp tục nói: "Mấy cái bình luận xấu trước kia em không cần để ý, tôi cảm thấy em diễn rất tốt."

Oa, hóa ra anh cố ý gọi tôi để dỗ mình!

Thời Noãn cực kì cảm động, thấy Lục sao có thể thân thiết như vậy chứ~

Cô muốn nói cho anh, thật ra cô cũng không để ý nhiều, với lại tôi nay được nhiều người hâm mộ khen như vậy, cô đã hoàn toàn được chữa lành.

Nhưng lời vừa đến khóe miệng lại bị cô nuốt xuống, muốn nghịch ngợm một chút.

Cô ý được sủng mà sinh kiêu, muốn bước lại gần anh thêm một bước.

"Thầy Lục, trên mạng có nhiều người mắng em, em thấy vậy rất khó chịu. Nếu như..."

Cô thở dài, cố tình nói với giọng điệu sa sút, ngừng một chút, hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, nói với anh, "Nếu như, ngày mai thầy có thể dẫn em ra ngoài ăn đồ ngon thì em có thể vượt qua dễ dàng đó."

Nói dối sẽ khiến con người ta mặt đỏ tới mang tai, tim cô đập rộn lên, gió đêm mát rượi thổi qua cũng không làm dịu đi được.

Trái tim nhỏ của Thời Noãn đập "thình thịch", như muốn nhảy ra khỏi miệng. Cả ngàn cuộc kiểm tra cộng lại cũng không hồi hộp như bây giờ.

Lục Chi Hằng mãi không lên tiếng làm Thời Noãn có chút hoảng, lại hơi mất mát, quả nhiên anh không đồng ý, nhưng mà yêu cầu của cô cũng đâu quá đáng đâu?

Đang định nói câu "Em nói đùa thôi" để che giấu cảm xúc thì cô nghe anh nói ---

"Được, sáng mai tôi đón em."

"Huh---" Thời Noãn thờ phào, hình như mặt cô càng đỏ thêm, tim cũng đập nhanh hơn.

"Vậy em ở nhà đợi thầy nhé thầy Lục." Cô nói rất nhanh, không thể giấu nổi vẻ hưng phấn. Thời Noãn có cảm giác như lúc mình kí xong hợp đồng, kích động chạy về phòng, đắp chăn, ôm chú chó lớn, tắt đèn đi ngủ, tất cả được cô làm liền một mạch.

Chỉ có ngũ ngon thì ngày mai mất mới không bị quàng thâm, không bị sưng húp lên, mới có thể xinh đẹp trước mặt anh.

Sắp đến tốt nghiệp, tìm việc làm cũng được đưa vào mục quan trọng trong danh sách những việc cần làm. Sáng sớm Tống Vi Vi đã đi tham gia buổi phỏng vấn nên trong nhà chỉ có Thời Noãn.

Cô gặm bánh mì đen, ngồi trước bàn chuẩn bị bài luận văn tốt nghiệp nhưng tâm trí lại trôi dạt về nơi đâu.

Kiên trì nhìn sách hơn nửa tiếng, cuối cùng Thời Noãn chịu không nổi đi mở tủ quần áo, bắt đầu thử đồ.

Cái này có hơi chín chắn, cái này thì có chút ngây thơ, cái này thì giống như vừa mới xuyên không ở trước mặt anh vậy, không có cái nào khiến anh thấy rung động hết.

Cô gần như thử hết tất cả quần áo, cuối cùng cô chọn chiếc áo cổ V màu đỏ thẫm, phối với chiếc váy hoa dài cùng đôi giày cao gót Martin.

Thay quần áo, trang điểm, bước cuối là xịt một chút nước hoa, mọi việc đã sẵn sàng, chỉ đợi tin nhắn của anh.

Lục: [Tôi đang ở dưới lầu.]

Thời Noãn trở lại: [Dạ, em xuống liền đây ạ~]

Cô mang theo túi xách, ra cửa thay giày rồi đi ra ngoài.

Lục Chi Hằng cúi đầu, đứng trước chiếc xe màu trắng bạc, vừa ngẩng đầu thì bắt gặp Thời Noãn đang đi tới từ xa.

Chiếc vòng bạc trên tay cô phát ra những tia sáng lấp lánh khi gặp phải tia nắng.

Cô đi một cách vội vã, gió thổi nhẹ qua chiếc váy dài khiến cô như một chú bướm xinh đẹp, nhẹ nhàng bay đến trước mặt anh.

Trong mắt Lục Chi Hằng chứa đầy ý cười, mở cửa xe cho cô, "Muốn đi ăn món gì?"

"Em muốn ăn bò bít tết, được chứ ạ?" Thời Noãn ngồi lên xe, nhoeo miệng cười.

Cô mở app review, đưa địa chỉ cho anh xem, "Em đọc review thấy mọi người nói đồ ăn của nhà hàng này không tệ." Cô không dám nói là nhiều review ở trên còn nói rằng không khí ở nhà hàng này rất tuyệt, rất hợp cho các cặp đôi.

Lục Chi Hằng nhìn địa chỉ, "Được."

Xe chạy bon bon trên đường, Thời Noãn suy nghĩ rồi nói với anh: "Thầy Lục, hôm nay thầy để em mời cơm đi ạ."

"Hử?" Lục Chi Hằng hơi nhíu mày, giả bộ không vui, "Trong lòng em tôi nghèo đến nỗi không ăn được bít tết sao?"

"Tất nhiên là không phải!" Thời Noãn sợ anh tức giận, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

"Nhưng mà thầy ra ngoài giải sầu với em làm sao có thể để thầy trả tiền được. Với lại, chị Lệ đã giúp em tìm được nhãn hàng đại diện, em kiếm được rất nhiều tiền mà,

có thể mời thầy ăn được."

Lúc nói những lời này cô hơi giương cằm, cười tươi để lộ hai lúm đồng tiền, đôi mắt lấp lánh nước, trông có vẻ rất vui vẻ.

Lục Chi Hằng cười, thuận miệng hỏi cô, "Rất nhiều là bao nhiêu?"

"Năm mươi vạn ạ!" Thời Noãn giờ nắm ngón tay, cười hi hi, có chút tự hào, "Em có tiền rồi, thầy Lục cứ để em khao đi."

Lục Chi Hằng nhìn về mặt thành khăn của cô cũng không muốn từ chối, chỉ có thể cam chịu cười, "Được thôi."

Nhà hàng nằm ở tầng năm của trung tâm thương mại, vừa tới là đã có phục vụ dẫn đường cho họ. Đúng như review, bầu không khí rất tuyệt, trên bàn phủ lớp vải nhung cùng một bình hoa hồng tuyệt đẹp.

Bản nhạc du dương đang được đàn là bản (**) của Beethoven.

(**): Bagatelle số 25 thuộc (59 và 515) cho đàn , thường được biết dưới tên gọi "Für Elise", là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của. Bản nhạc thường được xếp vào loại khúc nhạc ngắn, nhưng đôi khi nó cũng được xem là một **albumblatt** (một tiêu đề chung cho các tác phẩm nhạc cổ điển, thường là độc tấu piano, không xuất bản, ngắn gọn và không yêu cầu kỹ thuật biểu diễn).

Bởi vì đang là giờ hành chính nên không có nhiều người đến ăn, Thời Noãn ngồi xuống ghế, gỡ khẩu trang và kính râm xuống.

Một bữa cơm vui vẻ, ăn no căng cả bụng.

Sau khi ăn xong hai người rời nhà hàng, lúc đi ngang qua quán kem Thời Noãn ngoái nhìn mấy lần. Hình ảnh trên tấm áp phích trông rất ngon miệng.

Ừ, muốn ăn quá đi.

Lục Chi Hằng đề ý, "Muốn ăn kem hả?"

Thời Noãn gật đầu, rồi lại kiềm chế, lắc đầu, "Không được, kem có nhiều calo lắm ạ. Mấy hôm trước em đã ăn bánh ngọt thầy tặng, trưa hôm nay còn ăn thả ga như vậy, nếu ăn kem nữa thì em sẽ tăng cân mất."

Ngô Lệ thường nhắc cô trong ngành giải trí này, những ngôi sao nữ cao hơn cô, gầy hơn cô có rất nhiều. Nếu không kiểm soát cân nặng thì sớm muộn gì cũng bị người ta chế giễu đến chết.

Có lẽ do đang mang khẩu trang nên giọng nói của cô nghe hơi buồn, có hơi tủi thân và phiền não.

Lục Chi Hằng đánh giá người con gái trước mình, chưa tới năm mươi ký, hỏi sao gầy như vậy.

"Tôi đã ăn bò bít tết với em thì bây giờ tới lượt em ăn kem với tôi."

Hừm, có vụ này nữa sao? Thời Noãn khó hiểu nhìn Lục Chi Hằng thì thấy anh đã đi vào quán kem rồi.

Không lâu sau, anh cầm theo một ly kem.

Kem ly vị dâu, phía trên có phủ một lớp siro màu hồng. Thời Noãn gỡ khẩu trang, nở nụ cười, lời cảm ơn còn chưa kịp nói thì đã thấy cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, mái tóc được nhuộm đỏ, mặc quần bò rách gập đứ đi về phía cô.

Cô gái hét to, "Tiện nhân! Mộng Mộng nhà tao coi mày là chị em tốt, mà mày lại dám hại chị ấy sinh non!"

Thời Noãn nhú mày, fan cuồng của Thẩm Mộng hả? Bây giờ mấy em gái này xem phim không phân biệt được ngoài đời với trên TV sao? Cảm thấy mấy cái đó thực lắm sao?

Cô không muốn gặp phải phiền phức, muốn kéo Lục Chi Hằng đi nhưng mà cô bé không tha cho cô, tức giận lấy bình giữ nhiệt ném về cô, "Con đàn bà chết tiệt, mày đi chết đi!"

Thời Noãn không nghĩ là cô bé này sẽ kích động làm ra chuyện điên khùng như vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

Bình giữ nhiệt làm bằng inox, nếu bị ném trúng thì sẽ bị thương không nhẹ, Lục Chi Hằng ôm cô vào ngực mình trong nháy mắt.

Anh ôm chặt lấy cô, vững vàng thay cô chịu đựng.

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh, cứ như là một giấc mơ.

Bình giữ nhiệt rơi xuống sàn đá cẩm thạch, phát ra tiếng chói tai, kéo Thời Noãn ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ.

Cô còn đang bị Lục Chi Hằng ôm, xung quanh đều là mùi hương mát lạnh nhàn nhạt tỏa ra từ người anh.

Bị ném như vậy chắc chắn rất đau, nhưng Thời Noãn cảm thấy anh ôm mình chặt hơn, không nói lời gì.

Tiếng động lớn như vậy khiến không ít người dừng lại xem, cô bé kia hình như cũng ý thức được việc làm hoang đường của mình, co chân muốn chạy trốn.

Nhưng không thành vì bảo an nghe được tin đã đến giữ lại.

"Thầy Lục, thầy sao rồi ạ?" Hóc mắt Thời Noãn ửng hồng, ngập nước, dường như chỉ cần một giây nữa thôi là sẽ rơi xuống.

Cô hít mũi, nuốt nước mắt vào trong, vô cùng lo lắng hỏi, "Chúng ta mau đi bệnh viện thôi ạ!"

Chuyện này Lục Chi Hằng vốn tai bay vạ gió(***), đều do cô nên anh mới bị thương.

(***) : Ý chỉ rắc rối đột nhiên tới với mình mà không phải do mình gây nên.

Bây giờ Thời Noãn cực kì hối hận, nếu không phải cô lỗi anh ra ngoài ăn cơm thì anh cũng không bị như thế này!

Nước mắt rơi không ngừng.

"Không sao." Lục Chi Hằng thả lỏng vòng ôm, giờ tay lau nước mắt cho cô, nói đùa, "Em đừng khóc, nếu em khóc thì không phải lần này tôi uống công cụ chịu đựng rồi sao?"

Thời Noãn dùng tay lau qua loa, giọng nói nghẹn ngào, tự trách mình: "Thầy Lục, em xin lỗi."

Lục Chi Hằng cười, giọng nói vẫn rõ ràng như cũ, "Chuyện này có liên quan gì tới em đâu?"

Bảo vệ báo cảnh sát, cảnh sát nhanh chóng tới, đầu tiên dùng xe cảnh sát đưa họ tới bệnh viện kiểm tra vết thương.

Phần lưng của Lục Chi Hằng đỏ một mảng lớn, Thời Noãn nhìn thấy mà đau lòng.

Chụp X-quang thấy xương không có vấn đề gì, tâm trạng căng thẳng của cô rốt cuộc cũng biến mất.

Mẹ của cô học sinh lập tức tới đồn cảnh sát. Nghe cảnh sát kể rõ đầu đuôi câu chuyện, bà ấy xin lỗi Thời Noãn không ngừng.

"Cô Thời, thật xin lỗi, con gái nhà chúng tôi không phải cố ý, chỉ tại con bé hâm mộ điên cuồng nên mới vậy."

"Trong phòng dán đầy poster của cô diễn viên kia, con bé còn là trưởng fanclub gì đó nữa. Sau lần này tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại nó."

Người mẹ đẩy đứa con gái bất cần đời của mình, mắng: "Tiền Nhã Tịch, mau xin lỗi người ta! Lần này không chỉ trốn học mà còn gây ra chuyện lớn như vậy, để xem về nhà mẹ có đánh chết con không!"

Cô học sinh tên Tiền Nhã Tịch không chịu nổi giọng điệu dạy dỗ của mẹ, cô ta khinh khỉnh, nhún vai, cứng đầu nói: "Con còn là vị thành niên, sợ gì?"

Cảnh sát thụ lý án chắc cũng đã gặp qua kiểu con gái phản nghịch như vậy nên nói thẳng với người mẹ: "Con gái dù chưa trưởng thành nhưng đã mười lăm tuổi, đã thương người khác ở nơi công cộng như vậy sẽ có tiền án, sau này sẽ bị ảnh hưởng khá lớn."

Nghe thấy vậy, cô ta lúc nãy thờ ơ bây giờ mặt đã biến sắc, kéo tay áo mẹ mình, kêu, "Mẹ!"

Người mẹ cũng luống cuống, cầu xin Thời Noãn, "Cô Thời, mong cô thông cảm, bỏ qua cho con gái tôi lần này với. Tiền thuốc men bao nhiêu cô cứ nói với tôi, bao nhiêu tôi cũng trả không thiếu một chút nào."

Thời Noãn mềm lòng nhưng cũng không phải là Thánh Mẫu, chỉ cần nghĩ tới vừa rồi Lục Chi Hằng bị ném trứng đau thế nào khiến cô không thể bỏ qua.

Cô lắc đầu, không chút xao động: "Dì à, con gái đi phải nên trả giá lớn cho lỗi lầm của mình."

Người mẹ thấy cô như thế liền quỳ trước mặt Lục Chi Hằng.

Nước mắt bà ấy tuôn rơi, đau lòng nói: "Con gái tôi nếu có tiền án thì cả đời này đều không thể trong sạch được nữa. Con bé còn nhỏ, xin cậu hãy bỏ qua cho nó lần này!"

Thương thay cho những người làm cha mẹ trên đời này. Cảnh sát không đành lòng kéo bà đứng dậy, "Dì, có gì thì cứ từ từ mà nói."

Lục Chi Hằng không hề bị lay động, lạnh lùng nói, "Con gái của bà còn nhỏ, học sinh của tôi cũng không lớn gì, đều nhỏ tuổi, có gì mà cô ấy phải chịu đựng nỗi sợ hãi như vậy."

Nếu lúc đó anh không có ở đó hoặc không phản ứng kịp, bình cách nhiệt kia sẽ ném thẳng vào người cô.

Anh chịu được nhưng một cô gái da thịt mềm như cô thì làm sao mà chịu được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bởi vì không muốn hòa giải nên vụ án vẫn được giải quyết theo trình tự thông thường.

Cử giám sát, ghi chép lại, chạy đi chạy về trong một thời gian dài.

Lúc này Ngô Lệ gọi cho Thời Noãn.

Nghe cô và Lục Chi Hằng vào đồn cảnh sát, còn xảy ra chuyện lớn như vậy, Ngô Lệ bỏ hết mọi việc, chạy từ công ty tới đây.

Lúc chị tới thì vụ án đã được giải quyết, Ngô Lệ bày tỏ lòng biết ơn với Lục Chi Hằng, quan tâm hỏi Thời Noãn, "Noãn Noãn, hôm nay em bị dọa cho sợ rồi hả?"

Thời Noãn bất giác nhìn Lục Chi Hằng, trả lời, "Chị Lệ, em không sao."

Ngô Lệ lái xe tới nên Thời Noãn đành phải ngồi xe chị về, trước khi đi còn dặn Lục Chi Hằng nghỉ ngơi cho tốt, uống thuốc đúng giờ.

"Noãn Noãn, chuyện hôm nay em đừng đăng lên mạng, đỡ bị fan Thẩm Mộng nhảy vào câu xé, nói chúng ta dựa hơi cô ta."

Ngô Lệ đập chân ga, chỉ ra vấn đề cho cô, "Mặc dù đăng lên mạng sẽ nhận được nhiều sự thông cảm từ người qua đường nhưng nền móng của em bây giờ chưa chắc, không đâu lại nổi fan Thẩm Mộng đâu."

"Dạ, em biết rồi." Thời Noãn gật đầu, lúc đầu cô cũng không muốn làm ồn lên.

Lúc xe chạy ngang qua Lục Chi Hằng, cô ló đầu ra khỏi cửa xe, vẫy tay với anh.

"Thích anh ta như vậy hả?" Ngô Lệ cười khế, nheo mắt nhìn cô.

Tâm tư thiếu nữ bị chỉ ra, mặt Thời Noãn phấp hờn, hỏi dỗi, "Chị Lệ, chị nói gì vậy."

Cô không muốn phủ nhận việc mình thích Lục Chi Hằng, hơi do dự xin ý kiến của Ngô Lệ, "Chị Lệ, em muốn hẹn hò, có được không ạ?"

Lúc đầu bọn cô ký hợp đồng không nhắc đến chuyện này, lúc đó Ngô Lệ cũng chỉ nói một câu, bây giờ cô còn trẻ, là lúc liều mạng vì sự nghiệp, tốt nhất đừng nên hẹn hò với người khác.

Ngô Lệ: "Yêu đương cũng tùy đối tượng. Nếu em muốn hẹn hò với Lục Chi Hằng thì chị không phản đối, còn rất ủng hộ nữa."

Thời Noãn vui vẻ, "Cảm ơn chị Lệ."

Ngô Lệ ý vị thâm trường(*) giáo dục cô, "Noãn Noãn, bước chân vào ngành giải trí không khó nhưng muốn nổi thì không phải là chuyện dễ dàng, ít ai trụ được lâu, có nhiều ngôi sao nữ một thời hoàng kim rồi sau đó không còn xuất hiện trên TV nữa."

(*): Ý tứ sâu xa

Những lời chị nói đều xuất phát tận đáy lòng, "Em không có chống lưng, là một người đơn đã độc đầu sẽ rất khó khăn, nếu có người nguyên ý bảo vệ em thì con đường này của em mới thuận lợi hơn. Cho nên em nhất định phải tóm lấy cơ hội để chiếm được Lục Chi Hằng."

Thời Noãn không hiểu rõ câu cuối của Ngô Lệ, "Chị Lệ, chị nói gì thế?" Ngô Lệ nghi hoặc, "Em không biết sao? Mấy ngày trước em leo hot search, mấy bình luận kia bị xóa đều nhờ có Lục Chi Hằng tìm người giúp đấy."

"Là thầy Lục sao?" Thời Noãn mới nghe lần đầu tiên, sững sốt, "Nhưng mà...Mua hot search mắc lắm!"

Ngô Lệ buồn cười nhìn cô, nói, "Lục Chi Hằng có nhiều tiền như vậy, mua một lần hot search cho em thì có là gì, nếu anh ta thích thì cũng có thể tha hồ mà mua luôn công ty của chúng ta."

Nhìn thấy người ngồi kế bên có hơi ngờ ngạc nhiên, về mặt Ngô Lệ kỳ lạ, không tin được hỏi cô, "Noãn Noãn, em không biết bối cảnh nhà Lục Chi Hằng sao?"

Bây giờ Ngô Lệ cảm thấy nghệ sĩ của mình hình như hơi ngốc một chút, không biết được bối cảnh của đối phương cho nên cứ thế mà thích người ta.

"Em nghĩ lúc trước đạo diễn gọi là Lục thiếu chỉ để chơi thôi hả? Nhà nội Mạnh gia của Lục Chi Hằng cực kì quyền lực, nhà ngoại Lục gia cũng không kém gì, ghê gớm hơn là địa vị ở cả hai giới chính trị và thương nghiệp đều không thể xem thường."

Thời Noãn thắc mắc, "Vậy vì sao thầy Lục không kế thừa gia nghiệp mà lại đi dạy học ạ?"

Ngô Lệ suy nghĩ, đoán: "Có khả năng là sở thích, nhưng mà sớm muộn gì anh ta cũng trở về tiếp quản công ty."

Chị cung cấp một lượng kiến thức lớn rồi cuối cùng kết luận lại, "Tóm lại, Lục Chi Hằng có tiền có thế, nếu Noãn Noãn em có thể hẹn hò với Lục Chi Hằng thì con đường ngôi sao của em chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

Chị cảm giác được Lục Chi Hằng chắc chắn có chút để ý Thời Noãn, nếu không thì cũng không giúp cô ấy lúc gặp phải fan cuồng.

Cũng khéo thật, nghệ sĩ của mình có quan hệ thầy trò với Lục Chi Hằng, lại còn thích nhau.

Trong lòng Ngô Lệ vô cùng vui vẻ, cảm giác lúc ký hợp đồng với Thời Noãn là quyết định vô cùng sáng suốt.

Thời Noãn lúc này được phổ cập cho một mớ kiến thức.

Lúc lấy chìa khóa để mở cửa, cô bỗng nhiên nhớ lại vừa nãy mình....hình như còn vô cùng phấn khởi khoe số tiền mình kiếm được khi làm đại diện trước mặt Lục Chi Hằng.

Oaa! Thời Noãn buồn phiền, thiệt là mất mặt quá đi, chắc là chút tiền đó của cô đặt trước mặt anh anh cũng không thềm.Lục Chi Hằng không chỉ đẹp trai mà còn giàu nữa, Thời Noãn cảm thấy độ khó của việc theo đuổi anh tăng lên không ít.

"Haizzz" Cô thờ dài một dài, áp lực quá đi mất.

Thời Noãn xấu xa nghĩ, nếu thầy Lục ít tiền đi một chút là tốt biết bao nhiêu.

Buổi chiều, khi Tống Vi Vi trở về từ buổi phỏng vấn, vừa bước vào cửa thì nghe thấy tiếng "bình, bình" tới từ phòng bếp.

Cứ tưởng là có trộm vào nhà, cô ấy tới dép lê cũng chưa kịp thay ra đã cấp tốc vơ lấy cái ghế chạy vào bếp.

Kết quả là thấy Thời Noãn đang ngồi xỏm xuống, luống cuống tay chân bắt lấy con cá đang giãy đành đạch.

Nguyên một vũng máu cá ở trên sàn nhà, trông rất giống hiện trường vụ án.

Tống Vi Vi vội vàng thả ghế xuống, đồng tâm hiệp lực với cô tóm cá để lên thớt.

"Noãn Noãn, cậu muốn nấu com hả?" Cô ấy không tin hỏi.

"Đúng rồi." Thời Noãn nhẹ nhàng gật đầu, nói với cô ấy, "Vi Vi, cậu đi phỏng vấn cả ngày cũng mệt rồi, ra ngoài nghỉ đi, xong thì tớ kêu cậu."

Tống Vi Vi lau sạch sê máu trên sàn nhà, nói, "Cần gì thì cứ gọi tớ nha" rồi đi ra ngoài.

Sau khi cô ấy đi ra, Thời Noãn nhìn vết cắt sâu trên thớt nhưng cá thì vẫn chưa chết, thật là hết đường xoay sở.

Cô biết nấu com, nhưng giết cá thì là lần đầu tiên. Vừa nghĩ chính tay mình kết liễu một sinh mệnh là nhát vô cùng.

Nhưng mà Lục Chi Hằng đối tốt với cô như vậy, cũng vì cứu cô mà bị thương, ngoài việc nấu canh bồi bổ thân thể cho anh thì cô không nghĩ ra được cách nào khác để cảm ơn...

Thời Noãn nhắm chặt mắt, cắn răng, tay vung dao xuống, máu cá văng tung tóe, con cá trên thớt cũng không giãy giụa nữa.

Máu me đầm đìa, cá chết không nhắm mắt.

Thời Noãn nặng nề thở ra một hơi, lật nó lại, trong lòng lẩm bầm, "Chi nhất định sẽ nấu em thật ngon, em nghỉ ngơi ở nơi chín suối, kiếp sau cố gắng đừng đầu thai thành cá nữa."

Sau đó cô bắt đầu nấu theo trình tự trong video, đem nguyên liệu bỏ vào nồi cách thủy.

Ba mươi phút sau, cá được hầm xong. Thời Noãn múc ra chén rồi bung ra cho Tống Vi Vi, "Cậu uống thử xem có ngon không?"

Canh trong chén có màu trắng sữa, còn được bỏ thêm củ khoai(**).

(**)Rau khoai có tên rau củ khoai, cây khoai, rau khi. Tên khoa học *Lycium ruthenicum* Murray Mill, thuộc họ cà. Rau khoai vị ngọt, tính bình, không độc, chủ nhuận phổi, mát gan, mạnh thận, ích khí, sinh tinh, trợ dương, bổ hư lao, khỏe gân cốt, khứ phong độc làm sáng mắt, lợi ruột, trị khô khát.

□

Tống Vi Vi uống một ngụm, gio ngón tay cái lên khen nhiệt tình, "Uống ngon quá, sau này ai mà tích đức tám trăm năm rồi mới cưới được cậu đó!"

Thời Noãn cong môi, cười vui vẻ, vội vàng chạy vào bếp cho canh vào bình giữ ấm.

Tống Vi Vi uống xong đem chén đi rửa, khó hiểu hỏi, "Cậu muốn đưa canh cho ai vậy?"

"Thầy Lục." Thời Noãn kể tóm tắt sự việc.

Tống Vi Vi vỗ ngực, lộ vẻ khiếp sợ, "Mẹ ơi, fan cuồng của Thẩm Mộng đúng là điên hết rồi!"

Cô ấy lập tức nhìn ra, "Anh hùng cứu mỹ nhân, thầy Lục cũng men quá đi. Noãn Noãn, cậu có biết nếu ở thời cổ đại thì ơn cứu mạng như vậy cậu phải lấy thân báo đáp không?"

Thời Noãn không thềm trả lời, đẩy nắp bình lại, đợi cô ấy đi rồi mới mở nước rửa chén bát.

Tiếng nước "ào ào", mặt cô dần dần hơi đỏ lên, nhỏ giọng thì thầm----

"Ồ thời hiện đại cũng được thôi."

Vi buổi tối phải đi studio chụp ảnh quảng cáo cho một nhãn hàng socola nên buổi chiều Thời Noãn ghé qua đó trước để thử trang phục. Thấy cô có tiếng tăm vang dội sau bộ phim kia nên công ty đã cấp riêng cho cô một chiếc xe.

Thời Noãn hỏi Lục Chi Hằng qua Wechat, biết buổi chiều anh không có đi ra ngoài nên cô cố tình nói lái xe tới đón cô sớm nửa tiếng.

Tài xế đưa cô tới tiểu khu của Lục Chi Hằng. Thời Noãn mang theo bình giữ ấm, dựa theo trí nhớ của mình tìm địa chỉ nhà anh.

Cả hai lần nhấn chuông cửa mà không có ai trả lời, cô ngẩng đầu lên nhìn số nhà một lần nữa.

Hừm, không có đi lộn, một tiếng trước không phải anh nói không có việc đi ra ngoài sao?

Thời tiết đang chuyển lạnh, gió lạnh thổi qua, Thời Noãn mặc ít nên bị thổi cho lạnh co lại, lấy di động ra nhấn cho anh.

[Thầy Lục, bây giờ thầy có nhà không ạ?]

Nhưng vẫn không có phản hồi.

Ở phòng bệnh VIP có một ông cụ hơn bảy mươi tuổi, chắc là đột nhiên phát bệnh nên sắc mặt ông ấy có hơi nhợt nhạt.

Mạnh Hưng Châu nắm tay cháu mình, nặng nề thờ dài, "A Hằng, ông nhớ khi còn bé con rất nghe lời ông, ông nội xin con về Mạnh gia lần này. Con với cha con cãi nhau cũng gần mười năm rồi, cũng nên làm hòa rồi."

Lục Chi Hằng đứng trước giường bệnh, cúi gằm mặt, trông có vẻ rất kính cẩn nhưng vẫn cứ mím chặt môi không nói một lời.

Mạnh Hưng Châu đợi cả nửa ngày vẫn không thấy anh trả lời, ánh mắt vẫn đục trở nên buồn bã, "Ông sống từng này tuổi này rồi, không biết còn sống thêm được mấy năm nữa, cứ một ngày mà con chưa về nhà, chưa bằng lòng nhận tổ quy tông thì ngày đó ông chết không nhắm mắt!"

Lúc này Lục Chi Hằng mới ngẩng đầu lên, nhìn đối diện với nét mặt chờ đợi của ông cụ, giọng nói bình tĩnh không chút xao động, "Ông nội, ông mới uống thuốc, nên nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện của con với ông ta tự trong lòng con hiểu rõ."

Anh nói xong, giúp ông đề gối xuống.

Mạnh Hưng Châu chăm sóc đứa cháu này từ nhỏ nên hiểu rõ tính của anh.

Nhìn có vẻ như rất hiểu chuyện, nghe lời, không cần người bạn khác tâm nhưng thật ra tính tình rất ngang ngạnh, bướng bỉnh tới nỗi ai khuyên cũng không nghe.

Bây giờ nghe tới tên cha mình anh cũng không thèm gọi, trong lòng Mạnh Hưng Châu biết không thể nói được anh, chỉ có thể thờ dài nhắm mắt lại.

Lục Chi Hằng đứng trước giường bệnh một hồi, thấy ông thật sự ngủ rồi mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước đã chạm mặt một đôi nam nữ đang nắm tay đi tới.

Cả hai đều là người quen, một người là cha anh - Mạnh Khiêm Hòa, còn người còn lại không biết nên gọi thế nào mới đúng.

Từng là bảo mẫu trong nhà, lúc mẹ anh ngã bệnh thì lại lên giường với cha anh.

Mạnh Khiêm Hòa thấy anh, có hơi ngạc nhiên, cười lạnh nói: "Mày không nhận người cha này, tao còn tưởng mày muốn đoạn tuyệt quan hệ với Mạnh gia rồi chứ."

Lục Chi Hằng lạnh lùng, giọng nói không có chút ấm áp, "Ông là ông, ông nội là ông nội, tôi phân ra rất rõ ràng."

Người đàn bà đứng bên cạnh ông ta - Liễu Tư Tư nhẹ giọng khuyên nhủ: "A Hằng, con đừng như thế, nếu chị ở dưới tuổi vàng biết được ắt hẳn sẽ không hi vọng con và cha con ảm ỉ như vậy."

Lục Chi Hằng nhếch môi, "Nếu mẹ tôi dưới tuổi vàng biết được, chắc chắn sẽ không muốn nghe bà gọi bà ấy là chị, tôi nghe còn thấy buồn nôn huống chi là mẹ tôi."

"Đã qua hơn chục năm rồi, A Hằng, con không thể tha thứ cho đi sao?" Trong mắt bà ta nhanh chóng có nước mắt, giống như là ủy khuất lắm vậy.

"Lục Chi Hằng, mày nói chuyện kiểu đó đó hả! Từ nhỏ không có ai dạy mày thứ bậc, lễ nghĩa sao?!" Trên đầu Mạnh Khiêm Hòa bốc khói, bắt đầu dạy dỗ, không thèm để ý đây là bệnh viện.

Lục Chi Hằng nhủ mảy, hoàn toàn không đem sự tức giận của ông ta vào mắt, "Một tên đàn ông lên giường với bảo mẫu trong nhà lúc vợ mình bị bệnh nặng thì có tư cách gì mà đi dạy dỗ tôi?"

Anh nhìn người đàn ông trước mặt, cười trào phúng, "Hôm qua là gối của mẹ nhưng trước mộ của bà không hề có hoa của ông."

Về mặt của Mạnh Khiêm Hòa cứng đờ, mở miệng giải thích, "Công ty có việc, tao..."

Lục Chi Hằng lười nghe, cứ thế đi thẳng.

Lái xe tới bãi đỗ, anh mở cửa kính xe, lấy bật lửa châm điếu thuốc.

Khói lượn lơ ở đầu ngón tay, hút được nửa điếu lại không muốn hút tiếp, anh nhả khói, nhấn mạnh đầu lọc xuống gạt tàn.

Lúc ở bên trong thang máy, Lục Chi Hằng nhắm chán ngẩng đầu nhìn những con số đang nhảy không ngừng.

Cửa mở ra, một dáng người nhỏ nhấn đập vào mắt anh.

Cô gái đứng trước cửa nhà, đang ôm lấy bình giữ nhiệt màu lam nhạt, cúi đầu nhìn mũi chân, hệt như một bức tranh tĩnh.

Không phải là bức tranh thủy mặc cổ xưa, mà là một bức tranh phong cảnh. Là vì người trước mặt đây đẹp vô cùng.

Nghe được tiếng bước chân, cô gái mừng rỡ ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập ý cười, "Thầy Lục, rốt cuộc thầy cũng về rồi."

Giọng nói nhẹ nhàng mà vui vẻ, không hề có ý trách móc. Anh thấy hình như mình vừa mới gặp một ảo giác vô cùng hoang đường, cô giống như người vợ mới cưới đang đợi chồng mình về muộn.

Lục Chi Hằng nhớ trước đó cô hỏi mình có nhà hay không, lúc đó anh không nghĩ sẽ đột ngột nhận được thông báo từ bệnh viện, cũng không nghĩ cô sẽ đột nhiên tới tìm mình.

Anh bước nhanh tới, giọng có vẻ hơi khàn, có chút áy náy, "Em chờ ở đây lâu lắm sao?"

"Không sao ạ, cũng không lâu lắm ạ." Thời Noãn đưa bình giữ nhiệt cho anh, cười nói, "Thầy Lục, em nấu canh cá diếc cho thầy, rất bổ thân thể ạ."

Lúc nhận lấy, Lục Chi Hằng chạm vào ngón tay lạnh buốt của cô, nhìn thấy quần áo cô mỏng manh, anh nhủ thầm, về mặt nghiêm lại, "Sao không gọi điện thoại cho tôi?"

"Em có gửi tin nhắn Wechat cho thầy, thầy chưa trả lời em ạ." Thời Noãn cảm giác hình như thầy Lục hơi tức giận.

Cô cắn nhẹ môi, nhỏ giọng giải thích, "Em sợ thầy có chuyện quan trọng cần giải quyết nên không muốn làm phiền thầy."

Dáng vẻ nhu thuận còn có hơi ủy khuất như thế này làm cho lòng Lục Chi Hằng mềm nhũn, rõ là anh khiến cô phải đợi lâu như vậy mà bây giờ còn không biết ngượng mà giận dữ với cô.

Anh thả lỏng, hỏi, "Nếu như tôi không về thì em tính chờ tôi cả đêm sao?"

"Sao được ạ, em cũng không có giấc tới vậy." Thời Noãn bĩu môi, "Hôm nay thầy không có ở nhà thì ngày mai em nấu lại một nồi khác đưa cho thầy thôi ạ."

Lục Chi Hằng mở cửa, "Ồ ngoài lạnh lắm, vào nhà ngồi một chút." Thời Noãn từ chối, "Không được ạ, em phải đi chụp ảnh quảng cáo ngay bây giờ, không còn kịp nữa, em không thể vào đâu."

"Thầy Lục, thầy nhớ uống nhân lúc còn nóng nhé!" Cô vẫy tay, nhẹ nhàng chạy chậm đến thang máy.

Món đồ trên tay trĩu nặng, tựa như tấm lòng của cô.

Lục Chi Hằng mở cửa vào nhà, ngồi xuống bàn ăn, mở túi lấy ra chiếc bình giữ nhiệt.

Anh múc một chén canh, uống mấy ngụm, ấm thẳng vào tim anh.

Lục Chi Hằng chợt phát hiện trong túi còn có một chiếc túi bảo quản nhỏ, bên trong có một nắm hành.

Ở trên có dính kèm một tờ giấy nhớ ---

"Em quên hỏi thầy có thích ăn hành hay không nên em chuẩn bị một ít rồi để riêng cho thầy ạ, cá diếc xương nhiều lắm ạ, lúc uống thầy Lục cẩn thận một chút nhé, nhất định đừng để bị mắc xương cá giống như em lần trước nhé~"

Bao phiền muộn ở trong lòng bấy lâu nay lập tức tan thành mây khói, hóa ra cảm giác được người khác chăm sóc là như vậy.

Nhưng sau khi vui vẻ, anh không thể không bắt đầu suy nghĩ về mối quan hệ của người, rốt cuộc là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Lục Chi Hằng luôn cố định nhưng đêm nay lại bị mất ngủ.

Suy nghĩ liên miên, trở người liên tục không ngủ được.

Mười hai giờ đêm, anh mở nhóm chat ba người "Hậu cung trên cả nước của Cố Hoài" trên Wechat.

Trường nhóm là Cố Hoài, tên nhóm cũng là do anh ta đặt. Lục Chi Hằng và Hoắc Minh không chịu được cái tên ngốc nghếch như vậy, mấy lần out khỏi nhóm nhưng chưa tới nửa tiếng là lại bị Cố Hoài thêm vào.

Quay đi quay lại, cho đến khi hai người họ bị giầy vò một bờ hơi tai, làm biếng không thèm để ý nữa thì cái nhóm chat này và cái tên nhóm được bảo tồn cho đến tận bây giờ.

Anh gõ chữ: [Hỏi các cậu một chuyện.]

Cố Hoài như kiểu sống trong điện thoại, một giây sau đã xuất hiện, gửi một loạt dấu chấm hỏi qua.

Lục Chi Hằng hỏi: [Thời buổi này mấy cô gái nhỏ vì sao lại thích đàn ông?]

Đại soái số một vũ trụ Cố Hoài: [Đẹp trai, có tiền, quan trọng là phải được 18cm, tình lực tốt. Giống như tớ nè, bây giờ hiếm có em gái nào mà không động lòng với tớ.]

Đại soái số một vũ trụ Cổ Hoài: [Mặc dù Lục Chi Hằng cậu kém tớ một chút nhưng mà cũng không tệ, chắc chắn nam tính hơn tiêu chuẩn rồi, cho nên việc theo đuổi này em gái như trên ấy, nhất định đừng mất niềm tin chỉ vì không bằng tớ nhé. Cố lên, tớ đánh giá cao về cao.]

Lục Chi Hằng gửi lại một tràng dấu chấm.

Anh cảm thấy mình bị úng não rồi mới mong nhận được câu trả lời trong cái nhóm chat này.

Hoắc Minh không bao lâu cũng tới đường: [Vấn đề tình cảm nên xin tư vấn online, có trọn gói dạy học, được dạy kèm cả một - một luôn.]

[Không muốn chín trăm chín mươi tám, không thích tám trăm tám mươi tám thì có loại hai trăm hai mươi tám, người tư vấn chuyên nghiệp, giải đáp tận tình cho cậu, mau nhân cơ hội này đi, qua rồi thì không có nữa đâu.]

Thấy anh im lặng cả nửa ngày, Hoắc Minh không nói giỡn nữa, khôi phục giọng nói đứng đắn.

[Không nghĩ là sẽ có ngày cậu gặp rắc rối trong vấn đề tình cảm nha, nói đi, chuyện gì? Để tớ với Cổ Hoài phân tích giúp cậu. Nhưng mà Cổ Hoài thì ngốc quá nên loại chuyện này cậu vẫn nên tin tớ thì hơn.]

Đại soái số một vũ trụ Cổ Hoài: [Hoắc Minh, mẹ nó đại gia cậu! Cậu nói ai ngu đó! Ăn gây như ý của ta này.jpg]

Hoắc Minh: [Chửi tớ còn chưa tính, còn chửi cả ông bà tớ nữa, mồm miệng Cổ Hoài cậu sao thối thế hả?]

Lục Chi Hằng nhìn điện thoại, tiếp tục gõ chữ hỏi: [Cô nhóc hơn hai mươi tuổi, bởi vì hơi cảm động mà thích một người đàn ông sao?]

Hoắc Minh: [Tất nhiên, quá đúng còn gì! Một cô nhóc hơn hai mươi tuổi, không hề có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, rất có thể sẽ không phân biệt được cái gì là cảm động, cái gì là cảm giác yêu mến nhất thời.]

[Lục Chi Hằng cậu độc thân gần ba mươi năm rồi, bây giờ là vì con gái nhà ai mà đêm nay mất ngủ vậy hả @Lục.]

Đại soái số một vũ trụ Cổ Hoài: [Hoắc Minh, cậu mới ngốc đấy, chuyện này còn phải hỏi nữa sao?]

[Cả một trăm vạn, chắc chắn cậu ta động lòng với em gái Tiểu Noãn! Đôi mắt sắc sảo này của tớ đã sớm nhìn ra được bọn họ không bình thường rồi.]

Lục: [Đi ngủ, ngủ ngon.]

Cuối cùng, mặc cho hai người kia còn đang ầm ĩ không ngừng trong nhóm chat, Lục Chi Hằng không thèm trả lời nữa.

Vào khung chat với Thời Noãn, anh nhấn vào ảnh đại diện, vào album ảnh của cô.

Có rất nhiều bài đăng, vài tấm selfie, nhiều tấm ảnh đi chơi, ăn uống, thêm ảnh sinh hoạt thường ngày.

Không có gì liên quan đến chuyện tình cảm.

Thật ra Lục Chi Hằng có chút vui vẻ, một loại cảm xúc không nói thành lời đang len lỏi trong lòng anh, nhưng chuyện này là không nên.

Anh lớn hơn cô bảy tuổi, là thầy của cô, còn lớn lên trong một gia đình không bình thường, trời sinh tính lạnh lùng, lòng chiếm hữu mạnh, lại luôn dùng vẻ ngoài ôn hòa làm mặt nạ.

Những điều này biến thành từng cái gai, đâm vào trong lòng anh.

- - - - -

Đạo gần đây Thời Noãn vô cùng bận bịu, quay quảng cáo, chuẩn bị kiểm tra, Ngô Lệ lại tìm được cho cô một bộ phim.

Lần này là vai nữ hai, một cô gái xinh đẹp, thông minh, trong nhà có cực nhiều tiền nhưng vẫn thích phá hoại tình yêu của người ta.... Tiểu tam.

Mặc dù lại là nhân vật dễ bị chửi nhưng phía đầu tư trả cát sê cao, tận hai mươi vạn, có thể tiết kiệm kha khá, qua mấy tháng là có thể mua được nhà ở thành phố B.

Nhiều chuyện vui như vậy nhưng cũng có việc khiến cô bận lòng, đó là Thời Noãn phát hiện gần đây Lục Chi Hằng không hay trả lời tin nhắn của cô.

Bình thường buổi sáng cô gửi tin, buổi chiều em mới trả lời, chỉ vài ba câu, không thân thiện giống như trước kia.

Tất nhiên là có chút mác nhưng Thời Noãn cũng chỉ coi như anh bận việc, cũng không để trong lòng.

Tuần kiểm tra, Tổng Vi Vi tham gia khóa ôn bài cấp tốc - Thiên Nhất Môn, một tuần là ôn hết được cả học kỳ.

Lúc chuẩn bị cho môn tiếng anh cao cấp, cô ấy nằm trên ghế khóc rùng, "Sao lại có kiểu học thuộc từ đơn phản nhân loại như vậy chứ! Cứ học một từ là tởn một sợi tóc, còn chưa ôn xong hết quyển sách là đầu tớ muốn trọc luôn rồi!"

Thời Noãn ló đầu khỏi sách, "Vi Vi, cậu gắng chút nữa thôi, tiếng anh cao cấp là môn cuối cùng rồi, thi xong là cậu được giải phóng hoàn toàn rồi."

"Đúng rồi!" Tổng Vi Vi nhớ ra một việc rất quan trọng, mắt đảo một vòng, "Chờ bọn mình thi xong là cậu có thể tìm thầy Lục của cậu để thổ lộ rồi!"

Cái gì mà "của cậu" chứ, Lục Chi Hằng thành người của cô hồi nào chứ...

Thời Noãn cầm lấy sách che khuôn mặt đỏ bừng của mình, nhờ đó mà tránh được ánh mắt sáng rực của cô nàng, "Mau ôn bài đi, không còn nhiều thời gian đâu."

Thật không may, ngày thi cuối của môn này lại rơi vào đúng đêm giáng sinh.

Thi từ hai giờ cho tới bốn giờ chiều, thi được một nửa trời đã có tuyết rơi, bông tuyết rơi xuống khiến cho không khí của ngày lễ càng thêm lãng mạn.

Trong phòng học có bật máy sưởi, tâm tư các bạn học đã bay từ bài thi tiếng anh liti nha liti nhit chữ ra cửa sổ, đều nghĩ đến việc lát nữa thi xong sẽ tìm bạn trai hoặc bạn cùng phòng để đi chơi.

Tiếng chuông báo kết thúc buổi thi vang lên, mọi người reo hò đứng lên, nộp đề và bài làm của mình, chạy ra khỏi phòng học như ong vỡ tổ.

Thời Noãn và Tống Vi Vi quay về phòng trọ thuê ở bên ngoài, thay quần áo rồi trang điểm.

Bí thư chi bộ của lớp tổ chức hoạt động, ra ngoài ca hát ăn khuya, để có thể trải qua một buổi lễ mà không bị ăn thức ăn cho chó, Tống Vi Vi cũng tham gia.

Hai người sửa soạn xong cùng một lúc, Tống Vi Vi đưa món quà mình đã sớm chuẩn bị cho cô, "Noãn Noãn chúc cậu hôm nay mã đáo thành công nha."

"Cảm ơn." Thời Noãn cảm động, cười một tiếng, mở ra món quà đã được đóng gói kĩ càng, là một chai nước hoa phiên bản giới hạn.

Là chai YSL Mon Paris, thân bình cong cong, nhẵn bóng, dây lụa đen buộc thành nơ con bướm trông vô cùng đẹp mắt.

Thời Noãn xịt lên người một chút, hương thơm ngọt ngào dịu nhẹ lập tức tỏa ra xung quanh.

Tống Vi Vi tự tin bảo đảm, "Mùi thơm này rất hút hồn người ta, thầy Lục mà ngửi phải thì chỉ muốn đề cậu lên tường thôi."

Nói xong, cô ấy nhét vào túi xách Thời Noãn mấy chiếc bao nhỏ hình vuông, màu lam.

Bên trên có dòng chữ tiếng Anh ghi là: Durex. Dòng tiếng Trung ghi: Vị bạc hà, siêu mỏng, trải nghiệm cực hạn.

Thời Noãn kinh ngạc hỏi, "Vi Vi, cậu làm cái gì vậy?"

Tống Vi Vi: "Cái này là để đề phòng! Lỡ đâu các cậu cuì khô bốc cháy, muốn làm mà dính chương thi sao, cái này vừa khéo có thể phòng giúp các cậu!"

"Sao mà nhanh như vậy được." Mặt Thời Noãn nóng ran, nhỏ giọng phản bác.

"Phòng trước vô hại mà!" Tống Vi Vi cười, "Noãn Noãn nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, thầy Lục nhất thời sẽ không kiềm chế được nên cái gì cũng có thể xảy ra mà."

Vi cô ấy quá kiên quyết nên sau đó Thời Noãn đành phải đồ mặ mang theo những thứ này ra cửa.

Thời Noãn đã sớm hỏi qua, biết Lục Chi Hằng có ở nhà, lần này chỉ mới ấn chuông có một lần thì cửa đã được mở ra.

Lục Chi Hằng đứng ở bên trong, khoác một chiếc áo khoác, phía trong là chiếc áo len màu xám tro, giày cũng mới mang vào, hình như anh đang muốn đi ra ngoài.

"Thầy ăn cơm rồi ạ?" Đầu tiên Thời Noãn rất thản nhiên hỏi.

Lục Chi Hằng gật đầu, "Ừ, ăn rồi."

"Lục..." Cô lên tiếng, chỉ nói ra một từ rồi lại im lặng, sau đó lấy hết dũng khí, to gan đối xung hô, "Lục Chi Hằng."

Lục Chi Hằng nhìn cô, lúc này đây tim Thời Noãn đang đập rất nhanh.

"Thình thịch---", Như đang đánh trống vật, một giây nữa thôi là muốn bùng nổ.

Bây giờ cô có hơi hối hận vì không đánh má hồng, cô cảm thấy mặt mình bây giờ đã đỏ bừng hết cả lên.

Thời Noãn ngẩng mặt, nhìn đôi mắt đen trầm tĩnh của anh không chớp mắt, giống như muốn dùng hết dũng khí trong đời này để nói ra điều được chôn giấu rất lâu trong lòng---

"Em thích anh, rất rất thích anh."

Phòng khách trở nên yên tĩnh, lúc Lục Chi Hằng nhìn xuống đất, tâm trạng bối rối lẫn bất an của Thời Noãn trở nên trầm xuống.

Cô cắn chặt môi, như cá bị nước đánh vào bờ, đang giãy giụa chờ chết.

Đúng là tự rước lấy nhục. Nhưng cô muốn nghe được đáp án mà cô đã mong đợi qua rất nhiều năm rồi.

Rất lâu sau, cuối cùng Lục Chi Hằng cũng lên tiếng, giọng nói nghe có chút áy náy, "Tôi không thể chấp nhận việc thầy trò yêu nhau."

Thời Noãn không nghĩ tới lý do này, cô không cam lòng chịu chết, kiên trì nói, "Nhưng mà hôm nay em đã tốt nghiệp môn rồi, anh không còn là thầy của em nữa."

Mí mắt Lục Chi Hằng giật giật, giọng điệu ông cụ non, "Một ngày là thầy, cả đời là cha."

Chỉ một câu nói đã chặt đứt hết tất cả hi vọng của cô.

Hốc mắt Thời Noãn đỏ lên, cố gắng nén lại những giọt nước mắt.

Không được khóc, cô đã khóc trước mặt anh hai lần rồi, giờ lại khóc nữa thì quá mất mặt.

"Thật xin lỗi." Thời Noãn xin lỗi anh, nói một cách khó khăn, "Thầy Lục, làm phiền thầy rồi."

Giống như có bông gòn chặn lại trong cổ họng, khàn khàn khó nghe. Cô không dám tiếp tục đối diện với anh, nói xong rồi đóng cửa chạy đi.

Gió lạnh buổi tối tấp vào mặt, giống như dao cắt qua nhưng cũng đủ để khiến cô tỉnh táo, biết rằng đây không phải là mơ, hóa ra anh thật sự không thích cô.

Lục Chi Hằng đuổi theo, túm cô lại, "Tôi đưa em về nhà."

"Không cần ạ." Thời Noãn lắc đầu từ chối.

Lục Chi Hằng bức dọc, giữ chặt tay cô, "Trời tối rồi, em ngồi xe một mình không an toàn."

Với tâm trạng của cô bây giờ thì anh không yên lòng.

Thời Noãn dùng sức rút tay ra, tay Lục Chi Hằng trống không, trong lòng hình như cũng trở nên rất trống rỗng.

Đôi mắt cô đỏ bừng, lông mi dài khẽ run nhìn anh, gần từ chữ một: "Thầy Lục, thầy không thích em, về sau đừng đối xử tốt với em như vậy, không khéo em sẽ hiểu lầm nữa ạ."

Cô nói chuyện nghiêm túc, không phải đang dõn dỗi. Lục Chi Hằng mím môi, trầm mặc, tay còn đang giơ lên giữa chừng nắm chặt thành quyền, buông xuống.

Đúng lúc có taxi chạy ngang qua, Thời Noãn đưa tay ra đón xe, chủ lái xe dừng xe lại, thò đầu ra nói: "Cô gái, lên xe đi."

"Chú ơi, phiền chú chờ một chút nhé." Hình như Thời Noãn nhớ ra điều gì, lấy ra quả táo vừa đỏ vừa to, cố gắng nở nụ cười tươi với Lục Chi Hằng.

"Thầy Lục, suýt chút nữa là quên chúc thầy giảng sinh vui vẻ, em mời thầy quả táo, thầy đừng vì chuyện tối nay mà không vui nhé."

Dù anh không thích cô, cô cũng hi vọng sau này anh được bình an.

"Cô gái, đi đâu vậy?" Chủ tài xế quay đầu lại hỏi.

Thời Noãn nói địa chỉ, vừa mở miệng nước mắt nước mũi đã chảy ra.

Một giây trước vừa dùng tay lau sạch thì giây sau nước mắt nóng hổi lại rơi xuống.

Cô thấy mình đã làm rất tốt, mặc dù đau lòng muốn chết nhưng ít nhất vừa này không có khóc trước mặt anh.

Chủ lái xe nhìn cô gái khóc không thành tiếng qua kính chiếu hậu, nhớ lại cảnh lúc này, chủ liền nghĩ rằng cô cãi nhau với bạn trai.

Chủ ấy cũng có một cô con gái cỡ tuổi Thời Noãn, suy bụng ta ra bụng người, trong đêm giảng sinh như vậy, có thể khiến cho một cô nhóc khóc cỡ vậy thì không cần phải nói nữa, chắc chắn lo tên đàn ông kia có lỗi!

Chủ tài xế tức giận mắng giúp cô, "Cô gái, cô đừng để ý đến tên đàn ông cận bã kia nữa, trên đời này đàn ông tốt vẫn còn nhiều. Cũ thì không đi, mới thì không tới, chắc chắn cô có thể tìm được người tốt hơn mà."

"Không, không phải ạ." Thời Noãn khóc dữ dội, nấc liên tục, thút tha thút thít giải thích giùm Lục Chi Hằng.

"Chú hiểu lầm rồi ạ, anh ấy rất, rất tốt, không xấu xa chút nào."

Từ khi biết nhau đến bây giờ, anh đã giúp cô rất nhiều, đối xử với cô tốt vô cùng, có trách thì chỉ có thể trách cô.

Trách cô đã tự mình đa tình.

Chủ tài xế thở dài, khóc tới vậy rồi mà còn bảo vệ cho bạn trai, sao trên đời này có nhiều cô gái ngốc vậy chứ!

- - - - -

Cố Hoài lái xe tới, dừng trước mặt Lục Chi Hằng, nhíu mày hỏi, "Hiếm khi cậu chủ động gọi cho tớ, có chuyện tốt gì đây?"

Lục Chi Hằng mở cửa xe ngồi xuống, giọng nói nhạt nhẽo, "Rủ cậu uống rượu."

"Thật hiếm thấy nha!" Cố Hoài trêu đùa.

Nhớ lại lúc này, anh ta lại hỏi, "Hình như hồi này tớ thấy Tiểu Noãn thì phải? Em ấy đến tìm cậu sao?"

Mỗi Lục Chi Hằng mím chặt lại, nhìn quả táo trong tay, không nói chuyện.

Cố Hoài thấy vẻ mặt anh không ổn, cho là họ cãi nhau, nhanh chóng khuyên bảo tận tình: "Cậu không có cãi nhau với Tiểu Noãn đó chứ? Không phải tớ nói cậu rồi sao, chúng ta là đàn ông, lòng dạ nên rộng rãi như trời xanh, biển lớn, những lúc này cậu nên nhường em ấy một chút."

Nghe anh ta khuyên nhủ cả nửa ngày, Lục Chi Hằng lạnh nhạt nói, "Tối nay tớ mời cậu đi uống rượu."

"Thì?" Cố Hoài không hiểu vì sao anh cứ nói đi nói lại một câu.

"Muốn uống thì im lặng chút đi."

Quả táo bị nắm lâu, vỏ ngoài dần dần ẩm lên nhờ tay anh.

Lục Chi Hằng cắn một ngụm, giòn tan, rất ngọt.

Anh chợt nhớ tới hình ảnh lúc chia tay, hốc mắt cô đỏ lên như con thỏ nhỏ, bà vai gầy yếu run lên nhưng nhất định không để một giọt nước mắt rơi xuống.

Nói không đau lòng là giả, nhưng anh biết đây là lựa chọn tốt nhất.

Cô gái hai mươi tuổi, tình cảm cũng như con gió lốc, tới nhanh mà đi cũng nhanh, nếu chỉ bởi vì cảm động mà thích thì tình cảm đó cũng sẽ mất đi nhanh chóng.

Nhưng Lục Chi Hằng hiểu rõ lòng chiếm hữu của mình, từ xưa đến nay thứ gì anh muốn thì anh sẽ không buông tay, tính tình cố chấp, lại không hoàn mỹ như vậy.

Anh nhớ rõ lúc nhỏ, một trưởng bối đã miêu tả anh như thế này ----

"Thông minh, hiểu chuyện hơn người, nhưng tính tình lại quá lắm lì."

Tính lắm lì không tốt nhưng nếu là anh cũng có phần hợp lý. Lạnh lùng, yên tĩnh, 11-12 tuổi đã học được cách tự kiềm chế của người trưởng thành, thậm chí còn có hơi u ám.

Dường như cái tính lắm lì này là bản chất.

Chỉ có anh biết như vậy là do trời sinh, nhưng cũng không hẳn là vậy. Gia đình không hoàn mỹ khiến cho mặt âm u của anh không giảm mà còn tăng thêm.

Người mẹ nhu nhược như dây tơ hồng, người cha mạnh mẽ mà dối trá, lại còn có mối quan hệ trái với đạo lý.

Khi anh mười hai tuổi, vào một buổi tối, anh nhìn qua khe cửa, thấy cha anh nằm ở trên người đàn bà kia.

Người đàn bà đó là bảo mẫu trong nhà, bình thường luôn thân thiết gọi mẹ anh là "chị".

Lúc đó anh còn nhỏ nhưng không có nghĩa là không hiểu.

Ghê tởm, bản thù, buồn nôn. Anh chứng kiến hết mọi chuyện.

Ai anh cũng không nói, nói thì có ai tin, huống chi lúc đó mẹ anh còn bị ung thư giai đoạn cuối. Nếu anh nói ra sợ rằng mẹ sẽ không còn nhiều thời gian.

Từ đó trở đi, anh trở nên thờ ơ lạnh nhạt nhìn cha mình đóng vai người chồng tốt, hết lòng yêu thương, một người cha tốt, thậm chí trong lễ tang mẹ anh còn khóc lên khóc xuống.

Chưa tới ba tháng cha anh tái hôn với bảo mẫu trong nhà, lúc đó bà ta đã mang thai được bốn tháng.

Khoảng thời gian đó, anh bị bệnh, mãi luôn chau lại, luôn yên tĩnh, có khi cả ngày không nói một câu.

Đến nỗi xuất hiện tình trạng trước nay chưa từng có, đó là không thích người khác đụng vào đồ mình, người ngoài mà đã đụng vào thì cho dù đó là mô hình anh thích nhất thì anh có thể ném thẳng vào thùng rác, không thèm nhìn lại.

Buổi tối anh cầm dao đặt lên cổ tay, nhưng chưa từng dám cắt thật.

Cắt rồi để lại dấu vết sẽ bị người khác phát hiện. Nhưng cuối cùng lúc bị bệnh nghiêm trọng nhất, anh không nhịn được nữa, máu đỏ đẹp dễ chảy ra từ lòng bàn tay, anh cảm thấy hưng phấn một cách khó hiểu.

Cứ điều trị tâm lý không ngừng, uống hết lọ thuốc này đến lọ thuốc khác.

Chắc là anh đã hồi phục, không làm ra kiểu hành vi điên rồ như vậy nữa, nói chuyện nhiều hơn, cười nhiều hơn, có hai người bạn tốt, không khác gì người bình thường.

Nhưng anh biết, con dã thú trong lòng anh chưa bị giết chết, chỉ bị anh nhốt trong một cái lồng thôi. Thực ra trong lòng anh vẫn còn u ám, chỉ là anh quá giỏi che giấu nên không ai nhìn ra.

Cho nên, cứ thế mà yêu đương thì hoàn toàn không công bằng với cô.

Cô nên được tự do, sao có thể sống chung với tên đàn ông tâm địa xấu xa như anh, dù là yêu đương thôi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đã nhiều năm rồi Thời Noãn chưa khóc lâu như vậy.

Khóc từ trên taxi về đến nhà, kéo màn cửa thay đồ ngủ rồi tiếp tục chôn đầu vào chăn mà khóc.

Cái kiểu đau lòng như vậy thật sự mệt, khóc rồi lại khóc tới khi mệt rồi cô mơ màng thiếp đi.

Lúc nửa mê nửa tỉnh, không biết ai gọi cho cô hỏi có tới quán bar chơi không, Thời Noãn không thèm nhìn điện thoại, từ chối, "Không tới, tớ ngủ rồi, tạm biệt."

Sau đó cô cúp máy, nhắm mắt, muốn được ngủ một giấc cho đã.

- -----

Tại quán bar ồn ào.

"Em tới đi, hôm nay là lễ mà, ở đây..." Còn chưa nói hết đã bị người ta cúp ngang.

Cô Hoài thất vọng lắc đầu với Lục Chi Hằng, giọng điệu khiển trách, "Cậu nói xem cậu khiến cho Tiểu Noãn tức đến mức nào vậy? Hôm nay là đêm Giáng sinh mà chưa tới chín giờ em ấy đã đi ngủ rồi!"

Nghe vậy, rốt cuộc Lục Chi Hằng cũng dần dỗi mảy đang nhủ chặt từ nãy tới giờ của mình.

Ngủ, vậy là đã về nhà an toàn rồi.

Màn hình điện thoại hiện khung chat, có tin nhắn từ lúc sáu giờ tối, cô hỏi tối nay anh có nhà hay không.

Lục Chi Hằng khóa điện thoại, đặt lên bàn.

Dưới ánh đèn, anh cầm lấy ly whisky có màu hổ phách, không uống từng ngụm nhỏ như bình thường mà uống hết một lần.

Hương vị kích thích từ đầu lưỡi thấm vào trong lòng.

Khoảng thời gian này, tâm trạng Thời Noãn hơi sa sút, mặc dù không thể hiện ra mặt nhưng nếu đã biết nhau lâu thì vẫn có thể nhận ra.

Tại phòng trang điểm, Ngô Lệ cảm thấy không ổn, hỏi cô, "Noãn Noãn, gần đây em sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Lòng chợt thất lại, Thời Noãn thờ dãi, vẻ mặt đau khổ nói ra sự thật, "Em...Em tỏ tình thất bại, bị từ chối ạ."

Nhưng cô hứa, "Chị Lệ, chị yên tâm, em sẽ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, chắc chắn sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc ạ."

Ngô Lệ cũng không phải muốn trách mắng cô làm chậm tiến độ làm việc, thái độ làm việc của cô không có chỗ nào đáng chê, chỉ là nét cười trên mặt dạo gần đây bị giảm đi.

Mặc dù tiếc nuối khi cô không thành đôi với Lục Hữu Thành nhưng việc đã đến nước này, Ngô Lệ chỉ có thể tận tình khuyên nhủ: "Được rồi, anh ta có bối cảnh như vậy, con gái ai cũng không chịu được, chắc là quen nhau chưa bao lâu là chia tay rồi."

Thời Noãn gật đầu phụ họa, nhưng trong lòng lại bắt đầu nghĩ, người đàn ông như Lục Chi Hằng sẽ thích kiểu con gái như thế nào?

Hừm, dù anh từ chối cô nhưng cô vẫn mong sau này anh có thể cùng với người con gái tâm đầu ý hợp sống chung một mái nhà, sau đó sinh con dưỡng cái, sống hạnh phúc đến già....Chuyện đó dĩ nhiên là không thể rồi!!!

Thời Noãn cũng muốn ra về thanh thản, chúc phúc cho anh nhưng mà vừa nghĩ anh sẽ yêu một người con gái khác thì trong lòng cô chưa chút, cảm thấy rất khó chịu.

Thứ tình cảm này mâu thuẫn thật mà.

Một mặt Thời Noãn muốn sau này anh được hạnh phúc, mặt khác lại không muốn anh trở nên hạnh phúc vì người con gái khác.

Cuối cùng, Thời Noãn vẫn cảm thấy lòng dạ mình quá hẹp hòi, không thể diễn được cái vai chân thiện mỹ, nước mắt rưng rưng chúc phúc cho anh được!

Ai da! Lòng Thời Noãn hoảng loạn, bắt đầu nghi ngờ bản thân, không lẽ....Trên người cô thật sự có khí chất của người đàn bà độc ác sao?

Có khi nào sau này cô sẽ phá hư chuyện tình cảm của anh không?

Càng nghĩ càng sợ, để tránh chuyện này xảy ra, Thời Noãn mở Wechat, cài đặt chế độ vòng bạn bè với Lục Chi Hằng ---

"Không cho anh ấy xem vòng bạn bè của mình."

"Không xem vòng bạn bè của anh ấy."

Khóa hai cái đó lại, từ nay về sau cắt đứt liên lạc, cứ thế nhắm mắt làm ngơ.

Câu nói tình trường thất bại, công việc thành công cũng không phải là hoàn toàn vô lý.

Sau khi bị từ chối, Thời Noãn phát hiện địa vị của cô ở ngành giải trí vẫn rất ổn ----

Ngô Lệ bàn hợp đồng với những nhãn hàng đại diện, đạo diễn của bộ phim truyền hình về trang sức cũng đã tuyển cô, lượng fan trên Weibo cũng đạt ngưỡng sáu trăm vạn.

Công việc ngày càng bận rộn, ngày nào cũng chạy hết chỗ này tới chỗ khác, về đến nhà tẩy trang xong là ngã đầu ra ngủ thẳng một giấc tới sáng, không có chút thời gian rảnh, nỗi buồn cũng nhạt dần qua thời gian.

Chẳng mấy chốc đã hết học kỳ một của năm tư đại học.

Học kỳ sau này bọn cô không có lớp, chỉ cần hoàn thành luận văn là có thể tốt nghiệp.

Thời Noãn tìm một giáo viên trông rất dịu dàng để làm giáo viên hướng dẫn làm luận văn, một tháng chỉ về trường hai, ba lần để báo cáo tiến độ luận văn, không hề đụng mặt Lục Chi Hằng.

Cô cảm thấy chuyện này rất bình thường, dù sao chỉ cần sau này cô không chủ động lại gần anh thì số lần bọn họ gặp mặt nhau là bằng không.

Nhưng vẫn nghĩ đến anh.

Tuy thế, chỉ cần nghĩ tới mình không chỉ lòng dạ hẹp hòi mà còn có thể trở thành chướng ngại vật trên đường tình cảm của anh, Thời Noãn cảm thấy không gặp anh thì hơn.

Gặp mặt không bằng nhớ nhưng, sau này trốn được bao nhiêu thì trốn! Bảo vệ luận văn được đến giữa tháng năm thì không may vị giáo sư ngữ pháp có ngoại hình không tệ nhưng cực kì nghiêm khắc, nói chuyện lại vô cùng khó nghe được phân đến nhóm của Thời Noãn.

Nghe nói có lần, năm ngoái vị giáo sư này từng mắng một đàn anh cao một mét tám, hơn trăm ký đến nỗi anh ấy vô cùng xấu hổ, khóc tại chỗ.

Tình hình lúc đó vô cùng xấu hổ, mà bây giờ ----

"Huhuhuhu." Bạn học thứ ba vừa chạy ra ngoài vừa lau nước mắt.

"Bạn học số bốn bước vào bảo vệ." Giáo sư ở bên trong nói.

Tay bạn học số thứ tư thứ bốn run lên, run lấy bầy đi vào phòng.

Cả hành lang trống trải chỉ còn một mình Thời Noãn, cửa phòng mặc dù đóng nhưng tiếng khiển trách ở bên trong vẫn nghe thấy loáng thoáng---

"Cho em thời gian ba tháng để em viết thứ đồ chơi này sao? Bắt tôi xem luận văn của em còn không bằng đi xem bài văn của sinh viên năm nhất."

"Tổng quan thì giống Bách khoa Baidu, cấu trúc bài luận lộn xộn, sai ngữ pháp, logic loạn đến nỗi không thể nhìn."

"Không biết sao em có thể lên lớp được, em có thấy bài luận của em ngoại trừ lãng phí giấy ra thì có còn tác dụng gì nữa không?"

"Em nói xem phần thân bài em đang nói về cái gì... Thôi thôi, không cần nói nữa, lấp bấp cả nửa ngày không nói mạch lạc được, đúng là lãng phí thời gian quý giá của tôi."

Ở ngoài Thời Noãn nghe mà kinh hồn bạt vía.

Cô đã có thể đoán trước được lát nữa tới lượt cô sẽ thê thảm cỡ nào rồi.

Qua năm phút, bạn học nữ có vành mắt đỏ, thất hồn lạc phách đi ra, Thời Noãn miễn cưỡng đẩy cánh cửa kia bước vào.

Sau khi nói xong, một giáo sư trong nhóm bảo vệ nhận điện thoại, "Trong văn phòng có chuyện quan trọng, bạn học, em dừng lại một chút."

Thời Noãn lúng túng đứng im, ngẩng đầu lên đối mặt với vị giáo sư ngữ pháp còn lại.

Có thể nói là đối mặt với tử thần luôn rồi, cô cúi gằm mặt, cho đến khi nghe thấy giọng nói trầm thấp kia---

"Cô Vương có việc, tôi thay cô ấy tham gia bảo vệ bài luận của bạn học cuối."

Lòng Thời Noãn thất lại, ngạc nhiên ngẩng đầu, sao anh lại tới đây?

Chẳng lẽ lần trước bị từ chối còn chưa đủ, còn bắt cô bị mấy giáo sư khác mắng cho máu đỏ đầy đầu trước mặt Lục Chi Hằng nữa sao?

Không công bằng!

"Thầy Lục." Giáo sư ngữ pháp nhìn thấy Lục Chi Hằng là cười đến phong tình vạn chủng, rực rỡ hơn hoa, hoàn toàn khác với dáng vẻ chanh chua cay nghiệt, lạnh lùng như băng lúc nãy.

Cô ta hất tóc, nghiêng đầu lấy tay chống cằm, nói chuyện nhẹ nhàng với anh, "Mấy hôm nay không gặp cậu, cậu không có trong trường sao?"

Lục Chi Hằng nhìn về phía bức giảng, gật đầu, "Ừ, trong nhà có việc phải giải quyết."

Giáo sư ngữ pháp lập tức tỏ vẻ quan tâm, "Có chuyện gì thế? Quan trọng lắm sao?"

Lục Chi Hằng, "Không sao, đã giải quyết xong rồi."

Cô ta lại cười: "Vậy là tốt rồi, một ngày không có thầy Lục ở trường là tôi lại thấy thiếu cái gì đó."

Thời Noãn: "...." Vị giáo sư này cứ làm như cô bị mù bị điếc rồi vậy, còn muốn thả thính lộ liễu hơn nữa sao?

Một người sống sờ sờ như cô đứng ở đây bị xem như không khí rồi sao?!

Có muốn cô pha trà điểm tâm lên cho hai người nói chuyện tiếp không?

Thời Noãn im lặng, nhưng cũng tức giận.

Hừ, Lục Chi Hằng đúng là nhiều hoa đào, ngay cả một giáo sư lạnh lùng hơn ba mươi tuổi, luôn kiêu căng tự phụ cũng thích, đồ xô đi theo sau!

Cô giáo sư còn muốn nói chuyện với anh nhưng Lục Chi Hằng kịp thời ngăn lại, "Cô Trần, trước hết chúng ta để cho học sinh bảo vệ đã."

Bây giờ giáo sư ngữ pháp mới đề ý tới Thời Noãn, hờ hững nhìn cô, "Em giới thiệu lại lần nữa đi."

Thời Noãn tưởng là cô ấy quên nên nói, "Cô Trần, khi này em vừa vào đã giới thiệu qua rồi ạ."

"Kêu em giới thiệu lại thì có sao?" Cô ta từng mất nhưng vì muốn giữ hình tượng trước mặt Lục Chi Hằng nên giọng nói dịu dàng.

Cô ta lắc đầu, thất vọng nói, "Thầy Lục vừa mới vào, em không giới thiệu thì cậu ấy làm sao biết em là ai. Học sinh bây giờ tự cho mình là đúng, ý mình đẹp một chút là không biết trời cao đất rộng là gì, thiết thời một chút là la làng, không giống chúng tôi năm đó."

Thời Noãn: "..."

Đẹp thì ăn hết cơm nhà cô à. Được rồi, biết nhìn đúng lúc thì giọng nói dịu dàng, lui một bước thì mới cảm được bằng tốt nghiệp.

Lúc này Lục Chi Hằng nói, "Em ấy có học lớp của tôi, tôi biết em ấy, không cần phải đặc biệt giới thiệu lại đâu."

Nói xong anh lại hỏi, "Cô Trần, bạn học này có thể giao cho tôi chứ?"

Thời Noãn sững sờ, cô ta cũng thế.

"Tất nhiên rồi." Cô ta nhanh chóng đưa bản thảo bài luận cho anh, tay ra dấu mời, "Thầy Lục, cậu xem đi."

Lục Chi Hằng bỏ ra ba phút xem bài luận của cô, sau đó hỏi vài vấn đề.

Thời Noãn dùng tiếng anh trả lời từng câu, mặc dù không lưu loát nhưng vẫn trả lời được.

Trả lời xong, Thời Noãn chợt phát hiện những vấn đề Lục Chi Hằng đặt ra đều đơn giản, lúc nói cũng chậm, chẳng lẽ anh....nhường cô?

Không không không! Nhất định không được nghĩ như vậy! Ý nghĩ vừa mới mọc mầm, Thời Noãn đã nhỏ nó tận gốc.

Lần trước là do cô tự hạ tình nên mới hiểu lầm là anh thích cô, muối mặt một lần vậy là đủ rồi.

Sở dĩ Lục Chi Hằng như vậy chỉ là vì muốn giúp học sinh của mình mà thôi, đổi lại là bạn học khác thì anh cũng sẽ thế.

Đã nói ra được câu "Một ngày làm thầy, cả đời làm cha" như thế thì chắc hẳn giữa anh và cô chỉ là tình thầy trò đơn thuần!

Vốn dĩ là một buổi bảo vệ đầy khó khăn, đầm nước mắt nhưng nhờ có Lục Chi Hằng mà độ khó được hạ xuống.

Thời Noãn thần kỳ trở thành người duy nhất không bị mắng cho khóc.

Sau khi bảo vệ xong, Lục Chi Hằng và giáo sư ngữ pháp rời khỏi phòng học, Thời Noãn cố tình lẻ mề ở phòng học, một lúc sau mới đi ra ngoài.

Nghĩ chắc họ đã ra khỏi tòa nhà rồi cô mới đeo balo ra ngoài phòng học.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, đúng lúc này trời lại mưa lớn.

Thời Noãn đứng ở cửa tòa nhà, nhìn những hạt mưa rơi tí tách.

Không biết bây giờ Vi Vi có ở trường không, có nên gửi tin nhắn hỏi thử không nhỉ?

Cô lấy điện thoại ra, lơ đãng nhìn sang thì thấy một người đàn ông khuôn mặt tuấn tú, mặc quần áo màu xám nhạt, tay cầm dù đi về phía mình.

Thời Noãn nháu mày, không phải Lục Chi Hằng đã đi cùng với bà giáo sư kia rồi sao, sao còn trùng hợp gặp nhau nữa?

Có đụng mặt nhau thì nói gì cũng rất ngượng ngập.

Trong mười giây ngắn ngủi mà trong đầu Thời Noãn đã có vô số kiểu bắt chuyện nhưng cô thấy thế nào cũng không ổn.

Cho nên lúc Lục Chi Hằng cách cô chưa tới một mét, Thời Noãn chọn cách hèn nhất ----- giả như không thấy.

Cô kéo tay một cô gái không quen biết, giả bộ ngạc nhiên.

"Hên là cậu có mang theo dù! Đi, bọn mình mau về thôi chứ không lát nữa mưa lớn!"

Bạn nữ bị Thời Noãn làm cho hoang mang, chưa kịp nói câu gì đã bị cô kéo đi thật xa.

Nếu không phải Thời Noãn xinh đẹp thì cô ấy lại tưởng mình bị bắt cóc.

Lục Chi Hằng đứng đó một lúc lâu rồi mới bung dù đi ra bên ngoài đang mưa như trút nước, hình dáng của anh dần hòa thành một thể với sắc trời tối mịt.

Bây giờ cô gặp anh là tránh như tránh thú dữ.

Như vậy không tốt sao, đúng như ý muốn của anh, nhưng mà sao lại không thấy vui vẻ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Làm luận văn tốt nghiệp xong còn khoảng một tháng nữa là được chính thức tốt nghiệp, tất cả mọi người đều bung xả.

Chụp kỉ yếu, liên hoan, hai giờ khuya đứng dưới ký túc xá tỏ tình, điên cuồng lưu giữ kỉ niệm trước khi bỏ lỡ thanh xuân.

Tống Vi Vi đậu phỏng vấn vào ngân hàng, cô ấy dọn khỏi nhà Thời Noãn, vào ở ký túc xá nhân viên công ty đã sắp xếp cho để tiện cho việc đi làm sau này.

Thời Noãn thu dọn hành lý giúp cô ấy, qua một hồi cuối cùng hai người cũng thu dọn xong mọi thứ, nằm phịch trên giường như cá ướp muối.

"Noãn Noãn, lớp trưởng tổ chức liên hoan trước khi tốt nghiệp vào tối mai, cậu đi không?" Tống Vi Vi ngửa mặt nhìn điện thoại, hỏi cô.

"Tớ không biết trước được, phải hỏi qua người đại diện xem có lịch trình gì không."

Thời Noãn bật điện thoại, nhóm lớp "Lớp tương thân tương ái" nhắn cả trăm tin.

Lớp trưởng đang thống kê số lượng người cho tối mai.

Cậu ta là người tình cảm nên đang thuyết phục mọi người ngày mai có thể tranh thủ đến đầy đủ, dù sao đây cũng có thể là lần cuối cùng lớp họ tụ tập đông đủ.

Mọi người trả lời sôi nổi.

"Đi, nhất định phải đi!"

"Nhất định phải nể mặt lớp trưởng bọn mình chứ, đi suốt đêm luôn."

"Hehe, có thể mang theo người yêu không?"

Lớp trưởng thống kê xong, thấy chỉ có một mình Thời Noãn chưa trả lời nên nhắn riêng cho cô ---

[Đại minh tinh, người đẹp Noãn Noãn có ở đây không, buổi tụ họp ngày mai cậu có đến không?]

Thời Noãn: [Bây giờ tớ chưa biết, nửa tiếng sau chắc chắn sẽ trả lời cậu nhé~]

Chu Á Bác: [Được, ôm quyền.jpg]

Chu Á Bác: [Bảo trước, cậu mà tới là có chuyện vui đó.]

Sau đó Thời Noãn hỏi cậu ta chuyện vui là gì nhưng Chu Á Bác vẫn không chịu nói, chỉ nói cậu tới thì sẽ biết.

Thời Noãn nghĩ là chuyện vui mà cậu ấy nói là dành cho tất cả mọi người nên cũng không để trong lòng.

Nhưng đợi lúc cô đến rồi thì mới phát hiện chuyện không phải như vậy.

Thời Noãn hỏi Ngô Lệ, biết được ngày đó không có lịch trình gì nên tham gia tụ họp với lớp lần cuối.

Lớp trưởng Chu Á Bác thuê một phòng ở gần trường học, khá lớn, để chứa hơn ba mươi người thì dư sức.

Mặc dù Thời Noãn đến trước năm phút nhưng lúc đến cũng coi như là muộn lắm rồi.

Mọi người ngồi vào bàn tròn, cắn hạt dưa, uống bia kể chuyện xẫu hổ trước kia, cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt.

Quan hệ giữa Chu Á Bác và Thời Noãn không tệ, thấy cô đến liền đứng dậy đón cô, "Noãn Noãn, cuối cùng cậu cũng tới. Hừ? Vi Vi đâu rồi, không phải cô ấy cũng đi sao?"

Thời Noãn nhỏ giọng nói: "Cô ấy đột nhiên không thoải mái trong người, kêu tớ nhắn lại cho cậu là tớ không được."

Một tháng con gái đều có vài ngày như vậy, Chu Á Bác gật đầu, lúc nhìn Thời Noãn như giành công mà nói, "Noãn Noãn, tớ vô cùng quan tâm cậu, đem chỗ đẹp nhất

để lại cho cậu nè!"

Thời Noãn không hiểu chuyện gì, chỉ thấy cậu ta dẫn cô.....lại kẻ bên Lục Chi Hằng?

Sao Lục Chi Hằng lại đến đây?! Không phải là lớp tụ tập với nhau sao? Sao mấy thầy cô khác không có mà chỉ có mình anh?

Một loạt câu hỏi cộng thêm dấu chấm than hiện lên trên đầu Thời Noãn.

Có lẽ cô để lộ quá rõ về mặt khiếp sợ của mình nên Chu Á Bác giải thích cho cô, "Thầy Lục, nam thần số một của trường chúng ta, tớ phải mời ba lần bốn lượt thầy ấy mới chịu tới, vừa rồi con gái lớp mình thấy thầy ấy là sướng đến phát điên đó!"

"Noãn Noãn, tớ nhớ lúc trước biểu hiện của cậu trong lớp thầy Lục vô cùng tích cực, cực kì chăm chú, thế nào? Vui không, vui không?"

Bạn học khác ngồi kế bên ồn ào nói, "Lớp trưởng, cậu làm việc không có công tư phân minh gì hết, thiên vị hoa khôi lớp mình quá nha!"

Thời Noãn: "...."

Ừ, cô vui tới sắp khóc rồi đây.

Bởi vì lớp trưởng đã nói rằng có tình chữa lại chỗ này cho cô, Thời Noãn cũng không thể không biết tốt xấu mà nói rằng mình không muốn ngồi chung với Lục Chi Hằng.

Chỉ có thể bắt đắc dĩ ngồi xuống.

Đã ngồi kế bên thì không thể nào không nói với nhau một câu.

Thời Noãn cười cười, ưỡn thẳng lưng đến mức cứng đờ, chào anh một câu hết sức quy củ, "Thầy Lục, chào buổi tối."

Lục Chi Hằng nhìn cô, giọng nói bình thản, "Chào buổi tối."

Chào hỏi xong, cũng không nói thêm gì nữa...

Thời Noãn đứng lên, bóc lấy một nắm đậu phộng trong đĩa trái cây, định dùng việc lột vỏ che giấu tình huống ngượng ngùng này.

Nhưng ăn nhiều đậu thì dễ khát nước, cô cầm lấy một chai nước khoáng, vận tới nổi tay đó hết lên mà vẫn không mở ra được.

Chắc chắn là chai nước này xuất hiện để làm cô tức giận, Thời Noãn từ bỏ, đặt nó lại chỗ cũ.

Cô vừa đặt xuống, một giây sau người ngồi kế bên đã đưa tay ra cầm lấy chai nước cô vận hoài không được kia, nhẹ nhàng vận nắp, im lặng đưa cho cô.

Thời Noãn thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: "Cảm ơn thầy Lục ạ."

Lục Chi Hằng rũ mắt, không tỏ vẻ gì, "Đừng khách sáo."

Kế bên cô còn một chỗ trống, Thời Noãn tưởng không ai ngồi, cuối cùng lúc chính thức khai tiệc thì có một bạn nam ngồi xuống.

Thời Noãn biết bạn học này, tên là Giang Niệm, nhà mở công ty, rất giàu, thành tích xuất sắc, cũng coi như đang cố gắng trở thành phú nhị đại.

Vốn dĩ cô biết cậu ta là vì năm thứ hai đại học, cậu ta theo đuổi cô! Tặng hoa, socola, bánh ngọt, khiến cho cả nửa khoa bọn cô đều biết cậu ta!

Thời Noãn suy nghĩ về tình huống lúc này, bên trái là người cô chủ động tỏ tình như bị cự tuyệt - Lục Chi Hằng, bên phải lại là Giang Niệm, người tỏ tình với cô.

Không thể xấu hổ hơn nữa, Thời Noãn tuy mỉm cười nhưng trong lòng vô cùng mệt mỏi, bây giờ chỉ muốn cầm đĩa đâm Chu Á Bác, người đã sắp xếp chỗ này!

"Noãn Noãn," Giang Niệm thân thiết gọi cô, "Lâu rồi không gặp cậu."

Thời Noãn nhìn cậu ta, khó hiểu hỏi, "Sao cậu lại tham gia buổi tụ tập hôm nay của lớp tớ vậy?"

Giang Niệm cười, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn, "Nghĩ là sau này không có cơ hội gặp cậu nữa nên mua chuộc lớp trưởng lớp cậu, thừa dịp này gặp cậu một lần."

Thời Noãn không biết nói tiếp làm sao, chỉ muốn tiếp tục dùng đĩa đâm chết Chu Á Bác!

Cũng may là Giang Niệm nói sang chuyện khác, dùng giọng bình thường hỏi cô chuyện gần đây.

Thời Noãn trả lời xong cũng hỏi dạo này cậu ta đang làm gì, chỉ là hỏi đáp bình thường nhưng với người khác thì không giống vậy.

Trước lúc khai tiệc, Giang Niệm vào nhà vệ sinh, Hòa Khả quen biết cô cũng trêu chọc, "Vẫn là Noãn Noãn của chúng ta có mị lực nha, hai năm rồi mà vẫn có thể khiến cho đại thần khoa máy tính nhớ mãi không quên."

Một bạn nữ khác cũng hớn hờ, "Noãn Noãn, không thì cậu cân nhắc chút đi, điều kiện của Giang Niệm không tệ, bây giờ đàn ông đẹp trai, có tiền lại si tình không nhiều đâu, cậu phải nắm chặt lấy cơ hội."

Hai cô gái nói chuyện không lớn nhưng Thời Noãn tin chắc Lục Chi Hằng ngồi bên cạnh có thể nghe không sót một chữ.

Xấu hổ muốn độn thổ, Thời Noãn ngoài việc cười, cũng chỉ có cười, nếu biết trước như vậy thì cô không đến rồi!

Thấy cô không nói gì, một người còn hỏi Lục Chi Hằng, "Thầy Lục, thầy lớn tuổi hơn bọn em, chắc chắn có kinh nghiệm, thầy nói xem lời vừa này em nói có đúng không ạ?"

Thời Noãn: "??!"

Nếu bây giờ trên mặt đất có một cái lỗ thì chắc chắn cô sẽ chui thẳng vào đó.

Lục Chi Hằng nheo mắt, giọng nói thần nhiên, "Tôi thấy..."

Cả ba cô gái không hên mà cùng nhìn anh, tâm tình Thời Noãn bây giờ một lời không nói hết được.

Lông mày Lục Chi Hằng nhướn lên, ánh mắt lướt qua các cô, cuối cùng dừng ở Thời Noãn ---

Môi đỏ của cô hé mở, hình như là do ngạc nhiên đến nỗi quên mất việc khép miệng lại, y chang như lúc trước, có gì là viết hết lên mặt.

Mắt đối mắt với cô mấy giây, Lục Chi Hằng cười, "Kiểu đàn ông mà em nói, tôi thấy còn rất nhiều."

"Hahahaha." Hai cô gái không nhịn được cười, trêu: "Thầy Lục hài hước thật ạ."

Nhưng Thời Noãn không cảm thấy Lục Chi Hằng không phải đang tỏ vẻ hài hước, mà lời này của anh chắc chắn là đang giễu cợt.

Bởi vì cô có thể nhìn được ý lạnh thấu xương trong mắt ẩn dưới khuôn mặt nho nhã của anh, đây chính là tiểu lý tàng đao(*).

(*): Nụ cười giấu đao, một trong ba mươi sáu kế sách.

Hình tượng của cô trong lòng Lục Chi Hằng hẳn là rất xuống vực sâu ngàn trượng rồi.

Chắc là bây giờ anh cảm thấy cô không chỉ là một người dám phạm thượng tỏ tình với thầy giáo mà còn lăng lợ, dây dưa với người đàn ông khác!

Chờ Giang Niệm quay trở lại, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Phục vụ lần lượt mang đồ ăn lên, chẳng mấy chốc bàn tròn đầy ắp đồ ăn.

Mọi người đứng lên cùng nâng ly, giọng Chu Á Bắc vang lên, "Buổi liên hoan hôm nay do Giang Niệm mời, nào, chúng ta kính người anh em này một chén nào."

"Chà----" Mọi người quăng ánh mắt mập mờ về phía Thời Noãn, trêu đùa: "Hôm nay chúng ta được hưởng phúc của Thời Noãn nha! Noãn Noãn, bọn mình cũng phải kính cậu một chén!"

Mặt Thời Noãn lúc đỏ lúc trắng, im lặng uống rượu, hận không thể nhét đầu mình vào trong ly.

Chưa bao giờ cô mong thời gian ngừng lại như vậy, nhất là lúc vô tình nhìn thấy Lục Chi Hằng ở phía sau.

Sâu thẳm, xa cách, còn rất lạnh lùng, chỉ nhìn một chút thôi là cô đủ sợ hết hồn.

Tiếp đó Giang Niệm hết lần này tới lần khác thân thiện gấp đồ ăn cho cô.

Thời Noãn từ chối, "Tôi muốn ăn cái gì thì tự gấp là được rồi, cậu không cần để ý tới tôi đâu."

Ngoài miệng Giang Niệm đồng ý nhưng cuối cùng lại thỉnh thoảng rót rượu, giữ đồ cho cô.

Thời Noãn khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy áp suất không khí không ngừng giảm xuống.

Ăn một bữa cơm tối rất nhanh nhưng vì có thêm một nhóm người ngồi nói chuyện phiếm, uống rượu nhớ về quá khứ rồi suy nghĩ về tương lai sau này nên thời gian dài vô tận.

Mọi người liên tục mời rượu cô, có chúc cô trở thành đại minh tinh, cũng có chúc cô sau này càng thành công, còn có bạn nam say đến thần trí mơ hồ muốn cô kí tên, để sau này có khi có giá.

"Có ai mang theo bút không?" Cậu ta uống đến mặt đỏ bừng, lớn tiếng hỏi.

"Hoàng Trạch Văn ngốc rồi sao? Đi ăn cơm mà còn tưởng đi thi, ai mà mang theo bút chứ!"

"Hahaha! Đã hai tháng rồi tớ chưa cầm bút!"

Thời Noãn uống vài ly rượu, vốn có hơi say, bây giờ xung quanh ồn ào không có trật tự như vậy làm cho cô đau đầu.

Cô nhủ mảy, xoa trán. Lúc này một bàn tay cầm bút đưa tới trước mặt cô, là cây bút Parker đen có khắc chữ.

"Dùng của tôi đi."

Giọng nói như một loại rượu hảo hạng, khiến cho cô trở nên mơ hồ thêm.

Mọi vật trên trời đất dần phai nhạt. Nhóm người âm ỉ kia dường như trở thành phông nền.

Bây giờ Thời Noãn chỉ có thể nhìn thấy rõ Lục Chi Hằng đang duỗi tay về phía cô, bàn tay thon dài, cân đối, giống như một tác phẩm nghệ thuật, đẹp không tả nổi.

Cô ngậy ngấn cả người, vài giây sau mới lấy được tinh thần, lễ phép mỉm cười, "Cảm ơn thầy ạ."

Bàn tay anh nóng bỏng tay, cô cầm lấy cây bút, còn cảm nhận được nhiệt độ của anh.

Bút đã có, nhưng giấy lại không, cậu ta kêu cô ký ở mặt sau áo.

Đến tối bắt đầu lúc bảy giờ, lúc tàn tiệc thì đã là mười một giờ.

Mọi người vẫn còn vô cùng hăng hái, ai ai cũng muốn đi hát để tiêu cơm.

"Noãn Noãn, cậu có đi hát cùng bọn tớ không?" Một bạn nữ hỏi.

Một người khác đẩy cô ấy, cười nói: "Ui chao, sao cậu không có mắt nhìn gì hết. Chắc chắn Noãn Noãn không đi được rồi, cậu không thấy có người đang chờ nói chuyện chính sự với cậu ấy sao?"

Thời Noãn biết, hôm nay Giang Niệm tới tìm cô là có chuyện muốn nói, đúng lúc cô cũng đang muốn nói rõ với cậu ta.

"Tớ không đi hát đâu, mọi người chơi vui về nhé!"

Cô vẫy tay, nhìn Lục Chi Hằng, cười rạng rỡ, nhẹ nhàng nói, "Thầy Lục, hẹn gặp lại."

Tốt nghiệp rồi chắc là sẽ không gặp nữa đâu.

Giang Niệm lái xe tới, Thời Noãn mở cửa ngồi vào.

Một chiếc xe con màu đen dừng ở trước cửa tiểu khu, người ở bên trong yên lặng ngồi, không hút thuốc, chỉ nhìn điện thoại.

Màn hình hiện lên thời gian đang nhảy liên tục.

Đến mười một phút ba mươi giây, một chiếc chạy ra từ tiểu khu.

Lúc đi vào cho đến khi rời đi chưa tới mười phút.

Lục Chi Hằng rất hài lòng, về ác lạnh trong mắt biến mất. Anh quăng điện thoại qua một bên, đạp ga.

Trong giấc mơ của anh.

Có một con bướm xinh đẹp bay vào trong mơ của anh, sau đó hóa thành một cô gái đáng yêu, nhào vào ngực anh.

Đây là giấc mơ đẹp, tỉnh lại cảm thấy cả người khô nóng, yết hầu khô khốc, giống như bị lửa đốt. Không gì có thể hóa giải được.

Ngoại trừ cô.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Buổi sáng Hoắc Minh thức dậy, thấy điện thoại báo có tin nhắn.

Là Lục Chi Hằng gửi qua, thời gian là hai giờ rưỡi sáng.

A, chuyện lạ, cậu ấy thức khuya như vậy hồi nào thể. Hoắc Minh tỉnh ngủ, ấn xem tin nhắn, phát hiện là tin chuyển khoản.

Số tiền chuyển khoản: Hai trăm tám mươi tám tệ.

Vậy là có ý gì? Hoắc Minh gửi một loạt dấu chấm hỏi.

Không nghĩ là bên kia trả lời nhanh như vậy, xem ra cả đêm không ngủ rồi.

Lục: [Cậu nói đó là phí tư vấn.]

Hoắc Minh cố nhớ lại, rốt cuộc cũng nhớ tới nửa năm trước, hình như cậu ấy có hỏi qua anh ta về vấn đề tính cảm.

Lúc đó anh ta nói đùa về chuyện "Tư vấn viên có kinh nghiệm, tư vấn online, không cần chín trăm chín mươi tám hay tám trăm tám mươi tám, chỉ cần hai trăm tám mươi

tám thôi".

"Haha." Hoắc Minh vừa cười vừa gõ chữ trả lời.

[Lúc đó tớ có nói, cơ hội mất đi là không trở lại. Chúng ta đều là anh em tốt, cũng không phải tại tớ muốn lên giá mà do đã qua nửa năm rồi, giá cả đều leo thang, phí tư vấn của tớ cũng phải đắt gấp trăm lần đấy.]

Lục: [Được.]

Lục Chi Hằng nhanh chóng chuyển khoản. Không chuyển hơn một ngàn tệ qua Wechat được nên anh dùng cách chuyển qua ngân hàng.

Hoắc Minh thấy anh chuyển thật, cũng bớt đầu gối, nghiêm túc lại.

[Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Có người trong lòng thật rồi sao?]

Tin nhắn gửi đi vẫn chưa có hồi âm

Hoắc Minh bắt gặp nhớ lại lúc họ học trung học.

Con trai tuổi mười bảy, mười bảy là lúc mà học môn tăng cao nhất, chuyện nam nữ ít nhiều gì cũng tò mò.

Mấy đứa con trai chơi chung với nhau hay tụ lại một chỗ xem phim người lớn, xem việc tạo em bé là như thế nào.

Mỗi lần anh ta và Cố Hoài xem tìm đều đập rợn cả lên, chỉ có Lục Chi Hằng là không thấy hứng thú, cả quá trình mặt đều không có biểu cảm, một chút phản ứng cũng không có.

Không giống một người thiếu niên bình thường đang tuổi dậy thì.

Giống như không phải đang xem chuyện nam nữ là đang ngồi ở phòng học hoặc là đang xem một biểu diễn thuyết lãnh mạnh.

Lúc đó Cố Hoài cảm thấy anh chắc chắn chỉ đang giả vờ đứng đắn, kéo anh vào một góc hơi nhỏ, "Lúc cậu xem chẳng lẽ bên dưới không có phản ứng sao?"

Ánh mắt Lục Chi Hằng thành thật, "Không có."

Hoắc Minh và Cố Hoài nhìn nhau, hai miệng một lời nói ra kết luận trong lòng: "Thằng nhóc này bị lãnh cảm rồi."

Nhưng điều khiến anh ta và Cố Hoài khó hiểu là, hình như bọn con gái rất thích cái tính lạnh nhạt này của Lục Chi Hằng.

Rõ ràng cả ba đẹp trai như nhau, có tiền cũng ngang ngang nhau mà!

Có một lần, hai người họ đứng từ xa nhìn thấy một đàn em tỏ tình với cậu ấy.

Tuy nói là đàn em nhưng mà cô ta cũng đã dậy thì, trước lời sau lỡ, về ngoài cũng khá mỹ hoặc, biết cách ăn mặc, cũng được coi là hàng cực phẩm.

Bọn họ không nghe được cô ta nói gì, lúc đến gần thì đột nhiên cô ta nhón chân lên hôn cậu ấy.

Sau đó, Lục Chi Hằng không nói một lời, rút giấy lau môi thật mạnh, giống như là bị dính thứ gì rất bẩn.

Khiến cho cô ta òa khóc chạy đi.

Hoắc Minh tròn mắt há mồm, tính tình lãnh đạm không nói, sao còn không biết thương hoa tiếc ngọc nữa chứ?

Nếu là anh ta, chỉ cần đối phương hơi đẹp một chút thôi thì dù không thích sẽ nhẹ nhàng từ chối.

Dù cho có bị cưỡng hôn thì cậu ấy cũng có mắt miếng thịt nào đâu! Có cần phải tỏ vẻ chán ghét ra mặt vậy không, mấy cô gái tâm hồn yếu đuối lắm!

Cho nên từ ngày đó trở đi, trong lòng Hoắc Minh có một nỗi nghi ngờ ---

Thật ra Lục Chi Hằng có thích con gái hay không? Không lẽ có vấn đề về giới tính? Anh ta có nên nhắc nhở tên ngốc Cố Hoài kia cẩn thận một chút không?

Đợi gần mười năm mới có đáp án, sao Hoắc Minh không thể kích động cho được!

Anh ta tiếp tục gửi tin ----

[Lặn đâu rồi?]

[Cậu thích ai vậy? Yên tâm, có tớ hướng dẫn là cậu có thể cưa đổ dễ dàng!]

[Ừm...Chuyện này, cho tớ hỏi một câu, người cậu thích chắc là nữ chứ hả?]

[Tớ không có ý kì thị đâu, thế kỷ hai mươi mốt rồi, mọi người có quyền tự do nhưng mà tớ không có kinh nghiệm trong việc nam theo đuổi nữ đâu.]

Đợi lâu đến nỗi tưởng là anh không trả lời anh ta nữa thì Hoắc Minh nhận được tin nhắn của Lục Chi Hằng gửi tới ---

[Cô ấy tỏ lộ với tớ nhưng tớ lại từ chối, bây giờ hình như cô ấy có hơi ghét tớ, có cách nào cứu vãn được không?]

[Hình như không phải là hơi thôi đâu.]

Buổi sáng ngày mười tám tháng sáu, Thời Noãn về trường học nhận bằng tốt nghiệp.

Còn chưa kịp tiếc nuối vì thanh xuân qua nhanh, buổi chiều đã vội đi trang điểm quay phim.

Bộ phim thứ hai Ngô Lệ tìm cho cô sắp khai máy, cô tiếp tục diễn vai phản diện, là vai nữ thứ hai Triệu Liễu Y.

Một ngày hai mươi bốn giờ thì có mười giờ là ở trường quay, buổi tối về khách sạn học thuộc lời thoại cho hôm sau.

Vai phản diện của cô lần này có rất nhiều lời thoại. Mỗi ngày đều có vài trang thoại, hơn một nửa trong đó là cố ý làm tan vỡ tình cảm của nam nữ chính.

Buổi tối Thiển Thiển tập trước cảnh ngày mai với cô, nhận thấy, "Nữ phụ có tiền lại xinh đẹp, sao phải hãm hại nữ chính nhỉ, còn muốn chen ngang nam nữ chính nữa? Chẳng lẽ cô ấy không nghĩ nếu bị phát hiện thì nam chính sẽ ghét cô ấy hơn sao?"

Thời Noãn suy nghĩ, "Chắc có lẽ vì...cô ấy không chịu được."

Thiển Thiển không hiểu, chỉ thấy cô đứng dậy, cười cười, "Chị đi tắm đây, em cũng mau về ngủ đi."

Vòi sen phun ra dòng nước nóng, xối lên người cô.

Thời Noãn duỗi tay ra đếm, "Sáu, bảy, tám, được ba tháng rồi."

Đã ba tháng rồi cô không gặp Lục Chi Hằng.

Thời Noãn bắt đầu đặt mình vào vị trí của nữ phụ Triệu Liễu Y.

Nếu như cô và người mình thích làm việc với nhau, cả ngày thấy anh ấy anh em em em với người khác, tâm trạng của cô....chắc cũng sẽ bùng nổ như vậy nhỉ?

Cho nên việc chặn hết tất cả tin tức của Lục Chi Hằng với cô mà nói, nhất định là một quyết định đúng đắn.

Có lẽ bởi vì đồng tình với nữ phụ mà lúc diễn Thời Noãn có thể nắm bắt đúng được tâm trạng.

Đã diễn vai phản diện lại còn không được yêu thương.

Lâm Đ*o diễn khen cô tới tấp, "Thời Noãn diễn không tệ đâu."

Ông ta nhìn Thẩm Luật Thông nói: "Em và Thời Noãn đều không phải xuất thân từ diễn viên chính gốc, có thời gian thì nói chuyện với em ấy một chút."

Thẩm Luật Thông diễn vai nam phụ hai trong phim, năm trước lúc tham gia casting, có rất nhiều fan hâm mộ, tài nguyên cũng mạnh nhưng khả năng diễn xuất có hơi đáng lo ngại.

Anh ta nghe lời đạo diễn cảm kích bản qua thảo luận với Thời Noãn, nói chuyện được một lúc hai người bị chó săn theo dõi!

Đúng lúc đó trên tóc Thời Noãn có một chiếc lá, Thẩm Luật Thông tốt bụng đưa tay nhặt lấy giúp cô.

"Tách tách", đám chó săn chụp được những tấm hình khiến người ta dễ hiểu lầm.

Buổi tối bộ phận marketing đăng tấm hình này lên, ghi những lời mập mờ dẫn tới một cuộc đại chiến giữa fan hâm mộ.

Chưa tới một tiếng Thời Noãn và Thẩm Luật Thông đã cùng nhau lên hot search.

Thời Noãn biết sức chiến đấu của fan Thẩm Luật Thông vô cùng đáng sợ, cô đã dự đoán được mình sẽ bị mắng đến thâm thâm.

Lo sợ mớ weibo, Thời Noãn phát hiện mọi chuyện không tham như mình đoán.

Mở tin nhắn, cô thấy Thẩm Luật Thông đăng bài, còn tag cô vào.

Thẩm Luật Thông v: Bọn tôi nghe lời đạo diễn làm những diễn viên ngoan, chăm chỉ, kết quả lại lên hot search [che mặt] Tôi thấy oan quá đi @Thời Noãn v.

Rất ít minh tinh đứng ra giải thích loại chuyện này nhưng anh ta lại đặc biệt lên tiếng, nhưng không phải phủ nhận một cách đáng hoàng, nghiêm túc mà lại nói với giọng điệu đùa giỡn.

Fan của anh ta hiểu ý. Mắng mấy cái tên tung tin đồn thất thiệt kia.

Thời Noãn biết Thẩm Luật Thông đang giúp cô nên cũng nhận ý tốt, chia sẻ về weibo.

Thời Noãn v: Cực kì oan, phải uống chén trà lạnh để tỉnh táo một chút đây.

Sau đó, bình luận ở dưới đều là ----

"Hahaha, ôm Noãn Noãn nhà mình một cái nè."

"Tin đồn nhảm nhí, tiểu ty ty Noãn Noãn đừng buồn, uống trà sữa đi nè, em đề cử hồng trà thêm kem ở trên nha~"

"Hai người họ nói chuyện đáng yêu quá đi, chột trúng tim tui rồi, đôi này có chút dễ thương nha."

"+1 lầu trên, tự nhiên thấy đôi này đáng yêu phết [cười cry][cười cry]"

Tự nhiên dân mạng ship cái cặp này làm cho Thời Noãn dờ khóc dờ cười.

Nhưng nghĩ lại, dù sao cái này vẫn tốt hơn so với việc bị lỗi tổ tông mười tám đời lên chửi, cô tắt điện thoại đi động, không xem tiếp nữa.

Mà lúc đó, hội Cổ Hoài đang tụ tập với nhau-----

"Nhiệt liệt chúc mừng Lục Chi Hằng thoát khỏi đội ngũ giáo sư nhân dân nghèo khó, chính thức trở thành thành viên trong hội các nhà tư bản độc ác."

Tên dài dòng nhằm chán như vậy, chỉ có mình Cổ Hoài mới nghĩ ra được.

Nói là chúc mừng nhưng nguyên nhân thật sự là do Cổ Hoài rãnh đến phát chán, kiếm cái cớ lỗi mọi người đi tụ tập.

Ăn được một nửa, Cổ Hoài lướt điện thoại, về mặt kinh ngạc nói: "Tiểu Noãn lên hot search này, còn lên chung với một nam minh tinh nữa."

Một câu đủ hấp dẫn khiến cho hai người đàn ông chú ý tới.

Hoắc Minh đi lại nhìn, Lục Chi Hằng im lặng bật điện thoại lên.

Anh biết là không phải chuyện gì lớn. Chi là chiêu trò của đoàn phim, câu bị cắt nghĩa nói là đang hẹn hò.

Nhưng trong lòng vẫn có mây đen mù mịt.

Cổ Hoài thấy sắc mặt anh nặng nề, vô cùng đắc chí, thừa dịp bỏ đá xuống giếng: "Sao? Lúc trước tớ bảo cậu theo đuổi em ấy mà không chịu, giờ thấy hối hận rồi chứ gì!"

"Tớ không chỉ là người thầy tốt, người bạn hiền mà còn ngọn đèn soi sáng cho cuộc đời cậu, cậu nên nghe lời tớ nhiều vào đi chứ! Tục ngữ có câu, không nghe..."

Lục Chi Hằng thở hắt ra, nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Cậu có biết có một người không nói gì thì cũng không có ai thèm để ý đến anh ta không?"

Cổ Hoài ngây ngốc trả lời, "...Câm điếc?"

"Hahahaha!" Hoắc Minh cười lớn trước phản ứng của Cổ Hoài.

"Mẹ nó, có lòng tốt thì lại bị xem như lòng lang dạ thú." Cổ Hoài tức giận lườm anh, cầm điện thoại lên lướt tiếp.

Hoắc Minh nhìn Lục Chi Hằng một cách sâu xa, "Hai minh tinh làm gì chung với nhau thì cũng bị nói là yêu đương, tớ thấy dân mạng rãnh quá rồi. Mới nổi đây, làm sao Thời Noãn có thể hẹn hò với Thẩm gi đó nhanh như vậy được."

Cổ Hoài mở vòng bạn bè của Thời Noãn, lướt từ trên xuống dưới, gật đầu phân tích: "Đúng vậy, xem vòng bạn bè của Thời Noãn nè, khoảng thời gian này đều ở đoàn phim, chưa hề nói chuyện với Thẩm gi đó được một lần."

Nghe vậy Lục Chi Hằng cau mày, nhìn điện thoại của anh ta.

Đúng như Cổ Hoài nói, mười mấy bài đăng đều liên quan tới việc quay phim, nhưng kỳ lạ là những bài đăng này anh chưa từng thấy qua.

Lại vào vòng bạn bè của cô, Lục Chi Hằng thấy không có gì, trống trơn.

Cho nên anh bị chặn rồi sao?

Lục Chi Hằng thấy suy nghĩ của mình không sai, cô không phải chỉ "hơi" ghét anh.

Trong lòng rất khó chịu, sấm chớp đùng đùng, mây đen kéo tới, mưa bắt đầu rơi. Trong lòng sấm sét vang dội khiến anh phải cố gắng thật lâu mới có thể kiềm chế được cơn quái vật đang muốn xông ra.

Anh đã học được cách kiên nhẫn và kiềm chế từ lâu rồi, kiểu cảm xúc mạnh mẽ như vậy đã lâu chưa gặp, chỉ từ khi gặp được cô mới tái phát.

Cô giống như là độc dược, nhưng hình như cũng là thuốc giải, hay có thể là khởi nguồn dục vọng của anh.

Chẳng mấy chốc, Thời Noãn đã quay phim được ba tháng.

Đến Tết Trung Thu, đạo diễn tốt bụng cho họ nghỉ một ngày.

Địa điểm quay phim ngay tại thành phố nên vào buổi tối, Thời Noãn nhanh chóng thu dọn đồ đạc quay về nhà.

Bình thường quay phim phải thức khuya, hiếm khi được nghỉ một ngày nhưng cô cũng không thể ngủ thẳng một giấc đến trưa được.

Buổi trưa Thẩm Luật Thông mời cơm, không ít người trong đoàn làm phim tham gia, mà trong lúc quay phim, quan hệ giữa Thời Noãn và anh ta cũng không tệ nên đồng ý lời mời.

Thời Noãn rời giường lúc mười giờ, rửa mặt, trang điểm rồi thay quần áo.

Không phải sự kiện chính thức nên cô cũng không chọn trang phục lộng lẫy, đánh màu nhẹ cho mắt, vẽ chân mày, thêm một chút son môi là xong.

Vì xong sớm nửa tiếng nên lúc chờ xe đến đón, Thời Noãn bật điện thoại lên, có rất nhiều người gửi tin nhắn chúc lễ Trung Thu vui vẻ cho cô.

Có bạn học, có người thân, còn có thầy cô cũ nhưng mà nhìn sơ qua là biết tin nhắn soạn sẵn.

Thời Noãn cũng gửi đi câu chúc đơn giản ----

Trung thu vui vẻ, chúc mọi người vạn sự như ý~

Nhân lúc còn một chút gian thời, cô vui vẻ lướt weibo.

Hai mươi phút sau, Thời Noãn đột nhiên nhớ ra hình như trong danh bạ của cô cũng có Lục Chi Hằng, cho nên tin nhắn chuyển tiếp này chắc là...cũng có gửi cho anh.

"A!" Thời Noãn che mặt rên một tiếng, trong lòng tự an ủi cho mình----

Ok ok, dù sao cũng chỉ là một tin nhắn chúc ngày lễ. Ngày lễ ai chả nhận được những tin nhắn như vậy, nói không chừng anh sẽ không thèm xem.

Cô thờ dài, vừa mới khom lưng chuẩn bị thay giày thì điện thoại reo.

Cô lấy ra xem thì là Lục Chi Hằng! Chiếc giày cao gót đang cầm trong tay bị quăng xuống đất.

"Xin chào thầy Lục." Cô hoảng lên, giọng nói căng ra.

Lần cuối họ gặp nhau là ba tháng trước, trong buổi tụ tập hôm tốt nghiệp, cô còn nhớ rõ câu cuối cùng mình nói là gì.

"Cảm ơn, chúc em Tết Trung Thu vui vẻ."

Giọng anh như dòng điện chạy thẳng vào tai cô.

Giọng nói vẫn trầm thấp, quyến rũ như vậy.

Nhưng nghe rõ thì thấy có hơi khàn, không lẽ anh bị bệnh sao?

"Thầy Lục, có phải thầy không thoải mái trong người không ạ?" Cô quan tâm hỏi thăm.

Lục Chi Hằng "Ừ", lại hỏi, "Bây giờ em đang quay phim sao?"

"Không ạ." Thời Noãn thành thật trả lời, "Hôm nay đạo diễn cho nghỉ, Thẩm Luật Thông mời bọn em ăn cơm ạ."

Lục Chi Hằng im lặng.

Rõ ràng đã quyết định từ nay về sau cắt đứt liên lạc, trở thành người dưng nhưng khi biết anh không khỏe Thời Noãn không thể giả bộ như không biết được.

Cô lo lắng, "Thầy Lục, thầy có bị bệnh nặng không ạ?"

Bên kia điện thoại ngừng một chút, lòng Thời Noãn cũng thấp thỏm theo, không phải bệnh nặng vậy chứ?

Lục Chi Hằng cầm điện thoại, suy nghĩ một chút, anh nhớ tới lời Hoắc Minh nói lúc trước ----

"Chia sẻ cho cậu chút kinh nghiệm của tớ, mấy cô gái trẻ rất dễ mềm lòng, cậu làm cho cô ấy giận thì cũng đừng hoảng, lúc đó phải giả vờ yếu đuối, cô ấy mềm lòng rồi sẽ tha thứ cho cậu."

Bây giờ anh không có bị bệnh, là do hôm qua hứng chút gió nên giờ cổ họng hơi đau.

Nhưng Lục Chi Hằng lại ho ra tiếng, nghiêm túc nói, "Có hơi nặng."

Thời Noãn sốt sắng, "Thầy Lục, vậy thầy phải tranh thủ uống thuốc đi ạ."

Lục Chi Hằng nhìn hộp thuốc để trên bàn, anh cũng đã rót sẵn một ly nước ấm để đó, "Nhưng mà thuốc trong nhà đã uống hết rồi."

Giọng nói bình thản như đang nói sự thật, không có chút chột dạ nào khi nói dối.

Thời Noãn nhú mày, đã lớn như vậy rồi mà sao anh không biết chăm sóc cho bản thân vậy!

Không khiến cho người ta yên tâm được.

Nếu là lúc trước chắc chắn Thời Noãn sẽ không do dự mà đến thăm anh nhưng bây giờ, cô không thể đi được, quan hệ của hai người có chút ngượng ngập...

Thời Noãn rầu rĩ, Thiển Thiển mở cửa, "Chị Noãn Noãn, xe đang chờ ở dưới lầu, chúng ta xuống dưới thôi ạ!"

"Khụ khụ khụ----" Ở bên kia điện thoại, Lục Chi Hằng ho dữ dội.

Ho hoài ho mãi, từng tiếng như đánh vào lòng Thời Noãn, làm sao cô có tâm trạng để đi ăn cơm nữa.

"Cái đó..." Cô hơi chần chừ, khéo léo đề nghị, "Thầy Lục, nếu không thì em mua thuốc đem tới cho thầy nhé ạ?"

"Được." Anh nhanh chóng đồng ý, "Mặt khẩu vẫn như cũ, là không bốn chín năm, em cứ mở cửa vào trong."

Thiền Thiền nghe họ nói chuyện, tò mò hỏi: "Chị Noãn Noãn, chị không đi ăn sao?"

Thời Noãn lắc đầu, "Không đi nữa, chúng ta gọi báo cho Thẩm Luật Thông đi."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Chi Hằng cúp máy, mang hộp y tế vào phòng, nhét vào trong cùng tủ đồ.

Sau đó vào phòng tắm, bật vòi sen.

Mùa thu đã tới, thời tiết dần chuyển lạnh, vừa tắm nước lạnh xong lại đi ra ngoài hứng gió, anh nhanh chóng được toại nguyện, nhiệt độ cơ thể thật sự cao lên không ít.

Thời Noãn gọi lái xe đưa cô đến nhà Lục Chi Hằng.

Cô ấn mặt mũi, cúi người đổi giày ở cửa.

Đôi giày xăng đan lúc trước Lục Chi Hằng mua cho cô còn đặt trong tủ giày, nhưng bây giờ đang vào thu, mang xăng đan chắc chắn sẽ rất lạnh.

Cô đành phải thay đôi dép bông quá cỡ.

Nhìn quanh một vòng trong phòng khách không thấy ai, không phải là bệnh không dậy nổi đó chứ? Thời Noãn vội vàng mang thuốc vào phòng ngủ.

Lục Chi Hằng tựa người ở trên giường, xem văn kiện trên tay, nghe được tiếng bước chân anh ngẩng đầu lên, nói, "Lần sau nên chuẩn bị cho em một đôi dép bông."

Thời Noãn xua tay, "Không cần đâu ạ, em mang tạm như vậy là được rồi."

Dù sao cô cũng biết mình không ghé nhà anh được mấy lần.

Lục Chi Hằng cúp mĩ, "Đã làm phiền em vì tôi mà phải tới đây, hại em không đi liên hoan được."

Anh bày ra điệu bộ tự trách.

Thời Noãn an ủi anh, "Cũng không phải cái gì quan trọng, chỉ là tụ tập chơi bởi thôi ạ."

Cô lại gần, ngồi xuống bên giường, dịu dàng hỏi thăm, "Thầy Lục, thầy không thoải mái ở đâu ạ?"

"Đau đầu, đau họng." Lục Chi Hằng nói ra hai triệu chứng.

"Vậy có thể thầy bị sốt, cảm mạo rồi ạ." Thời Noãn nghĩ, lại hỏi, "Nhiệt kế thầy để đâu ạ, em đo giúp thầy."

Nhiệt kế tất nhiên là có nhưng mà lại bỏ trong hộp thuốc rồi, cái này sao có thể để cho cô thấy được.

Cho nên Lục Chi Hằng lắc đầu, về mặt bình tĩnh: "Không có nhiệt kế, cái cũ bị hư rồi."

Làm sao trong nhà cái gì cũng không có vậy...

Thời Noãn khó xử nhún mày, nghĩ mãi mới có biện pháp. Nhưng mà cách này có hơi mạo phạm anh, trước tiên phải hỏi ý kiến anh trước đã.

"Thầy Lục, em có thể đặt tay lên trán thầy không ạ? Vì thầy không có nhiệt kế, em không thể làm gì khác ngoài cách này để đo cho thầy ạ."

Đôi mắt Lục Chi Hằng tối lại, vuốt cằm nói: "Được."

Thời Noãn dùng tay sờ trán mình trước để nhiệt độ trở lại bình thường rồi mới áp lên trán anh.

Nóng quá đi, tay cô bắt giác rụt lại. Nóng như lửa vậy, xem ra anh bệnh nặng lắm rồi.

Sợ đo một lần không được chuẩn, cô đo lại hai ba lần mới chắc chắn, "Thầy Lục, thầy sốt rồi ạ, em đi rót nước cho thầy để uống thuốc hạ sốt ạ."

Lục Chi Hằng nhìn dáng người cô vội vàng đi ra, nhớ lại cảm xúc vừa rồi khi tay cô chạm vào, yết hầu căng cứng.

Mềm mại còn hơi lạnh, hoàn toàn đối lập với nhiệt độ cơ thể của anh bây giờ, như một dòng suối mát lướt qua da thịt nóng rất.

Rất dễ chịu nhưng vẫn không đủ, nếu có thể dừng lại lâu thêm chút nữa thì tốt hơn.

Thời Noãn bung nước ấm đi vào, mở hộp thuốc, lấy ra hai viên rồi đưa cho, "Thầy Lục, đây là thuốc cảm em hay dùng ạ, em thấy rất tốt, thầy uống vào sẽ mau khỏe thôi ạ."

Lục Chi Hằng nói cảm ơn, cầm ly nước rồi uống thuốc.

Thời Noãn không có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, chỉ biết nhắc anh uống thuốc đúng giờ, để anh nghỉ ngơi tốt và ăn thức ăn thanh đạm.

Cho nên cô hỏi, "Thầy Lục, thầy muốn ăn món gì ạ? Để em đi nấu cho thầy."

Giọng nói ấm áp như gió xuân.

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Món gì cũng được, vất vả cho em rồi."

Thời Noãn cười với anh, "Vậy để em nấu cho thầy chén cháo, thầy vừa uống thuốc chắc sẽ mệt trong người nên thầy cứ ngủ một giấc đi ạ."

Cô giúp anh đặt gối xuống, còn đắp chăn giúp cho anh, "Nấu xong em sẽ gọi thầy dậy ạ."

Lục Chi Hằng nằm xuống, ánh mắt dán chặt lên người cô tới khi cánh cửa phòng đóng lại, chặn đứt ánh mắt anh.

Anh không buồn ngủ nhưng lúc bị sốt thì đầu hơi đau, nhắm mắt lại mới thấy dễ chịu một chút.

Ở ngoài cửa loáng thoáng có tiếng cô gọi điện thoại ----

"Thật xin lỗi Thẩm Luật Thông, không phải tôi cho anh leo cây đâu, hôm nay tôi có việc đột xuất nên không đi được. Sau này nếu có dịp chắc chắn tôi sẽ đến đúng giờ."

Anh nhúm mày, tiếp tục nghe lỏm.

"Có một người bạn bị bệnh mà trong nhà lại không có người chăm sóc nên tôi phải đến thăm."

"Ừ, anh chơi vui về nhé, tôi cúp máy đây, ngày mai gặp ở đoàn phim."

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước "ào ào" trong phòng bếp.

Lúc này tim Lục Chi Hằng trở nên mềm nhũn.

Loại cảm giác khó tả này giống như bị mèo cào, mặc dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để anh tự động buông giáp.

Anh tự nguyện giao nộp vũ khí, đầu hàng trước cô vì anh biết cô sẽ không bao giờ tổn thương anh, sẽ đối tốt với kẻ tù này.

Thời Noãn nấu một nồi cháo hoa, thêm hai món ăn kèm thanh đạm.

Dọn lên bàn xong cô đẩy cửa phòng, rón rén bước vào.

Cô chưa gọi thì Lục Chi Hằng đã mở to mắt.

Thời Noãn ngạc nhiên, "Thầy không ngủ ạ?"

"Ừ, không ngủ được." Lục Chi Hằng vén chăn bước xuống giường.

Có lẽ do còn hơi choáng nên lúc đột nhiên đứng dậy người anh lao đảo, muốn ngã ra sau.

"Thầy Lục, cẩn thận." Thời Noãn vội vàng đỡ, nhưng đôi dép bông cô mang không vừa, chân vừa loạn bước là đã vấp phải dép.

Sau đó người cô nghiêng về trước, rõ là muốn đỡ Lục Chi Hằng, cuối cùng lại thành cô ôm anh bổ nhào về sau!

Hai người cùng ngã xuống giường, Thời Noãn nằm ở trên người Lục Chi Hằng.

Môi đụng phải một thứ gì đó vừa mềm vừa ẩm ẩm, cô trở mắt, chấn động -----

Cô đang....cường hôn Lục Chi Hằng sao?!

Mẹ ơi! Loại chuyện Mary Sue cầu huyết như vậy mà có tồn tại trên đời thật hả?

Hiện thực tàn khốc nói cho Thời Noãn biết rằng chuyện như vậy không hiếm, mà còn đang xảy ra với cô. Cho nên, cô không chỉ ôm Lục Chi Hằng té nhào lên giường mà còn cường hôn anh!

Huhuhu, loại chuyện đáng sợ như vậy dọa Thời Noãn sợ đến nỗi nhắm tịt mắt lại, cô lo vừa mở mắt đã phải gặp một khuôn mặt xám xịt.

Nhưng không mở mắt thì không được, bây giờ toàn bộ sức nặng của cô đều đè hết lên người Lục Chi Hằng.

Thời Noãn hí mắt, sau đó khó khăn mở to, len lén quan sát nét mặt Lục Chi Hằng.

Chi thấy vẻ mặt anh lạnh lùng, lông mày nhíu chặt, trong đôi mắt sâu thẳm có chứa đựng nhiều điều cô không rõ.

Cô thấy hình như anh có chút không vui.

Mắt đỏ mắt chỉ một giây, Thòi Noãn lấy tay chống lên giường, nhanh chóng đứng lên khỏi người Lục Chi Hằng, đưa tay đỡ anh dậy.

Má cô nóng lên, hình như bị anh lây bệnh mắt rồi, nói lắp, "Thầy Lục, em, em, em xin lỗi ạ."

"Không sao." Lục Chi Hằng đứng dậy, giọng hơi lạnh, không thèm nhìn cô.

Thòi Noãn chắc chắn rằng thầy Lục đang thật sự không vui.

Nhưng cô cũng có thể hiểu được, dù sao ai bị đẩy ngã cũng sẽ không vui, huống chi anh còn đang bị bệnh, ót bị đập vào giường đau cực kì.

Hơn nữa còn bị cô hôn...

Không biết Lục Chi Hằng có nghi ngờ rằng cô thừa dịp anh thần trí không rõ, toàn thân vô lực mà đi chiếm tiện nghi của anh hay không.

Kề cằm đầu là đôi dép bông không vừa chân này, nếu biết trước như vậy cô thà đi chân trần còn hơn!

"Thầy Lục, em ra ngoài múc cháo cho thầy trước ạ." Lòng Thòi Noãn hoảng loạn, chạy trốn ra ngoài.

Ở phía sau Lục Chi Hằng liếm cánh môi, không nhìn được lại liếm thêm một lần nữa.

Haizz, sao môi cô có thể mềm như vậy, giống như một miếng thạch ngọt ngào.

Thật ra không chỉ môi cô mềm mà cả người cô đều mềm mại, nhất là hai khối mềm nhũn vừa rồi đè trên người anh.

Lúc cả hai người áp sát vào nhau, hai khối thịt đó bị ép cho biến dạng, co dãn vô cùng mềm mại. Cảm giác giống y đúc trong giấc mơ lần trước, chẳng qua lần này chân thật hơn.

Dựa vào quá gần nên quần quanh mũi anh đều hương thơm ngọt ngào trên người cô, hấp dẫn chết người.

Thực sự muốn ăn cô vào bụng, thậm chí còn muốn cô thật nhiều.

...

Dù cô chậm một giây, chỉ cần một giây ngắn ngủi nữa thôi anh sẽ không thèm khống chế mình nữa. Bởi vì thuốc giải tốt nhất đang ở ngay trước mắt mà lại phải nhìn đến đau khổ.

Nhưng cô đã đứng lên kịp thời, còn nói xin lỗi với anh, Lục Chi Hằng cảm thấy chuyện này vô cùng buồn cười, đáng lẽ người xin lỗi phải là anh.

Vì anh có những suy nghĩ hèn hạ đáng xấu hổ.

Thòi Noãn múc cho Lục Chi Hằng và cô mỗi người một chén cháo. Cô im lặng ngồi đối diện anh, vùi đầu ăn cháo.

Bây giờ tâm trạng cô vô cùng chán nản, thờ dãi một hồi, cô cảm thấy ông trời quả thật đang trêu người.

Lúc đầu cô chỉ mong mình tới thăm lần này, nấu cơm, chăm sóc tốt cho Lục Chi Hằng coi như trả ơn cho anh những lần trước.

Nhưng ai lại nghĩ là kế hoạch hoàn hảo như vậy lại bị cái việc té nhào làm hỏng, chính xác hơn là bị một nụ hôn làm cho tanh bành cả ra.

Chuyện này khiến cho mối quan hệ với anh vốn đã ngượng ngùng giờ càng thêm xấu hổ...

Thòi Noãn chỉ muốn kết thúc bữa cơm này một cách gọn lẹ, nhưng mà Lục Chi Hằng ăn cơm rất từ tốn, cô không thể giục anh nên chỉ có thể bắt chuyện để bầu không khí này bớt ngộp ngạt.

"Thầy Lục, em nghe nói là thầy không dạy ở trường nữa ạ?"

Tay cầm thìa của Lục Chi Hằng khựng lại, gạt đầu, lời ít ý nhiều, "Ừ."

Hóa ra bài đăng trong vòng bạn bè là thật, Thòi Noãn cảm thấy buồn cười, nhìn không được mím môi lên nở nụ cười.

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Sao vậy?"

Thòi Noãn "Dạ" một tiếng, "Tự nhiên em nhớ cách đây khá lâu em có thấy bài đăng của Cố tổng trên vòng bạn bè, hình như anh ấy ăn mừng việc anh nghỉ dạy ở trường, còn đặt một cái tên thật dài."

"Em thêm bạn bè với Cố Hoài trên Wechat khi nào?" Lục Chi Hằng hỏi, anh đang nghĩ đến chuyện mình bị chặn khỏi vòng bạn bè.

"Hừm, hình như là...sau khi gặp nhau ở nhà thầy lần trước ạ, Cố tổng hỏi người đại diện phương thức liên lạc của em, xong rồi bọn em thêm bạn bè trên Wechat ạ."

Thòi Noãn không chú ý thấy vẻ mặt Lục Chi Hằng dần dần tối lại, tiếp tục nói, "Bữa tiệc kia hình như gọi là nhiệt liệt chúc mừng thầy thoát khỏi việc gì đó, em cảm thấy ở ngoài đời Cố Hoài hẳn là người rất thú vị ạ."

Mãi không thấy Lục Chi Hằng nói gì, cô ngẩng đầu lên thì thấy anh đang cúi đầu, lông mày nhíu chặt lại, dường như đang rất trầm tư.

"Thầy Lục." Cô kêu anh.

Lục Chi Hằng nhìn cô, hỏi cô một câu không rõ ràng, "Con gái các em rất thích kiểu đàn ông như Cố Hoài sao?"

"Đạ...Chắc là vậy ạ." Thời Noãn không nghĩ anh lại hỏi cô như vậy, tưởng là anh thật sự muốn biết mức độ quyến rũ của bạn tốt của mình cao tới đâu nên đặt mình vào vị trí của người ngoài để trả lời.

"Cố tổng có tiền, lại đẹp trai, tính tình hoạt bát, hài hước nữa, quả thật đúng là kiểu mà con gái thích ạ."

Giống như đang viết văn nghị luận thời trung học, cô còn đặc biệt đi tìm ví dụ để tăng sức thuyết phục cho nhận xét của mình, "Giống như lần trước lúc Cố tổng đến thăm trường quay của bọn em, có rất nhiều ngôi sao nữ ăn diện lộng lẫy để có thể tạo ấn tượng tốt với anh ấy đấy ạ."

Lục Chi Hằng nheo mắt, ánh mắt lạnh dần.

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy nguy hiểm. Còn xem Cố Hoài là đối thủ của mình, lại có cảm giác không bằng Cố Hoài.

Vừa lạ vừa đáng sợ.

Thời Noãn nhảy bèn phát hiện ra được Lục Chi Hằng không nói chuyện, bầu không khí giữa hai người càng thêm ngột ngạt..

Cô ngẫm lại những lời mình vừa nói, hình như cũng đâu có gì sai, không phải cô toàn khen bạn tốt anh sao?

Thời Noãn cảm thấy rằng không nên nói nữa là tốt nhất.

Bữa cơm diễn ra trong yên lặng, đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng muống dưa lúc ăn.

Thật vất vả mới ăn xong, Thời Noãn đứng dậy tạm biệt, "Em về trước ạ, thầy Lục nghỉ ngơi cho tốt, nhớ uống thuốc đúng giờ nhé ạ."

Lục Chi Hằng tiễn cô ra cửa, muốn ra ngoài đã bị cô ngăn lại.

Thời Noãn hỏi, "Thầy mau vào trong đi ạ, ở ngoài lạnh lắm, thầy còn đang sốt nữa, đừng hứng thêm gió nữa chứ ạ."

"Được, tạm biệt." Lục Chi Hằng nhìn cô đi vào thang máy, muốn giữ cô lại thêm một chút nữa nhưng lại không có lý do.

Hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên mà anh phải sử dụng thủ đoạn để lừa cô tới.

Anh cuối cùng cũng phát hiện được rằng thật ra ích kỷ cũng không phải là không tốt, ít nhất thì anh thấy rất vui. Nếu có thể có được cô thì sẽ càng vui hơn.

Tại phòng bao quán bar.

Cố Hoài uống rượu cùng Hoắc Minh, Lục Chi Hằng ngồi ở bên cạnh tiện tay cầm lấy bộ bài trên bàn, "Làm một ván không?"

"Ok!" Cố Hoài đồng ý, đặt ly rượu xuống, "Ba người chúng ta vừa đủ để đấu địa chủ. Bao nhiêu một ván?"

Lục Chi Hằng xáo bài, "Không cược tiền, cậu thắng ba trên năm ván tớ sẽ tặng chai rượu kia cho cậu."

Chai rượu anh nói là chai Medusa năm 1985, được sản xuất tại trang trại rượu ở Ý, rất hiếm trên thị trường khiến Cố Hoài và Hoắc Minh cân nhắc thật lâu.

(*) Rượu vang Medusa Viognier:

□

"Được!" Cố Hoài vui vẻ trả lời. Hoắc Minh sau khi trở nên phấn khích thì còn hơi tỉnh táo hỏi, "Vậy nếu cậu thắng thì tính sao?"

Lục Chi Hằng bắt đầu chia bài, giọng nói nhàn nhạt, "Đội tớ thắng thì tính sau."

Hoắc Minh và Cố Hoài xấn tay áo lên, rất có lòng tin rằng Lục Chi Hằng đang bị bệnh, hai chọi một không thắng sao được!

Một tiếng sau, kết quả là thắng bốn trên năm ván, đương nhiên người thắng là Lục Chi Hằng.

"Mẹ nó, cậu có đánh bài được hay không vậy? Cậu cũng trâu bò thật, có hai lá ba mà giữ tới cuối là sao hả?"

"Sao tớ biết được trong tay cậu ta có bộ đôi đâu, cậu cũng vậy còn gì, biết rõ cậu ta có đôi mà còn dâng bài cho."

Hoắc Minh và Cố Hoài cãi nhau, ai cũng không chịu thừa nhận kỹ thuật đánh bài kém của mình.

"Đưa điện thoại cho tớ." Lục Chi Hằng giờ tay.

Mặt Cố Hoài đực ra: "Hả?"

Lục Chi Hằng không giải thích nhiều lời: "Hình phạt."

Cố Hoài không chỉ không hiểu, còn cảm thấy không công bằng, "Lục Chi Hằng, cậu muốn làm gì đó? Không dùng điện thoại của tớ gửi mấy tin nhắn kì lạ đó chứ, với lại, sao chỉ đòi điện thoại của tớ mà không đòi của Hoắc Minh hả?"

"Tớ không có nhật nhỡ như cậu." Lục Chi Hằng lười phải nói, trực tiếp cầm điện thoại trên bàn lên, "Mặt khẩu?"

"...Ba một hai bốn." Cố Hoài ngoan ngoãn nói ra một dãy số, anh ta thực sự tò mò, rốt cuộc Lục Chi Hằng muốn làm gì?

Hoắc Minh cũng cảm thấy kì lạ, nghiêng người qua nhìn.

Lục Chi Hằng mở khóa điện thoại rồi bật Wechat lên, ngón cái chạm vào danh sách bạn bè, sau khi nhìn thấy avatar quen thuộc thì dứt khoát ấn hủy kết bạn.

Cố Hoài nhìn thấy toàn bộ việc làm đó, lông mày nhướn lên, "Cậu có bệnh hả? Tự nhiên xóa Wechat của Tiểu Noãn làm gì?"

"Có chơi có chịu." Lục Chi Hằng ném điện thoại vào ngực anh ta, môi cong lên, rốt cuộc trong mắt cũng có ý cười, "Sau này đừng có thêm cô ấy nữa."

Hoắc Minh cười "haha", chọc anh: "Lòng dạ Lục Chi Hằng cậu cũng hẹp hòi quá đi, giẫm này nghe mùi chua dữ!"

Cố Hoài bất mãn chửi thề, "Má, lòng chiếm hữu của cậu cũng cao quá rồi, sao không xây một cái phòng thủy tinh rồi nhốt cô ấy lại để mình cậu nhìn thôi đi hả?"

Lục Chi Hằng nhấp một ngụm rượu, cúi đầu không nói.

Điện thoại reo, anh chỉ liếc qua rồi lập tức cầm lấy đi ra ngoài. Sau khi bắt máy, giọng nói êm tai nhanh chóng truyền qua.

"Thầy Lục, thầy khỏi bệnh chưa ạ? Thầy có nhớ uống thuốc đúng giờ không đó?"

Thật ra Thời Noãn không muốn làm phiền anh, tốt nhất là hai người nên giữ khoảng cách với nhau. Nhưng vừa nghĩ tới trong nhà anh, những đồ thiết yếu như thuốc hay nhiệt kế đều không có, Thời Noãn lại cảm thấy rằng chắc chắn anh sẽ không chăm sóc được cho bản thân mình.

Dù có quay phim hay giữ khoảng cách gì đó....Thực chất trong lòng cô vẫn luôn nhớ rõ bệnh của anh.

Lục Chi Hằng khẽ cười, nói dối, "Công việc bận rộn nên quên mất việc uống thuốc."

Thời Noãn biết ngay là vậy, giọng nói có chút trách cứ, "Công việc có bận rộn thế nào đi nữa thì cơ thể mình vẫn là quan trọng nhất chứ ạ."

Cô đẩy cửa vào phòng nghỉ, xung quanh được yên tĩnh hơn, nghe thấy ở đầu dãy bên kia hơi ồn ào.

"Thầy Lục, không phải thầy đi quán bar đó chứ?" Cô nghi ngờ hỏi.

Cũng không có quan hệ gì đặc biệt với nhau, anh đi nơi nào thì cũng không liên quan gì đến cô. Thời Noãn biết mình quản rộng nhưng vẫn không nhịn được mà khuyên, "Thầy còn đang bị bệnh, phải ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, sao lại đi đến chỗ ồn ào như vậy chứ ạ?"

"Là Cố Hoài kéo tôi tới." Lục Chi Hằng điềm tĩnh nói.

Nghe vậy Thời Noãn rất tức giận, "Sao anh ấy có thể quá đáng như vậy! Biết thầy bị bệnh mà còn kéo đi uống rượu! Anh ấy không thông cảm cho thầy được sao!"

Sau khi nói xong cô đột nhiên nhận ra việc này hơi sai sai.

Dù sao Cố Hoài cũng là bạn bè tốt của Lục Chi Hằng, cô còn mắng bạn ngay trước mặt anh như vậy, lỡ đâu chọc anh giận thì làm sao.

Thời Noãn nhanh chóng đổi đề tài, "Thầy Lục, thầy về sớm nghỉ ngơi đi ạ, đừng đi quá khuya. Chuyện đó..."

Cô nói "Chuyện đó" xong rồi mãi không nói câu tiếp theo, vì cô sợ mình lại xen vào việc của người khác.

Lục Chi Hằng hỏi: "Chuyện gì?"

"Em sợ sau này thầy lại quên uống thuốc sẽ không khỏi bệnh được." Thời Noãn do dự nói, giọng càng ngày càng nhỏ dần, "Nếu không thì....Mỗi ngày em đều nhắc thầy nhé?"

"Được." Giọng nói Lục Chi Hằng vẫn bình thường nhưng ý cười trên mặt lại đậm thêm, dường như sau cơn mưa trời lại sáng, "Đừng là tôi rất cần được em nhắc."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23

Đạo gần đây, Thiển Thiển phát hiện cứ đúng vào khoảng thời gian đó mỗi tối, Thời Noãn đều sẽ gọi điện thoại.

Tâm hồn bất quá của cô ấy cháy lên, nhảy mắt ra hiệu hỏi, "Chị Noãn Noãn, có phải chị...ấy ấy rồi phải không?"

Giọng nói phản kích, thái độ thì vô cùng mập mờ.

Mặt Thời Noãn hoang mang: "Áy áy là cái gì?"

"Thì là...." Thiển Thiển thấp giọng, nháy mắt thêm mấy cái, thì thầm, "Có phải chị đang hẹn hò phải không ạ? Em cam đoan là chừng nào chị chưa cho phép thì em sẽ không đi nói lung tung, ngay cả chị Lệ cũng không!"

"Không có đâu!" Thời Noãn không nói rõ được, lại cảm thấy hơi buồn cười, "Không phải em không biết, mỗi ngày chị bận quay phim như vậy, ngay cả thời gian ngủ cũng không đủ, làm gì có chuyện yêu đương ở đây. Với lại, có muốn hẹn hò thì chị hẹn hò với ai được chứ?"

Thiển Thiển suy nghĩ, thấy cô nói cũng có lý, "Nhưng mà em thấy mỗi tối cứ đứng chín giờ là chị đều gọi điện thoại, y hệt như mấy đôi tình nhân đang trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt đó ạ."

"Không phải." Thời Noãn nói, "Chị chỉ gọi để nhắc anh ấy đừng quên uống thuốc thôi."

Thiển Thiển: "....." Lời này, không phải là đang mắng người đó chứ?

Thoắt cái lại đến chín giờ, Thời Noãn mở danh bạ, tên của Lục Chi Hằng được xếp đầu.

"Thầy Lục" cô gọi điện thoại, "Hôm nay thầy có uống thuốc đúng giờ không đó ạ?"

Lục Chi Hằng: "Có, em xong công việc rồi sao?"

Thời Noãn đổ nước tẩy trang lên miếng bông, bắt đầu tẩy trang, "Xong việc rồi ạ, giờ em đã về khách sạn rồi ạ."

"Nhưng mà, đã hai tuần rồi bệnh của thầy vẫn chưa khỏi sao ạ?" Cô lo lắng, "Em thấy lần này bệnh thầy có vẻ nặng lắm, không thì thầy đi bệnh viện đi ạ."

"Không cần phải đi bệnh viện, tôi khỏe hơn nhiều rồi." Lục Chi Hằng đáp.

"À, vậy là tốt rồi." Thời Noãn cười, cuối cùng cũng yên lòng.

Cô nhớ tới lời Thiển Thiển vừa nói, cẩn thận nghĩ lại, đúng là tình huống bây giờ của họ không tốt lắm, dễ gây hiểu lầm. Mà mấy ngày nay người cô liên lạc nhiều nhất, ngoại trừ chị Lệ thì chính là anh.

"Nếu như vậy thì ngày mai em cũng không cần gọi nhắc thầy nữa để tránh làm phiền thầy ạ. Thời tiết gần đây đang trở lạnh, thầy Lục nhớ chăm sóc bản thân mình thật tốt nhé, sau này thầy nhớ mua thuốc cảm, hạ sốt để sẵn trong nhà đi ạ, đề phòng là trên hết."

Lái nhai một hồi, Thời Noãn tạm biệt rồi cúp máy.

Lần này cắt đứt liên lạc chắc là sẽ không có gặp lại nữa, chỉ cần sau này cô gửi tin nhắn hay gọi điện cẩn thận một chút là được.

"Ha-----" Cô thở dài, có chút mất mát nhưng dù sao như vậy cũng tốt.

Tẩy trang xong xuôi rồi đi tắm nước nóng, học lời thoại của Bối Bối, Thời Noãn cảm thấy rằng hẳn sẽ không thời gian để nghĩ lan man nữa.

Tập đoàn Lục thị.

Đã khuya rồi nhưng đèn của phòng tổng giám đốc vẫn sáng.

Cấp trên chưa về tất nhiên thư ký dưới trưởng cũng phải ở lại. Làm xong việc, các cô rảnh rồi không có chuyện gì làm đành ngồi tám đề giết thời gian ----

"Tổng giám đốc mới nhậm chức liều mạng thật, buổi sáng họp không biết bao nhiêu lần, giờ còn đang xem văn kiện nữa, chắc người làm bằng sắt quá!"

"Cái này giống hệt với câu trên mạng, so với chúng ta thì người có tiền có gắng hơn rất nhiều, quan trọng là Lục tổng không chỉ có tiền mà giá trị nhan sắc còn cao. Sau khi anh ấy đến, tôi phát hiện mấy cô nhân viên bắt đầu trang điểm, xịt nước hoa, ngày nào cũng thế."

"Haizzz..." Có người thở dài, "Không biết người đàn ông cực phẩm như vậy đã có bạn gái chưa nhỉ?"

Một người khác lại cười, "Chắc là không có rồi, nếu có thì không bạn gái anh ấy đã đến đây kiểm soát anh ấy rồi sao, dù sao thì anh ấy cũng là người tình trong mộng của chín mươi phần trăm nhân viên nữ trong công ty của chúng ta."

Đang nói thì điện thoại nội bộ reo lên, thư ký nhận điện thoại, "Vâng ạ, cà phê ít đường, tôi biết rồi. Tôi sẽ lập tức mang vào cho ngài ạ."

Cô ta bung một ly cà phê, gõ cửa hai lần, sau khi nghe thấy bên trong nói "Vào đi" thì mới mở cửa bước vào.

"Lục tổng, cà phê của ngài ạ." Cô thư ký cung kính nói.

"Cảm ơn." Giọng Lục Chi Hằng khàn khàn, cầm lấy uống một ngụm.

Cô ta nhìn trộm người đàn ông trước mặt, chỉ thấy anh càng nhìn càng đẹp trai.

So với mấy tiểu thư đang hot bây giờ thì đẹp hơn nhiều, trên người còn toát lên vẻ cấm dục.

"Ngày mai cô đem bản kế hoạch The One đến phòng thị trường, bảo họ từ ngày mai trở đi tôi phụ trách phần này." Lục Chi Hằng dặn dò.

"The One" là một công ty trang sức uy tín lâu năm trong nước, nhưng mấy năm gần đây vì kinh doanh bất chính dẫn đến tài chính bị hao hụt nghiêm trọng, khó mà chống đỡ tiếp được.

Mấy tháng trước Lục thị đã thu mua công ty này, vì muốn gây dựng lại hình tượng mà họ còn đầu tư hơn một trăm triệu cho bộ phim, hi vọng có thể gia tăng độ nhận biết của thương hiệu với các bạn trẻ.

Mặc dù công ty duyệt cho dự án này, nhưng nếu so với mấy cái dự án nhà đầu tư hơn trăm triệu đến vài tỷ thì cái này thực sự không tính là gì.

Cô ta không biết vì sao anh lại đột ngột giao nhiệm vụ này, chỉ có thể gật đầu nói: "Vâng, Lục tổng. Tôi sẽ hoàn thành tốt ạ."

Buổi chiều Thời Noãn có một cảnh quan trọng, vai Triệu Liễu Y của cô và vai nữ chính Cố Mộng Miên do Yên Mi thủ vai chính thức trở mặt.

Triệu Liễu Y thừa nhận trước mặt Cố Mộng Miên rằng mình lấy trộm bản thiết kế của cô ấy. Sau đó, các cô sẽ to tiếng ở trên cầu thang.

Vì tức giận mà Cố Mộng Miên đẩy Triệu Liễu Y, cô ta thuận thế ngã xuống, muốn mượn cơ hội này hãm hại Cố Mộng Miên.

Diễn vai lật mặt, cãi nhau vô cùng mệt mỏi, vì lời thoại không chỉ nhiều mà còn làm cho muốn lú cả lưỡi, dài vài trang giấy. Thời Noãn ăn vài miếng cơm rồi đi vào phòng ngủ ôn lại lời thoại đã học tối hôm qua.

Đọc được một lúc cửa phòng bị đẩy ra, cô thấy Thẩm Luật Thông cầm kịch bản đi vào.

Anh ta nói với cô, "Cho tôi mượn phòng xem kịch bản nhé."

Thời Noãn cảm thấy kì lạ.

Quan hệ giữa cô và anh ta không tệ lắm, nhân lúc này trêu chọc: "Nam chính sao không ở phòng nghỉ riêng mà tới đây chen chúc với tôi trong cái phòng nhỏ đơn sơ này vậy?"

Trong đoàn làm phim, Thẩm Luật Thông và nữ chính Yên Mi dùng chung một phòng nghỉ vô cùng hào nhoáng, còn những người giống như Thời Noãn thì chỉ có một phòng đơn chưa tới mười mét vuông.

Thẩm Luật Thông lắc đầu, bày ra vẻ có nỗi khổ mà không nói ra được, "Cửa thành bị cháy, cá gặp tai ương(*)"

(*): Tương tự như câu "*Giận cá chém thớt*" vậy ý.

Thời Noãn không rõ: "Há? Là ý gì?"

Thẩm Luật Thông thờ dài, "Cô không thấy hot search buổi sáng sao? Bây giờ cô ta còn đang nã đạn, gặp ai cũng phát hỏa như muốn đốt cho cái phòng đó cháy rụi luôn vậy."

"Vì để bảo toàn tính mạng, tôi chỉ có thể đến đây tị nạn. Mặc dù hơi nhỏ nhưng vẫn an toàn, không bị dính đạn."

Nghe anh ta nói, Thời Noãn cũng nhớ ra được top một hot search sáng nay trên weibo.

Ông chủ của công ty điện ảnh Hoa Thành Mai, chồng của Yên Mị bị phóng viên chụp ảnh đi chơi ở hộp đêm cùng tình nhân.

Có điều Yên Mị cũng là tiểu tam đào chính, cướp lấy vị trí chánh cung của vợ cả, đã thế còn lên mặt với người ta, bây giờ ở những bình luận ở weibo cô ta toàn là những lời chế giễu của dân mạng. "Quả nhiên trời cao không bỏ qua cho ai cả."

Chồng thì đi trạch đường ray(*), cô ta còn bị dân mạng cười vào mặt.

(*): Ý chỉ việc ngoại tình.

Thời Noãn cười, nhìn Thẩm Luật Thông, "Anh có cần phải khoa trương như vậy không?"

"Tôi thề với trời là tôi không có nói quá đâu!" Thẩm Luật Thông ngồi xuống ghế, cầm lấy hộp dầu tây, "Trợ lý rót nước cho cô ta, chắc là còn hơi nóng nên cô ta ném thẳng cái ly xuống đất."

"Mẹ nó, mấy miếng kính vỡ bay lên mém chút nữa là rạch nát mặt tôi rồi. Cô xem, kĩ năng diễn của tôi không được tốt, trước mắt là còn phải dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm! Nếu mặt tôi bị rạch, thì làm sao có thể tồn tại trong giới giải trí này được nữa!"

Thời Noãn bị cái tính ngay thẳng của anh ta chọc cho cười không dứt.

Thẩm Luật nhíu mày, tò mò hỏi: "Nhưng mà cô nói xem làm sao cô ta có thể bày ra cái vẻ thù mị nét na mười năm như một trước mặt fan hâm mộ được vậy nhỉ?! Mới quãng có cái ly thôi mà đã khiến tôi muốn mắc bệnh tim luôn rồi!"

Thời Noãn vô cùng đồng cảm, anh ta nghiêng đầu nhìn kịch bản trên tay cô hai lần, sau đó lo lắng hỏi: "Tôi nhớ hình như chiều nay cô có cảnh cãi nhau với cô ta hả?"

Ánh mắt anh ta chân thành, thờ dài, nghiêm túc nói: "Tôi có lòng nhắc cô một câu, sau khi đóng xong cảnh đó, cô nhớ phải cẩn thận trăm đường nhé, đừng để bị dính đạn."

Thời Noãn: ".....QAQ"

Trong nháy mắt, Thời Noãn cảm thấy rằng cô mới là người cần được thông cảm.

Buổi chiều, Thời Noãn đến trường quay sớm nửa tiếng.

Thời tiết giữa tháng mười một đã hoàn toàn trở lạnh, cô đi giày cao gót, bên trong mặc quần áo mỏng cùng tất chân, bên ngoài khoác một chiếc áo lông thật dày.

Nhưng vẫn còn rất lạnh. Gió quật vào người, khí lạnh từ khắp nơi đổ tới.

Khi nghe đạo diễn hướng dẫn, Thời Noãn cảm trên tay túi giữ nhiệt, cả người lạnh đến nổi run cầm cập.

"...Được rồi, tổng thể thì là như vậy, không có gì phức tạp, chủ yếu là tôi muốn lúc nữ phụ lật mặt thì không phải chỉ đứng đó trừng mắt mà còn phải thể hiện được ra bên ngoài, tự cô phải nắm bắt được cảm xúc đi nhé."

"Dạ em hiểu rồi ạ, cảm ơn đạo diễn Lâm." Cô vừa nói xong thì thấy các staff đang cung kính dẫn đường cho một người đàn ông vô cùng quen mắt.

Sau đó, đạo diễn vui vẻ tiếp đón, niềm nở: "Lục tổng, ngài tới rồi."

Thời Noãn!

Rốt cuộc đây là kiểu duyên phận kì lạ gì đây, ở cái chỗ quay phim khi họ có giây này mà cô cũng có thể gặp được Lục Chi Hằng sao?!

Thời Noãn cảm thấy có vẻ như ông trời cố ý đối nghịch với cô.

Lúc cô thích Lục Chi Hằng thì trăm phương ngàn kế mới gặp được anh một lần. Nhưng bây giờ hình như bất cứ lúc nào cũng chạm mặt nhau, cũng không phải là cô không thích.

Chứng nào còn sót lại lương tâm thì chứng đó Thời Noãn không thể thốt ra rằng cô không thích anh đến. Nhưng mà cô cũng đã quyết định rồi, cứ để thời gian từ từ làm phai nhạt đi tình cảm này của cô là được.

Mỗi lần gặp anh là tâm trạng cô như có ai ném hòn đá nhỏ vào mặt hồ yên tĩnh, gợn sóng liên tục.

Có hơi vui vẻ, nhưng cũng biết được rằng như vậy không ổn.

Thời Noãn còn đang ngơ ngác tại chỗ, suy nghĩ về những chuyện đầu đầu thì Lục Chi Hằng đã bước tới.

Anh đứng trước mặt cô, dáng người cao ráo, âu phục sạch sẽ được ủi phẳng lì, ở tay áo somi còn có một chiếc cúc.

Bớt đi vài phần nho nhã của thầy giáo, lại thêm vài phần cao quý, ung dung của thương nhân. Không có gì thay đổi, chỉ là khuôn mặt kia vẫn đẹp trai như vậy.

"Lục.....tổng." Thời Noãn học theo cách xưng hô của đạo diễn nhưng lại thấy nét mặt anh trầm xuống, lập tức sửa lại, "Xin chào thầy Lục."

Lúc này vẻ mặt Lục Chi Hằng mới dịu lại.

Trong lòng Thời Noãn tự khen ngợi mình có năng lực quan sát nét mặt để nói chuyện, nghi hoặc hỏi anh, "Thầy Lục, sao thầy cũng tới đây vậy ạ?"

Lục Chi Hằng còn chưa trả lời thì đạo diễn Lâm đã chủ động giới thiệu, "Đây là Lục tổng, tổng giám đốc Lục thị. Trước đây Lục thị thu mua The One nên hôm nay Lục tổng đến đây quan sát tiến độ quay phim của chúng ta."

Bây giờ Thời Noãn mới hiểu rõ.

Những trang sức các cô đeo trong bộ phim đều được The One tài trợ. Cho nên nói theo cách khác thì Lục Chi Hằng là người đầu tư cho bộ phim này!

Đạo diễn Lâm rất có mắt nhìn, cười: "Thời Noãn, nếu em quen biết Lục tổng thì cứ ở ngay tiếp chuyện với ngài ấy nhé."

"Dạ." Thời Noãn được đạo diễn dẫn dắt, dẫn Lục Chi Hằng vào một căn lều để nghỉ ngơi.

Sau khi ngồi xuống, Lục Chi Hằng nhìn thấy cô mặc đồ hơi mỏng, chân chỉ mang một đôi tất liền nhãn mảy lại, "Trời lạnh mà em mặc ít như vậy không sợ bị cảm sao?"

"Không đâu ạ, trước khi tới đây em đã uống trà gừng và chuẩn bị túi giữ nhiệt rồi ạ!" Thời Noãn cười cười, nói: "Với lại cảnh lần này không khó, chắc là chỉ cần quay vài lần là được thôi ạ."

Lục Chi Hằng thả lỏng nhưng nét mặt vẫn không vui, "Hôm nay cảnh của em là gì?"

Thời Noãn trả lời, "Chủ yếu là cãi nhau với nữ chính thôi ạ, bọn em đứng ở trước cổng công ty cãi nhau, rồi em cố ý đẩy nữ chính."

Vừa nói xong thì cô cúi mặt, nhếch miệng, có chút buồn bực, "Thầy Lục, hình như....em lại phải diễn vai ác độc nữa rồi ạ, hình tượng em trong lòng thầy chắc sẽ giảm nữa rồi."

Lục Chi Hằng cong môi, nhớ tới tấm ảnh cô gửi riêng cho anh lần trước, nhìn cô khẽ cười, nói thật lòng: "Không sao, tôi nhớ rõ đáng ghét đáng yêu của em mà."

Tại Thời Noãn đỏ lên, không phải vì lạnh mà là vì cô đang xấu hổ.

Cô chớp mắt, câu này của anh nghe thật trêu người, làm cô không biết phải đáp lại như thế nào.

Những lời này còn thuộc trong phạm vi thầy trò sao?

May là Thiến Thiến chạy đến cứu cô, "Chị Noãn Noãn, hệ thống ánh sáng và đạo cụ được chuẩn bị tốt hết rồi, bây giờ chị chuẩn bị quay phim nhé."

"Ừ." Thời Noãn lập tức đứng lên, đưa túi giữ nhiệt đang ôm trong ngực cho Lục Chi Hằng, "Thầy Lục dùng cái này đi ạ, vẫn còn ấm lắm."

Cô nói xong liền chạy đi quay phim, dường này không cảm thấy rằng việc này có hơi không đúng.

Lục Chi Hằng nhìn túi giữ nhiệt màu hồng nhạt in hình Hello Kitty trong tay.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lục Chi Hằng dùng một món đồ đáng yêu như vậy, lại còn ở nơi đông người.

Nhưng món đồ này là cô đưa cho anh, cho nên anh thấy cũng không sao, ôm vào rất ấm, còn có lông mềm mại vô cùng dễ chịu.

Một lúc sau, trợ lý riêng của Lục Chi Hằng, Tôn Huy đem cà phê đến, cái cầm muốn rót xuống khi thấy anh ôm túi sưởi nhiệt trong tay, "Lục tổng, đây, đây là cà phê của ngài ạ."

Đồng thời trong lòng Tôn Huy gào thét----

Cái người đang ôm món đồ in hình Hello Kitty, còn nở nụ cười dịu dàng là tổng giám đốc lạnh lùng thường ngày sao?

Rốt cuộc là Lục tổng đã tìm được món đồ đó ở đâu vậy? Đến cả đứa con trai bảy tuổi của anh ta cũng vô cùng ghét một món đồ nữ tính như vậy.

Ở trường quay nhiều người như vậy mà anh không ngại sao? Hay là tâm hồn thiếu nữ ẩn sau vẻ bề ngoài lạnh lùng mạnh mẽ đang muốn bùng nổ ra ngoài?

Lục Chi Hằng nhìn thấy điệu bộ úp úp mở mở của anh ta, "Có chuyện gì nữa sao?"

"Không, không ạ." Tôn Huy cười gượng, "Lục tổng, ngài... ngài vui vẻ là được rồi, không cần quan tâm đến người đời đâu ạ, làm người quan trọng nhất là phải được hạnh phúc mà."

Lục Chi Hằng: "...."

Một phút trước khi bắt đầu quay phim Yên Mi và mấy người trợ lý mới xuất hiện.

Mặt cô ta u ám, trong mắt ẩn ẩn đốm lửa, giống như có thể phun lửa ra bất cứ lúc nào.

Thời Noãn nhớ tới lời Thẩm Luật Thông, linh cảm được cảnh lần này có lẽ không dễ quay. Một lúc sau sự thật đã chứng minh được suy nghĩ của cô vô cùng chuẩn xác.

Lần này là quay cảnh tình bạn của Triệu Liễu Y và Cố Mộng bị rạn nứt.

Yên Mi không phải chỉ phải thể hiện sự uất ức của Cố Mộng khi biết được bản thiết kế của mình bị lấy trộm mà còn phải thể hiện ra được vẻ kinh ngạc và khổ sở khi phát hiện ra bạn thân nhất phản bội mình.

Nhưng cái nào cô ta cũng không diễn được.

"Cắt---" Đạo diễn Lâm nhú mày nhìn máy quay, hô, "Yên Mi, cô tự mình đối lời thoại quá nhiều, khẩu hình không hề khớp với lồng tiếng."

"Cắt! Yên Mi, cô diễn vai nữ chính hiền lành, sao mà con mắt còn trừng dữ hơn Thời Noãn đóng vai nữ phản diện vậy hả?!"

Một cảnh cãi nhau có năm phút mà quay cả một tiếng đồng hồ còn chưa xong.

Thời Noãn mặc đồ công sở, không thể chống chọi được cái lạnh, bị gió thổi cho lạnh cóng cả người.

Trong lòng cô thầm hy vọng lần này sẽ quay xong, kết quả là biểu cảm của Yên Mi thì hoàn hảo nhưng lại quên lời thoại!

Thời Noãn: "...."

Lục Chi Hằng nhú mày, nói vài câu với Tôn Huy, anh ta hiểu ý nhanh chóng chạy đến chỗ đạo diễn nói thầm.

Đạo diễn Lâm đứng lên, đi lại chỗ Yên Mi, giọng nói bất mãn, "Cô đừng có để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công việc, vì cô mà tiến độ của cả đoàn chậm lại đấy."

"Tôi sẽ chú ý." Mặt Yên Mi vẫn lạnh lùng nhưng thái độ thì đã dịu lại một ít.

Đạo diễn Lâm gật đầu, cầm loa hô, "Được rồi, tổ hậu cần dọn dẹp thiết bị lại đi, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ hai mươi phút."

Thiến Thiến tranh thủ đem áo lông và khăn quàng choàng lên người cô diễn viên nhà mình.

Thời Noãn đi vào lều nghỉ ngơi, vừa ngồi xuống một ly nước ấm đã xuất hiện trước mặt, cô vội vàng nhận lấy, "Cảm ơn thầy Lục."

Nước vẫn còn bốc hơi nóng, Thời Noãn nhận lấy uống vài ngụm, tay cũng không còn lạnh buốt nữa.

Nhưng chân thì vẫn còn lạnh, phía trên cô còn được khoác áo lông nhưng ở dưới thì chỉ mang tất mỏng, gió lạnh cứ thế thổi vào.

Lục Chi Hằng trả lại túi giữ nhiệt, cởi áo khoác ra đưa cho cô, "Lấy cái này đắp chân lại đi."

Thời Noãn bất ngờ, lắc đầu từ chối, "Thầy vừa khỏi bệnh, không thể hứng gió như vậy được ạ. Em chịu lạnh quen rồi, gió thổi nhiều một chút cũng không sao đâu ạ."

Tôn Huy làm việc ở công ty nhiều năm như vậy đương nhiên cũng biết quan sát sự việc, bây giờ trong lòng đã rõ ràng---

Tổng giám đốc đang coi trọng cô diễn viên nhỏ này! Đây không phải là lúc tốt nhất để vượt mong ngựa sao, làm sao mà anh ta có thể bỏ lỡ được!

(*): Nịnh bợ.

Anh ta nhanh chóng cởi áo khoác ra, cẩn thận đưa, "Lục tổng, ngài dùng của tôi đi ạ, tôi khỏe lắm, không sợ lạnh đâu."

Lục Chi Hằng không thèm nhìn.

Anh lấy áo khoác từ trên tay Thời Noãn, quỳ xuống đắp lên đùi cho cô, còn cẩn thận che lại những chỗ bị hở ra.

Tôn Huy phải cố gắng dừ lắm mới có thể không thốt ra tiếng!

Âu phục đất tiền cứ thế mà đem đi đắp chân? Tay áo còn bị rơi xuống đất dính đầy bụi nữa kia!

Người nghèo như anh ta thật sự vô cùng đau lòng.

Thời Noãn cũng ngạc nhiên không ít, cô cúi đầu là có thể nhìn thấy người đàn ông quỳ một gối bên cạnh mình.

Khuôn mặt anh rất đẹp, động tác vô cùng kiên nhẫn, ánh mắt lại ôn nhu như nước.

Không xong rồi, lòng cô lại hoảng hốt rồi, tựa như có chú nai con đang chạy loạn khắp nơi.

"Cảm ơn thầy Lục." Mặt cô ửng hồng, nói lí nhí.

Bây giờ Thời Noãn hơi choáng váng, bên trong cái đầu nhỏ của cô đang có một trận chiến kịch liệt-----Anh đã như vậy rồi, liệu cô có thể đánh bạo....tự mình đa tình lần này không?

Nhưng cô lại sợ là hoa trong gương, trắng trong nước, rồi cũng sẽ như công dã tràng. Cô suy nghĩ cả hai mươi phút mà vẫn không quyết định được.

Không sao, không vội, mấy chuyện này tốt nhất nên từ từ mà nghĩ cho kĩ. Lỡ đâu lại giống như lần bị từ chối kia thì cô sẽ khóc cả bảy ngày bảy đêm mất.

Lúc bắt đầu quay lại, tâm trạng của Yên Mi đã tốt hơn nhiều. Lời thoại trôi chảy, biểu cảm cũng đạt.

Thời Noãn vui vẻ, chắc là lần này sẽ quay xong nhanh.

Cô hát cảm lên, dáng vẻ kiều ngạo, "Có Mộng, cô quá ngây thơ rồi. Bề ngoài lẫn gia thế đều tầm thường, nếu không vì Tiêu Khải thì sao tôi có thể đồng ý làm bạn với cô chứ?"

"Nói thật với cô, bản thiết kế là tôi lấy, cũng là tôi tặng nó cho đối thủ của cô."

Nước mắt Yên Mi xuất hiện, vẻ mặt không thể tin được, "Hóa ra cô là người như vậy, là do mắt tôi mù nên mới coi cô là bạn tốt!"

Sau đó, theo kịch bản thì bọn cô xây xát với nhau, sau đó lúc nam chính xuất hiện thì Thời Noãn sẽ cố ý té xuống cầu thang, hãm hại nữ chính.

Tất nhiên là không nhảy thật rồi, chỉ làm động tác giả làm dáng một chút thôi.

Nhưng mà lúc bọn cô còn đang giữ lấy tay đối phương thì chân Yên Mi bước về trước, ngã xuống cầu thang cao một mét.

Trường quay trở nên ồn ào, nhân viên vội vàng chạy tới kiểm tra vết thương, trợ lý Yên Mi đỡ cô ta, khẩn trương: "Chị Yên, chị không sao chứ ạ?"

Cô ta quát nhân viên: "Mấy người còn đứng ngơ ra ở đó làm gì? Mau gọi xe cấp cứu đi!"

Thật ra thì mọi người ở trường quay đều thấy được, lúc đó là do Yên Mi không cẩn thận mà té.

Thời Noãn cũng thề với trời lúc đó cô không có đẩy cô ta, cũng không biết thế nào mà buổi tối cô và cô ta nắm tay nhau lên hot search.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Yên Mi té từ trên cầu thang xuống bị thương, lập tức được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, trường quay trở nên náo nhiệt, những cảnh sau của Thời Noãn cũng không quay tiếp được.

Chuyện xảy ra đột ngột nên đạo diễn Lâm đành thông báo nghỉ sớm.

Tâm trạng của ông ta không vui nhưng nhớ đến ở trường quay còn có ông lớn nên đi đến trước mặt Lục Chi Hằng, nhiệt tình mời, "Lục tổng, hiếm khi có dịp anh đến đây một lần, hay là tôi thuê khách sạn mời ngài ăn cơm tối, cũng phải cho tôi thể hiện sự nhiệt tình của chủ nhà chứ nhỉ."

"Không cần." Lục Chi Hằng từ chối, "Tối nay tôi còn phải về khách sạn xử lý chuyện công ty, sợ là không có thời gian."

Đạo diễn Lâm nở nụ cười, xua tay, "Chuyện của Lục tổng dĩ nhiên là quan trọng hơn, sau này chúng ta còn có cơ hội khác mà. Vậy tôi đi trước, không làm phiền ngài nữa."

Thời Noãn thấy đạo diễn rời trường quay, cô cũng quay lại phòng hóa trang thay quần áo.

Cô mang khẩu trang đi đến bãi đậu xe, chợt phát hiện thấy có một người đàn ông vô cùng nổi bật đợi trước xe.

"Thầy Lục?" Thời Noãn gỡ khẩu trang, nghi hoặc hỏi, "Thầy tìm em có chuyện gì không ạ?"

Lục Chi Hằng đáp: "Muốn mời em ăn cơm tối."

"Dạ?" Thời Noãn không rõ, "Không phải lúc này đạo diễn Lâm mời thầy ăn cơm, thầy bảo buổi tối không rảnh, phải xử lý chuyện công ty sao ạ?"

"Ừ, tôi có chuyện phải xử lý, nhưng vẫn có thời gian ăn cơm với em." Lục Chi Hằng nhìn cô, trong đôi mắt ấy ngấm đầy ý cười.

Thời Noãn choáng váng tại chỗ.

Huhuhu, làm sao bây giờ, chú nai con trong lòng cô chạy loạn hơn bình thường rồi.

Không không không! Thời Noãn buộc mình phải tỉnh táo, câu này của anh hoàn toàn có thể lý giải được ở một góc độ khác.

Đạo diễn Lâm mời khách thì sẽ có một đám người dò dò ương ương xuất hiện, cứ kính rượu tới lui, một bữa cơm như vậy chắc rằng sẽ tốn nhiều thời gian.

Nhưng nếu như chỉ cùng cô ăn một bữa rau dưa đơn giản thì sẽ tiết kiệm hơn nhiều.

Chuyện này...Có nên đồng ý hay không đây? Lúc cô còn đang bâng khuâng, Lục Chi Hằng đột nhiên nói, "Ồ ngoài lạnh lắm, chúng ta lên xe nói chuyện đi."

Thật ra cô đã mặc dày hơn so với lúc quay phim nhưng cái cổ thon dài, trắng nõn như ngọc vẫn bị lộ ra ngoài.

Anh thấy gió lạnh cứ thổi qua như vậy thì chẳng mấy chốc cô sẽ bị bệnh mất, thật muốn cầm lấy một tấm thảm dày bao kín lấy cô.

"Dạ." Thời Noãn lên xe cùng anh.

Lúc hai người ngồi lên xe, đột nhiên Thời Noãn cảm thấy không thể nói từ chối được. Chẳng lẽ lên xe rồi còn đuổi anh xuống nữa, rồi để anh tự lái xe về nhà sao?

Với lại...Cô mới nhìn quanh một vòng, không thấy xe Lục Chi Hằng ở đâu cả.

"Thầy Lục, thầy lái xe tới đây ạ?"

"Không phải." Giọng nói trầm ổn của Lục Chi Hằng truyền đến bên tai cô, "Trợ lý Tôn lái xe đưa tôi tới đây, vừa nãy bảo anh ta về khách sạn trước rồi."

Thời Noãn: "...."

Cô thấy càng không tiện từ chối, chẳng lẽ sau khi từ chối rồi để anh tự đón xe ở cái chốn hoang vu này sao?

Cho nên lúc Lục Chi Hằng hỏi Thời Noãn, "Buổi tối em có rảnh để đi ăn cơm không?", cô chỉ có thể gật đầu.

"Em muốn ăn gì?" Lục Chi Hằng cười hỏi, hình như tâm trạng anh rất tốt.

"Sao cũng được ạ, em không kén ăn." Thời Noãn mất tập trung trả lời, cô phải trang điểm lại.

"Vậy đi ăn sushi nhé." Lục Chi Hằng nghĩ ngợi, hỏi ý kiến cô, "Được không?"

"Dạ được." Thời Noãn báo địa chỉ cho tài xế, nói với Lục Chi Hằng, "Tuần trước em đi ăn sushi cùng đoàn phim ở nhà hàng này, thấy không tệ ạ."

Nhân lúc anh không để ý, cô nhanh chóng lén mở camera trước để sửa sang lại.

Mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt nên quần thâm hơi nặng, da cũng không được căng mịn như trước nữa. Sớm biết là đi ăn thì cô không tẩy trang rồi..

"Thầy Lục." Thời Noãn gọi một tiếng, giương mắt nhìn anh.

Lục Chi Hằng còn tưởng xảy ra chuyện gì, "Sao thế?"

"Thầy...." Cô nhỏ giọng cầu xin, "Thầy có thể quay ra cửa sổ ngắm phong cảnh một chút được không ạ? Em muốn trang điểm lại."

Lục Chi Hằng nhìn cô đang nhăn nhó, đáng vẻ khổ sở lại cảm thấy cô vô cùng đáng yêu, cười nhẹ, "Được."

Nói xong anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chẳng qua cửa sổ làm bằng kính có màu trà nên anh có thể lờ mờ thấy được cô cầm một cái gương nhỏ bằng bàn tay, tự trang điểm cho mình.

Nụ cười trên môi Lục Chi Hằng càng thêm đậm.

Túi xách Thời Noãn tuy nhỏ nhưng bên trong lại chứa đầy đủ đồ trang điểm.

Vẽ lại lông mày, đánh kem nền, thoa son, xong xuôi rồi cô đóng chiếc gương nhỏ, cất toàn bộ đồ đạc vào bên trong. "Thầy Lục ơi, em xong rồi ạ."

Lục Chi Hằng quay lại nhìn cô thật kỹ.

Thời Noãn đối mặt với anh, nâng khuôn mặt lên, cười tí mắt hời, "Thầy Lục, sau khi trang điểm có phải nhìn em vừa xinh đẹp vừa có sức sống hơn vừa này phải không ạ?"

"Cũng được." Lục Chi Hằng không đồng ý với cô, "Tôi thấy không có khác gì lắm."

Một đáp án vô cùng thẳng thắn, khuôn mặt Thời Noãn lộ vẻ thất vọng, thờ dãi.

Vừa rồi là tự cô làm khổ mình sao? Cô đã rất phản kích đó!

Nhưng một giây sau anh lại nói, "Không phải đều xinh đẹp đáng yêu như vậy sao?"

Giọng nói thật tình, hoàn toàn không phải đang nịnh nọt.

Thời Noãn: "!"

Cô có thể phạt Lục Chi Hằng thẻ vàng không? Anh cứ nói chuyện như vậy, cô sẽ bị chọc tới nổi....càng thích anh hơn đó!

Bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ.

Hai người vừa dùng cơm vừa tán gẫu, Thời Noãn biết được Lục Chi Hằng đã bắt đầu tiếp quản công ty của ông ngoại anh.

Mặc dù không biết cụ thể là làm gì nhưng Thời Noãn vẫn thấy anh thật lợi hại, có thể tự do hoán đổi qua lại giữa thầy giáo và tổng giám đốc bá đạo.

Lúc ăn xong đã là tám giờ tối, tài xế đưa hai người về khách sạn.

Đạo diễn Lâm đã đặt phòng tổng thống ở tầng mười hai cho Lục Chi Hằng, phòng của Thời Noãn là phòng thương nhân ở tầng mười.

Khi thang máy đến nơi, Thời Noãn vẫy tay chào tạm biệt Lục Chi Hằng. "Hẹn gặp lại thầy Lục."

Lục Chi Hằng trả lời: "Ngày mai gặp lại."

"Ngày mai thầy còn đến đoàn phim tại em nữa ạ?" Thời Noãn kinh ngạc, không phải bây giờ công việc anh bận rộn lắm sao?

"Ừ." Lục Chi Hằng khẽ cười, "Đừng có thức muộn quá, phải nghỉ ngơi sớm đi nhé, ngủ ngon."

Về tới phòng, Thời Noãn ngồi trên ghế xem kịch bản cho ngày mai, nhưng cả nửa chữ cũng không vào được trong đầu.

Cô không nghĩ ra được rằng có phải lúc chiều là cô lại tự mình đa tình nữa hay không?

"Cốc cốc---" Tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của cô, Thời Noãn bỏ tập kịch bản xuống, thờ dãi đi ra mở cửa.

"Có chuyện gì vậy?" Cô nhìn Thiển Thiển đang lo lắng.

"Chị Noãn Noãn, chị lên hot search rồi!" Thiển Thiển đi vào, khép cửa lại, giọng nói khẩn trương, "Lại leo lên chung với Yên Mi nữa đó!"

Thời Noãn nhú mày, không thể tin nổi, "Tại sao vậy? Chị với Yên Mi sao lại lên cùng nhau nữa?"

Nói rồi cô mở điện thoại ra xem. Top một hot search: Yên Mi, Thời Noãn. Top hai: Yên Mi bị thương.

Thời Noãn không hiểu được hai chuyện này có quan hệ gì với nhau, lúc Yên Mi quay phim do sơ suất mà để mình bị thương, có nửa xu nào liên quan tới cô há?

Thiển Thiển giải thích cho cô, "Hồi chiều bị thương nên cô ta được đưa vào bệnh viện, công ty liền đăng hình cô ta mặc đồ bệnh nhân, chân bó thạch cao lên mạng đó ạ."

"Đúng lúc chồng cô ta hôm qua bị tung hình đi chơi hộp đêm với tình nhân, lần này ảnh cô ta bị thương được tung lên, hot search muốn bùng nổ luôn! Nhưng mà..."

Thiển Thiển quan sát vẻ mặt Thời Noãn, nghiêm túc nói, "Buổi chiều, lúc mọi người quay phim có vài người qua đường quay lại cảnh đó, bây giờ fan của Yên Mi đều nói là chị đẩy cô ta xuống cầu thang."

Nghe cô ấy nói xong, tay Thời Noãn lướt điện thoại càng nhanh.

Phía Yên Mi chắc chắn đã mua không ít thủy quân, trong một đêm, tất cả những bình luận mắng cô ta là đáng đời, bị tiểu tam đào góc tường(*), đều không còn nữa.

(*): Ý chỉ việc cướp chồng.

Thời Noãn còn chắc chắn rằng Yên Mi đã dùng tiền để tung ra các chiêu trò truyền thông, bởi vì có những bài đăng vô cùng đáng nghi, toàn bộ bài đăng đều có hắt nước bẩn(*) lên người cô.

(*): Vu oan.

Trong những chuyện kia V: Tôi là người hiểu rõ tình hình, Yên Mi vì chuyện cá nhân nên tâm trạng không tốt, buổi chiều quay bộ phim với Thời Noãn cũng chưa khôi phục lại được tâm trạng bình thường, liên tục mắc lỗi khiến cho thời gian quay bị kéo dài. Sau đó lúc diễn cảnh hai người bạn tốt cãi nhau, cô ấy bị Thời Noãn lỡ tay đẩy té xuống cầu thang. Bấy giờ Yên Mi đã được đưa vào bệnh viện, vết thương khá nghiêm trọng, nhiều bác sĩ đã chẩn đoán là bị gãy xương chân."

Một đoạn văn gần hai trăm chữ đều có ý chỉ trích Thời Noãn, bởi vì không hài lòng với việc Yên Mi mắc lỗi quá nhiều nên ghi hận trong lòng, mượn cơ hội quay phim đẩy cô ta té cho hả giận.

Bình luận ở dưới cũng cổ vũ cho cô ta---

"Đúng vậy! Tôi cũng là một trong những người qua đường chứng kiến vụ việc, lúc Yên Mi quên lời thoại hay là nói vấp, mặt Thời Noãn lạnh tanh, nhìn vô cùng đáng sợ."

"Cười chết tôi rồi, một ngôi sao nhỏ ngay cả tên cũng không biết mà lại dám làm ra loại chuyện này [mim cười][mim cười]"

"Gà rừng(*) từ đâu tới vậy? Tự tạo drama cho mình luôn. Đau lòng cho My My nhà tôi quá, nhiều năm tận tụy đi diễn như vậy cuối cùng lại bị một con bé tuyến mướn tẩm hại."

(*): Gái điểm.

"Từ bé tôi đã biết nhìn người rồi! Lần đầu thấy Thời Noãn trên TV tôi đã thấy đáng về cô ta vô cùng nham hiểm, độc ác rồi, tục ngữ có câu "Tâm sinh tướng"(*), quả nhiên trong lòng cô ta cũng độc ác gói!"

(*): Một người có tâm tính như thế nào thì sẽ có tướng mạo như thế ấy.

Nhìn sơ qua vài bình luận, Thời Noãn thấy chỉ có thể dùng một chữ để nói khái quát về cảm giác của cô lúc này----Oan.

"Chị Noãn Noãn." Thiên Thiên nắm tay cô, nhẹ nhàng an ủi, "Mấy dân mạng không có nhìn ra được gì hết, dễ bị truyền thông dắt mũi lại còn hay hùa. Chị đừng lo, chị Lệ đã nhờ bộ phận quan hệ xã hội xử lý, chị ấy..."

"Khoan đã, em đừng nói trước." Thời Noãn thương tâm lắc đầu, một mình đi vào phòng.

Thiên Thiên sợ cô nghĩ quần sẽ làm chuyện ngốc nghếch nên tranh thủ theo cô đi vào.

Sau khi vào phòng Thiên Thiên thấy cô ngồi trước bàn trang điểm, nhìn trái rồi nhìn phải, miệng thì lẩm bẩm.

Không lẽ tinh thần có vấn đề gì nên bắt đầu nói nhảm?!

Thiên Thiên bị dọa sợ, hoảng hốt lại gần vài bước, "Chị Noãn Noãn, chị, chị không sao chứ ạ?"

Thời Noãn không nhìn gương nữa, yếu ớt thở dài, nghiêm túc nhìn cô ấy, vô cùng đau lòng hỏi, "Thiên Thiên, em nói xem có phải mặt chị trông rất độc ác, âm hiểm không? Rõ ràng vừa nãy còn được khen là xinh đẹp, đáng yêu mà!"

Chẳng lẽ Lục Chi Hằng nói vậy chỉ để lừa cô thôi sao? Hay là vì anh thích cô nên người tình trong mắt hóa Tây Thi, cho nên mới thấy cô xinh đẹp?

Thiên Thiên: "...." Hóa ra đây mới là trọng tâm vấn đề!

Ngô Lệ đã điều tra ra được đám thủy quân đó đúng là Yên Mi đã bỏ tiền ra mua, mấy cái trò kia cũng là từ cô ta.

Còn về phần mục đích thì chị ấy chưa làm rõ được nhưng cũng có thể đoán ra được tám chín phần.

Thứ nhất là để dìm sự chú ý của mọi người. Dù sao thì mấy hôm trước, sau khi tin tức của chồng cô ta đi chơi với tiểu tam bị tung ra, Yên Mi bị mắng vô cùng nhiều.

Thứ hai là vì muốn có sự thông cảm của dân mạng, vừa đóng vai Bạch Liên Hoa(*) đáng thương vừa chuyển sự chú ý lên người Thời Noãn.

(*): Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Có thể nói là một hòn đá trúng hai con nhạn.

Buổi tối Ngô Lệ đăng bài thanh minh trên weibo nhằm làm sáng rằng chuyện Yên Mi bị ngã lúc quay phim là ngoài ý muốn, nghệ sĩ dưới trướng cô là Thời Noãn hoàn toàn không liên quan/

Nhưng tất nhiên là dân mạng không thêm tin, so với tai nạn lao động ngoài ý muốn thì tranh chấp giữa ngôi sao nữ với nhau được mọi người mong chờ hơn.

Càng đầu dữ dội càng tốt.

Không thể nghi ngờ gì, lần này Thời Noãn lại bị chửi cho lên hot search.

Họ không ngừng nhấn tin mắng nhiếc cô, so với lần trước bị chửi bởi vai Lệ Tàn thì lời lẽ lần này nặng hơn nhiều.

Nhưng khác với lần trước, lần này có người hâm mộ bảo vệ cô.

"Haha, chúc cho mấy người dân mạng đau lòng cho Yên Mi sau này kết hôn cũng được ném thử mùi vị bị tiểu tam đào góc tường [chớ][chớ]"

"Tôi vừa mới xem cái video kia không dưới mười lần, rõ ràng là Yên Mi không đứng vững nên ngã xuống mà!"

"Tôi không biết trong lòng những dân mạng chê bai về ngoài của Thời Noãn là thế nào, chị tôi đẹp như thế, hoàn toàn là nữ thần trong lòng tôi!"

"Trí nhớ mọi người kém như vậy sao? Tôi còn nhớ lần trước Yên Mi nói cô ta bị thương, cuối cùng bị ba cô ta đánh cho mặt mũi sưng lên! Nói phét như thế mà cũng có người tin [buông tay][buông tay]"

Còn có nhiều fan bình luận an ủi cô trong bài đăng mới nhất trên weibo, trong lòng Thời Noãn vô cùng cảm động.

Nhưng như vậy cũng không có tác dụng gì lớn lắm.

Vì fan của Yên Mi gấp đôi fan cô, cô ta lại mua thủy quân nhiều như thế, hơn nữa còn bỏ tiền ra cho mấy bài đăng kia...

Cho nên nói chung là Thời Noãn bị chửi nhiều nhất.

Ngô Lệ rất đề ý việc này, lúc trước Thời Noãn bị chửi là vì nhân vật cô đóng, từ đó có thể thấy được cô kỹ năng diễn tốt nhưng lần này thì không giống vậy, lần này có thể bị cộp mác người có nhân cách tệ đó!

Chị ấy liên hệ cho bộ phận quan hệ công chúng, nghĩ ra hướng giải quyết nhưng vẫn không có cách nào, nói miệng thì không có bằng chứng, quan trọng nhất là cái góc quay của mấy người qua đường này rất dễ gây hiểu lầm.

Video bọn họ đăng lên cũng chỉ thấy được lúc quay phim Yên Mi đột nhiên té xuống chứ không rõ là Thời Noãn có đẩy cô ta hay không.

Mà tối hôm đó weibo của Yên Mi và công ty chủ quản không chỉ đăng hình cô ta mặt nhợt nhạt, mặc đồ bệnh nhân mà còn đăng một bài viết:

Yên Mi v: Thật sự xin lỗi vì đã để các fan hâm mộ của tôi và dân mạng lo lắng [trái tim][trái tim] Tôi sẽ dưỡng thương thật tốt, mau chóng hồi phục để không làm trễ tiến độ của đoàn phim [hình ảnh.jpg]

Chuyện của cô và Yên Mi bị bàn tán xôn xao trên mạng Yên Mi không thèm nhắc tới một chữ, không định chính xem có phải cô đẩy cô ta hay không, điều này càng khiến cho dân mạng tin chắc vào phỏng đoán của họ.

"Chị nhỏ vào mặt cô ta! Cái con kỹ nữ Yên Mi này, thật không thể nhìn ra bộ mặt thật của cô ta dưới ba lớp phấn đó mà!"

"Cái quần què gì vậy chớ!" Ngô Lệ lại mắng thêm câu nữa, tức giận ném điện thoại lên bàn, tiếp tục bàn hướng giải quyết với tổ quan hệ xã hội.

Ngày hôm sau Thời Noãn vẫn dậy thật sớm, dù mọi chuyện không giải quyết được nhưng phim thì vẫn phải quay.

Vì không có Yên Mi nên đạo diễn Lâm đòi hướng quay phim, sáng, trưa, chiều, tối Thời Noãn đều quay phim cùng Thẩm Luật Thông.

Cả mười tiếng đồng hồ ở trường quay, hai người lúc nào cũng ở cùng nhau. Khi đã tập dợt ổn thỏa thì hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

Thẩm Luật Thông nhìn cô thương hại, "Xem ra viên đạn kia vẫn bay đến cô, cô mới là con cá đó(*)."

(*): Chương trước mình có giải thích câu thành ngữ đó tương tự như *Giận cá chém thớt* nên ý ở đây là Thẩm Luật Thông muốn nói Thời Noãn là người để cho Yên Mi trút giận vô cớ.

Thời Noãn thấy mình vô cùng oan.

Đi quay phim cũng bị dính phốt từ trên trời rơi xuống! Siêu oan, rất oan, còn oan hơn cả Đậu Nga nữa.

Rõ ràng là chuyện tình cảm giữa Yên Mi và chồng cô ta, dù sao cũng có thể tìm tới cái cô tình nhân kia, sao mà cứ phải đổ lên người cô chứ!

Mà cứ bị dân mạng chửi hết lần này đến lần khác! Cái trò gì đây chứ?

Thời Noãn thờ dài, nói chắc như đinh đóng cột: "Chờ đến tháng sau năm sau, anh nhớ chuẩn bị kỹ chăn mền, áo bông, chắc chắn lúc đó sẽ có bão tuyết."

"Hahaha!" Thẩm Luật Thông bị cô chọc cười.

Anh ta cảm thấy Thời Noãn rất thú vị, cô bước chân vào cái giới giải trí đầy rắc rối này nhưng vẫn giữ được nét riêng của mình, rất hiếm thấy.

"Ừay, cô nhìn kỹ nhé." Thẩm Luật Thông muốn cô vui lên, vươn tay ra, cười với Thời Noãn, "Đừng có chớp mắt nha."

Anh ta nói thế làm cho Thời Noãn chú ý, thật sự nhìn tay anh ta không chớp mắt, chỉ thấy được ngón tay múa may linh hoạt.

Mười mấy giây sau anh ta mở bàn tay ra, bên trong lòng bàn tay vốn dĩ trống rỗng xuất hiện một trái quýt nhỏ, "Xòe hai tay ra."

Thời Noãn nghe lời xòe tay, Thẩm Luật Thông đưa quýt cho cô, "Mời cô ăn."

"Oa! Thần kỳ ghê!" Thời Noãn tròn xoe mắt, kinh ngạc kêu lên, khen ngợi: "Anh còn biết làm cả ảo thuật sao, lợi hại quá đi!"

Cũng chỉ là một trò ảo thuật nhỏ nhưng thấy cô vui như được trúng số nên Thẩm Luật Thông cũng cười theo.

"Trước đây tôi đi hát ở quán bar, nhân tiện học được vài trò ảo thuật." Anh ta giải thích xong rồi cười, "Nếu cô muốn học thì tôi có thể dạy."

"Được!" Thời Noãn thích thú, nhưng lại nghi ngờ năng lực của bản thân, "Có khó lắm không? Tôi sợ học không tốt lại làm phí thời gian của anh."

"Thầy giáo thông minh như vậy thì học sinh có như thế nào cũng sẽ hiểu được thôi." Thẩm Luật Thông đung chớp mắt cô, tự tin nói.

Thời Noãn dành mười phút sau đó để tập trung học trò ảo thuật của Thẩm Luật Thông.

Cô thích thú với những mảnh khóc ảo thuật nên quên bẵng đi những bình luận ác ý trên mạng, tâm trạng cũng tốt hơn.

Hết thời gian nghỉ ngơi, lúc bắt đầu quay một cảnh khác thì Thiển Thiển phát hiện thấy Thời Noãn rất vui vẻ, hỏi nhỏ, "Chị Noãn Noãn, chuyện của Yên Mi...chị Lệ đã có cách giải quyết rồi à?"

"Chưa có đâu." Thời Noãn lắc đầu, "Chị Lệ nói là chị ấy còn đang họp với tổ quan hệ xã hội mà."

Thiển Thiển càng thấy lạ, "Vậy sao chị lại vui vẻ như vậy ạ?"

Thời Noãn cong môi cười, đôi mắt lấp lánh, "Vừa nãy chị mới được học ảo thuật! Đợi lát nữa quay xong chị làm cho em xem."

Thiển Thiển cầm nín, cô có nên khen nghệ sĩ nhà mình có tinh thần thép không đây?

Ngô Lệ họp cả ngày vẫn không nghĩ ra được cách giải quyết hợp lý.

Vì hiện tại cách tốt nhất là để Yên Mi đứng ra giải thích việc cô ta bị thương không liên quan gì đến Thời Noãn, nhưng không cần nghĩ cũng biết cô ta không chịu.

Việc đã đến nước này, chẳng lẽ Ngô Lệ còn không hiểu sao? Chắc chắn là Yên Mi ước gì thứ nước bẩn này hắt lên người Thời Noãn càng nhiều càng tốt!

Hình tượng của Thời Noãn trong lòng dân mạng càng độc ác, phách lối đến bao nhiêu thì Yên Mi sẽ càng được xem là loại người yếu đuối, đáng thương.

"Bà mẹ, cái con đàn bà không biết xấu hổ! Không sợ có một ngày silicon trong ngực cô ta nổ tung trước mặt mọi người à!"

Ngô Lệ rửa, gọi điện thoại cho Thời Noãn, dặn dò kỹ càng, "Noãn Noãn, mấy ngày nay em lướt Weibo ít lại đi nhé, đừng để tinh thần bị suy sụp! Em cũng biết là có nghệ sĩ nào mà chưa từng bị chửi dẫu mà hen! Mà đã là diễn viên thì phải có ít nhất một lần bị chửi mà!"

Thời Noãn bình tĩnh, "Mấy chuyện này em biết rồi mà, chị Lệ đừng lo cho em, em sẽ quay phim thật tốt ạ."

Cũng không phải là cô có thể phớt lờ những lời chửi bới, công kích thân thể kia.

Cô cũng không có một trái tim đủ mạnh mẽ nên chắc chắn trong lòng sẽ khó chịu khi thấy những lời khó nghe đó.

Nhưng khi quyết tâm bước chân vào nghề này thì Thời Noãn đã sớm chuẩn bị tâm lý ----

Nghề này kiếm được nhiều tiền nhanh như vậy thì chắc hẳn những áp lực cần phải chịu nhiều hơn những nghề khác. Tiền làm sao mà vô cớ có được.

Sau khi quay phim xong thì lúc trở về khách sạn đã là chín giờ rưỡi tối.

Cả ngày hôm nay Thời Noãn quay mấy cảnh liền nên vô cùng mệt mỏi.

Tắm rửa xong xuôi, Thời Noãn lìm đim đọc kịch bản, lúc đầu chỉ muốn chớp mắt một chút, không ngờ lại ngủ luôn ở sô pha.

Thời Noãn bật điện thoại lên thì thấy đã qua mười hai giờ!

Ngủ gật lâu quá. Cô dụi mắt, thấy có cuộc gọi nhớ, người gọi là: Thầy Lục.

Thời Noãn không biết Lục Chi Hằng gọi cô để làm gì, nhưng mà giờ đã quá muộn, có lẽ Lục Chi Hằng ngủ mất rồi.

Sợ gọi điện thoại sẽ làm anh thức giấc nên Thời Noãn nhắn tin cho anh: [Thầy Lục gọi em có gì không ạ?]

Cô nghĩ chắc sáng mai Lục Chi Hằng mới trả lời, nhưng mà sau khi cô đi rót ly nước về thì anh lại gọi tới.

Cô nhận máy, hỏi: "Thầy Lục, thầy còn chưa ngủ ạ?"

Lục Chi Hằng đáp, "Ừ, tôi còn đang xử lý chuyện công ty."

"Vừa nãy em ngủ thiếp đi nên không nghe thấy điện thoại reo ạ. Thầy tìm em có chuyện gì không aaaa?" Thời Noãn hỏi.

Cuối câu cô còn kéo dài ra.

Có thể do vừa tỉnh ngủ, giọng cô vừa nhẹ vừa mềm mại. Là giọng mũi mang theo chút lười biếng, giống như mưa phùn tháng ba rơi trên cỏ.

Mà ngay lúc này đây, trong lòng Lục Chi Hằng cũng đang có một trận mưa xuân, tưới mát những cánh hoa héo rũ, làm nở rộ những nụ hoa nhỏ.

Anh ngồi trước bàn làm việc trong thư phòng, bàn tay cầm bút ngừng việc ký tên. Trong đầu anh hiện ra hình ảnh cô mặc đồ ngủ, mắt nhắm mắt mở nói chuyện.

Dù có nghĩ thế nào cũng thấy đáng yêu.

"Những chuyện trên mạng em đừng để ý, sẽ được xử lý nhanh thôi." Anh trả lời.

Thời Noãn còn đang ngái ngủ, không hiểu, chỉ "Dạ" một tiếng rồi sau đó mới nhận ra anh đang nói chuyện của cô với Yên Mi.

Cô kinh ngạc, không nghĩ là Lục Chi Hằng biết tới mấy chuyện ồn ào giới giải trí, còn biết vụ cãi nhau ở trên mạng.

Điều khiến cô kinh ngạc hơn là người đại diện của cô còn đang hết đường xoay sở, anh lại có thể đảm bảo với cô rằng chuyện sẽ sớm được giải quyết.

Thời Noãn chỉ nghĩ là Lục Chi Hằng đang an ủi cô, cũng đáp lại để anh đỡ phải lo lắng, "Dạ, hi vọng là có thể mượn vận may cũng thầy Lục ạ."

Cô còn nói thêm một câu, "Thầy Lục, Yên Mi ngã là do lỗi của cô ấy, chuyện không liên quan đến em, em không hề đẩy cô ấy đâu ạ."

Lục Chi Hằng đã biết chuyện rồi thì cô cũng không thể để anh hiểu lầm mình được.

"Tôi biết rồi." Anh trả lời, "Mau ngủ đi, ngủ ngon."

"Thầy cũng nghỉ sớm đi ạ, chúc thầy ngủ ngon." Cô cười nhẹ.

Hóa ra thầy Lục tin tưởng cô đến thế!

Trong lòng Thời Noãn ngọt ngào, ngay cả lúc đi đánh răng cũng nở nụ cười thỏa mãn.

Đêm nay cô ngủ vô cùng ngon, chuông báo thức reng hai lần cũng không nghe thấy, cho tới khi Thiển Thiển tới gọi thì Thời Noãn mới chậm rãi thức dậy.

Cô ngồi dậy, vò tóc, đầu óc còn chưa tỉnh táo đã nghe Thiển Thiển vui vẻ nói với cô-----

"Chị Noãn Noãn, mau nhìn này, Yên Mi lại tự vả vào mặt rồi, hahahaha!"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Một câu này hoàn toàn khiến Thời Noãn tỉnh táo.

Nghe Thiển Thiển nói, cô dừng ngáp giữa chừng, mắt và miệng vẫn đang mở thật to.

Cô trở mắt một hồi rồi mới làm xong việc dang dở, không còn ngái ngủ nữa.

Nhưng Thời Noãn vẫn không hiểu, sao mà mọi chuyện có thể thay đổi sau một đêm được? Chuyện này quá là vi diệu!

Cô nói với Thiển Thiển: "Tôi hôm qua chị sạc điện thoại ở phòng khách, em cho chị mượn điện thoại một chút."

"Chị Noãn Noãn, nhìn nè!" Giọng Thiển Thiển kích động, nét mặt vô cùng hưng phấn.

Thời Noãn bật điện thoại lên, vào Weibo. Đầu năm nay có phốt gì trong giới giải trí thì chỉ cần vào hot search Weibo là biết ngay.

Lúc này Yên Mi lại lên top một hot search, cùng với Thời Noãn và một cái tên nữa mà cô chưa từng nghe qua, Trịnh Dung.

Thời Noãn nhìn thời gian trên điện thoại, Thiển Thiển đứng một bên giải thích, "Buổi sáng hôm nay Yên Mi đăng ảnh chụp cái chân bó bột của cô ta lên Weibo, bày đặt tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu. Nhưng mà ngay sau đó, người đại diện của cô ta...."

Thiển Thiển không nói hết vì cô ấy thấy Thời Noãn đã lướt tới bài đăng mới nhất của người đại diện Yên Mi.

Trịnh Dung v: Tôi không hề thích việc đâm sau lưng người khác, mặc dù đã không còn quan hệ gì trong công việc nữa nhưng vẫn không thể nhắm mắt cho qua. Lần này người nào đó thật sự quá đáng, có vài điều không nói thì không chịu được.

Mặc dù diễn xuất của cô ta vô cùng rách nát nhưng dù sao cũng có tố chất ngôi sao. Bị thương dây chằng mà cũng có thể nói quá thành gãy xương, còn bắt bác sĩ phải quần thạch cao cho mình.

Càng cười hơn nữa là rõ ràng lúc quay phim không tập trung để rồi ngã xuống, còn muốn thừa cơ hãm hại cô diễn viên nhỏ hiền lành kia, cuối cùng phốt từ trên trời rơi xuống đầu cô ấy [hình ảnh.jpg]"

Ba đoạn, hơn một trăm chữ, mặt dù không chỉ mặt gọi tên nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Cuối cùng Trịnh Dung còn đăng kèm bệnh án của Yên Mi.

"Một chiêu giết gọn luôn!" Thời Noãn ngạc nhiên, "Yên Mi trở mặt với người đại diện sao?"

"Dám chửi công khai như vậy, chắc người này đã chuẩn bị rất lâu." Thiển Thiển cười lớn, vẻ mặt đúng chuẩn cười trên nỗi đau người khác, "Em nghe nói Yên Mi và người đại diện của cô ta không hòa thuận, hẳn là oán hận giữa hai người đó nhiều lắm!"

"Mấy người đó trai cò đánh nhau, chị Noãn Noãn cũng được giải oan rồi. Chị nhìn khung bình luận nè, ai cũng mắng chết Yên Mi."

Thời Noãn thuận tay mở phần bình luận--

"Kiểu đàn bà như Yên Mi thật là đáng sợ quá đi! Lần trước vu oan giá họa cho Thương Ngôn, lần này thì lại chuyển lên người Thời Noãn. Diễn viên nữ mà hợp tác với cô ta không ai có kết cục tốt cả [tạm biệt][tạm biệt]"

"Lúc trước mấy đứa fan kia mắng Thời Noãn thậm chí vô cùng, giờ sao không mở mồm ra nói nữa đi! Quả nhiên đều là thủy quân, mắc ói quá đê."

"Nhân phẩm của Yên Mi phải nát đến cỡ nào mới có thể khiến cho người đại diện không nhận được mà chửi công khai trên Weibo chứ [cười khóc]"

"Lần lại đây xin lỗi mau lên @Yên Mi v @Đám fan hôm qua hung hăng múa phím trên Weibo [khinh bỉ][khinh bỉ]"

"Nói dối không chớp mắt, giải hoa đán làm trò giỏi nhất năm nay nên trao cho cô hén @Yên Mi v."

Trước đây không phải chưa từng có chuyện người đại diện và ngôi sao công khai cãi nhau, nhưng mà chưa có người nào lại bóc phốt ác tới vậy cả!

Nhưng mà đúng như lời Thiển Thiển nói, cuối cùng Thời Noãn cũng được giải oan sau chuyện này.

Chưa tới hai ngày đã lên hot search mấy lần, Thời Noãn trở nên có tên tuổi hơn, lượng fan hâm mộ lại tăng thêm khoảng một trăm vạn.

Cho nên là coi như cô...trong cái rủi cũng có cái may nhỉ?

Tại phòng bệnh VIP.

Yên Mi nắm chặt điện thoại, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Cuối cùng, cô ta dùng sức ném điện thoại lên tường.

Giọng cô ta bén nhọn, ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người, "Con đàn bà Trịnh Dung thói tha này, cô ta điên rồi sao? Dám đối xử với tôi như vậy!"

Trợ lý vội vàng rót ly nước đưa cho cô ta, cười nói, "Chị Yên, chị uống miếng nước cho bớt giận."

"Uống cái rắm!" Yên Mi hất ly nước đổ trên sàn, trong mắt bùng lên lửa giận, "Cô mau gọi cho cô ta, tôi muốn xem xem là ai dám chống lưng cho Trịnh Dung làm ra chuyện đó!"

"Dạ dạ, em gọi đây." Cô trợ lý không dám lau nước trên tay, vội lấy di động gọi nhưng mà---

"Số máy quý khách đang gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry, the number..."

Cô ta làm không xong việc, cúi thấp đầu, thấp thỏm lo âu, "Chị Yên, không gọi cho Trịnh Dung được ạ, điện thoại khóa máy rồi."

"Mau đi gọi lái xe. Chạy trời không khỏi nắng, tôi không tin cô ta không về nhà!"

Yên Mi gỡ thạch cao trên đùi, hung tợn rống lên lên, "Cô còn đứng im đó làm gì, tìm cái kéo cho tôi, lẹ lên!"

"Dạ." Cô ta bận rộn chạy khắp nơi tìm kéo.

Yên Mi, trợ lý, lái xe thêm cả mấy người vệ sĩ, hùng hổ đi tới nhà Trịnh Dung.

Một đám người đứng ở cửa đợi một tiếng đồng hồ mới thấy Trịnh Dung tươi tắn về nhà, trên tay còn xách theo vài túi đồ.

Cô ta đi tới, nụ cười trên mặt nhạt đi nhưng không hề sợ hãi, nhướn mày hỏi, "Cô tìm tôi có việc gì?"

"Đồ dê tiện! Tôi giết cô!" Yên Mi hung dữ trợn mắt lên, giơ tay lên muốn tát nhưng cổ tay lại bị Trịnh Dung bắt lại.

"Đánh tôi, cô dám sao? Nếu cái tát này rơi xuống thì top một hot search ngày mai sẽ là cô." Trịnh Dung ung dung nhìn cô ta, tay cũng buông lỏng ra.

Hai tay cô ta khoanh trước ngực, đáng vẻ nhàn nhả như chắc chắn rằng Yên Mi sẽ không làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

Mặc dù Yên Mi nóng tính nhưng cũng không có ngu, lăn lộn trong giới giải trí bảy tám năm thì một chút sự nhẫn nại đó là phải có.

Cặp mày mảnh như rồng lên, cô ta xem thường, nói, "Cô cho là hết hợp đồng với tôi rồi thì không cần phải kiêng dè chuyện gì nữa sao? Trịnh Dung, cô quá ngây thơ rồi."

"Cô đừng quên, chồng tôi là tổng giám đốc Hoa Thành Mai, tôi cũng có quan hệ rộng, cô còn muốn lăn lộn trong nghề sau chuyện này thì còn khó hơn lên trời."

"Cô mới là người không biết gì, đừng nghĩ rằng chỉ cần gả cho ông chủ công ty giải trí thì sau này có thể tung hoành ngang dọc như vậy." Trịnh Dung cười mỉa.

"Cô cho rằng vì sao tôi dám làm như vậy? Cô ngôi sao nhỏ tên Thời Noãn kia cũng không thân với tôi, vì sao tôi phải giúp cô ấy?"

"Đương nhiên là vì có người đã lo tốt mọi chuyện cho tôi. Làm việc với cô mấy năm nay coi như cũng có chút tình cảm, tôi có lòng nhắc cô...."

Cô ta cầm chìa khóa mở cửa, đi vào mấy bước rồi quay lại nhìn Yên Mi, nói, "Là cái người mới nhậm chức ở Lục thị cho tôi một cơ hội tốt hơn, cô nên biết rõ mình đã đắc tội với ai đi."

Ở thành phố B này, chỉ cần có chút tiền thì không ai không biết đến Lục gia.

Nhưng mà Thời Noãn mới vào nghề chưa bao lâu, gia cảnh cũng bình thường thì sao có thể dựa vào nhân vật này?

Yên Mi hoang mang nhìn cô ta, muốn hỏi thêm nhưng Trình Dung đã đóng sập cửa lại.

"Chị Yên, bây giờ chúng ta phải làm sao ạ?" Cô trợ lý nhỏ thấy cô ta mãi không nói gì, dè dặt hỏi.

"Có thể làm gì được, đương nhiên là về mua thủy quân, tìm người xóa topic chứ sao nữa!" Yên Mi nắm chặt tay, đi lên.

Đi được vài bước, cô ta quay đầu lại mắng, "Sao không đi? Muốn tôi tìm kiểu tới rước về sao? Nuôi một lũ vô dụng các người thì có làm được cái quái gì!"

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, Thời Noãn đăng bài lên Weibo theo yêu cầu của Ngô Lệ---

Thời Noãn v: Tiếp tục vui về quay phim [bắn tim]

Lúc ồn ào nhất cô không hề lên tiếng nên sau khi đăng lên, phản bình luận bùng nổ---

"Fighting! Chị gái đừng bị ảnh hưởng bởi cái bà trà xanh(*) Yên Mi đó nha!"

(*): lục trà biểu = green tea = green tea b*tch = những cô gái xinh đẹp, tóc dài, mắt to tròn, cổ to ra ngây thơ vô tội đầy sức sống khi ở cạnh đám đàn ông, tóm lại là giả tạo. (cre: dangphuonganh)

"Chính thức thành fan, nhất định ủng hộ phim mới!"

"Lượng fan hâm mộ hơn tám trăm vạn, chẳng lẽ không có phúc lợi của fan sao? Từ một fan nhỏ đối khát liếm màn hình."

"+1 lần trên, cầu một loạt ảnh đẹp!"

...

"Ting--", Thời Noãn thấy Thẩm Luật Thông cũng chia sẻ bài của cô về Weibo.

Thẩm Luật Thông v: Cùng nhau quay phim rất vui // Thời Noãn v: Tiếp tục vui về quay phim [bắn tim]

Để thành nam chính của bộ phim thì Thẩm Luật Thông cũng phải có chống lưng, vậy mà lại công khai ủng hộ cô. Mà anh ta còn có hai ngàn vạn fan hâm mộ, sức ảnh hưởng không thể xem thường.

Bởi thế nên người qua đường càng tin lời nói của Trình Dung là thật, nếu không thì sao nam chính không theo phe nữ chính mà lại bảo vệ cho nữ phụ tên tuổi nhỏ?

Nhân cơ hội này, dân mạng lôi chuyện lần trước Yên Mi nói dối, mua thủy quân để đòi được kịch bản, bao nhiêu lịch sử đen tối đều bị lôi ra.

Sau đó, trên mạng còn xuất hiện trend mới: Khuyến mọi người sống phải lương thiện, làm người không thể "Yên Mi" quá.

Thời Noãn thấy Thẩm Luật Thông cũng giúp mình một tay, bản thân không thể không bày tỏ lòng thành, như vậy là không hiểu chuyện.

Quay phim được giữa chừng, cô đến gặp Thẩm Luật Thông, hỏi anh ta: "Tôi nay anh có rảnh không? Tôi mời anh ăn cơm."

"Được." Thẩm Luật Thông đồng ý ngay lập tức, nhìn ra xa, cười, "Chỉ có tôi và em thôi sao?"

Thời Noãn nghĩ như vậy cũng không được, "Nếu chỉ có hai chúng ta đi ăn cơm, lỡ bị người ta chụp phải là lại bị nói có quan hệ mờ ám. Mà bây giờ anh đang hot lắm, mỗi ngày trên Weibo có mấy ngàn vạn fan gọi là chồng, nếu chúng ta bị chụp ảnh là sẽ ảnh hưởng tới anh."

Nghĩ một lúc mới có cách tốt, về mặt hơn hờ nói: "Không thì anh muốn ăn gì cứ nói tôi, tôi sẽ đem tới mời cả đoàn được không? Như vậy thì có bị chụp cũng không sao."

"Cũng được." Thẩm Luật Thông đồng ý, trong mắt lóe lên sự thất vọng, "Lần này em phải tốn nhiều tiền rồi."

"Không có gì, đó là việc phải làm mà." Thời Noãn xua tay cười.

Cả ngày hôm nay quay phim rất thuận lợi, vì có người đãi ăn nên hiệu suất làm việc của mọi người vô cùng cao.

Buổi chiều lúc Lục Chi Hằng đến lại thấy một cảnh khiến người ta không vui---

Lúc này chắc là hai người đang tập thoại nhưng lại ngồi quá gần, không biết nói gì mà cô lại cười rạng rỡ, mắt cong lại, trông vô cùng vui vẻ.

Nụ cười này nhìn rất đẹp nhưng anh lại thấy vô cùng chướng mắt. Lục Chi Hằng bình tĩnh đứng ở xa nhìn mấy phút, không có đi tới đó.

Trái lại đạo diễn Lâm đang ngồi kiểm tra đạo cụ thì thấy anh, vội vàng gác mọi chuyện qua một bên, ông ta niềm nở, vô cùng khách sáo: "Lục tổng, ngài tới sao không báo trước cho tôi một tiếng để chuẩn bị thật tốt tiếp đãi anh chứ!"

"Tôi chỉ ghé qua xem một chút thôi." Ánh mắt Lục Chi Hằng vẫn nhìn người nào đó, giọng nói nhạt thếch, "Đạo diễn không cần phải hao tốn tâm trí đâu."

Đạo diễn Lâm nhìn theo ánh mắt của anh, trong lòng lập tức hiểu rõ, vẫy tay, hô lên, "Thời Noãn, cô qua đây một chút."

Thời Noãn nghe thấy liền ngẩng đầu, không ngờ lại gặp được Lục Chi Hằng. Cô có hơi vui, nói với Thẩm Luật Thông, "Anh chờ tôi một chút" rồi hí ha hí hửng chạy tới.

Đạo diễn Lâm thuận miệng nói với cô vài câu rồi đi. Thời Noãn nở nụ cười với Lục Chi Hằng, giọng nói trong trẻo, dịu dàng, "Thầy Lục."

"Ừ." Lục Chi Hằng đáp, tâm trạng cũng tốt hơn, nụ cười của cô với anh luôn khiến người ta cảm thấy dễ chịu nhất.

Anh giả vờ lơ đãng hỏi, "Lúc này sao mà cười vui thế?"

"Thẩm Luật Thông kể cho em chuyện lúc trước anh ấy đóng cảnh hôn, anh ấy nói đạo diễn vô cùng nghiêm khắc, anh ấy và Phuong Di quay cả hai mươi lần mà đạo diễn vẫn không hài lòng, muốn quay lại, cuối cùng lúc quay xong cảm của anh ấy hôn đến nổi trật khớp hahaha."

Thời Noãn nhớ tới kế hoạch tối nay, hỏi anh, "Tối nay em muốn mời đoàn phim ăn cơm, thầy Lục có muốn đến không ạ?"

Lục Chi Hằng hỏi lại, "Sao lại mời cơm?"

"À..." Thời Noãn trả lời, "Không phải Thẩm Luật Thông đăng Weibo giúp em sao ạ, em muốn trả ơn cho anh ấy nên mời cơm tối ạ."

Cô tiếp tục thành thật khai báo, "Nhưng mà chỉ riêng hai người bọn em đi thì không ổn lắm, sợ bị chớ sẵn chụp được nên em mời cả đoàn luôn ạ."

Đợi một lúc mà không thấy anh trả lời. Cô nhìn anh, chớp chớp đôi mắt, hỏi lại, "Thầy Lục, thầy có muốn tham gia không ạ?"

Lục Chi Hằng khó chịu, hóa ra chỉ là thuận miệng mời anh thôi sao?

Nhưng anh vẫn đồng ý, hỏi, "Lát nữa em quay cảnh gì?"

"Quay cùng với Thẩm Luật Thông ạ." Thời Noãn đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn anh, giọng nhỏ xiu, "Là cảnh nam chính và nữ phụ say rượu rồi.....ây ấy đó ạ."

Lục Chi Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Thời Noãn thấy tình huống này có hơi xấu hổ.

Dù thế nào đi nữa thì Lục Chi Hằng cũng từng là thầy của cô, từng được cô thổ lộ, giờ lại để anh thấy cô ôm hôn, lăn lộn trên giường với người đàn ông khác...

Dù chỉ là diễn nhưng cô thấy rất ngại, cũng không có đường lui nữa rồi.

Cảnh quay lần này là lúc nam chính Tiêu Khải và nữ phụ Triệu Liễu Y say rượu mất lý trí.

Tiêu Khải cãi nhau với nữ chính Cố Mộng nên đến quán bar mượn rượu giải sầu, tình cờ gặp Triệu Liễu y. Cô ta diu hấn vào khách sạn, sau đó tự mình lên...

Cuối cùng không có gì xảy ra nhưng cô và Thẩm Luật phải khởi động trước khi quay, mà cô còn phải chủ động nữa!

Lục Chi Hằng cau mày, lạnh giọng hỏi, "Lúc quay phải ôm nhau sao?"

Thời Noãn hơi ngạc nhiên, không nghĩ là anh sẽ hỏi vấn đề buồn cười như vậy dù nó rõ ràng rành như thế.

Hai người không ôm nhau thì sao diễn cảnh say rượu mất lý trí được chứ, chẳng lẽ cả quá trình chỉ trao đổi ánh mắt rồi để người xem tự động não sao?

"Dạ." Cô gật đầu.

Nét mặt Lục Chi Hằng trầm xuống, "Hôn nữa sao?"

Thời Noãn đỏ mặt, gật đầu, "Phải như vậy nữa ạ."

"Còn có gì nữa?" Mắt anh vô cùng lạnh lẽo, giọng nói cũng không có độ ấm.

"...Dạ thì, làm những chuyện thân mật của mấy cặp đôi ấy ạ." Thời Noãn không muốn nói cho Lục Chi Hằng những việc này nhưng anh cứ hỏi cô hết lần này đến lần khác.

Cô đành đỏ mặt nói cho anh biết, "Ôm nhau rồi lăn lộn trên giường các kiểu ạ."

Vì cúi đầu nên Thời Noãn không phát hiện ra cứ mỗi chữ cô nói ra thì mắt Lục Chi Hằng càng tối lại.

Haizz...Cô cũng không muốn diễn mấy cái này nhưng đây là công việc của cô.

Hai người trầm mặc một hồi, rồi cuộc Lục Chi Hằng cũng hỏi, "Mấy cái này em có quay được không?"

Thời Noãn khẽ cắn môi dưới, chính cô cũng không biết, vì đã có kinh nghiệm đâu. Gái ế hai mươi ba năm thì làm sao biết được ôm hôn như thế nào.

Hôm qua cô còn thức trắng đêm xem phim người lớn để học hỏi, tất nhiên cái này thì không thể nói với Lục Chi Hằng rồi.

Bộ phim này do anh đầu tư nên anh cũng được coi như là một nửa ông chủ của cô, nếu cô nói quay không được thì đồng nghĩa với việc cấp dưới không hoàn thành công việc do ông chủ giao rồi.

Cho nên vừa rồi anh hỏi như vậy là sợ cô diễn không đạt sao?

"Thầy Lục, thầy yên tâm đi, em sẽ dốc hết sức diễn thật tốt." Thời Noãn thật sự không muốn bàn về chuyện này với anh nữa, vẫy tay: "Em đi tập thoại tiếp với Thẩm Luật Thông đây ạ, tạm biệt thầy Lục."

Lục Chi Hằng nhìn bóng lưng cô, hít một hơi thật sâu, hơi lạnh tràn vào khiến anh vô cùng khó chịu.

"Ba hai một, mọi người vào chỗ." Đạo diễn Lâm ngồi trên ghế, cầm loa ra lệnh, "Cảnh ba mươi lăm, lần một! Action!"

Thời Noãn đi lại quầy bar, ngồi xuống kế bên Thẩm Luật Thông, anh ta uống hết ly này đến ly khác, mặt đỏ hết cả lên.

"A Khải." Cô dịu dàng gọi.

Thẩm Luật Thông tưởng Cố Mộng đến tìm anh ra, ngạc nhiên ngẩng đầu, lúc nhìn thấy người đến thì nét mặt âm đạm, "Là em sao, em cũng đến đây à?"

"Em lo cho anh." Thời Noãn lo lắng nhìn anh ta, lấy ly rượu trong tay anh ta, không cho anh ta uống tiếp, "A Khải, anh vì Cố Mộng mà quý không ra quý, người không ra người, như vậy có đáng không? Nói không chừng bây giờ cô ta đang hẹn hò với Tổng Vũ Hiên đó!"

Tổng Vũ Hiên là nam phụ của bộ phim này, là nguyên nhân gây nên mâu thuẫn giữa Tiêu Khải và Cố Mộng.

Thẩm Luật Thông nghe vậy thì nổi giận, "Em đừng có nói như vậy! Cố Mộng không phải là người như thế."

"Nếu không phải thích Tổng Vũ Hiên thì sao còn đồng ý dự sinh nhật anh ta, còn..."

Lúc Thời Noãn đang châm ngòi ly gián thì Thẩm Luật Thông lạnh mặt, uống mấy ly nước sôi giả rượu.

Lời thoại hai người rất trôi chảy, nắm bắt được cảm xúc, đạo diễn Lâm hài lòng hô, "OK! Cảnh này thông qua, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ năm phút rồi quay tiếp."

Cảnh tiếp theo là nữ phụ ôm eo nam chính đến khách sạn, xong rồi diễn cảnh...

Lần đầu tiên quay cảnh này nên Thời Noãn hơi hồi hộp, ngẩng đầu thấy Lục Chi Hằng ngồi kế bên đạo diễn Lâm, cô....cô càng căng thẳng hơn!

Vì sao anh vẫn còn ở lại đây xem chứ? Không biết như vậy sẽ khiến cô áp lực hơn sao?

Thẩm Luật Thông nhận thấy được nỗi lo lắng của cô, cười nói: "Lần đầu tiên em quay cảnh này sao?"

Thời Noãn "Ừ" một tiếng.

Thẩm Luật Thông vỗ vai Thời Noãn, truyền kinh nghiệm cho cô: "Không sao, chuyện này dù gì trước lạ sau quen. Chút nữa em cứ coi tôi là bạn trai em thì lúc diễn sẽ tự nhiên hơn nhiều."

"Nhưng tôi không có bạn trai." Thời Noãn thờ dãi.

Thẩm Luật Thông lại nói: "Vậy thì coi như là bạn trai cũ vậy."

Thời Noãn lắc đầu: "Bạn trai cũ cũng không có."

"Hả?!" Thẩm Luật Thông vô cùng kinh ngạc, nhìn không được mà cười, "Hahaha, đừng nói ngay cả nụ hôn đầu cũng không có đó chứ?"

Thời Noãn cúi đầu không nói.

Sau lần đó ở nhà Lục Chi Hằng, cô cũng không biết nụ hôn đầu có còn hay không.

Năm phút giải lao đã hết, Thời Noãn chưa điều chỉnh cảm xúc cho tốt thì đạo diễn đã hô diễn.

Đèn sáng lên, mọi người vào vị trí. Thời Noãn đứng dậy, đẩy Thẩm Luật Thông đang gục ở trên bàn, "A Khải, anh đứng dậy được không? Có muốn em đưa anh vào khách sạn nghỉ ngơi không?"

Thẩm Luật Thông không nói chuyện, Thời Noãn đỡ anh ta dậy, đầu anh ta tựa lên vai cô.

Phòng khách sạn là do đoàn phim dựng lên, ở ngay bên cạnh. Thời Noãn thả Thẩm Luật Thông lên giường lớn, cởi áo khoác anh ta ra. Từ từ dựa sát vào người anh ta...

Lần đầu tiên chủ động hôn một người đàn ông, cô bối rối, tim đập rất nhanh.

Không được, không được! Phải vượt qua được nỗi sợ hãi này. Cảnh hôn thì cũng chỉ là cảnh quay bình thường, đây là công việc của cô.

Thời Noãn không ngừng thôi miên mình.

Đạo diễn Lâm đang chăm chú nhìn máy quay thì đột nhiên người đàn ông bên cạnh lên tiếng---

"Hô cắt đi." Chỉ có ba chữ ngắn ngủi nhưng hoàn toàn không bình tĩnh, khiến người ta cảm nhận được cảm giác giông bão đang kéo về.

Đạo diễn Lâm không hiểu tại sao nhưng cũng không dám hỏi, vội vàng làm theo.

Thế là lúc mỗi Thời Noãn và Thẩm Luật Thông chỉ còn một giây nữa là chạm nhau, cô nghe thấy tiếng hô, "Cắt".

Mọi khi bị hô cắt cô thấy bị mất tinh thần nhưng hôm nay Thời Noãn lại thờ phào.

Có lẽ là do cô thật sự không muốn hôn người khác trước mắt Lục Chi Hằng, dù là quay phim đi chăng nữa.

Thẩm Luật Thông nằm trên giường mở mắt ra, hỏi cô: "Sao lại cắt vậy?"

Thời Noãn lắc đầu, ý nói cô cũng không biết. Hai người cùng đi đến chỗ đạo diễn.

Cảnh quay này Thẩm Luật Thông chỉ nhắm mắt nằm trên giường, không có động tác cũng như lời thoại nào. Thời Noãn nghĩ vấn đề chắc nằm ở cô chứ không thể nào là do anh ta.

Cô hỏi đạo diễn, "Đạo diễn Lâm, vừa nãy em diễn không ổn sao ạ?"

Đạo diễn Lâm không nói gì bởi ông ta cũng không biết, chỉ có thể ném ánh mắt cầu xin về phía Lục Chi Hằng, "Lục tổng, anh nói..."

Lục Chi Hằng hờ hững nhìn Thời Noãn, bình luận một câu, "Động tác và vẻ mặt của em quá cứng."

Có sao? Đạo diễn Lâm ngờ vực, bao nhiêu năm quay phim truyền hình mà sao ông ta không nhìn ra?

Nhưng Lục Chi Hằng là tổng giám đốc nên anh nói có thì là có, ông ta gật đầu, nét mặt nghiêm túc, "Đúng, Lục tổng nói đúng. Em cứ nghe theo Lục tổng đi."

Thời Noãn không nghĩ người chỉ ra lỗi lại là Lục Chi Hằng. Cô hứa với anh, "Thầy Lục, lần quay sau em sẽ điều chỉnh lại tâm trạng ạ."

"Không cần." Lục Chi Hằng nhìn cô, "Em không đủ kinh nghiệm trong việc này thành ra kỹ năng diễn cảnh này cũng không khá lên được, tìm thể thân đi."

Anh quay đầu lại hỏi đạo diễn, "Có thể sử dụng thể thân không?"

"Được! Tất nhiên là được rồi!" Ông ta nhanh chóng trả lời.

Cũng không phải là đi tranh giải Oscar gì hết, đây chỉ là một bộ phim tình yêu bình thường. Máy bộ phim khác cũng ít dùng thể thân nữa.

Nửa tiếng còn lại, Thời Noãn ngồi bên cạnh Lục Chi Hằng nhìn thể thân của cô diễn cảnh thân mật với Thẩm Luật Thông.

Cô nhẹ nhàng thờ ra nhưng tâm trạng cũng có hơi sa sút. Lục Chi Hằng không phải là người chuyên nghiệp nhưng lại nhìn ra được vấn đề, vậy thì lúc này cô phải diễn tệ tới cỡ nào đây, mất mặt quá đi mất.

Thời Noãn than thở trong lòng. Đột nhiên một hộp socola xuất hiện trước mặt cô, là loại giống hệt như lần trước Lục Chi Hằng cho cô.

Cô ngẩng đầu, Lục Chi Hằng cười dịu dàng, có chút áy náy, "Lần trước muốn đưa cho em nhưng lại quên mất."

"Em cảm ơn ạ." Thời Noãn vui vẻ nhận lấy, tâm trạng cũng tốt hơn. Đồ ngọt luôn có thể chữa lành cho cô, huống chi còn là đồ của Lục Chi Hằng tặng.

Nhưng mà lần đó cũng lâu lắm rồi, vậy mà anh vẫn còn nhớ.

Cô mở hộp, lấy ra một viên. Cô lột vỏ màu xanh nhạt bao bọc bên ngoài nhưng không ăn mà lại hỏi, "Thầy Lục, thầy có muốn ăn thử không ạ?"

Lục Chi Hằng không bao giờ ăn đồ ngọt nhưng không hiểu vì sao lại gật đầu, hé miệng ra để cô đút cho mình ăn.

Ngón tay cô hơi lạnh, tiếp xúc với môi anh. Thời Noãn đỏ mặt rút tay về, xấu hổ cúi đầu.

"Hóa ra là ngọt như vậy." Anh cười khẽ, xúc động nói một câu.

Thời Noãn gật đầu, "Dùng vậy, em đã ăn qua rất nhiều nhãn hiệu socola khác nhau nhưng đây là loại ngọt nhất ạ."

Lục Chi Hằng cười, cũng không giải thích rằng anh nói ngọt, nhưng không phải là đang nói về socola.

Công việc kết thúc lúc bảy giờ tối, mọi người cùng nhau đi đến quán đồ nướng bên cạnh quán ăn hải sản.

Thời Noãn vốn định mời Thẩm Luật Thông một ngày nào đó đi ăn đồ hải sản đất tiền để cảm ơn anh ta. Nhưng không ngờ Thẩm Luật Thông lại đề nghị đi ăn đồ nướng, không lẽ anh ta lo rằng cô mới quay phim đây nên không trả nổi tiền com sao?

Lúc gọi món, Thời Noãn vô tình hỏi thì Thẩm Luật Thông nghiêm túc giải thích---

"Tại vì em mời khách nên tôi không thể để em tiêu tiền nhiều quá được."

Một câu tỏ vẻ vô cùng quan tâm. Cả đoàn phim không hẹn mà cười, nhao nhao cả lên.

Trên mặt Lục Chi Hằng ngoài nét lạnh lùng thì không có gì.

Nhưng thân phận anh quá cao, bình thường ăn nói rất có ý tứ nên mọi người không quan tâm về mặt lạnh của anh. Họ chỉ tò mò rằng vì sao anh lại đến đây.

Thời Noãn bị họ trêu chọc nên hơi xấu hổ, đỏ mặt nhìn thực đơn gọi món sau đó trả lại cho phục vụ.

Thịt nướng, bia và các loại đồ nhắm được mang lên, không khí trên bàn càng náo nhiệt.

Thẩm Luật Thông là người có tên tuổi nhưng không tự cao tự đại lại hài hước, Thời Noãn thì lại dịu dàng nên mọi người nói chuyện rất thoải mái.

Sau khi ăn không biết sao mọi người lại cùng nhau coi một ngữ mười hai chòm sao. Cô nàng trợ lý sản xuất - Lý Đình hỏi Thời Noãn, "Chị Noãn Noãn, chị thuộc cung nào vậy? Em có biết một chủ blog tên là Ma nữ Tiểu Vu bình dị, cô ấy có tới sáu triệu fan lận."

"Mấy cái cung hoàng đạo này cô ấy nói chuẩn lắm đó ạ." Cô ấy lại nói thêm một câu.

"Mấy cái này toàn là đồ tào lao." Anh trai quay phim không thèm liếc mắt qua, "Không được mê tín, mấy cô đừng có lừa con gái nhà lành nữa."

"Không phải đâu ạ. Em cũng biết tới chủ blog mà Đình Đình nói, cô ấy đúng là bói chuẩn thật đó." Thiển Thiển nói.

"Năm ngoái, Tiểu Vu đã bói được vận xui của Trịnh Húc, cô ấy nói vợ chồng anh ta rất thích ân ái trước mặt người nhưng hôn nhân sẽ không bền lâu. Kết quả là, nửa tháng sau Trịnh Húc bị bắt gặp đi ngoại tình ở khách sạn. Bị chửi không ngớt."

Lý Đình hớn hờ vì có người chung chí hướng, hào hứng nói, "Nửa năm trước chủ blog và Chu Khải Hiên cùng quay chương trình, cô ấy nói vào cuối tháng sáu trong năm, sự nghiệp của anh ta sẽ có một chút vấn đề."

"Không lâu sau đó, Chu Khải Hiên có bê bối lừa đảo trong việc từ thiện, không ít fan hâm mộ quay lưng, bị hủy vài hợp đồng quảng cáo, lúc đó anh ta thật sự vô cùng suy sụp đó ạ."

Thần kỳ như vậy sao? Thời Noãn có chút hứng thú.

Trước kia lúc học trung học, mấy nữ sinh rất thích tìm tòi về mấy cái chòm sao, nhóm máu gì đó. Nhưng mà lúc đó cô không quan tâm đến, chỉ tập trung học thôi.

"Sinh nhật chị tháng mười hai." Cô nghĩ nghĩ, "Chắc là cung Ma Kết nhỉ?"

"Đúng rồi, là cung Ma Kết ạ." Lý Đình vào Weibo tìm bài viết về chòm sao của chủ blog.

"Cung Ma Kết có tính kiên nhẫn, làm việc cẩn thận, tốt bụng nhưng đôi khi lại rất cố chấp nên dễ đi vào ngõ cụt. Chị Noãn Noãn, chị thấy có đúng không ạ?" Cô ấy hỏi.

"Chắc là vậy." Thời Noãn không chắc lắm, vì cô và bản thân cô giống như có một tầng sa mỏng ngăn cách ở giữa, không thể nào xác định rõ được.

Thiển Thiển lại nói chắc nịch, "Chị Noãn Noãn, em thấy Tiểu Vu nói đúng lắm đó. Tính cách chị giống y chang vậy luôn."

"À, còn có thêm nữa. Trong năm nay cung Ma Kết sẽ có rất nhiều vận may, sự nghiệp thăng tiến. Mọi ước nguyện đều đạt được, đôi khi còn vượt xa mong đợi, may mắn năm phần. Còn về phần tình cảm thì..."

Lý Đình nhìn vào bài viết cười tủm tỉm rồi nói: "Cung hợp với Ma Kết nhất là Kim Ngưu vui tính, còn đối nghịch với Ma Kết nhất là Sư Tử sĩ diện cao, có lòng chiếm hữu mạnh."

Lục Chi Hằng nghe vậy thì giật giật khóe môi, cười khẽ. Anh thấy mấy cái này đúng là nhắm nhĩ.

Mỗi người có một tính cách khác nhau, sao có thể dựa vào chòm sao mà chia ra thành mười hai kiểu như vậy được?

Nhưng mà...Xem qua một chút cũng không sao.

Lục Chi Hằng nhập sinh nhật mình lên Baidu, thấy kết quả là: Ngày hai mươi bảy tháng bảy, cung Sư Tử.

Haha, anh biết mấy cái này không tin được mà.

"Ngay cả người yêu thích hợp nhất cũng có thể bói được sao?" Thời Noãn nhin không được cười rộ lên.

"Tất nhiên rồi!" Lý Đình và Thiển Thiển vô cùng tin tưởng.

Lúc đầu chỉ có mấy người con gái bọn cô nói chuyện, sau lại có Thẩm Luật Thông đột nhiên nói, "Không phải trùng hợp quá sao? Tôi là cung Kim Ngưu nè."

Câu này khiến người ta nghĩ ngợi sâu xa, cả phòng lại trở nên ồn ào.

"Nếu không thì..." Anh ta nhướng mày nhìn Thời Noãn, "Em xem thử coi tôi có ổn hay không."

Nghe anh ta nói, Thời Noãn vô thức nhìn thoáng qua Lục Chi Hằng rồi lập tức thu tầm mắt về.

Anh làm như không nhìn thấy, cô làm như vậy thì giống như đang cố tình muốn anh để ý tới.

"Anh đừng có chọc tôi nữa." Cô lắc đầu, không coi những lời đó là thật, "Tôi không dám tranh chồng với mấy ngàn vạn cô gái ngoài kia đâu. Tốt nhất anh đừng để cho fan biết nha, chứ không là tôi sẽ bị chửi từ giờ tới sang năm đó."

Thẩm Luật Thông cúi đầu cười, uống cạn bia trong chai, "Ngại quá, là lỗi của tôi rồi."

Anh ta đã nói như vậy thì Thời Noãn cũng không thấy có gì lạ, chỉ xem như là một khúc nhạc dạo ngắn để giúp mọi người trở nên vui vẻ.

Choi bồi đến tận mười một giờ. Sau khi Thời Noãn thanh toán xong thì mọi người ngồi xe của mình về nhà.

Cô ngồi xe Lục Chi Hằng về nhà, ngồi ở ghế trước bên cạnh tài xế.

Cả đoạn đường có hơi yên lặng.

Thời Noãn nghĩ rằng cô có thể cảm nhận rõ rệt được sự thay đổi trong cảm xúc của Lục Chi Hằng.

Ví dụ như bây giờ, cô có thể thấy được anh không được vui vẻ.

Tối hôm nay anh không nói lời nào. Mặc dù bình thường đúng là anh không nói nhiều nhưng tối nay anh rất trầm mặc.

Cô có chút hối hận rồi, đáng lẽ không nên mời anh đi ăn.

Chỉ cần nghĩ cũng biết kiểu người như Lục Chi Hằng sao có thể thích cái quán đồ nướng dầu mỡ, ồn ào đó được!

Khi xe đến nơi Thời Noãn chủ động nói, khẽ gọi, "Thầy Lục..."

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Sao vậy?"

Giọng nói lạnh lùng thờ ơ, Thời Noãn càng chắc rằng anh không vui.

Không vui thì phải đấy, nhưng mà phải đấy làm sao thì Thời Noãn lại không biết.

Đột nhiên cô nghĩ ra được một cách, đôi mắt đẹp ngậm ý cười, "Thầy Lục, em mới học được một trò ảo thuật, để em làm cho thầy xem nhé."

Cô nhiệt tình như vậy nên Lục Chi Hằng gật đầu, "Được."

Thời Noãn rất tin tưởng vào tay nghề của mình. Cô đã biểu diễn cho Thẩm Luật Thông, Thiên Thiên, cô trợ lý sản xuất, anh trai quay phim, tất cả đều đã được xem qua, lúc nào cũng thành công.

Thời Noãn ho một tiếng, trong lòng nhắc nhở không được để lộ sơ hở, cô bắt đầu biểu diễn.

Cuối cùng lại thất bại!!

Thời Noãn tròn mắt, không thể tin được nhìn chằm chằm quả quýt nhỏ rơi ra khỏi tay, đau lòng nói, "Rõ ràng mấy lần trước làm không chệ vào đâu được mà."

Rốt cuộc Lục Chi Hằng cũng bị dáng vẻ ngốc nghếch của cô chọc cười.

Ảo thuật thất bại nên vô cùng mất mặt, nhưng mà anh lại cười nên chắc là đỡ được rồi nhỉ?

Thời Noãn thờ phào, nghiêm túc thả dao cù vào trong tay anh, "Thôi vậy, coi như em mời thầy ăn quýt nhé."

"Cảm ơn." Anh càng cười tươi hơn.

Hai người xuống xe cùng đi vào thang máy, Lục Chi Hằng đột nhiên hỏi, "Em thấy có tin được mấy cái chòm sao này được không?"

Thời Noãn sùng sốt, nhớ tới cuộc nói chuyện lúc nãy, nói, "Mấy chuyện này tin cũng được, mà không tin cũng được ạ."

"Vậy em tin sao?" Anh nhìn cô.

Thời Noãn không trả lời anh ngay mà lại nói, "Lúc trước em có một người bạn. Cô ấy lúc nào cũng nghĩ mình là cung Bạch Dương, ngày nào cũng cầm sách về chòm sao xem vận mệnh của mình, còn phân tích tính cách thông qua chòm sao nữa ạ."

"Cô ấy cứ nói với em là những điều đó vô cùng chính xác. Cho đến khi được nghỉ Tết về quê..."

Thời Noãn cười hi hi để lộ hai chiếc răng khểnh đáng yêu, "Bạn của em mới biết ngày sinh trên căn cước bị ba mẹ ghi nhầm. Thật ra, cô ấy không là một con dê trắng mà lại cung Xử Nữ cầu toàn."

Vậy ý cô là không tin rồi.

Vừa nói xong thì thang máy đến nơi, Thời Noãn cười chào tạm biệt với anh.

Mười mấy giây sau cửa thang máy đóng lại Lục Chi Hằng mới cúi xuống nhìn quả quýt màu cam ở trong tay, tâm trạng tốt hơn một chút.

Lục Chi Hằng quẹt thè phòng mờ cửa, anh đi vào phòng tắm rửa tay sạch sẽ rồi mới ngồi xuống ghế.

Ngón tay thon dài lộ vô quýt, vị ngọt thoang thoảng trong không khí.

Điện thoại kêu một tiếng báo có tin tức từ Weibo.

Lục Chi Hằng bỏ một mùi quýt vào miệng, nhìn thoáng qua---

Tiêu đề đầu trang là: Nam chính nữ phụ bộ phim có hành động ngọt ngào, thân mật tại trường quay. Thẩm Luật Thông dạy ảo thuật."

Lục Chi Hằng vuốt nhẹ môi dưới rồi ném vô quýt vào thùng rác, rút giấy lau nước trên tay.

Thời Noãn vừa về phòng, chưa kịp nghỉ thì đã có điện thoại.

Ngô Lệ tò mò hỏi cô, "Noãn Noãn, em với Thẩm Luật Thông không có chuyện gì đó chứ?"

"Giữa em và anh ta không có gì hết ạ." Thời Noãn thả túi xách xuống, máng áo lên kệ, hỏi, "Sao chị lại nghĩ như vậy ạ?"

Ngô Lệ nghiêm túc nói: "Video Thẩm Luật Thông dạy em làm ảo thuật bị phóng viên quay lại, bây giờ đã tung lên mạng rồi."

"Vội lại hôm qua anh ta lại đăng bài Weibo giúp em. Em có biết với tiếng tăm của anh ta thì đăng đại một bài quảng cáo lên Weibo là lấy bao nhiêu tiền không?"

Thời Noãn không biết phải nói gì. Cô đột nhiên nhận ra rằng chỉ mời com thì không có thành ý gì cả, không thì phát hồng bao qua Weibo cho anh ta để cảm ơn được không nhỉ?

Ngô Lệ xem sự im lặng của cô là thừa nhận, cuối cùng vẫn nói ra, "Noãn Noãn, không phải là chị can thiệp chuyện tình cảm của em. Chị chỉ muốn nói, vị thế của em vẫn chưa vững, nếu hẹn hò với Thẩm Luật Thông thì chị có hại chứ không có lợi."

Chị ấy tiếp tục nói đạo lý, "Mặc dù Thẩm Luật Thông đang là ngôi sao hot nhưng fan hâm mộ phần lớn là mấy cô gái trẻ tuổi, chửi rất ghê. Lúc trước có một sao nữ muốn dựa vào danh tiếng của anh ta để lặn xê trên chương trình giải trí."

"Tất nhiên là với cái loại chuyện như trên thì đoàn đội của cô ta làm không được trong sạch cho lắm. Nhưng mà fan của anh ta còn ác hơn, làm di ảnh, tặng hoa dãn mặt, văng tục phỉ khoa mắng nhiếc gia đình cô ta. Cô ta bị fan hành hạ tới nỗi mắc bệnh trầm cảm."

Thời Noãn nghe mà thấy sợ, khẳng định, "Không phải, chị Lệ, em với anh ta không có quan hệ gì hết!"

Nghe thấy cô nói thế Ngô Lệ mới miễn cưỡng mà tin, trước khi cúp máy còn không quên dặn cô mấy câu.

Chuyện này là gì đây?

Thời Noãn thấy buồn cười, nhưng cũng quyết định từ nay về sau phải giữ khoảng cách với anh ta.

Cô thay áo ngủ, cột tóc lên, ngồi vào bàn trang điểm tẩy trang.

Nhưng Wechat lại báo có tin nhắn, nghĩ rằng chị Lệ lại không yên lòng về cô. Đặt chai nước tẩy trang xuống bàn, cô cầm điện thoại lên xem.

Không phải Ngô Lệ mà là Lục Chi Hằng nhắn tin cho cô, nội dung có hơi khó hiểu.

Lục: [Quýt em tặng tôi rất chua.]

Có ý gì đây...

Thời Noãn không hiểu, nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ rồi.

Nửa đêm anh nhắn tin cho cô chỉ để chê quýt chua thôi sao?

Quýt chua thì cũng đâu thể trách cô được, sao mà cô có thể nhìn một cái là biết quýt chua hay ngọt chứ?

Mà anh còn nói là "rất" chua, như kiểu là cô cố tình vậy. Từ khi nào mà thầy Lục lại nói chuyện như vậy vậy?

Cô đang suy nghĩ thì tin nhắn lại được gửi qua: [Tôi đang ở trước cửa phòng, có thể mở cửa không?]

Đã trễ như vậy mà anh còn tới, chắc là có chuyện quan trọng muốn nói.

Cô để điện thoại lên bàn, vội vàng chạy tới mở cửa, "Thầy Lục, thầy vào đi ạ."

Lục Chi Hằng đi vào, hơi mắt tự nhiên, ánh mắt nhìn cô cũng nóng rực.

Thời Noãn cúi đầu nhìn, lúc này mới nhớ cô mặc váy ngủ thất đại đi mở cửa.

Bên trong không mặc áo ngực, đai áo lỏng lẻo làm lộ một mảng ngực trắng nõn!

"Thầy Lục, thầy...thầy ngồi ghế đi ạ, em, em, chờ em một chút ạ." Thời Noãn ngượng đến nỗi nói năng lộn xộn, chạy như bay vào phòng, lấy đại một chiếc áo khoác mặc vào.

Cô đỏ mặt đi ra ngoài, yếu ớt nói với Lục Chi Hằng, "Thầy Lục, thầy tìm em có chuyện gì không ạ?"

"Em còn nợ tôi một thứ, bây giờ trả có được không?" Lục Chi Hằng đứng lên, ánh mắt nhìn cô trở nên sáng rực.

"Dạ?" Thời Noãn lơ mơ, ngạc nhiên hỏi, "Em có nợ thầy cái gì sao ạ?"

Lục Chi Hằng đi lại gần cô, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, nhân lúc cô còn đang kinh ngạc hôn lên đôi môi hồng nhuận đó.

"Lúc trước em nợ tôi một nụ hôn, bây giờ tôi muốn đòi lại có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khi Lục Chi Hằng hôn, Thời Noãn cảm giác hình như tim ngừng đập vài giây, đầu óc trống rỗng.

Bên tai chỉ có tiếng "Ong, ong", thậm chí cô còn nghĩ liệu có phải đang gặp ảo giác hay không.

Nhưng Thời Noãn lập tức biết được cô không phải đang nằm mơ.

Hơi thở của anh phả vào mặt, mùi hương lá thông vô cùng chân thực, cho cô cảm giác yên tĩnh sau cơn mưa.

Mà anh còn trần trọc, cọ xát môi cô. Anh lại hôn mãnh liệt hơn, khiến cô khó mà không chú ý được.

Mặt cô đỏ lên, tai nóng rực, rõ là không uống rượu nhưng Thời Noãn lại thấy mình say, rất say.

Hô hấp trở thành một việc khó khăn, cô không biết phải thở như thế nào cho đúng.

Theo lý thuyết, cô nên nhanh chóng đẩy anh ra. Có người nào mà vừa đến đã ôm, không nói một lời đã hôn.

Ngoại trừ cái lần vô tình ở nhà anh thì đây là nụ hôn đầu tiên đúng nghĩa của cô!

Nhưng mà cô thích anh. Thời Noãn không kìm lòng được, nhón chân lên, nhắm mắt lại, vòng tay ôm lấy eo anh. Cô không thuần thục, rất vụng về nhưng lại cực kì nghiêm túc nhận lấy nụ hôn của anh.

Đây là lần đầu tiên cô biết được cảm giác khi thân mật cùng người mình thích.

Rất hồi hộp, rất ngại ngùng nhưng lại vui đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, dường như có người đang nhẹ nhàng nhảy múa trong cô.

Không biết qua bao lâu, Lục Chi Hằng cũng dừng lại, cúi đầu nhìn cô gái đang nhắm mắt, hàng lông mi rung nhè nhẹ trong lòng mình.

Không thể nào vui hơn nữa, giờ đây giống như có một trận gió lớn thổi qua làm rừng núi trở nên mát mẻ.

Anh cong môi, im lặng cười, giống nói vui vẻ, tốt bụng nhắc nhở cô, "Noãn Noãn, mở mắt được rồi."

Mở được rồi sao?

Thời Noãn không dám, mặt cô đang nóng rực lên. Cô tự hỏi trong lòng không biết lúc này có căng thẳng quá hay không.

Thời Noãn hít sâu một hơi, lo lắng mở mắt ra. Vừa ngẩng đầu lên là nhìn thấy đôi mắt ngầm ý cười của Lục Chi Hằng.

Nhìn được một lúc, Thời Noãn bắt đầu tức giận. Cô thừa nhận mình không chỉ nhỏ mọn mà còn thù dai.

Lúc trước anh từ chối cô đã nói đến nỗi khiến cho cô vô cùng đau khổ, khóc lâu làm cho mắt sưng hết lên, đã vậy còn rượu chè, ăn uống quá độ, hại cô tăng lên bốn ký.

Nhưng bây giờ đêm hôm khuya khoắt, anh lại chủ động chạy tới hôn cô.

"Lúc đó anh..." Thời Noãn vô cùng tức giận hỏi anh. Nhưng dẫu sao cũng là lần đầu tiên bị người ta hôn, vẫn rất ngại ngùng, không được mấy phần khí thế.

"Không phải anh nói..." Mặt cô ửng đỏ, ánh mắt tựa hồ nước xuân, hô hấp dồn dập. Giọng cô mềm nhũn giống như đang làm nũng. "Một ngày là thầy, cả đời là cha sao?"

"Ừ." Lục Chi Hằng cười, lại hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp của cô, "Cho nên, em có thể gọi anh là cha."

Trên mặt anh đầy ý cười, nói chuyện không đúng đắn, "Nếu em thích gọi cha cho có tình thú thì anh cũng chịu được."

Thời Noãn:?!

Ai thích cái kiểu tình thú này chứ! Cô không thích chút nào đó, chịu chưa? Chẳng phải đó là lý do anh từ chối cô sao? Còn nói là không chấp nhận tình yêu thầy trò.

Lúc này cả người Thời Noãn còn bám vào người Lục Chi Hằng như gấu koala.

Nhưng bây giờ cô đang tức giận, buông lỏng cánh tay đang ôm anh ra. Nhưng vừa mới thả ra thì cả người trở nên không có sức, hình như còn muốn ngã oạch xuống nữa, dọa cho cô phải ôm anh lại, còn ôm chặt hơn so với lúc này.

"Sao vậy?" Lục Chi Hằng cười.

"Hình như chân em...không đứng vững được ạ." Giọng Thời Noãn nhỏ xíu, chôn mặt vào ngực anh, không dám nhìn lên.

Cô thấy lần này thật sự mất mặt. Bị anh hôn đến nỗi run chân, chắc anh sẽ trêu cô chết mất.

"Hóa ra Noãn Noãn nhà anh nhạy cảm như vậy." Lục Chi Hằng lại cười, sờ tóc cô.

Anh, nhà anh, cô là của anh khi nào..

Thời Noãn chỉ muốn vui mặt sâu hơn. Một khi Lục Chi Hằng đã nghiêm túc chộc ghẹo thì cô không thể nào chống lại được.

Nhưng Lục Chi Hằng không muốn tha cho cô. Anh bế cô vào phòng trong, để cô lên giường.

Đôi mắt trong suốt của Thời Noãn lấp lánh nước nhìn anh, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Cô căng thẳng không biết làm sao, giọng nói mềm mại, "Lục Chi Hằng, anh, anh làm gì vậy?"

Sao anh lại ôm cô lên giường, không lẽ vừa mới quen nhau đã muốn ây ấ sao? Cô chưa chuẩn bị tâm lý tốt, như vậy nhanh lắm.

Lục Chi Hằng nghiêng người lại gần, miệng nở nụ cười trong sáng, tò vò quan tâm, "Hôn ở trên giường để chân của Noãn Noãn nhà anh đỡ bị run."

"Nhưng không phải chúng ta vừa hôn xong sao ạ?" Thời Noãn hoang mang. Đầu cô trống rỗng, hoảng vô cùng, không được tỉnh táo, "Sao lại...hôn nữa ạ?"

"Hừm." Lục Chi Hằng nhẹ nhàng nói, "Lúc này là tiền vốn, nhưng mà em nợ anh lâu quá nên bây giờ anh muốn lấy lại."

Anh không biết xấu hổ mà nói nghiêm túc như vậy, Thời Noãn sao mà có thể đấu lại anh.

Hôn rồi lại hôn, cô bị anh đẩy ngã trên giường.

Mái tóc đen nhánh xõa tung, áo khoác trên người cô cũng không thấy đâu, chỉ còn lại váy ngủ.

Như vậy cũng tiện cho Lục Chi Hằng. Tay anh vòng ở eo cô từ từ dời lên trên, nắm lấy đôi gò bồng mềm mại mà anh đã ao ước bấy lâu.

Mềm quá, anh muốn dùng lực hơn nữa nhưng lại sợ làm đau cô.

Cảm giác lạ lẫm khiến Thời Noãn bối rối, kêu lên, "Lục Chi Hằng, em còn chưa...chưa có chuẩn bị xong."

"Đừng sợ." Giọng Lục Chi Hằng khàn đi, cố gắng chịu đựng.

Anh rút tay về, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô như muốn trấn an, "Anh không làm nữa."

Hơi thở Thời Noãn lộn xộn, giọng nói ngọt ngào mềm mại, "Vậy anh thả em ra đi mà..."

Bây giờ hai người còn ôm chặt, dán sát vào nhau. Tất cả mọi cảm xúc đều vô cùng chân thật nên cô có thể cảm nhận được, chỗ đó của anh.....đang có phản ứng.

Cứ ôm như vậy là càng ác liệt hơn nữa.

"Để cho anh ôm một chút nữa, có được không em?" Anh cúi đầu, gọi tên cô như muốn cầu xin, "Noãn Noãn."

Giọng anh rất ấm áp, như gió xuân thổi qua hai bờ Giang Nam.

Có rất nhiều người gọi cô như vậy, như từ trước đến nay chưa có ai gọi mà dễ nghe như anh.

Anh chỉ cần nói hai chữ như vậy là cô có thể nhường rồi lại cứ nhường anh. Cứ ôm thêm một chút thì cũng đâu có sao.

Rốt cuộc Thời Noãn cũng biết được, nguyên tắc của cô cũng không là gì khi đối diện với người mình yêu, làm sao mà có thể cứng rắn được chứ.

"Dạ." Cô đáp lại, cười khẽ, "Muốn ôm bao lâu cũng được ạ."

Lục Chi Hằng ôm cô rất lâu. Như thể đang ôm bảo bối quý giá nhất, đã có được thì không thể nào mà dễ dàng buông tay.

Trong phòng yên lặng. Thời Noãn nghe thấy anh từ từ thở chậm lại, sau đó cô nghe thấy anh nói, "Thật xin lỗi."

Hà, sao còn nói xin lỗi với cô?

"Anh có lỗi gì ạ?" Cô hỏi.

Anh không nói gì.

Thời Noãn dùng sức chui ra khỏi ngực anh, lấy tay chống cằm. Cô nghĩ kỹ, nói, "Lục Chi Hằng, có phải cuối cùng anh cũng nhận ra rằng đó từ chối em là một quyết

định sai làm không ạ?"

Cô tiếp tục suy nghĩ, cảm thấy mình càng nói càng có lý. Cô liếc anh một cái như đang hờn trách, "Lúc em tỏ tình thì anh cũng không thêm suy nghĩ kĩ, cứ vậy mà từ chối em."

"Bây giờ ngẫm lại, có phải anh thấy lúc trước mình làm sai, khiến em đau lòng nên bây giờ xin lỗi em."

Lục Chi Hằng gật đầu, không từ chối mà thái độ còn vô cùng thành khẩn, "Đúng vậy, đều là lỗi của anh khiến em đau lòng. Thật xin lỗi, sau này anh sẽ không như vậy nữa."

Thật ra lý do anh xin lỗi không hẳn chỉ là việc này.

Nguyên nhân chính thật ra là do anh thấy cô quá tốt, tốt đến nỗi anh không xứng với cô. Nhưng vì bản thân quá tham lam sự ảm áp của cô mà lại giữ lấy cô không buông.

Giống như người được gặp nắng ấm thì không muốn chịu đựng sự tối tăm nữa. Anh đã gặp được cô rồi thì không muốn quay lại cái khoảng thời gian cô độc một mình nữa.

Thời Noãn nở nụ cười, tốt bụng nói: "Không sao, em tha thứ cho anh."

Dù sao thì cô cũng chưa từng thật sự trách anh.

Thời Noãn đột nhiên nhớ tới việc tẩy trang, hôn tận hai lần rồi chắc lớp trang điểm trên mặt đã tèm lem hết cả! Nhưng cô vừa ngồi dậy thì Lục Chi Hằng lại kéo xuống nằm, muốn ôm cô vào lòng.

"Em đi tẩy trang đã." Thời Noãn nhẹ nhàng nói.

Lục Chi Hằng không buông, nghiêm túc dạy dỗ, "Noãn Noãn, em phải hiểu được là nói phải giữ lời."

Thời Noãn không hiểu cho lắm.

Lục Chi Hằng vòng tay ôm chặt cô, "Em đã nói, muốn ôm bao lâu cũng được."

"Anh còn muốn ôm, chưa có ôm đủ đâu."

Thời Noãn "...". Sao nghe như con nít làm nũng vậy nè?

Không không không, chắc là cô nghe lầm rồi!

Thời Noãn không biết rốt cuộc hai người đã ôm bao lâu.

Lục Chi Hằng không chịu buông tay, cô bối rối rồi cứ thế mà dựa vào ngực anh ngủ thiếp đi.

Cô ngủ vô cùng thoải mái, ngủ thẳng một giấc tới sáng mà không mơ mộng gì, ngay cả khi anh rời đi lúc nào cũng không biết.

Buổi sáng lúc soi gương, Thời Noãn thấy không chỉ có miệng sưng mà xương quai xanh còn có mấy vết đỏ nhạt.

Da cô trắng nõn nên nhìn thấy rất rõ, giống như mấy đóa mai đỏ rơi trên tuyết trắng.

Không lẽ cái này là dấu hôn trong truyền thuyết? Hôm qua họ hôn nhau kịch liệt dữ vậy sao? Cô nhỏ giọng lầm bầm, dùng phấn lót che lại.

Khi Thiến Thiến tới đưa bữa sáng, mắt nhìn chằm chằm vào sau cổ cô, nghi ngờ hỏi, "Chị Noãn Noãn, sao ở cổ chị đỏ vậy ạ?"

Dù có cẩn thận thế nào vẫn có sơ sót!

Thời Noãn giật mình, lại tò mò, Lục Chi Hằng hôn cổ cô lúc nào mà sao cô không biết.

Thời Noãn sờ cổ, giải thích, "Chắc là bị muỗi cắn. Em không nói chị cũng không biết, bây giờ mới thấy ngứa."

"Tháng mười một mà còn có muỗi sao?" Thiến Thiến buồn bực, "Chị ăn sáng đi ạ, em đi xuống dưới lấy cho chị chai nước hoa."

Sau khi Thiến Thiến đi rồi, Thời Noãn ngồi trước bàn ăn cầm lấy miếng bánh mì, lòng không yên phết mứt dâu lên trên.

Rốt cuộc ý nguyện cũng đã thành nhưng Thời Noãn lại lo rằng chuyện tối qua chỉ là một giấc mộng đẹp, ít nhất mấy cái vết Lục Chi Hằng để lại trên người cô lúc đó vẫn còn đây---

Bây giờ cô đã có bạn trai, là Lục Chi Hằng, là người mà cô thích.

Cô cắn bánh mì, mứt dâu rất ngọt, trong lòng cô càng ngọt hơn.

Thời Noãn cười thành tiếng, lấy điện thoại nhắn tin: [Lục Chi Hằng, bây giờ quan hệ giữa chúng ta là bạn trai - bạn gái sao ạ?]

Mặc dù họ ôm hôn đều là rồi nhưng để chắc chắn thì vẫn phải xác minh lại lần nữa, nhờ đâu anh không nhận làm bạn trai thì biết làm sao đây.

Người nào đó trực tiếp gọi điện thoại, "Ngủ một giấc xong quên luôn rồi sao? Xem ra tối hôm qua anh hôn chưa đủ nhì."

Hôn tận hai lần, cộng lại hơn nửa tiếng, ít chỗ nào?

Thời Noãn đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích, "Không phải, em chỉ muốn xác nhận lại với anh, đỡ phải hiểu lầm ạ."

Lục Chi Hằng trầm giọng cười, "Sau này anh phải hôn nhiều hơn để Noãn Noãn nhà ta có ấn tượng sâu sắc về mối quan hệ này. Nhưng mà...."

Anh dùng một chút rồi lại nói, "Noãn Noãn nhà mình quá nhạy cảm, sau này hôn nhớ phải ôm chặt anh để tránh run chân rồi té nữa."

Anh dùng giọng nói như rượu được ủ lâu năm để trêu ghẹo cô làm cho cô có cảm giác choáng váng giữa ban ngày, giống như đang say.

Thiến Thiến mang nước hoa lên, muốn thoa chỗ bị muỗi cắn giúp cô, Thời Noãn không cho.

"Không sao, tự chị làm được rồi." Cô cầm lấy chai nước hoa từ tay Thiến Thiến, đi tới bàn trang điểm giả vờ thoa lên.

Thiến Thiến vô tình hỏi một câu, "Chị Noãn Noãn, không phải là tới trường quay trang điểm sao ạ? Sao chị lại đánh má hồng trước rồi?"

Thời Noãn: "..."

Cô không có đánh má hồng, chỉ là cô có một người bạn trai thích chọc ghẹo cô thôi.

Có cách nào khiến cho da mặt dày không nhĩ? Phương pháp dạy online các kiểu, bây giờ vô cùng khẩn cấp rồi.

Lúc Thời Noãn đi đến trường quay còn sờ dấu hôn mấy lần. Cô không nhớ được anh hôn chỗ này lúc nào, chẳng lẽ bị hôn tới nỗi mất trí nhớ luôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Buổi sáng Thời Noãn đến trường quay, Yên Mi cũng đã quay trở lại.

Quan hệ của hai người trước kia không được tốt, sau chuyện vừa rồi thì có thể chửi nhau công khai luôn.

Thời Noãn biết Yên Mi tính tình ngang ngược phách lối, chút chuyện nhỏ thôi cũng đủ để cô ta giận sôi lên. Nên trước khi quay, Thời Noãn đã chuẩn bị tinh thần là sẽ rất mệt mỏi, nói không chừng là còn làm âm lên. Không ngờ lúc quay thật sự lại vô cùng thuận lợi.

Thời Noãn còn chú ý thấy Yên Mi đối xử với cô hình như là...rất khách khí, lễ phép?

Lúc nói chuyện với cô cũng không hắt cằm, nhìn người đời bằng nửa con mắt như trước nữa, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thật sự không tưởng tượng đi.

Vì sao mà thái độ của Yên Mi đối với cô đột nhiên thay đổi hoàn toàn thì Thời Noãn hoàn toàn không nghĩ ra được.

Mặc dù chuyện này khiến cho cô phải nghĩ ngợi đến đâu đâu nhưng cũng được coi như là chuyện tốt.

Bởi vì quay phim vô cùng thuận lợi nên sớm hoàn thành công việc, cô được trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Thời Noãn về khách sạn sớm hơn mọi ngày một tiếng đồng hồ. Cô mở cửa ra thì nhìn thấy Ngô Lệ ngồi đợi ở ghế salon.

"Chị Lệ, sao đột nhiên chị tới đây vậy ạ?"

"Tuần sau có một buổi dạ tiệc từ thiện của hãng son em đại diện." - Ngô Lệ đưa hợp đồng cho cô.

"Đây là những hạng mục của họ. Chị có việc đi ngang qua đây nên đem tới cho em coi qua."

Chị ấy liếc mắt thấy trên cổ Thời Noãn có mấy vết đỏ, lo lắng hỏi: "Sao chỗ này lại đỏ lên vậy, em có bị dị ứng không?"

Trong mắt Thời Noãn có vẻ bối rối.

Cô có bôi kem che khuyết điểm rồi mà, không lẽ bị trôi nhanh như vậy à? Nếu như bị biết đây là dấu hôn thì nhục mặt lắm.

Đều tại Lục Chi Hằng, hôn thì hôn đi, để lại dấu làm gì không biết!

Cô cố gắng bình tĩnh lập lại lý do buổi sáng, "Tại tối hôm qua em bị muỗi cắn ạ. Không có sao đâu chị Lệ, em có thoa nước hoa rồi ạ."

"Trời này mà còn muỗi sao?" Ngô Lệ phát hiện thấy không đúng lắm.

Ngô Lệ lại gần vén tóc Thời Noãn lên, cẩn thận quan sát.

Chị ấy nheo mắt lại, ánh mắt rõ ràng là nhìn thấu tất cả, "Chị đã ba mươi hai rồi, em qua mặt được chị chắc? Sống tới bây giờ mà còn không phân biệt được dấu hôn với vết muỗi đốt sao? Em chỉ có thể gạt được Thiên Thiên chưa từng yêu đương thôi."

Thời Noãn: "... Được rồi, là do cô chủ quan.

Ngô Lệ nhớ tới bài báo hôm qua, nhũn chặt mày, nghiêm túc nói: "Có phải là do Thẩm Luật Thông làm không? Em quên hôm qua em nói gì với chị sao?"

Thời Noãn thấy chị ấy nghĩ lệch đi nên vội vàng lắc đầu, vừa thẹn vừa vội nói, "Không phải Thẩm Luật Thông đâu ạ, hoàn toàn không có liên quan gì tới anh ta hết."

"Vậy là ai?" Ngô Lệ càng bức bối hơn, hoài nghi nhìn cô.

"Là..." Thời Noãn đỏ mặt. Cô không muốn nói cho người khác biết sớm như vậy, dù sao thì họ chỉ mới chính thức quen nhau chưa tới một ngày.

Nhưng nếu không nói thì chị ấy chắc chắn sẽ nghĩ sai hướng nên cô đành phải thành thật khai báo, "Là Lục Chi Hằng ạ."

"Cái gì?" Ngô Lệ mở to mắt, vô cùng kinh ngạc, "Em lên giường với anh ta rồi sao?"

"..." Mặt Thời Noãn càng đỏ thêm, "Không ạ, bọn em chỉ hôn thôi mà."

Nghe như vậy, tảng đá trong lòng Ngô Lệ cũng rơi xuống.

Nếu thật sự là ngủ với nhau thì có lẽ chỉ là tình một đêm, ngày mai cũng chẳng có hi vọng gì nữa, nhưng nếu chỉ là hôn thôi thì...

"Quan hệ giữa hai người bây giờ là gì?" - Chị ấy khẩn trương hỏi.

Thời Noãn hơi ngượng nhưng cũng không thể giấu được hết sự vui vẻ, giọng nói hơn hớn, "Thì là...quan hệ bạn trai bạn gái đó ạ."

Ngô Lệ sau khi nghe xong còn vui hơn cả cô, nét mặt vui mừng nhưng không quên hỏi lại lần nữa, "Thật sao? Chính miệng Lục Chi Hằng thừa nhận sao?"

"Dạ." Thời Noãn gật đầu. Buổi sáng anh nói như vậy thì chắc là thừa nhận rồi.

"Tốt quá rồi." Ngô Lệ vui như trúng số, đưa hợp đồng cho cô, "Em xem qua đi, đây là lịch trình cho tháng sau. Ở trên có viết từng hạng mục của mỗi nhãn hàng khác nhau, em dành thời gian để xem nhé."

"Noãn Noãn..." Chị khẽ ho, cả ngày không nói chuyện.

Thời Noãn không hiểu nhìn chị ấy, "Chị Lệ, sao vậy?"

Ngô Lệ nghĩ rằng có nói thì cũng thừa nhưng lại không yên lòng, bởi vì cô khác với những nghệ sĩ khác.

Quá thuần khiết, khiến người ta cảm thấy cô giống con cừu non. Lúc trước khi ký hợp đồng với công ty có hỏi qua thì một người bạn trai cũng không có.

Mặc dù chị vui vì Thời Noãn hẹn hò với Lục Chi Hằng nhưng lại có cảm giác như dâng con cừu nhỏ tới miệng sói xám rồi sau đó là sẽ bị ăn tới không còn xương.

Không đúng! Ngô Lệ loại bỏ suy nghĩ này trong lòng--

Lục Chi Hằng là đàn ông chất lượng tốt ngàn năm có một đó! Sao có thể so sánh với con sói xám được!

"Chị chỉ muốn nhắc em một câu." Ngô Lệ thờ dãi, lấy tư cách là người từng trải để khuyên cô, "Sau này nếu có làm chuyện kia, em nhất định phải sử dụng biện pháp an toàn đó."

Cô đã làm trong nghề này hơn mười năm, từng dẫn dắt không ít nghệ sĩ. Người nổi lên cũng có, cả đời vô danh rồi rút khỏi giới giải trí cũng có.

Có vài người đi tìm phú nhị đại. Không cần biết là muốn được mẹ quý nhờ con hay không nhưng vẫn luôn nghe lời bạn trai, không sử dụng biện pháp, cuối cùng là bị người ta quăng cho tám chi phiếu để đi nạo thai.

Thân dưới bị máy móc lạnh băng đi vào, lấy ra đứa bé đã thành hình máu chảy đầm đìa, đôi khi người lớn cũng mất đi.

Ngô Lệ nghĩ tới những điều này thì nghẹn ngào, vỗ vai Thời Noãn, nghiêm túc, "Lúc làm thì nhớ nhắc anh ta đeo bao, nếu không chịu thì sau đó em nhớ phải uống thuốc. Có một vài việc không lo chuyện gì lớn, chỉ sợ chuyện may xảy ra."

Chuyện này là, là sao đây? Thời Noãn đỏ mặt, bọn cô chỉ mới hẹn hò ngày đầu tiên, đâu có nhanh như vậy được.

"Em, em biết rồi chị Lệ." Cô nhỏ giọng, "Lúc này còn sớm lắm, bọn em chưa tới bước này đâu ạ."

Ngô Lệ thấy cô đã chuẩn bị tâm lý rồi thì không nói nữa, đúng lúc điện thoại reo, chị đi ra ban công nghe điện thoại.

Thời Noãn cúi áo khoác, thay đồ ngủ. Cô cầm hợp đồng vào phòng để xem.

Lần đầu tham gia kiểu hoạt động này, bây giờ cô mới biết hóa ra những điều khoản đều được chuẩn bị kỹ càng trong hợp đồng. Vì muốn cô xinh đẹp lúc đeo kính của nhãn hàng còn đưa ra quy định ngày đó không được nặng quá bốn mươi bảy ký rưỡi.

Thời Noãn xem xét cân nặng của mình bây giờ rồi lặng lẽ cất đồ ăn vặt ở đầu giường vào vali, nhét trong cùng tủ quần áo.

Ngô Lệ gọi điện thoại xong hớn hờ đi vào trong: "Noãn Noãn, công ty vừa báo với chị là The One muốn ký hợp đồng với em!"

Bộ phim bây giờ Thời Noãn đang quay là do công ty trang sức The One tài trợ. Như bình thường thì nếu nhãn hàng đầu tư cho phim muốn tìm người đại diện thì đều mời nữ chính.

Thời Noãn khẽ nhượng mày, cô cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Ngô Lệ nhìn ra nghi ngờ của cô, chỉ ra cặn kẽ, "Đạo gần đây Yên Mi có quá nhiều scandal, không ít người quay lưng với cô ta, người qua đường cũng chửi. Công ty đâu có bị ngốc đâu mà đi mời cô ta. Với lại..."

Chị ấy nhìn Thời Noãn, "Em đừng quên, bây giờ The One đã bị Lục thị thu mua. Đó chỉ là một công ty con của Lục thị thôi, muốn tuyển ai không phải chỉ cần Lục tổng nói một câu thôi sao."

Thời Noãn ngượng ngừng, "Vậy không phải là anh ấy cho em đi cửa sau sao? Như vậy không tốt đâu ạ."

"Ai cha, cái này thì có gì đâu mà không tốt." Ngô Lệ thấy cô nghĩ quá nhiều, khuyên nhủ, "Chỉ là mời người đại diện thôi. Mời ngôi sao nào cũng được nhưng em là bạn gái anh ta, chẳng lẽ bảo Lục Chi Hằng hướng cùi chò ra ngoài(*) sao?"

(*) Lo cho người khác.

"Đối với anh ta đây chẳng phải là chuyện lớn lao gì, em đó, đừng có nghĩ nhiều nữa." Ngô Lệ cười cười, "Nhiều sao nữ trẻ đi tìm phú nhị đại, phải dùng hết mọi thủ đoạn mới tìm ra được ưu điểm. Còn em thì chưa nói gì Lục Chi Hằng đã sẵn lòng cho em rồi, rõ ràng là anh ta thích em thật lòng còn gì."

Chị ấy cầm túi xách, dặn dò, "Chị còn chút chuyện phải xử lý, tám giờ tối nay sẽ bay, chị đi trước nhé. Chút nữa em nhớ gọi điện thoại cảm ơn Lục tổng nha."

Sau khi Ngô Lệ đi chỉ còn lại một mình Thời Noãn.

Cô muốn gọi cho Lục Chi Hằng nhưng nhìn đồng hồ thấy mới có sáu giờ, sợ anh đang bận.

Tối gọi thì tốt hơn. Thời Noãn cầm lấy kịch bản, cầm bút ghi chú.

"Haizz." Cô nhìn kịch bản lít nha lít nhút chữ mà thờ dài, xa nhau chưa tới mười hai tiếng đồng hồ mà cô lại nhớ anh là như thế nào đây?

Hừ, Lục Chi Hằng đúng là yêu tinh làm loạn lòng người, hại cô không thể chuyên tâm đọc kịch bản.

Mười giờ Thời Noãn gọi cho Lục Chi Hằng, kết quả là điện thoại tút tút tút báo treo?!

Thời Noãn: "..."

Không nói tiếng nào đã tắt máy rồi sao? Sao lại lạnh lùng như vậy.

Hôm qua còn ôm cô hôn lấy hôn để ở trên giường, dỗ ngọt cô, bây giờ lại muốn trở mặt làm như không quen biết hờ?

Đàn ông đúng là đại chân thối mà. Hình tượng Lục Thế Mỹ(*) trong lòng Thời Noãn bắt đầu thành một gãi đàn ông bội tình bạc nghĩa.

(*) Mình không rõ chỗ này là gì nên chém đó, huhu □~□

Cũng may là cô đau lòng chưa được nửa phút thì Lục Thế Mỹ đã gọi video cho cô.

Thời Noãn ấn điện thoại, trên màn hình xuất hiện một gương mặt vô cùng soái. Cô nhìn cách trang trí xung quanh, chắc là anh còn ở công ty.

"Anh chưa xong việc sao ạ?" Cô quan tâm hỏi.

Lục Chi Hằng cong môi nhìn cô, "Sẽ xong nhanh thôi."

Thời Noãn yên tâm, nhỏ giọng trách anh, "Lục Chi Hằng, sao lúc này anh không nhận điện thoại của em hờ?"

Cô hơi tủi thân, "Anh có bận thì cũng báo với em một tiếng chứ. Cúp máy đột ngột như vậy làm em tưởng anh muốn thành Lục Thế Mỹ chứ."

Lục Thế Mỹ?

Lục Chi Hằng nghe thấy biệt danh mới của cô, lập tức cười lên, "Nhưng anh không chỉ muốn nghe giọng em mà còn muốn thấy em nữa."

Được rồi...Lý do này khiến cho tất cả những ngờ vực của Thời Noãn tan biến. Bây giờ trong lòng cô rất vui.

Nhớ tới lời Ngô Lệ, Thời Noãn nói: "Anh không cần để em làm người đại diện tiếp theo của The One đâu ạ."

"Vì sao?" Lục Chi Hằng hỏi lại cô.

"Vi..." Thời Noãn nghĩ, thẳng thắn nói, "Anh là bạn trai em vì em thích anh, không thể vì vậy mà anh cho em làm người đại diện được ạ."

Cô còn đề nghị chân thành với anh, "Anh có thể tìm ngôi sao tên tuổi lớn, nhiều fan như là Phương Di, Khương Uyển nè, những ngôi sao lớn như vậy thì sẽ tốt hơn ạ. Anh để em làm thì người khác sẽ thấy anh không công tư phân minh."

Hai chữ "Thích"(喜欢) này của cô khiến cho tâm trạng Lục Chi Hằng trở nên tốt hơn. Anh thấp giọng cười, "Nhưng mà anh muốn như vậy."

"Sao ạ?" Thời Noãn thắc mắc.

"Anh không muốn công tư phân minh." Lục Chi Hằng nở nụ cười, "Hai người em nhắc tới dù có tốt thế nào cũng không phải là bạn gái anh. Anh chỉ muốn thiên vị cho bạn gái anh thôi."

"..." Thời Noãn xấu hổ. Quá đáng, sao anh có thể mặt dày dữ vậy!

Nói chuyện một hồi thì thư ký gõ cửa đi vào. Trong nháy mắt, cô ta tưởng mình nhìn lầm nên dụi dụi mắt--

Người đàn ông đang cười dịu dàng nghe điện thoại trước mặt là Lục tổng bình thường cao ngạo lạnh lùng, ít nói đây sao?

Cô ta cung kính, "Lục tổng, đây là báo cáo tình hình công ty trong nửa đầu năm"

"Cò để trên bàn đi." Lục Chi Hằng bình tĩnh lên tiếng.

"Vâng ạ." Thư ký làm theo lời anh, lúc quay người đi thì thở phào một tiếng.

Đúng là lúc này nhìn lầm rồi.

Đợi cô ta đi khỏi rồi Thời Noãn mới nói tiếp, "Anh làm việc đi, em không làm phiền anh nữa. Nhưng mà anh cũng đừng làm việc muộn quá, phải nghỉ ngơi sớm, cơ thể mình mới là quan trọng nhất."

Sau khi cô nói ra hết những chuyện mình lo lắng thì lại đỏ mặt nói về một chuyện khác, "Hôm nay trợ lý và người đại diện đều thấy dấu hôn ở cổ. Sau này hôn anh đừng để lại dấu nữa ạ, bị người thấy nhìn thấy thì xấu hổ lắm."

Lục Chi Hằng trầm tư, "Anh đã cố hết sức rồi."

Thời Noãn bắt đầu lẩm bẩm, "Cố hết sức gì chứ. Anh nói như vậy ý là không chịu hứa với em sau này sẽ không làm như vậy nữa sao?"

"Bởi vì rất khó." Lục Chi Hằng nghiêm túc ngồi tại văn phòng xử lý công việc. Anh nghiêm túc nhìn cô, trầm giọng cười, "Với em, anh không kiềm chế được."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Thời Noãn cố gắng giữ khoảng cách với Thẩm Luật Thông tại trường quay theo lời Ngô Lệ.

Ở trường quay trừ lúc quay phim thì thời gian còn lại ai làm việc nấy, không cười nói như trước.

Thật ra thì cho dù Ngô Lệ không nói thì Thời Noãn cũng sẽ đề ý việc này. Dù sao cũng có bạn trai, nếu bị giới truyền thông chụp hình rồi tung tin đồn thất thiệt thì Lục Chi Hằng thấy được sẽ không vui.

Mặc dù cô thấy anh ngày nào cũng bận bù đầu ở công ty, chắc sẽ không có thời gian quan tâm những chuyện bát quái.

Thẩm Luật Thông thấy Thời Noãn có ý tránh xa mình thì nghĩ là bị ảnh hưởng bởi bài đăng kia, muốn xin lỗi cô.

Anh ta chân thành nói với cô, "Xin lỗi vì một bộ phận fan của tôi đã có hành vi không tốt, mong em không để trong lòng"

Mấy ngày trước có một đoạn phim quay cảnh anh ta dạy Thời Noãn làm ảo thuật bị đăng lên mạng, còn kèm theo mấy từ "ngọt ngào" làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Sau đó Thời Noãn bị fan của anh ta chửi thê thảm, bị nói là dựa hơi, có tâm cơ, cứ ai hot là ăn bám người đó.

Chuyện này trong giới giải trí là chuyện thường, hễ sao nam tiếp xúc gần gũi với sao nữ là đều là nhà gái bị fan nhà trai chửi. Nếu tiếng tăm nhà gái ít hơn nhà trai thì càng dữ dội hơn nữa.

Hành vi của fan không nói lên được thân tượng người đó như thế nào nhưng Thẩm Luật Thông lại đích thân xin lỗi. Thời Noãn vội vàng xua tay: "Không sao đâu."

Thẩm Luật Thông hỏi: "Vậy sau này em đừng tránh tôi nữa được không?"

Thời Noãn chớp mắt, rõ như vậy sao?

Cô chưa trả lời đã nghe anh ta nói tiếp: "Tôi không có nhiều bạn bè làm cùng nghề, hiếm khi gặp người hợp ý. Tôi không muốn em tránh né tôi chỉ vì việc này."

Nếu chỉ là bạn bè thì cũng không sao. Thời Noãn gật đầu, "Được thôi."

Rốt cuộc Thẩm Luật Thông cũng nở nụ cười.

Trợ lý sản xuất đi lại gọi cô, "Chị Noãn Noãn, đạo diễn có chuyện muốn nói ạ."

"Được, chỉ qua liền." Thời Noãn chào tạm biệt với Thẩm Luật Thông rồi mở cửa ra ngoài.

"Mọi người cũng ra ngoài đi, tôi muốn ở một mình." Thẩm Luật Thông nói với thợ trang điểm.

Phòng trang điểm trở nên yên ắng. Anh ta lấy điện thoại ra, mở một mục trong album ảnh, tất cả ảnh chỉ chụp một người.

Anh ta xem đến nổi xuất thần, ngay cả người đại diện Vương Vĩ mở cửa vào phòng cũng không phát hiện ra.

"Luật Thông, sao cậu lại xem ảnh của Tống Như nữa vậy? Trước đây là cô ta đã cậu đó."

Wang Vĩ biết, Tống Như là mối tình đầu của Thẩm Luật Thông. Hai người họ hẹn hò từ năm mười sáu tuổi, yêu đương được tám năm.

Nhưng cuối cùng cũng chia tay.

Ngay tại thời điểm sự nghiệp anh ta bấp bênh nhất thì Tống Như đã quyết gả cho tên phú nhị đại theo đuổi cô ta nửa năm trời.

"Xem qua chút thôi." Thẩm Luật Thông khóa màn hình, quăng điện thoại lên bàn trang điểm, "Tìm tôi có việc sao?"

"Lượng fan trên Weibo cậu tối qua đã vượt hơn ba ngàn vạn. Mọi người đang gào lên đòi phúc lợi kia."

Wang Vĩ nói chuyện chính, "Vừa khéo cuối tuần này là sinh nhật cậu. Đã có vài đài truyền hình liên lạc với tôi, bảo là để cho cậu mở tiệc sinh nhật với fan ở trên sân thượng của họ."

"Đây là giá bọn họ đưa ra. Cậu tham khảo rồi xem sẽ chọn bên nào." Vương Vĩ đưa bảng giá cho anh ta.

Thẩm Luật Thông không thèm nhìn, nói: "Mấy chuyện này anh tự quyết định đi."

"Được." Vương Vĩ gật đầu, cầm lấy bảng giá xem xét. Anh ta vô ý nói một câu, "Dạo gần đây cậu có hơi gần gũi với Thời Noãn quá, sau này nhớ chú ý một chút, có không ít fan không vừa ý đây."

Thẩm Luật Thông bật cười, tức giận nói, "Có phải muốn tôi độc thân cả đời để cho họ vui không?"

"Tôi không có ý này." Vương Vĩ không biết sao lại chọc giận anh ta, giải thích, "Bây giờ cậu còn trẻ, chưa đạt được thành tựu trong sự nghiệp, phải nhờ vào mấy fan nữ ngày đêm cố gắng mới cho cậu lên hot search được, dốc sức ủng hộ để cậu được làm đại ngôn của mấy cái sản phẩm."

Thẩm Luật Thông không lên tiếng. Hình như Vương Vĩ nghĩ đến việc gì đó lại hỏi, "Không phải vì cậu thấy Thời Noãn trông giống Tống Như nên mới..."

Anh ta ngẫm lại, thấy hình như càng đúng.

Xét về ngũ quan thì bề ngoài Thời Noãn giống sáu phần với Tống Như, thêm đôi mắt nữa thì giống cả tám phần.

"Không có liên quan." Thẩm Luật Thông không vui đứng dậy, "Tôi đi quay phim đây. Mấy việc đó anh cứ quyết định thay tôi."

Nhoáng một cái mười ngày đã trôi qua. Tiệc từ thiện thường niên được tổ chức đúng thời gian.

Thời Noãn xin nghỉ phép, đạo diễn Lâm sáng khoái đồng ý.

Suốt một buổi sáng cô chỉ ngồi trong phòng khách sạn, phó mặc bản thân cho thợ trang điểm và thợ làm móng.

Rất phiền toái nhưng cũng không có cách nào.

Bởi vì tiệc tối là nơi để các ngôi sao ganh đua sắc đẹp với nhau. Có tới mười cái camera HD ở trước mặt, chỉ cần không để ý một chút là sẽ trở thành tâm điểm để người khác châm chọc.

Chuẩn bị xong thì đã hơn hai giờ trưa. Ngô Lệ đem tới một bộ lễ phục, "Không còn sớm nữa, em mau đi thay cái này đi."

Thời Noãn nghe lời nhận lấy lễ phục. Ba phút sau cô đứng trước mặt mọi người.

"Chị Noãn Noãn, chị mặc bộ này đẹp quá!" Thiên Thiên khen thật lòng.

Dáng người Thời Noãn rất đẹp. Bộ lễ phục đen viền ren lộ vai này càng phác họa tinh tế những đường cong là lướt, lồi lõm có đủ.

Đôi môi có màu đỏ điểm lệ khiến cho trong vẻ tao nhã có thêm mấy phần gợi cảm, hoàn toàn không hề phóng đại khi gọi cô là vưu vật nhân gian.

"Đúng vậy, em mặc lên rất đẹp." Ngô Lệ nhìn với ánh mắt tán thưởng, "Có thể khiến cho bộ trang phục của nhãn hiệu hạng hai trông như hàng cao cấp."

Thời Noãn mỉm cười. Đây là lần đầu tiên cô mặc lễ phục, trước đây còn lo không hợp nhưng bây giờ nghe mọi người nói như vậy thì cô đã yên tâm hơn.

Buổi dạ tiệc từ thiện bắt đầu lúc sáu giờ. Từng ngôi sao bước vào thảm đỏ, đến lượt Thời Noãn đã là nửa tiếng sau.

Với ngôi sao mà nói, thảm đỏ là cơ hội để tỏa sáng và trở thành trung tâm. Có không ít những ngôi sao nhỏ đi lễ mà lễ mễ ở trên thảm đỏ chỉ để được chụp nhiều hình hơn.

Nhưng mà hôm nay quá lạnh, gần như không độ. Thời Noãn vừa bước xuống xe đã bị gió lạnh phả vào mặt, làm cho cô lạnh cứng người, tạo vội một vài kiểu chụp hình

rời nhanh chóng đi vào trong.

Chỗ ngồi được xếp theo địa vị. Nhân viên dẫn Thời Noãn lại chỗ ngồi ở giữa hàng thứ năm, vị trí này tốt hơn so với dự đoán.

Ngồi bên cạnh cô là Viên Dã, một sao nam với bộ phim đang đang hot gần đây. Anh ta trông rất đẹp, nhã nhặn, khoác trên người bộ âu phục màu đỏ chót.

Trước đây Thời Noãn chưa từng tiếp xúc qua với anh ta, đang lúc do dự không biết có nên tạo mối quan hệ hay không thì anh ta đã nghiêng đầu nhìn, cười, "Người đại diện của cô là Ngô Lệ phải không? Lúc mới vào nghề, chị ấy là người đã dẫn dắt tôi."

"Trùng hợp quá." Thời Noãn ngạc nhiên.

Còn hơn mười phút nữa là bắt đầu, Viên Dã trò chuyện cùng Thời Noãn, "Tôi đã xem qua bộ phim cô đóng, kỹ năng diễn xuất của cô không tệ."

Bộ phim cung đấu đó cô diễn mà cô còn thấy nó vô cùng máu chó, anh ta còn có thể xem ư?

Thời Noãn rất nghi ngờ về chuyện này, chỉ xem như là một cách bắt chuyện mà thôi.

Cô cười khiêm tốn, nói, "Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi ạ. Tôi vẫn còn thiếu kinh nghiệm, phải học tập ở anh nhiều hơn."

"À đúng rồi." Viên Dã nhìn cô, "Vừa nãy thấy cô đến tôi đã muốn hỏi rồi. Màu son của cô hôm nay trông không tệ, có phải là Estee Lauder 520 không?"

Thời Noãn tròn mắt ngạc nhiên, "Đúng rồi ạ! Tiền bối, anh đoán chuẩn quá."

Viên Dã cười tự tin.

Chủ buổi lễ chậm rãi lên sân khấu, âm nhạc du dương vang lên. Buổi dạ tiệc từ thiện chính thức bắt đầu.

Đồ bán đấu giá đều là đồ cá nhân do các ngôi sao quyên góp. Đáng tiền cũng có mà không đáng tiền cũng có, đa số đều là những vật không đáng giá.

Thời Noãn vẫn không hiểu vì sao Viên Dã chỉ nhìn một chút đã có thể đoán ra được màu son của cô.

Nếu lúc đó không phải thợ trang điểm nói cho cô, cô cũng không biết. Chẳng lẽ cô quá qua loa sao?

Đúng lúc này Ngô Lệ nhắn tin cho cô. Thời Noãn vừa trả lời vừa thể hiện sự kinh ngạc của cô:

[Chị Lệ, người kế bên em là tiền bối Viên Dã đó, hình như là nghệ sĩ mà chị từng dẫn dắt cách đây rất lâu rồi ạ. Anh ấy chỉ nhìn lướt qua đã biết được màu son của em rồi, lợi hại thật.]

Ngô Lệ không ngạc nhiên gì: [Cậu ấy là gay. Trong nhà có tới hai cái tủ lạnh đựng son môi, nước hoa, còn nhiều hơn của em nữa kìa.]

Mọi chuyện đã được sáng tỏ, nghi ngờ trong lòng Thời Noãn lập tức được giải đáp.

Buổi đấu giá dần đi đến kết thúc. Người chủ mời khách quý lên sân khấu phát biểu, nói những lời như cảm ơn đã dành chút thời gian quý giá để đến đây, buổi từ thiện hôm nay rất có ý nghĩa...

Nói tầm ba phút thì chủ buổi lễ vỗ tay đầu tiên, "Các vị quan khách phía dưới, xin hãy nhiệt liệt vỗ tay chào đón Lục tổng lên đọc diễn văn kết thúc buổi lễ."

Cô ta vừa dứt lời, ánh đèn bên dưới đã tập trung vào người đàn ông mặc âu phục da đang đi lên.

Hai mắt Thời Noãn sáng lên, Lục Chi Hằng là khách quý của buổi tiệc hôm nay sao?

"Lục tổng đẹp trai quá đi." Viên Dã nhỏ giọng khen ngợi, "Gương mặt này còn đẹp hơn tiểu thục tươi phầu thuật thẩm mỹ quay phim với tôi lần trước."

Bạn trai mình được khen tât nhiên Thời Noãn rất vui. Cô gật mạnh đầu, vui vẻ nói, "Đúng vậy, tôi cũng thấy anh ấy vô cùng đẹp trai."

Viên Dã cười ý vị thâm trường: "Nghe nói Lục tổng sắp ba mươi rồi, nếu vẫn không có bạn gái thì không biết anh ta là sao đấy."

"Tiền bối, anh nói sai rồi." Thời Noãn sửa giúp anh ta, "Lục Chi...Lục tổng đã có bạn gái rồi ạ."

"Thật sao?" Viên Dã nhú mày, không tin, "Tin này có thể tin được không đây? Chẳng lẽ cô gặp bạn gái anh ta rồi à?"

Thời Noãn gật đầu, "Vâng ạ, em thực sự đã gặp cô ấy rồi." Ngày nào soi gương cũng gặp.

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp, "Em với bạn gái anh ấy...cũng thân ạ."

Viên Dã nghe vậy có hơi thất vọng. Một lúc sau lại hỏi, "Vậy cô nhìn tôi thử xem. Cô thấy bạn gái Lục tổng đẹp hay là tôi đẹp?"

"Ây..." Vấn đề này hơi khó trả lời. Thời Noãn nhìn ánh mắt trông chờ của anh ta, không biết xấu hổ nói, "Chắc là bạn gái anh ấy lớn lên nhìn đẹp hơn một chút ạ."

Viên Dã hoàn toàn thất vọng, quay đầu qua chỗ khác không thêm nói chuyện.

Vì lo chuyện này nên Thời Noãn không nghe rõ được Lục Chi Hằng nói cái gì.

Người chủ trì tuyên bố chính thức kết thúc buổi lễ. Tất cả các ngôi sao đều lên sân khấu chụp lưu ảnh.

Nhưng mà vì năm ngoái tranh vị trí center dữ quá nên năm nay ai cũng cố tránh bị đứng giữa.

Ai cũng bày ra vẻ tôi là Khổng Dung(*), bày ra tư thế "nhường vị trí center".

(*): Khổng Dung là cháu đời thứ 20 của Khổng Tử. Có một điển tích về việc Khổng Dung nhường lễ cho các anh em trong gia đình. Mọi người có thể google để tham khảo thêm nhé.

Chủ trì đành phải đứng ra giải quyết, không thể để cho ngôi sao lớn bên cạnh, cũng không thể để hai người có xích mích đứng kề nhau, còn đặc biệt để ý xem sao nữ này có phải là bạn gái trước của bạn trai sao nữ kia hay không...

Mọi người bị giầy vò thật lâu mới xác định được chỗ đứng của mình. "Tách tách" vài tiếng, cuối cùng buổi lễ cũng kết thúc thuận lợi.

Sau khi buổi lễ kết thúc còn có tiệc tối nhưng Thời Noãn không tham gia, vì Lục Chi Hằng đã nhắn cho cô rằng anh đang đợi trong xe.

Ở thăm đồ còn không ít phóng viên đang ngồi chờ nên Thời Noãn mang khẩu trang, đi ra chỗ xe Lục Chi Hằng bằng cửa phụ rồi mở cửa ngồi vào xe.

Sau khi vào xe, cô lập tức gỡ khẩu trang nhìn anh cười, "Hôm nay trông em có được không ạ?"

Đây là lần đầu tiên cô mặc lễ phục long lấy xuất hiện trước Lục Chi Hằng. Cô chỉ nghĩ đã dành ra ba, bốn tiếng trang điểm, chắc là Lục Chi Hằng sẽ thích.

Nhưng anh nhìn cô thật lâu mà vẫn không nói lời nào.

Thời Noãn nghi hoặc, không lẽ anh không thích cô mặc như thế này? Hay là lớp trang điểm của cô bị trôi đi rồi?

Ai cha! Nếu biết trước là được gặp anh thì đã soi gương tút tát lại rồi.

"Anh thấy không đẹp sao ạ?" Cô buồn rầu, "Nhưng mà chị Lệ và Thiên Thiên nói em mặc như vậy rất hợp."

"Đẹp lắm." Lục Chi Hằng cười, cởi áo khoác choàng lên cho cô, nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cô.

"Vậy vì sao vừa nãy anh không nói gì?" Thời Noãn có hơi không tin.

"Bởi vì hồi nãy em làm anh ngầy người." Lục Chi Hằng thành thật trả lời.

Thật ra thì lúc nãy khi đứng trên sân khấu, anh đã thấy cô rất xinh đẹp rồi. Bây giờ được nhìn ở khoảng cách gần lại càng thấy đẹp hơn nữa.

Cô đúng là tội phạm câu dẫn người khác, dám hấp dẫn anh. Thật sự muốn đem cô giấu đi, chỉ để mình anh nhìn.

Anh tự nhủ trong lòng rằng ý nghĩ này là sai.

Lục Chi Hằng không nhịn được hỏi, "Anh thấy em nói chuyện với ngôi sao nam bên cạnh rất lâu. Hai người nói gì vậy?"

Thời Noãn ngạc nhiên nói: "Thị lực của anh tốt quá đó, xa như vậy mà có thể nhìn thấy sao ạ?"

"Cũng không có gì ạ." Cô nói, "Anh ấy nói cho em biết trước đây chị Lệ là người dẫn dắt anh ấy nên bọn em nói chuyện với nhau một chút, sau đó em biết được..."

Thời Noãn nói thật: "Hình như anh ấy thích anh. May mà em thông minh, nói là anh đã có bạn gái mới cắt đứt được suy nghĩ của anh ấy. Lục Chi Hằng, sao anh có nhiều hoa đào quá vậy!"

Lục Chi Hằng: "..."

Thời Noãn nói xong còn bày ra vẻ mặt nghiêm trọng, "Anh tới đây sao không nói cho em biết trước, để em còn chuẩn bị tốt tâm lý nữa."

Lục Chi Hằng nhướn mày, khẽ cười: "Muốn cho em một bất ngờ, để em vui."

Thời Noãn cảm động. Sao mà bạn trai của cô tốt dữ vậy chứ.

"Ừm...Anh cúi đầu xuống một chút đi." Cô ngoắc tay với anh, "Em có chuyện muốn nói nhỏ với anh."

Lục Chi Hằng nghe lời, cúi đầu xuống, "Có chuyện gì?"

"Em cũng muốn anh vui." Thời Noãn thì thầm xong rồi ôm cổ anh, hôn cái chụt lên miệng.

Ba giây sau cô lùi ra, hai tay ôm cổ không hề thả lỏng. Cô đỏ mặt, xấu hổ hỏi, "Bây giờ anh có vui không?"

"Vui." Lục Chi Hằng cười, "Em hôn thêm một cái nữa thì anh vui hơn."

"Dạ." Thời Noãn đồng ý, lại gần hôn thêm một cái. Lúc cô muốn lùi lại thì anh ôm eo cô.

Rõ ràng là cô chủ động, cuối cùng bị anh đảo khách thành chủ.

Hai người rằng mỗi dây dưa trong không gian xe nhỏ hẹp nên từng tiếng hôn đều nghe được rõ ràng.

Qua một lúc lâu, cho đến khi Thời Noãn không thờ được nữa Lục Chi Hằng mới lưu luyến thả cô ra, để cô ngồi xuống.

Chân Thời Noãn không còn sức, cả người mềm mại dựa vào ngực anh.

"Môi của Noãn Noãn ngọt quá." Lục Chi Hằng cười.

Thời Noãn nghe anh nói mặt đỏ hết lên. Cô còn đang thờ đốc nên giọng nói vô cùng nũng nịu, "Bởi vì ở ngoài...em có thoa son vị dâu."

"Không phải." Lục Chi Hằng chỉnh tóc lại giúp cô, "Là Noãn Noãn nhà mình ngọt, còn ngọt hơn cả mật nữa."

Thời Noãn: "..."

Lúc trước cô chưa từng yêu đương, không hề có kinh nghiệm trong chuyện này. Cô rất muốn biết, không lẽ tất cả đàn ông khi yêu đương đều dẻo miệng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chủ của buổi lễ đã bao một khách sạn gần đó, để cho những ngôi sao ở xa có chỗ nghỉ ngơi.

Tài xế dừng xe trước cửa khách sạn.

Thời Noãn nhìn số phòng trên chiếc thẻ phòng đang cầm trong tay, hỏi: "Em ở phòng 305, anh ở phòng nào ạ?"

Lục Chi Hằng quán lại khăn quàng cổ cho cô, nắm tay cô, "Bọn họ không có đặt phòng cho anh."

"Sao vậy được?" Thời Noãn ngạc nhiên, "Hôm nay anh là khách quý, là nhân vật được coi trọng nhất, sao người chủ lại không chuẩn bị phòng cho anh được ạ?"

Lục Chi Hằng cong môi, "Họ muốn chuẩn bị cho anh, nhưng anh từ chối."

Nghĩ tới việc tối nay rất đông khách, cô lo lắng, "Nhưng hôm nay có nhiều người như vậy chắc là khách sạn đều kín chỗ hết rồi. Bây giờ anh không vào thì tối nay anh ở đâu ạ?"

Lục Chi Hằng cúi đầu nói bên tai cô, "Anh tới tìm bạn gái mình, chẳng lẽ cô ấy không bằng lòng chứa chấp anh sao?"

Hơi thở ấm áp quần quanh tai cô, mặt Thời Noãn lập tức đỏ lên. Có chút ngửa ngửa lẫn tê dại, tựa như anh dùng lòng vũ mềm mại quét qua tai cô.

Chứa chấp...Chắc ý anh là cho anh một cái giường để ngủ thôi chứ không phải ý kia đâu nhỉ?

Thời Noãn ngẩng đầu, lén lút quan sát vẻ mặt của anh, hỏi thử, "Phòng em vừa khéo có hai giường đơn, anh có thể ngủ lại đó ạ."

Trong mắt Lục Chi Hằng lóe ý cười, không nói nhiều, chỉ nhẹ cười rồi "Ừ".

Thời Noãn thờ phào trong lòng.

Vừa nãy đúng là do cô nghĩ lung tung rồi. Hai người hẹn hò chưa được một tháng, chắc chắn Lục Chi Hằng không đòi hỏi chuyện đó.

Hai người đi thang máy lên tầng ba, Thời Noãn lấy thẻ phòng mở cửa.

Cô cởi áo khoác của Lục Chi Hằng trên người, treo lên giá áo rồi đi rót một ly nước ấm cho anh.

Lục Chi Hằng ngồi trong phòng đọc tin nhắn của Cố Hoài gửi tới.

Vừa nhắn vào là giọng anh ta phát ra----

[Tớ với Hoắc Minh đang ở quán bar chúng ta hay tới, cậu có đến không?]

[Không phải tối nay cậu dự dạ tiệc từ thiện à? Chỗ đó cách quán bar không xa, không ấy cậu dẫn Tiểu Noãn theo đi.]

[Hai người tới đây đi. Có một mình tớ và Hoắc Minh uống rượu cũng không có gì vui. Bốn người chúng ta không chỉ đánh Poker được mà còn có thể chơi cờ cá ngựa(*) nữa.]

Lục Chi Hằng muốn từ chối nhưng vừa ngẩng lên lại thấy Thời Noãn nhìn anh với ánh mắt mong đợi. Anh cười, hỏi, "Muốn đi sao?"

"Em chưa được đi bar lần nào nên có hơi tò mò ạ. Đạo gần đây em chỉ ở phim trường quay phim, không được đi ra ngoài chơi. Vội lại..."

Thời Noãn nhìn anh nói, "Em cũng muốn làm quen với bạn bè của anh. Lần trước gặp mặt vội vàng quá ạ."

Lục Chi Hằng cười, "Được. Vậy em thay quần áo đi rồi chúng ta đi."

"Anh đợi em một chút." Thời Noãn vui vẻ cởi váy lễ phục ra. Cô mở vali lựa chọn cẩn thận rồi lấy ra bộ đồ cô thích nhất---

Chiếc váy len cổ chữ V, áo khoác màu nâu nhạt phối với đôi giày Martin Anh(*).

□

Cách ăn mặc vô cùng xinh đẹp!

Mặc dù là có hơi lạnh nhưng cô nghĩ mình chịu được. Mấy giờ trước mặc váy viền ren còn chịu lạnh được, bây giờ thì có nhằm nhò gì.

Dù sao cũng là đi gặp mặt bạn bè Lục Chi Hằng, phải để lại ấn tượng tốt.

Thời Noãn soi gương xong mới hài lòng đi ra ngoài. Cô khoác tay anh, "Em thay xong rồi, mình đi thôi anh."

Lục Chi Hằng khó chịu, "Ngoài trời lạnh lắm, em mặc ít như vậy ra ngoài sẽ bị lạnh."

"Em mặc vậy cũng được mà, không có lạnh như anh nói đâu." Thời Noãn bĩu môi, cứng đầu, "Mặc như vậy đẹp ạ."

Lục Chi Hằng đứng lên, dịu dàng dụ dỗ: "Ngoan, chúng ta đi tìm một bộ khác."

"...Dạ." Thời Noãn đành phải đồng ý. Cô chọn mấy bộ khác nhưng Lục Chi Hằng không đồng ý, cô để cho anh tự chọn luôn.

Lục Chi Hằng chọn cho cô một chiếc áo khoác lông màu đen, áo len cao cổ và một đôi giày tuyết cồng kềnh.

Thời Noãn miễn cưỡng thay đồ, vừa soi gương đã thấy xấu muốn khóc! Vậy mà Lục Chi Hằng còn khen đẹp được, anh không thấy cấn rút lương tâm à?

"Lục Chi Hằng, có ai đi quán bar mà lại ăn mặc như con gấu vậy không!" Thời Noãn giận dữ, u oán nhìn anh.

Mặc dù cô chưa từng đi bar nhưng cũng đã xem nhiều lần trên TV. Ở cái nơi xa hoa trụy lạc đó, nam nữ ai ai cũng ăn mặc rất mốt.

Không biết Lục Chi Hằng lôi ở đâu ra một cái nón đội lên đầu cô. Anh nói thật lòng: "Sao mà anh chưa từng gặp qua con gấu nào đẹp như vậy."

Anh hôn lên tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, "Chúng ta đi thôi."

Thời Noãn: "...." Anh... bị anh dễ cho hết tức luôn rồi.

Quán bar ồn ào này bày trí theo phong cách Âu Mỹ. Ở giữa có một sàn nhảy lớn, những ánh đèn với đủ loại màu sắc chiếu xuống đám người đang lắc lư theo nhạc.

Đây là lần đầu tiên Thời Noãn đặt chân vào đây nên vô cùng tò mò. Cô hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, giống như lão Lưu bước vào Đại Quan Viên(*).

(*): Nhân vật già Lưu trong "Hong Lâu Mộng". Đại Quan Viên là một khu vườn rộng lớn mang kiến trúc và hoa viên cổ Trung Quốc, khiến cho nhân vật này phải "lão đảo, chóng mặt" khi bước vào. (Nguồn: Zing)

Lục Chi Hằng nắm tay cô đi vào phòng VIP trên lầu hai. Phục vụ mở cửa cho họ, kính cẩn nói: "Lục tổng, Thời tiểu thư, chúc mọi người có một đêm vui vẻ."

Trong phòng có ba người. Thời Noãn biết được hai người, còn có một cô gái cô chưa từng gặp qua.

Cố Hoài và Hoắc Minh tung xúc xắc uống rượu. Sau khi thấy Thời Noãn đi sau lưng Lục Chi Hằng vào phòng, cô gái kia nhìn qua rồi đứng lên tiếp đón.

Cô ta cười, nhìn Lục Chi Hằng ra vẻ thân thiết, "Chi Hằng, cuối cùng mọi người cũng tới."

Lục Chi Hằng chỉ gật đầu, không để lộ ra cảm xúc gì khác.

Nhưng trời sinh phụ nữ có thêm giác quan thứ sáu, Thời Noãn chỉ cần nhìn thấy ánh nhìn chăm chăm của cô ta khi thấy Lục Chi Hằng là trong lòng đã biết có chuyện không lành.

Hai cái người kia nghe thấy vậy bỏ ly rượu xuống, đứng lên đi qua.

Cố Hoài chào hỏi Thời Noãn vô cùng nhiệt tình, "Tiểu Noãn, lâu rồi không gặp."

Anh ta giờ tay ra muốn bắt tay, Thời Noãn cũng cười với anh ta, vừa giờ tay lên định nắm thì bị Lục Chi Hằng cản lại.

"Bắt tay cái gì, làm như mới gặp mặt lần đầu."

Khóe miệng Cố Hoài co giật, khinh bỉ: "Cậu cũng nhỏ mọn quá đấy. Tới tay bạn gái cũng không để người ta đụng được."

Khi anh ta nói ba chữ "bạn gái"(女朋友), Thời Noãn nhảy bén phát hiện thấy mặt cô ta biến sắc, cảm giác không ổn trong lòng càng mãnh liệt thêm.

"Chi Hằng, anh không giới thiệu với em một chút sao?" Cô ta cười nói.

Lục Chi Hằng còn chưa trả lời thì Cố Hoài đã tự động nhận việc, thân thiện nói: "Đây là Thời Noãn. Hồi trước là học sinh của Lục Chi Hằng, bây giờ là bạn gái của cậu ấy."

Anh ta lại nói với Thời Noãn, "Đây là Hạ Yên Nhiên mới về nước cách đây không lâu, là..."

Hạ Yên Nhiên mỉm cười ngắt lời: "Vị hôn thê của Lục Chi Hằng."

Thời Noãn!!!

Một tia chớp giáng xuống khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh. Trong đầu cô chỉ còn lại tiếng "ong ong".

Cô vô thức nhìn qua Lục Chi Hằng, ánh mắt tối thâm lẫn phần nộ im lặng lên án hành vi khốn nạn này của anh.

Đồ tra nam lừa gạt tình cảm người khác!

Hốc mắt đỏ lên. Cô đang suy nghĩ xem có nên tát một cái rồi sau đó tiêu sái rồi đi hay không.

Đầu tiên là phải rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh. Đã có vị hôn thê rồi còn nắm tay cô làm gì? Muốn trái ôm phải ấp, hưởng tề nhân chi phúc(*) à?!

(*): Một chồng nhiều vợ

Nhưng anh nắm quá chặt, Thời Noãn dùng sức thế nào cũng không tránh ra được. Cô bị làm cho tức đến nỗi hít thở không thông.

Mặt Lục Chi Hằng đen lại, bức bối khiển trách, "Hạ Yên Nhiên, cô nói bậy bạ cái gì đó."

Cố Hoài cũng bị làm cho hoang mang. Anh ta há hốc miệng cả nửa ngày rồi mới nói hết câu, "...Là bạn từ nhỏ của bọn anh."

Hạ Yên Nhiên khẽ cười, xin lỗi: "Vừa nãy tôi nói giỡn thôi, mong Thời tiểu thư bỏ qua."

Thời Noãn rất muốn mắng người, vui chỗ nào? Xem chút nữa là cô khóc rồi đấy!

Dự cảm lúc này của Thời Noãn đã đúng. Hạ Yên Nhiên này hoàn toàn không đơn giản, nhất định là đang để ý Lục Chi Hằng.

Sắc mặt Lục Chi Hằng âm trầm, giọng nói lạnh lẽo, "Chuyện này có thể đem ra giỡn sao?"

Hạ Yên Nhiên cứng đờ. Cô ta cúi đầu đem giấu đi sự không cam lòng trong đáy mắt để khi ngẩng đầu lên vẫn mang dáng vẻ ôn nhu, trang nhã.

Cô ta thành khẩn xin lỗi Thời Noãn, "Tôi xin lỗi Thời tiểu thư."

"Không sao ạ." Thời Noãn ngoài cười nhưng trong không coi, nói ra lời trái lương tâm.

Tục ngữ có câu: Thua người nhưng không thua trận. Thời Noãn quan sát cách ăn mặc của đối phương.

Cô ta mặc trên người kiểu váy mới nhất của Gucci, chân mang đôi giày cao bảy centimet có khảm kim cương ở đầu nhọn. Nhìn vô cùng tao nhã lại trưởng thành trong khi cô lại mặc một chiếc áo khoác lông màu đen cùng đôi giày tuyết công kênh.

Ừ thì... Trận này cô thua thảm hại.

Cố Hoài phản ứng chậm nửa nhịp. Anh ta nhận thấy bầu không khí không thích hợp bèn bảo mọi người uống rượu ca hát.

Lục Chi Hằng ngồi bên cạnh Thời Noãn, nắm chặt tay cô. Anh dịu dàng nói, "Chuyện vừa rồi em đừng để trong lòng. Giữa anh và Hạ Yên Nhiên không có chuyện gì hết."

Thời Noãn dĩ nhiên tin tưởng Lục Chi Hằng nhưng cô không thể yên lòng về Hạ Yên Nhiên.

Giống như xương cá, lúc đầu là mắc ở cổ họng, bây giờ thì ghim hẳn vào trong lòng.

Nếu không có chuyện gì thì sao cô ta lại vô duyên vô cớ lôi chuyện "vị hôn thê" ra làm trò đùa? Huống hồ họ còn lớn lên với nhau từ nhỏ.

Nhưng anh đã nói là không có chuyện gì, nếu cô cứ truy hỏi liên tục thì có vẻ rất kì cục nhỉ?

"Anh yên tâm. Em biết rồi mà." Thời Noãn tỏ vẻ thoái mái.

Sau đó mọi người ca hát, đánh bài, tung xúc xắc, đánh carô, uống rượu.

Ngoại trừ việc cuối thì mọi hoạt động vui chơi trước Thời Noãn đều tham gia.

Lục Chi Hằng không cho cô uống rượu. Nếu cô chơi thua thì anh cũng uống đỡ rượu phạt cho cô.

Cố Hoài ở bên cạnh trêu ghẹo, "Lục Chi Hằng, cậu trọng sắc khinh bạn quá nhé."

Hoắc Minh cười nói: "Cậu ấy đã độc thân ba mươi năm rồi, vất vả lắm mới kiếm được một người bạn gái, phải bảo bọc người ta thật tốt chứ."

Chơi đùa tung bừng tới mười hai giờ mới tàn cuộc. Thời Noãn và Lục Chi Hằng quay về khách sạn.

Nhân lúc anh đi tắm rửa, Thời Noãn bật Wechat lên muốn hỏi Cố Hoài chút chuyện liên quan tới Hạ Yên Nhiên.

Nhưng tin nhắn vừa mới gửi đi thì cô lại nhận được một dấu chấm than màu đỏ. Cố Hoài hử kết bạn với cô rồi sao?

Không phải tối nay lúc ở quán bar anh ta còn đối xử nhiệt tình với cô lắm à? Sao có thể âm thầm hủy kết bạn vậy?

Thời Noãn cùng lúc hoài nghi về hai vấn đề, "Quan hệ giữa Lục Chi Hằng và Hạ Yên Nhiên là gì?" và "Vì sao Cố Hoài lại xóa Wechat của cô?"

Lục Chi Hằng tắm rửa xong đi ra, thấy cô nhóc trên giường còn chưa ngủ, đang rầu rĩ nhìn điện thoại.

Anh ngồi xuống giường, "Sao vậy?"

Thời Noãn đang chìm trong suy nghĩ bị anh làm cho giật mình. Cô vỗ ngực, "Sao anh đi mà không nghe tiếng gì hết."

"Tại em chuyên tâm suy nghĩ quá đó." Lục Chi Hằng khẽ cười, lại hỏi, "Đang thắc mắc chuyện gì thế? Có muốn hỏi anh không?"

"Dạ..." Thời Noãn do dự nhìn anh. Lục Chi Hằng không hỏi thúc, yên lặng ngồi đợi cô.

Cuối cùng cô cũng quyết định hỏi anh cho ra lẽ.

Có bị cho là lòng dạ hẹp hòi thì cũng chẳng sao. Nếu như không biết được đáp án thì đêm nay cô sẽ không thể ngủ ngon.

"Lục Chi Hằng." Thời Noãn ngồi xếp bằng nhìn anh, nghiêm túc nói, "Em muốn hỏi anh một việc, không được nói dối em! Nếu anh nói dối em, anh sẽ, anh sẽ..."

Hiếm khi cô nghiêm túc như vậy, Lục Chi Hằng cười, "Thì sẽ như thế nào?"

Thời Noãn nghĩ nửa ngày cũng không biết nói tiếp thế nào. Cái kiểu nguyên rủa độc ác đó cô không nhớ nói với anh, lỡ như linh nghiệm thì biết sao.

"Nếu anh gạt em." Cô có ra vẻ hung dữ, "Chúng ta sẽ mãi mãi không gặp nhau, em cũng không thêm để ý tới anh nữa."

Cô thấy những lời này không hề có chút uy hiếp nào nhưng Lục Chi Hằng lại nghiêm mặt, thề thốt: "Được, như em nói, anh tuyệt đối không nói dối em."

"Em muốn hỏi...chuyện liên quan đến Hạ Yên Nhiên." Giọng cô nhỏ đi, "Các anh cùng nhau lớn lên. Vậy anh có chút...tình cảm nào với cô ta không ạ?"

"Chưa bao giờ." Lục Chi Hằng trả lời thật nhanh.

Anh xoa mặt cô, giọng nói dịu dàng, "Hóa ra vì chuyện này mà em cứ ừ ừ. Anh đã nói rồi, giữa anh và cô ta không có chuyện gì cả."

Dây thần kinh của Thời Noãn rốt cuộc cũng được thả lỏng, nhưng cô vẫn không hoàn toàn yên lòng, lại hỏi, "Vậy vì sao cô ta lại nói là vị hôn thê của anh? Chuyện này cũng phải có nguyên nhân chứ ạ."

Lục Chi Hằng đáp: "Là do hồi bé hay đùa như vậy thôi."

Thời Noãn nhìn anh không chớp mắt, ý nói muốn nghe câu trả lời rõ ràng.

Chuyện xưa này có hơi phức tạp nên Lục Chi Hằng chỉ nói ngắn gọn, "Năm xưa, ông nội Hạ Yên Nhiên và ông ngoại anh cùng đi lính, tình đồng chí sâu đậm. Họ từng hứa làm thông gia với nhau nhưng hai nhà đều sinh con gái, cuộc đính ước từ nhỏ lại này chỉ dành cho một thế hệ."

"Sau khi xuất ngũ hai nhà vẫn còn qua lại. Sau này trong nhà Hạ Yên Nhiên xảy ra chuyện, cha mẹ cô ta mất trong một vụ tai nạn xe. Ông ngoại anh còn niệm tình xưa nên mang cô ta về nuôi."

"Ông ngoại rất thích cô ta, thương cô ta cảnh đời bất hạnh nên bình thường rất cưng chiều cô ta. Sợ có người bắt nạt nên ông thông báo với mọi người trong nhà rằng cô ta là cháu dâu tương lai của mình."

"Đợi khi bọn anh lớn rồi ông cũng nói chuyện tình cảm không miễn cưỡng được, mọi chuyện đều phải xem bọn anh như thế nào."

Thời Noãn nghe anh nói xong thì lại lo về việc khác.

Cô rù rụt, thờ dãi, "Ông ngoại anh sống với Hạ Yên Nhiên nhiều năm như vậy, cứ coi cô ta là cháu dâu từ bé thì liệu có thích em hay không ạ?"

"Anh thích em là đủ rồi." Môi Lục Chi Hằng treo ý cười, "Đợi sau khi kết hôn thì chúng ta dọn ra ngoài ở. Lễ tết thì mới về nhà một lần, em không cần phải sợ."

Dọn ra ngoài...Tự nhiên lại nói đến chuyện sau kết hôn nữa. Còn sớm lắm...

Tại Thời Noãn dần ửng đỏ. Cô nằm xuống lấy chăn che mặt lại, nói nhanh: "Dạ. Đã muộn lắm rồi, chúng ta ngủ thôi ạ. Em đã trải sẵn chăn để trên giường cho anh rồi. Chúc anh ngủ ngon!"

"Đừng có để bản thân khó chịu." Lục Chi Hằng vén chăn cô lên một chút, tắt đèn rồi đi qua giường khác.

Trước mặt một mảng tối đen. Thời Noãn nghĩ tới chuyện Wechat, thuận miệng hỏi, "Em có làm gì đắc tội với Cố Hoài không ạ? Sao anh ấy chưa nói gì đã xóa Wechat của em rồi?"

Lục Chi Hằng dừng chân. Anh nhớ tới việc mình làm trước đó, bịa chuyện: "Cậu ta uống say là làm loạn đủ chuyện hết."

"À, ra là vậy." Thời Noãn cười cười, cuối cùng cũng có thể an tâm mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Tối thứ sáu, biệt thự Lục gia hiếm có lúc được náo nhiệt.

Sinh nhật hai mươi tám tuổi của Hạ Yên Nhiên. Trước đó Lục lão gia đã truyền lệnh muốn tổ chức thật linh đình cho cô ta.

Người Lục gia ai cũng biết Lục Xương Quốc thương yêu Hạ Yên Nhiên như cháu gái cho nên không dám thờ ơ. Mọi người về nhà từ sớm, đem theo những món quà quý giá.

Lục Chi Hằng là người cuối cùng về nhà lớn.

Bây giờ tối, anh lái xe tới cửa lớn. Sau khi lính gác xác nhận được danh tính của anh lập tức chào rồi mở cửa. Sĩ quan Lý đứng ở cửa biệt thự đã nhìn thấy Lục Chi Hằng từ xa, vội vàng nói: "Lục thiếu, mọi người đều đang ở trong nhà, chỉ còn thiếu mỗi cậu. Thủ trưởng nói nếu cậu còn không chịu về, ngài ấy sẽ phái người tới công ty đón cậu. Nếu chút nữa thấy thủ trưởng không vui thì cậu nhớ nhận sai trước, đừng chọc ngài ấy tức giận."

Lục Chi Hằng biết là ông ấy có lòng tốt nên gật đầu, khách khí nói: "Cháu biết rồi ạ. Cảm ơn chú Lý đã nhắc nhở."

Vừa vào cửa là thấy một đám người vây quanh ghế salon, tất cả đều là người nhà Lục gia, có con cũng có cháu.

Lục Xương Quốc ngồi ở giữa. Mặc dù năm nay đã hơn bảy mươi tuổi nhưng dù gì trước kia cũng từng đi lính nên xương cốt ông vẫn còn chắc khỏe như cũ, khỏe mạnh, phong thái năm đó cũng không giảm.

Ngồi bên cạnh ông ấy là Hạ Yên Nhiên mặc bộ sườn xám. Không biết cô ta nói cái gì mà chọc cho Lục Xương Quốc cười vui vẻ, mọi người xung quanh cũng cười theo không ngừng.

Lục Chi Hằng đi vào gọi một tiếng "Ông ngoại".

Lục Xương Quốc không vui nói: "Hôm nay là sinh nhật Yên Nhiên, ta bảo con về sớm một chút, vậy mà lại muộn như thế này."

"Công ty có việc ạ." Lục Chi Hằng lạnh nhạt giải thích, "Hạng mục cải tạo thành phố có chút vấn đề."

Một lý do vô cùng thỏa đáng khiến Lục Xương Quốc không nói được gì. Ông chống gậy đứng dậy, "Được rồi. Mọi người đều đến đủ cả rồi, chúng ta ăn cơm thôi."

"Ông ngoại, ông cẩn thận, đi chậm một chút ạ." Hạ Yên Nhiên đỡ ông ấy lên phòng ăn ở lầu một.

Trong lúc ăn cơm, Lục Xương Quốc cười ảm áp, quan tâm, "Yên Nhiên, con ở nước ngoài hai năm này, có gặp được bạn tâm giao không?"

"Ông ngoại." Hạ Yên Nhiên hờn dỗi, nhỏ giọng nói, "Con ở nước ngoài lo học, đâu có thời gian để tâm mấy chuyện này đâu ạ."

Lục Xương Quốc cười cười, "Ừ, học tập là quan trọng, nhưng mà vấn đề tình cảm cũng không coi nhẹ được. Mới đây mà con đã hai mươi tám rồi, không nắm chắc thời gian thì sẽ không kịp nữa đâu."

Lục Xương Quốc giương mắt nhìn Lục Chi Hằng, giả bộ lơ đãng nhắc tới, "Còn nhớ năm đó, ta và bà ngoại các con cũng bị ép duyên, trước khi kết hôn chưa từng gặp mặt. Cùng nhau trải qua gian khổ bao nhiêu năm đến được như bây giờ, tình cảm cũng không kém yêu đương tự do là bao nhiêu."

Vòng vo nửa ngày rốt cuộc ông ấy cũng quay về vấn đề chính, "Con và Lục Chi Hằng cùng nhau lớn lên, biết rõ mọi chuyện của nhau, cũng có thể xem như là thanh mai trúc mã. Nếu mãi không gặp được người thích hợp thì ông nghĩ, hay là hai đứa cứ qua lại thử xem. Chuyện tình cảm, không phải nói có là có liền được."

Lục Xương Quốc cười híp mắt nhìn Hạ Yên Nhiên hỏi, "Yên Nhiên, con cảm thấy đề nghị này của ông ngoại như thế nào?"

"Ông ngoại, ông đừng nói nữa, có nhiều người ở đây vậy mà." Hạ Yên đỏ mặt cúi đầu, bày ra vẻ e thẹn như con gái mới lớn.

"Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng đã là luật từ xưa đến nay, có gì mà phải ngại. Ta thấy hai đứa rất xứng đôi!" Lục Xương hỏi mấy người kia, "Mấy người thấy thế nào?"

Lục lão gia đã lên tiếng thì còn ai dám phản bác, một người, hai người rồi cả một nhóm vội vàng cười phụ họa, "Chi Hằng với Yên Nhiên đúng là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi."

Nụ cười trên mặt Lục Xương Quốc càng rộng, "Chi Hằng, Yên Nhiên da mặt mỏng, không dám nói nhiều. Ý con thế nào?"

"Ông ngoại." Lục Chi Hằng nhác mắt, lên tiếng, "Con có bạn gái rồi."

Lục Chi Hằng vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng ngưng lại. Tất cả mọi người đều nhìn về anh.

Đám làm mất mặt lão phật gia ngay tại đây, có lẽ chỉ có mình anh.

Ước nguyện muốn tác hợp thành công cho anh và Hạ Yên Nhiên bị thất bại, Lục Xương Quốc lập tức nhủ mảy, nụ cười trên mặt cũng biến mất, "Con có bạn gái hồi nào? Gia đình đối phương làm gì, sao con không nói cho ta một tiếng."

Lục Chi Hằng bình tĩnh, "Tháng trước. Hoàn cảnh gia đình của cô ấy con chưa tìm hiểu kỹ, con chỉ biết con thích cô ấy là được rồi."

"Vậy bạn gái con làm nghề gì có biết hay không?" Lục Xương Quốc gãi tai mặt, trầm giọng hỏi.

Lục Chi Hằng trả lời: "Diễn viên."

Lục Xương Quốc tư tưởng cổ hủ. Trong suy nghĩ của ông, từ xưa đến nay, diễn viên không phải là một nghề tốt đẹp.

"Con không tìm ai được hay sao mà cứ phải đi tìm diễn viên hả?" Ông ấy nhủ chặt chân mày, "Ta không bắt con phải tìm người môn đăng hộ đối, nhưng ít phải tìm một đứa con gái trong sạch đi chứ!"

"Đúng vậy đó." Người lên tiếng là Lục Tuệ Lâm, con gái lớn của Lục Xương Quốc, năm nay đã gần năm mươi tuổi. Bà ta không có việc gì làm, chuyện thích nhất là dạo phố với mấy phu nhân nhà giàu, nói đủ thứ chuyện.

Bà ta nói không ngớt, "Chi Hằng, con hãy nghe chúng ta khuyên đi. Giới giải trí là một cái thùng nhuộm, dù cho có sạch sẽ cỡ nào thì một khi bước vào rồi cũng sẽ bị nhiễm bẩn."

Lúc này Hạ Yên Nhiên lên tiếng: "Di Lục, mấy ngày trước con đã gặp bạn gái Lục Chi Hằng ạ. Thời tiểu thư không giống như di nói đâu, cô ấy trông rất hiền lành."

"Yên Nhiên, con sống đơn giản, người thì lại quá đơn thuần, hoàn toàn chưa chứng kiến được những chuyện dơ bẩn đó đâu."

Lục Tuệ Lâm than thở, tận tình khuyên nhủ: "Di nói cho các con biết. Trong giới giải trí, một tiểu minh tinh vì muốn được trèo cao sẽ làm ra mọi loại thủ đoạn. Con trai của Triệu gia đó, dạo gần đây bị một con diễn viên nhỏ tên là Tường gì đó mê hoặc, muốn một căn nhà là có được ngay lập tức."

"Còn có cháu út của Trần gia, cũng đi tìm một tiểu minh tinh. Vì muốn được gả vào Trần gia mà cô ta cố tình chọc thùng bao cao su, muốn dùng đứa con để đánh cược. Mọi người nói có buồn cười không?"

"Nói chung là những nữ diễn viên trong giới giải trí đó, không một ai là tốt cả." Lục Tuệ Lâm tóm lại một câu.

Lục Chi Hằng buông đứa. Anh ngừng đầu, dùng một câu chặn họng: "Di. Vậy di có biết em của Hoắc Minh cũng là diễn viên, cũng dấn thân vào giới giải trí không ạ?"

Hoắc gia và Lục gia rất thân thiết, địa vị cũng không kém gì Lục gia.

Lục Tuệ Lâm ghen lại, ngại biện: "Vậy, vậy không giống."

"Có gì mà không giống chứ?" Lục Chi Hằng thâm trầm nhìn bà ta, giọng nói lạnh như băng, "Trước đó di đã gặp qua bạn gái cháu rồi sao ạ?"

Ánh mắt lạnh thấu xương của anh khiến cho Lục Tuệ Lâm sợ hãi. Bà ta ngập ngừng, "Không...không có."

"Vậy làm sao di biết được bạn gái cháu ra sao ạ." Lục Chi Hằng khẽ cười, ánh mắt rét lạnh.

Anh nhìn Lục Xương Quốc, phản bác vô cùng có lý, "Trăm nghe không bằng một thấy. Đây là những lời ông dạy con lúc nhỏ, bây giờ ông lại quên sao ạ?"

"Con..." Lục Xương Quốc bị hỏi cho á khẩu.

Lục Chi Hằng đứng dậy, lạnh lùng: "Con no rồi. Mọi người cứ từ từ mà ăn, con đi về phòng."

Mười giờ tối, cửa thư phòng được gõ hai lần.

Lục Chi Hằng mở cửa, nét mặt lãnh đạm, "Có chuyện gì?"

Hạ Yên Nhiên đi thẳng vào, đóng nhẹ cửa, cười nói: "Vừa rồi em mới mở quà, không nghĩ là anh lại tặng vòng tay."

Cô ta nói xong, lắc chiếc vòng màu vàng hồng trên tay. Là một chiếc Cartier kiểu dáng kinh điển, vàng hồng 18k, ở trên có khảm kim cương sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

"Em rất thích. Anh xem, em đeo rồi nè. Lần này em tới là muốn chính miệng nói với anh một câu cảm ơn."

Trên mặt Lục Chi Hằng không cảm xúc, "Không cần cảm ơn tôi."

"Vậy sao mà được." Hạ Yên Nhiên cười ra tiếng, trong mắt lộ vẻ biết ơn, "Anh bận chuyện công ty như vậy mà còn nhọc lòng chọn quà cho em. Về tình về lý, em đều phải cảm ơn anh một tiếng mới đúng."

Đuôi mày Lục Chi Hằng khẽ nhếch, như là đã thấu được tâm tư của cô ta, "Rốt cuộc là cô muốn nói gì?"

"Em muốn nói..." Hạ Yên Nhiên chần chừ, lại gần mấy bước đứng trước Lục Chi Hằng, "Lời của ông ngoại tối nay anh cũng nghe thấy rồi. Ông ấy rất hi vọng chúng ta hẹn hò với nhau.""

Cô ta mềm giọng, "Tình huống lúc đó anh cũng thấy đấy, di Lục và trường bối trong nhà không đồng ý cho anh cưới một minh tinh vào cửa. Chi Hằng, nếu bây giờ anh chỉ muốn chơi đùa với cô ta thì em không ngại gì. Sau này chúng ta..."

"Chúng ta không có sau này." Ánh mắt Lục Chi Hằng lạnh lùng cắt ngang lời cô ta.

Hạ Yên Nhiên không nghĩ anh sẽ từ chối dứt khoát như vậy. Cô ta ngạc nhiên, thốt ra những lời tận đáy lòng, "Nhưng ông ngoại nhất định sẽ không thích cô bạn gái kia của anh. Chẳng lẽ vì cô ta mà anh muốn ngỗ nghịch với ông sao?"

Lục Chi Hằng cười, hỏi ngược lại: "Là tôi tìm bạn gái chứ không phải ông ấy. Không phải quan trọng nhất là tâm ý của tôi sao?"

Anh cúi xuống nhìn cô ta. Đôi mắt đen như mực dường như có một loại ma lực khiến người ta hăm sâu vào đó.

"Cô thích tôi sao?" Lục Chi Hằng hỏi cô ta.

Câu hỏi này lại đẩy lên hi vọng trong Hạ Yên Nhiên.

"Tất nhiên!" Cô ta gật đầu không chút do dự, hận không thể mổ xé lòng mình cho anh thấy rõ, "Chi Hằng, em độc thân nhiều năm như vậy mãi không chịu tìm đối tượng là vì đang chờ anh. Từ nhỏ em đã rất thích anh rồi."

"Vậy sao?" Ánh mắt Lục Chi Hằng hơi co lại. Anh tiến thêm hai bước, lại gần Hạ Yên Nhiên.

Bóng anh tựa một cái lưới lớn bao phủ cả người cô ta.

Anh nhẹ giọng nói, "Sao tôi lại nhớ là lúc nhỏ cô rất sợ và chán ghét tôi nhỉ?"

Lục Chi Hằng nói không sai.

Hạ Yên Nhiên được mang đến Lục gia vào năm mười lăm tuổi, lúc đó bệnh tình anh vẫn chưa có tiến triển tốt, cả ngày ở lì trong thư phòng đọc sách. Anh lạnh lùng, âm u, không thích nói chuyện với người khác.

Có lần, cô ta mời bạn bè về nhà chơi. Hai người ngồi chơi ở trong phòng được một lúc thì Lục Chi Hằng gõ cửa.

Anh đưa cho cô ta một cái kẹp tóc, nét mặt vẫn u ám như cũ, "Em làm rồi."

Hạ Yên Nhiên nhìn thấy anh bả vai co rúm lại, vô thức lui về sau một bước. Nhưng cô ta nhanh chóng trung ra nụ cười động lòng người, giọng nói ngọt ngào, "Cảm ơn anh Chi Hằng, cái kẹp tóc này em đã tìm rất lâu rồi."

Nhưng vừa đóng cửa cô ta đã ném thẳng cái kẹp tóc tinh xảo bằng thạch anh đó vào thùng rác.

Bạn cô ta thấy thế thì khó hiểu, "Yên Nhiên, đây không phải là cái kẹp tóc cậu thích nhất sao? Sao lại ném nó đi?"

"Cậu không biết đâu. Tất cả người hầu trong nhà đều nói sau lưng rằng anh ta có bệnh." Cô ta tỏ vẻ ghét bỏ. Cô ta ngheh mặt, để lộ ra vẻ kiêu căng mà trước đó người nhà Lục gia chưa từng thấy, "Đồ bị một người tâm thần như vậy chạm qua rồi thì bẩn chết đi được. Tôi không muốn đeo tiếp đâu."

Lúc đó anh chưa đi xa, nghe thấy vậy thì trong lòng cũng chẳng có chút gọn sóng. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lùng, "À."

"Chi Hằng, lúc đó em còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu." Hạ Yên Nhiên vội vàng giải thích, "Sau này trưởng thành rồi em mới nhận thấy em thích anh."

Nét mặt Lục Chi Hằng không thay đổi. Anh chế giễu, "Là thích tôi, hay là thích cái Lục gia này?"

Hạ Yên Nhiên hoảng hốt, nhưng ngay sau đó lại lên giọng. Cô ta giả vờ khiếp sợ, nước mắt cũng trào ra, "Chi Hằng, sao anh có thể nghĩ về em như thế? Chẳng lẽ trong lòng anh, em là loại đàn bà nông cạn, ham vinh hoa phú quý như vậy sao?"

"Tôi nghĩ về cô như thế nào không quan trọng." Lục Chi Yên yên lặng quan sát cô ta, "Cô có thể lấy lòng ông ngoại thì cuộc sống sau này cũng sẽ không khác mấy."

Anh khẽ cười, đôi mắt sâu thẳm, nói ra những lời không nề mặt, "Nhưng mà tôi muốn nhắc cho cô biết. Sau này phải biết yên phận một chút, đừng có đụng vào bạn gái tôi, cũng đừng có lòi cái trò đùa vô nghĩa đó ra trước mặt cô ấy nữa. Dù sao thì sau này ở Lục gia, tôi mới là người quyết định mọi việc."

Mặt Hạ Yên Nhiên trắng bệch, kinh hoàng ngồi phịch xuống ghế ở ban công. Cô ta nấp máy môi, không biết nên nói gì.

"Vội lại!" Lục Chi Hằng mở cửa thư phòng. Vừa bước ra thì ngoái lại nhìn cô ta, "Tôi đã nói là không cần cảm ơn. Vì quà là trợ lý tôi mua, cô không nói, tôi cũng chẳng biết đó là gì."

Lục Chi Hằng về phòng, thấy mấy phút trước Thời Noãn nhắn tin cho anh:

[Anh có đó không ạ? Gửi điện chỉ nhà anh cho em với~]

Lục Chi Hằng gửi địa chỉ qua rồi gọi cho cô, "Sao thế?"

Ở bên cô có hơi ồn ào, chắc là còn đang ở phim trường.

Thời Noãn nói, "Em mua vài món đồ ở trên mạng cho anh nên mới nhắn anh gửi địa chỉ qua cho em đó ạ."

Lục Chi Hằng cười dịu dàng, "Mua cái gì cho anh đó?"

"Em mua hơi nhiều đó!" Thời Noãn nghĩ rồi liệt kê cho anh, "Dạo gần đây trời lại lạnh hơn nên em mua cho anh đồ ngủ giữ ấm, túi giữ nhiệt, dép bông, quần áo tình nhân mặc ở nhà, máy tạo ẩm..."

"Có cả kỳ tử nữa ạ. Trong sách nói kỳ tử thanh lọc gan, làm sáng mắt. Mỗi ngày ở công ty anh xem nhiều tài liệu như vậy sẽ làm tổn thương mắt, sau này anh nhớ mỗi ngày uống một chén là được!"

"À!" Hình như cô nhớ ra điều gì nên lại nói, "Em còn sắm luôn cho anh một cái tủ thuốc nhỏ. Lần trước anh bị bệnh mà trong nhà thuốc không có, nhiệt kế cũng không có, quá bất tiện."

Đường như có một dòng nước ấm chảy ngang làm tan chảy mọi băng tuyết. Giọng nói Lục Chi Hằng mang theo ý cười, "Noãn Noãn của anh tốt quá, lúc quay phim mà cũng nhớ tới anh."

Anh nói xong phía bên kia điện thoại trở nên yên lặng. Cô đi tìm một nơi vắng vẻ, có thể nghe thấy tiếng gió đang gào thét.

Một lúc sau anh nghe thấy cô cười, giọng điệu thân nhiên: "Anh là bạn trai em mà, phải đối tốt với anh chứ."

Gió Bắc ngoài cửa sổ tung hoành, vài chiếc lá khô đầu cành bị gió kéo xuống đất, dần hóa thành bùn. Nhưng Lục Chi Hằng chợt cảm thấy, mùa đông năm nay thật ấm áp.

Thế nhưng cũng có hơi không ổn, vì anh càng nhớ cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Vào mùa đông, ngày ngắn đêm dài. Thời gian dường như trôi nhanh hơn. Chớp mắt một cái, một ngày trôi qua, chớp thêm một cái thì đã gần hết một năm.

Tính tới nay Thời Noãn đã quay phim được gần sáu tháng, những cảnh diễn của cô cũng nên sớm quay xong.

Nhưng vì chuyện lần trước của Yên Mi gây mất hình tượng nên đạo diễn và biên kịch nhất trí điều chỉnh cảnh diễn giữa nữ chính và nữ phụ để tránh cho tỉ lệ người xem bị ảnh hưởng, đạo diễn Lâm tăng thêm cảnh quay cho cô.

Cho nên vào những ngày cuối năm, Thời Noãn vẫn còn ở đoàn phim quay từ sáng tới chiều.

Đạo diễn Lâm thấy Tết nhất cũng tới nơi nên cho họ nghỉ sớm.

Thời Noãn dọn dẹp đồ đạc, lúc sắp ngồi vào xe thì Thẩm Luật Thông đến mời cô đón Tết cùng đoàn phim.

"Đi thôi, tôi mời khách. Chúng ta đi ăn BBQ rồi đi ca hát. Hôm nay là đêm giao thừa, cô không cùng mọi người ra ngoài chăng lẽ muốn ở một mình ở khách sao? Không thấy chán sao?"

Thật ra, Thời Noãn cũng không muốn đi cho lắm.

Quay phim liên tục trong thời gian dài vô cùng mệt mỏi, hiếm khi được nghỉ ngơi sớm. Cô chỉ muốn quay về ngủ hoặc là gọi video cho Lục Chi Hằng thôi.

Cô bận rộn quay phim, công việc công ty anh cũng nhiều. Rõ ràng là ở cùng một thành phố mà cứ như yêu xa, một tháng gặp nhau không được hai lần, cách liên lạc hằng ngày chỉ có thể nhờ vào Wechat và điện thoại.

Thẩm Luật Thông nhìn ra được sự do dự của cô, nói thêm, "Lần trước tôi mời khách em cho tôi leo cây, nhưng cũng có hứa là lần sau sẽ không từ chối tôi mà."

"...Đi." Thời Noãn đồng ý, hỏi, "Chúng ta ngồi xe đoàn phim sao?"

"Xe của đoàn phim đầy rồi, không còn chỗ nữa." Thẩm Luật Thông nhìn cô.

Thời Noãn: "Vậy để tôi gọi tài xế đến đón."

"Không cần đâu." Thẩm Luật Thông lắc đầu, "Xe của tôi tới rồi, em đi cùng một chiếc với tôi đi. Tối nay tôi cũng về khách sạn, lúc đó chúng ta thuận đường mà."

"Cũng được." Thời Noãn ngồi vào xe anh ta.

Họ đi đến một nhà hàng BBQ nổi tiếng gần đó. Trên tường nhà hàng dán rất nhiều ảnh chụp với mình tỉnh Trương Minh.

Đoàn làm phim có tầm ba mươi người, ngồi hết mấy cái bàn lớn. Thịt được nướng bằng than, bên trên phết sốt khiến cho mọi người ai cũng thêm nhõm dãi.

Ăn uống hết một tiếng, sau đó mọi người kéo nhau đi hát.

Mọi người đi vào một phòng bao lớn rồi phân ra thành từng tụ đánh bài, ca hát, bầu không khí càng ngày càng náo nhiệt.

Giữa chừng Thời Noãn đi ra ngoài nhận điện thoại.

"Bây giờ còn sớm, tiệc thường niên của công ty anh xong rồi ạ?" Cô hỏi.

Lục Chi Hằng: "Chưa xong, nhưng mà anh về sớm."

Thời Noãn trêu ghẹo, "Anh là tổng giám đốc đó, chuyện quan trọng như vậy mà còn lén về sớm, không xây dựng một tấm gương tốt cho nhân viên gì hết."

Lục Chi Hằng cười, "Anh đi rồi họ mới chơi vui hơn. Còn em, không phải đang ở phim trường sao?"

"Không ạ. Hôm nay đạo diễn cho nghỉ sớm ạ."

Ở ngoài có hơi lạnh, cô hà hơi một cái liền hóa thành khói trắng lạnh, "Tôi nay Thẩm Luật Thông mời khách, bọn em mới đi ăn BBQ xong, bây giờ còn đang ở KTV ạ."

Lục Chi Hằng trầm mặc, hỏi: "Cả đoàn phim đi sao?"

"Phải mời cả đoàn làm phim chứ ạ." Thời Noãn thấy anh hỏi kỳ lạ, "Nếu như một mình đi ăn cơm với anh ấy sao em đồng ý được, lỡ bị chụp hình là dễ gây hiểu lầm lắm. Hơn nữa..."

Cô cười cười, "Bây giờ em đã có bạn trai rồi. Một mình đi ăn cơm với người đàn ông khác, lỡ bạn trai em tức giận, ăn giấm chua thì sao đây. Anh xem, bạn gái như em có phải nên cho chín mười chín điểm hong?"

Cô vô cùng ngoan khiến cho mọi bức bối lẫn không vui trong lòng Lục Chi Hằng nhanh chóng tan thành mây khói, "Sao không phải là một trăm điểm?"

Thời Noãn trả lời lập tức, "Một điểm còn thiếu là để cho em tiến bộ, sau này khỏi tự kiêu ạ."

"Nhưng mà em đâu cần khắc phục gì nữa." Lục Chi Hằng cong môi, nói thật lòng: "Vi trong lòng anh, bạn gái anh đã hoàn hảo rồi."

Anh cũng biết nói chuyện ghê. Thời Noãn như được ngấm đường, khi cười, "Khéo ghê, trong lòng em bạn trai em cũng hoàn hảo nè."

Trò chuyện được một lúc thì cô nói: "Em vào trong đây, anh nhớ nghỉ ngơi sớm nhé. Mong là năm sau chúng ta được cùng nhau đón giao thừa."

"Sẽ có." Lục Chi Hằng cười hỏi, "Em đi cùng với trợ lý sao?"

"Dạ, cô ấy cũng đến cùng ạ."

Lục Chi Hằng yên tâm, lại dặn dò, "Đừng uống rượu, từ lượng em không cao."

Tài xế thấy anh cúp máy, hỏi: "Lái về biệt thự sao Lục tổng?"

"Không phải." Sau đó Lục Chi Hằng nói địa chỉ.

Thời Noãn chơi bài cùng với mọi người, thua nhiều mà thắng ít nên uống rất nhiều rượu.

Lại thêm một lần thua, Thời Noãn cầm lấy ly rượu trái cây. Cô vừa uống thì thấy cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông bước vào.

"Hả?" Cô dụi mắt, nuốt rượu xuống, vừa mừng vừa sợ hỏi Thiên Thiên ngồi cạnh, "Mắt chị có vấn đề rồi sao? Sao lại thấy Lục Chi Hằng tới đây nhỉ?"

"Chị Noãn Noãn, chị không nhìn lầm đâu ạ." Thiên Thiên nói bên tai cô, "Lục tổng tới thật đó ạ!"

Thời Noãn bị sặc rượu. Cô vỗ vỗ ngực để thở cho thông, vội vàng thả ly rượu xuống, đẩy ra xa, muốn bịt tai trộm chuông(*) hủy tiêu chứng cứ.

(*): Bạn làm việc gì sai thì nên thừa nhận, sớm muộn gì cũng có người biết. Che giấu như vậy chẳng khác nào tự mình dối mình.

Mọi người trong đoàn phim đều biết thân phận của Lục Chi Hằng. Mặc dù không rõ quan hệ giữa anh và Thời Noãn nhưng sau khi nói câu "Xin chào Lục tổng" thì tất cả mọi người đều tản ra, nhường không gian cho hai người.

Lục Chi Hằng đi đến ngồi cạnh cô, mi tâm hơi nhíu, "Không phải đã hứa với anh không uống rồi sao, hử?"

"Em uống rượu trái cây vị đào mà, không sao đâu." Thời Noãn không dám nhìn thẳng anh, nhỏ giọng nói, "Vội lại có Thiên Thiên ở đây mà. Nếu mà có uống say thật thì cô có ấy đưa em về."

Lục Chi Hằng vẫn cau mày. Thời Noãn ôm lấy tay anh, nở nụ cười, làm nũng, "Hôm nay là đêm giao thừa, anh không được giận em đó!"

Lục Chi Hằng bị cô nói cho không giận nổi, bắt đầu đi thờ dài, "Bây giờ đi về chưa?"

"Dạ!" Thời Noãn gật đầu. Mặt cô có chút men say, vô cùng phấn khởi nói: "Tất nhiên rồi, em phải về đón giao thừa với bạn trai chứ."

Cô nói xong liền đứng lên nhưng mà mới đứng một chút thôi là choáng váng, lao đảo vài bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà Lục Chi Hằng đỡ cô.

"À? Em chỉ uống rượu trái cây thôi sao mà choáng dữ vậy nè?" Cô xoa trán, lẩm bẩm.

"Rượu trái cây em uống nồng độ cũng không thấp đâu." Lục Chi Hằng liếc bình rượu, đỡ cô ra ngoài.

Một khi men say đã xộc lên rồi thì chân cô không còn sức nữa. Thời Noãn như muốn dồn hết sức nặng lên người anh, Lục Chi Hằng cứ thế ôm ngang cô.

Cảnh tượng này khiến tất cả nhân viên hít một hơi lạnh, sao số cô đồ vậy? Có thể có một chỗ dựa lớn như vậy!

Thẩm Luật Thông thấy vậy đi tới, hỏi, "Lục tổng, ngài muốn đưa cô ấy đi đâu vậy?"

Mắt Lục Chi Hằng tối lại, hơi nheo mắt, "Tôi mang cô ấy đi đâu còn phải báo cho cậu sao?"

Thẩm Luật Thông cười khách khí: "Là tôi mang cô ấy đến đây. Bây giờ cô ấy say như vậy, tất nhiên tôi không dám để cho người ta mang cô ấy đi được."

Lục Chi Hằng cười lạnh, không nói chuyện, tỏ rõ ý không muốn nhiều lời với anh ta.

Hai người giảng cô ở cửa một hồi, người đại diện Thẩm Luật Thông đi tới khuyên anh ta, "Luật Thông, chuyện của Lục tổng cậu đừng xen vào."

Thẩm Luật Thông nhất quyết không chịu tha người.

Lúc này Thời Noãn trong ngực anh ngẩng đầu lên, mơ màng hỏi, "Không phải anh muốn về sao ă? Sao còn chưa đi nữa?"

Thẩm Luật Thông lo lắng hỏi, "Noãn Noãn, em có biết ai muốn đưa em đi không?"

Thời Noãn mờ mịt, chậm chạp gật đầu, cười ngọt ngào, "Biết chứ, tôi muốn về đón giao thừa với Lục Chi Hằng đó."

Lục Chi Hằng không thêm đề ý đến anh ta nữa, đẩy cửa đem người đi.

Sau khi họ đi, người đại diện lại vui vẻ vỗ vai anh ta, "Tốt quá. Thời Noãn hẹn hò với Lục Chi Hằng rồi. Sau này tôi không lo có chuyện gì giữa cậu và cô ấy nữa."

Thẩm Luật Thông nhíu mày, nét mặt âm trầm. Anh ta nắm chặt tay một hồi lâu vẫn không thả ra.

Anh ta biết rõ không nên xem Thời Noãn và Tống Như là một, nhưng cái cảm giác nhục nhã khi bị người ta vứt bỏ này lại dâng lên.

Mà lần này, cảm giác rõ ràng hơn.

Lúc trước bởi vì sự nghiệp không thuận lợi mà Tống Như bỏ anh ta, kết hôn với một tên phú nhị đại chỉ mới quen biết được nửa năm.

Nhưng bây giờ anh ta đã có tiền, có sự nghiệp, vất vả lắm mới thích được một người. Vì sao bây giờ lại có một người đàn ông muốn tranh giành với anh ta?

Anh ta không cam tâm.

"Có mang theo thẻ phòng không?" Lục Chi Hằng cúi nhìn cô nhóc say tí bĩ trong ngực mình.

"Áy..." Thời Noãn suy tư một hồi rồi lắc đầu, thành thật trả lời, "Em không nhớ nữa."

Lục Chi Hằng đành phải thò tay vào trong túi áo khoác cô để tìm, vừa mới thò vào đã đụng được thẻ phòng.

Cô đã say như vậy, chắc không đếm ngược đón năm mới được rồi.

Anh cẩn thận đặt cô lên giường, cởi áo khoác cho cô rồi đi tới tủ quần áo tìm váy ngủ đưa cho cô, "Ngoan nè, em tự mình thay đồ đi."

Lục Chi Hằng nói xong tự giác xoay người, bên tai có tiếng "sột soạt".

Qua gần ba phút mà không nghe thấy động tĩnh gì, anh hỏi: "Đã thay váy ngủ xong chưa?"

"Chưa ă." Hai tay Thời Noãn vói ra sau lưng gỡ dây áo ngực nhưng mãi mà không cởi được.

Cô nhíu mày, giọng nói phiền não, "Em không có tháo được cái móc."

Lục Chi Hằng tưởng cô nói móc áo bên ngoài nên hỏi: "Có cần anh giúp không?"

Đầu Thời Noãn vô cùng choáng váng, ý thức nửa tỉnh nửa mê nhưng cuối cùng sự hồ đồ đã chiếm thế thượng phong.

Lúc này cô chỉ biết mình đang gặp một rắc rối nhỏ, anh lại bằng lòng giúp mình thì đáp: "Dạ được."

Cô cũng không quên ngọt giọng nói, "Cảm ơn anh."

Cô nhóc khôn khéo lễ phép như vậy, Lục Chi Hằng không nghĩ nhiều mà xoay người lại, cuối cùng thấy được cảnh khiến người ta không thể kiềm chế được---

Mái tóc đen nhánh tăn ra như thác nước. Dáng người quyến rũ lộ rõ trước mắt, da trắng như tuyết, trước ngực chỉ còn lại một chút vải mỏng.

Không đủ vải để che cái gì mà ngực lại còn mang lại cảm giác "Tay ôm đàn che nửa mặt hoa"(*), vô cùng đẹp đẽ.

(*): Trích từ bài thơ "Tỳ bà hành" của tác giả Bạch Cư Dị thời Trung Đường. Bài thơ này khá dài nên bạn nào có hứng thú hãy search google để đọc nguyên văn bài thơ nhe, chứ dài qua mình copy qua không nổi< (Cre: thivien.net và bản dịch của Phan Huy Thực từ thivien.net).

Cô hít thở, hai bé thỏ trắng như được truyền sức sống, tranh nhau nhún nhảy.

Ánh mắt Lục Chi Hằng dừng ở trên người cô. Càng nhìn càng miệng đắng lưỡi khô, phải dòi mắt đi nhưng lại không nỡ.

Sau khi say, má cô ửng đỏ, môi hồng răng trắng. Vốn là một cô nhóc thơ giờ hóa thành người con gái xinh đẹp tuyệt trần.

Chỉ cần một chút thôi là có thể hợp lấy ba hồn bảy phách của đàn ông.

Nhưng cô lại không ý thức được rằng lúc này mình hấp dẫn đến dường nào. Vẫn là dáng vẻ đơn thuần không chút phòng vệ, cô còn bĩu môi, giọng nói mềm mại thục giục, "Cái móc này em không tháo ra được, anh tới đây giúp em với."

Lục Chi Hằng hít sâu một hơi, vẻ mặt phức tạp, ngồi lên giường. "Noãn Noãn, em quay qua chỗ khác, anh mở móc áo cho em"

Hầu kết anh lên xuống, vén tóc cô qua một bên. Tay vô tình chạm vào cái lưng trơn bóng, da thịt non mịn nóng bỏng tay.

Loại móc áo bốn nút cài thường rất dễ mở nhưng với Lục Chi Hằng mà nói, chuyện này không khác gì một thí nghiệm phức tạp, tuyệt đối không được phạm sai lầm.

Động tác anh vụng về lại lo sợ, bị giày vò trăm nghìn cay đắng mấy phút mới mở được.

Khi chiếc móc áo được mở ra, Lục Chi Hằng như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, tranh thủ cầm lấy áo ngủ mặc cho cô.

Còn phải tiếp tục nữa thì đó là cực hình đối với anh.

"Mau ngủ đi, ngủ ngon." Lục Chi Hằng lấy chân đắp kín cho cô rồi bước nhanh vào phòng tắm.

Vòi sen vừa được mở ra thì anh lại hồi tưởng đến dáng vẻ động lòng người lúc nãy của cô. Cuối cùng cũng được giải phóng một lần, cơ thể cứng ngắc lúc nãy cũng khá hơn một chút.

Anh tắm xong rồi đi ngoài, phát hiện thấy cô nhóc vốn nên ngủ ngon lại đang mở to đôi mắt đen.

"Sao còn chưa ngủ nữa?" Anh hỏi.

Thời Noãn nhìn anh, hai tay ngoan ngoãn để lên trên chăn, "Em chưa được tẩy trang nên chưa đi ngủ được ạ. Đi ngủ mà còn trang điểm là không tốt đâu, trên mặt sẽ có mụn đó."

Cô ngược mắt nhìn anh, giọng nói mềm mại, "Anh có thể tẩy trang giúp em không ạ?"

Lục Chi Hằng: "..."

Anh lấy điện thoại vào Baidu gõ vài chữ: Làm sao để tẩy trang cho bạn gái.

Xem hết từ đầu tới cuối mà Lục Chi Hằng vẫn không hiểu.

Việc này phức tạp hơn giải toán. Có nhiều bước, các sản phẩm dùng cũng không giống nhau.

Lục Chi Hằng cầm lên xem từng cái nhưng toàn là tiếng Nhật. Anh xem tới xem lui rồi cuối cùng tìm được vài từ chữ tiếng Anh trong cả đồng chữ Nhật lít nhít.

Có từ "clean" chắc là dùng để tẩy trang. Anh lấy ra hai chai rồi mở tủ lấy ra một túi bông tẩy trang.

Lục Chi Hằng thấm nước tẩy trang lên bông, làm theo từng bước trong bài viết để tẩy trang cho Thời Noãn.

Sau đó anh nhẹ nhàng thoa một chút sữa rửa mặt cho cô.

Vì da cô mịn như da em bé, tay anh lại thô ráp kèm theo vết chai nên không dám thoa mạnh, sợ làm đau cô.

Sau khi làm xong anh lấy nước ấm rửa mặt cho cô, còn lấy khăn nhẹ nhàng lau sạch.

"Bây giờ ngủ được rồi." Lục Chi Hằng đắp chăn cho cô, cẩn thận đếm lại những góc bị hở.

Thời Noãn thấy anh tốt với cô như vậy trong lòng vô cùng cảm động, không kiềm được kéo tay anh lại.

Cô nhìn anh chăm chú, nhẹ nhàng nói, "Lục Chi Hằng, em rất thích anh!"

Lúc nói câu này cô nhìn thẳng vào mắt anh, lúm đồng tiền nhỏ lúc ẩn lúc hiện trông vô cùng đáng yêu.

Tự nhiên lại thỏ lộ như vậy khiến Lục Chi Hằng khó hiểu. Trong lòng lại mềm ra.

Anh cúi người sát lại gần cô, giọng nói hơi khàn, "Noãn Noãn, em cứ như vậy, anh sẽ không nhận được."

"Không nhận được gì ạ?" Giọng nói Thời Noãn ngọt ngào, vẻ mặt ngơ ngác.

Lục Chi Hằng xoa đầu cô cười khẽ, đột nhiên muốn trêu cô, "Em nói thử xem? Tất nhiên là không nhận được mà làm chuyện xấu với em đó."

"Chuyện xấu ạ?" Cô lơ ngơ hỏi.

Lục Chi Hằng cười mà không nói gì. Thời Noãn cảm thấy anh thật đáng ghét, khiến cho cô tò mò rồi lại không nói gì.

Cô bứt tóc suy nghĩ nửa ngày để xem chuyện xấu mà anh nói rốt cuộc là gì.

"Em biết rồi!" Cô cười, đột nhiên ngồi bật dậy, hai tay ôm chặt lấy eo Lục Chi Hằng làm anh ngã xuống giường.

Cơ thể thom ngát của cô dính chặt vào khiến lòng Lục Chi Hằng rung lên. Anh chưa kịp nói gì đã cảm giác được đôi môi mềm mại của cô che kín môi mình.

Sau khi hoàn thành nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước đó, Thời Noãn còn dựa vào liếm môi anh.

Sau đó cô cười hi hi, môi anh đào thom tho mờ ra đóng lại, giọng nói tự hào, "Lục Chi Hằng, đây có phải là chuyện xấu mà anh nói không?"

Máu nóng dâng trào làm Lục Chi Hằng phải nuốt nước bọt. Anh xoay người đặt cô ở dưới thân, trầm giọng hỏi, "Noãn Noãn, em có biết mình đang làm gì không?"

Thời Noãn cười vô cùng đáng yêu, "Làm chuyện xấu ạ!"

Đôi mắt trong suốt khiến cô trông như một chú nai con chưa rõ sự đời đang dùng chân uống nước giữa rừng núi, hoàn toàn đối lập với ánh mắt nhiễm đầy dục vọng của anh.

Nhìn thấy cô như vậy Lục Chi Hằng cũng không nỗ lực gì với cô.

Anh vứt bỏ những suy nghĩ không nên ra khỏi đầu. Anh ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, giả bộ nghiêm túc, "Đừng quậy nữa, mau ngủ đi."

"Dạ..." Thời Noãn nháy mắt, "Anh ngủ ngon nhé."

Ngày hôm nay quá mệt nên nằm chưa bao lâu cô đã ngủ mất.

Lục Chi Hằng nhìn cô ngủ ngoan như vậy tức giận cười ra tiếng. Người mà một phút trước còn ở trong lòng anh gây loạn khiến thần trí anh mê loạn giờ lại ngủ ngon như vậy như thể không hề liên quan gì.

"Đúng là cô nhóc đáng giận." Anh cong môi, lấy tay chọc mặt cô.

Sau khi rửa mặt xong Lục Chi Hằng đi vào phòng kiểm tra thì phải nhú mày.

Chăn được đắp kĩ lúc này giờ đã bị đạp xuống đất. Đúng là không thể khiến cho người khác yên tâm được.

Anh đắp chăn lại cho cô.

Nhưng vừa đắp thì cô lại đạp ra, nói mớ, "Nóng quá, em không muốn đắp chăn đâu."

"Ngao nào. Trời lạnh lắm, không đắp chăn sẽ bị cảm đó." Anh dịu dàng nói.

Nhưng Thời Noãn lúc say không thèm nghe lời. Dù anh có nói gì thì chỉ cần quay người lại cô sẽ đá chăn ra.

Lục Chi Hằng không còn cách nào khác, đành phải xốc chăn lên chui vào, ôm cô vào ngực mình, nghiêm khắc nói: "Em ngủ ngoan đi, đừng có quậy nữa."

Có lẽ do lời nói của anh có tính uy hiếp nên cô vô cùng nghe lời, không quấy phá nữa, ngoan ngoãn vùi mặt vào ngực của anh.

Ngủ thẳng một giấc đến sáng, Thời Noãn mở mắt ra lại thấy mình đang nằm trên người Lục Chi Hằng như chuột tút!

Anh đến lúc nào vậy? Sao cô lại ngủ chung với anh? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Có rất nhiều câu hỏi xuất hiện, Thời Noãn cố gắng nhớ lại một chút chuyện tối qua.

À! Thời Noãn nhớ ra rồi, đúng là Lục Chi Hằng đã đến đây nhưng hình như cô uống say nên nhờ anh tẩy trang giúp, cuối cùng hình như cô còn...đề anh xuống?!

Từng chuyện ngày hôm qua lướt qua như một bức tranh, gương mặt Thời Noãn trở nên ửng hồng, vội vàng thoát khỏi lồng ngực anh.

Nhưng cô vừa động dậy người đàn ông bên cạnh đã mở mắt ra, giọng nói ngái ngủ, "Tỉnh rượu rồi à?"

"Tỉnh rồi ạ." Thời Noãn nhớ đến chuyện ồn ào ngày hôm qua bèn nói, "Ừm...Em đi rửa mặt trước đây ạ!"

Thời Noãn nói xong muốn đứng dậy thì Lục Chi Hằng đã giữ cô lại, ôm vào ngực mình, chậm rãi nói, "Nếu như tỉnh rồi thì chúng ta làm việc khác đi."

"Anh, anh muốn làm gì ạ?" Cô khản trương.

"Em nói thử xem, Noãn Noãn?" Anh cười nói, giọng nói khàn khàn mang theo nét lười biếng.

Chuyện này rõ ràng như vậy mà còn phải hỏi sao?

Tất nhiên là muốn làm em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Hai tay Lục Chi Hằng đặt trên lưng Thời Noãn. Môi anh dán bên tai cô hỏi lại lần nữa, suýt chút nữa là cắn phải vành tai ấy.

"Noãn Noãn, em nói thử xem? Em nghĩ anh muốn làm gì?"

Ý tứ vô cùng rõ ràng

Nếu như tối hôm qua là Thời Noãn say rượu nên nghe không hiểu thì bây giờ không thể nào không hiểu được.

Tai cô nóng rực, mặt lập tức đỏ lên. Nhưng không phải vì câu nói của Lục Chi Hằng mà là do một nơi nào đó của anh dán vào người cô đang dần dần...cứng lên!

Dù trước đây Thời Noãn chưa từng hẹn hò nhưng cũng không phải hoàn toàn cô lập với thế giới bên ngoài nên trong chuyện này cũng có hiểu biết đôi chút.

"Lục Chi Hằng, anh, anh anh..." Cô khấn trương, lắp bắp từ "Anh" hoài mà không nói được gì.

Nhưng dù có nói gì đi chăng nữa thì cũng vô cùng ngượng!

"Noãn Noãn." Lục Chi Hằng dịu dàng nâng cằm cô, hơi cong môi, chậm rãi hỏi, "Không phải tối qua em nói muốn làm chuyện xấu sao?"

"Đó, đó là do em uống say nên ăn nói hồ đồ, không thể coi là thật được." Thời Noãn đỏ hết cả mặt, giọng nói mềm mại thanh minh mình không có một chút xú uy hiếp nào.

"Nhưng anh lại xem là thật." Lục Chi Hằng mấp máy môi dưới, nói thẳng, "Noãn Noãn, chẳng lẽ em không cảm thấy...anh có cảm giác đối với em sao?"

Chỗ đó gần người cô như vậy, sao mà không cảm nhận được!

"Em..." Thời Noãn vòng tay lại, trái tim nhỏ bé đang đập kịch liệt như muốn nhảy ra ngoài.

Cô sợ hãi nhắm hai mắt, không thấy được sự gan dạ lúc say rượu làm loạn tối qua.

"Lục Chi Hằng, anh đừng gạt em." Giọng cô run run, mặt ửng hồng, "Anh, anh, đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường vào mỗi buổi sáng của đàn ông thôi."

Lục Chi Hằng không nghĩ cô lại nói vậy. Anh cười cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, "Ừ, Noãn Noãn nhà mình hiểu biết sâu rộng."

Thời Noãn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay anh cách một lớp vải mỏng, hai gò má càng thêm đỏ, "Hồi cấp ba giáo viên môn Sinh có dạy cho em."

Lục Chi Hằng bật cười, "Hóa ra Noãn Noãn của anh là trò ngoan, chăm chú nghe giảng quá ta."

Sau khi khen xong, anh tỏ vẻ ham học hỏi, hỏi thêm, "Vậy giáo viên Sinh có dạy cho em cái gì nữa không? Nói cho anh nghe đi, anh cũng muốn biết."

Sáng sớm ai thêm đi nói mấy chuyện này với anh chứ?!

Thời Noãn không chịu nói. Tay anh trượt xuống eo cô bóp nhẹ mấy cái.

Không đau một chút nào nhưng đây lại là một trong những nơi nhạy cảm nhất trên người cô.

Cả người Thời Noãn run lên, cảm giác tê dại khó tả lan ra toàn thân.

"Lục Chi Hằng, anh đừng nghịch nữa." Cô đẩy anh ra nhưng lại bị anh khiến cho cả người mềm nhũn không có sức, cuối cùng lại thành ra vẻ muốn mà còn giả bộ từ chối.

Lục Chi Hằng yêu chết cái vẻ mặt nũng nịu nhát gan này của cô. Hình như anh đã tìm thấy được niềm vui từ việc trêu chọc cô bạn gái nhỏ, "Anh vô cùng nghiêm túc xin được chỉ bảo, chẳng lẽ Noãn Noãn không chịu nói cho anh biết sao?"

Loại chuyện xấu hổ như vậy sao cô có thể nói ra được chứ?

Hơi thở Thời Noãn trở nên rối loạn, "Chẳng lẽ lúc anh đi học không có học qua sao?"

"Có chứ." Lục Chi Hằng áp vào má cô, vòm ngực rung lên vì cười, "Nhưng lúc đó anh không nghe giảng, bây giờ lại muốn nghiêm túc học tập nên mong Noãn Noãn có thể dạy cho anh."

Đây là một lý do hết sức vô lý khiến Thời Noãn không thể nào tin cho được. Nhưng cô không chịu nói thì tay anh lại bắt đầu dạo chơi, khiêu khích thần kinh cô.

Đúng là hay thật. Sống hơn hai mươi năm rồi mà bản thân Thời Noãn cũng không rõ được những nơi nhạy cảm của mình, vậy mà anh lại có thể dễ dàng tìm ra.

Cô khẽ rên, buộc lòng phải cứng rắn nói ra, "Giáo viên nói, đàn ông vào buổi sáng, chỗ đó...sẽ cứng lên. Đây là chuyện rất, rất bình thường..."

Mặt cô ngày càng đỏ, giọng cũng nhỏ lại như tiếng muỗi kêu, "Đây chỉ là hiện tượng đầy máu, không có vấn đề gì. Cùng lắm thì qua mấy phút sẽ hết thôi ạ."

"Còn có gì nữa không?" Anh không chịu buông tha, cười hỏi.

"Phần còn lại em không nhớ rõ." Cô cắn môi, đáng thương trả lời, muốn anh tha cho cô.

Cứ tiếp tục thì cô không chịu được nữa.

Thật ra thì không phải không thể dâng mình cho anh. Cô thích anh, anh cũng thích cô, loại chuyện giữa hai người trưởng thành mà đôi bên còn tình nguyện là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mà có ai mới sáng sớm đã làm vậy? Cô nghĩ rằng lần đầu tiên sẽ xảy ra vào một buổi tối lãng mạn cơ.

Tia nắng len qua màn cửa chiếu vào phòng. Cô vội vàng cầu xin, "Lục Chi Hằng, không còn sớm nữa, chúng ta dậy thôi."

Hàng mi dày tựa cánh quạt khẽ run, ánh mắt mờ mờ trông vô cùng đáng thương.

Anh có thể tha cho cô nhưng anh lại không làm thế bởi vốn dĩ anh chẳng phải là người tốt.

Lục Chi Hằng thả lỏng vòng ôm, cục đá trong lòng Thòi Noãn cũng rơi xuống. Nhưng lúc cô vừa định ngồi dậy thì nghe anh nói, "Noãn Noãn, giáo viên Sinh học của em dạy sai một chỗ rồi."

"Sai chỗ nào ạ?" Thòi Noãn không hiểu nhìn anh.

Giọng Lục Chi Hằng khàn khàn quỵến rũ, "Bình thường không có vấn đề gì là do không có người trong lòng ở bên cạnh. Nhưng hôm nay thì không giống vậy. Vì ngủ chung với em mà chỗ này của anh cứng tới nổi vô cùng khó chịu."

"Noãn Noãn, em có chịu giúp anh một chút để anh hết khó chịu không?"

Anh từ từ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô xuống nơi đó.

Sau đó anh thả lỏng tay mình, nhìn thẳng vào mắt cô như muốn nói quyền chủ động lẫn quyền lựa chọn đều ở cô.

Có hơi cứng, có chút nóng, sao lại lớn như vậy...

Thòi Noãn sợ hãi rút tay về. Nhưng khi thấy anh cau mày, vẻ mặt chịu đựng đau khổ lại không đành lòng.

Giúp anh một chút cũng không sao, nhưng mà...

"Em, em không biết làm như thế nào ạ." Thòi Noãn hé môi, giọng nói yếu ớt. Tay cô vẫn không cử động.

Lục Chi Hằng cười nhẹ, "Giáo viên Sinh không dạy cho các em sao? Anh còn tưởng Noãn Noãn của anh cái gì cũng biết."

Thòi Noãn: "!!!" Sao mà giáo viên có thể dạy chuyện này được?

Cô xấu hổ cúi đầu. Anh đúng là không biết quý trọng lòng tốt. Cô vất vả loại bỏ chứng ngại trong lòng để giúp anh, vậy mà anh còn kiêu có trêu cô!

Sao có thể quá đáng như vậy chứ?

Càng nghĩ càng giận, Thòi Noãn muốn rút tay về nhưng anh lập tức nắm chặt bàn tay trắng nõn của cô, lực cũng mạnh hơn.

Cô cúi đầu nên không thấy vẻ mặt của Lục Chi Hằng lúc này, chỉ nghe thấy anh trầm giọng cười vui vẻ---

"Giáo viên không dạy thì anh sẽ dạy em. Noãn Noãn, gọi một tiếng thầy Lục xem nào."

Thòi Noãn không nghĩ rằng sẽ phải vượt qua ngày đầu tiên của năm mới như thế này.

Phải làm loại chuyện khiến người ta mặt đỏ tim run trên giường lớn ở khách sạn.

Đúng là một người thầy tốt, hướng dẫn cho cô từng bước một, khéo léo dẫn dắt tay cô.

Đôi lúc anh còn thờ dốt, cười trêu cô---

"Noãn Noãn, nhanh một chút."

"Đúng rồi, như vậy đó. Đừng sợ, anh và nó đều thích em."

...

Da mặt Thòi Noãn rất mỏng, nghe anh nói vậy càng xấu hổ thêm. Cô cúi thấp đầu, chỉ muốn tìm một cái lỗ rồi chui xuống.

Vì lúc trước Thòi Noãn không có kinh nghiệm nên không biết mình làm có tốt hay không. Giữa lúc đó cô đánh bạo nhìn trộm về mặt Lục Chi Hằng.

Cô chưa từng thấy anh như thế này.

Mắt anh lúc này tối đi, môi mím chặt đến nỗi hàm răng ra, ánh mắt mơ màng, nét mặt vô cùng thích thú.

Hương thụ cảm giác vui sướng do cô mang lại chắc là rất thích.

Vừa nghĩ rằng hẳn anh đang rất thoải mái, trong lòng Thòi Noãn có cảm giác đạt được thành tựu.

Trước đây cô cũng từng xem qua phim xuất xứ từ Nhật Bản(*). Ở ký túc xá nữ, chuyện nam nữ luôn là đề tài phổ biến.

(*): phim con hều mà tác giả nói vậy cho sang tý =))

Có lần Tổng Vi Vi thủ sẵn khoai tây chiên, mang đầy tinh thần học tập kéo cô lại ngồi trước máy tính xem nguồn tài nguyên mà cô ấy đã trăm nghìn cay đắng mới tìm được.

Lúc đầu ôm hôn còn đỡ, tới khúc sau thì cô thấy khó chịu.

Bởi vì theo kịch bản, biểu cảm nam diễn viên trong phim trở nên vô cùng dữ tợn, rất bí ối khiến cô vô cùng buồn nôn.

Nhưng Lục Chi Hằng không giống vậy.

Dù có làm chuyện này trông anh vẫn hấp dẫn, không khiến cô có cảm giác như mọi khi.

Cuối cùng Lục Chi Hằng nhắm mắt lại, thờ dài một tiếng thỏa mãn.

"Vậy...Xong, xong rồi à?" Thời Noãn hỏi, không biết nên lau cái thứ dính dính ở trên tay vào đâu.

"Ừ." Giọng Lục Chi Hằng khàn đục, hơi thờ cũng dần ổn định.

Anh rút khăn giấy cẩn thận lau sạch sẽ tay cô rồi lại ôm lấy cô, hôn liên tục lên khuôn mặt mềm mại, "Noãn Noãn của anh đúng là bảo bối."

Chỉ dùng một tay thôi cũng có thể khiến anh vô cùng sáng khoái.

Thời Noãn lại để Lục Chi Hằng ôm ngủ một lúc, không ai nói chuyện, cứ nằm yên như vậy.

Khoảng nửa tiếng sau Thời Noãn lên tiếng trước, "Sáng nay em không quay phim, chúng ta ra ngoài chơi đi ạ. Hôm nay là tết, chúng ta không thể nằm ngủ tới trưa được."

Lục Chi Hằng không trả lời. Những khoảnh khắc này đây đối với anh vô cùng tươi đẹp, dù có nằm trên giường ôm cô bao lâu đi nữa cũng không thấy chán.

Với lại còn có thể thử làm nhiều chuyện khác.

Mặc dù lúc này cô không đồng ý nhưng mà mặt dày lâu ngày có lẽ cô sẽ mềm lòng với cô.

Thời Noãn không biết Lục Chi Hằng đang suy nghĩ những chuyện không phù hợp với lứa tuổi thiếu nhi nên đề nghị: "Chúng ta đi chùa cầu an đi ạ. Không xa đoàn phim lắm, khoảng nửa tiếng lái xe thôi ạ."

Cô ngồi dậy, lắc lắc tay anh, cười sáng lạn, "Chúng ta đi thôi! Ngày đầu tiên đi chùa thấp nhen ý nghĩa lắm đó ạ."

Ý nghĩa sao? Lục Chi Hằng không nghĩ vậy. Đi chùa một trăm lần cũng không bằng một lần ngủ với cô, nhưng cô lại muốn đi, anh thì mong cô được vui vẻ.

"Được, chúng ta đi thôi." Anh cười, đứng dậy thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc đầu Thời Noãn muốn mặc áo len cùng váy xếp li màu nâu dài quá gối kết hợp với tất dài trông vô cùng đẹp mắt.

Nhưng Lục Chi Hằng nói cô mặc ít, bắt phải mặc thêm nhiều đồ. Thời Noãn không chịu, năn nỉ muốn gây lười, mấy cái trò bán manh cũng lòi ra mà không thể khuyên được anh.

Đúng là lòng dạ sắt đá.

Anh khoanh tay ngồi trên ghế nhìn cô, "Đợi khi nào em thay đồ xong thì chúng ta đi."

Hừ, cái giọng y chang lúc nhỏ cô bị ba mẹ dụ ăn cơm cho ngoan để được đi chơi.

Anh thật sự xem cô là một đứa nhóc à! Thời Noãn tức tối dậm chân, không cam lòng chạy vào phòng tìm một chiếc áo khoác dày.

Qua hai lần cô cũng phát hiện được, chỉ cần đi cùng với Lục Chi Hằng là cô sẽ không thể khiến người khác cảm giác được cô xinh đẹp lạnh lùng.

Bởi vì trên thế giới này có một kiểu lạnh, cứ bạn trai bảo là mình lạnh.

Sau khi chuẩn bị xong, Thời Noãn đeo khẩu trang kéo tay Lục Chi Hằng ra khỏi khách sạn.

Mưa liên tục mấy ngày cuối cùng hôm nay cũng trời quang mây tạnh. Tuy có gió lạnh thổi qua nhưng ánh nắng vô cùng rực rỡ khiến người ta cảm nhận được hương vị ngày xuân.

Thời Noãn nhỏ giọng lên án hành vi độc tài của anh, "Hôm nay đâu có lạnh như anh nói đâu. Anh nhìn qua bên kia kia, người ta còn để chân trần nữa!"

Cô cảm thấy hình như Lục Chi Hằng có hiểu lầm về khả năng chịu lạnh của con gái. Để trông xinh đẹp khi đi chơi, nhất là đi với bạn trai thì bị gió thổi một chút cũng không có sao cả.

Thời Noãn nói xong chỉ một cô gái vừa cao vừa trắng, ăn mặc rất hợp mốt ở bên trái.

Nhưng đầu Lục Chi Hằng không thèm nghiêng qua nhìn một chút.

Lúc đẩy cửa bước ra, Thòi Noãn lại thấp giọng vội vã nói, "Anh nhìn bên kia kia, cô ấy cũng mặc đồ mỏng mà."

Cô rất muốn chứng minh cho Lục Chi Hằng thấy cô không yếu đuối như vậy.

Rốt cuộc lần này Lục Chi Hằng cũng nhìn, nhưng mà lại nhìn Thòi Noãn, cười cười hỏi ngược lại: "Cô ta không phải bạn gái anh, sao anh phải nhìn?"

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang bị lạnh của cô, "Cô ta có bị cảm lạnh cũng không liên quan đến anh, nhưng nếu là em thì anh sẽ đau lòng."

Thòi Noãn: "..."

Được lắm, dù lời nói của anh có hơi bá đạo, không thèm nói chuyện đạo lý lại còn không hiểu gu ăn mặc của cô nhưng mà mấy lời này khiến cô thấy vô cùng ngọt ngào.

Hừ, cũng may cô tốt bụng, không thèm so đo với anh.

Chùa Bảo An nằm ở trên đỉnh một ngọn núi cách nơi quay phim không xa, chỉ cần lái xe nửa tiếng là tới.

Chùa được xây dựng nguy nga lộng lẫy, phía trên là môn bài đề ba chữ "Chùa Bảo An" rồng bay phượng múa màu vàng.

Ở trên núi toàn là cây tùng bách. Nhiều cây cổ thụ che trời khiến cho bầu không khí càng thêm trang nghiêm.

Lúc trước hương hỏa của chùa không được nhiều. Nhưng hôm nay là ngày đầu năm nên Thòi Noãn nghĩ sẽ có không ít người đến đây.

Lục Chi Hằng nắm tay Thòi Noãn đi lên mấy ngàn bậc thang, trên đường đi gặp rất nhiều khách du lịch, đi khoảng hai mươi phút là lên đến chùa.

Lúc họ vào đúng lúc nghe được tiếng chuông gõ cùng tiếng niệm kinh của các sư thầy, trong lòng liền cảm thấy thanh tịnh.

Ở giữa chùa là tượng Bồ tát Văn Thủ Sư Lợi đang cười Thần Thú(*). Toàn thân Ngài được mạ vàng, tay phải nâng quyển Kinh Kim Cang trông vô cùng uy nghiêm.

() : Là vị Bồ tát tiêu biểu cho trí tuệ, Văn Thủ Sư Lợi Bồ tát thường được miêu tả với dáng dấp trẻ trung ngồi kiết già trên một chiếc bồ đoàn bằng hoa sen. Biểu tượng đặc thù của Ngài là trên tay phải, dương cao lên khỏi đầu, là một lưỡi gươm đang bốc lửa. Nhưng tác giả lại miêu tả trên tay Ngài là cuốn kinh Kim Cang nên mình không tìm được hình đúng với chi tiết lắm. Thông thường Ngài sẽ ngồi trên bồ đoàn bằng hoa sen hoặc cười Thần Thú mà theo mình tìm được thì người ta bảo là Ngài cười sư tử, hình dáng khá giống với Nghê.*

□

Kinh Kim Cang:

□

Thòi Noãn mua nhang đưa cho Lục Chi Hằng, cùng anh đi lại khấn vái trước Phật Tổ.

Mọi khi thấp nhang xong mọi người sẽ đến ghi vào sổ công đức những ước nguyện của mình.

Lục Chi Hằng là người theo chủ nghĩa duy vật(*), không tin vào những chuyện thần linh nên không viết vào. Anh mang bao tay giúp Thòi Noãn, kiên nhẫn đứng qua một bên nhìn cô cúi đầu thành kính viết từng dòng trên cuốn sổ đã ố vàng.

() : Trong triết học, chủ nghĩa duy vật là một hình thức của (physicalism) với quan niệm rằng thứ duy nhất có thể được thực sự coi là là ; rằng, về căn bản, mọi sự vật đều có cấu tạo từ vật chất và mọi hiện tượng đều là kết quả của các tương tác vật chất.*

Cô viết vô cùng chăm chú, anh cũng nhìn cô không rời mắt.

Còn một nguyên nhân khác nữa mà anh không muốn viết là vì làm người không thể tham lam, điều anh muốn nhất đã có được, lại còn đang ở ngay trước mắt nên không thể yêu cầu nhiều hơn.

Lư hương bên cạnh có hơi nóng nên lúc Thòi Noãn viết xong đã có một lớp mồ hôi mỏng trên mặt.

Lục Chi Hằng rút một tờ khăn trong túi xách, đợi cô đi lại rồi lau cho cô, "Muốn về chưa?"

"Không được, sau khi cầu nguyện xong chúng ta còn phải đi quỳ tiền nhang đèn nữa." Thòi Noãn cười cười, "Xem ra anh chưa bao giờ tới chùa nhì."

Cô dẫn anh tới thùng công đức trước cửa chùa, bỏ tờ một trăm tệ vào.

Sau khi chấp tay cầu nguyện xong Thòi Noãn chủ động nắm tay Lục Chi Hằng đi về thì lại nghe anh nói: "Đợi anh một chút."

Lục Chi Hằng lấy ví tiền ra, lấy ra một xấp tiền dày. Anh không thèm đếm mà bỏ thẳng vào thùng.

Thòi Noãn ngạc nhiên, tưởng là anh hiểu nhầm nên nhỏ giọng căn anh lại, "Em đã bỏ tiền rồi, anh không cần bỏ tiếp đâu. Mấy chuyện này quan trọng là tấm lòng, không cần nhiều như vậy đâu ạ."

"Không sao." Lục Chi Hằng cười, vẫn bỏ tiền vào.

Hành động hào phóng này của Lục Chi Hằng khiến nhiều du khách chú ý. Lúc này dù Thòi Noãn có đeo khẩu trang nhưng vẫn sợ bị nhận ra, cô vội vàng kéo tay anh rời đi.

Đến một chỗ ít người, Thời Noãn nhớ ra vừa rồi anh không viết điều gì, tò mò hỏi, "Không phải anh không tin những điều này sao ạ? Vừa rồi sao anh lại quyền tiện?"

"Không phải em tin sao?" Bên môi Lục Chi Hằng hiện lên ý cười, "Anh muốn quyền nhiều hơn để Bồ Tát có thể nghe được tâm nguyện của em."

Thời Noãn vô cùng cảm động, đan chặt tay anh.

Lục Chi Hằng lại hỏi, "Có thể cho anh biết em ước gì không?"

Thời Noãn thẳng thắn: "Hiếm khi có dịp nên em đã ước thật nhiều, không biết Bồ Tát có chê em là tham hay không."

"Em mong rằng người thân, bạn bè và anh đều được khỏe mạnh. Mong rằng chúng ta được mãi mãi ở bên nhau, và hy vọng rằng công việc của anh được thuận lợi. Quan trọng nhất là..."

Cô ngược đôi mắt thuần khiết lên nhìn anh, "Em mong rằng mỗi ngày sau này của anh đều hạnh phúc. Bởi vì trước đây có đôi lúc nhìn thấy anh, em luôn cảm thấy rằng...đường như trong lòng anh có phiền muộn, không được vui vẻ lắm."

Có đôi lúc anh không bộc lộ rõ những cô vẫn thấy được những nét u ám từ trong đôi mắt của anh.

Trước đây Thời Noãn không hiểu vì sao một người đàn ông tiền tài, địa vị, ngoại hình đều có như anh lại không hạnh phúc.

Bây giờ cô cũng chưa rõ nhưng cũng không quan trọng, cô chỉ mong sau này mỗi ngày anh đều được vui vẻ.

Lục Chi Hằng ngạc nhiên khi nghe như vậy. Anh nghĩ đến chuyện của nhiều năm về trước.

Lần đó anh tốt bụng đột xuất, đưa một cô nhóc bị thương đi bệnh viện.

Lúc muốn rời đi thì cô nhóc ấy níu tay áo của anh, bối rối, "Anh ơi, có phải anh không vui phải không ạ?"

Anh đã không đến gặp bác sĩ tâm lý một thời gian dài nên tất cả mọi người đều tưởng rằng anh đã khỏi bệnh.

Anh hơi kinh ngạc, cười hỏi, "Sao em biết?"

"Vì lúc em buồn mà không muốn người khác biết cũng giống như anh bây giờ vậy ạ."

Cô nói xong rồi lấy một viên kẹo từ trong túi, vẫy tay kêu anh cúi đầu xuống.

Cô lột vỏ kẹo rồi đút cho anh, cười, "Lúc buồn bức ăn ngọt em sẽ trở nên vui vẻ. Anh cũng được ăn đồ ngọt rồi, không phải khó chịu nữa."

Dù là quá khứ hay hiện tại, cô đều có thể nắm bắt rõ được tâm trạng của anh.

Lục Chi Hằng đột nhiên cảm thấy, có lẽ trên đời này cũng có Thần, có Phật, cũng tồn tại cả nhân quả.

Anh vô tình làm ra chuyện tốt, ai ngờ vì một chút lòng tốt này mà được ông trời ban ơn.

Thời Noãn thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, màu mắt tối lại, dường như đang suy nghĩ về chuyện gì đó. Cô tò mò hỏi, "Anh đang nghĩ gì vậy ạ?"

Lục Chi Hằng hoàn hồn, đôi mày giãn ra, mắt đầy ý cười nhìn cười, "Thật ra điều ước cuối cùng đơn giản lắm, chỉ cần có Noãn Noãn là có thể thực hiện được rồi. Nhưng mà phải xem em có chịu hay không."

"Tất nhiên là chịu rồi." Thời Noãn cười rồi lại tò mò về nghi hoặc, "Nhưng mà anh muốn em giúp như thế nào ạ?"

Lục Chi Hằng nhếch môi, "Chẳng hạn như em cùng anh làm chuyện sáng nay thì anh sẽ rất vui. Nếu như..."

Anh dừng một chút, ý cười trong mắt thêm đậm, ghé xuống tai cô thấp giọng nói, "Nếu như em bằng lòng thì anh càng thêm vui."

Thời Noãn ngoan ngoãn vênh tai lên nghe, không ngờ anh lại trêu chọc cô với những lời xấu hổ như vậy.

Cô vô cùng xấu hổ, tức giận trừng anh, "Chúng ta vừa mới thấp nhang cho Bồ Tát, chưa xuống núi nữa mà anh, anh, anh...Sao anh có thể nói những lời như vậy ở nơi linh thiêng chứ."

Lục Chi Hằng cong môi, giả vờ nghiêm túc, "Thực sắc tính đã là chuyện lớn của đời người, đây là đạo lý từ xưa tới nay. Bồ Tát mang lòng từ bi, chắc chắn có thể hiểu được mà."

"Cái gì mà đạo lý từ xưa tới nay chứ, anh đừng có xuyên tạc như vậy." Thời Noãn không thêm đề ý đến anh.

Rõ ràng là một người trông lạnh lùng, cấm dục, sao bây giờ lại thành như thế. Thừa biết là cô da mặt mỏng mà còn thích trêu cô.

Đợi đến lúc xuống núi thì đã là giữa trưa. Lục Chi Hằng đưa cô đến đoàn phim rồi quay về công ty.

Gặp nhau không được bao lâu lại phải tách ra, Thời Noãn có chút không nỡ, khẽ thở dài, "Đợi khi nào em được nghỉ sẽ đến công ty tìm anh. Lần nào anh cũng lái xe qua đây, vất vả quá ạ."

Nhưng một lúc sau cô lại đắn đo, "Nhưng mà em đến công ty anh thì có phiền lắm không ạ?"

"Có gì mà phiền." Lục Chi Hằng véo nhẹ mặt cô, trong mắt tràn đầy yêu thương, "Anh cầu còn không được."

Buổi quay bắt đầu lúc ba giờ chiều, Thời Noãn đến đoàn làm phim sớm một tiếng để thay trang phục, trang điểm.

"Xong rồi chị Noãn Noãn." Thợ trang điểm đẩy nắp son lại rồi đưa gương cho cô, "Chị xem thử xem có chỗ nào không ổn không?"

Thời Noãn nhận lấy gương soi một chút, nói: "Đẹp lắm ạ, mọi người vát và rồi."

Lúc này có người mở cửa đi vào, Thời Noãn tưởng là Thiên Thiên, không ngờ lại là Thẩm Luật Thông.

Cô ngạc nhiên, "Anh tìm tôi có việc gì sao?"

"Ừ." Thẩm Luật Thông gạt đầu, "Có chuyện tôi muốn nói riêng với em."

Ý tứ đã rõ ràng như vậy, mấy người thợ trang điểm lập tức thu dọn đồ đạc, "Bọn em đi trước nhé anh Thông, chị Noãn Noãn."

Sau khi họ đi, Thẩm Luật Thông nhíu mày lại, ánh mắt nặng nề nhìn cô, hỏi thẳng, "Em hẹn hò với Lục Chi Hằng sao?"

Thời Noãn không nghĩ rằng Thẩm Luật Thông biết chuyện này.

Nhưng chợt nghĩ lại, tối hôm qua Lục Chi Hằng đến KTV tìm cô, còn mang cô đang chếch choáng say đi về, tất cả những người có mặt ở đó hẳn đều nhìn ra được quan hệ của bọn cô.

Nhưng mà vẫn có hơi kỳ lạ, nếu như chỉ là bạn bè bình thường tò mò chút thì vì sao anh ta lại nhấn nhá, nghiêm túc hỏi cô như vậy.

"Đúng là tôi đang hẹn hò với anh ấy." Thời Noãn thừa nhận, hai tay đan vào nhau, mỉm cười, "Nhưng mà tôi chưa muốn công khai nên phiền anh hãy giữ kín bí mật này giúp tôi nhé."

Hai người họ chỉ mới chính thức quen nhau, nếu bây giờ công khai thì chắc rằng sẽ có ích rất nhiều với con đường sự nghiệp của cô. Dù sao thì một khi tin tức hẹn hò với Lục Chi Hằng bị tung ra, độ nổi tiếng của cô sẽ tăng vọt lên.

Nhưng Thời Noãn không muốn thế.

Một là do không cần thiết phải như vậy. Bây giờ cô đang quay phim, có hợp đồng quảng cáo, tuy không hot nhưng như vậy cô cũng đã thỏa mãn.

Hai là cô không muốn mang lại phiền phức cho Lục Chi Hằng. Nếu tin tức bị tung ra thì số chó săn theo chân anh nhiều hơn.

Thẩm Luật Thông vẫn khó chịu, không trả lời cô.

Thời Noãn cảm thấy ngạc nhiên, yêu cầu này của cô không hề quá đáng.

Một lúc sau anh ta lên tiếng, ánh mắt dán chặt lên người cô, "Noãn Noãn, anh thích em."

Thời Noãn giật mình, mở to mắt.

Câu trước hỏi cô có phải có bạn trai không, câu sau lại tỏ tình với cô, sao mà quái lạ vậy?

Thời Noãn lúng túng, "Hôm nay không phải Cá tháng tư, anh đừng có đùa tôi như vậy."

"Anh nói thật." Mắt Thẩm Luật Thông sáng rực, "Mặc dù thường ngày anh hay đùa cợt nhưng việc này không thể nói đùa được."

Thời Noãn ù ù cạc cạc, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, đành phải kiên nhẫn nói lại với anh ta, "Không phải tôi vừa mới nói cho anh biết rồi sao, tôi đã có bạn trai rồi!"

"Em thấy đàn ông như Lục Chi Hằng thích hợp để hẹn hò sao?" Thẩm Luật Thông hỏi ngược lại.

Thời Noãn cảnh giác hỏi, "Anh có ý gì?"

Thẩm Luật Thông tức giận lại gần cô, gần từng chữ, "Anh ta có quyền có thể, đẹp trai, chỉ cần vẫy tay một cái thì có vô số sao nữ hạng A tình nguyện bò lên giường anh ta. Noãn Noãn, em nghĩ mình có thể quản lý được kiểu đàn ông này sao?"

"Anh ấy không như anh nói..." Thời Noãn vội vàng giải thích như bị anh ta nói tiếp.

"Đàn ông đều như thế. Không phải anh chê em nhưng để bước được Lục gia thì rất khó. Khoảng cách địa vị còn đó, người nhà anh ta sẽ không chấp nhận có con dâu là diễn viên."

"Hay là ví dụ như em có thể bước chân vào thì đã sao, nhiều người khác chen chân muốn gả cho nhà quyền thế, kết quả thì thế nào? Chẳng những không được gì mà còn thương tích đầy mình."

Thẩm Luật Thông rũ mắt nhìn cô, nói chậm lại, "Tính em đơn thuần, không giống những người khác chà đạp lẫn nhau trong cái giới này. Anh có lòng mới nhắc nhở em."

Anh ta tiếp tục khuyên nhủ, ra vẻ thay cô suy nghĩ, "Em nghiêm túc với anh ta như vậy, lỡ như anh ta chỉ muốn chơi đùa với em thì sao?"

Thời Noãn lập tức phản đối, "Không thể nào, anh đừng có đoán bừa, tôi rất hiểu Lục Chi Hằng."

"Em đừng ngốc như thế." Thẩm Luật Thông nắm tay cô, "Em hẹn hò với anh ta sẽ không có kết quả tốt đâu."

Thời Noãn hất tay ra, hít thở thật sâu, tức giận, "Chuyện của tôi và anh ấy có thể nào đi nữa cũng không liên quan tới anh, anh không cần phải nói những lời này với tôi."

Cô đứng dậy, cầm lấy điện thoại, "Sau này chúng ta không có quan hệ gì với nhau nữa!"

Thẩm Luật Thông nhìn bóng lưng đang vội vàng rời đi của cô, môi nở nụ cười trào phúng.

Tình huống này sao mà quen đến vậy...

Năm đó, anh ta cũng nói với Tống Như như vậy, thậm chí còn van xin--

"Em đừng đi với tên phú nhị đại kia, kiểu người như vậy không bao giờ đối xử thật tình với em đâu. Em cố chịu đựng một lúc nữa thôi, anh có tiền rồi sẽ cho em một cuộc sống tốt mà."

Nhưng Tống Như không hề nghe lời anh ta, thu dọn hết đồ đạc, không thềm nhớ đến tình cảm tám năm giữa bọn họ, không hề do dự mà kéo vali rời đi.

Thẩm Luật Thông còn nhớ những câu nói vô cùng tuyệt tình của cô ta---

"Dù cho anh ấy không thật lòng với tôi chẳng nữa thì ít nhất lúc này có thể cho tôi ăn sung mặc sướng, còn hơn là cực khổ ở với anh."

"Bây giờ tôi còn trẻ, không muốn phí hoài thời gian với anh trong căn phòng thuê này. Tôi cũng đã đổi số điện thoại rồi, sau này đừng liên lạc với tôi nữa."

Sau này, anh ta phát lên.

Sự nghiệp càng ngày càng đi lên, hát đại vài bài trong mấy cái hoạt động cũng đã kiếm được mấy chục vạn. Còn chồng của Tống Như thì bài bạc rượu chè, nhiều lần ngoại tình.

Có lần tụ tập, anh ta đụng mặt Tống Như. Về mặt cô ta trông tiêu tụy, vừa nhìn là biết cuộc sống của phu nhân nhà giàu không được như ý muốn.

Không biết nên nói cô ta ngốc hay ngây thơ mà lại tìm tới anh ta, hai mắt đầm lệ cầu xin, "Luật Thông, anh hãy tha thứ cho em. Chúng ta quay lại có được không?"

Tha thứ? Sao mà được chứ.

Ý nghĩ muốn trả thù xuất hiện, lấy tay lau nước mắt cho cô ta, dịu dàng mà đầy vẻ thương xót, "Như Như, em cũng biết anh là người của công chúng, sao có thể dây dưa không rõ với phụ nữ đã có chồng chứ."

Anh ta khẽ thở dài, "Nếu như em vì anh mà ly hôn thì có lẽ chúng ta còn có cơ hội."

Chỉ cần hứa một câu như vậy đã khiến cho Tống Như dấy lên hi vọng, mơ mộng hảo huyền.

Dẫu cho có tay trắng cô ta cũng muốn ly hôn sau đó mang theo giấy chứng nhận đi thuê phòng cùng anh ta.

Không lâu sau, cô ta mong đợi nói, "Luật Thông, bây giờ em đã được tự do rồi, rốt cuộc chúng ta cũng có thể ở bên nhau."

Anh ta từ từ mặc quần áo, nhìn cô ta từ trên cao, cười châm chọc, "Ở bên nhau? Cô thấy có khả năng sao? Tôi bây giờ có tiền có tiếng, sao mà còn thèm khát người đàn bà trước đó đã đá tôi, lại còn ly hôn rồi nữa?"

Tống Như bàng hoàng nhìn anh ta, "Là anh nói, anh nói chỉ cần em ly hôn thì chúng ta quen nhau!"

Anh ta lại cười, "Cô đã trưởng thành rồi, dùng cái đầu mà suy nghĩ đi. Một câu nói suông vậy thì cần giữ lời sao?"

"Nhưng mà cô cũng không lỗ gì, lúc nãy ở trên giường cũng đã được hầu hạ cho sướng rồi. Có phải tôi lợi hại hơn chồng trước của cô nhiều không?"

Tống Như bất động ngồi trên giường, nước mắt tuôn dài.

Thẩm Luật Thông tận hưởng vẻ mặt tiếc nuối không thôi về bọn họ lúc xưa rồi không chút lưu tình bỏ cô ta lại phía sau.

Quen nhau tám năm, dù có chia tay anh ta vẫn còn một chút tình cảm với Tống Như, nhưng thứ tình cảm nhỏ bé ấy không đủ để phá đi hận ý trong lòng.

Ngay lúc cô ta cất bước ra đi, anh ta đã thề trong lòng rằng nhất định sẽ khiến cho cô ta nếm trải mùi vị hối hận.

Trợ lý đẩy cửa vào, nhìn xung quanh, cười nói: "Anh Thông, sao bây giờ còn ngồi ở đây ạ? Em tìm anh nãy giờ."

Thẩm Luật Thông nắm chặt tay rồi buông ra, nét lạnh lùng trên mặt đã biến mất, giọng nói bình thường trở lại, "Có việc gì sao?"

Trợ lý gãi đầu, "Đạo diễn Lâm cho gọi anh, chắc là bàn về kịch bản ạ."

"Được, tôi biết rồi." Thẩm Luật Thông gật đầu, đi ra ngoài.

Không phải vội, anh ta đã muốn thì dù cho phải dùng cách gì đi chăng nữa anh ta cũng làm.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi chiều lòng Thời Noãn đầy tâm sự, quay phim bị NG nhiều hơn thường ngày.

Theo lịch thì sáu giờ là kết thúc công việc nhưng kết quả là tám giờ vẫn chưa quay xong.

Không biết sao đạo diễn Lâm biết được chuyện của cô và Lục Chi Hằng, không chỉ không phê bình cô mà còn nói chuyện rất vui vẻ, "Trạng thái em không được tốt thì về nghỉ sớm đi, ngày mai lại quay tiếp."

Thời Noãn nghe vậy lại thấy xấu hổ thêm, cúi đầu liên tục, trịnh trọng hứa với đạo diễn, "Đạo diễn Lâm, ngày mai em nhất định sẽ điều chỉnh trạng thái thật tốt, tuyệt đối không làm chậm tiến độ của đoàn phim ạ."

Ngồi vào xe, Thiển Thiển nhỏ giọng hỏi, "Chị Noãn Noãn, hôm nay chị không vui sao?"

Nghĩ đến việc tối hôm qua Lục Chi Hằng ở đây, buổi sáng hai người lại đi ra cùng nhau, Thiển Thiển vô cùng lo lắng, "Có phải chị... cãi nhau với Lục tổng không ạ?"

Thời Noãn lắc đầu, tâm trạng không tốt, "Không phải cãi nhau đâu."

Cô nặn ra một nụ cười, "Chị không có sao đâu, em đừng lo. Chị là có chút việc, em cứ để chị suy nghĩ chút là được rồi."

Thời Noãn nói xong quay đầu ra nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Mấy lời của Thẩm Luật Thông lúc chiều không phải không có sức ảnh hưởng.

Đương nhiên Thời Noãn thấy được Lục Chi Hằng đối xử rất tốt với cô. Bởi thế mà cô sẽ không tin bất cứ lời nói của Thẩm Luật Thông, chuyện mà Lục Chi Hằng chỉ đang chơi đùa với cô gì đó đúng là hoang đường.

Nhưng mà anh ta cũng không nói sai, gia đình của hai người chênh lệch rất lớn.

Thật ra ban đầu cô có biết nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, cũng không dám nghĩ gì. Anh ta chỉ đơn giản là nói ra sự thật.

Cho nên việc hẹn hò với Lục Chi Hằng hẳn sẽ gặp nhiều trở ngại, nếu sau này cô muốn gả cho anh cũng là việc rất khó.

Cả đoạn đường Thời Noãn suy nghĩ rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được.

Giống như là phải đối mặt với một nút thắt lộn xộn khiến cô không thể nào gỡ được ngoại trừ việc lấy kéo cắt đi, nhưng cô lại không nỡ.

Trở về khách sạn, Thời Noãn không muốn nghỉ nữa. Cởi đồ vào phòng tắm ngâm nước nóng, vào phòng kéo rèm rồi lên giường đi ngủ một giấc giải sầu.

Không biết ngủ được bao lâu, đang lúc nửa tỉnh nửa mê điện thoại lại reo, cô sờ soạn bên gối, mở mắt nhìn điện thoại thấy báo có cuộc gọi video.

Là Lục Chi Hằng gọi tới.

Thời Noãn mở ngọn đèn ngủ trên đầu giường, nở nụ cười nhận điện thoại, "Chào buổi tối."

Giọng nói lười biếng, cô cố khiến cho giọng nói nhẹ nhàng hơn.

Lục Chi Hằng nhìn cô, hỏi, "Sao hôm nay ngủ sớm vậy?"

Thời Noãn lấy tay sửa tóc, nói đại một lý do, "Em quay phim một quá nên muốn nghỉ ngơi sớm một chút ạ."

Lục Chi Hằng nhíu mày lại, "Có chuyện gì không vui sao?"

Thời Noãn sững sờ, bật thốt, "Không có ạ."

Thấy mình phản ứng hơi quá, cô lại lắc đầu, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhấn mạnh một lần nữa, "Không có chuyện gì xảy ra ạ."

Lục Chi Hằng nheo mắt, "Noãn Noãn, chẳng lẽ em không biết lúc mình nói dối thì sẽ nháy mắt, tay sờ vành tai sao?"

"Thế ạ?" Thời Noãn cười khan hai tiếng, nhớ lại động tác vừa rồi của mình, hình như đều giống hai điểm mà anh nêu ra.

Cô muốn đổi đề tài nhưng anh không thèm đáp, cứ nhìn cô như vậy để cô hiểu rằng nếu không nói cho anh biết thì đêm nay sẽ không yên ổn.

"Anh," Thời Noãn ấp úng, không biết nói sao cho phải, cô cắn răng hỏi, "Anh hẹn hò với em, có phải... chịu nhiều áp lực lắm phải không ạ?"

"Áp lực cái gì?" Lục Chi Hằng hỏi lại cô.

"Thì là..." Thời Noãn rũ mắt, giọng nhỏ lại, "Là trên mọi mặt ý ạ, gia đình anh chắc là rất coi trọng chuyện môn đăng hộ đối. Không chỉ là áp lực mà còn có rất nhiều phiền phức khác."

Cô từ từ nói ra, "Ví dụ như em quay phim ở bên ngoài khiến chúng ta không gặp mặt nhau thường xuyên được, anh lái xe đến gặp em thì sẽ làm lỡ dở chuyện của anh. Trong ngành giải trí này sẽ thường xuyên bị tung tin sai sự thật, hơi một chút là lại lên hot search, lần trước anh còn muốn trả tiền để người ta xóa những bình luận không tốt về em. Nếu như sau này chúng ta công khai, có lẽ anh sẽ thường xuyên bị mấy tên chó săn theo chân."

Ý cười trên mặt Lục Chi Hằng biến mất, vẻ mặt trở nên sắc bén, "Noãn Noãn, ý em là chúng ta không hợp sao?"

Thời Noãn suy nghĩ, lưỡng lự nói: "Có thể...có chút chút ạ."

Nghe thấy đáp án như vậy, nét mặt Lục Chi Hằng chưa bao giờ đáng sợ như vậy, ánh mắt anh trở nên lạnh lùng, giọng nói như băng, hỏi từng chữ, "Em muốn chia tay với anh sao?"

"Không, không phải!" Thời Noãn bị hai chữ đó làm cho sợ, vội vàng lắc đầu, "Em không có ý như vậy."

Thật ra lúc ở trên xe có nghĩ qua nhưng ý nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu một giây đã bị cô gạt phăng đi!

Cô thích anh nhiều đến vậy, buổi sáng còn ở chùa nguyện cầu có thể bên anh mãi mãi.

Nếu chia tay thì không khác gì đâm một nhát vào lòng cô, chắc cô sẽ khóc chết mất.

Cũng vì thế mà hôm nay Thời Noãn mới đa sầu đa cảm, lo tới lo lui.

Bây giờ đã không nữa xa anh đến vậy thì lỡ như về sau, anh bị áp lực từ gia đình hoặc có nguyên nhân khác mà muốn bỏ cô thì lúc đó phải làm sao đây?

Thời Noãn ngẩng đầu, thấy vẻ mặt lạnh như tiền của Lục Chi Hằng, lại thấy mình làm hơi quá.

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, sao cô có thể vì những lời thuận miệng của Lục Chi Hằng mà suy nghĩ lung tung cả đêm?

Còn nghi ngờ tình cảm của họ, không những để cho mình buồn bực trong lòng mà còn khiến Lục Chi Hằng tức giận.

Anh không làm sai gì cả.

"Lục Chi Hằng, em xin lỗi." Thời Noãn gọi anh, "Là em không đúng, em không nên nghĩ lung tung. Em không muốn chia tay với anh, em muốn được ở bên anh mãi mãi, mãi mãi. Thật đó!"

Nghe cô nói, sắc mặt Lục Chi Hằng rốt cuộc cũng thả lỏng đôi chút, anh nhìn cô chăm chăm, chậm rãi nói: "Em có nhớ buổi sáng lúc ở chùa cầu nguyện, mong anh mỗi ngày đều được vui vẻ không?"

"Nhớ ạ." Thời Noãn gật đầu.

"Noãn Noãn, em phải biết rằng," Lục Chi Hằng nhìn cô, nghiêm túc nói, "Chỉ cần em không bỏ anh thì sau này anh mới mở lòng được. Em đã đồng ý trước Phật Tổ thì em phải làm được."

Thời Noãn hít mũi. Tiếc là hai người đang gọi video, nếu không cô đã nhào vào ngực anh.

"Noãn Noãn, có ai nói gì với em sao?" Lục Chi Hằng nhéo má. Anh biết, nếu không có ai chăm ngò thì cô sẽ không tự nhiên nghĩ như vậy.

"Không có ạ..." Thời Noãn nghĩ một chút, thấy không nên nói việc của Thẩm Luật Thông cho anh biết, miễn tạo phải hiểu lầm, chỉ nói, "Chi là tự nhiên em lo là mình chưa tốt thôi ạ."

Không chỉ có Thẩm Luật Thông mà lúc đầu khi người đại diện nghe được cô chính thức hẹn hò với Lục Chi Hằng cũng vô cùng ngạc nhiên, cho rằng cô đã nhận được món hời lớn.

Có lẽ trong lòng nhiều người đều cho rằng cô không xứng với anh.

Lục Chi Hằng bực dọc, thật lòng nói: "Sao anh lại thấy em điểm nào cũng hoàn hảo cả, anh chưa từng gặp được người nào tốt hơn em"

Lòng Thời Noãn ấm lên, cô cắn nhẹ môi, lo lắng hỏi, "Lỡ như người nhà anh phản đối chuyện yêu đương của chúng ta thì chắc hẳn anh sẽ rất khó xử."

Nhớ đến những tình tiết trong phim truyền hình mà cô càng thêm lo, thờ dãi, "Nếu như sau này họ nói rằng anh không chịu chia tay với em thì sẽ đuổi ra khỏi nhà, cho anh trắng tay thì phải làm sao đây?"

Không phải những ân oán nhà giàu trong phim truyền hình đều như vậy sao?

Trường bối cường ép nam chính từ chức ở công ty, đóng băng các thẻ quẹt ý muốn làm cho nam chính trong cái nghèo mà tình ngộ, phân biệt rõ được sự quan trọng giữa bánh mì và tình yêu.

"Sao mà không có gì được, không phải anh còn có em sao?" Lục Chi Hằng cong môi cười, "Nếu anh bị đuổi ra khỏi nhà thì mong là Noãn Noãn có thể nuôi anh, cho anh ngủ ở ghế sofa pha."

Còn nói ghế sofa nữa chứ, sao cô có thể nhẫn tâm để anh ngủ ở đó.

Thời Noãn cười, cũng hùa theo anh, "Được, sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi anh, mua cho anh một cái ghế sofa siêu thoải mái để ngủ."

Trò chuyện với anh một lúc lâu đến khi điện thoại báo còn một phần trăm pin Thời Noãn mới chúc Lục Chi Hằng ngủ ngon và hứa sẽ không nghĩ lung tung nữa.

Lòng cô như được nắng sưởi ấm, tâm trạng nhanh chóng tốt lên. Dù vẫn còn lo lắng nhưng cô đã quyết tâm sẽ không quan tâm những chuyện không đâu nữa.

Dù cho sau này có thể nào đi nữa, cô tin rằng Lục Chi Hằng sẽ cùng cô vượt qua.

Trải qua một đêm mộng đẹp nên lúc chuông báo thức reo Thời Noãn không hề nghe thấy.

Thiến Thiến mở cửa ra thấy cô còn ngủ vội vàng gọi cô, "Chị Noãn Noãn, tám giờ sáng nay có lịch trình, chị mau dậy đi ạ!"

Thời Noãn dụi mắt, lấy điện thoại xem giờ, thấy có tin nhắn chưa đọc bèn thuận tay ấn vào---

Lục Chi Hằng: [Noãn Noãn của anh là tốt nhất, không cho phép em nghĩ rằng cô ấy không tốt.]

Sau khi đọc xong, mặt Thời Noãn ửng hồng, cười khẽ.

Thiến Thiến dọn dẹp đồ đạc xong đi lại xem một chút, không ngờ lại thấy cô ngán người nhìn điện thoại lại giục cô, "Chị Noãn Noãn, không còn sớm nữa đâu, chúng ta phải đi nhanh thôi ạ!"

"Aaaa--"

Thời Noãn lập tức đứng dậy, đi rửa mặt rồi lại cầm điện thoại lên, chụp màn hình đoạn tin nhắn để miễn sau này không cẩn thận mà xóa mất.

Ở đoàn phim gần hai mươi ngày, cuối cùng phần diễn của Thời Noãn cũng đã quay xong.

Đạo diễn Lâm đề nghị mở tiệc ăn mừng ở khách sạn khiến Thời Noãn vô cùng cảm động nhưng lại từ chối, "Không cần phải nhọc công như vậy đâu đạo diễn Lâm"

Cô chỉ là nữ phụ, không nhất thiết phải mở tiệc mừng công. Đạo diễn Lâm đề nghị như vậy chắc chỉ vì nể mặt Lục Chi Hằng.

Buổi tối quay xong cảnh cuối cùng, Thời Noãn mua bánh ngọt, trà sữa cùng nhiều đồ ăn vặt khác mời các staff, xem như đây là một buổi tiệc chia tay nho nhỏ.

Lúc này Thẩm Luật Thông đang quay một cảnh khác, trong lúc đợi dựng cảnh, Thiến Thiến cắt một góc bánh, hỏi cô, "Có cần đem qua cho anh ấy không ạ?"

Thời Noãn suy tư một lúc rồi lắc đầu, lấy miếng bánh ngọt trên tay cô ấy rồi ăn, "Quên đi, không cần đâu."

Ngày đó anh ta nói những lời kia với cô làm cho Thời Noãn nảy sinh ác cảm với anh ta.

Cũng may sau này cô và anh ta không có nhiều cảnh quay chung. Mỗi lần quay xong Thời Noãn lập tức đi về, không hề trò chuyện với anh ta.

Mọi đoàn phim ăn xong, cuối cùng Thời Noãn cũng có thể quay về nhà sau hơn một tiếng đồng hồ thu dọn đồ đạc ở khách sạn.

Ngô Lệ thông cảm cho cô đã vất vả một thời gian dài nên để trống cho cô một tuần, để cô có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Ròng rã sáu tháng qua không có lấy một giấc ngủ đầy đủ, hiếm có khi nào có được cơ hội để ngủ đến giữa trưa nhưng chưa tới bảy giờ cô đã tự động tỉnh.

Lấy chăn trùm kín đầu, nhắm mắt lại, đếm thầm trong lòng tới con cừu thứ một trăm rồi nhưng vẫn không ngủ tiếp được.

Cái đồng hồ sinh học chết tiệt nàyyyy!

Không thể nào ngủ tiếp được nữa, Thời Noãn ngồi dậy, nhìn sắc trời còn hơi tối bên ngoài cửa sổ, nghĩ xem dậy sớm như vậy thì nên làm gì.

Một lúc cô quyết định làm thật nhiều đồ ăn ngon đem đến công ty Lục Chi Hằng.

Sau đó Thời Noãn nhanh chóng rời giường, đeo khẩu trang, đội mũ, quấn khăn quàng cổ, trang bị đầy đủ đi đến siêu thị gần nhà.

Dạo quanh một tiếng đồng hồ, cô mang theo một túi lớn đồ ăn về nhà, bắt đầu bận rộn trong bếp.

Đến mười giờ, cô đã chuẩn bị xong sườn xào chua ngọt, thịt bò ướp tương xào với nấm đùi gà và thêm ba món khác nữa.

()Món thịt bò ướp tương xào với nấm đùi gà. Loại tương mà Thời Noãn dùng là tương Miso của Nhật Bản ý mọi người.*

□

Thời Noãn đặt đồ ăn vào hộp giữ nhiệt, trang điểm, thay đồ, còn xịt thêm một chút nước hoa.

Sau khi soi gương thấy đã ổn, cô mang theo hộp cơm ra ngoài.

Tài xế đưa cô đến trước cổng Lục thị, hỏi: "Có cần tôi đợi ở đây không?"

Thời Noãn nói: "Không cần đâu ạ, anh Trần cứ lái xe về công ty đi, một chút nữa em tự về được rồi ạ."

Cô đeo kính râm và khẩu trang xuống xe, chân mang giày cao gót bước vào cửa lớn của công ty.

Thời Noãn đã nhắn tin hỏi trước, biết được Lục Chi Hằng ở công ty cả ngày hôm nay, nhưng không báo là tới gặp anh.

Cô muốn cho anh một bất ngờ nhưng không ngờ bất ngờ đó đã bị bóp chết từ trong trứng nước---đơn giản là do cô không vào được.

Vì không có hẹn trước, Thời Noãn chỉ có thể tới quầy tiếp tân điền tên đăng kí.

Ồ quầy là một cô gái hơn hai mươi tuổi, nhìn thấy tên của cô trên danh sách, vẻ mặt ngạc nhiên, phần khởi nói: "Chị là Thời Noãn sao ạ? Em là fan của chị đó! Ở ngoài chị đúng là đẹp hơn trên phim!"

Thời Noãn cũng rất bất ngờ, gỡ khẩu trang xuống cười với cô, nói thật lòng: "Ừm, cảm ơn em đã thích chị nhé."

Cô gái tiếp tân đưa một quyển sổ nhỏ xin chữ kí, hỏi tiếp, "Chị muốn tìm Lục tổng sao ạ? Em dẫn chị lên nhé."

Thời Noãn kinh ngạc: "Không phải phải chờ em báo cáo trước rồi chị mới được lên sao?"

Cô gái cười, "Tình huống đặc biệt nên được giải quyết theo cách riêng ạ."

Cô ấy dẫn Thời Noãn vào thang máy, đi lên tầng cao nhất. Thấy hộp com trên tay cô, tò mò, "Chị Noãn Noãn, chị và Lục tổng là...quan hệ như thế nào vậy ạ?"

Đã mang com trưa đến đây rồi, Thời Noãn nghĩ rằng nếu nói không có quan hệ gì thì cũng không đáng tin, thế là thản nhiên thừa nhận, "Đúng vậy, chị đến tìm bạn trai chị đó."

Cô nàng nghe vậy, vui vẻ cười nói: "Hi hi, nam thần và nữ thần của em hẹn hò nè, ngọt ngào quá đi."

Cô ấy nói xong còn nháy mắt với Thời Noãn, "Chị Noãn Noãn, chị cứ yên tâm, em sẽ giữ bí mật."

Thời Noãn cảm ơn, cảm thấy fan của mình sao mà đáng yêu thế.

"Em đã quan sát rồi, Lục tổng của chúng ta rất biết giữ mình, nhất định là người bạn trai thích hợp nhất. Chị là người con gái đầu tiên đến công ty tìm anh ấy đấy ạ."

Cô gái nhỏ hoàn toàn xem Thời Noãn là người một nhà, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nhưng mà, chị phải để ý quản lý Hạ đó. Trong công ty ai cũng đồn rằng chị ta có ý với Lục tổng. Tối hôm họp thường niên đó, chị ta còn mời rượu Lục tổng nữa đó ạ!"

Thời Noãn khó chịu, tự dung lỗi đâu ra một quản lý Hạ vậy?

Cửa thang máy mở ra, cô ấy chỉ đường cho cô, "Chị cứ đi thẳng đến cuối hành lang rồi rẽ trái, phòng làm việc của Lục tổng ở đó ạ."

Thời Noãn vẫy tay tạm biệt cô ấy rồi tìm phòng làm việc của Lục Chi Hằng.

Trước cửa phòng có hai bàn làm việc, chắc là dành cho thư ký của anh.

Thời Noãn nói với một người thư ký: "Xin chào, tôi muốn tìm Lục tổng. Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, hẳn là anh ấy không bận chuyện gì, tôi có thể vào không ạ?"

Vì đã tháo khẩu trang nên thư ký lập tức nhận ra cô, vội vàng đứng lên nói: "Thời tiểu thư. Lục tổng đang họp ở trong, để tôi vào trong thông báo một tiếng ạ."

Cô vừa muốn đi vào thì thấy một người phụ nữ mặc trang phục công sở đẩy cửa bước vào, thư ký lễ phép chào hỏi, "Xin chào Hạ quản lý."

"Lục tổng còn đang làm việc sao?" Cô khách khí hỏi.

Hạ Yên Nhiên không trả lời, đảo mắt nhìn Thời Noãn rồi đi tới, thân thiết cười hỏi, "Noãn Noãn, sao cô ở đây vậy?"

Hỏi vậy mà không thấy nhảm sao? Đến đây không phải để gặp Lục Chi Hằng chẳng lẽ gặp cô ta sao!

Lại nhớ đến lời vừa rồi của cô gái tiếp tân thì trong lòng cô liền sáng tỏ, hóa ra Hạ quản lý là Hạ Yên Nhiên!

Quả nhiên mắt nhìn của quần chúng cũng sáng như cô, Hạ Yên Nhiên chắc chắn đang có ý đồ với Lục Chi Hằng!

Chẳng qua Hạ Yên Nhiên còn đang làm bộ làm tịch, cô cũng không thèm vạch trần bộ mặt của cô ta. Xét về diễn xuất, sao cô có thể thua được chứ.

Thời Noãn nở nụ cười ngọt ngào, "Tôi đến tìm Lục Chi Hằng ăn trưa."

Hạ Yên Nhiên nghe thấy vậy thì sắc mặt hơi thay đổi rồi lập tức lộ vẻ tiếc nuối, "Tiếc là Lục tổng đang họp với các quản lý về những hạng mục quan trọng, lúc này cô không nên tới làm phiền anh ấy."

"Không thì," Cô ta còn thân thiết đề nghị, "Cô đi tới phòng bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta cùng trò chuyện."

Thời Noãn không biết bọn cô có chuyện gì để nói.

Có thể đoán được một chút là chắc hẳn Hạ Yên Nhiên sẽ nhớ lại cái thời thanh mai trúc mã xa xưa, rằng cô ta và Lục Chi Hằng là một cặp hoàn hảo thế nào, rồi lại nói cô không xứng với anh.

Thời Noãn thật sự không muốn nghe cô ta nói những điều này. Những lời lần trước của Thẩm Luật Thông đã ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, xem chút nữa là cô đã nảy sinh nghi ngờ với tình cảm của mình và anh.

Nhưng bây giờ hai người cứ đứng chắn ở cửa như vậy cũng không được, ít nhiều gì cũng thấy ngượng, vào trong ngồi chờ cũng tốt hơn.

"Được." Cô gạt đầu, nói với thư ký, "Đội Lục tổng họp xong, làm phiền cô nói với anh ấy là tôi có đến."

Hạ Yên Nhiên mỉm cười, đi trước cô, còn đẩy cửa phòng giúp cô.

Thời Noãn vào phòng ngồi xuống. Hạ Yên Nhiên lấy ra từ trong tủ một bộ trà cụ, thành thạo pha hai chén trà đưa cho cô, cười đoan trang, "Của cô. Xin lỗi vì tiếp đãi không được chu đáo."

Tò vè ta đây là nữ chủ nhân.

Thời Noãn cảm ơn, nhận trà nhưng không uống mà đặt trên bàn, lạnh nhạt nhìn cô ta, "Cô muốn nói gì với tôi?"

Hạ Yên Nhiên cười, nhẹ nhàng nói, "Chỉ là nói chuyện thường ngày thôi. Noãn Noãn, cô không cần phải bày ra vẻ phòng bị như vậy đâu."

Thời Noãn không trả lời.

Đơn giản là cô không biết nói gì, so với việc "bàn chuyện thường ngày" thì Thời Noãn càng muốn mắng người hơn.

Chửi cô ta xem vì sao phải làm le bạn trai của người khác. Chẳng lẽ lúc nhỏ, giáo viên môn đạo đức không dạy cô ta rằng không được cướp đồ của người khác sao?!

Nhưng nơi đây là phòng nghỉ, bên ngoài còn có người, mở miệng mắng chửi gây tổn hại đến hình tượng cho nên Thời Noãn im lặng xem cô ta diễn trò.

Lúc này Hạ Yên Nhiên có chút buồn bực.

Có Lục lão gia yêu thương thế nên ai cũng đối xử cung kính với cô ta, đâu có ai dám xem thường cô ta như Thời Noãn. Cô có quyền vậy sao?

Hạ Yên Nhiên nhẫn nhịn, vẫn mỉm cười, cho Thời Noãn xem chiếc vòng tay đang đeo, "Noãn Noãn, cô xem chiếc vòng này có đẹp không?"

Sao còn khoe vòng tay làm gì? Thời Noãn không hề kiên nhẫn.

Cô chỉ nhìn lướt qua rồi "Ừ" đại một tiếng.

Đôi môi đỏ của Hạ Yên Nhiên cong lên, "Đây là quà sinh nhật Lục Chi Hằng tặng cho tôi tháng trước, rất vừa ý tôi. Ngày nào tôi cũng mang theo, đi ngủ cũng khôngỡ tháo ra."

Cô ta nói xong nhìn Thời Noãn nhưng không thấy loại phản ứng mà mình mong muốn, thế là lại nói tiếp, "Hôm sinh nhật tôi ấy mà, trường bồi trong nhà đều đến dự. Ở bữa tiệc, Chi Hằng có nói việc hẹn hò với cô, nhưng mà..."

Cô ta ngừng lại giữa chừng.

Cuối cùng Thời Noãn cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn Hạ Yên Nhiên, vì cô thấy rốt cuộc cô ta cũng chịu nói vô vấn đề chính.

Hạ Yên Nhiên thờ dài, vô cùng tiếu nữu, "Trường bồi trong nhà không có ai đồng ý chuyện của hai người, nhất là ông ngoại. Cô biết đó, mười ba tuổi tôi đã vào ở Lục gia, cùng lớn lên với Chi Hằng, ông ngoại luôn hi vọng tôi và anh ấy bên nhau."

Đúng là uy hiếp trắng trợn! Muốn làm ra vẻ vợ anh ấy sao?

Thời Noãn đáp, "Hạ tiểu thư, chỉ là một cái vòng tay mà thôi, chẳng có gì đặc biệt cả. Cô cho rằng chỉ cần cái này đã có thể châm ngòi ly gián tình cảm chúng tôi sao? Với lại..."

"Tôi đã là bạn gái của Lục Chi Hằng, cô nói những lời này trước mặt tôi, không thấy quá đáng sao?"

Hạ Yên Nhiên cười khê, "Tôi cũng chỉ là có lòng cho cô biết được ý của ông ngoại, để cô biết mà chuẩn bị trước thôi."

Thời Noãn lạnh lùng hỏi, "Có gì mà phải chuẩn bị?"

Hạ Yên Nhiên không còn vờ vênh gọi tên thân thiết của cô nữa mà đổi thành kiểu gọi khách sáo, "Thời tiểu thư, cô không rõ ý của tôi sao?"

"Tôi chỉ muốn nói, đừng phí hoài tuổi xuân với Chi Hằng nữa, không đáng đâu. Lỡ như sau này anh ấy không cần cô nữa thì không phải mộng giàu sang của cô tan vỡ, mọi thứ đều thành công đã tròng sao?"

Cô ta nói thẳng, càng nói càng không khách khí, "Chim sẻ thì cuối cùng vẫn không thể thành phượng hoàng được. Gia cảnh cô bình thường, nghề nghiệp thì chẳng tốt lành gì, nếu nói ra cô lẫn lộn trong cái giới giải trí hỗn loạn này thì đúng là mất mặt. Cô thấy cô có chỗ nào mà so được với tôi hả? Cô có gì để Chi Hằng thích, có tư cách gì để gả vào Lục gia?"

Thời Noãn khó chịu, nhớ lại từng chữ cô ta vừa nói.

Suy nghĩ một hồi thì rút ra được kết luận: Cô, từ đầu đến chân không có một cái gì có thể so được với cô ta.

Trầm tư mấy giây, Thời Noãn lấy một chiếc gương nhỏ trong túi xách. Cô soi mặt mình đầu tiên rồi nhìn kỹ Hạ Yên Nhiên.

Hạ Yên Nhiên thấy cô mãi không nói lời nào, trên mặt lộ vẻ đắc ý, "Thời tiểu thư..."

Mới gọi được một tiếng đã bị ngắt lời, Thời Noãn nhét gương soi vào tay cô ta, "Cho cô xem đó."

Về mặt Hạ Yên Nhiên lạnh lùng, hỏi, "Cô có ý gì?"

Thời Noãn trừng mắt, "Cô thấy tôi cái gì cũng không được nhưng Lục Chi Hằng lại thích tôi, cho nên cô đang gián tiếp mắng anh ấy mất mủ sao?"

Đón nhận ánh mắt đầy địch ý của cô ta, Thời Noãn nghiêm túc trả lời, "Không phải cô vừa hỏi tôi hơn cô chỗ nào sao? Nghĩ tới nghĩ lui, tôi thấy bản thân mình đẹp hơn hẳn. Nếu không tin thì cô cứ tự mà soi đi."

"Cô!" Sắc mặt Hạ Yên Nhiên trở nên khó coi.

Dù có đang ở độ tuổi nào đi nữa thì với phụ nữ, vẻ ngoài quan trọng như trời, sao có thể chịu được khi nghe người ta chê mình xấu hơn!

Mà trong lòng cô ta cũng tự biết đúng là mình không đẹp bằng Thời Noãn.

Về ngoài Hạ Yên Nhiên không xấu, ngũ quan thanh tú, so với người bình thường có thể được coi là xuất chúng nhưng tiếc là chỉ có thể so với người bình thường mà thôi.

Giá trị nhan sắc của Thời Noãn trong giới giải trí, nơi mà người đẹp như mây, rất cao. Nếu so sánh hai người với nhau thì đúng là chênh lệch rõ ràng.

Hạ Yên Nhiên giận dữ nhìn cô, "Tuổi trẻ chóng tàn, có đẹp hơn nữa thì cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Với phụ nữ mà nói, quan trọng là tâm hồn."

Cô ta khinh thường nhìn Thời Noãn, cười nhạt: "Cô cho rằng vẻ bề ngoài hồ ly đó là có thể mãi mãi chiếm được trái tim anh ấy sao? Cô cho rằng Chi Hằng là kiểu đàn ông nông cạn, chỉ biết đề ý sắc đẹp thôi sao?"

Thời Noãn chưa kịp trả lời thì cửa phòng bị mở ra.

Lục Chi Hằng mặc tây trang bước vào, nắm tay Thời Noãn, còn để cô đứng sau lưng mình như sợ cô bị bắt nạt.

Sau đó, anh quay lại nhìn Hạ Yên Nhiên, thân nhiên nói, "Đúng vậy, tôi là kiểu đàn ông nông cạn đó. Cô ấy thực sự có thể khiến tôi thích cả đời."

Ying: Vỗ tay cho anh Lục. Không cần dùng tay cũng có thể và bốp bốp vào mặt mẹ này, há.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Thời Noãn cảm thấy đúng là trùng hợp. Lục Chi Hằng sớm không đến, trễ không đến mà hết lần này đến lần khác cứ gặp vào lúc cô tự luyến như thế này.

Khiến cô ngượng chết đi được!

Nhưng mà, hình như anh vừa nói sẽ thích cô cả đời há?

Hì hi...Khóe miệng Thời Noãn cong lên, ngẩng đầu thì quả nhiên thấy được vẻ mặt vô cùng khó coi của Hạ Yên Nhiên.

Dường như cô ta không tin rằng Lục Chi Hằng sẽ nói thẳng như vậy, sừng sốt, "Chi Hằng..."

Lục Chi Hằng không thèm ngó ngang đến cô ta, dẫn Thời Noãn đi, "Vào phòng làm việc của anh."

"Dạ." Thời Noãn để cho anh nắm, ngoan ngoãn theo sau.

Lúc ra khỏi phòng, cô chợt nhớ tới hộp com để trên bàn, "Anh đợi một chút, em vào trong lấy đồ."

Thời Noãn chạy nhanh vào lấy hộp com, vô tình mắt đối mắt với Hạ Yên Nhiên.

Ha, ánh mắt hung dữ của Hạ Yên Nhiên như muốn phóng dao găm vào người cô.

Thời Noãn thấy đúng là nực cười.

Rõ là cô ta muốn cướp bạn trai của cô, vậy mà còn làm nhục cô, tỏ vẻ như cô làm chuyện có lỗi với cô ta.

Cái người này bị gì vậy!

Thời Noãn hung dữ trừng lại cô ta rồi cầm hộp com chạy đến bên Lục Chi Hằng.

Cô chủ động nắm tay anh, cười vui vẻ như muốn tranh công, "Em có làm vài món đem đến ăn trưa với anh nè."

Lục Chi Hằng hôn nhẹ lên tay cô, "Bạn gái của anh tốt quá."

Thời Noãn bị động tác của anh làm cho đỏ mặt. Ở đây còn có hai thư ký đang nhìn, sao anh ấy không chú ý gì hết.

"Chúng ta vào nhanh thôi." Cô xấu hổ giục anh.

Hai người đi vào phòng để lại hai cô thư ký hóa đá---

Lục tổng thật sự có bạn gái là mình tính. Với lại...hóa ra sau khi yêu đương, anh ấy sẽ trở nên ôn nhu, cung chiều bạn gái như vậy sao?!

Muốn báo tin hot này cho toàn công ty biết quá, lúc đó chắc hẳn sẽ bùng nổ!

Nhưng nhớ đến hình tượng mạnh mẽ thường ngày của Lục tổng, các cô đều thu tay về, không dám ngo ngoe.

Sau khi đóng cửa lại, Lục Chi Hằng áy náy nói với cô, "Thật xin lỗi, lúc này để em bị bắt nạt rồi."

"Em không sao mà." Thời Noãn lúc đầu, "Em không tức giận chút nào. Chắc là Hạ Yên Nhiên sẽ tức tới nỗi trưa nay ăn cơm không vô rồi."

Nhớ đến lời mình nói ở phòng nghỉ, cô nhỏ giọng hỏi, "Anh thấy em nói có đúng không ạ? Trong lòng anh, có phải em đẹp hơn cô ta không?"

Mặc dù Thời Noãn tự tin với vẻ ngoài của mình nhưng mỗi người có một tiêu chuẩn riêng. Thức ăn của người này là thuốc độc của người khác(*), lỡ như Lục Chi Hằng thích kiểu người dịu dàng ít nói, vẻ ngoài thanh tú thì không phải cô tự và mặt mình sao?

(*): *"One man's meat is another man's poison".* Câu gốc: 各花入各眼 (Các hoa nhập các nhãn) nghĩa là mắt nhìn và khẩu vị riêng thế nên kết quả mà họ thấy được thì chẳng ai giống ai cả. (Cre: Baidu)

Nghe vậy Lục Chi Hằng nhìn cô chăm chăm, Thời Noãn cũng trông chờ nhìn anh.

Một lúc lâu sau anh vẫn không đáp, dường như đang rơi vào trầm tư.

Thời Noãn đợi một giây, hai giây, ba giây rồi đến giây thứ mười mà vẫn không nhận được câu trả lời!

Thời Noãn nản chí, xua tay, giọng nói buồn buồn: "Thôi được rồi, anh cứ xem như em chưa hỏi gì hết đi ạ."

Ôi, lòng tự tôn của cô đau quá đi mất.

"Noãn Noãn, chuyện em hỏi rất khó trả lời." Lục Chi Hằng đáp.

Thời Noãn thờ dài, vô cùng hiểu chuyện, "Anh không khen thì em cũng không giận anh đâu mà."

"Ý anh là," Lục Chi Hằng cười cười, ánh mắt sáng ngời cho thấy anh không nói dối, "Với Noãn Noãn của anh thì anh không thể nào nhớ ra được những người phụ nữ khác trông như thế nào nên không so sánh được."

Thời Noãn ngạc nhiên, mặt nóng lên.

Ôi, sao mà anh có thể trêu cô như vậy. Những lời này đúng là quá ngọt ngào, cô không có khả năng chống cự được.

"Chúng ta ăn cơm thôi." Thời Noãn đổi chủ đề, "Nếu không thì đồ ăn sẽ nguội mất."

Cô mang theo hai hộp cơm, một màu hồng họa tiết mèo Kitty, một màu xanh dương hình Doraemon.

Thời Noãn mở hộp cơm màu xanh ra đưa cho anh, nói: "Sáng nay thời gian gấp rút nên em chỉ làm ba món. Có điều đây là ba món sở trường của em, anh nếm thử xem có vừa không ạ."

Hạt cơm trắng tròn, bên trên là sườn xào chua ngọt, bò ướp tương Miso xào với nấm đùi gà.

Mùi hương không tệ, nhưng hơn hết là hương vị gia đình đã lâu rồi anh chưa có được.

Thời Noãn nghe vậy bèn cười ngọt ngào, để lộ lúm đồng tiền nhỏ, "Vậy sau này em sẽ thường xuyên nấu cho anh nhé."

"Ừ." Tâm trạng Lục Chi Hằng tốt vô cùng, đồng ý với cô.

Hôm nay có thể nói là bữa cơm no nhất của Thời Noãn. Đầu tại Lục Chi Hằng, cứ gấp thức ăn cho cô như đang nuôi heo.

Thấy cô ăn hết anh mới vui, như là việc đỡ ăn thành công là một thành tựu rất lớn vậy.

Sau khi ăn xong, Thời Noãn no căng cả bụng nên đi quanh phòng anh một vòng vừa tiêu cơm vừa tham quan chỗ làm việc.

Chao ôi, không có một chỗ nào mà không cao cấp, trang nhã cả. Trong tủ kính bày biện vài món đồ bằng sứ Thanh Hoa, bên trên còn có khóa cài mặt mã.

Thời Noãn nhìn cách một lớp thủy tinh, không phân biệt được thật giả.

Lục Chi Hằng đi đến cạnh cô, mở khóa lấy một món ra cho cô, "Như vậy mới nhìn rõ được."

Thời Noãn ngó tới ngó lui đánh giá bình hoa trong tay.

Với lượng kiến thức ít ỏi về đồ cổ của cô thì hoàn toàn không thể nhìn ra được là đồ thật hay giả, nhưng đúng là đẹp thật.

Cô tò mò, "Bình hoa này bao nhiêu tiền vậy anh?"

Lục Chi Hằng nói giá tiền.

Thời Noãn ngạc nhiên, "Đắt như vậy sao?"

Cô không dám chạm vào nữa, sợ mình làm bể bèn để bình hoa lại chỗ cũ, đóng tủ kính lại.

Lục Chi Hằng thấy cô như vậy thì buồn cười: "Đừng lo, có đập vỡ cũng không sao đâu."

Thời Noãn: "..."

Sao mà không có chuyện gì được, lỡ làm rớt thì có bán mình cô cũng không trả nổi đâu.

Đi vài vòng Thời Noãn mới thấy hết căng bụng.

Trước khi ăn cơm cô đã lau sạch son môi nên bây giờ cô lấy một thoi son, thoa lên một lớp mỏng.

Thời Noãn vừa đóng nắp son lại thì thấy Lục Chi Hằng đang nhìn mình, cô giơ thoi son lên, "Bây giờ thời tiết hanh khô, anh có muốn thoa một chút không ạ?"

Cái miệng nhỏ của cô lúc này vừa được thoa son xong trông tươi tắn hơn, mềm mại, mọng nước.

Giống như thạch nhưng chắc chắn là ngon và mê người hơn nhiều.

Cô nhích lại gần, cầm theo thoi son muốn thoa lên môi anh. Nhưng mới thoa được một chút đã bị anh giữ chặt cổ tay.

Lục Chi Hằng ôm lấy eo cô, để cô ngồi lên đùi mình, ánh mắt sáng rực, nhếch môi, "Noãn Noãn, em thoa sai cách rồi."

"Dạ...Sao lại sai ạ?" Thời Noãn nhìn Lục Chi Hằng. Trong nháy mắt, anh áp sát người, môi kề môi với cô.

Có tiếng cười khẽ vang lên, anh nói: "Để anh dạy cho em."

Anh cố nén lại kích động, hôn vô cùng dịu dàng như đang thưởng thức món tráng miệng.

Cô ngồi trên đùi anh, eo bị ôm lấy, chỉ có thể ngửa cổ đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt này của anh.

Ánh nắng ban trưa tràn vào mặt đất, dường như ngay tại lúc này, khoảng thời gian tươi đẹp ấy đang được ngưng lại.

Thời Noãn bị hôn đến ý loạn tình mê, thờ hồn hên, đôi mắt lóa lên giọt nước mắt rồi lập tức biến mất.

Trên da thịt trắng nõn của cô dần được phủ một lớp hồng nhạt. Cô không kiềm được, khẽ rên một tiếng.

Lần đầu tiên làm chuyện này ở văn phòng, Thời Noãn rất ngượng, vẻ mặt bối rối lẫn lo lắng, nhỏ nhẹ năn nỉ, "Anh, anh đừng hôn nữa mà...Lỡ như có người đi vào thì sao?"

"Không có ai đâu, anh khóa cửa rồi." Lục Chi Hằng đáp.

Sao cô không biết anh khóa cửa lúc nào nhỉ?

Nhưng chưa kịp suy nghĩ cô đã đón thêm một cơn mưa hôn.

Lục Chi Hằng nâng gáy cô, mười ngón tay luồn vào mái tóc đen mềm mại.

Hình như đã tìm được thú vui mới, anh hơi cúi người, không biết mệt mỏi mà vui vẻ hôn môi với cô.

Qua một lúc lâu, anh mới tốt bụng tha cho cô.

Hai má Thời Noãn đỏ hồng, mặt nóng không chịu được. Cô lặng lẽ nhìn Lục Chi Hằng.

Trên bộ âu phục của anh không hề có lấy một nếp nhăn, vẫn áo mũ chỉnh tề như cũ.

Mà cô...Chiếc áo len bị anh đẩy lên thật cao, da thịt bị lộ ra ngoài. Lúc anh luồn tay vào xoa nắn thì nút cài áo ngực tự động bung ra. Có thể thấy được lúc đó anh hành sự kịch liệt cỡ nào.

"Thoa như thế này mới đúng." Lục Chi Hằng còn đang ôm cô, đáy mắt tràn ngập ý cười, nói tiếp, "Sau này em cứ thoa cho anh như vậy."

Có ai thoa son như vậy đâu! Thời Noãn quay mặt đi, không thèm để ý tới anh. Sao anh cứ thừa cơ chiếm tiện nghi của cô thế...

Nút cài vẫn còn bung ra, lỏng lẻo như vậy rất khó chịu.

Cô đành đưa tay ra sau cài lại, nhưng bị ngăn cách bởi một lớp áo len, còn bị anh ôm nên mãi mà Thời Noãn không cài xong.

Lục Chi Hằng đưa tay tới, nắm lấy bàn tay có chút lạnh của cô, "Để anh làm."

Bàn tay thô ráp có thêm vài vết chai nứt trên tấm lưng mịn màng mang lại xúc cảm rõ rệt.

Thời Noãn khẽ run, mặt đỏ, giọng lại bé xiu hời, "Anh biết làm sao?"

Tay Lục Chi Hằng không ngừng động tác, đùa cô: "Trước lạ sau quen. Noãn Noãn, em muốn cho anh bao nhiêu cơ hội để luyện tập thì anh sẽ cố gắng học chừng nào giỏi mới thôi."

Thời Noãn: "?!"

Mặt phải dày đến cỡ nào mới có thể không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Vì ôm hôn nhau mà một tiếng nghỉ trưa trôi qua chóng vánh.

Lý Huy gõ cửa vài cái, Lục Chi Hằng chỉ hỏi mà không mở cửa, "Chuyện gì?"

"Phòng tài vụ vừa nộp bảng báo cáo của năm, mời Lục tổng xem qua ạ." Trong tay Lý Huy cầm theo bìa đựng hồ sơ xanh đậm, không nhìn được mà giương mắt nhìn vào bên trong.

Khóa chặt cửa như vậy, chẳng lẽ Lục tổng trông lạnh lùng vậy mà còn chơi trò chơi văn phòng(*) với bạn gái sao?

(*): *Ấy ấy ở văn phòng =))))))*

Chắc, kích thích quá đi!

Ngắm từ mặt đến thân hình cô thì Lý Huy lập tức hiểu rõ vì sao Lục tổng không thích đi đến quán bar rồi. Chắc chắn không phải là vì bảo vệ sự trong sạch mà đơn giản là vì yêu cầu quá cao!

Thời Noãn ngồi trên ghế sofa nhìn Lục Chi Hằng, chợt bắt gặp phải ánh mắt tò mò của Lý Huy.

Cô lập tức xấu hổ cúi gằm mặt.

Đều tại Lục Chi Hằng, khóa cửa làm chi để người khác suy nghĩ lung tung.

Khẩn cho người ta nghĩ rằng họ làm chuyện xấu ở trong. Dù đúng là có hơi hơi...

"Được, tôi biết rồi." Lục Chi Hằng nhận lấy văn kiện, nhìn thấy Lý Huy còn đứng đó thì lạnh giọng, "Chưa đi nữa sao?"

Lý Huy rút cổ, nét mặt tươi cười mau chóng đóng cửa lại, "Tạm biệt Lục tổng!"

Lục Chi Hằng đi đến hỏi cô: "Chiều nay em có bận không?"

Thời Noãn gật đầu, "Có ạ, có một việc rất quan trọng."

Cô ngừng lại nhìn anh, "Việc quan trọng này là... ở cùng với anh. Cả một ngày hôm nay của em đều dành cho anh. Đợi sau khi anh tan làm thì chúng ta đi hẹn hò có được không ạ?"

Bạn gái mình ngoan như vậy, sao Lục Chi Hằng có thể chối từ được.

Anh vuốt tóc cô, ánh mắt dịu dàng, "Được, đợi tối nay anh xong việc rồi chúng ta đi hẹn hò."

Thời Noãn cười tí mắt, ngoan ngoãn nói, "Chiều nay em sẽ ngồi yên trên ghế chơi điện thoại, nhất định sẽ không làm phiền anh."

Cô bật web, lấy tai nghe cắm vào điện thoại, hỏi anh, "Em muốn xem phim, anh đừng đứng đây nữa, mau đi làm việc đi."

Lục Chi Hằng đành phải ngồi xuống bàn xem tài liệu. Sau đó anh phát hiện rằng, rất khó để không bị cô làm phiền.

Nhưng mà hoàn toàn không phải do cô.

Cô yên lặng đeo tai nghe xem phim, không phát ra một tiếng động nào. Là do ánh mắt của anh cứ mất không thể nhìn về cô.

Lục Chi Hằng lơ đãng xem qua một trang nữa rồi đứng lên đi về phía cô.

Thời Noãn đang tập trung phim bỗng thấy trước mặt mình tối lại.

Sau khi thấy người đứng trước mặt, cô nhanh chóng ấn nút dừng, tháo tai nghe ra, "Sao vậy anh?"

Lục Chi Hằng kéo tay cô, "Lại đây với anh."

Thời Noãn quần tai nghe loạn xạ, chớp lấy điện thoại. Cô hoang mang bị anh dắt đến bàn làm việc.

Lục Chi Hằng ngồi xuống trước rồi kéo cô ngồi vào lòng, "Em ngồi yên đây chơi điện thoại."

Thời Noãn kinh ngạc, sao mà anh đánh người thế.

Cô nghi ngờ không biết đây có phải là Lục Chi Hằng lạnh lùng, từng từ chối cô trước đây không?

Thời Noãn nhìn anh chăm chăm. Khuôn mặt đẹp trai hoàn toàn khớp với người đàn ông trong ấn tượng của cô.

Lục Chi Hằng để ý tới cái nhìn của cô, cong môi, "Sao thế?"

Thời Noãn nghiêng đầu, thì thầm, "Lục Chi Hằng, bây giờ em mới biết anh đánh người như vậy."

Lục Chi Hằng không chối bỏ, cúi xuống hôn lên mặt cô, "Chi đánh em thôi."

Thật thà lắm. Thời Noãn nghe xong liền vui vẻ, cũng có hơi xấu hổ.

Cô ho một tiếng che đi sự ngại ngùng, "Anh mau làm việc đi, xong sớm chúng ta đi hẹn hò sớm."

Cô đeo tai nghe vào, tiếp tục xem phim.

Ôn hương nhuyễn ngọc ngồi trong lòng, chỉ cần khẽ ngủ là có thể cảm nhận được hương thơm nhẹ nhàng từ tóc cô. Cuối cùng tìm anh cũng về chỗ cũ.

Lục Chi Hằng đã sớm nhận ra được trong mối quan hệ này, anh mới là người thiếu đi cảm giác an toàn.

Lúc chia xa muốn được gặp cô, gặp rồi lại muốn ôm cô vào lòng, để cô ở chỗ mà anh có thể chạm được.

Từ nhỏ anh luôn lạnh nhạt trong phương diện tình cảm. Dù có bất cứ chuyện gì, liên quan đến ai anh cũng không để tâm. Thế giới của anh luôn là một mảng tối tăm, mà cô là ánh dương duy nhất đột ngột đến với anh.

Thế nên chuyện chia tay, là không thể nào.

Sẽ rất tốt nếu cô mãi thích anh. Một ngày nào đó cô không còn thích anh thì anh cũng không có cách nào buông tay, dù cho dùng cách gì đi chăng nữa cũng phải giữ được cô lại.

Đây là một ý nghĩ rất cực đoan, nhưng biết sao được, chỉ có gắt gao giữ lấy cô thì cả nửa đời sau của anh mới tốt được.

"Cho nên Noãn Noãn...em hãy cứ thích anh nhé." Anh nói khẽ.

Thời Noãn nghe loáng thoáng được Lục Chi Hằng nói gì đó nhưng không nghe rõ.

Cô gỡ một bên tai nghe, mờ mịt nhìn anh, "Anh mới nói gì với em sao?"

"Ừ." Lục Chi Hằng đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, giọng nói nặng nề, "Anh nói, một tiếng nữa là xong việc rồi, em nghỉ xem lát nữa chúng ta sẽ làm gì đi."

Thời Noãn không hề nghi ngờ, cười ngọt ngào, "Được ạ, để đó em lo."

Hơn bốn giờ chiều, Lục Chi Hằng nói với cô mình đã xong việc.

Anh nói với thư ký vài câu rồi rời đi cùng Thời Noãn.

Hai người thư ký nhìn nhau: Có bạn gái một cái là khác liền! Bình thường có khi nào Lục tổng tan ca sớm trước tám giờ đâu!

Thời Noãn đi xuống bãi đỗ xe cùng Lục Chi Hằng. Lên xe anh mới hỏi: "Tối nay em muốn làm gì?"

"Em muốn xem phim ạ." Thời Noãn buồn rầu, "Nhưng những bộ phim em muốn xem thì đều ngừng chiếu hết rồi."

Lục Chi Hằng đề nghị, "Nhà anh có máy chiếu, hay là chúng ta về nhà xem đi."

"Tuyệt quá." Thời Noãn vui mừng, "Vậy tối nay chúng ta hẹn hò ở nhà anh đi, em sẽ làm bò bít tết nhé."

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Noãn Noãn của anh giỏi quá, cái gì cũng biết làm."

"Ừm..." Thời Noãn rất tự tin về chuyện này, "em nấu ăn rất ngon, sau này anh có muốn ăn món gì em cũng học được hết."

Lục Chi Hằng mỉm cười: "Được, anh rất mong chờ."

Trong nhà không có nguyên liệu nên anh ghé vào siêu thị lớn gần nhà.

Lục Chi Hằng đi trước lấy xe đẩy, Thời Noãn nói: "Lấy xe đẩy phiền lắm ạ. Mua có vài ba món thôi thì mình cầm trên tay rồi đem đi tính tiền là được rồi ạ."

Lục Chi Hằng cong môi, "Trong nhà thiếu hơi nhiều đồ, hôm nay tiện thì mua luôn."

Thời Noãn chỉ nghĩ là đồ dùng hàng ngày của anh đã hết. Cô bỏ thịt bò và mì ý vào xe rồi cùng anh đến khu đồ dùng hàng ngày.

Cuối cùng lại phát hiện rằng hóa ra Lục Chi Hằng muốn mua cho cô!

Nhưng nếu anh chỉ mua dép lê, chén đĩa thôi thì cũng được, nhưng anh còn mua cho bàn chải đánh răng, khăn mặt các thứ nữa.

Thời Noãn ngờ vực, không phải chỉ đến nhà anh xem phim, ăn một bữa cơm thôi sao? Anh cứ làm như cô chuyển đến ở vậy.

Đến khu sửa tắm, Lục Chi Hằng nhìn qua một loạt kệ hàng rực rỡ màu sắc, "Noãn Noãn, em thích hiệu nào vậy?"

Thời Noãn lắc đầu, nói nhỏ, "Không cần mua những món này ạ. Không phải tối nay chúng ta chỉ ăn cơm và xem phim thôi sao?"

Lục Chi Hằng nhướn mày, khẽ cười, "Mua trước đề phòng sau này cần dùng."

Thời Noãn cầm nín, có cần phải sớm như vậy không? Dưới sự kiên trì của anh, cô vẫn chỉ ra nhãn hiệu mình thích.

Đi ngang qua khu trái cây, Lục Chi Hằng tiện tay chọn một hộp dâu tây đỏ tươi.

Anh vừa muốn bỏ vào thì bị Thời Noãn ngăn lại.

"Hộp dâu tây này không ngon đâu ạ." Cô nhìn anh, nghiêm túc truyền lại kinh nghiệm sống của mình.

"Mua dâu tây không được chọn quả quá đỏ, phải có chút trắng, đều màu thì mới ngọt ạ. Cũng không nên mua quả quá lớn, lỗ đâu có xịt thuốc kích thích."

Thời Noãn để hộp lại chỗ cũ, vén mấy sợi tóc đang tung tăng trước mặt rồi cúi người cẩn thận chọn lựa.

Cô đeo khẩu trang khiến hơn nửa khuôn mặt nhỏ bị che khuất. Cặp lông mày cùng đôi mắt hạnh vẫn còn lộ bên ngoài được phủ một lớp trang điểm mỏng, tạo nên vẻ đẹp mềm mại mà cổ điển.

Lục Chi Hằng đứng đó, chỉ thấy khung cảnh này quá đối ẩm áp.

Cách đó không xa nhân viên siêu thị đang phát loa giảm giá, còn nghe được đôi vợ chồng kế bên đang thảo luận tối nay nên ăn gì.

Mà cô, đang cách anh rất gần, đang cúi đầu chăm chú lựa chọn. Bởi động tác khom người mà có thể thấy được chiếc khuyên tai lấp lánh bên kia.

Chuyện khỏi lừa nhân gian vốn bình thường, vì có cô mà càng thêm đáng quý.

"Em chọn xong rồi." Thời Noãn khoe hộp dâu tây với anh, đôi mắt đen láy sáng rực, "Sau này anh cứ mua giống như vậy nè."

"Ừ, anh nhớ rồi." Lục Chi Hằng bỏ hộp dâu tây vào xe đẩy, nắm lấy tay cô đến quầy thu ngân.

Vì là giờ tan tầm nên hàng người xếp hàng có hơi dài. Thời Noãn chờ hoài cũng thấy chán, mắt nhìn ngó khắp nơi rồi dừng lại ở kệ bánh kẹo---

Ồi! Hằng số cô là cô thích nhất đã cho ra vị mới rồi!

Thời Noãn lại bắt đầu đấu tranh, không biết nên mua hay không. Ăn số cô là nhiều dễ bị mập lên, bây giờ mình nặng bao nhiêu rồi nhỉ?

Hình như trong lúc cô đang đấu tranh tư tưởng Lục Chi Hằng đã nhận ra được, anh cất bước lại kệ hàng.

Thời Noãn phấn khởi, hai người họ đúng là tâm linh tương thông mà.

Hơn thế nữa, vì là Lục Chi Hằng chủ động mua nên cảm giác áy náy trong lòng cũng giảm xuống rất nhiều!

Đang vui mừng, cô lại thấy Lục Chi Hằng đưa tay lên lấy, cơ mà không phải hộp số cô là cô đang mong mỏi mà là hộp....Durex ở bên cạnh.

Anh không chỉ cầm một mà tận năm, sáu hộp đem lại! Sao mà mua nhiều vậy, anh tính mở shop hả?!

Thời Noãn to mắt, vô cùng phức tạp nhìn mấy hộp Durex mới được tậu trong xe đẩy.

Cô đỏ mặt kéo áo anh, thì thào: "Anh mua nhiều như thế làm gì?"

Lục Chi Hằng đáp: "Không phải em cứ nhìn hoài sao? Anh nghĩ là em xấu hổ nên mua giúp em đấy."

Ai nhìn chăm chăm vô ba con sói đâu?!

Thời Noãn giải thích, "Em đang nhìn hộp số cô là kia kìa, không phải mấy cái này đâu."

"Vậy hả? Hóa ra anh hiểu lầm rồi." Lục Chi Hằng lại đi qua, cầm mấy hộp số cô là."

Anh còn muốn lấy thêm, Thời Noãn bèn can ngăn, "Đủ rồi, không cần lấy thêm đâu ạ. Bao nhiêu đây đủ để em ăn một tháng rồi."

Cô cúi đầu nhìn mấy cái hộp màu xanh da trời hiệu Durex, rất dễ nhận ra.

Cô ngượng ngùng khuyên anh, "Anh đem để lại trên kệ đi."

Vừa lúc người phía trước tính tiền xong. Tới lượt họ, Lục Chi Hằng cầm lấy mấy hộp Durex để thẳng tới ngay chỗ quầy thu ngân.

Anh quay lại nói với cô: "Đã lấy rồi thì mình lấy luôn đi, lo trước khỏi họa(*)."

(*): có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa

Thời Noãn: "... " Cái gì mà lo trước khỏi họa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đường về, Thời Noãn thấp thòm không yên. Chủ yếu là vì mấy hộp Durex Lục Chi Hằng đã lấy.

Lúc đầu chỉ là một buổi hẹn hò bình thường. Bây giờ vì vài món đồ mà không giống vậy nữa.

Thời Noãn vừa bồn chồn vừa thắc mắc, không biết vì sao anh lại mua---

Là dự định ấy ấy hay là như anh nói, chẳng qua chỉ là lo trước khỏi họa?

Càng nghĩ Thời Noãn càng thấy Lục Chi Hằng sai. Nếu thật sự muốn như vậy thì sao không nói trước cho cô một tiếng.

Nếu anh báo trước thì cô còn có thể chuẩn bị tâm lý và rèn luyện thân thể thật tốt.

Chẳng hạn như cô có thể giảm cân, tập thể dục để có được đường nhân ngư gì đó. Quan trọng hơn hết là cô có thể học tập thêm vài bộ phim hêu.

Để phòng có chuyện gì, Thời Noãn quyết định lời điện thoại hỏi Baidu: [Bạn trai chủ động mua Durex là có ý gì?]

Vừa khéo gặp được một topic giống như vậy, chủ thốt hỏi: [Tối cuối tuần đi dạo siêu thị với bạn trai, lúc tính tiền anh ấy lặng lẽ cầm lấy một hộp Durex mà không nói lời nào. Xin hỏi anh ấy muốn làm chuyện đó với tôi sao?]

Giang cư mận trả lời---

[Không đâu! Chắc là muốn thổi bong bóng với cô lúc đêm hôm khuya khoắt đấy!]

[Cực một trăm tệ là cậu ấy muốn thổi bóng với cô đấy.]

[+1 lần trên]

Cả mấy chục bình luận đều chung một đáp án khiến Thời Noãn không thể xác định được. Sau đó, cô lại gõ vào thanh tìm kiếm một vấn đề khác---

[Lần đầu tiên của phụ nữ có thật là rất đau không?]

Cô thấy lúc này cũng thích hợp để trao bán thân cho người mình yêu. Mà chắc chắn Lục Chi Hằng từ trước đến nay, cả về sau nữa, là người đàn ông mà cô yêu nhất.

Thời Noãn vô cùng vững ý về việc này.

Có điều cô sợ đau! Mà mấy cuốn tiểu thuyết kia toàn miêu tả chuyện thành một chuyện rất khủng bố.

Cô lướt xuống, những bài viết đầu toàn là quảng cáo 18+, mãi lâu sau cô mới tìm được một topic tương đối đáng tin.

Chủ thốt báo rằng vốn dĩ lần đầu đến thế bởi vì mang theo tâm lý sợ hãi sẽ làm tăng cảm giác đau đớn trên cơ thể. Hơn nữa, đau ít hay nhiều phụ thuộc vào kỹ thuật của nhà trai.

Thời Noãn dòm mặt không biết kỹ thuật Lục Chi Hằng có tốt hay không, đến lúc đó có làm cho cô đau nhiều không.

Cô chăm chú xem đến độ xe dừng rồi mà không hay không biết.

Lục Chi Hằng gọi cô hai lần mà không thấy trả lời, anh nhìn điện thoại cô, "Hóa ra, Noãn Noãn không chờ thêm được nữa rồi."

Thời Noãn đang tập trung xem topic, đột ngột nghe anh lên tiếng thì bị dọa một chút, xem nữa là ném điện thoại ra sau.

Cô lập tức giấu ở sau lưng, xấu hổ phủ nhận, "Em không có! Không phải đâu! Anh đừng có nói lung tung!"

"Cái trang web kia tự nhiên hiện lên, em..." Chính cô còn thấy lời này không có sức thuyết phục, "Em không cần thận nhán vào thôi ạ."

Lục Chi Hằng trầm giọng cười, không nói gì.

Thấy anh không trêu mình nữa, Thời Noãn thở phào theo anh xuống xe.

Tối nay mua hơi nhiều đồ, tổng thiệt hại là hai túi đồ lớn. Cô đưa tay ra: "Anh để em cầm một túi đi! Một mình anh cầm thì sẽ mệt lắm."

Một tay Lục Chi Hằng cầm lấy hai túi đồ, đóng cửa xe lại, tay kia nắm tay cô, "Em đang xem nhẹ anh sao? Anh là đàn ông, chút việc nhỏ này có là gì."

"Có đâu ạ!" Thời Noãn đan tay với anh, ngón trỏ cong lên về lên tay anh, "Là em đang đau lòng cho anh mà."

Lục Chi Hằng nghe vậy liền cười, nắm tay cô vào thang máy.

Chỉ có hai người họ trong máy, Thời Noãn đang nghĩ xem lát nữa nên xem bộ phim nào.

Đang yên ắng như vậy, Lục Chi Hằng gọi cô, "Noãn Noãn."

Về mặt anh nghiêm túc, chỉ gọi hai chữ rồi lại im lặng.

Thời Noãn tưởng rằng có chuyện quan trọng, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ hoang mang, "Sao vậy ạ?"

Lục Chi Hằng nhìn cô, từ từ nhả chữ: "Anh sẽ cố."

Thời Noãn chưa hiểu rõ, "Cố làm gì ạ?"

"Anh sẽ cố nâng cao kỹ thuật của mình." Trong mắt Lục Chi Hằng toàn là ý cười, chậm rãi nói, "Giúp em giảm bớt đau đớn nhiều nhất trong lần đầu tiên."

Thời Noãn: "..."

Không phải đã bỏ qua chuyện này rồi sao? Anh còn có thể ung dung nói ra những lời như vậy ở nơi công cộng!

Rốt cuộc cô cũng biết được Lục Chi Hằng không chỉ mặt dày vô sỉ, mà còn thích trêu cô đến khi nào mặt cô đỏ bừng mới thôi.

Đúng là quá đáng!

Tới cửa nhà, nhiệt độ trên mặt cô mới giảm bớt.

Lần này, Lục Chi Hằng nhập mật khẩu cô không quay người đi nữa. Đầu là người yêu với nhau cả, chuyện này cũng chẳng có gì.

Thế nhưng vừa nhìn Thời Noãn thấy hơi lạ. Lục Chi Hằng đã đổi mật khẩu, anh không nhập những con số mà lần trước anh nói với cô.

Với lại, mật khẩu lần này có hơi quen nhỉ?

Cô hỏi, "Anh đổi mật khẩu thành sinh nhật em sao?"

Lục Chi Hằng "Ừ" một tiếng, mở cửa đi vào. Anh lấy đôi dép lê vừa mới mua từ trong túi đồ đưa cho cô, nói: "Đôi như vậy để em nhớ kỉ."

Thời Noãn vịn vào tay anh, rũ mắt đổi giày. Trong lòng vô cùng ngọt ngào, sao anh có thể thấu hiểu đến vậy.

Vào nhà rồi cô cởi áo khoác ra, lấy nguyên liệu đem vào bếp, Lục Chi Hằng cũng theo sau.

"Mì ý và bò bít tết rất dễ làm, một mình em làm được rồi ạ." Thời Noãn tìm tạp dề, nói với anh, "Bạn rộn cả ngày rồi, anh ra ngoài ngồi nghỉ đi."

Lục Chi Hằng đi đến trước mặt, vòng tay qua eo cô, buộc dây ở phía sau. Hơi thở ấm áp của anh quấn quanh bên tai, "Nhưng anh muốn ở chung với em."

Anh... Thời Noãn nhớ ra anh có hơi dính người.

"Vậy anh cắt cả chua giúp em nhé." Cô giao cho anh, quay ra sau bật bếp.

Hai người phân công việc, người thái thịt, người xào rau, cùng nhau tất bật chuẩn bị cơm tối. Khung cảnh ngọt ngào mà ấm áp, nhìn sao cũng giống như đôi vợ chồng son.

Bò bít tết và mì ý được chế biến nhanh chóng, chưa đến hai mươi phút đã xong tất cả.

Toàn bộ đèn trong phòng khách đều được tắt đi, chỉ để lại một chiếc đèn trang trí.

Hai người ngồi đối diện nhau. Lục Chi Hằng lấy chai rượu vang rót vào hai cái ly để cao. Lúc anh đưa cho cô, rượu sáng sủa từng giọt như được rắc thêm bạc vụn.

Bóng đêm trên người, bầu không khí vô cùng tuyệt vời. Ngay cả tiếng va chạm giữa dao nĩa và chén đĩa cũng êm tai. Tình cảm lặng lẽ dâng trào.

Thời Noãn đột nhiên cảm thấy, nếu ngay lúc này có cùng anh làm gì thì cũng rất hoàn hảo.

Hơn nữa, dường như anh cũng muốn điều đó.

Thời Noãn không biết có nên tẩy trang trước hay không, lỡ như lúc hôn anh dính đầy son hay phấn lót thì cô độn thổ mất.

Phải nói thế nào đây?

Thời Noãn xoắn não, chẳng lẽ ăn xong nói với anh một câu, "Em có thể vào phòng tắm tẩy trang được không ạ?"

Như thế sẽ để lộ cô đang khản trương, chắc chắn sẽ bị Lục Chi Hằng trêu một trận.

Ăn xong bữa cơm mà Thời Noãn vẫn chưa nghĩ ra nên nói gì.

Lục Chi Hằng đứng dậy đem đồ bỏ vào máy rửa bát. Anh mở hộp dầu tẩy, cẩn thận rửa từng trái.

Xong rồi anh đem ra bàn, hỏi cô: "Noãn Noãn, em muốn xem phim gì?"

Thời Noãn do dự hồi lâu, lấy hết dũng khí nói với anh, "Đột nhiên em không, không muốn xem phim nữa. Không thì chúng ta đi tắm trước rồi..."

Lục Chi Hằng ngẩn ra, nhanh chóng hiểu ý cô. Anh cười, dịu dàng hỏi ý kiến cô, "Em trước hay anh trước?"

Thời Noãn ngại ngùng, cúi đầu không nhìn anh nữa, "Anh trước đi ạ."

"Được." Nét cười trong mắt anh hoàn toàn không thể che được. Đút một trái dâu cho cô, nhẹ nhàng nói, "Em đợi một chút, anh tắm nhanh thôi."

Thời Noãn xua tay, miệng ngậm dâu, "Anh cứ từ từ thôi. Không, không cần phải gấp đâu ạ."

Trái dâu này có hơi lớn làm miệng nhỏ của cô phồng lên. Nuốt xuống chợt có dòng nước đỏ chảy ra, đọng lại trên khoe môi cô.

Xinh đẹp phong tình, giống như đang cố ý câu dẫn anh.

Nhưng ánh mắt cô lại trong vắt, đơn thuần đến không tưởng. Hai điều này kết hợp lại làm cho lòng anh ngứa ngáy tột cùng.

Sao mà không vội được?

Lục Chi Hằng lau giúp cô. Anh đi vào phòng tắm, ngậm ngón tay vào miệng.

Thật ngọt.

Đây là lần tắm rửa nhanh nhất của Lục Chi Hằng. Mười phút sau, anh thay quần áo đi vào phòng khách nhưng lại không thấy cô.

Đi vào phòng ngủ, ban công, thư phòng cũng không thấy. Anh gọi một tiếng, "Noãn Noãn?"

"Dạ, em đang ở trong phòng chiếu phim." Giọng cô vang lên.

Lục Chi Hằng đẩy cửa vào. Khi nhìn rõ tình hình bên trong, mặt anh đen lại.

"Sao cậu lại ở đây?" Giọng anh lạnh đi, mặt khó chịu.

Cố Hoài đang ngồi ở trước màn mê thiết bị chiếu phim quay lại, "Tớ tưởng em gái Noãn Noãn quay phim không về, có một mình cậu ở nhà nên mua bia và đồ nhắm tới cho cậu."

"Kết quả là đến rồi mới biết Noãn Noãn cũng ở đây. Nghe em ấy bảo các cậu muốn xem phim nên tớ nhập bọn luôn."

Thời Noãn thấy tối nay đúng là dở khóc dở cười.

Lúc Lục Chi Hằng đi tắm được nửa phút, cô đang ngồi ở phòng khách xem topic kia.

Vừa mới xem được một chút cô nghe thấy tiếng chuông cửa. Mở cửa ra thấy Cố Hoài đứng bên ngoài, tay còn cầm theo bia, các loại đồ nhắm

Lúc đó, anh ta còn ngạc nhiên khi thấy cô, mắt giật vài cái, hỏi: "Em gái Noãn Noãn, em quay phim xong rồi hả? Tối nay em và Lục Chi Hằng có kèo gì à?"

Thời Noãn không thể nói muốn ngủ với Lục Chi Hằng, chỉ có thể trả lời: "Em chuẩn bị xem phim ở nhà với anh ấy ạ."

"Tụi em tính xem phim nào vậy?" Anh ta lại hỏi.

"Dạ... Một bộ phim kinh dị ngừng chiếu lâu rồi ạ, hình như tên là «Trốn thoát»(*)." Cô trả lời.

(*): Tên gốc tiếng Anh là "Get out", công chiếu ở Việt Nam 6/4/2017. Phim đã nhận được nhiều lời khen ngợi từ giới phê bình và đã thu về hơn \$253,1 triệu đô la Mỹ trên toàn thế giới trong khi ngân sách làm phim chỉ vốn vụn 4,5 triệu USD. Nội dung xoay quanh một cặp đôi khác sắc tộc yêu nhau và những sự thật khủng khiếp ẩn sâu trong gia đình của cô gái.

□

Nghe thấy thế, anh ta ngạc nhiên, "Khéo quá! Trước đây anh cũng muốn xem phim này nhưng chỉ có một mình. Noãn Noãn, em có phiền không nếu anh xem chung với hai người?"

Bị anh ta dùng ánh mắt tha thiết đó nhìn mình, Thời Noãn không thể mở lời từ chối. Dù gì anh ta cũng luôn nhiệt tình với cô như bạn bè.

"Không sao đâu ạ."

Nghe cô nói thế, Cố Hoài liền đổi giày rồi đi vào phòng chiếu phim.

Phim bắt đầu chiếu. Cố Hoài tự giác ngồi xuống, vẫy tay với Lục Chi Hằng, "Cậu mau lại đây ngồi đi."

Lục Chi Hằng mang tâm tình phức tạp ngồi xuống giữa Thời Noãn và anh ta. Một gói khô mực chia qua.

Sắc mặt anh rất tệ, không thèm nhận lấy. Cố Hoài đưa khô mực cho Thời Noãn.

Thời Noãn nói cảm ơn, mắt nhìn Lục Chi Hằng ngồi bên cạnh. Cô phát hiện ra anh không vui, mặt phụng phịu giống như cậu bạn nhỏ đang bực bội.

Cô đút cho anh một miếng khô mực, dịu dàng dỗ anh, "Anh đừng nhũn mỳ nữa. Hôm nay chúng ta cùng nhau xem phim, còn việc kia..."

Cô nhỏ giọng, dán bên tai anh nói, "Sau này mình còn cơ hội mà."

Lục Chi Hằng trầm mặt một lúc rồi hỏi cô: "Sau này là khi nào?"

Thời Noãn không nghĩ anh lại hỏi kỹ như vậy, còn muốn cô báo ngày cụ thể.

Nhưng thấy anh cứng đầu như vậy, cô đành phải đỏ mặt nói ra, "Sẽ...sớm thôi ạ."

Đến lúc này về mặt Lục Chi Hằng mới sáng lên.

Thời Noãn yên tâm nở nụ cười, nhích lại gần anh một chút, tựa đầu lên vai anh vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim.

Phòng chiếu nhà anh đúng là không chê vào đâu được. Hiệu ứng âm thanh lẫn chất lượng hình ảnh đều có thể so với rạp chiếu phim.

Thế nên lúc tới phân đoạn rừng rậm, nhạc từ từ nổi lên kèm theo đó một tiếng hét "Ahhhhh" vô cùng có lực vang khắp phòng, tất nhiên không phải là của Thời Noãn rồi.

Lúc chiếu tới đoạn kinh dị, cô chỉ vô thức ôm chặt tay Lục Chi Hằng.

Cô quay qua nhìn Cố Hoài, chỉ thấy anh ta đã nhắm chặt hai mắt, mí mắt run run, đáng vẻ sợ sệt.

Lần đầu tiên Thời Noãn gặp một người đàn ông nhát gan hơn cả cô, cảm thấy vô cùng mới mẻ. Anh ta vừa mới chê là nhảm chán, nhưng bây giờ lại không dám nhìn.

So với phản ứng quá khích của Cố Hoài thì Lục Chi Hằng bình tĩnh hơn nhiều, thậm chí mắt cũng không thèm chớp, tổ chức tâm lý của anh đỉnh thật.

"Cảnh nhát ma qua rồi, anh đừng sợ nữa, có thể mở mắt ra được rồi ạ." Thời Noãn tốt bụng nhắc cho anh.

Cố Hoài nửa tin nửa ngờ hí mắt nhìn thử, khi đã chắc chắn là cái cảnh kinh khủng kia hết rồi, anh ta mới mở lớn mắt.

"Anh không có sợ đâu." Cố Hoài cố cứu lấy hình tượng, "Người đàn ông cao một mét tám mươi tám như anh đây mà sợ mấy cái trò này sao? Ha, nực cười! Chỉ là do anh chưa phản ứng kịp thôi."

"Dạ dạ." Thời Noãn nhin cười, gạt đầu lia lịa, ra vẻ tin tưởng. Đàn ông đều có lòng tự trọng, cô hiểu mà.

Cô đưa cho anh ta cái gối ôm nhỏ màu hồng vừa mới mua, "Anh ôm cái này đi ạ, như vậy sẽ thấy thoải mái hơn."

Hai tiếng sau, phim chiếu xong.

Cố Hoài đứng dậy, trong ngực còn ôm cái gối nhỏ, dè dặt nhìn Lục Chi Hằng, "Điều đầu tiên là, tớ hoàn toàn không sợ chút nào nhé. Trong đời tớ, hai từ này không bao giờ xuất hiện trong từ điển của tớ. Nhưng mà....Ừm...Tối nay có thể cho tớ ngủ kế một đêm không?"

Lục Chi Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Vốn dĩ Thời Noãn có một tuần nghỉ ngơi. Nhưng đến ngày thứ ba, Ngô Lệ gọi tới, cô không thể không làm việc.

Ngô Lệ tranh thủ tìm một kịch bản thanh xuân vườn trường được chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng cho cô.

Mặc dù không bằng những kịch bản lớn kia nhưng với Thời Noãn, đây cũng là một cơ hội tốt để xuất hiện trên màn ảnh.

Ngô Lệ đưa kịch bản đến nhà cô, dặn dò: "Mấy hôm nay ở nhà em cứ xem qua kịch bản một lần nhé, nửa tháng sau chị dẫn em đi thử vai."

"Em biết rồi ạ." Thời Noãn lật kịch bản, trang đầu tiên là tên phim được in đậm «Khoảng thời gian anh chưa biết đến».

Một cái tên rất nghệ, cùng tên với nguyên tác, nghe có hơi u sầu. Thời Noãn chỉ xem sơ qua cũng đoán được câu chuyện xưa này sẽ có một cái kết đau buồn.

Thời Noãn lật đến trang cuối, khẽ đọc lời độc thoại cuối cùng của nữ chính Tô Văn Thường---

"Trước đây chưa từng nói với anh rằng em yêu anh đến dường nào, thế nên sau này anh cũng sẽ mãi mãi chẳng biết được. Là do em yêu anh, anh không hề có lỗi."

Trong bộ phim này, Thời Noãn muốn có được vai nữ chính lụy tình Tô Văn Thường.

Cô ấy có gia cảnh nghèo khó, tốt bụng lại có nghị lực, thành tích học tập xuất sắc. Bởi vì chuyển trường mà gặp được cậu thiếu niên bất cần đời Tiêu Trầm.

Cũng không khác gì lắm so với mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm khác. Lúc đầu, Tô Văn Thường và Tiêu Trầm không thèm để ý nhau, nhưng sau một lần đổi chỗ ngồi, hai người trở thành bạn cùng bàn.

Chuyện hai người cũng bắt đầu từ đó.

Mấy hôm nay Thời Noãn vô cùng bận rộn. Vừa xem lời thoại, phân tích hướng đi, trạng thái của nhân vật, vừa tham gia lớp học diễn xuất.

Kỹ năng diễn xuất của Thời Noãn không có gì đáng lo, cái cô quan tâm chính là diện mạo của mình.

Trong nguyên tác, Tô Thường Văn được miêu tả như thế này---"Thanh tú, nhan sắc không quá nổi bật, nhìn lướt qua sẽ không thèm để ý, khi nhìn kỹ rồi mới cảm nhận được nét đặc biệt của cô. Khấp người cô tỏa ra cảm giác dịu dàng, nhã nhặn của con gái vùng sông nước Giang Nam"

Quan trọng nhất là trong truyện nhắc đến dáng người mảnh khảnh, dầy thì không tốt lắm của nữ chính. Ngực phẳng nữa đó.

Thời Noãn soi gương, cúi đầu xuống nhìn cặp thỏ 36D hay bị Tống Vi Vi trêu chọc rồi suy nghĩ hồi lâu.

Không có giống nữ chính chút nào.

Đĩ nhiên Ngô Lệ cũng nhận ra được điều đó. Trước ngày thử vai, chị ấy đem Thời Noãn đi tát tát lại ngoại hình.

Biến tóc xoăn thành tóc thẳng, cắt mái ngang, quần áo giản dị. Cuối cùng, chị ấy hô biến ra bảo bối quan trọng nhất ---Áo quần ngực.

Sau một hồi thay đổi, Thời Noãn như được thay da đổi thịt, cả hình tượng lẫn khí chất đều trở nên khác biệt rất lớn so với trước kia.

Ngũ quan xinh xắn được che đi, làm giảm bớt cảm giác xinh đẹp sang trọng, tăng thêm vẻ thanh lịch của người con gái.

Ngô Lệ rất hài lòng với lần thay đổi này. Lúc dẫn cô đi thử vai, đạo diễn và các nhà đầu tư cũng có ấn tượng tốt.

Thời Noãn không phải là người duy nhất đến thử vai này nhưng cô lại là người thể hiện xuất sắc nhất.

Quan trọng là thái độ tốt, học thuộc lời thoại, đạo diễn chỉ cần chỉ đại một đoạn là có thể diễn liền. Có thể nhận ra được cô tốn công như thế nào.

Tuy bề ngoài có hơi khác với nguyên tác nhưng lại có một đôi mắt có hồn, thuần khiết. Không hề mang vẻ phù phiếm của một minh tinh mà lại rất giống một cô nữ sinh.

Ban giám khảo bàn bạc một hồi, sau đó đạo diễn Triệu đưa ra quyết định, ký hợp đồng với cô ngay tại đó.

Thời Noãn rất vui, muốn cho Lục Chi Hằng biết tin. Sau khi xong việc, cô bảo tài xế đưa cô đến công ty của anh.

Vì không có hẹn trước nên Thời Noãn vẫn đi đến bàn tiếp tân. Vừa chuẩn bị điền đơn thì gặp phải cô gái lần trước.

Cô ấy thấy cô liền cười, "Lục tổng đã dặn dò bọn em rồi. Sau này có gặp chị thì cứ để chị đi lên thẳng, không cần phải điền đơn đâu ạ."

Thời Noãn nghe vậy liền vui vẻ đi vào thang máy.

Hai người thư ký thấy cô tới cũng nói y hệt, "Thời tiểu thư, Lục tổng đang ở trong phòng ạ. Anh ấy cũng nói, sau này cô tới không cần thông báo nữa, cô cứ đi thẳng vào là được ạ."

Cô đang nhận được sự đối đãi đặc biệt của Lục Chi Hằng sao?

Thời Noãn mỉm cười, "Cảm ơn mọi người nhé."

Cô gõ cửa hai lần, sau khi nghe thấy câu "Vào đi" cô mới nhẹ nhàng đi vào.

Người đàn ông đeo kính ngồi ở bàn làm việc không thèm ngẩng đầu lên, vẫn đang nhìn vào màn hình máy tính, lạnh nhạt hỏi, "Có chuyện gì?"

Thời Noãn đứng đó khẽ cười, chỉ nhìn anh mà không nói.

Hóa ra dáng vẻ Lục Chi Hằng lúc làm việc là thế này. Cảm giác giống như lần đầu tiên gặp anh ở buổi tiệc đó, khiến cho cô chột nhớ đến ba từ---

Lạnh lùng, cấm dục, lưu manh có văn hóa.

Mặc dù sau này hai người quen nhau, cô dần hiểu được anh không hề đáng gì với hai từ trước, nhưng còn lưu manh có văn hóa thì mức độ ngày càng tăng.

Đợi mãi không thấy trả lời, Lục Chi Hằng khó chịu, "Có..."

Vừa nói một chữ anh đã thấy cô, trong mắt đầy ý cười, "Sao em tới đây?"

"Vì em nhớ anh quá." Thời Noãn đi qua, đôi môi đỏ cong lên, "Và báo tin tốt cho anh nữa. Em đã thông qua thử vai rồi ạ."

Lục Chi Hằng kéo cô vào lòng, không tiếc lời khen cô, "Noãn Noãn lợi hại quá đi."

Tôi Noãn ngồi trên đùi anh nhớ ra tạo hình mới hôm nay, hăng hái hỏi: "Vì lần phỏng vấn này mà em đã thay đổi rất nhiều. Anh thử nhìn xem hôm nay em có gì khác không ạ?"

Lục Chi Hằng nhìn kỹ một lượt, ánh mắt từ trên mặt lia xuống ngực cô.

Nhìn một hồi, anh nhăn mày lại, hơi biến sắc, do dự hỏi, "Mấy ngày không gặp, em...nhỏ đi rồi hả?"

Thời Noãn: "??!"

Mái tóc nâu quăn biến thành mái tóc đen vừa dài vừa thẳng, cắt thêm mái ngố. Ngoại hình thay đổi, đồ trang sức hoàn toàn khác, đến phong cách phối đồ cũng vô cùng khác...Sao mà điều duy nhất anh phát hiện là ngực cô vậy?!

Lục Chi Hằng nghiêm túc: "Noãn Noãn, vì quay phim mà em đi phẫu thuật sao? Chuyện lớn như vậy, sao không nói với anh một tiếng?"

Anh nghĩ đi đâu thế này.

Thời Noãn xấu hổ, giải thích cho anh, "Không phải phẫu thuật, em chỉ mặc áo bó ngực thôi. Bởi vì nữ chính là học sinh cấp ba nên phải làm cho ngực nhỏ lại ạ."

Nghe cô nói xong, Lục Chi Hằng mới thả lỏng.

Thời Noãn thấy vậy càng thêm sầu não. Anh không phải yêu tâm hồn mà lại thích bộ ngực lớn này à?

Hừ, tên đàn ông nông cạn này!

Cô nghĩ mãi vẫn thấy rầu, đưa ra giả thuyết buồn cười, "Lục Chi Hằng, nếu sau này ngực em nhỏ đi hoặc xệ xuống, có phải anh sẽ ghét bỏ em không hả?"

"Sao mà được chứ." Lục Chi Hằng nói với giọng chắc nịch, "Dù cho Noãn Noãn có thế nào anh vẫn thích, chỉ là...đã quen nhìn em trước kia thôi."

Anh cúi đầu nhìn, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, "Em nói xem, món đồ kia thần kỳ như vậy à?"

Thời Noãn thấy anh vẫn chưa tin, bịa môi: "Thật mà, em lừa anh làm gì chứ!"

Lục Chi Hằng nhìn cô, trầm giọng: "Vậy...em chứng minh cho anh xem đi."

Mí mắt Thời Noãn khẽ run, nhẹ giọng lại, "Chuyện này phải chứng minh thế nào đây ạ?"

Cô vừa nói xong liền cảm thấy hình như bên áo bị vén lên, một bàn tay len vào, sau đó đi vào khe ngực.

Năm ngón tay anh chạm lại thành hình cái bát, giữ lấy một bên tuyết trắng mềm mịn trong tay. Anh từ từ nắm chặt lấy, mãi cho đến khi không thể nữa mới thôi.

Mặt cô ửng đỏ như táo chín, lại nghe thấy tiếng cười của anh, "Lớn nhỏ không giống nhau nhưng mà lúc chạm vào cảm giác vẫn vậy. Đúng thật là thần kỳ quá đi."

Thời Noãn: "..."

Cái tên lưu manh này, cô thế sau này sẽ không đến công ty tìm anh nữa!

- - - - -

«Giấc mộng rực rỡ» sắp được lên sóng cùng lúc ở hai đài truyền hình. Vì muốn tuyên truyền trước nên các diễn viên chính của đoàn phim cùng nhau tham gia một chương trình thực tế ở ngoài trước.

Buổi chiều tập dợt, buổi tối ghi hình, xong xuôi mọi việc thì đã là mười một giờ, mọi người lại cùng nhau đi ăn khuya.

Bởi vì lần cãi nhau trước đó mà giờ Thời Noãn rất bài xích với Thẩm Luật Thông, cả một đoạn đường không thèm chạm mặt hay tương tác gì với nhau.

Lúc ăn cơm, cô tình nguyện ngồi kế bên nghe đạo diễn Lâm nói chuyện chứ không thèm ngồi kế Thẩm Luật Thông, sợ anh ta lại phun ra những lời kỳ lạ.

Nơi quay phim cách hơi xa trung tâm thành phố. Buổi tiệc được tổ chức ở quán rượu gần đó, sau khi ăn xong, mọi người ngồi xe mình trở về.

Tài xế lái xe tới, Thiển Thiển muốn về nhà một chuyến nên nói với cô: "Chị Noãn Noãn, sáng mai em đến nhé. Một mình chị ở khách nhớ khóa cửa thật kỹ đó nhé."

"Được rồi, chị biết rồi." Thời Noãn vẫy tay tạm biệt, đi xuống xe.

Cô đi vào quán rượu, tên kia đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy bước đến trước mặt cô, "Noãn Noãn, anh muốn nói chuyện với em."

Thời Noãn không muốn, nhanh chóng từ chối: "Lúc này đã muộn rồi, có gì để mai rồi nói ạ."

Thẩm Luật Thông nhìn cô, "Sáng mai anh sẽ lên máy bay đến thành phố khác. Có vài lời, anh muốn nói rõ với em thì mới yên tâm."

Anh ta kiên trì như vậy, Thời Noãn cũng không tiện từ chối, nói: "Vậy bây giờ anh nói đi."

Thẩm Luật Thông nhìn xung quanh, "Chỗ này đông người quá, bị chụp lén thì sẽ không ổn. Xe của anh đang dừng ở trước cửa, chúng ta lên xe rồi nói."

"...Được." Thời Noãn nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Hai người cùng nhau lên xe. Thẩm Luật Thông nói lời xin lỗi với cô, "Chuyện lúc trước là lỗi của anh, anh không nên nói những lời như thế. Mong em tha thứ cho anh nhé."

Thời Noãn ngạc nhiên, lắc đầu: "Không sao."

Thẩm Luật Thông nói tiếp, "Lúc đó anh nói thích em là thật. Nhưng mà em đã một lòng hẹn hò với Lục tổng thì bây giờ có làm gì cũng uống công."

Anh ta cười khổ, "Còn thêm việc quấy rầy quá mức khiến em ghét bỏ anh. Như tối nay em cứ né tránh anh vậy. Không bằng anh buông tay, chúc phúc cho em."

Thời Noãn thấy anh ta như thế liền an ủi, "Sau này anh nhất định sẽ gặp người mình thích và người đó cũng thích anh."

Thẩm Luật Thông yên lặng nhìn cô, đột nhiên cười lên, "Thật ra trước đây anh có quen một người bạn gái tám năm nhưng rồi cũng thôi. Về ngoài em và cô ấy rất giống nhau."

Thời Noãn sùng sốt, đột nhiên không biết nên nói gì.

Thẩm Luật Thông kể chuyện anh ta và Tống Như. Đương nhiên là một phiên bản mới rồi.

Một mối tình tám năm, vậy mà không thể tu thành chính quả.

Thời Noãn kiên nhẫn lắng nghe. Nghe xong cô cảm thấy hơi xúc động nhưng chẳng thể làm gì, chỉ có thể nói ra vài lời an ủi mà cũng không biết có tác dụng không.

"Những lời này luôn ở trong lòng anh, cảm ơn em đã bằng lòng lắng nghe. Em cũng nói nhiều rồi, uống chút nước cho đỡ khô họng."

Thẩm Luật Thông đưa một chai nước khoáng cho Thời Noãn, còn lịch lãm vặn nắp chai ra rồi mới đưa cho cô.

"Cảm ơn ạ." Thời Noãn có hơi khát, không nghĩ ngờ gì mà uống vài ngụm.

Ánh sáng trong xe mờ ảo nên cô hoàn toàn không để ý rằng, sau khi mình uống nước xong, mắt anh ta rất gian trá. Đó là ánh mắt đầy khoái trá.

Ying: Sắp có biếnnnnnn

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lúc tàn tiệc đã mười hai giờ, bây giờ lại ngồi trong xe trò chuyện một lúc, chắc lúc này đã là một, hai giờ khuya rồi.

"Muộn rồi, chúng ta về thôi ạ." Thời Noãn dịu dàng khuyên anh ta, "Những chuyện không vui kia anh đừng nghĩ nữa, cứ gạt hết qua một bên. Bây giờ sự nghiệp anh phát triển tốt như vậy, sau này nhất định sẽ gặp được người thích hợp."

"Ừ, anh biết rồi." Thẩm Luật Thông đẩy cửa xe ra, còn che một tay ở trên ở cô không bị đụng đầu.

Thời Noãn đi xuống xe.

Nhưng đi chưa được mấy bước cô đã thấy không ổn.

Tim đập nhanh hơn, đầu choáng váng, cả người nóng lên, chân nhũn ra. Phản ứng giống như lần uống say trước đó nhưng mà mãnh liệt hơn.

Thời Noãn biết chắc không phải là do uống say, tối nay cô chỉ uống một ly rượu đỏ. Dù có môi rượu cấp trên cũng không như thế.

Ý thức trở nên mơ hồ. Cô không thể đứng vững nữa, chỉ có thể dùng tay vịn cửa xe, cố nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra.

Thẩm Luật thông cứ thế vòng tay ôm eo đỡ lấy cô, lo lắng hỏi han, "Noãn Noãn, em sao thế? Không sao chứ?"

Thời Noãn không quen tiếp xúc thân mật với anh ta, muốn đẩy ra nhưng lại không được.

Cô khó chịu nói: "Anh, anh đừng chạm vào tôi. Tôi cần nghỉ một chút."

Cảm giác này quá kì lạ, cơ thể như mất kiểm soát. Trong lòng cô vô cùng sợ hãi, sao có thể như vậy?

"Noãn Noãn, trông em không khỏe lắm, để anh dẫn em lên phòng." Anh ta trực tiếp bế ngang người lên.

"Anh thả tôi xuống!" Càng ngày cô càng choáng váng.

Lúc còn sót lại chút lý trí, Thời Noãn đột nhiên nghĩ đến có thể vấn đề nằm ở chai nước khoáng kia. Hẳn là cô đã bị người ta hạ thuốc rồi.

Lòng cô lạnh đi. Nếu như anh ta thật sự cố ý thì cô nên làm gì để có thể trốn thoát được đây.

Mới vào cửa khách sạn, Thời Noãn không muốn ở trong lòng anh ta nữa, nhưng sức lực cô không có. Cô chẳng có gì cả.

Thẩm Luật Thông bật miệng cô lại khiến cho âm thanh cầu cứu bị nghẹn lại. Thời Noãn cắn nhưng anh ta cũng không buông tay.

Trên đường đi, cô luôn phản kháng nhưng không lớn tiếng được nên ai cũng ngó lơ.

Cửa thang máy mở ra, Thẩm Luật Thông tìm được thẻ phòng trong túi xách của cô, lấy ra mở cửa.

Anh ta đi vào đặt Thời Noãn lên giường, nghiêng người về phía cô.

Khi đã xé toang lớp mặt nạ dối trá đi rồi, ánh mắt anh ta như của loài dã thú khát máu, nguy hiểm lại dọa người.

Thời Noãn hoảng đến nỗi khóc thành tiếng, tròng mắt, "Anh đang phạm pháp! Sẽ, sẽ phải ngồi tù!"

Thẩm Luật Thông cười nhẹ, "Phạm pháp thì sao, em dám báo cảnh sát sao?"

Anh ta thờ ơ nhìn cô, thản nhiên nói, "Chúng ta đều là người của công chúng, nếu chuyện bị tung ra thì sẽ ảnh hưởng đến em nhiều hơn đấy.""

"Tất cả mọi người sẽ bàn tán về em. Cả đời này em sẽ bị ám ảnh bởi bóng ma này. Fan của anh sẽ hất nước bắn lên em, sự nghiệp, tương lai, tất cả đều sẽ bị hủy hoại."

"Huống chi chuyện xảy ra ở phòng em. Nếu như anh kiên quyết nói rằng là em tự nguyện, thậm chí là chủ động thì em thấy sẽ có bao nhiêu người tin em đây?"

Tay anh ta lướt trên mặt cô, từ từ lau nước mắt, "Đừng khóc chứ. Em có biết lúc khóc trông em xinh đẹp thế nào không, chỉ càng khiến cho anh muốn..."

Anh ta tàn nhẫn nói ra, "Làm nhục em."

Thời Noãn bị lời của anh ta dọa toát mồ hôi lạnh, không dám khóc nữa.

Mặt cô trắng bệch, cổ nuốt nước mắt vào, nức nở uy hiếp anh ta, "Nếu làm vậy, Lục Chi Hằng sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

Đầu óc ngày càng mơ hồ, cô chỉ có thể dùng sức bấm móng tay nhằm giữ tỉnh táo.

"À, suýt nữa thì anh quên mất. Em có một người bạn trai rất lợi hại cơ mà." Thẩm Luật Thông cười, nét mặt không hề sợ hãi.

"Nhưng em muốn để anh ta thấy bộ dạng này của mình sao?"

Anh ta dùng sức kéo bung cúc áo làm lộ da thịt trắng nõn, thân trên chỉ còn lại áo ngực.

Thẩm Luật Thông ngăn không cho cô gãy dựa, lấy điện thoại ra chụp hình, "Lát nữa anh sẽ chụp đáng vẻ không mặc quần áo của em nhiều hơn nữa. Em hi vọng rằng anh ta sẽ thấy những bức ảnh và video này sao?"

"Không có người đàn ông nào chịu được đâu. Cũng không biết sau khi Lục Chi Hằng thấy được," Anh ta hải hước hỏi, "Sẽ có phản ứng gì nhỉ?"

Thời Noãn chưa bao giờ sợ như lúc này, gương mặt tái đi, cả người phát run lên nhưng cô không hề xin anh ta buông tha cho mình.

Bởi vì cô biết, với tên điên này, điều đó không hề có tác dụng!

"Rốt cuộc là anh muốn gì? Làm như vậy thì anh được lợi gì chứ?" Cô gào khản cổ, nhưng vì bị hạ thuốc nên giọng yếu ớt, không có sức uy hiếp.

"Không được gì cả, chỉ là anh muốn như vậy thôi." Mắt Thẩm Luật Thông tối đi, "Thứ mà anh nhìn trúng rồi thì dù có thế chẳng nữa, cũng không ai được phép cướp khỏi tay anh."

"Em ngoan chút đi. Ngủ với anh rồi anh sẽ xóa ảnh."

Anh ta vuốt ve cô cỏ rồi từ từ trượt xuống, cất giọng dụ dỗ, "Sau này anh và em không còn liên quan gì nữa, em cũng không mất gì. Anh sẽ không nói chuyện này với bất cứ ai, sẽ không ảnh hưởng đến việc em gả vào Lục gia."

Thẩm Luật Thông không vội, anh ta đang hưởng thụ cái cảm giác thoải mái vui sướng này.

Anh ta là thốt còn cô là cá.

Anh ta sẽ ngủ với người con gái được Lục Chi Hằng đầy quyền thế coi trọng.

Lòng Thời Noãn bị nỗi sợ chiếm đóng. Tay anh ta lạnh buốt, trườn trên người cô như rắn độc.

Lúc này được chết thì dễ chịu hơn nhiều.

Ý nghĩ này vừa lóe thì Thời Noãn nhớ tới bên cạnh gối nằm có một cây kéo mà sáng nay cô dùng để cắt mác quần áo.

Thời Noãn lần mò đến bên gối, nắm chặt lấy cây kéo đâm vào anh ta.

Nhưng sức lực giữa nam nữ khác nhau, huống chi cô còn bị hạ thuốc nên chỉ phí công, thậm chí trong lúc giằng co cô còn bị kéo đâm.

Tay đứt ruột xót. Cô đau đến độ chảy nước mắt nhưng vẫn gắng không để rơi xuống.

Thẩm Luật Thông thấy thế giễu cợt, "Em đang làm gì thế, còn muốn lập đền thờ trình tiết à?"

Anh ta không thêm đề ý tới sự phản kháng của cô, mở thắt lưng chuẩn bị cởi quần.

Lúc này Thời Noãn kẻ kéo vào cổ mình, "Anh đừng có làm bậy!"

Thịt cô non mềm, mũi kéo chạm nhẹ vào là máu đỏ tươi đã nhanh chóng chảy ra.

Trong lòng Thời Noãn rất sợ, tay run lấy bầy nhưng ánh mắt vô cùng quật cường, "Anh nói đúng, chúng ta là người của công chúng. Nếu liên quan đến mạng người, anh cũng sẽ sống không yên đâu!"

Thẩm Luật Thông biến sắc rồi lập tức cười ngả ngón, như thể không tin cô sẽ có can đảm làm vậy, "Noãn Noãn, sao mà phải như vậy chứ?"

Anh ta nhướn mày, "Em và Lục Chi Hằng hẹn hò lâu như vậy, chẳng lẽ chưa lên giường với anh ta sao? Nói không chừng tư thế nào cũng thử qua rồi. Ngủ với ai mà chẳng là ngủ chứ?"

Thời Noãn không thêm nhiều lời, nói chuyện đạo lý với một thằng điên chẳng có lợi gì. Cô càng thêm sức, máu chảy càng nhiều.

"Đúng là mất hứng." Thẩm Luật Thông gài lại thắt lưng, đi về phía Thời Noãn.

Nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, anh ta cười vui vẻ, "Hôm nay coi như ngừng ở đây, xin lỗi vì đã dọa em. Nếu như em không nói thì những bức ảnh kia chỉ nằm trong điện thoại của anh thôi. Còn nếu để lộ ra ngoài..."

Anh ta sờ mặt cô, mỉm cười: "Thì dân mạng sẽ được chiêm ngưỡng dáng người của em miễn phí. Nhân tiện nhắc em một câu, chúng ta chưa xảy ra chuyện gì, có báo cảnh sát cũng vô dụng."

Cửa vừa đóng, Thời Noãn biết được con ác mộng này cũng chấm dứt rồi.

Con đau không ngừng truyền tới, nhưng cũng giúp cô tỉnh táo hơn.

Thời Noãn ráng bước xuống giường, đi lại rót cho mình một cốc nước lạnh, uống hết rồi lại rót tiếp, ép cho mình phải uống hết.

Sau đó cô mau chóng chạy đến phòng vệ sinh, vừa khóc vừa nôn.

Nôn được mấy phút Thời Noãn mới thấy dễ chịu phần nào.

Cô đưa tay lau nước mắt, tìm hộp thuốc trong vali, luống cuống lấy băng gạc và thuốc sát trùng để cầm máu.

Ở cổ không sao, chủ yếu là vết thương ở tay, lúc đó kéo dâm quá sâu, mất khá nhiều máu.

Nhưng Thời Noãn biết rằng như vậy là đã tốt rồi.

Dù mọi chuyện kết thúc nhưng vẫn còn sợ hãi, cô gài lại cúc áo, co ro ngồi trên sàn nhà lạnh băng.

Sự việc vừa rồi ở trên giường quá đáng sợ. Chỉ cần nhìn qua cô sẽ lập tức nhớ đến khuôn mặt dữ tợn kia.

Lúc này, cô rất muốn được gặp Lục Chi Hằng.

Nếu anh ở bên cạnh cô, nhất định sẽ không xảy ra chuyện này, anh sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Cuối cùng không nhịn được, Thời Noãn gọi cho Lục Chi Hằng.

Bây giờ là ba giờ sáng, bên ngoài trời vẫn tối. Có lẽ anh đang ngủ say, sẽ không nghe được chuông điện thoại.

Nhưng thực tế, anh nhận điện thoại chỉ sau vài giây. Giọng nói không hề khó chịu vì bị đánh thức mà còn lo lắng, "Noãn Noãn, có chuyện gì thế?"

Anh biết, nếu không phải chuyện lớn thì cô sẽ không gọi anh lúc đêm khuya thế này.

"Em..." Thời Noãn cố hết sức để không phải khóc lên, nói chuyện dịu dàng, "Em gặp chút rắc rối, dù giải quyết xong rồi nhưng vẫn còn sợ lắm, anh có thể đến gặp em không ạ?"

Giọng cô nức nở đầy đáng thương khiến tim Lục Chi Hằng thắt lại. Anh khẩn trương nói, "Noãn Noãn, bây giờ em ở đâu?"

"Ở khách sạn ạ." Thời Noãn nhỏ giọng trả lời.

"Em gửi địa chỉ qua, anh sẽ tới nhanh thôi. Có anh đây, em đừng sợ."

Nghe anh nói, lòng Thời Noãn bình tĩnh lại nhiều, cô hít sâu, "Em đợi anh, anh lái xe cẩn thận nhé."

Từ nhà anh đến đây mất khoảng hai giờ đồng hồ, nhưng Lục Chi Hằng đến nhanh hơn cô nghĩ.

Chuông điện thoại reo lên trong căn phòng vắng lặng dọa Thời Noãn giật nảy mình. Cô thấy cái tên trên điện thoại, bắt máy liền nghe được giọng nói khiến người khác yên tâm của anh, "Noãn Noãn, anh đang ở ngoài cửa."

Thời Noãn chạy ra mở cửa, vừa thấy anh nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Cô nhào vào lòng, ôm chặt lấy anh tựa như anh chính là ánh lửa duy nhất có thể xua tan giá rét trong lòng cô.

Thật ra người sợ hãi không chỉ có mình cô.

Sau khi nghe điện thoại, Lục Chi Hằng vô cùng hoảng loạn, sợ cô có chuyện gì, sợ mình đánh mất cô.

Cảm giác ấy khiến cho anh không thể tập trung lái xe. Mãi cho đến khi cô nhào vào lòng anh thì con tim mới được bình tĩnh trở lại.

Cô vùi vào ngực anh khóc nức nở, nghẹn ngào như vật nhỏ bị thương.

Lục Chi Hằng thương cô không hết, nghe thấy tiếng khóc mà như dao đâm vào tim.

Đợi cho cô ổn định cảm xúc lại anh khẽ hỏi, "Noãn Noãn, đã xảy ra chuyện gì?"

Thời Noãn ngẩng đầu lên. gương mặt vừa mới tẩy trang đã khóc thành con mèo nhỏ, đôi mắt đầy nước, trên hàng mi cũng đọng lại vài hạt châu trong vô cùng đáng thương.

Vừa rồi lúc cô chạy tới, tóc che đi vết thương. Lúc này cô ngẩng đầu lên làm Lục Chi Hằng thấy rõ vết thương trên cổ và bàn tay đã được băng lại.

Ánh mắt anh sắc bén, nét mặt nặng nề. Anh cất giọng lạnh lẽo, "Là ai làm cho em bị thương?"

"Là...là em ạ." Thời Noãn trả lời một cách khó khăn.

Lục Chi Hằng lau đi nước mắt còn đó, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chuyện này rất phức tạp, cô cần phải hệ thống từ ngữ lại mới có thể nói với anh.

Thế là Thời Noãn nắm tay anh vào ngồi trên ghế sofa, nuốt nước bọt mấy lần mới lắp bắp nói, "Hôm nay em đến đây ghi hình. Sau khi xong việc, tổ quay mời mọi người đi ăn khuya. Lúc trở về khách sạn, em gặp Thẩm..."

Vừa nhắc đến cái tên này, cảm giác sợ hãi lại tràn về khiến con người ta tuyệt vọng.

Thời Noãn cúi mặt, cắn môi mà không nói nên lời.

Lục Chi Hằng cầm tay cô, "Em cứ từ từ, không cần phải vội."

Anh nắm chặt lấy tay cô.

Cô đề nỗi sợ hãi trong lòng xuống, "Thẩm, Thẩm Luật Thông, anh ta...anh ta có lời muốn nói thế nên em vào xe ngồi với anh ta. Anh ta nói rất nhiều điều liên quan đến bạn gái cũ, em an ủi một lúc. Sau đó, anh ta đưa cho em một chai nước khoáng."

Giọng cô run run, lắp bắp: "Em không nghĩ anh ta sẽ hạ thuốc trong nước. Sau khi uống xong, em choáng váng đầu óc, anh ta liền..."

Bởi vì cúi đầu nên Thời Noãn không để ý rằng cứ nói ra một câu, vẻ mặt Lục Chi Hằng càng thêm rét lạnh.

"Sau đó...Em tìm thấy một cây kéo, kê lên cổ mình. Anh ta thấy máu thì lo lớn chuyện, cuối cùng cũng buông tha cho em. Anh ta đi rồi, em muốn báo cảnh sát nhưng sợ mấy bức ảnh anh ta đã chụp được nên em không biết nên là gì."

Thời Noãn khó nhọc nói hết ra mọi chuyện, đợi rất lâu mà chưa thấy Lục Chi Hằng nói gì.

Cô ngẩng mặt thấy anh lạnh lùng, trên mặt đờ đờ sát khí khiến người ta hốt hoảng.

"Lục Chi Hằng..." Cô khẽ kêu tên anh nhưng lại không biết nói gì.

Vì sao anh không nói gì? Bởi vì cô bị người khác chạm vào nên anh chán ghét cô sao?

Thời Noãn vừa nghĩ vậy liền đau lòng, mắt đỏ lên.

Cô hít mũi, nghẹn ngào giải thích, "Em, em và anh ta không có chuyện gì cả. Lúc anh ta cởi quần áo, em đã, đã cầm lấy cây kéo..."

Câu tiếp đó vẫn chưa nói xong đã bị anh kéo vào lòng ôm thật chặt, như muốn ép cô vào người.

Thời Noãn cảm giác được lồng ngực lên xuống liên tục, tiếp tục nói, "Em không bị anh ta chạm vào, em không lừa anh đâu! Lục Chi Hằng, anh đừng bỏ em"

"Noãn Noãn, anh không có." Lục Chi Hằng khàn giọng như thể đang kiềm nén, "Anh từng nói dù có thế nào đi nữa, anh vẫn mãi yêu em"

"Vậy, vậy sao lúc này anh không nói tiếng nào?" Cô cẩn trọng hỏi, "Em còn tưởng vì chuyện này mà anh ghét bỏ em."

Lục Chi Hằng trầm mặc, đáy mắt u tối, gần từng chữ: "Bởi vì anh đang nghĩ nên giết hẳn thế nào mới phải."

Anh nghiêm túc khiến Thời Noãn vội vàng lắc đầu nói: "Anh, anh, anh đừng xúc động. Vì tên điên đó mà phạm pháp là không đáng. Ngày mai em sẽ đi báo cảnh sát, chúng ta dùng pháp luật để giải quyết."

Lúc này cô không sợ mấy bức ảnh kia bị tung ra, chỉ sợ anh xúc động nhất thời mà làm ra chuyện sai trái.

Lục Chi Hằng không nói gì làm Thòi Noãn bối rối, cuống quýt khuyên như: "Em không có sao hết, vẫn ổn mà. Giết người là phải đền mạng, anh đừng có nghĩ như vậy!"

"Ổn chỗ nào?" Anh vừa thương vừa xót, "Em bị thương."

Nếu sâu thêm chút nữa anh sẽ mất cô vĩnh viễn. Vừa nghĩ thế, cả người anh đều lạnh phát run.

Chỉ giết thôi thì làm sao được, phanh thây xé xác cũng không đủ.

"Vết thương của em không, không nghiêm trọng như thế." Thòi Noãn nói dối: "Chi chảy máu một chút thôi, bây giờ đã hết đau rồi."

Cô bật dậy từ trong lòng anh, mềm giọng năn nỉ, gấp muốn chết, "Anh mau đồng ý với em đi, phải bỏ đi cái suy nghĩ đó ngay!"

Ánh mắt lạnh lẽo của Lục Chi Hằng khi gặp phải đôi mắt đầy khẩn cầu của cô liền trở nên ấm áp.

"Được." Anh thờ dãi.

Thòi Noãn yên lòng, dịu dàng nói, "Ngày mai em sẽ báo cảnh sát, nhưng mà..."

Cô nhủ mảy, ảo não: "Em không có bằng chứng gì cả, ai sẽ tin lời em đây?"

"Chúng ta sẽ không báo cảnh sát." Anh quả quyết.

Lục Chi Hằng biết rõ báo cảnh sát sẽ có kết quả như thế nào.

Những hình phạt đó không thỏa mãn được yêu cầu của anh.

Hơn nữa, nếu báo cảnh sát, cô sẽ bị ép nhớ lại việc đó, để lộ vẻ sợ hãi trước mặt người lạ. Chuyện này chắc chắn sẽ gây tổn thương cho cô thêm lần nữa.

Thòi Noãn ngạc nhiên, không cam lòng hỏi, "Không lẽ chúng ta...cứ tha cho hắn vậy sao?"

Lục Chi Hằng lắc đầu, đôi mắt sâu không thấy đáy dần bốc hỏa, "Anh sẽ có cách khác."

Thấy cô lại cuống lên, anh nói thêm, "Em đừng lo, anh sẽ không làm chuyện phạm pháp."

"Hứa với em chứ?" Thòi Noãn bắt an. Cô thật sự lo anh bị kích động.

"Anh hứa." Anh đáp, hôn lên trán cô, "Anh hứa với Noãn Noãn."

Một lúc sau, Thòi Noãn không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, thiếp đi trong lòng Lục Chi Hằng. Mặc dù thế, trong lúc ngủ cô vẫn nắm chặt lấy tay anh.

Lục Chi Hằng thức trắng cả đêm.

Tay anh xoa lên mặt cô. Chi khi xác định cô khỏe mạnh, anh mới thả lỏng tâm tình.

Thòi Noãn vẫn không thể ngủ ngon được sau khi trả qua loại chuyện này. Đột nhiên cô gặp ác mộng, choàng tỉnh dậy, mồ hôi lạnh tuôn ra, hô lên, "Không muốn."

Lục Chi Hằng lập tức ôm lấy cô, "Đừng sợ, có anh ở đây, không ai có thể làm tổn thương em."

Ngoài trời tờ mờ sáng, cô ngồi xuống bắt gặp đôi mắt hơi đỏ của Lục Chi Hằng, khề khàng, "Anh không ngủ được sao ạ?"

Lục Chi Hằng trả lời, "Anh muốn ngắm em nhiều một chút."

"Khi nào mà chẳng ngắm được. Cứ thế này thì anh đổ bệnh mất!"

Thòi Noãn biết vì chuyện đêm qua mà anh không ngủ nên cô kéo anh nằm xuống, hai tay ôm lấy anh, nghiêm túc ra lệnh: "Bây giờ còn sớm, anh mau nhắm mắt lại rồi ngủ một giấc đi."

"Anh cũng đã trông em cả một đêm rồi. Bây giờ đổi lại em trông anh, anh cứ ngủ thật ngon đi." Cô nói xong vỗ nhẹ lên lưng anh, như đang dỗ con nít ngủ.

Lục Chi Hằng dù cho ngủ không được cũng nghe lời cô mà nhắm mắt lại.

Noãn Noãn của anh tốt đến thế, loại người xấu xa đến mức nào mới có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Thòi Noãn nghe lời Lục Chi Hằng không báo cảnh sát, cũng không nói cho Ngô Lệ biết.

Trưa ngày hôm sau, Thiến Thiến về khách sạn.

Thời Noãn mặc áo len cao cổ che đi nên Thiến Thiến không phát hiện ra vết thương, chỉ thấy trên tay cô có quần băng gạc.

"Tay chị bị sao thế Noãn Noãn?" Cô ấy lo lắng.

Thời Noãn nói dối, "Hôm qua chị không cẩn thận bị kéo trượt qua thoi. Không sao đâu, em đừng lo lắng."

Lúc này Lục Chi Hằng từ trong phòng bước ra khiến Thiến Thiến ngạc nhiên, "Lục tổng, anh tới lúc nào vậy ạ?"

"Tối hôm qua." Nói rồi Lục Chi Hằng nhường mỳ chất vấn, "Cô là trợ lý thân thiết của Noãn Noãn, không phải hôm qua cô nên ở đây với cô ấy sao?"

Anh vốn có khí chất lạnh lùng, lúc không cười trông rất nghiêm tạo cảm giác ngột ngạt.

Thiến Thiến bị anh nhìn vô cùng sợ hãi, lắp bắp, "Dạ hôm qua trong nhà em có việc nên, nên ghé nhà một chuyến ạ."

Thời Noãn kéo Lục Chi Hằng qua một bên giải thích, "Việc này không phải do Thiến Thiến. Anh đừng trách em ấy, là em đồng ý cho em ấy về nhà."

Thiến Thiến thấy kỳ lạ, sốt sắng hỏi: "Chị Noãn Noãn, không phải là tối hôm qua có chuyện gì chứ ạ?"

Thời Noãn lắc đầu, "Không có gì đâu. Em thu dọn đồ đạc giúp chị nhé."

"Dạ, để em làm cho!" Thiến Thiến lập tức chạy vào phòng ngủ. Không biết vì sao cô thấy hôm nay Lục tổng đáng sợ quá đi.

Đợi cô ấy rời khỏi rồi Thời Noãn mới hỏi Lục Chi Hằng, "Anh dự định thế nào ạ? Hay là...chúng ta cứ báo cảnh sát đi nhé?"

Anh nói có cách, Thời Noãn nhất định tin anh nhưng cô vẫn không yên tâm, sợ anh bị kích động quá mức mà tự gây ra phiền phức cho mình.

Lục Chi Hằng nhìn ra được cô đang nghĩ gì, xoa mặt cô, "Em đừng sợ, anh sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu. Có khi nào anh thất hứa với em chưa?"

Thời Noãn thấy cũng phải, anh chưa bao giờ làm cô thất vọng.

"Vậy anh phải cẩn thận nhé!" Đôi mắt nai của cô nhìn anh không chớp, dạn dỏ, "Anh phải biết rằng đối với em, anh là quan trọng nhất."

"Ừm, anh biết rồi." Lục Chi Hằng vòng tay ôm chặt lấy cô, đặt lên trán cô một nụ hôn phớt, "Voi anh cũng vậy, không có gì quan trọng hơn Noãn Noãn nhà mình."

Buổi sáng lúc ngồi trên xe đến sân bay, Thẩm Luật Thông lướt xem những tấm hình trong điện thoại.

Tất cả đều được chụp tối hôm qua. Mặc dù không cởi hết quần áo của cô nhưng sau khi anh ta giật bung vài cúc áo cũng để lộ một mảng da tuyết trắng khiến người ta chảy máu mũi.

Aizz, ngực vừa trắng lại vừa to, dáng người cũng đẹp phết. Tiếc là lúc đó chỉ sờ thôi, nếu mà lên giường thật thì sướng biết mấy.

Chút nữa thôi là được rồi.

Trông dễ dãi vậy ai dè lại phản kháng kịch liệt như vậy. Đúng là vì Lục Chi Hằng mà thủ thân như ngọc.

"Nực cười thật." Anh ta cười nhạo, hơi hối hận vì đã hạ thuốc ít quá, thêm chút nữa là cô chẳng có hơi sức đâu mà chống đối lại rồi.

Lúc đến nơi, trợ lý thấy Thẩm Luật mãi không nói gì bèn lên tiếng nhắc nhở: "Anh Thông, chúng ta đến nơi rồi."

"Ừm." Thẩm Luật Thông đáp lời, nhìn lướt qua mấy bức ảnh rồi tắt điện thoại bỏ vào túi.

Đi vào cổng VIP làm thủ tục xong Thẩm Luật Thông đeo bật mắt rồi thành thoi mà ngủ.

Anh ta không sợ cô sẽ báo cảnh sát hay sao đi nữa. Dù sao cũng chẳng có gì, nếu có báo cảnh sát thì cô cũng chẳng thể chứng minh được chai nước kia là của anh ta.

Còn về phần Lục Chi Hằng, anh ta tin rằng cô sẽ không ngốc nghếch như vậy. Không có bất cứ người đàn ông nào dễ dàng tha thứ cho việc bạn gái mình bị người ngoài nhìn sạch hết cả, hơn nữa còn bị chụp ảnh.

Dù không đến bước cuối cùng nhưng dù gì vẫn là cái gai trong lòng, chỉ cần hơi thông minh thì sẽ chẳng ai làm thế.

Máy bay hạ cánh, trợ lý vừa mới đẩy hành lý ra đã nhận được điện thoại của Vương Vĩ, "Bây giờ hai người đang ở đâu mà nãy giờ tôi gọi không ai bắt máy hết vậy?!"

Giọng anh ta gấp gáp, trợ lý vội đáp: "Chuyến bay bị delay nên giờ em với anh Thông mới xuống máy bay chạy lẹ tới buổi họp báo ra mắt điện thoại ạ."

Đầu dây bên kia hét lên, "Còn tham gia sự kiện gì nữa, đã bị hủy từ lâu rồi! Hai người mau về đây đi!"

Cậu trợ lý thắc mắc, "Anh Vĩ, họp đồng đã ký rồi sao có thể nói hủy là hủy được?"

"Cậu đi mà hỏi cậu ta! Cũng chẳng thèm để ý xem cậu ta đã chọc phải người nào!" Vương Vĩ lúc này đang sứt đầu mẻ trán, không có thời gian giải thích cặn kẽ với cậu ấy, chỉ nói, "Hai người mau quay về! Nếu không xử lý tốt chuyện này thì sự nghiệp của cậu ta sẽ đi tong!"

"Dạ dạ, em biết rồi ạ." Trợ lý bị anh ta dọa sợ, cuống quýt trả lời, "Anh Vĩ, em sẽ lập tức đặt vé máy bay."

Thẩm Luật Thông thấy cậu ta nói chuyện gần năm phút bèn thúc giục, "Cậu nói chuyện gì với Vương Vĩ mà lâu vậy? Nếu đến muộn để bị nói là xem thường thương hiệu lớn thì hai người có chịu trách nhiệm được không?"

"Anh Thông..." Cậu ta cẩn thận nói ra, "Chuyện đó...Anh Vĩ mới nói với em lịch trình lần này đã bị hủy rồi ạ."

"Xây ra chuyện gì rồi?" Thẩm Luật Thông phiền muộn nhíu mày.

Cậu ta lắc đầu, "Anh Vĩ không nói rõ, chỉ giục chúng ta quay lại thôi ạ. Nghe giọng anh ấy thì hình như chuyện lần này rất nghiêm trọng."

Thẩm Luật Thông biến sắc, trong lòng có dự cảm rằng có liên quan đến chuyện hôm qua nhưng lại nhanh chóng phủ định.

Dù có thế cũng không nhanh như vậy được. Với lại, anh ta không tin Lục Chi Hằng sẵn lòng dành thời gian cho Thời Noãn để đối phó với anh ta.

Hon hết chỉ là chơi đùa thôi, có bao nhiêu phần thật lòng? Chỉ có mình cô mới tin là thật. Không biết nên nói cô ngốc hay là ngây thơ nữa.

Kể có tiền với nữ minh tinh thì ba ngày lên giường, năm ngày liền chia tay. Đó là chuyện hết sức thường tình.

Anh ta cảm thấy an tâm hẳn sau khi nghĩ như vậy.

"Chưa biết là gì mà cậu đã bị dọa thành như vậy rồi." Thẩm Luật Thông thả lỏng chân mày nhìn về mặt khăn trang của cậu ta, dặn dò, "Cậu cứ đi đặt vé trước, có gì về rồi nói."

Chuyến bay này thì không hề bị delay, hạ cánh rất đúng giờ. Xe của công ty dừng trước cổng sân bay, hai người vừa hạ cánh liền lập tức đến đón.

Quay về phòng làm việc thì bị Vương Vĩ tức giận chất vấn, "Luật Thông, rốt cuộc cậu đã đắc tội với ai thế hả? Sao mà mấy nhà đầu tư đều hủy hết hợp đồng rồi! Còn bộ phim «Bắc Quốc» của Trương đạo diễn thì..."

Anh ta càng nói càng tức, "Vi ban đầu nói là để cho cậu nên đã từ chối hết mấy bộ phim khác, ai ngờ hôm nay ông ta lại nói là ký hợp đồng với Giang Thừa?!"

Nét mặt Thẩm Luật Thông dần nghiêm trọng, suy nghĩ một lúc mới nói chuyện trọng tâm, "Mấy hợp đồng đã ký với các nhãn hiệu kia nếu đơn phương hủy thì phải bồi thường một khoảng tiền rất lớn."

"Có bồi thường thì cũng phải hủy cho bằng được đấy!" Vương Vĩ không hiểu nổi mà thở dài, lo lắng, "Luật Thông, cậu nói thật cho tôi biết rốt cuộc đã chọc phải người nào rồi?"

Thẩm Luật Thông trầm mặc, buồn chán lấy ra một điều thuốc. Anh ta hút một hơi rồi nhả khói, nói: "Lục Chi Hằng."

Wang Vĩ không kịp định thần, "Cậu nói cái gì?"

Thẩm Luật Thông hít một hơi, chậm rãi trả lời, "Thiếu chút nữa là tôi ngủ với bạn gái anh ta."

"Thời Noãn sao?" Vương Vĩ kinh hãi trợn mắt. Anh ta sùng sốt rồi tức giận cướp lấy điều thuốc vứt xuống đất, răn dạy, "Mẹ nó, cậu điên rồi à? Không phải tôi đã nói với cậu rằng cách xa cô ấy một chút sao?!"

Anh ta giận đỏ mặt, bước qua bước lại trong phòng mắng Thẩm Luật Thông xối xả.

"Phụ nữ trên đời này nhiều đến thế, sao cậu cứ phải dính vào phụ nữ của Thẩm Luật Thông hả? Nếu không kiềm chế được thì nói một tiếng, tôi sẽ lập tức tìm cho cậu hàng ngon!"

Tâm trạng Thẩm Luật Thông cũng vô cùng xấu, lông mày nhíu lại nhưng vẫn không phục mà nói, "Anh gấp cái gì, tôi đã ngủ với cô ấy đâu. Lục Chi Hằng cũng chỉ có chút tiền đấy, có thể phong sát tôi ỉ à?"

"Cậu thì biết cái thá gì!" Vương Vĩ gắt lên, đập bàn nói, "Cậu cho rằng Lục gia chỉ có chút tiền đó thôi sao? Gia cảnh nội ngoại nhà người ta vô cùng mạnh, có thể anh ta không phong sát được cậu nhưng vẫn khiến cậu phải lao đao trong cái giới này."

Wang Vĩ nói khô cả họng, cầm lấy ly nước uống mấy ngụm rồi giải thích rõ, "Lục Chi Hằng rất thân thiết với Cố Hoài và Hoắc Minh. Tổng tám hợp đồng bị hủy lần này có năm cái của Lục thị, một cái của Cố thị, hai cái còn lại là của Hoắc thị."

Anh ta thở dài: "Thời Noãn đã có chỗ dựa là Lục Chi Hằng, sao có thể đi thuê phòng với cậu được?"

Thẩm Luật Thông âm trầm, giản lược câu chuyện: "Tôi hạ thuốc cô ấy."

"Phụt----" Vương Vĩ phun ra ngụm nước vừa mới uống.

Anh ta sai, sai thật rồi. Anh ta vốn nghĩ nghề sĩ dưới tay mình rất ít vướng vào chuyện yêu đương, đỡ hơn những người dưới trướng của tay đàn anh kia. Nam minh tinh thì có đàn fan chuyên đi công kích nên cũng đỡ lo hơn nhiều.

Không thể tưởng được lần này cậu ta chẳng những gây phiền toái mà còn chọc vào tổ ong vô vể!

Wang Vĩ cảm thấy nếu lần này có thể giải quyết tốt thì có thể nhận được giải "Người đại diện tốt nhất năm" rồi.

Mặc dù khó giải quyết nhưng Vương Vĩ vẫn cố nghĩ ra cách. Dù gì hai người cũng chung phòng làm việc, nói sao cũng là cùng hội cùng thuyền.

Anh ta phải vất vả lắm mới liên lạc được, tỏ vẻ đáng thương mà thương lượng mới có được thời gian và địa điểm gặp mặt Lục Chi Hằng.

Vương Vĩ cúp máy, nghiêm túc nói với Thẩm Luật Thông: "Tôi không biết tối nay cậu dùng cách gì nhưng nhất định phải khiến Lục tổng tha thứ cho cậu. Đừng nghĩ mình là mình tình triệu fan thì làm gì cũng được, cái bắp đùi của cậu còn chưa bằng ngón tay người ta. Người ta không thêm bàn bạc lại mà đòi chính chết cậu đấy!"

Lục Chi Hằng mời hai người Hoắc Minh và Cố Hoài đến một quán bar.

Anh lấy toàn bộ rượu quý ra, "Hôm nay cảm ơn hai cậu."

Hoắc Minh xua tay, "Chúng ta thân thiết vậy mà, chuyện nhỏ thôi."

Cố Hoài tò mò, "Sao Thẩm Luật Thông lại đắc tội với cậu thế?"

Lục Chi Hằng không trả lời, mở bình rượu ra rồi rót thành ba ly sau đó cầm lấy ly của mình uống cạn.

Cố Hoài còn tính hỏi thêm thì điện thoại trên bàn rung lên, anh ta nhìn sang thì thấy là một dãy số lạ.

Lục Chi Hằng nghe máy nhưng không trả lời, người bên kia vẫn nói không ngừng.

Cuối cùng, Cố Hoài nghe thấy anh trả lời lạnh lùng, "Được, nửa tiếng sau anh dẫn cậu ta đến gặp tôi."

Lục Chi Hằng cúp máy, lấy ví để lên bàn, "Đã nói hôm nay mời khách mà có việc đột xuất, không tiếp các cậu được. Thề ở đây, các cậu cứ uống thoải mái đi."

Sau khi anh đi, Cố Hoài và Hoắc Minh nhìn nhau, cảm thấy có chuyện gì đó.

Bình thường Lục Chi Hằng rất hướng nội, không để lộ cảm xúc, biểu cảm trên mặt lúc nào cũng như nhau. Vừa nãy lúc anh rời đi, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác và tàn nhẫn.

Con mẹ nó, anh dọa người quá đi mất!

Lần cuối anh có dáng vẻ như vậy là mười năm về trước, lần mà anh và cha gần như đoạn tuyệt quan hệ.

Cố Hoài hỏi Hoắc Minh, "Tớ thấy cậu ấy như vậy là sắp có chuyện xảy ra rồi đây, có nên đi can thiệp không?"

"Can thiệp phải can nhưng mà chắc sẽ không ngăn được đâu. Chuyện cậu ấy đã quyết thì mấy ai mà khuyên can được!" Hoắc Minh suy tư, "Chuyện này, muốn tháo chuông thì phải nhờ người buộc chuông."

"Hừ? Tháo chuông gì cơ?" Cố Hoài gấp gáp, "Lúc cấp bách như vậy thì cậu nói cho rõ đi chứ."

Hoắc Minh đáp: "Sao cậu không chịu động não gì vậy? Ý là phải đi tìm Thời Noãn đó! Cậu nghĩ xem Lục Chi Hằng có liên quan gì đến Thẩm Luật Thông, tất nhiên là bởi vì Thời Noãn rồi! Chúng ta không ngăn được nhưng em ấy thì có thể."

"Không chịu động não cái đầu cậu!" Cố Hoài cãi lại, lập tức lấy điện thoại gọi cho Thời Noãn.

"Em gái Noãn Noãn..." Anh ta mau chóng thuật lại tình huống, hỏi, "Anh và Hoắc Minh rất lo cho cậu ấy nhưng em cũng biết tính cậu ấy rồi đấy, có thêm nghe bọn anh khuyên đâu. Bây giờ em đi gặp Lục Chi Hằng với anh được không?"

"Được ạ, em lập tức xuống dưới cửa tiểu khu đợi anh nhé, làm phiền anh rồi ạ!"

Thời Noãn vừa tắm rửa xong, bây giờ đang sấy tóc. Cô vừa nhận điện thoại của Cố Hoài xong, không để ý tóc khô hay chưa đã vội khoác áo rồi đi ra ngoài.

"Lục tổng," Vương Vĩ cúi đầu, khom lưng thật thấp, vẻ mặt nịnh nọt, "Chuyện lần này đúng là quá đáng. Ngài muốn đánh hay mắng cậu ta đều được, chỉ cần ngài có thể hạ hỏa là được."

Dứt lời, anh ta đẩy mạnh người đứng bên cạnh, "Còn ngây người ra ở đó làm gì, mau lên nhận lỗi với Lục tổng đi!"

Lục Chi Hằng không thèm đợi anh ta lên tiếng, ngược mắt nhìn Vương Vĩ, "Anh đi ra ngoài."

Vương Vĩ nghĩ đã là chuyện liên quan đến bạn gái mình thì có thể nào đi nữa cũng là chuyện riêng tư, người ngoài như mình ở lại đúng là không nên.

Thế là Vương Vĩ gật đầu, khép nép nói: "Dạ, tôi ra ngoài liền đây ạ, ngài và cậu ta cứ từ từ trò chuyện nhé."

Sau khi Vương Vĩ rời khỏi, Lục Chi Hằng đứng dậy nhìn Thẩm Luật Thông với ánh mắt băng giá. Anh giờ đây mang lại cảm giác mưa gào gió thét, tàn nhẫn đến độ khiến người ta tuyệt vọng.

"Ảnh chụp." Anh xòe tay ra.

Thẩm Luật Thông đỡ người, nhanh chóng lấy điện thoại mở album ảnh rồi đưa cho anh.

"Tôi không có chép ra đĩa khác, đây là bản duy nhất." Thái độ anh ta không ngạo mạn như ban đầu mà trở nên cẩn trọng để lấy lòng hơn.

Anh ta đã biết được thủ đoạn ngoan độc của Lục Chi Hằng, với cả trưa nay Vương Vĩ đã dẫn dò kĩ càng nên Thẩm Luật Thông đã ý thức được mình không chọc anh nổi.

Lục Chi Hằng xem mấy bức ảnh đó mà tay cầm điện thoại siết chặt lại.

Chỉ nhìn lướt qua cũng cảm nhận được lúc đó cô tuyệt vọng đến mức nào, anh chưa bao giờ thấy tức giận đến thế.

"Cạch---" Lục Chi Hằng tái mặt ném vỡ điện thoại.

Thẩm Luật Thông bị dọa, giải thích: "Lục tổng, ngài, ngài bớt giận, tôi và cô ấy không xảy ra chuyện gì hết. Nếu ngài chưa nguôi giận, tôi quỳ xuống cho ngài nhé?"

Lục Chi Hằng từ từ bước đến, cười lạnh như La Sát, "Cậu nói xem?"

Thẩm Luật Thông chưa kịp nghĩ xem nên trả lời thế nào đã thấy anh vùng nắm đấm tới, chẳng hiểu mô tê gì đã nằm phịch xuống đất.

"Cái tay nào của mày chạm vào cô ấy?" Ánh mắt anh như muốn giết người.

Thẩm Luật Thông khai thật, "Phải...Tay phải."

Một giây sau có tiếng hét thảm thiết vang lên.

Dù phòng được cách âm tốt nhưng tiếng hét đó quá lớn làm cho Vương Vĩ đang đợi ngoài cửa nghe thấy. Anh ta vội vã gõ cửa nhưng người bên trong không thèm trả lời, cũng không nghe thấy gì nữa.

Anh ta gấp như kiến bò trên chảo nóng. Ngay lúc không biết làm thế nào liền thấy ba người quen mặt chạy tới.

Thấy anh ta, họ cũng biết được Lục Chi Hằng đang ở trong.

Đây là club có cổ phần của Hoắc Minh, ba người họ cũng thường đến đây.

Thế nên khi Hoắc Minh hỏi quản lý Lục Chi Hằng đang ở phòng nào, ông ta do dự một lúc mới nói ra.

Hoắc Minh đưa thẻ phòng cho Thời Noãn, "Đây là chuyện của hai người, anh và Cố Hoài không tiện xen vào. Em vào đi, nhớ khuyên nhủ cậu ấy, nhất định cậu ấy sẽ nghe lời em."

"Cảm ơn anh." Thời Noãn cảm kích, cầm lấy thẻ phòng mở cửa đi vào. Điều đầu tiên cô thấy được là cảnh máu rơi khắp nơi.

Lục Chi Hằng cầm lấy tách trà đập mạnh xuống tay phải của Thẩm Luật Thông, mảnh sứ vỡ ra găm sâu vào bên trong, máu thịt be bét.

Thẩm Luật Thông bị đánh cho mặt mũi bầm dập, không có sức đánh trả. Mặt anh ta méo mó vì đau nhưng không kêu to được, chỉ có thể yếu ớt rên rỉ.

Đôi mắt Lục Chi Hằng đen thẳm khiến Thời Noãn lần đầu chứng kiến một mặt tàn nhẫn này của anh.

Lần thứ ba giờ tay lên, chuẩn bị hạ xuống thì có một đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lấy eo anh.

Người con gái dán mặt lên lưng anh, nhẹ nhàng cầu xin anh, "Anh đừng, đừng đánh nữa, chết người đó."

Lục Chi Hằng dừng tay lại.

"Tách---" Một giọt máu không phải của anh rơi xuống sàn.

Anh chậm rãi đặt tách trà xuống, tiện tay rút mấy tờ giấy lau sạch sẽ vết máu trên tay.

Sau đó anh mới quay lại lấy tay che mắt cô, giọng nói dịu dàng hoàn toàn đối lập với lúc này, "Bản lắm, Noãn Noãn đừng nhìn."

Mùi máu tươi nồng quanh quần mũi cô, Thời Noãn có chút sợ, "Lục Chi Hằng, anh, anh đã hứa với em rồi mà."

"Noãn Noãn, anh không có để cậu ta bị như thế đâu." Lục Chi Hằng bình tĩnh đáp, "Đây chỉ là chút trừng phạt nhỏ mà thôi."

Thế này mà là trừng phạt nhỏ. Tay phải của Thẩm Luật Thông chắc là đã bị gãy, nếu đánh nữa không chừng sẽ chết mất.

Nhớ đến cảnh vừa rồi, Thời Noãn rùng mình, đôi môi run run, "Anh..."

Lục Chi Hằng dẫn cô vào phòng bên trong, "Em ngồi nghỉ trên giường một lát, đợi anh xử lý xong rồi sẽ quay lại với em nhé."

Anh nói với giọng điệu không ai có thể từ chối. Thời Noãn nhìn vào mắt anh, chỉ có thể gật đầu.

"Noãn Noãn ngoan quá." Lục Chi Hằng cười lên, vừa muốn xoa mặt cô lại nghĩ tới trên tay còn mùi tanh của máu, đành phải bỏ xuống.

Bản chết được. Sao có thể để cho cô chạm phải thứ ghê tởm này.

Lục Chi Hằng đi ra ngoài, khép cửa lại để cô không thấy chuyện bên ngoài.

Thời Noãn nghe lời anh ngồi chờ trong phòng. Nhưng chưa được một phút, cô lại chạy đến bên cửa, áp tai lên nghe động tĩnh ngoài kia.

Có thêm vài người đi vào, cô nghe được giọng của Hoắc Minh, Cố Hoài và người đại diện nhưng không rõ được họ đang nói gì.

Cuộc nói chuyện kéo dài khoảng bốn, năm phút rồi yên tĩnh trở lại, hình như mọi người đã rời đi.

Thời Noãn thờ phào, chạy lẹ về giường.

Không lâu sau Lục Chi Hằng đi vào nhưng không đi về phía Thời Noãn mà hướng đến phòng tắm.

Anh mở vòi nước, rửa sạch tay.

Anh ngẩng đầu lên nhìn vào trong gương, thấy trên mặt cũng có vài giọt máu..

Lục Chi Hằng lấy khăn lau sạch, đột nhiên nghĩ tới vừa rồi trong mắt cô có tia sợ hãi, chắc là lúc ấy cô thấy anh rất dọa người.

Đúng là không hay khi để cô thấy được đáng về này.

Anh rửa thật lâu, mãi cho đến khi tay đỏ lên, chắc rằng người không còn mùi máu mới đi ngoài.

Cô khoanh tay ngồi trên giường, cúi thấp đầu, hàng mi dài rũ xuống như cánh quạt.

Anh khẽ gọi, "Noãn Noãn."

Thời Noãn đang mải suy nghĩ việc anh đánh Thẩm Luật Thông, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình làm cô giật nảy mình, người hơi run.

Đôi mắt Lục Chi Hằng âm u, đúng là cô thấy anh quá đáng sợ rồi.

Thời Noãn thấy anh nhìn cô chằm chằm không nói gì, "Có chuyện gì ạ?"

"Không có gì." Lục Chi Hằng lắc đầu, lấy máy sấy ra, cắm dây vào ổ điện, "Tóc em còn chưa khô, để anh sấy giúp em."

Thời Noãn ngồi lên đùi Lục Chi Hằng tận hưởng sự ấm áp, càng nghĩ càng thấy nét mặt của anh vừa rồi rất khác lạ.

Không đợi anh sấy xong cô đã tự rút dây ra, ngồi xuống nhìn anh, "Anh sao thế?"

Cô không hiểu được sự âm thầm của anh. Anh ngập ngừng, "Noãn Noãn, em cũng thấy anh rất đáng sợ sao?"

Thời Noãn sửng sốt, không rõ vì sao anh lại nói vậy.

"Anh biết rồi." Lục Chi Hằng như có tâm sự, ủ rũ đứng lên.

Thời Noãn thấy vậy trở nên hoảng loạn, cô không biết là sao nhưng lại thấy chuyện có vẻ nghiêm trọng, cảm giác giống như anh đang muốn bỏ cô mà đi.

Cho nên lúc anh vừa xoay người định đi, Thời Noãn kéo lấy tay anh, ôm chặt lấy.

"Lục Chi Hằng, chúng ta là người yêu của nhau, có gì phải nói cho rõ ràng. Sao anh chưa nói gì đã vội bỏ đi rồi!"

Cô tủi thân, hốc mắt cay xè, nước mắt lập tức chảy xuống, "Chuyện anh vừa hỏi em chẳng hiểu chữ nào cả! Em có thấy anh đáng sợ đâu, đừng có đổ tội cho em! Trong lòng em, anh là tốt nhất, không ai có thể thay thế được."

Thời Noãn vừa khóc vừa nói, đợi mãi mới nghe được anh đang cố nhin cười nói---

"Noãn Noãn, ngực em đè anh chặt quá, không thở được."

Thời Noãn: "..."

Lúc này cô mới nhận ra họ đang ôm nhau với một tư thế khá xấu hổ---

Cô quỳ trên giường ôm lấy anh đang ngồi ở cạnh bên. Thế nên lúc này cô ôm anh nói chuyện, mặt anh nằm ở ngực cô á?!

Mà cô lại sợ anh muốn rời đi nên ôm rất chặt, khiến cho anh phải chôn mặt ở ngực cô.

Thời Noãn vội buông lỏng tay, mặt nóng lên, tức giận nhìn anh, "Lục Chi Hằng, anh anh anh...Sao anh không nhắc em sớm?"

Lục Chi Hằng lau nước mắt cho cô, buồn cười nói, "Bởi vì...ngực Noãn Noãn rất mềm, được em ôm thế này đúng là thoải mái."

Thời Noãn vừa tức vừa thẹn đẩy anh ra, xoay lưng lại không thêm nói chuyện.

Nhưng vừa nghe tiếng bước chân anh cô liền quay lại, hốc mắt đỏ lên, "Không phải em đã giải thích rõ rồi sao? Sao anh còn muốn đi nữa?"

"Anh muốn đi lấy sữa cho em. Lúc này em bị dọa sợ, bây giờ uống sữa có thể giúp ngủ ngon."

Thời Noãn hỏi: "Vậy vừa rồi anh muốn đi là vì..."

"Ừ." Lục Chi Hằng cười, "Vừa này anh tính đi lấy sữa cho em."

Thời Noãn che mặt. Huhuhu, vừa này chưa gì đã khóc ầm lên, đúng là mất mặt.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Chi Hằng đưa Thời Noãn về nhà thay thuốc giúp cô.

Thời Noãn vào phòng lấy hộp thuốc đặt lên bàn, duỗi bàn tay bị thương ra.

Lục Chi Hằng nắm lấy, cẩn thận cắt bỏ băng quấn, khi nhìn thấy vết thương của cô, tim anh như nghẹn lại.

Vết thương nghiêm trọng hơn anh tưởng. Vết rách dài cỡ năm, sáu centimet, lúc đó cô đau biết mấy.

Thời Noãn hiểu được anh đang nghĩ gì, khẽ lắc đầu nói: "Không có sao đâu, chuyện đã qua hết rồi anh."

Lục Chi Hằng dùng bông tẩm chấm thuốc sát trùng, dịu dàng nói: "Nếu anh có nặng tay quá thì nói cho anh biết."

"Dạ." Thời Noãn đáp.

Lục Chi Hằng nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, còn cẩn thận hơn cả lúc cô tự làm.

Từ góc này Thời Noãn bắt gặp được biểu cảm nghiêm túc vô cùng khác biệt so với lúc ở club của anh.

Khoảng chừng mười phút sau Lục Chi Hằng đã thoa thuốc xong, băng bó kỹ càng lại cho cô.

Hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, bây giờ đã muộn, Thời Noãn không muốn để anh phải vất vả lái xe liền nói: "Tối nay anh ngủ ở đây đi ạ, sáng mai rồi hẵng về."

Lục Chi Hằng thoải mái, "Được."

Đội anh rửa mặt xong, Thời Noãn dẫn anh vào phòng của mình.

Căn phòng được trang trí đơn giản vô cùng nữ tính. Trước cửa treo một chiếc dreamcatcher màu xanh da trời, trên chiếc giường đơn toàn là mấy món đồ đáng yêu hình cá rô, bên cạnh gối nằm còn có một chú thỏ bông cực lớn.

Thời Noãn đặt chú thỏ lên ghế, lấy gối đầu của mình, "Anh nghỉ ngơi sớm nhé, ngủ ngon."

Lục Chi Hằng hỏi: "Em không ngủ ở đây sao?"

Thời Noãn lắc đầu nói: "Em ngủ ở phòng khác, giường này nhỏ quá, hai chúng ta nằm không vừa ạ."

"Không sao." Lục Chi Hằng giữ chặt cái tay không bị thương của cô, nhắc chân lên, "Chúng ta nằm co lại chút xíu thôi. Noãn Noãn, anh muốn ngủ với em."

Ánh mắt anh vô cùng kiên quyết làm Thời Noãn không thể từ chối, cô bỏ dép rồi trèo lên giường.

Chiếc giường một mét hai này bình thường một mình cô ngủ thì còn dư nhưng hôm nay có thêm Lục Chi Hằng, dĩ nhiên có hơi chật. Hai người cùng đắp chăn, nắm sát nhau không chút kẽ hở.

Thật ra Thời Noãn vẫn thích Lục Chi Hằng ôm mình ngủ.

Nằm trong lòng anh có cảm giác vô cùng an toàn, cô cũng không cần dùng thảm điện.

Nhưng Thời Noãn lại lo anh ngủ không ngon, "Em có đề anh không vậy? Hay là cứ để em đi ngủ ở phòng bên cạnh đi ạ."

Cô thấy đáng người anh quá cao, ngủ như vậy thì không thể duỗi thẳng tay được, không thoải mái chút nào.

"Không cần, như vậy là ổn rồi." Lục Chi Hằng ôm eo cô, ước gì được ôm chặt thêm nữa.

Anh hôn lên hai má cô, "Ngủ ngon nhé."

"Muộn..." Thời Noãn đột nhiên nhớ tới chuyện anh hỏi lúc ở club, muốn nói rõ với anh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, "Lúc nãy sao anh lại dùng từ âm u để nói về mình thế? Có phải anh cho là em thấy anh đánh người thì sẽ sợ anh không?"

Lục Chi Hằng "Ừ" một tiếng, cup mắt xuống, "Noãn Noãn, em sẽ ghét anh sao?"

Lúc bé, anh thường nghe thấy từ "âm u" này, có thể là từ bố mẹ hoặc là từ trường bối trong nhà.

Khi đó bọn họ thấy anh khác thường so với những bé trai khác. Vì sao tính cách lại lạnh lùng như vậy? Vì sao lại không thích cười?

Dưới những lời bàn tán như vậy, anh giấu đi những cảm xúc thật của mình.

Liệu có ai thật lòng yêu thương anh không? Lục Chi Hằng cũng không biết nữa.

"Sao mà anh ngốc vậy nè." Thời Noãn nhéo lỗ tai anh nhưng cũng chẳng dám mạnh tay vì sợ làm anh đau.

"Em đồng ý là lúc vừa vào cửa thấy trên sàn toàn là máu đúng là hơi sợ."

"Lúc đó anh rất dữ, ánh mắt lạnh lùng, rất lạ, không giống như mọi khi. Nhưng anh đánh người xấu mà! Vội lại em biết vì em anh mới tức giận đến vậy."

Thời Noãn ôm anh, chôn mặt vào lồng ngực anh, giọng nói ngọt ngào làm lòng anh muốn tan chảy.

"Anh là bạn trai em, em yêu còn không hết sao mà nỡ ghét anh được."

Thời Noãn thẳng thắn, nói xong mặt đỏ hết lên nhưng lại thấy hơi lạ vì không nghe thấy anh nói gì.

"Ừm..Chúng ta ngủ thôi ạ."

Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị say giấc nồng bỗng nghe được anh hỏi hết sức trịnh trọng, "Noãn Noãn, em có đồng ý chuyển đến nhà anh không?"

"Dạ?" Thời Noãn mở miệng mở mắt ra, cảm thấy anh đổi đề tài nhanh thật, "Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến việc này ạ?"

"Không phải là tự nhiên đâu Noãn Noãn, anh đã nghĩ về việc này lâu rồi."

Chỉ là lúc này lúc này không kiềm chế được nữa, mỗi phút mỗi giây đều muốn ở cùng cô.

Lục Chi Hằng tựa cằm lên đỉnh đầu cô, "Noãn Noãn không muốn có nhiều thời gian ở cùng anh hơn sao?"

"Tất nhiên là muốn nhưng mà..." Thời Noãn do dự, "Chúng ta mới hẹn hò ba tháng mà ở chung với nhau, không phải có hơi nhanh sao ạ?"

"Nhanh sao? Anh không thấy vậy." Lục Chi Hằng nói, "Sắp tới em sẽ đóng phim tiếp, sau khi khai máy chúng ta sẽ không có nhiều cơ hội gặp nhau nữa. Noãn Noãn, trước đây anh muốn gặp em cũng phải chờ rất lâu."

Giọng anh nghe có chút ủy khuất lẫn đáng thương làm Thời Noãn cảm thấy tự trách.

Bởi vì tính chất công việc mà cô không giống như những cô gái khác có thể chăm sóc bạn trai mình mỗi ngày, đi ra ngoài còn phải đeo khẩu trang. Trước đây quay phim ngoài cảnh còn để anh chạy đi chạy lại hai nơi.

Cô nhận thấy mình đúng là chưa làm tốt vai trò của một người bạn gái.

Nghĩ một lúc Thời Noãn cũng đồng ý: "Được ạ, vậy để hôm nào em thu dọn đồ đạc rồi dọn qua nhà anh nhé."

Lục Chi Hằng nghe vậy liền vui vẻ, hôn cô một chút, "Ngủ ngon."

Anh thừa biết cô tốt bụng lại dễ mềm lòng, chỉ cần tỏ vẻ đáng thương một chút cô sẽ chẳng nỡ từ chối yêu cầu của anh.

Mặc dù anh biết cách này rất tệ nhưng mà...không nhận được nữa.

Đồng hồ sinh học của Thời Noãn rất đúng giờ. Hơn bảy giờ cô liền tỉnh giấc, từ từ mở mắt nhưng không thấy Lục Chi Hằng.

Cô thay quần áo, xuống giường mang dép vào. Cô đi ra mở cửa phòng, nghe thấy tiếng động nhỏ ở ngoài.

Cô ra ngoài vừa khéo gặp phải Lục Chi Hằng đang mang theo vài túi đồ, mùi đồ ăn tràn ngập phòng khách.

Lúc đầu Thời Noãn cũng không đói bao nhiêu, vừa ngửi thấy mùi thơm bụng lại réo lên.

Trời ơi, mất mặt hết sức.

"Em đi rửa mặt." Thời Noãn đi vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt rồi thoa thêm kem dưỡng.

Xong việc, Lục Chi Hằng cũng đã bày biện bữa sáng trên bàn.

Thấy cô tới, anh đưa đĩa, nói: "Còn nóng đó, em mau ăn đi kẻo nguội."

Thời Noãn ngồi xuống, bánh bao gạch cua, sủi cảo tôm, bánh đường đỏ, táo phớ, đều là món cô thích cả!

(*) *Bánh bao gạch cua*

□

□

(*) *Sủi cảo tôm*

□

(*) Bánh đường đỏ(红糖糕): lúc mình tìm ảnh nhìn tưởng là bánh bò đường nâu nhưng xem mấy clip dạy nấu ăn thì mình thấy hong phải, có ai biết món này thì báo mình xem có phải tên là như vậy không nhé:<

□

□

(*) Tào phớ

□

Món bánh bao gạch cua kia còn được mua ở một tiệm nổi tiếng, ăn cực kỳ ngon, có điều hơi xa, không nhận giao hàng nên nếu đến trễ sẽ gặp một hàng dài người xếp hàng đợi mua.

Thời Noãn gấp một cái bánh bao còn đang bốc hơi nóng, ngạc nhiên hỏi, "Sao anh biết em thích ăn gì thế ạ?"

Lục Chi Hằng thấy cô vui vẻ cũng nở nụ cười, "Sáng nay anh mới hỏi trợ lý của em."

Thời Noãn thối, chưa kịp đợi bánh bao nguội đã cắn một miếng, nước sốt dính hết ra miệng.

Lục Chi Hằng rút giấy lau miệng cho cô, "Ăn ngon không?"

"Ngon lắm ạ." Thời Noãn gật đầu.

Nhưng cô lại rất áy náy khi biết anh phải dậy thật sớm, còn phải xếp hàng thật lâu để mua bữa sáng.

"Sau này anh không cần phải cực như vậy nữa, cứ gọi KFC giao đến là được rồi ạ, em không kén ăn đâu."

"Không cực xịu nào." Lục Chi Hằng gấp bánh bao cua lên. Lúc chắc chắn đã hết nóng rồi mới dứt cho cô, "Miễn sao em vui là được."

Thời Noãn được anh dỗ khiến cho vô cùng vui vẻ. Nếu không phải vì ăn bánh bao mà trong miệng toàn mùi dấm thì chắc chắn cô sẽ hôn anh một cái.

Buổi sáng nay vô cùng no nê. Cô nhìn đồng hồ, xoa bụng: "Đã tám giờ rồi, anh chuẩn bị đi làm chưa ạ?"

"Hôm nay anh có chuyện quan trọng cần làm nên không đến công ty." Lục Chi Hằng thu dọn đồng hồ rỗng trên bàn.

Thời Noãn tò mò, "Chuyện gì vậy ạ?"

Lục Chi Hằng đáp, "Anh đã gọi cho công ty chuyển nhà, một lát nữa họ sẽ cho người tới giúp chúng ta dọn đồ."

"Sao mà gấp dữ vậy..." Thời Noãn chớp chớp mắt.

Nửa đêm hôm qua mới quyết định xong, còn chưa tới mười tiếng, anh đúng là đã nói là làm.

Lúc đầu Thời Noãn tính mấy ngày nữa mới bắt tay vào làm nhưng nếu anh đã gọi cho công ty chuyển nhà rồi thì cô cũng không thể lè mề thêm nữa.

Hai người ngồi nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu thu dọn. Đồ dùng của Thời Noãn không nhiều lắm, chủ yếu là quần áo và túi xách, thêm mấy cái phụ kiện nhỏ nữa là xong.

Lục Chi Hằng lấy băng dính chuẩn bị dán thùng lại thì Thời Noãn cảm thêm vài bức ảnh chân dung và tạp chí tới, "Anh bỏ thêm mấy cái này vào giúp em với ạ."

"Ừm." Anh bỏ từng cái vào mới phát hiện ra ảnh trang bìa đều là một người đàn ông tên Chu Trạch Diễn.

Lục Chi Hằng rất ít quan tâm đến giới giải trí nhưng hình như anh từng nghe về người này, chủ yếu là từ chỗ Hoắc Minh.

Theo lời của Hoắc Minh, ba năm trước tên Chu Trạch Viễn này từng lừa tình em gái Ôn Ninh của anh ta khiến cho bây giờ cô ấy không thèm nhìn mặt tên đàn ông cặn bã này.

Anh cau mày, "Noãn Noãn, em thích người này sao?"

Thời Noãn đang xếp quần áo, nghe vậy cô quay lại nhìn, "Đúng vậy. Lúc đang học năm thứ hai đại học, em rất thích anh ấy, còn tham gia fan club nữa cơ. Có điều dần dà sau này khi gia nhập vào giới giải trí, em không còn theo đuổi ngôi sao như thế nữa."

Cô cúi đầu tiếp tục làm việc: "Không thể phủ nhận được rằng mắt nhìn của em rất tốt. Không phải tháng trước anh ấy đạt được giải "Nam chính xuất sắc" nhất ở lễ trao giải Kim Kê(*) sao, có thể xem là ảnh trẻ tuổi nhất trong hai mươi năm qua đó ạ. Bây giờ hiếm có nam minh tinh nào vừa đẹp trai vừa diễn giỏi như anh ấy."

(*) Giải Kim Kê là giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Trung Quốc.

Thời Noãn đặt quần áo được xếp ngay ngắn sang bên cạnh, ao ước, "Không biết sau này em có cơ hội hợp tác với anh ấy không nữa."

Lục Chi Hằng không thèm trả lời, Thời Noãn nghĩ anh không có hứng thú nên cũng không nói nữa.

Một lúc sau anh đột nhiên lên tiếng, "Noãn Noãn, tên mà em thích có bạn gái rồi đấy."

Thời Noãn không tin nổi, "Không thể nào! Nếu anh ấy có bạn gái chắc chắn sẽ lên hot search liền. Mà ở trong giới em chưa từng nghe qua chuyện này, sao anh biết được?"

Lục Chi Hằng đáp: "Hoắc Minh nói cho anh biết anh ta hẹn hò với em gái cậu ấy."

Lòng tò mò của Thời Noãn lập tức trở dậy, sắp lại gần anh, "Em nhớ hai tháng trước lúc phỏng vấn, anh ấy nói không hề quen biết Ôn Ninh, sao mà lại hẹn hò nhanh thế ạ?"

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Anh ta và Ôn Ninh có quen biết từ thời đại học, chắc là nảy sinh tình cảm lúc đó."

Anh mất tự nhiên hắng giọng, đương nhiên là do chưa bao giờ nói xấu sau lưng người khác thế này: "Anh ta và Ôn Ninh yêu nhau từ thời đại học. Nhưng mà theo lời Hoắc Minh thì anh ta có lỗi với Ôn Ninh khiến em ấy phải bảo lưu một năm rồi một mình chạy tới Anh giải sầu."

"OMG." Thời Noãn kinh ngạc. Cô không nghĩ là giữa hai người họ còn có chuyện như thế nữa.

Cô đứng vào góc độ của chàng gái mà kích động, "Anh ta đúng là quá đáng, làm tổn thương người xong còn chối bỏ tình cảm trước bao nhiêu người."

Nghe cô nói thế, Lục Chi Hằng lời mấy quyển tạp chí và ảnh ra hỏi, "Vậy em có muốn đem theo mấy cái này nữa không?"

Thời Noãn thất vọng lắc đầu, "Thôi ạ, cứ bỏ lại hết đi, em không thèm mang theo nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vật lộn đến trưa mới thu dọn xong xuôi. Trong nhà bày la liệt những thùng giấy lớn.

Chốc lát sau, nhân viên dọn nhà đến khiêng mấy cái thùng xuống đặt vào bên trong xe tải rồi bắt đầu di chuyển.

Thời Noãn khóa kỹ cửa sổ. Cô nắm tay anh, ngắm nhìn lại ngôi nhà đã gắn bó với mình hai năm, "Chúng ta đi thôi ạ. Từ hôm nay, em sẽ bắt đầu sống chung với anh nhé."

Lục Chi Hằng cẩn thận sửa lại, "Là nhà của chúng ta."

Thời Noãn ngoan ngoãn: "Dạ, là nhà của chúng ta."

Cô không chuyển hết đồ đi mà để lại giường, chăn mền, quần áo và vài món đồ chơi nhỏ.

Lục Chi Hằng hỏi: "Không đem theo những cái này sao?"

"Không cần ạ, mình cứ để ở đây trước đi." Thời Noãn đáp, "Lúc đầu em ký hợp đồng năm năm, bây giờ còn ba năm nữa. Với cả..."

Thời Noãn nói ra suy nghĩ: "Lỡ như sau này chúng ta có cãi nhau thì em còn có chỗ để chuyển về ở vài ngày, để hai chúng ta có thể yên tĩnh một chút."

Lục Chi Hằng không đồng ý: "Không có chuyện chúng ta cãi nhau ở đây."

"Sao mà không được ạ." Thời Noãn thấy anh lý tưởng hóa quá mức rồi.

"Chuyện yêu đương chúng ta chắc chắn sẽ có trắc trở, các cặp đôi sẽ có đôi lúc cãi nhau. Thật ra cãi nhau thì cũng chẳng có sao cả, chỉ cần sau đó chúng ta cùng giải quyết vấn đề là được thôi ạ."

Lục Chi Hằng nghĩ một lúc rồi vẫn khẳng định nói: "Chúng ta sẽ không cãi nhau."

Thời Noãn bật cười khi thấy anh trẻ con như vậy, nhón chân hôn lên má anh, "Vậy chúng ta sau này có gì thì cứ nói ra, mãi mãi không cãi nhau."

Lục Chi Hằng chỉ bên má còn lại: "Noãn Noãn, trái phải đều có mới được."

Thời Noãn buồn cười, hôn lên má phải anh một cái.

Vì mấy ngày nay nghỉ ngơi không nhiều, vừa rồi còn phải thu dọn nhiều đồ như vậy nên trên đường về, cô có hơi buồn ngủ.

Cô ngáp vài cái, không chịu nổi nữa mà nói với Lục Chi Hằng: "Em chớp mắt một chút nhé, khi nào đến nơi anh gọi em dậy."

"Được." Lục Chi Hằng bật nhạc nhẹ giúp cô thư giãn.

Thời Noãn bị chuông điện thoại đánh thức khi đang đánh một giấc dài.

Màn cửa hơi hé để lộ vài tia sáng mờ trong phòng. Mặc dù Thời Noãn đã mở mắt nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn.

Cô giật mình khi thấy mình ngủ trên một chiếc giường xa lạ.

Thẩm Luật Thông mang lại cho cô một bóng ma quá lớn. Cô sợ mình bị người ta hạ thuốc như lần trước.

Thời Noãn lật đặt tung chăn ra, kiểm tra quần áo trên người. Cô thở phào nhẹ nhõm khi thấy mọi thứ vẫn nguyên vẹn.

Thời Noãn vuốt trán, rớt cuộc cũng nhớ ra chuyện dọn nhà. Chắc là khi cô đang ngủ đã được Lục Chi Hằng ôm vào nhà.

Cô bật đèn, đi chân trần lại giá treo đồ, lấy điện thoại từ trong áo khoác.

"Em ngủ thiếp đi mất nên không nghe thấy tiếng chuông. Chị tìm em có gì không ạ?"

Ngô Lệ nói: "Chắc em đã xem hot search rồi phải không? Chị gọi tôi chỉ để nhắc em một tiếng, đừng có quá gần gũi với cậu ta trong lúc này."

Cả ngày nay Thời Noãn không hề xem điện thoại nên mù tịt, "Ai vậy chị?"

Ngô Lệ không biết chuyện mấy hôm trước, trả lời, "Dĩ nhiên là Thẩm Luật Thông rồi! Tôi weibo mà cũng không thèm lướt, em đúng là trên trời rơi xuống."

Thời Noãn giải thích: "Hôm nay em dọn vào nhà Lục Chi Hằng ạ. Sau này có việc gì chị cứ đến nhà anh ấy tìm em nhé."

Ngô Lệ nghe vậy hốt hơ, "Quan hệ của em và Lục tổng lại tiến xa thêm một bước rồi, chúc mừng nhé! Nhưng mà hai người có ra ngoài cũng nhớ cẩn thận một chút, phải đeo khẩu trang, mang kính râm đấy."

Chị ấy lại nói tiếp chuyện chính, "À đúng rồi, chị biết em và Thẩm Luật Thông lúc quay phim rất hợp ý nhưng sau khi scandal kia bị tung ra thì hình tượng của cậu ta xấu đi rất nhiều, em đừng để bị ảnh hưởng nhé."

Thời Noãn cố nén cơn buồn nôn khi nghe phải cái tên đó, đáp, "Dạ, em biết rồi ạ."

Cô cúp máy, mở weibo lên.

Top một của hot search là: Thẩm Luật Thông - Quách Nhạc, có đưa đề án.

Cái tên Quách Nhạc này Thời Noãn chưa từng nghe qua.

Lúc cô vào xem thì đúng là hot thật, tận hai trăm triệu lượt xem, mười vạn bình luận.

Cô lướt xem một chút liền biết được chuyện gì đang xảy ra.

Sáng hôm nay, người tên Quách Nhạc vừa đăng weibo nói rằng mấy năm trước mình và Thẩm Luật Thông cùng hát tại một quán bar, thân nhau như anh em.

Năm đó Thẩm Luật Thông nổi tiếng nhờ bài hát «Phù thế», đạt hạng nhất trong một cuộc thi. Thật ra anh ta mới là tác giả còn Thẩm Luật Thông chỉ là kẻ đạo nhạc.

Phía trên còn kèm thêm một đoạn ghi âm.

Đoạn ghi âm không có tạp âm gì cả nên đoạn đối thoại nghe rất rõ. Người nói nhiều nhất là Thẩm Luật Thông, anh ta đang cố cầu xin Quách Nhạc đừng tiết lộ chuyện này.

Đối với một ca sĩ thực thụ, tài năng lẫn nhân cách đều quan trọng nhưng bây giờ thông qua đoạn ghi âm này có thể xác nhận được cả hai thứ này anh ta đều không có.

"Đúng là buồn nôn thật. Loại chuyện hèn hạ như vậy cũng làm được [mắt trợn trắng.jpg]"

"Kĩ năng diễn xuất của anh không tốt thì thôi tôi có thể tự an ủi mình bằng khả năng sáng tác của anh. Bây thì, ừm hừm, nhọ cả đời nhé."

"Thiệt sự thương thay cho người đạt hạng nhì lại bị bại dưới cái loại người đê tiện."

Ở dưới còn rất nhiều bình luận chửi mắng khác. Cô lướt thêm hai lần thấy không có gì thêm đành tắt weibo.

Thời Noãn nghi ngờ mắt nhìn người của mình, chắc là lúc đầu mắt mù mới cảm thấy anh ta là người tốt.

Lục Chi Hằng mở cửa đi vào, "Com xong rồi Noãn Noãn, mau ra ăn thôi."

Thấy cô đi chân trần đứng trên sàn anh liền bế bồng lên, "Sao lại không mang dép, trên đất lạnh lắm."

Thời Noãn đáp: "Lúc này em vội nghe điện thoại nên không để ý ạ."

Cô nhớ đến top đầu hot search, hỏi anh: "Bài viết tố Thẩm Luật Thông đạo nhạc là anh nhờ người đăng ạ?"

Lục Chi Hằng thừa nhận rồi không nói gì thêm. Anh đặt cô ngồi lên giường, cúi người giúp cô mang dép vào, "Lần sau không được để chân trần chạy lung tung."

Thời Noãn mang dép vào đúng đây, thấy anh có hơi nghiêm túc bèn nổi máu trêu chọc anh, "Dạ, em biết rồi thầy Lục."

Lục Chi Hằng cũng thuận theo cô: "Lần sau còn quên sẽ phạt em."

Thời Noãn nghiêng đầu, nhin cười hỏi, "Ừm... Thầy Lục tính phạt em gì thế ạ? Phạt đứng hay là chếp phạt ạ?"

Lục Chi Hằng nghiêm chỉnh: "Phật đồn."

Nói rồi anh đánh cô, tuy nhẹ nhưng vẫn phát ra tiếng.

Anh nói: "Giống như vậy."

Thời Noãn đỏ mặt bởi động tác của anh, nói nhỏ, "Có thầy nào mà Phật học sinh như thế không ạ?"

Lục Chi Hằng buồn cười, vuốt mái tóc còn hơi rối do mới ngủ dậy của cô: "Có thầy Lục của em đó."

Cả ba món ăn đều tự tay anh làm, gà cung bảo, trứng chiên cà chua, cà tím nướng.

(*) Gà cung bảo

(*) Trứng chiên cà chua

(*) Cà tím nướng. Hai món sau này mọi người biết rồi nhưng mình đăng ảnh cho mọi người thêm chơi =))))))))))

Cả buổi ăn Thời Noãn đều khen, "Ngon quá!"

Lục Chi Hằng khiêm tốn, "Lần đầu tiên làm có thể hơi khó ăn, sau này anh sẽ cố gắng nấu ngon hơn."

"Có đâu ạ, em thấy còn ngon hơn cả ăn ở quán nữa." Thời Noãn cười, mắt cong lên hình bán nguyệt, "Bởi vì em không chỉ nếm được tay nghề mà còn có cả tình yêu của anh nữa."

Ánh mắt của cô không quá tệ, ít nhất cũng tìm được một người bạn trai tốt.

Lục Chi Hằng gấp thêm đồ ăn vào chén cô, "Vậy thì ăn nhiều một chút, em gầy quá."

Anh phát hiện ra rằng chỉ cần cô cười một chút là đã muốn hôn cô rồi.

Com nước xong xuôi, Lục Chi Hằng dọn dẹp bàn ăn. Bởi vì không thích có người lạ trong nhà nên anh không thuê người giúp việc, mỗi tuần chỉ có người của công ty đến tổng vệ sinh một lần.

Thời Noãn muốn giúp một tay nhưng anh lại không cho, "Tay em chưa lành, cứ vào phòng nghỉ đi, chỗ này giao cho anh."

Cô nói không lại anh đành phải về phòng trước.

Đồ đạc trong thùng vẫn còn nguyên nhưng băng dính đã được Lục Chi Hằng rọc sẵn.

Thời Noãn mở thùng đựng quần áo lấy đồ đi giặt.

Đi được vài bước cô lại đổi ý quay lại phòng.

Cô lục tìm cái váy ngủ khá gợi cảm trong đống váy hoạt hình.

Hôm nay ăn cơm hơi trễ thế nên lúc Lục Chi Hằng dọn dẹp xong, tắm rửa quay về phòng thì đã hơn mười một giờ.

Anh đi vào bắt gặp Thời Noãn đang nằm trên giường chơi điện thoại.

Cô mặc một chiếc váy ngủ đỏ rực làm nổi bật làn da trắng sữa, độ dài thì ngắn hơn thường ngày làm lộ đôi chân thon dài.

Ở vai có hai cái dây mỏng, cổ váy mở rộng, chỉ cần anh hơi cúi đầu một chút là có thể nhìn sạch cảnh đẹp bên trong.

Lục Chi Hằng đen mặt. Cô thật sự xem anh là Liễu Hạ Huệ sao?

Anh tắt đèn, chỉ để lại một chiếc đèn ngủ rồi leo lên giường.

Mọi ngày đều là anh chủ động ôm cô nhưng lần này Thời Noãn vô cùng tự giác mà giờ hai tay ôm cổ anh, "Hôm nay anh mệt lắm ạ?"

Lục Chi Hằng có thể cảm nhận rõ hai núm hồng trước ngực cô qua một lớp vải mỏng, hại cho lòng anh ngứa ngáy cả lên.

Anh thở gấp, không hiểu ý của cô, "Noãn Noãn?"

Thời Noãn nhất không dám nhìn mặt anh, chỉ hỏi nhỏ, "Lục Chi Hằng, em...giao mình cho anh nè. Anh có chịu hay không?"

Chương 44

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người dán chặt vào nhau. Anh tận hưởng mùi hương ngọt ngào của riêng cô.

Sao mà không muốn được, cô là toàn bộ những gì anh khao khát, có điều...

Lục Chi Hằng nhủ mảy, hầu kết nặng nề lên xuống, giọng khàn đi, "Noãn Noãn, vết thương trên tay em chưa lành."

Thời Noãn sùng sốt. Cô cứ ngỡ anh sẽ đồng ý ngay lập tức mà không nghĩ rằng sẽ nghe được câu trả lời này. Anh đang từ chối cô sao?

Vất vả lắm cô mới lấy được dũng khí, không thể từ bỏ dễ dàng vậy được, "Tay em không ảnh hưởng nhiều đâu. Chỉ cần lát nữa, anh, anh đừng chạm vào tay em là được mà."

Trời ơi, cô đang nói gì vậy nè! Thời Noãn nói xong chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Nhưng mà cô thích anh lắm. Cô thấy chỉ trao tình yêu cho anh thôi là chưa đủ, cô muốn có thể giao mình hoàn toàn cho anh.

Mà bình thường anh luôn ôm ấp hôn hít với cô, hẳn là cũng mong chờ điều này nhỉ?

Lục Chi Hằng cứ im lặng khiến Thời Noãn càng thêm xấu hổ, hóa ra anh không thích sao? Có phải do hôm nay dọn nhà mà anh mệt không?

Cô mất mác cụp mắt xuống, thả lỏng cái ôm ở cổ anh, nằm xa anh một chút, nhưng vẫn hiểu ý, "Thôi không có gì đâu ạ. Anh ngủ ngon nhé."

Thời Noãn trở mình không dám nhìn anh, chủ động lại bị người ta từ chối thì ít nhiều gì cũng có chút lúng túng.

Chỉ mong là anh ngủ một giấc đến sáng mai sẽ quên hết mọi chuyện tối nay.

Thời Noãn nhắm nghiền mắt cầu nguyện trong lòng nhưng một giây sau có người nào đó kéo cô lại, còn kèm thêm một nụ hôn vừa nóng bỏng vừa thâm tình.

Đầu lưỡi hai người lưu luyến dây dưa. Cô bị anh hôn cho thờ không xong, đôi môi đỏ có hơi sưng.

Hai người tách ra một chút. Khuôn mặt Thời Noãn ửng ửng, thở hổn hển, "Em tưởng anh mệt, không muốn làm chuyện này với em."

"Anh không có mệt đâu Noãn Noãn. Anh sợ làm cho em mệt thôi." Lục Chi Hằng khàn giọng, bên trong đôi mắt ấy ánh lên ngọn lửa tượng trưng cho toàn bộ khao khát của anh đối với cô.

Vết thương cô chưa lành, hôm nay lại phải dọn nhà, anh sợ cô sẽ không chịu được.

"Em..." Gương mặt xinh đẹp của Thời Noãn xuất hiện hai vệt ráng chiều, giọng nói nũng nịu đầy quyến rũ, "Lúc này em đã ngủ đủ rồi."

Lục Chi Hằng nghe vậy nở nụ cười, tỏ vẻ sâu xa mà nắm lấy tay cô, nói, "Nghe được câu này của Noãn Noãn anh cũng yên tâm rồi. Một lát nữa em không được nuốt lời đâu đấy."

Sau đó cái tay kia của anh chậm rãi luồn vào váy cô. Bàn tay to lớn trượt từ đùi đến eo, cuối cùng dừng tại nơi đầy đà mềm mại của cô.

Nơi đó vô cùng mềm mại, sờ thích vô cùng. Anh thấy có sờ thế nào cũng không đủ, đã vậy chúng vô cùng xinh đẹp, như núi tuyết nhỏ điểm tuyết thêm hai nụ hồng đỏ thắm nơi đỉnh cao.

Đẹp như vậy chắc chắn cũng rất ngon miệng.

Thế là anh cúi đầu xuống ngậm lấy một bên nú, ti mi thương thức.

Một cảm giác khác lạ dần ngự trị trong cơ thể Thời Noãn.

Cô đã hai mươi cái xuân xanh chưa từng trải qua việc này, bị anh làm cho vừa ngứa ngáy vừa thoải mái.

Nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao, người cũng mềm nhũn ra như muốn hóa thành một vũng nước xuân dưới tay anh.

Tím Thời Noãn loạn nhịp, tay níu lấy ra giường. Cô cắn chặt môi nhưng vẫn không giữ được vài tiếng rên nhỏ.

Giọng nói hoàn toàn khác với bình thường. Cô cao giọng, cảm giác nũng nịu, ngọt ngào và gấp gáp hơn.

Tựa như cái móc câu nhỏ trộm lấy mất tim Lục Chi Hằng.

Anh dừng lại, ngược lên ngậm vành tai cô, "Noãn Noãn kêu dễ nghe thật."

Anh thành công khiến cho mặt cô đỏ bừng lên.

Mặc dù cô chủ động trong việc này nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi ở bước cuối cùng.

Thấy anh lấy mấy hộp lần trước mua ở siêu thị, Thời Noãn bắt an, "Lục Chi Hằng, đến lúc đó, anh nhớ là phải nhẹ một chút nhé."

"Ừm." Lục Chi Hằng dịu dàng nhìn cô, "Anh nhất định sẽ nhẹ nhàng, anh không nỡ để cho Noãn Noãn nhà mình bị đau."

Thời Noãn yên tâm khi nghe anh sáng khoai nhận lời như vậy, nhưng đến cuối cô mới biết hóa ra chuyện không là như thế.

Nhẹ chỗ nào, xem nữa là cô đau khóc hết nước mắt.

"A----" Cô hét to, nước mắt chảy ra ngày càng nhiều, sau lưng mồ hôi lạnh cũng túa ra.

Không thể tiếp được nữa, nếu không cô sẽ đau chết mất.

Thời Noãn lác đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống trông vô cùng đáng thương. Cô co người lại cầu xin anh, "Lục Chi Hằng, anh, anh ngưng một chút, em đau quá."

Thật ra trước đó cô đã chuẩn bị kĩ tâm lý nhưng chuyện này đau hơn cô tưởng, như muốn xé thịt người ta vậy. Đau không chịu được!

Lục Chi Hằng bị ép dừng lại giữa đường mà khó chịu vô cùng, nhưng vì nghĩ cho Thời Noãn mà không dám làm bậy.

Anh cố điều hòa hơi thở, lau nước mắt cho cô, từ từ dỗ dành, "Noãn Noãn ngoan, em ráng chịu một lần nữa thôi được không?"

Thời Noãn đỏ mồ hôi ướt tóc, đôi mắt long lanh nước mắt, nghẹn ngào nói, "Em nhịn không được..."

Cô cũng biết mình quá đáng. Rõ là mình chủ động nhưng kiểu gì cũng không được, chỉ có thể cầu xin, "Lục Chi Hằng, chúng ta nghỉ một lát rồi lại tiếp tục có được không ạ?"

Lục Chi Hằng đau đầu, tên đã lên dây, chờ thế nào được nữa?

"Được, chúng ta dừng một chút rồi lại tiếp tục." Anh đồng ý, tay vỗ nhẹ sau lưng trấn an cô.

"Em thả lỏng ra đi, đừng sợ. Hít sâu một hơi rồi thở ra, đúng rồi, cứ từ từ không phải vội."

Thời Noãn tưởng thật, nghe theo lời anh mà thả lỏng người.

Sau đó trong lúc cô không đề phòng anh đâm vào thật sâu!

Huhuhu, đã nói là từ từ mới làm mà!

Sau đó, Thời Noãn buồn ngủ quá chẳng nhớ nổi mình đã vượt qua như thế nào.

Chỉ nhớ được lúc đầu đau như rút gân lột da, từ từ cũng bớt đau nhưng lại mệt không chịu được, xương cốt bị làm cho rã rời.

Cô cũng không biết là lần thứ mấy, chỉ có thể thở gấp, đôi mắt đăm lẹ, "Lục Chi Hằng, em buồn ngủ quá, chúng ta dừng làm nữa ạ."

Tay Lục Chi Hằng vuốt nhẹ ở đùi, từ từ đi vào trong, giọng nói khản đặc, "Noãn Noãn, em quên lời lúc nãy rồi sao? Em nói với anh là đã nghỉ ngơi đủ rồi đấy."

Thời Noãn: "...."

Sao cô biết được thể lực anh lại tốt thế này. Dù trước đó đã ngủ ba tiếng đồng hồ nhưng vẫn không chịu được, bị anh lấn lộn tới độ đau nhức toàn thân.

"Không được. Làm nữa thì sẽ hỏng mất." Cô khóc lóc xin tha.

"Anh sẽ có chừng mực." Anh vẫn không ngừng chuyển động.

Đến khi sắp sáng Lục Chi Hằng mới tốt bụng tha cho cô, biếng nhác nói, "Chúng ta đi tắm rồi hẵng ngủ nhé."

Anh muốn ôm cô đi tắm nhưng Thời Noãn lại nắm chặt chân không buông, hai mắt díp lại, lằm bằm, "Không đi, em muốn ngủ thôi."

Lục Chi Hằng khuyên cô, "Ng Sloan nào, tắm rồi mới có thể ngủ ngon được."

"Không muốn đâu..." Cô lễ vừa nãy cô khóc dữ quá nên bây giờ giọng khản đi.

Dĩ nhiên là không thoải mái nếu trên người có mồ hôi lẫn chất lỏng dính dính. Nhưng cô không thèm quan tâm nữa, vội vàng đi gặp Chu Công.

Làm chuyện này với anh còn mệt hơn chạy marathon. Bây giờ cô không nhắc nổi một ngón tay, chỉ muốn mau mau đi ngủ thôi.

Lục Chi Hằng đành phải lấy khăn lau sơ cho cô.

Trên làn da trắng nõn của cô xuất hiện đầy những vết bầm, đáng thương vô cùng.

Đều tại anh.

Dù đã cố khống chế nhưng lần đầu với cô, anh vẫn quá mạnh tay.

Sau khi lau sạch sẽ, anh ôm người con gái đã thiếp đi vào lòng.

Lục Chi Hằng không thay đồ cho cô vì cảm giác tiếp xúc trực tiếp với cô rất thích. Anh chẳng hề buồn ngủ, thậm chí còn đang hồi tưởng lại trải nghiệm vừa rồi.

Hết sức tuyệt vời. Vào lúc hai người hòa làm một, anh mới biết hóa ra cực lạc nhân gian là có thật, nó ở ngay trong cơ thể cô.

Thời Noãn tỉnh lại lúc giữa trưa.

Ánh nắng ấm áp hiếm có vào ngày đông xuyên qua cửa sổ làm chói mắt cô.

Cô miệng đắng lưỡi khô, muốn xuống giường uống nước nhưng chân mềm nhũn không động đậy được, chỗ đó còn hơi đau.

Cô gọi Lục Chi Hằng một tiếng nhưng không ai trả lời. Thời Noãn không biết anh đi đâu, đành gắng gượng đi xuống giường.

Khó khăn lắm cô mới đi đến được phòng khách, run run uống hết một ly nước vẫn thấy chưa đủ lại rót thêm nửa ly nữa.

Ngay lúc này Lục Chi Hằng mang theo một túi đồ lớn vào nhà. Thấy cô thức rồi, anh không thèm thay giày mà đi lại ôm cô.

Thời Noãn nhớ đến chuyện ngày hôm qua mà trong tức giận, đánh lên lưng anh mấy cái, "Lục Chi Hằng, anh đúng là tên lừa đảo! Rõ ràng anh bảo sẽ từ từ vậy mà...đổi xử với em vậy đây!"

Tâm trạng Lục Chi Hằng vô cùng tốt, bị mắng cũng vui.

Anh cầm ly từ từ dứt cho cô uống, "Tại anh hết. Noãn Noãn khoan dung độ lượng, tha cho anh lần này có được không?"

Anh đã nhận lỗi, Thời Noãn cũng không biết nên nói gì. Dù sao sớm muộn gì cũng phải nhận lỗi.

Sau khi cô uống nước xong, Lục Chi Hằng tiếp tục ôm cô vào phòng tắm, còn tốt bụng nặn kem đánh răng giúp cô.

Lần đầu tiên Thời Noãn được người ta ôm vào lòng đánh răng khiến cô có cảm giác như mình không có khả năng tự chăm lo sinh hoạt cho bản thân.

Lục Chi Hằng nhúng ướt khăn lau mặt cho cô rồi ôm cô quay về giường, lấy cháo bào ngư(*) ra chuẩn bị dứt cho cô.

(*) *Cháo bào ngư. Mấy chap gần đây chap nào cũng có đồ ăn, tìm ảnh mà bụng kêu rột rột ;v;;*

Thời Noãn thẹn thùng, "Anh đưa muỗng để em tự ăn được rồi ạ."

Lục Chi Hằng không chịu, vẫn dứt cho cô, "Đợi em ăn xong rồi anh thoa thuốc cho."

"Thuốc gì ạ?" Thời Noãn nghiêng đầu nhìn vào túi đồ, đúng là có một hộp thuốc.

Thấy tên thuốc mặt cô đỏ lựng. Anh đi nhà thuốc mua loại thuốc đó, lát nữa còn định thoa giúp cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Lục Chi Hằng dọn bát cháo, lấy khăn tay lau miệng cho cô.

Thời Noãn lại nhìn hộp thuốc kia, từ chối: "Em không muốn thoa thuốc kia đâu."

Lục Chi Hằng đáp, "Em bị rách da, không thoa thuốc sẽ không lành nhanh được."

Đương nhiên Thời Noãn biết được nơi đó bị như thế, vừa đi một chút đã xót nhưng kẻ đầu sỏ là anh lại không biết xấu hổ mà nói ra!

Cô tức giận lườm anh, mặt đỏ như gấc, lên án hành vi xấu xa của anh tối hôm qua, "Không phải là tại anh sao? Em đã kêu ngừng rồi mà anh còn, còn tiếp tục..."

Lúc đầu anh còn bày đặt lấy lý do tay cô bị thương mà từ chối ấy vậy lúc sau nắm tay cô không biết bao nhiêu lần, cô khóc lóc xin tha cũng không được gì.

Đúng là cái con người lòng dạ sắt đá, trong ngoài khác nhau!

"Ừm, tại anh hết." Lục Chi Hằng nhướn mày cười, "Do Noãn nhà ta thơm ngon quá, anh muốn bao nhiêu cũng không đủ. Lúc được em kẹp chặt lấy cảm giác như đang

ở thiên đường, vô cùng dễ chịu."

Thời Noãn: "..."

Lại nói mấy lời khiến tim cô phải đập nhanh hơn.

"Anh ra ngoài đi, để em tự bơi." Cô lấy hộp thuốc lại liếc sơ qua hướng dẫn in trên hộp, đợi anh đi rồi sẽ nghiên cứu kỹ hơn.

"Ồ đó em không thoa được đâu." Miệng Lục Chi Hằng cong lên nhưng vẫn cố nghiêm túc, "Do anh gây ra thì để anh làm cho. Em đừng dỗi nữa mà."

Rốt cuộc ai mới là người quyết định đây?

Thời Noãn xấu hổ tìm đủ mọi cách để từ chối nhưng hoàn toàn vô dụng. Với những chuyện như thế này Lục Chi Hằng rất cứng đầu, không thèm nghe cô nói.

"Quan hệ giữa chúng ta đã trở nên thân mật hơn, anh giúp em bôi thuốc thì có gì đâu."

Lục Chi Hằng nói rồi kiên nhẫn cho cô thời gian suy nghĩ.

Thời Noãn thấy anh nói cũng có lý, trong lòng trở nên rối rắm.

Tối hôm qua không có chỗ nào trên người cô mà anh chưa thấy, bây giờ chỉ là thoa tý thuốc thôi cũng đâu có sao đâu?

Cô không thấy chỗ đó thì không dễ gì thoa được.

"Ừm..." Thời Noãn do dự, "Em đi tắm trước. Chút nữa anh giúp em nhé."

"Được thôi." Lục Chi Hằng đồng ý, "Để anh đi chuẩn bị nước."

Anh xả nước đầy bồn, thấy nhiệt độ nước ổn rồi mới ôm cô vào phòng tắm.

"Anh ở trong phòng đó, có gì thì gọi anh." Lục Chi Hằng đặt quần áo mới qua một bên, mở cửa đi ra ngoài.

Thật ra anh muốn tắm cho cô nhưng nghĩ thấy da mặt cô mòng như vậy, có thể để anh thoa thuốc cho là chuyện không dễ gì rồi.

Chuyện này cần phải từ từ, sau này còn nhiều cơ hội.

Cởi quần áo ra Thời Noãn mới biết được có bao nhiêu dấu hôn do Lục Chi Hằng để lại trên người cô tối hôm qua.

Lớn có nhỏ có, rải đều khắp người cho thấy sự mãnh liệt của hai người.

Khi kết thúc Lục Chi Hằng có dùng khăn lông lau người cho cô nhưng Thời Noãn vẫn có thể ngửi thấy được dư vị của cuộc hoan ái, nhẹ nhàng nhưng không khó ngửi.

Cô xoa sữa tắm lên, tắm rửa sạch sẽ.

Hóa ra cùng người yêu làm chuyện này đem lại cảm giác mới lạ đến vậy, hai người như hòa làm một, kháng khí không rời.

Xong lần thứ nhất đầu óc cô vẫn còn tỉnh táo, có chút vui sướng nhưng phần lớn là cảm thấy đau đớn.

Khi đó ánh mắt anh nặng nề túm chặt lấy eo cô, vừa hôn vừa gọi tên cô mà cô cũng đáp lại từng lần một, môi lưỡi lại dây dưa thêm lần nữa, tiếp tục ý loạn tình mê.

Thời Noãn càng tắm càng thấy nóng, không biết là do nhiệt độ trong phòng quá cao hay là vì cứ mãi liên tưởng tới những điều này.

Nửa tiếng sau cô mặc quần áo mới ra ngoài. Nước ấm đã giúp cô bớt đi những đau nhức trên người, chân không còn run nữa.

Cửa vừa mở Lục Chi Hằng lập tức chạy đến dìu cô lên giường.

Anh đọc kỹ hướng dẫn trên hộp thuốc, "Noãn Noãn, em nằm xuống trước đi."

Thời Noãn nằm xuống theo lời anh nhưng vẫn không yên lòng mà bật dậy bắt anh hứa, "Lục Chi Hằng, anh hứa với em chỉ được bôi thuốc, không được làm chuyện như tối hôm qua nhé."

Lục Chi Hằng giả vờ không biết gì, "Tối qua anh có chọc gì em hả?"

"Đúng vậy, anh dùng ngón tay để...làm như vậy đó!" Thời Noãn áp ứng không chịu nói thẳng.

Sao anh có thể quên tối qua mình đến đường nào?

Lúc ấy cô lắc đầu không muốn nữa, anh lại luồn ngón tay anh vào dạo chơi, lúc lùi bước mang theo vài sợi tơ bạc óng ánh.

Nhân lúc cô đang kinh ngạc khi thấy anh nuốt chửng chúng, anh đặt ngón tay vào miệng cô, nói---"Em nếm thử hương vị động tình của mình xem. Rõ ràng là muốn mà sao lại dối lòng, hừm?"

Thời Noãn nhớ lại mà muốn độn thổ, thấy mắt anh đầy ý cười mới biết mình lại bị lừa!

Cô trừng mắt với anh. Lục Chi Hằng cười cười ôm lấy cô, đồng ý: "Được, anh sẽ không như thế."

Nghe thấy anh hứa Thời Noãn mới nằm xuống, hơi mở chân ra để anh vén váy ngủ lên, thoa thuốc vào chỗ bị thương.

Thời Noãn vui mặt vào gối, cắn chặt môi dưới nhằm quên đi cảm giác ở dưới nhưng không thể được.

Cô có thể cảm nhận rõ được lớp thuốc mỏng mát lạnh trên tay anh và cảm giác được vuốt ve.

Ôi, mắc cỡ quá đi!

Cũng may lần này Lục Chi Hằng giữ lời, thật sự tập trung thoa thuốc cho cô, không nhân cơ hội làm ra chuyện kia.

Mà cho dù anh có như thế thì có lẽ cô cũng sẽ không từ chối được.

Buổi chiều hai người đều ở nhà.

Xét thấy trước mắt không thể làm gì, Thời Noãn chỉ có thể nằm trên giường đọc kịch bản của phim mới.

Lục Chi Hằng họp trực tuyến ở thư phòng, sau đó ngồi bên cạnh cô xem tài liệu được thư ký mang đến.

Hai người cùng đắp chăn, chuyện ai người nấy làm.

Bầu không khí vô cùng hài hòa dường như không ai nói gì, mang lại cảm giác của một đôi vợ chồng già.

Thời Noãn vừa ăn vừa đọc kịch bản, tô tô vẽ vẽ hơn hai tiếng đồng hồ mắt cũng mỏi đi. Cô duỗi thẳng lưng, đặt kịch bản qua một bên rồi dựa vào lòng anh.

Lục Chi Hằng bỏ tài liệu trong tay xuống.

Thời Noãn biết cô đã làm phiền anh, vội dịch ra xa, "Anh làm việc tiếp đi, đừng để ý đến em."

Lục Chi Hằng lại ôm cô vào lòng, cầm lấy kịch bản của cô, "Phim mới của em à?"

"Vâng ạ." Thời Noãn tìm một tư thế thoải mái trong ngực anh.

Lục Chi Hằng nhìn sơ qua, hỏi: "Ai đóng chung với em vậy?"

Thời Noãn đáp, "Giang Thừa ạ."

Sợ anh không biết, cô bổ sung thêm, "Là nam chính của bộ phim gián điệp rất hot tên «Sóng ngầm» đấy ạ, bộ phim «Say đắm gió xuân» của anh ấy cũng đang được chiếu mấy ngày nay."

Lục Chi Hằng không có chút ấn tượng với người này. Anh lật vài trang, khi thấy cảnh nữ chính thừa dịp nam chính đang ngủ mà hôn trộm khiến anh không vui trong lòng.

Nỗi buồn bực càng dâng cao khi anh đọc được cảnh hai nhân vật ôm hôn trong mưa.

"Lúc quay cảnh hôn chắc sẽ tìm diễn viên đóng thế chứ hả em?"

"Em cũng không chắc ạ, chuyện này do đạo diễn quyết định." Thời Noãn giải thích, "Đạo diễn nghiêm khắc sẽ không cho dùng diễn viên đóng thế trong cảnh giường chiếu còn đạo diễn dễ tính thì không để ý lắm ạ."

"Nhưng mà anh yên tâm đi ạ." Cô nói tiếp, "Em chắc chắn đạo diễn sẽ mượn góc quay, không cần hôn thật đâu."

Lục Chi Hằng giật giật môi, vẫn không yên lòng. Anh không muốn tên đàn ông khác tẩy máy tay chân với cô, dù chỉ là nắm tay cũng đủ để anh khó chịu.

Thế nhưng lại không thể để cô biết được lòng chiếm hữu mãnh liệt, sự xúc động thái quá này của anh. Bởi anh cũng hiểu rõ cô không phải là món đồ riêng nào của anh.

Thời Noãn cảm thấy không ổn khi anh không nói gì.

Cô ngẩng đầu, lấy tay chống cằm, đôi mắt đen láy tò mò nhìn anh, "Anh sao vậy ạ? Không phải chúng ta đã hứa nếu có gì anh phải nói cho em biết sao."

Lục Chi Hằng nhìn cô chằm chằm không lên tiếng.

Thời Noãn khó hiểu, "Hay là vì em quay cảnh hôn với người ta nên anh không thích ạ? Em chắc chắn sẽ không hôn thật đâu mà."

"Em là của anh." Mặt Lục Chi Hằng càng đen thêm, chậm rãi nói, "Chỉ anh mới được phép làm thế."

"Đương nhiên em là của anh." Thời Noãn ôm tay anh, "Cả trái tim lẫn thân thể đều hoàn toàn thuộc về anh."

Ánh mắt Lục Chi Hằng trầm lắng xen lẫn vài tia bùng binh, nói thẳng với cô, "Anh rất ghét tên đàn ông khác chạm vào em, dù cho chỉ là quay phim đi chăng nữa."

"Sao mà anh để ý dữ vậy nè." Thời Noãn bắt đầu dĩ cười thành tiếng, nói với anh, "Quay phim tình cảm dĩ nhiên giữa diễn viên sẽ có tiếp xúc cơ thể với nhau rồi, không thì khán giả biết xem gì đây ạ. Em tiếp xúc với những nam minh tinh khác là vì tính chất công việc, chỉ có với anh..."

Cô hôn lên mặt anh, "Là em cam tâm tình nguyện."

Thấy sắc mặt anh tốt rồi Thời Noãn mới an lòng, "Sau này có chuyện gì anh đều phải nói rõ với em như bây giờ đấy nhé."

Lục Chi Hằng không trả lời.

Thời Noãn lắc tay anh làm nũng, "Anh có nghe em nói không?"

Lục Chi Hằng hiếm khi có lúc trẻ con như vậy, "Vậy em đừng quay cảnh đó được không?"

"Không được, đây là công việc của em." Thời Noãn rất có nguyên tắc. Cô đổi đề tài, "Nhưng giờ chỉ có em và anh. Em biết anh đang buồn bực, để em dỗ anh vui nhé."

Lục Chi Hằng hỏi: "Dỗ thế nào?"

Thời Noãn nhìn núi đồ ăn vặt ở bên cạnh. Nếu là con nít thì chỉ cần cho sô cô la là đủ nhưng với anh thì một viên sô cô la có dỗ nổi không?

Tất nhiên là không thể nhưng cô vẫn muốn thử.

Cô lấy sô cô la đặt trên đầu lưỡi, hỏi, "Cho anh ăn cái này thì anh có vui trở lại không ạ?"

"Có chứ." Mắt Lục Chi Hằng thăm lại, xoay người đặt cô dưới thân cùng nhau quán quýt.

Sô cô la trắng tan dần để lại vị ngọt thấm vào lòng.

Hô hấp thêm nặng nề, bụng dưới dần nổi lửa. Mắt thấy đáng vẻ xinh đẹp tựa hoa đào của cô càng khiến anh không chịu nổi.

Anh ép bản thân phải dừng lại, ôm lấy cô thật lâu mới nhả nhin nói: "Một tuần nữa."

Hả? Thời Noãn ngẩn người một lúc mới nhớ lời anh có ý gì.

Trong hộp thuốc có ghi sau thoa thuốc phải đợi một tuần nữa mới có thể làm chuyện kia.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy hôm nay trong công ty ai cũng biết được tâm trạng Lục tổng vô cùng tốt. Mặc dù anh vẫn khoác trên người dáng vẻ người lạ chớ lại gần nhưng vẫn có thể thấy được khóe môi anh cong lên nở nụ cười nhẹ.

Đôi khi là với màn hình điện thoại, đôi khi là lúc gọi điện thoại, số lần cười trong một ngày cộng lại còn nhiều hơn tháng trước.

Đúng là thần kỳ thật! Đối với người bình thường mà nói chuyện yêu đương cũng chả phải đặc biệt như việc nhận được năm trăm vạn từ trên trời rơi xuống.

Nhưng với Lục Chi Hằng thì năm trăm vạn chẳng thể khiến anh cười như vậy nên cấp dưới đều đoán rằng Lục tổng yêu rồi.

Trong giờ làm việc tất cả mọi người lên nhấn tin trong nhóm chat của nội bộ công ty---

Emily phòng tài vụ: [Sáng nay lúc tôi đến đưa tài liệu bắt gặp Lục tổng đang nhấn tin đấy. Mọi người không biết về mặt anh ấy lúc đó đâu, trông vô cùng chiều chuộng (=^^=)]

Giám đốc Kỳ phòng marketing: [Buổi chiều lúc tôi đi nhờ Lục tổng ký tên nghe được giọng anh ấy gọi biệt danh của cô ấy, cái gì mà loan loan mềm mềm ý.]

Có thể thấy được tiếng phổ thông của vị giám đốc này không được tốt lắm.

Amy phòng thị trường: [Bộ chỉ có mình tôi tò mò người bạn gái kia là ai thôi sao? Cô ấy mạnh tới nỗi có thể đánh bại được người đẹp Hạ tài ba của chúng ta sao?]

Michelle phòng hậu cần: [Tò mò +1]

Mọi người trò chuyện sôi nổi quên luôn trời đất, chỉ có mình Lý Huy bình tĩnh lướt xem tin nhắn, trong lòng kinh bi, "Ồ, đúng là mấy tin hiếm có."

Anh ta đã từng thấy Lục tổng lạnh lùng vì theo đuổi người ta mà thường xuyên kiểm soát chạy tới trường quay. Vào một buổi trưa nọ còn khóa cửa, kéo con gái nhà người ta chơi trong văn phòng nữa kia!

Mà anh ta có thêm nói gì đâu.

Đúng là trong lòng Lục Chi Hằng đang rất vui. Anh đã có được điều mà anh khao khát bấy lâu nay, có thể không vui sao?

Noãn Noãn của anh cái gì cũng tốt, thân thể lẫn tâm hồn đều vô cùng phù hợp với anh.

Cặp được người mình bằng lòng thích đến nỗi muốn trao tính mạng cho người ấy là chuyện hiếm có, càng hiếm hơn nữa là cô cũng thích anh.

Khuyết điểm duy nhất là cô quá yếu ớt, mới có hai lần là không chịu nổi rồi. Lúc ấy mắt cô đỏ như cô thỏ nhỏ, nằm dưới thân anh khóc lóc xin tha, giọng nũng nịu vô cùng nhưng lại không biết rằng đáng về khóc suốt suốt ấy càng khiến anh không nhận được.

Nhắm thấy một tuần sắp qua, anh đặt bàn tại một nhà hàng Tây chuẩn bị hẹn hò với cô, nào ngờ lại đến dịp cô "nghỉ lễ".

Cô bạn nhỏ: [Anh tan làm ghé nhà thuốc mua giúp em một hộp Ibuprofen(*) nhé.]

(*): Nó được dùng để giảm các triệu chứng, nguyên phát, sốt, và như một thuốc giảm, đặc biệt là nơi có viêm.

Lục Chi Hằng lập tức gọi điện hỏi, "Em thấy khó chịu chỗ nào sao?"

Thời Noãn nằm trên giường bị đi cả hành hạ hơn hai tiếng đồng hồ nên giọng yếu ớt, "Không có chuyện gì ạ. Chi là em tới tháng nên phải dùng thuốc giảm đau."

"Em nằm nghỉ trên giường đã nhé, anh về liền đây." Lục Chi Hằng nói rồi vợ vội chìa khóa xe đi ra ngoài.

Anh đi mua mấy hộp thuốc giảm đau, được nhân viên hướng dẫn mua thêm đường đỏ và miếng dán giữ nhiệt(*).

(*): Miếng dán giữ nhiệt

□

Lục Chi Hằng biết vào lúc này cơ thể phụ nữ không được thoải mái nhưng khi vào nhà thấy cô nhóc nằm co quắp trong chăn, lòng anh đau vô cùng.

Anh không nghĩ cô sẽ đau đến mức này.

Trán cô ướt đầm mồ hôi, mặt mày trắng bệch ôm chặt lấy túi sưởi trong lòng, cả người cô run run co lại.

Lục Chi Hằng đau lòng không thôi, vội nâng cô ngồi dậy, đệm một chiếc gối phía sau lưng cô rồi đưa cho cô một viên thuốc.

Thời Noãn nhai kỹ rồi nuốt xuống, uống thêm vài ngụm nước ấm, lúc này cô mới thấy dễ chịu.

Thuốc này tuy có hiệu quả nhưng vì lo tác dụng phụ nên khi nào còn chịu đựng được thì Thời Noãn vẫn không uống thuốc.

Nhưng cô không ngờ lần này lại đau đến vậy, đi tìm thuốc thì lại không có.

Thời Noãn thấy Lục Chi Hằng lo lắng, đoán chắc anh bị cô dọa sợ rồi.

"Em uống thuốc rồi sẽ đỡ thôi, anh đừng lo lắng." Cô nở nụ cười với anh.

Lục Chi Hằng xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cô, "Hay là anh đưa em đến bệnh viện nhé."

"Không cần đâu ạ." Thời Noãn từ chối, "Đây chỉ là bệnh cũ thôi. Lúc trước em có đi bệnh viện rồi, cũng không có đỡ hơn gì hết ạ. Nhưng mà vẫn còn ổn lắm, chỉ cần chịu hết ngày đầu thôi, mấy ngày sau em không có như vậy nữa đâu ạ."

Lục Chi Hằng nghe thấy hai chữ "bệnh cũ" mà thấy thương cô.

Anh đặt gối xuống, dán một miếng giữ nhiệt lên bụng cô rồi sửa lại chăn cho kỹ, "Vậy em nghỉ ngơi đi, anh đi làm cơm tối."

"Dạ." Thời Noãn ôm túi sưởi, chịu đựng cơn đau ở dưới bụng rồi ngủ thiếp đi.

Một tiếng sau Lục Chi Hằng đem cơm canh thanh đạm đến cho cô.

Thời Noãn khăng khăng không để anh đút, nhận lấy chén cơm từ tay anh, "Tự em làm được rồi, anh bận rộn như vậy, mau bới một chén lại ăn cùng em đi."

Hai người một ngồi một nằm trên giường, biến bữa tối lãng mạn dưới ánh nến thành bữa tối bên giường.

Thời Noãn cũng có chút ái ngại, "Em khiến cho kế hoạch hẹn hò của anh đổ bể hết rồi."

Lục Chi Hằng không để ý, "Không sao, sau này chúng ta còn cả đời để hẹn hò."

Thời Noãn nhoen miệng cười, từ "cả đời" quan trọng đến thế lại được anh dễ dàng nói ra tựa như việc họ mãi mãi sánh bước bên nhau là chuyện hiển nhiên.

Lục Chi Hằng ăn rất nhanh, lúc anh ăn xong rồi Thời Noãn chỉ mới ăn được một ít.

Lục Chi Hằng hiểu bây giờ cô không có khẩu vị nhưng cô ăn quá ít, đến tối chắc chắn sẽ bị đói.

"Ngoan nào, ăn thêm năm muỗng nữa thôi được không?" Anh thương lượng với cô.

"Không muốn đâu." Cô lắc đầu nhưng thấy ánh mắt của anh đành phải chấp nhận, gơ ba ngón tay lên hỏi dò, "Ba muỗng thôi được không ạ?"

"Được, anh đút cho em ăn." Lục Chi Hằng đồng ý, cầm chén múc một muỗng lớn dỗ cô ăn, "A---"

Thời Noãn há ra ăn hai miếng mới nhận ra cả hai miếng anh đều múc rất nhiều.

"Anh chơi xấu." Cô bĩu môi, "Em không ăn nữa."

Lục Chi Hằng không phủ nhận, múc thêm một miếng lớn, "Còn một miếng cuối thôi, ăn hết nào, Noãn Noãn nhà ta là ngoan nhất đấy."

Thời Noãn nghe thấy giọng nói dịu dàng này thì khó lòng mà chống cự được, sau khi ăn xong còn được anh xoa đầu như đang khen một cô nhóc con.

Buổi tối trước khi ngủ Lục Chi Hằng chuẩn bị nước nóng cho cô ngâm chân.

Độ ấm vừa tới. Thời Noãn rửa chân xong được Lục Chi Hằng lau khô, anh đột nhiên giữ chặt một bên chân của cô.

"Anh làm gì vậy?" Thời Noãn có máu buồn, bị anh nắm liền cười khanh khách, chân cũng muốn rụt về.

Lục Chi Hằng lại bắt lấy.

Tay anh rất lớn làm nổi bật bàn chân trắng trẻo có ngón út xinh xẻo, đầu móng màu hồng nhạt trông vô cùng đáng yêu.

"Anh đã hỏi bác sĩ rồi, xoa bóp ở những chỗ này có thể giúp em đỡ đau."

Anh nói rồi dùng ngón cái xoa nhẹ chỗ vừa tìm được. Hai phút sau anh đổi sang chân kia.

Thời Noãn thấy kĩ thuật của anh xem ra khá chuyên nghiệp.

"Xong rồi." Lục Chi Hằng nhét hai chân cô vào trong chăn, nằm xuống ôm cô, bàn tay luồn vào trong áo ủ ấm cái bụng nhỏ cho cô.

Lực tay của anh vừa phải khiến cô vô cùng dễ chịu, cơn đau cũng dịu đi rất nhiều.

Thời Noãn vui vào lòng anh: "Nếu không thì tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh nhé?"

Lục Chi Hằng hỏi, "Sao vậy?"

Thời Noãn chu đáo nói, "Tối không ngủ được chắc chắn em sẽ trở mình nhiều lần, nửa đêm sẽ phải đi vệ sinh làm anh thức giấc."

"Đừng nghĩ nhiều." Lục Chi Hằng không chịu, tay vẫn xoa bụng cho cô, "Đau thì gọi anh dậy nói chuyện với em"

Khoảng ba giờ sáng Thời Noãn bị đau quá nên tỉnh dậy nhưng không gọi anh, quay mình lại nằm co ro.

Tuy cô đã hạ giọng xuống nhưng Lục Chi Hằng vẫn tỉnh. Anh rời giường lấy cho cô một ly nước đường đỏ, đợi cô uống hết rồi nằm xuống vừa xoa bụng vừa nói chuyện dỗ cô ngủ thiếp đi.

Thời Noãn ngủ thẳng một giấc tới sáng, đây có thể coi giấc ngủ ngon nhất từ khi nghỉ lễ đến nay.

Tất cả đều là nhờ có Lục Chi Hằng tối hôm qua đã nhiệt tình chăm sóc cho cô.

Lúc mở mắt ra cô vẫn thấy tay anh đặt trên bụng mình.

Lòng cô ấm lên, lên cười vài tiếng. Cô thấy mình thật may mắn, cảm giác giống như nhất được báo bồi vậy.

Ắt hẳn tối qua anh ngủ không ngon vì vậy cô muốn để anh nằm thêm một chút nữa, lúc thức giấc cũng không ngoáy mà cứ yên lặng nằm trong lòng anh.

Đến lúc anh tỉnh Thời Noãn mới nhẹ nhàng ôm anh gọi, "Lục Chi Hằng."

"Hửm?" Giọng anh trầm ấm mang theo vẻ lười biếng gọi cảm khi vừa mới ngủ dậy.

Cô nghiêng đầu nhìn anh bằng ánh mắt long lanh nước, "Em thấy anh rất tốt với em."

Rất rất tốt, còn tốt hơn khi ở nhà, cảm giác như là vật quý được anh nâng niu trên tay.

"Anh không tốt với em thì tốt với ai được chứ? Sau này sẽ càng hơn thế nữa." Lục Chi Hằng trả lời không chút do dự.

"Dạ!" Thời Noãn nửa đùa nửa nghiêm túc nói, "Em cảm động đến nỗi không biết báo đáp làm sao."

"Dùng thân thể đi." Lục Chi Hằng nhướng mày, "Đợi em khỏe lên rồi nhớ yêu thương anh nhiều hơn, lấy thân báo đáp nhé."

Thời Noãn sững sốt, tai nóng lên, "Không phải mấy ngày trước anh đã hứa rồi sao?"

"Anh hứa lần sau sẽ không để em mệt vậy nữa." Anh cười xấu xa.

"Siêu mệt luôn ạ." Cô lầu bầu, "Sau đêm đó cả eo và chân em đau nhức mấy ngày liền."

Lục Chi Hằng nghĩ ngợi, "Do thể lực em kém quá, không năng tập thể dục. Sau này làm nhiều rồi em sẽ thích ứng nhanh thôi."

"..." Thời Noãn cảm nín, có cách này nữa sao?

Anh nhéo gương mặt ửng hồng của cô, "Lần sau có một anh cũng không dễ bỏ qua cho em đâu."

Thời Noãn lườm anh: Lần trước anh có mềm lòng bỏ qua à? Cô có thấy thế đâu!

Cô kịp thời phanh lại khi ý thức được chủ đề câu chuyện bắt đầu có thiên hướng 18+, giục anh: "Không còn sớm nữa, chúng ta dậy thôi, hôm nay anh còn phải đi làm nữa đây."

"Bụng còn đau không?" Lục Chi Hằng nhìn cô.

"Đỡ hơn nhiều rồi ạ, hôm nay cũng không đau như vậy nữa. Tối hôm qua anh xoa bụng giúp em nên mau hết đau, em..."

Cô chưa nói xong đã bị anh kéo lại hôn, đẩy nhẹ anh, "Di cả em chưa đi đâu."

"Chỉ hôn thôi, không làm gì khác hết." Lục Chi Hằng cười khẽ, kiên nhẫn cạy mở bờ môi son của cô.

Sáng sớm được trêu chọc cô bạn nhỏ của mình đúng là hết ý.

Ying: Xin lỗi mọi người vì dạo gần đây mình ra chương chậm vì mình cuối cấp nên phải bận bù đầu với việc học online lẫn bài tập □□, mọi người thông cảm nhé. Mình rất vui khi dạo gần đây truyện được mọi người đón đọc nhiều hơn, nếu có thể các bạn cứ comment cho vui nhà vui cửa cũng như làm động lực cho mình nhé. Nếu mình phạm phải lỗi diễn đạt hay chính tả mọi người cứ nhiệt tình chỉ ra nhé, mình siêu siêu quý những tấm lòng này luôn đó. Cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ mình, moah moah moah (^3^)/

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Qua hai ngày Thời Noãn cảm thấy khỏe hơn hẳn, cả người như được tái sinh.

Mặc dù trong người vẫn còn hơi khó chịu, thỉnh thoảng ở bụng bị đau nhói nhưng vẫn không đến nỗi nằm trên giường lăn lộn như ngày đầu tiên.

Thời Noãn không nghiêm trọng hóa vấn đề, dù sao bảy tám năm nay đều như thế nên cô cũng đã quen rồi.

Nhưng Lục Chi Hằng thì không như vậy. Anh luôn nhớ rõ lúc cô đau đến nỗi mặt tái nhợt, tay chân lạnh băng, cả người cuộn tròn khiến lòng anh thất lại.

Thế nên sau khi đi cả đi rồi anh liền đưa cô đến gặp một bác sĩ đông y nổi tiếng. Đây là người mà Hoắc Minh giới thiệu cho anh. Lúc trước Ôn Ninh từng đến đây, nghe nói là rất có hiệu quả.

Không phải Thời Noãn không muốn đi mà là vì trước đây cô đã từng nhiều loại uống thuốc tây, thuốc đông y nhưng đến lúc đó vẫn đau như thường.

Mà thuốc đông y thì khó uống hơn so với thuốc tây, uống một ngụm là phải ngậm vài viên đường thì mùi thuốc mới không còn nữa.

Thời Noãn làm nũng với anh, "Em thấy đi khám cũng không có tác dụng gì, đã vậy lần nào cũng phải mang về một đồng thuốc."

Lục Chi Hằng thuyết phục: "Bác sĩ lần này có tay nghề giỏi, chuyên chữa trị bệnh này, chúng ta cứ đi thử đi, chắc chắn sẽ có hiệu quả."

Thời Noãn nín tay áo anh, về mặt đau khổ, "Không muốn đâu, mình không đi có được không ạ?"

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Em chỉ phải đi kiểm tra một chút thôi, dù cho chữa không hết thì cũng để anh biết được trong người em không sao để anh yên tâm."

Anh đã nói như vậy, Thời Noãn đành phải thay đồ theo anh đi ra ngoài.

Phòng khám ở hơi xa, mất hai tiếng lái xe mới đến nơi.

Bên ngoài phòng khám trông giống như nhà dân bình thường, sau khi đi vào mới phát hiện đây là một căn phòng lớn tràn ngập mùi thuốc với đầy đủ các loại thuốc đông y.

Một người học trò dẫn họ đến trước chiếc bàn gỗ từ đàn - nơi có một vị bác sĩ khoảng chừng bảy mươi nhưng tóc cũng không bạc mấy.

Ông ấy mặc đồ màu trắng, cầm lấy chiếc kính lão trên bàn, vô cùng hiền lành, "Cô gái đưa tay ra xem nào."

Thời Noãn đặt tay lên bàn cho ông ấy xem mạch, "Làm phiền ngài rồi ạ."

Bắt mạch một lúc ông ấy nói kết quả chẩn đoán cho Thời Noãn biết nguyên nhân chủ yếu là do thiếu máu, muốn điều trị thì chỉ có cách vừa uống thuốc vừa bồi bổ.

Ông ấy kê đơn để học trò đi lấy thuốc, dặn dò thêm vài câu, "Cô đừng nên xem nhẹ việc này, cô bị thiếu máu, nếu không điều trị tốt thì sau này sẽ gặp khó khăn trong

việc mang thai."

Thời Noãn không nghĩ sẽ nghiêm trọng đến thế, vội đáp: "Cảm ơn bác sĩ đã nhắc nhở ạ, sau này cháu sẽ chú ý."

Nhân lúc học trò đi lấy thuốc, vị bác sĩ già đánh giá người đàn ông đi cùng cô vài lần, híp mắt hỏi, "Vị này là bạn trai của cô đấy à?"

"Vâng ạ." Thời Noãn gật đầu.

"Ồ, nữ dụ dàng nam đẹp trai, đúng là xứng đôi." Ông ấy hóng chuyện xong lại nói thêm cho họ biết một phương pháp, "Thật ra thì phương pháp âm dương cân bằng cũng là cách hay để giúp cô chữa căn bệnh đau bụng kinh của mình đấy."

Thời Noãn còn đang nghĩ xem "âm dương cân bằng" là gì thì Lục Chi Hằng đã trả lời thay cô, "Cảm ơn bác sĩ, chúng cháu nhớ rồi ạ."

Đến khi được Lục Chi Hằng dắt ra khỏi phòng khám Thời Noãn mới muộn màng nhận ra rằng âm dương cân đối ý chỉ...chuyện sinh hoạt tình dục.

Hèn chi nãy giờ cô thấy anh cười không ngớt.

Trước đây cô biết cơ thể mình suy nhược nhưng vì chưa từng hẹn hò nên cũng không nghĩ xa đến vấn đề kết hôn, sinh con.

Bây giờ thì không thể nữa.

Thời Noãn lo lắng ngồi vào xe, "Lục Chi Hằng, lỡ như sau này em không thể mang thai được thì sao ạ?"

"Vây thì không sinh." Lục Chi Hằng vừa lái xe vừa trả lời.

Thời Noãn chớp mắt, "Không có nhóc con thì tiếc lắm, hay là em đi thụ tinh nhân tạo nhé."

"Không được, em sẽ rất vất vả." Lục Chi Hằng nhanh chóng quyết định.

Anh trầm ngâm một lúc rồi nói: "Nếu em thật sự thích đến thế thì chúng ta sẽ đi nhận nuôi một đứa, còn không thích thì chỉ cần hai chúng ta thôi là được rồi."

Thời Noãn đáp, "Nhưng còn người nhà anh..."

Lục Chi Hằng, "Nhà anh không cần người thừa kế."

Lúc dừng đèn đỏ, Lục Chi Hằng xoa mặt cô, "Anh thích em hơn là con."

Thời Noãn làm ba món đơn giản. Lúc cô nấu ăn, Lục Chi Hằng đứng bên cạnh sắc thuốc cho cô, qua ba lần mới sắc xong thuốc.

Sau khi ăn cơm xong, anh đưa bát thuốc cho cô, "Em uống đi."

Thời Noãn nhìn nước thuốc đen ngòm trong bát mà lòng đau khổ vì sợ đắng.

Thời Noãn mặt ủ mày ê nhìn bát thuốc hồi lâu rồi dứt khoát uống cạn một hơi.

"Ôi, đắng quá!" Cô uống xong, không thèm lau thuốc dính trên mép đã vội chạy vào phòng tắm súc miệng.

Nhưng cũng chẳng có tác dụng mấy, vị đắng đó vẫn ở trong miệng không đi.

Lục Chi Hằng đưa cho cô một viên kẹo sữa, "Có đỡ chút nào chưa?"

"Vẫn đắng lắm ạ." Thời Noãn nuốt viên kẹo, "Anh cho em thêm một viên nữa đi ạ."

Lục Chi Hằng lột vỏ, đưa kẹo cho cô, "Em giỏi lắm."

Thời Noãn cũng tự thấy bản thân thật lợi hại khi có thể kiên trì uống hết loại thuốc còn đắng hơn cả hoàng liên(*). Nhưng cô không hiểu vì sao anh khen xong lại cời nút áo cô.

(*): *Cây hoàng liên: Hoàng liên là vị thuốc đắng, có tác dụng kiện vị, thường được dùng điều trị tiêu hoá kém, viêm dạ dày, tả lỵ...Cây thường mọc hoang trên vách đá hoặc trên thân các cây gỗ có nhiều rêu ở vùng núi cao Lào Cai, Hà Giang. Chắc mọi người cũng quen thuộc với loại thuốc này nhỉ?*

"Anh làm gì đó?" Cô khẽ hỏi.

"Chữa bệnh." Anh nghiêm túc đáp, "Bác sĩ có nói phải khiến cho âm dương cân bằng. Chúng ta phải nghe theo lời dặn của bác sĩ thôi."

Thời Noãn thấy anh đúng là mặt dày, tự mình muốn mà còn lấy cớ.

"Nhưng miệng em đắng lắm." Cô không đồng ý.

"Không sao." Lục Chi Hằng nghiêng về trước mổ lên môi cô, "Có đắng cũng vẫn ngon."

"Úm..." Thời Noãn bị anh hôn cho loạn nhịp, mặt đỏ bừng. "Em chưa, chưa tắm nữa."

Hình như Lục Chi Hằng chỉ đợi cô nói câu này, hơi thở nóng bỏng lướt qua gò má cô, "Chúng ta tắm chung nào."

Trong phòng tắm có một chiếc gương lớn, hơi nóng bên trong làm đọng lại trên mặt kính vô số bọt nước khiến ta không thấy rõ dáng người, nhưng vẫn có thể lờ mờ quan sát được tình huống bên trong, càng tăng thêm độ mờ ám.

Thời Noãn đang đứng đối mặt với chiếc gương, chỉ cần nhấc mắt lên một chút là có thể thấy được anh đang từ từ tiến vào trong cô.

Nỗi xấu hổ dâng trào khiến người cô trở nên căng thẳng, rên rỉ cầu xin anh đổi chỗ khác thì lại nghe thấy anh khàn giọng đáp---

"Noãn Noãn thả lỏng ra nào, đừng kẹp chặt như vậy, anh không vào được."

Anh hừ hừ!

Thời Noãn cắn một phát lên vai anh để trút giận, nhưng hình như làm như thế chỉ càng khiến Lục Chi Hằng háo hức hơn.

Anh ôm chặt lấy cô, càng tấn công mãnh liệt hơn làm cô không thể chịu nổi.

Nếu không nhờ có anh ôm lấy eo cô thì cái cơ thể mềm nhũn này đã ngã quỵ. Cô tựa như chiếc thuyền lá nhỏ trong gông tó, lắc lư theo từng nhịp điều khiển của anh.

Dây dưa cả đêm, không ngủ cũng chẳng nghỉ, một người sức cùng lực kiệt, người thì tinh thần sáng khoái, vô cùng đối lập.

Nhiều ngày sau, Lục Chi Hằng lại dùng lý do này dụ dỗ Thời Noãn.

Thời Noãn không chịu được, "Anh không thể như vậy được, em chịu không nổi đâu."

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Chúng ta chỉ đang làm theo lời bác sĩ thôi mà em. Lúc đó em cũng đâu có thấy đau như lúc đầu nữa."

"Chuyện đó..." Thời Noãn lí nhí đáp lời, "Là nhờ vào bát thuốc em uống thôi, không có liên quan gì tới chuyện này cả."

Lục Chi Hằng nghiêm mặt: "Em có chứng minh không liên quan không hả? Chuyện này phải gọi là đôi bên cùng tiến."

"..."

Thời Noãn nói không lại bèn quay lưng lại với anh. Một bàn tay nào đó thò qua vãn vẽ cặp đùi của cô.

"Lần này chúng ta làm khi nào em mệt thì sẽ nghỉ nhé, được không?"

"Anh...nói giữ lời chứ?"

"Úm, hứa luôn."

Thời Noãn không vững lòng lại lần nữa rơi vào bẫy của anh. Sự thật tàn khốc đã cho cô biết rằng, đàn ông đều là những tên lừa gạt, nhất là những lời trên giường càng không thể tin!

Chóp mắt lại thấy Tết đến.

Năm ngoái Thời Noãn bẽ bộn nhiều việc nên không thể về nhà, năm nay không thể không về.

Nhà cô cách thành phố B không xa, chỉ mất hai tiếng ngồi tàu cao tốc.

Cách vài tiếng trước khi khởi hành, Thời Noãn bắt đầu chuẩn bị hành lý, đồng thời cũng cảm nhận rõ được niềm u oán của người bên cạnh.

"Khi nào thì em về?" Lục Chi Hằng lấy quần áo ở trên tủ xuống gấp gọn gàng rồi đưa cho cô.

"Chắc khoảng mười mấy, hai mươi ngày ạ." Thời Noãn đặt quần áo vào vali.

Lục Chi Hằng không vui, "Sao lâu vậy?"

"Hiếm lắm em mới về nhà một lần mà." Thời Noãn nhón chân hôn lên má anh, nhớ tới lời anh lần trước bèn hôn cả hai bên trái phải, "Sang năm em sẽ ăn Tết cùng anh nhé."

"Ding dong---" chuông cửa vang lên, là Thiến Thiến đến tìm cô.

Cô và Thiến Thiến là đồng hương, hôm nay hai người cùng nhau về quê.

Thời Noãn chạy ra mở cửa gặp Thiến Thiến đang kéo vali đứng ở ngoài, "Xe đang ở dưới lầu rồi chị Noãn Noãn."

"Đợi một chút, chị xong ngay đây." Thời Noãn chạy vào phòng lấy hành lý, Lục Chi Hằng đưa cô xuống xe.

Trước khi lên xe cô trao cho anh một nụ hôn gió, vẫy tay chào, "Em về đây, anh ở lại ăn Tết vui về nhé!"

Lục Chi Hằng đứng đó đợi cho xe khuất dạng mới đi lên lầu.

Cô vừa đi trong nhà liền trở nên vắng lặng, không có sức sống.

Anh có hơi nhớ cô rồi.

Buổi sáng đi tàu cao tốc, lúc đến nơi đã là giữa trưa.

Mẹ của Thời Noãn là Lý Đan đến đón, vừa thấy cô đã chề gầy không giống ai, lo lắng, "Có phải con nhịn ăn để giảm cân như mấy nữ sinh kia không?"

"Con không có mà." Thời Noãn thấy mẹ lo quá mức, "Cân nặng của con vẫn giống như hồi đi học, chắc là do tập thể dục nhiều nên trông gầy thôi ạ."

Từ khi ở cùng Lục Chi Hằng thì có muốn giảm cân cũng không được, không bị anh vỗ béo là đã đỡ lắm rồi.

Lý Đan yên lòng, "Vốn dĩ con ghét học thể dục nhất mà bây giờ lại tự giác đi tập thể dục, rèn luyện thân thể cơ đấy."

Thời Noãn ngưng ngưng. Cô đột nhiên nhớ đến số lần chạy bộ tháng này còn ít hơn số lần ở trên giường với Lục Chi Hằng.

"Mẹ, chúng ta mau về thôi."

"Ừ, chú Hà có đến cùng với mẹ đấy, còn đang đợi ở trong xe."

Thời Noãn cùng mẹ ra khỏi sân ga. Hà Chí Vĩ thấy hai người đến liền vội vàng xuống xe, lấy vali của cô đặt vào cốp.

"Con chào chú Hà." Mặc dù đã sống với nhau hơn mười năm nhưng cô vẫn chưa từng gọi ông là cha.

"Ồi chào." Hà Chí Vĩ cười đáp, "Cuối cùng con cũng về nhà rồi."

Cả nhà ngồi xe hơn hai mươi phút rồi dừng tại một quán cà phê.

Thời Noãn tò mò, "Chúng ta không về nhà sao mẹ?"

"Không phải vội." Lý Đan mở cửa xe lời Thời Noãn xuống, hớn hờ nói, "Mẹ dẫn con đi gặp một người."

Thế là Thời Noãn đang không hiểu gì liền bị mẹ dẫn vào phòng bao.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quán cà phê này vô cùng sang trọng, Phong cách lịch sự trang nhã, trên trần có treo vài ngọn đèn chùm, tiếng nhạc cổ điển du dương vang lên khắp nơi.

Trong phòng bao có một chàng trai khoảng hai mươi bảy tuổi, nhã nhặn, ăn mặc gọn gàng, rất có khí chất. Thấy hai người đẩy cửa vào, anh ấy lập tức đứng dậy, vui vẻ chào đón.

Anh ấy gọi một tiếng "Di Ly" rồi nhìn về phía Thời Noãn, giọng nói trở nên thân mật hơn,

"Lâu rồi không gặp Noãn Noãn, đúng là càng lớn càng xinh đẹp."

Thời Noãn ngẩn người nhìn khuôn mặt rất quen trước mặt nhưng lại không nhớ nổi ra anh ấy là ai.

"Đây là Hạo Xuyên. Lúc bé con hay theo đuôi người ta gọi anh Quý hoài đó." Lý Đan thấy cô ngơ ngác bèn nhắc nhở.

Cha mẹ Quý Hạo Xuyên đều là giáo sư đại học, ở cùng khu ký túc xá với Hà Chí Vĩ. Sau này khi Lý Đan dắt Thời Noãn đến ở cùng, hai nhà cùng thành hàng xóm với nhau.

Trước đây anh ấy hay chăm sóc Thời Noãn, thường xuyên giảng bài, còn dẫn cô đi chơi, xem phim.

Năm cô học lớp mười một cũng là lúc anh ấy vừa được cử đi nước ngoài để đào tạo chuyên sâu, thoát cái đã sáu năm không gặp nhau.

"À!" Thời Noãn nhớ lại, "Anh Quý, không phải anh đi du học rồi sao ạ? Lần trước em nghe chú Quý nói anh học lên tiến sĩ rồi."

Quý Hạo Xuyên cười nói, "Tháng trước giáo sư vừa duyệt qua luận văn tiến sĩ nên bây giờ anh đã được tốt nghiệp."

"Wow, anh Quý đúng là học bá, lợi hại thật." Thời Noãn thật lòng khen ngợi.

Lý Đan đứng kể bên, mặt mày cũng hớn hờ khen: "Hạo Xuyên đúng là ưu tú, mấy năm học ở Mỹ lúc nào cũng có học bổng. Sau khi tốt nghiệp, những bệnh viện nổi tiếng ở Mỹ mời thăng nhóc này đến nhưng nó lại không chịu. Con cũng biết đó, sức khỏe di Truyền không được tốt nên cậu ấy muốn về nước chăm sóc cho yên lòng."

"Đàn ông vừa xuất sắc vừa có hiếu như cậu ấy thời nay đúng là hiếm gặp." Bà liếc nhìn Thời Noãn.

Quý Hạo Xuyên khiêm tốn đáp lời: "Dì quá khen rồi ạ."

"Con với Noãn Noãn lâu rồi chưa gặp mặt, chắc là có nhiều chuyện để nói. Dì không ở đây làm phiền mấy đứa nữa."

Lý Đan vừa muốn đi đã bị Thời Noãn kéo tay, "Mẹ."

"Chú Thúc còn đang chờ mẹ ở ngoài kia." Lý Đan gỡ tay cô ra, "Hai đứa nói chuyện xong thì để Hạo Xuyên đưa con về. Hạo Xuyên, Noãn Noãn nhà cô giao cho cháu đây nhé."

"Dì cứ yên tâm, con nhất định sẽ đưa Thời Noãn về nhà an toàn ạ." Quý Hạo Xuyên gật đầu.

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người họ. Một lúc sau, người phục vụ gõ cửa bước vào, đặt lên bàn tách cà phê cappuccino(*) có vẽ trái tim nhỏ.

(*) Cappuccino có vẽ trái tim nhỏ =))))))

□

"Anh nhớ hình như em rất thích uống món này." Anh ấy nói.

Thời Noãn cảm ơn một tiếng rồi nhấp một ngụm nhỏ, "Đã lâu vậy rồi mà anh Quý còn nhớ rõ vậy ạ."

"Chuyện gì liên quan đến em anh đều nhớ cả." Quý Hạo Xuyên nhìn cô với ánh mắt sâu xa, "Mấy năm không gặp, cô nhóc con ngày nào còn ngồi sau xe đạp giờ đã thành đại minh tinh rồi."

"Không có đâu!" Thời Noãn xua tay, "Em chỉ mới quay hai bộ phim thôi, đâu có nổi tới vậy ạ."

Lâu ngày gặp lại nên hai người có rất nhiều lời muốn nói, nói về kỷ niệm năm xưa rồi lại bàn tiếp đến chuyện ngày nay.

Nhưng được một lúc Thời Noãn mới thấy có gì không đúng. Trên bàn có lọ hoa hồng, bài nhạc đang phát cũng là một bản tình ca ngọt ngào.

Sao mà giống như đang đi xem mắt thế?!

"Anh Quý, anh ở Mỹ nhiều năm như vậy đã có bạn gái chưa?"

"Chưa có." Anh ấy trả lời, "Em cũng biết là học y phải học rất nhiều, ngay cả thời gian ăn ngủ thôi cũng không thì sao mà để ý đến mấy chuyện này được."

"Còn em thì sao?" Anh ấy ngừng đầu, ánh mắt nhìn cô trở nên nóng bỏng.

"Thời Noãn thẳng thắn, "Em đã có bạn trai rồi. Bọn em quen được một năm nhưng mà chưa nói với mẹ em ạ."

"Ra là vậy." Quý Hạo Xuyên thất vọng thờ dài, "Anh còn tưởng..."

Lời còn chưa dứt nhưng Thời Noãn cũng hiểu được.

Cô xấu hổ, có lòng giải thích, "Đều tại em ạ. Trước đây chưa báo cho mẹ em biết làm bà ấy gọi anh đến đây."

Đúng là không có sai mà, lần này là do mẹ cuộc sắp xếp cho cô xem mắt.

"Không phải đâu." Quý Hạo Xuyên nhìn vào mắt cô, "Là anh chủ động gọi cho dì hỏi thăm về em. Anh có ý với em nên sau đó dì mới nói để em đến gặp anh một lần."

Đáng lẽ anh phải sớm biết rằng cô xinh đẹp như thế, tính tình lại dễ thương, người gặp người thích nên chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi.

Thời Noãn không ngờ chuyện là như vậy, không biết nói gì cho phải nên trong lúc này bầu không khí có hơi ngượng ngập.

"Xin lỗi anh Quý." Cô cúi thấp đầu như thể vừa làm chuyện có lỗi với anh ấy.

Trước đây cô luôn xem anh là anh trai, cứ ngỡ rằng anh cũng xem cô là em gái, không nghĩ rằng chuyện lại như vậy.

"Em không cần phải xin lỗi anh đâu." Quý Hạo Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười, "Là anh không đúng. Đột nhiên hẹn em ra đây rồi lại nói như vậy, chắc là đã khiến cho em bối rối."

"Không có ạ..." Thời Noãn lắc đầu.

"Lâu ngày không gặp, chúng ta phải nói chuyện vui đi chứ." Anh ấy đề nghị.

"Vâng ạ." Thời Noãn gượng cười, tìm đề tài, "Mấy năm nay anh sống ở Mỹ như thế nào ạ? Giáo sư nước ngoài có phải nghiêm khắc lắm không?"

"Vô cùng gắt. Lúc đó vì muốn hoàn thành luận văn mà suốt một tháng, anh cắm trại ở thư viện đến tận hai giờ sáng. Cuối cùng vị giáo sư đó không hài lòng về luận điểm của anh mà bắt viết lại toàn bộ."

"Hahaha." Thời Noãn không biết thương người mà cười lên.

Trò chuyện được nửa tiếng, cô đi vào toilet, lúc quay trở thì nghe anh ấy bảo, "Vừa rồi điện thoại em reo mấy lần, anh sợ có chuyện gấp nên nghe giúp em. Nhưng vừa mới nói một câu thì bên kia đã cúp máy, không có chuyện gì chứ?"

Thời Noãn xem điện thoại thấy mấy phút trước Lục Chi Hằng gọi đến. Bởi vì thường ngày sợ mối quan hệ bị lộ ra ngoài nên cô chỉ lưu một cái tên đơn giản cho anh là Lu.

"Anh đợi một chút, để em gọi lại cho anh ấy nhé." Thời Noãn vừa nói xong, Lục Chi Hằng đã gọi lại.

"Được, anh đợi em ở ngoài cửa." Quý Hạo Xuyên đi ra ngoài, còn đóng cửa lại giúp cô.

Vừa bắt điện thoại Thời Noãn đã nhanh chóng giải thích, "Mẹ em không biết em có bạn trai nên vừa xuống xe đã đưa em đến quán cà phê xem mắt ạ."

"Nhưng em đã nói rõ với anh Quý rằng em đã có người yêu rồi. Lúc này em đi vệ sinh, quên mang theo điện thoại nên anh ấy đã nghe nhầm em. Anh tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé."

Nói hết hơi mà không nghe thấy bên kia ừ hừ gì, Thời Noãn hỏi: "Anh có nghe em nói không vậy?"

Lục Chi Hằng tức giận, "Anh Quý?"

Thời Noãn ngạc nhiên, trả lời: "Anh ấy lớn hơn em vài tuổi, là hàng xóm của em lúc nhỏ. Em luôn gọi như vậy nên quen rồi ạ."

Lục Chi Hằng à một tiếng, mũi giấm chua bốc lên, "Hóa ra là thanh mai trúc mã."

"Thanh mã trúc mã gì hả! Anh đừng có nói bậy." Thời Noãn thấp giọng nói, "Em chỉ coi anh ấy là anh trai thôi, không có miếng tình cảm nào hết."

"Hẹn hò hơn một năm mà chưa nói cho người nhà biết hả Noãn Noãn?" Anh lạnh lùng hỏi cô.

"Áy... Chuyện này có hơi phức tạp, nói qua điện thoại sẽ không thể rõ ràng được. Anh ấy sẽ lập tức đưa em về nhà, lúc đó em từ giải thích cho anh được không ạ?"

Hồi lâu sau bên kia mới đồng ý.

Thời Noãn cất điện thoại vào túi xách, đeo khẩu trang lên đi ra ngoài, "Chúng ta đi thôi ạ."

Quý Hạo Xuyên áy náy: "Là bạn trai sao, chắc anh đã làm cho người ta hiểu lầm rồi hả?"

Thời Noãn lắc đầu, "Em đã giải thích với anh ấy rồi ạ. Không sao đâu."

Nói thế thì nói nhưng cô cũng không chắc. Cô biết lòng Lục Chi Hằng nhỏ tới cỡ nào, lúc này anh cúp điện thoại có vẻ không vui.

Trên đường đi Thời Noãn không nói lời nào, cứ mãi nghĩ về chuyện này.

"Đến nơi rồi." Quý Hạo Xuyên lên tiếng.

Thời Noãn hồi hồn về, "Cảm ơn anh Quý đã đưa em về ạ."

Cô cời dây an toàn, vừa muốn đẩy xe đi xuống đã bị anh ấy kéo tay lại nhưng cũng thả ra rất nhanh.

Thời Noãn quay đầu lại, "Sao thế ạ?"

Quý Hạo Xuyên nhìn cô chằm chằm, "Noãn Noãn, nếu như năm đó anh không ra nước ngoài thì em có chọn anh không?"

Thật ra anh ấy đã thích cô từ lâu nhưng cụ thể là lúc nào thì lại không biết được.

Có lẽ là lúc giảng bài nghe thấy cô ngọt ngào gọi anh Quý, có lẽ là lúc đeo cô trên chiếc xe đạp được cô vòng hai tay ôm lấy eo, cũng có lẽ là khi đôi mắt ấy sáng như sao trời, cô đã nở nụ cười với anh ấy...

Nhưng lúc đó cô còn quá nhỏ, chỉ mới mười bốn tuổi, vẫn còn mơ hồ về tình yêu nên dù có thế nào anh ấy cũng không dám thổ lộ tình cảm đó.

Làm sao Quý Hạo Xuyên có thể nói thành lời rằng anh ấy có tình cảm với một cô nhóc chưa thành niên nhỏ hơn mình sáu tuổi.

Sau này khi đi nước ngoài, vì không biết được tình hình ra sao nên anh không dám liên lạc với cô.

Cứ tưởng là lần này về nước rồi có thể nói thật lòng mình, ai ngờ lại chậm một bước.

"Em..." Trong lòng Thời Noãn rất có lỗi. Cô biết cảm giác khi tỏ tình nhưng lại bị từ chối là như thế nào, tuy nhiên chuyện này phải được nói rõ ràng.

"Thật sự xin lỗi anh Quý. Lúc trước em có thích một người, bây giờ bạn trai em chính là là anh ấy."

Hóa ra cũng vẫn là câu trả lời đó. Quý Hạo Xuyên cười trừ, đưa tay lên xoa đầu cô như lúc bé.

"Sao em ngốc thế? Em không làm gì sai cả mà lại xin lỗi anh đến hai lần. Anh không biết người đàn ông đó nhưng có thể được em thích thì chắc rằng anh ta rất xuất sắc, cũng rất may mắn."

"Anh Quý..." Thời Noãn nhếch môi.

"Em không cần phải thấy có lỗi." Quý Hạo Xuyên nhìn cô, "Có được người em gái là đại minh tinh, hiểu chuyện lại dịu dàng như vậy, anh rất vui."

Sau khi xuống xe, Thời Noãn vào thang máy nhưng không đi lên nhà mà lại đi lên sân thượng.

Trên sân thượng có gió lạnh thổi qua khiến chớp mũi cô cũng phải đỏ ửng lên.

Thời Noãn lấy điện thoại gọi cho Lục Chi Hằng nhưng không ai bắt máy.

Gọi tiếp mấy chục lần nữa vẫn như vậy, cô đành bỏ cuộc. Đôi mắt chua xót, muốn khóc lên.

Khốn khiếp, không phải trước đây đã nói không được cãi nhau, phải nói chuyện cho rõ ràng rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Thời Noãn thừa nhận việc cô không nói với người nhà chuyện cô và Lục Chi Hằng đã hẹn hò được một năm là sai.

Nhưng cũng có nguyên nhân mà.

Quan hệ giữa cô và mẹ không có gì nghiêm trọng, nhưng giữa hai người luôn có một thứ gì đó ngăn cách, không giống như những cặp mẹ con khác, có gì cũng đều nói với nhau.

Năm đó Lý Đan mang cô theo tái giá với Hà Chí Vĩ, từ đó cả nhà bốn người ở chung.

Nhưng Thời Noãn luôn có cảm giác mình là người ngoài, còn mẹ của cô, chú Hà và Hà San Thi mới là một nhà.

Mẹ cô chăm cho Hà San Thi từng li từng tí, phải nói là vô cùng tốt, còn tình thương bà dành cho cô chỉ được tám mươi phần trăm.

Lúc đó hai người bọn cô học cùng trường nhưng không cùng lớp. Đến ngày họp phụ huynh, nếu chú Hà bận công việc thì mẹ sẽ chỉ đi đến lớp của Hà San Thi còn cô thì chỉ có thể bị giáo viên phê bình trước lớp vì phụ huynh vắng mặt.

Cô đạt điểm cao thì chỉ nhận được lời động viên nhưng nếu như là Hà San Thi thì mẹ cô sẽ chủ động dẫn đi công viên chơi cùng với chú Hà, bỏ cô ở nhà một mình.

Sau này khi bọn cô cãi nhau, mẹ cô không thêm hỏi rõ đầu đuôi ra sao đã thiên vị cho cô ta.

Còn rất nhiều chuyện nữa... Dù đều là chuyện nhỏ nhưng nhiều rồi dần sẽ thành cái gai trong lòng, cái cảm giác bị đối xử không công bằng như vậy vô cùng khó chịu, đây cũng là lý do mà cô quyết định đi học đại học ở nơi khác.

Khi lớn rồi, Thời Noãn bắt đầu hiểu được vì sao mẹ lại làm như thế.

Lý Đan là mẹ kế, sợ bị người ta bàn ra tán vào nên luôn đối xử tốt với con gái của chồng. Mà chú Hà đi làm lương cao hơn bà rất nhiều, nhà cũng là của ông ấy nên xét về mặt nào đó, hai người xem như là đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta.

Nhưng dù cho cô có hiểu được cũng không thể xem như những sự oan ức kia không hề tồn tại.

Từng ngày trôi qua, cô không thêm đề tâm những chuyện nhỏ nhặt như vậy nữa và trở nên tự lập. So với cô thì Hà San Thi còn dính mẹ cô hơn, quan hệ cũng thân mật hơn.

Kiểm được tiền rồi cô sẽ gửi về nhà, ngày lễ ngày tết sẽ gửi tin nhắn hỏi han nhưng không kể hết chuyện riêng của mình cho Lý Đan biết, đó là lý do vì sao mẹ không biết cô có bạn trai.

Hôm nay đột nhiên bị dẫn đi xem mắt làm cô lóng ngóng tay chân, không biết nên giải quyết thế nào cho phải.

Chuyện này sao có thể trách cô đây...

Cái tên Lục Chi Hằng khốn khiếp này! Không thèm nghe điện thoại của cô nữa.

Gió trên sân thượng thổi vù vù. Thời Noãn vừa oan vừa tức, nhớ tới lời vừa rồi của Quý Hạo Xuyên mà mắt đỏ lên, òa khóc.

Khóc được mười mấy phút rồi cuộc cũng thấy dễ chịu. Thời Noãn lấy một chiếc khăn tay ra lau mắt, hít sâu một hơi đi xuống nhà.

Hừ, Lục Chi Hằng quá đáng lắm! Cô cũng tức giận đấy nhé. Cô quyết định trong mười hai giờ tới sẽ không thêm gọi cho anh!

Về đến nhà, Lý Đan nghe tiếng mở cửa lập tức chạy ra từ phòng bếp, "Noãn Noãn, con với Hạo Xuyên thế nào rồi? Thăng nhóc Hạo Xuyên này không tồi đâu, con nhớ giữ cho chắc đấy nhé."

"Mẹ, con có bạn trai rồi, đã nói cho anh Quý biết." Thời Noãn nói xong đi vào phòng tắm, dùng khăn ẩm lau mặt.

"Con có bạn trai khi nào? Cậu ấy làm gì? Noãn Noãn, con có bạn trai là chuyện quan trọng mà sao không nói cho mẹ biết!" Lý Đan đi theo cô vào phòng tắm.

Thời Noãn treo khăn lên, "Anh ấy...tự mở công ty, bọn con đã hẹn hò được một năm rồi. Con định qua một lúc nữa, khi nào thích hợp sẽ dẫn anh ấy về nhà ra mắt."

"Ai cha! Tự mở công ty chắc là nhiều tiền lắm." Lý Đan lo lắng ra mặt, "Kiểu đàn ông có tiền như vậy, mười người thì hết chín người phong lưu rồi, có thể thật lòng với con sao? Chắc là muốn tìm tiểu minh tinh để chơi đùa giống như mấy cái tin giải trí hay viết phải không?"

"Mẹ thấy con hẹn hò với ông chủ gì đấy còn không bằng là hẹn hò với Hạo Xuyên đấy. Bọn con cùng nhau lớn lên từ nhỏ cũng coi như hiểu về nhau. Tính tình cậu ấy cũng tốt, tuổi trẻ tài cao, đến Mỹ học tiến sĩ còn hiểu thảo hiểu chuyện nữa, nếu còn bỏ qua người đàn ông tốt như vậy thì sau này có đốt đèn cũng khó mà tìm được(*)."

(*): Ý chỉ người này hiếm có khó tìm

Bà dùng kinh nghiệm của mình mà khuyên nhủ: "Mấy ông chủ lớn ngoài kia có tiền chỉ thích tìm những người con gái trẻ đẹp, nhưng phụ nữ chúng ta thì đẹp được bao lâu chứ, đợi đến lúc con già rồi, mặt có nếp nhăn thì cậu ấy còn có thể thích con nữa sao? Noãn Noãn à, quan hệ của bọn con khó mà bền lâu được!"

"Mẹ." Trong lòng Thời Noãn vốn không vui, bị bà ấy nói nhiều như vậy càng thêm đau đầu, "Con biết anh ấy không phải là người như vậy."

Cô đi vào bếp, mặc tạp dề vào, "Mẹ làm com tắt niên đi, con xắt thịt phụ mẹ."

"Không cần đâu, một năm hiếm khi con về được một lần, cứ đi nghỉ ngơi đi." Lý Đan lấy tạp dề lại, "San Thi cũng ở trong phòng, chị em con lâu rồi chưa gặp mặt, con đi nói chuyện với nó đi."

Thật ra quan hệ giữa Thời Noãn và Hà San Thi vẫn bình thường, lớn lên cũng không có xích mích gì lớn nhưng cũng chẳng liên lạc gì nhiều, không biết có chuyện gì đề nói.

"Dạ."

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Lý Đan lắc đầu. Đứa nhỏ này tuy dịu dàng nhưng cũng rất cứng đầu, chuyện gì đã quyết rồi thì có ai khuyên cũng vô dụng, lỡ như gặp phải tên cặn bã, bị người ta gạt thì không biết làm sao đây.

Thời Noãn vào phòng sắp xếp đồ đạc, cầm lấy vài tấm ảnh rồi đi gõ cửa phòng Hà San Thi.

Hà San Thi mở cửa, sắp gọn chăn trên giường, "Chị ngồi đi."

Hai người không liên lạc nhau một thời gian dài, tạm thời không biết nói gì.

Thời Noãn đưa ảnh cho cô ta, "Trước đây có nghe mẹ nói em thích Cố Tĩnh. Lúc trước tham gia sự kiện gặp được anh ấy nên nhờ kí giúp em."

Hà San Thi cầm lấy ngắm nghía, mừng rỡ không thôi, "Là bản đặc biệt này! Chị gặp Cố Tĩnh rồi sao, có phải trông anh ấy còn đẹp hơn trên ảnh không?"

Thời Noãn nhớ lại, thấy bề ngoài cậu ta không có gì đặc biệt lắm, chủ yếu là thấy tính cách rất hoạt bát khiến cho nữ minh tinh ngồi cùng cậu ta cả buổi quay cười suốt.

Nhưng thấy ánh mắt nóng rực của Hà San Thi, Thời Noãn vẫn gạt đầu, "Đẹp trai, vô cùng đẹp trai."

Cô cũng từng thần tượng ngôi sao, rất hiểu cảm giác muốn thần tượng mình là tốt nhất.

Chỉ một câu thôi đã khiến cho khoảng cách giữa hai người xích lại gần hơn. Hà San Thi hỏi Thời Noãn rất nhiều điều liên quan đến Cố Tĩnh.

Ăn xong bữa com tắt niên, cả nhà cùng nhau ngồi trước TV xem chương trình cuối năm. Đến mười một giờ, Thời Noãn bắt đầu buồn ngủ, chịu không nổi nữa.

Cô về phòng, trước khi ngủ bật điện thoại lên xem, nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng, chỉ riêng Lục Chi Hằng là không thấy đâu.

Thời Noãn nằng trong lòng ba lòng rồi đặt điện thoại xuống gối, tức giận nhắm mắt đi ngủ.

Nếu mà ngày mai anh không gọi nữa thì cô sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu!

Theo như mọi năm, sớm mừng một cả nhà cùng nhau đi chúc tết người nhà họ Hà.

Nhưng Thời Noãn không đi được, chắc là do hôm qua hóng gió trên sân thượng lâu quá nên lúc dậy thấy mặt nóng lên, đầu cũng hơi choáng váng.

Cô uống mấy viên thuốc hạ sốt, chuẩn bị đi ngủ tiếp.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy Lý Đan hỏi, "Con thấy sao rồi? Mẹ đưa con đi bệnh viện nhé?"

Cô mở mắt, thều thào, "Mẹ với chú Hà cứ đi chúc tết đi ạ, con không sao đâu, ngủ một giấc là khỏe thôi."

Trong nhà lục đục một hồi rồi lại lặng xuống, chỉ còn lại một mình cô.

Không biết đã ngủ bao lâu thì điện thoại cô vang lên. Lần đầu không nghe thấy, đến lần hai cô mới tỉnh lại, chậm chạp lấy điện thoại ở dưới gối ra.

Thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình Thời Noãn không muốn bắt máy. Không phải hôm qua lạnh nhạt không thèm nhận điện thoại của cô sao? Hôm nay gọi làm gì!

Tay cô để trên nút từ chối một lúc rồi rút cuộc vẫn nhận cuộc gọi. Không thể vậy được, đối với anh cô khó mà vững lòng.

"Không phải anh không thèm để ý đến em sao? Tìm em làm gì hở?" Thời Noãn chu môi, tủi thân nói.

Vì vừa mới dậy nên giọng cô nhẹ tênh, lại bị bệnh nên có chút biếng nhác còn hơi khàn.

"Không phải anh không muốn quan tâm đến em."

"Vậy mà hôm qua em gọi anh mười cuộc, anh không bắt máy."

"Điện thoại anh hết pin nên không nhận được." Lục Chi Hằng giải thích.

"Nói dối!" Thời Noãn không thèm tin, "Cứ cho là điện thoại hết pin, vậy chẳng lẽ anh không đem đi sạc sao? Cả đêm hôm qua anh bận đến nỗi không sạc điện thoại được hả?"

"Anh lái xe suốt đêm nên không có chỗ để sạc." Lục Chi Hằng trả lời cô.

"Anh..." Thời Noãn ngập ngừng, "Anh lái xe suốt đêm? Bây giờ anh ở đâu?"

Lục Chi Hằng khẽ cười, "Nếu như không nhầm thì chắc là trước cửa nhà của Noãn Noãn."

"Hả?!" Thời Noãn trở mặt ngạc nhiên, điện thoại rơi xuống giường. Nếu từ thành phố B đến chỗ này, không đi máy bay mà lái xe đến thì phải mất hơn mười tiếng đồng hồ!

Cô nhanh chóng chạy xuống giường, vừa mở cửa ra đã thấy dáng người cao ráo của anh!

Bất ngờ này khiến cho mọi oán khí đêm qua trong cô bay sạch hết.

Thời Noãn vòng tay qua cổ anh, đu lên người anh như gấu túi, vui vẻ hỏi, "Sao anh lại đến đây thế!"

Lục Chi Hằng không ôm cô, nghiêm túc nhíu mày nói: "Trong nhà phải chú ý hình tượng."

Dừng! Cái anh này thích lắm mà cứ làm bộ.

Thời Noãn ghé vào tai anh, "Trong nhà chỉ có một mình em, muốn ôm thế nào cũng được."

Lúc này Lục Chi Hằng mới ôm lấy cô, cảm giác được người cô khá nóng, lấm tấm mồ hôi. Thấy mặt cô đỏ, anh bèn áp tay lên trán cô, "Sao lại bị bệnh thế?"

Thời Noãn không muốn nói cho anh là do hôm qua đứng trên sân thượng khóc rồi hứng gió hơn mười phút xong làm mình phát sốt. Quá ngốc, quá mất mặt.

Mà lý do cô khóc có một phần là vì Quý Hạo Xuyên nữa. Những lời này không thể nói ra được, không thì bình dấm chua của anh lại vỡ tan tành mất.

Cô nói bừa một lý do, "Chắc là tối qua ngủ không để ý nên bị cảm lạnh ạ. Em có uống thuốc, đỡ hơn nhiều rồi, anh không cần lo lắng đâu mà."

Mới không gặp một ngày đã đổ bệnh, trong nhà cũng không có ai chăm sóc, đúng là không khiến cho người khác yên tâm được. Lục Chi Hằng hỏi: "Chú đi đâu rồi?"

"Hôm nay là ngày đầu năm nên họ đi chúc tết họ hàng rồi ạ." Thời Noãn nhảy xuống đất, đến tủ giày lấy một đôi dép ra, "Anh đổi đi."

Nhìn túi quà nhỏ anh đặt ở ngoài, cô tò mò, "Sao anh mua nhiều đồ thế?"

Lục Chi Hằng thay giày xong lấy quà để vào trong, "Lần đầu tiên đến nhà em, đương nhiên là phải tranh thủ để lại ấn tượng tốt với chú và dì rồi. Em không chịu giới thiệu anh với người nhà thì anh chỉ có thể tự mình đến thôi."

Câu cuối cùng nghe có chút đáng thương.

Chuyện này là cô sai. Lúc nói chuyện Thời Noãn rất yếu ớt, "Không phải là không chịu mà em đang đợi lúc thích hợp."

"Chắc anh chưa ăn sáng, anh ngồi ở ghế đợi một chút, em đi làm đồ ăn cho anh."

Cô đi vào phòng bếp, lấy túi bánh mì ra từ tủ lạnh, chuẩn bị hâm nóng sữa bò, đánh thêm hai quả trứng gà.

Lục Chi Hằng bước vào, lấy sữa bò từ trên tay cô, "Để anh làm. Em đang bị bệnh, phải nghỉ ngơi cho tốt."

Thời Noãn bị anh đuổi ra khỏi bếp, thoát cái đã thấy anh bụng đồ ăn ra.

Hai người cùng nhau ăn bữa sáng đầu tiên trong năm. Thời Noãn dẫn anh vào phòng mình. Vừa vào cô đã nhanh tay cởi đồ anh ra.

Lục Chi Hằng giật giật môi, trêu chọc: "Hóa ra về nhà là em sẽ nhiệt tình như vậy, đúng là khiến cho anh thụ sủng nhược kinh."

"Không phải." Thời Noãn treo áo anh lên, đau lòng nói, "Anh lái xe cả đêm vất vả rồi, mau lên giường em ngủ đi."

Lục Chi Hằng không chịu, nhíu mày: "Đợi lát nữa người nhà em về thấy anh ngủ trên giường em thì sao được."

"Không có đâu." Thời Noãn chắc nịch nói, "Mọi lần họ đi chúc tết rất nhiều người, bình thường tới tối mới về, bây giờ còn sớm lắm."

Thấy anh vẫn không đồng ý, cô ngước mặt lên, kéo tay anh làm nũng bằng chất giọng ngọt ngào, "Em bệnh rồi, muốn ôm anh ngủ một lúc, anh không chịu sao?"

Đáng vẻ đáng yêu này của cô khiến anh không thể nào nói ra lời chối từ.

"Chỉ ngủ một lúc thôi đấy." Anh thỏa hiệp, đành phải dỗ cho cô ngủ.

"Dạ dạ!" Thời Noãn gật đầu, cười gian, nhảy lên giường trước, vén chăn lên, còn chê anh chậm chạp, luôn mồm giục: "Anh nhanh lên đi!"

Lục Chi Hằng bất đắc dĩ bật cười. Giá như lúc ở nhà anh cô cũng nhiệt tình chủ động như vậy.

Lý Đan không yên lòng khi con gái bị bệnh ở nhà một mình. Buổi sáng bà chỉ đi qua thăm hai nhà rồi mau chóng quay về.

Nhưng vừa về đến bà phát hiện có chuyện là, ở trong tủ giày có một đôi giày nam bằng da!

Không lẽ có trộm vào nhà? Trộm ngày nay chẳng lẽ lễ phép như vậy, vào nhà còn đổi giày à?

Nếu chỉ trộm đồ thì không sao, chỉ mong đừng làm gì con gái bà, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!

Lý Đan nhón chân đi vào phòng bếp lấy một con dao phay, từ từ đi đến trước cửa phòng Thời Noãn.

Cửa vừa mở Lý Đan liền thấy được một cảnh dọa người --

Một người đàn ông lạ mặt vô cùng đẹp trai ngồi bên giường cầm tay con gái bà, mà con nhóc ấy thì vẫn còn ngủ, nét mặt bình thản chẳng hề phát hiện thấy nguy hiểm, đúng là ngốc thật!

"Chào đi." Lục Chi Hằng thấy bà đi vào thì thả lỏng tay, đứng dậy chào hỏi.

"Cậu, cậu, cậu là ai? Cậu muốn làm gì?" Lý Đan lùi một bước, giấu con dao ở sau lưng.

Thời Noãn nghe thấy tiếng động liền tỉnh. Cô dụi dụi mắt xong thì thấy con dao phay sáng bóng trong tay Lý Đan, cô hét hoảng la lên: "Mẹ, mẹ cầm dao làm gì vậy?!"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

"Mẹ, có gì thì mình từ từ nói. Mẹ, mẹ cắt dao đi mà! Anh ấy không phải trộm cướp thất đức gì cả, là bạn trai của con mà hôm qua có nói với mẹ đó..."

Thời Noãn giải thích rõ đầu đuôi cho Lý Đan hiểu.

Bạn trai của con gái lần đầu tiên đến gặp mặt lại được mình cầm dao đón tiếp, chuyện này là thế nào đây?

Trước đây chưa gặp mặt, Lý Đan không hài lòng với người yêu của Thời Noãn, do chuyện trong quá khứ nên bà thấy đàn ông có tiền đều không phải người tốt.

Nhưng bây giờ xét thấy đối phương trông rất đứng đắn, thái độ lễ phép, còn không ngại đường xa xa xôi mà lái xe đến đây ngày đầu năm, chắc chắn là có quan tâm đến con gái bà.

Biết được anh từng là giảng viên đại học, bà càng thêm hài lòng. Người có học thức thì ắt đức tính sẽ không tồi.

Lý Đan giấu dao ở sau lưng, "Chi Hằng à, lúc này là do đi hiểu lầm, con đừng để trong lòng nhé."

"Không có gì đâu đi." Lục Chi Hằng khiêm nhường đáp, "Tại con đến mà không báo trước, làm cho dì sợ hãi."

Những lời này khiến Lý Đan rất ưng ý, bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Thời Noãn, quở trách, "Con nhóc này cũng thật là, lớn vậy rồi mà không hiểu chuyện chút nào."

"Bạn trai con lái xe đường dài đến mà cũng không gọi báo cho mẹ biết. Minh thì nằm trên giường ngủ ngon lành để cho Chi Hằng ngồi kế bên."

Thời Noãn bị mắng đến ngu người: "..."

Cô tính để Lục Chi Hằng đánh một giấc, ai biết mẹ đột nhiên quay về đâu.

Hơn nữa cô muốn anh nghỉ một lúc, ai ngờ cô quen thói, được anh ôm nên lăn ra ngủ luôn. Có trách thì cũng là trách do trong lòng anh quá dễ chịu.

"Mẹ, không phải mẹ đi thăm họ hàng sao ạ? Sao mà về sớm vậy?" Cô xấu hổ chuyển chủ đề.

"Còn không phải là vì lo cho con sao? Còn sốt không?" Lý Đan hỏi cô.

Thời Noãn lắc đầu, "Hạ sốt rồi ạ."

Lý Đan đáp: "Được rồi, con ở đây với Chi Hằng đi, mẹ gọi bảo chú Hà và San Thi về."

Nói rồi bà đi ra ngoài cửa, nhưng hình như nhớ đến điều gì nên lại quay vào.

Lần này không phải tìm Thời Noãn mà là Lục Chi Hằng. Bà hớn hờ hỏi anh, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, "Tối nay dì nấu cơm, Chi Hằng có kiêng món nào không?"

Lục Chi Hằng trả lời: "Con không kiêng gì hết ạ, dì làm món gì con cũng thích. Dì vất vả rồi ạ."

Đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện! Lý Đan nghe vậy vui vẻ đẩy cửa đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Thời Noãn kéo Lục Chi Hằng ngồi xuống, hỏi, "Anh dậy lúc nào vậy? Lúc này em ôm anh ngủ mà sao không biết gì hết nhỉ?"

Lục Chi Hằng áp tay lên trán cô, thấy nhiệt độ bình thường trở lại trong lòng anh mới nhẹ nhõm.

Anh nương theo lời cô mà buông lời trêu đùa. Anh tò vò trầm ngâm rồi nói, "Chắc là... vì lúc đó em ngủ ngon quá, còn ngáy nữa mà, nên mới không phát hiện được."

Thời Noãn: "??!"

Tiểu tiên nữ đi ngủ mà có ngáy á? Không thể nào! Tuyệt đối không có!

Mặt cô đỏ bừng nhưng vẫn phản bác, "Anh nói dối! Em ngủ ngoan lắm, từ nhỏ đến lớn chưa ngáy bao giờ."

Lục Chi Hằng nén cười, mặt nghiêm lại tiếp tục trêu cô, "Không sao, dù cho em có ngáy thì anh vẫn thích mà."

Nghe vậy Thời Noãn vẫn không vui nổi. Dù có cái gì chứ, không có là không có... Cô rất đề ý tới hình tượng của mình mà?!

Mặt cô càng thêm đỏ, tức đến nổi lấy đánh anh, muốn bảo vệ sự trong sạch của mình, "Em không có ngáy, chưa hề, anh đừng có nói lung tung!"

Lục Chi Hằng thấy cô phản ứng kịch liệt như vậy thì không nhin được nữa, cong môi nở nụ cười.

Trêu cô nhóc của mình đúng là vui thật, mới có chút xíu thôi đã đỏ hết cả mặt, xù lông lên như con mèo nhỏ. Không phải, bây giờ cô đang mặc áo ngủ hình con thỏ, phải nói là giống con thỏ nhỏ thì đúng hơn.

Thật là đáng yêu.

Anh thấy quyết định của mình đúng là sáng suốt. Cô nàng này dễ thương như thế, có ai mà không thích? Lỡ như bị người khác cướp đi thì làm sao đây?

Thấy anh cười vui vẻ như vậy Thời Noãn mới biết mình bị lừa.

Cái anh đáng ghét này, cứ thích lôi cô ra làm trò vui, xem chút nữa là bị mắc mưu.

Đổi một lúc rồi lại sợ anh không nghỉ ngơi được nên lại nói: "Chú Hà sắp về rồi, anh lên giường nghỉ một lát đi."

Lục Chi Hằng điểm nhẹ lên mũi cô, nghiêm túc: "Đây là nhà em, anh đâu thể cứ nằm lên giường em được. Chú dì mà thấy thì nhất định sẽ ăn tọng xấu."

Thời Noãn: "..."

Không biết là ai bữa giờ lừa cô lên giường không ít lần, giờ lại nói không dám lên giường cô nằm.

Thời Noãn cảm thấy Lục Chi Hằng đúng là hay thật, trước mặt người ta thì tỏ vẻ lịch sự, sau lưng thì lại ngược lại. Lúc nào cũng trêu chọc cô.

Nhưng mà nghĩ lại thì như vậy cũng tốt, ít nhất cô không phải lo lắng về việc anh đi xã giao hay dây dưa với những người phụ nữ khác.

Haizz, mặc dù rất muốn để anh ngủ bù nhưng nếu như anh không chịu thì cô cũng không phải kiên quyết như vậy nữa.

Thời Noãn ngồi thẳng người, đặt tay lên vai anh, "Anh lái xe lâu như vậy, chắc là rất mỏi vai lưng, để em xoa bóp giúp anh nhé."

Đôi tay mềm mại của cô và lực tay vừa phải khiến anh vô cùng dễ chịu.

Nhưng vì không nỡ để cô phải mệt nhọc mà chẳng bao lâu Lục Chi Hằng đã nắm chặt lấy tay cô, "Được rồi, được em xoa bóp như vậy thì bao nhiêu nhức mỏi cũng tan biến hết cả."

Anh đứng lên nhìn về phía bàn học, rút ra một quyển album ảnh, đem đến trước mặt cô, "Anh có thể xem không?"

Thời Noãn không chút nghỉ ngơi, "Anh cứ xem thoải mái."

Thế là nửa tiếng sau đó Lục Chi Hằng chỉ ngồi trên giường xem ảnh, Thời Noãn ghé vào vai anh kể rằng bức ảnh này được chụp lúc nào, lúc đó đang làm gì.

Lục Chi Hằng hỏi rất nhiều và nghe cũng rất chăm chú. Vì không có được cơ hội gặp gỡ cô sớm hơn hai mươi năm như "Anh Quý" nào đó nên anh muốn hiểu rõ về quá khứ của cô.

Sau khi xem xong, Lục Chi Hằng dừng mắt tại một tấm ảnh.

Là lúc cô học cấp ba. Cô mặc áo sơ mi trắng cùng váy xếp li xanh đậm, mặt vẫn còn nét trẻ con. Cô cột tóc đuôi ngựa, đứng dưới tán cây mát trong cái nắng mùa hè, nở một nụ cười rạng rỡ.

"Có thể cho anh tấm ảnh này được không?" Anh hỏi.

Thời Noãn ngạc nhiên, không biết vì sao anh lại muốn tấm ảnh này nhỉ?

Cô thấy hơi cấp ba mặt cô rất béo, cũng không biết cách phối đồ nên nhìn rất quê mùa, không được xinh như bây giờ.

"Không thì anh đổi tấm khác nhé." Thời Noãn thương lượng. "Anh xem mấy tấm phía sau này, lúc đó em giảm được hơn năm ký rồi, cũng học được cách trang điểm, chắc chắn là đẹp hơn nhiều."

"Không cần. Anh thích tấm này hơn." Lục Chi Hằng rút ảnh ra, cẩn thận đặt vào ví tiền, "Lúc này trông em đã rất đẹp rồi."

Những gì hai người từng trải qua đều khác nhau. Năm anh mười tám tuổi là lúc bệnh tình chuyển nặng, ngày ngày đều khổ sở, quanh năm suốt tháng chẳng hé môi cười.

Nhưng cô ở tuổi này lại cười rất đẹp, đẹp đến rạng rỡ, như ánh dương rơi thẳng vào tim anh.

Khoảng bốn giờ chiều, Hà Chí Vĩ và Hà San Thi quay trở về.

Lý Đan dọn đồ ăn lên bàn, giới thiệu vài câu rồi gọi mọi người ăn cơm.

Có một kiểu mẹ vợ càng nhìn con rể càng thuận mắt. Cả bữa cơm Lý Đan cứ thân thiết gấp thức ăn cho Lục Chi Hằng, mãi cho đến khi đồ ăn trong chén anh chất thành một núi nhỏ.

Thời Noãn không nhìn nổi nữa. Cô biết Lục Chi Hằng không thích ăn ớt xanh, lươn, nhưng mẹ cô cứ gấp hoài, anh thì lại không từ chối, còn nói cảm ơn.

"Anh không thích thì đừng ăn nhé." Cô nói thâm vào tai anh.

"Không sao." Anh cười, "Là tấm lòng của đi mà."

Nhân lúc Lý Đan không để ý, Thời Noãn lén đem đồ ăn bên Lục Chi Hằng đặt vào chén mình rồi ăn hết giúp anh.

Mãi cho đến khi Lý Đan phát hiện.

Bà trừng mắt nhìn Thời Noãn, "Noãn Noãn, sao con không gấp đồ trên đĩa mà lại ăn của Chi Hằng vậy. Chi Hằng lận lộn đường xá xa xôi đến nhà chúng ta làm khách, con không nhớ lời mẹ dạy sao?"

Thời Noãn: "..."

Cô thấy cả ngày nay đúng là oan quá oan!

Do Lý Đan và Hà Chí Vĩ quá nhiệt tình nên Lục Chi Hằng đành ở lại nhà họ.

Đầu tiên anh bị Lý Đan kéo vào thư phòng nói chuyện riêng cả tiếng đồng hồ, sau đó lại bị Hà Chí Vĩ lôi đi đánh bốn, năm ván cờ với lý do "Kĩ năng đánh cờ thể hiện tính cách con người".

Lúc anh và Hà Chí Vĩ đánh cờ có Thời Noãn ngồi kế bên nói với anh đôi ba câu hay là bóc quýt cho anh ăn, chuyện này cũng bị Lý Đan nói.

"Chi Hằng với chú Thúc của con đang đánh cờ, rảnh quá thì ra ghế ngồi xem điện thoại đi, đừng làm phiền họ."

Thời Noãn: QAQ. Rõ ràng là bạn trai mình mà sao lại có cảm giác như bị người ta cướp mất vậy nè.

Đến lúc đi ngủ thì việc chia phòng lại là vấn đề nan giải. Nhà cô chỉ có ba phòng, dĩ nhiên là không đủ cho năm người ngủ, trời lạnh như thế này không thể để ai ngủ ở sofa được.

Lý Đan sắp xếp rõ ràng, "Hôm nay đành phải để cho San Thi và Noãn Noãn chen chúc một chỗ vậy. Chi Hằng, con cứ vào phòng của Noãn Noãn, đi có để chăn gối mới ở trên giường đấy."

Thật ra Thời Noãn muốn nói cứ để cô và Lục Chi Hằng ngủ chung phòng là được rồi, nhưng ngấm lại thấy mẹ cô là người vô cùng truyền thống nên đành phải thôi.

Hơn mười một giờ đêm, bên ngoài vẫn còn rộn ràng tiếng pháo nổ.

Trong phòng còn bật một chiếc đèn ngủ. Hà San Thi nằm lướt weibo, Thời Noãn thì trở mình liên tục, mãi không ngủ được vì cứ nghĩ về Lục Chi Hằng.

Trong phòng cô không có máy sưởi, mặc dù có thảm điện nhưng chắc anh không thích dùng. Không biết tối anh ngủ có lạnh không, có lạ giường không.

Hà San Thi lướt weibo nửa tiếng rồi đặt điện thoại xuống, chuẩn bị đi ngủ.

Cô ấy nằm xuống rồi nói với Thời Noãn, "Chị muốn gặp bạn trai thì cứ đi sang phòng kế bên đi."

Thời Noãn thờ dãi, "Không được. Nếu mẹ mà biết chị ngủ chung giường với anh ấy thì sẽ mắng tới tấp."

Hà San Thi nói: "Em không nói cho dì Lý biết thì sao dì ấy biết được."

Mắt Thời Noãn sáng rực lên, lại nghe thấy cô ấy nói, "Lần sau chị có gặp được Cố Tĩnh thì nhớ lấy giúp em chữ ký, em sẽ giữ bí mật cho chị."

"Ok luôn!" Hai người đập tay trong bóng tối.

Thời Noãn ôm gối theo, nhón chân đi đến phòng mình. Cô đẩy cửa ra, bên trong tối đen như mực. Chẳng lẽ anh đi ngủ sớm vậy sao?

Lục Chi Hằng vừa nhắm mắt, nghe thấy tiếng bước chân liền hỏi, "Là em sao, Noãn Noãn?"

Hóa ra là còn thức! Thời Noãn lập tức chui tọt vào trong chăn, cười hi hi, thì thầm bên tai anh: "Sợ anh lạnh nên em sang làm ấm giường cho anh nè, anh có hài lòng không?"

Đương nhiên là Lục Chi Hằng rất vui, có điều...

"Nếu sáng mai mà để người trong nhà thấy được thì không tốt đâu." Anh nói những lời vô cùng đúng đắn, "Đi đã xếp cho anh một phòng riêng ngầm tỏ ý không cho chúng ta ngủ chung. Em về phòng ngủ đi."

Hừm! Thời Noãn thấy anh nói vô cùng có lý. Cô mở to mắt hỏi anh, "Không phải anh muốn em đi à? Sao tay anh còn ôm em không buông vậy?"

Lục Chi Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Thời Noãn biết lúc này Lục Chi Hằng đang nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng rõ muốn ngủ với cô mà miệng thì lại chối.

"Không phải sợ, em đã nói với San Thi rồi, em ấy sẽ không nói cho mẹ biết đâu. Bình thường bây giờ họ mới dậy, chỉ cần ngày mai chúng ta dậy sớm hơn là được, không ai biết đâu."

"Vội lại trong phòng em không được ấm lắm, đến đêm lại rất lạnh, anh thì không thích dùng thảm điện, cho nên chúng ta ôm nhau ngủ mới ấm."

Cơ thể mềm mại và hương thơm ngọt ngào của người thiếu nữ kết hợp cùng từng làn hơi thở phả vào tai khiến nghị lực của anh tan biến trong nháy mắt.

"Sáng anh gọi dậy thì không được nằm ỳ trên giường đấy." Sau khi ở chung, Lục Chi Hằng mới biết được cô dính giường tới cỡ nào.

"Dạ dạ! Chắc chắn sẽ không như vậy đâu." Thời Noãn cười khúc khích nhưng vì sợ mẹ hay chú Hà phát hiện nên không dám lớn tiếng.

Đột nhiên cô có cảm giác trốn phụ huynh mà yêu sớm lúc còn đi học.

Thời Noãn quay tới quay lui tìm một tư thế thoải mái để lăm ỏ trong lòng anh, "Anh và mẹ em vào thư phòng một tiếng đồng hồ để nói gì vậy?"

Lục Chi Hằng vuốt ve gò má cô, "Đi hỏi chút chuyện về anh. Hỏi xem chúng ta quen nhau thế nào, hẹn hò khi nào, bảo anh sau này phải đối tốt với em."

Thật ra không chỉ có thế.

Lúc đó ở thư phòng, Lý Đan kể cho anh nghe rất nhiều về tuổi thơ của Thời Noãn.

Lý Đan biết khi xưa mình có lỗi với Thời Noãn. Trước khi tái giá, vì sợ người ngoài cũng như phía bên Hà gia nói xấu nên cái gì bà cũng đối tốt với con gái của Hà Chí Vi hơn là đứa con ruột thịt của mình, khiến cho Thời Noãn tủi thân.

Bà nói, "Chi Hằng à, trước đó đi không đồng ý cho con bé hẹn hò với người giàu có vì dù sao nhà quyền thế ít nhiều gì cũng không tốt mà Noãn Noãn thì lại không thích đấu đá. Nhưng hôm nay con đến đây đã khiến đi thấy được con bé thích con rất nhiều, con cũng không phải là người như đi nghĩ. Thế nên, đi giao nó cho con, mong sau này có thể chăm sóc tốt cho nó, đừng khiến con bé phải buồn."

"Con đừng thấy Noãn Noãn nhà đi lạc quan vui vẻ như vậy mà không biết ưu sầu. Thật ra, dù cho có không vui, có bị bắt nạt thì nó cũng đều giấu trong lòng."

Lúc này đây Lục Chi Hằng đặt lên trán cô một nụ hôn, lặp lại lời của Lý Đan cho cô nghe, trịnh trọng nói, "Anh chắc chắn sẽ đối xử tốt với em, không để em phải chịu khổ."

"Em tin anh." Thời Noãn cười cong cả mắt, "Anh vẫn luôn đối xử với em vô cùng tốt."

"Phải rồi." Thời Noãn nhớ tới chuyện anh hiểu lầm, "Giữa em và anh Quý không có chuyện gì cả, em cũng đã nói rất rõ ràng với anh ấy."

"Noãn Noãn." Lục Chi Hằng khó chịu, "Em đừng gọi anh ta là anh Quý, không hay chút nào."

"Không phải chỉ là một cách xưng hô lễ phép thôi sao, có gì mà không hay ạ? Anh ấy lớn hơn em vài tuổi, nếu gọi thẳng tên anh ấy thì không lễ phép chút nào." Thời Noãn giải thích rõ cho anh.

"Nhưng em gọi anh ta nghe còn thân mật hơn cả anh." Giọng anh nghe đầy mùi dấm.

"Nếu anh thích thì em cũng sẽ gọi." Thời Noãn ôm anh bằng hai tay, nói khẽ bên tai anh, "Anh Lục, anh Chi Hằng, A Hằng, anh thích kiểu nào đây?"

Đêm hôm khuya khoắt thế này bị hai cục bông của cô đè chặt, hơi thở ngọt ngào cứ lượn quanh cùng giọng nói vô cùng mềm mại đó đúng là chết người mà.

Luồng nhiệt nóng ở bụng dưới trào dâng. Anh rất muốn làm gì đó với cô, nhưng lúc này không được.

Cô vẫn không biết gì, tiếp tục nói, "Riêng em thì thấy gọi anh Chi Hằng nghe rất hay. Anh Chi Hằng, có thích em gọi anh thế này không?"

Lục Chi Hằng thờ dãi trong lòng. Noãn Noãn của anh đến tận bây giờ vẫn không biết được sức hấp dẫn của bản thân đối với anh mạnh mẽ đến dường nào.

Anh cứ thế chặn lại cái miệng nhỏ của cô, hung hăng hôn mấy cái rồi nói, "Ngủ đi, mấy chuyện này để tính sau."

Về chuyện tính ở đâu, thì dĩ nhiên là ở trên giường rồi.

Lúc này Thời Noãn không hề nhận ra rằng sau này gọi Lục Chi Hằng là anh ở trên giường thì sẽ bị quán đến khóc.

Đã hứa là không nằm ý trên giường, vậy mà hôm sau Lục Chi Hằng gọi dậy thì Thời Noãn lại ôm chặt lấy chân không buông.

"Sáu giờ năm mươi rồi em, dậy thôi."

"Còn mười phút nữa lận, để em ngủ thêm năm phút nữa đi, năm phút thôi!" Cô nhắm mắt, mơ màng buông lời năn nỉ.

Bình thường nếu như cô dùng làm nũng như vậy thì Lục Chi Hằng đều chiều theo tất nhưng hôm nay thì không được.

Cứ mỗi khi đông đến là Thời Noãn sẽ trở nên dính giường vô cùng. Ngoài trời tuyết rơi lạnh lạnh, trong chăn lại vô cùng ấm áp, chỉ cần nghĩ thế thì muốn dậy khỏi giường phải cần động lực rất rất lớn.

Trước đây Lý Đan gọi cô một lần mà không chịu dậy thì tức lên, đem chăn của cô để qua phòng kế bên, đợi khi nào cô bị đông cứng lại thì dậy, run rẩy mặc quần áo trong gió rét.

Thời Noãn đang lúc nửa tỉnh nửa mê, chắc hẳn rằng Lục Chi Hằng sẽ không nhẫn tâm đến mức đem chăn của cô đi.

Kết quả là không ngờ anh còn ác hơn thế, luồn tay vào bên trong quần áo cù lét làm cho cô cười đến tỉnh!

"Hahaha em sai rồi, hahahaha em không ngủ nướng nữa đâu!" Thời Noãn cười không ra hơi, chỉ còn cách bò dậy khỏi chăn.

Đồ xấu xa, rõ là biết cô sợ nhột, lại dùng cách này trị cô.

Lý Đan ra khỏi phòng tắm lúc bảy giờ mười, phát hiện thấy đứa con gái luôn thích ngủ nướng của bà hôm nay dậy sớm, đúng là không tin được.

Lý Đan thấy đúng là kì diệu, không lẽ có bạn trai rồi sẽ sửa được tật ngủ nướng sao?

Bà đi đến phía sau Thời Noãn, nói ra những bản khoản của mình, "Con có biết gia đình Chi Hằng làm gì không?"

Thời Noãn đang đánh răng nên nói chữ được chữ mất, "Con nhớ là hôm qua có nói là anh ấy mở công ty mà. Chẳng lẽ tối qua hai người nói chuyện mẹ không hỏi anh ấy sao ạ?"

"Mẹ chỉ hỏi đại khái thôi, đâu có cặn kẽ như điều tra hộ khẩu đâu." Lý Đan càng nói nhỏ hơn, "Con có biết cậu ấy đưa cho mẹ và chú Hà cái gì không?"

"Cái gì ạ?" Thời Noãn phun bọt kem ra, súc miệng.

"Mấy loại thuốc bổ cao cấp như nhân sâm, tổ yến này, còn có cả ngọc, vòng tay bằng vàng nữa. À đúng rồi, cậu ấy còn tặng cho chú Thúc một chiếc đồng hồ, mẹ có xem thử, giá phải tầm một trăm vạn."

Trước đó Thời Noãn có nói cho Lý Đan biết Lục Chi Hằng giàu có, nhưng không nghĩ là sẽ có nhiều tiền đến vậy!

Mấy món quà kia cộng lại phải hai, ba trăm vạn, ai mà có thể khiến cho cậu ấy chi tiền hào phóng như vậy chứ!

Thời Noãn nghe mẹ nói mà ngạc nhiên, cô không nghĩ Lục Chi Hằng sẽ mua quà đắt đến vậy.

Cô dùng kiến thức đã được phở cập bởi Ngô Lệ nói lại cho Lý Đan biết.

Nghe thế, Lý Đan lại suy tư vì sao Lục Chi Hằng lại hẹn hò cùng con gái nhà bà.

Mặc dù trong lòng bà con gái là số một, nhưng vì đối phương là người có tiền, gia cảnh lớn, lại còn đẹp trai, không hề thua kém những nam minh tinh trên TV.

Lúc đầu bà còn thấy có lẽ là vì ham mê về ngoài của con gái nhưng bây giờ lại thấy không đúng. Nếu có tiền như vậy thì muốn ai mà chẳng được?

Lý Đan bồn chồn, "Chi Hằng có từng nói vì sao thích con không? Vì sao lại hẹn hò với con?"

"Ý..." Thời Noãn suy nghĩ, đột nhiên nhận ra mình cũng không biết vì sao Lục Chi Hằng lại thích mình. Lúc đó bị anh hôn cho váng đầu rồi cứ thế mà đồng ý.

"Anh ấy chưa từng nói, con cũng quên mất." Cô thẳng thắn bẩm báo.

"..."

Lý Đan hết nói nổi con mình. Bà thấy cô đúng là ngốc quá đi, nhưng mà có lẽ người ngốc cũng có phúc của họ nhỉ?

Cuối cùng bà vẫn nhắc Thời Noãn phải biết được vì sao Lục Chi Hằng thích cô.

Khi học đại học, có không ít nam sinh tỏ tình với cô nhưng chỉ có đúng hai lý do, một là do cô xinh đẹp, hai là cô tốt tính. Vậy nên Lục Chi Hằng thích cô ở điểm nào?

Ăn sáng xong, Lục Chi Hằng định dọn dẹp bàn ăn, Lý Đan vội ngăn lại, "Đề đi làm được rồi. Noãn Noãn, con và Chi Hằng vào phòng nói chuyện đi."

Thời Noãn đóng cửa phòng lại, nhắm mắt, không biết nên nói như thế nào.

Chẳng lẽ cứ hỏi anh thích em ở điểm nào? Nghe như kiểu bắt anh khen cô vậy.

Trong lúc cô do dự, Lục Chi Hằng như đọc được suy nghĩ của cô, phì cười, "Em muốn nói gì hả?"

Thời Noãn nhìn anh, chọn lọc từ ngữ, "Lúc chúng ta xác định quan hệ ở khách sạn, anh chưa nói vì sao thích em nhỉ?"

"Anh thích hết." Lục Chi Hằng đáp.

"Sao mà cái gì cũng thích được." Thời Noãn nghĩ anh chỉ đang trả lời qua loa để cho cô vui lòng.

Cô vẫn còn tỉnh lắm, nêu ra vài ví dụ, "Em có rất nhiều khuyết điểm. Ví dụ như ngủ nướng, mỗi lần anh gọi đều phải rất tốn công. Em còn hay vứt đồ lung tung, làm cho căn phòng gọn gàng của anh trở nên bừa bộn."

Ở nhà Lý Đan luôn phê bình mấy cái tật xấu của cô, đây là hai trong số đó.

"Sao mà không được?" Mắt Lục Chi Hằng đầy ý cười, vẻ mặt kì lạ, "Em là độc nhất vô nhị, dù có là ưu điểm hay khuyết thì chỉ cần là của em, anh đều thích. Với cả..."

Anh nói tiếp, "Anh thấy khuyết điểm của em rất đáng yêu."

Sáng lúc cô không muốn rời giường sẽ ôm chặt lấy anh lắm lắm xin ngủ thêm hai phút nữa làm cho lòng anh nhũn hết ra.

Từ khi cô chuyển vào ở, có đôi lúc sẽ bắt gặp thời son cô đặt trên bàn trà, khi thì là chiếc băng đô tai mèo trên ghế. Căn nhà vốn vắng lặng, nay nhờ cô mà có thêm sức sống.

Anh rất thích cảm giác này.

"Cho em tiền mừng tuổi nè." Lục Chi Hằng lấy ra một bao lì xì đỏ từ trong túi áo khoác.

Thời Noãn nhận lấy, bật cười: "Chỉ có con nít mới thích lì xì, em đã hai mươi bốn tuổi rồi."

Từ lúc lên đại học đến nay, không còn ai đưa tiền mừng tuổi cho cô nữa, không ngờ rằng bây giờ lại nhận được từ bạn trai mình.

Cô mở ra xem thấy bên trong toàn là những tờ tiền đỏ mới tinh, số seri cũng là số may mắn, một chuỗi sáu và tám liền nhau.

"Có lớn thế nào thì vẫn là cô bé của anh." Lục Chi Hằng chăm chú nhìn cô, "Mà ai nhận được tiền mừng tuổi thì cả năm sẽ bình an, coi như chúng ta cầu may vậy."

Thời Noãn cảm động không nói nên lời, chỉ có thể dùng hành động để biểu đạt.

Cô vòng hai tay qua cổ anh, kéo anh xuống một chút rồi nhón lên hôn anh.

Cô nhẹ nhàng mở lên môi anh, khẽ mút vào. Tiếng vang mờ ám trong phòng dậy lên, lúc thì như mưa phùn ngày xuân, khi thì mãnh liệt như bão tố.

Hai người hôn đến trên giường. Lúc này Thời Noãn vẫn còn ở trên, nhưng cả hai cuối cùng cũng kìm lại được, không làm tiếp nữa.

Thời Noãn ổn định lại hơi thở, vừa định đứng dậy từ trên người anh thì cửa bị mở ra, Lý Đan tươi cười bước vào--

"Mẹ vừa gọt cam, ngọt lắm, hai đứa có muốn..."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ngay khoảnh khắc cánh cửa bị đẩy ra, bầu không khí xấu hổ lan nhanh khắp phòng.

Thời Noãn cúi nhìn tư thế của mình. Tay chống lên giường, cả người đè lên Lục Chi Hằng trông như đang ngang ngược cưỡng ép anh!

Quá nhục nhã...

Cô nhanh chóng leo xuống, nói ra một cái lý do mà chính mình cũng không tin, "Mẹ đừng có hiểu lầm nhé. Lúc nãy con đứng không vững nên mới ngã đè lên người anh ấy."

Lý Đan thấy cảnh này liền xấu hổ, đứng ở cửa không biết nên vào hay ra.

Bà nhũn chặt đôi mày, suy nghĩ đủ điều--

Bà biết rõ tính con mình luôn đơn thuần, hay xấu hổ. Vậy mà giờ đã trở nên nhiệt tình như vậy rồi à?

Mới sáng sớm đã chơi trò kích thích như vậy, hôn đến trên giường, còn theo kiểu nữ trên nam dưới!

Theo lý mà nói thì chuyện này hoàn toàn bình thường nếu nhà trai ở trên. Có lẽ nào bạn trai con bé không được(*) nên mới để cho con bà phải chủ động không?!

(*): Ý là không thể ấy ấy được ý=)))

Lý Đan ho khan, cho con bà một nấc thang đi xuống, "Con đó, lớn rồi mà sao không cẩn thận như vậy, đè Chi Hằng bị thương thì biết làm sao hả."

"Ừm, cam mẹ cắt sẵn rồi, hai đứa ăn đi." Bà đặt đĩa trái cây lên bàn.

"Cảm ơn dì." Lục Chi Hằng ngồi dậy.

"Đừng khách sáo." Lý Đan dùng vẻ mặt phức tạp nhìn anh, chắc hẳn rằng việc đúng như bà nghĩ.

Dù bà rất hài lòng về người bạn trai này của Thời Noãn vì xuất sắc về mọi mặt, rất lễ phép nhưng nếu như chỗ đó thật sự có vấn đề thì đúng là rầu thúi ruột.

Trước khi Lý Đan ra ngoài còn cố ý dặn dò hai người, "Mở cửa phòng cho thông thoáng, cứ niêm chặt như vậy thì bức bối lắm."

Thời Noãn vỗ ngực để xua đi nỗi sợ. Đợi Lý Đan đi xa rồi mới thì thầm hỏi nhỏ, "Dựa theo phản ứng vừa rồi của mẹ em thì chắc là tin lời em nhỉ?"

Lục Chi Hằng ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng của cô. Đôi mắt cô giờ đang long lanh như hồ nước xuân, đôi môi đỏ au như được thoa son.

Cô thế này đúng là khiến người ta say đắm.

"Ừm." Anh gạt đầu, xoa mặt cô an ủi, "Đừng hoảng, dì tin lời em mà."

Thời Noãn nghe vậy thoáng yên tâm. Nếu như thật sự bị hiểu lầm rằng cô cưỡng hôn anh thì hình tượng con gái nhà lành sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

Ngay lúc này điện thoại báo có tin nhắn.

Thời Noãn xem tin nhắn, là của nhóm bạn trước đây gửi đến. Họ biết năm nay cô về nhà ăn tết nên nhao nhao hẹn gặp cô ở trong nhóm chat.

Trong nhóm đa số là con trai, ai cũng lớn hơn cô sáu, bảy tuổi. Thật ra, đây đều là bạn bè của Quý Hạo Xuyên, bởi vì lúc trước anh ấy hay dẫn cô đi chơi nên hai bên dần dần quen biết.

Lần này gặp nhau, chắc là Quý Hạo Xuyên cũng có mặt.

Nếu là người khác thì cô sẽ rất vui về giới thiệu với Lục Chi Hằng, nhưng vì chuyện trước đây nên chắc hẳn anh sẽ không thích đi gặp mặt Quý Hạo Xuyên.

Lục Chi Hằng thấy cô cứ chần chừ, hỏi: "Sao thế?"

Thời Noãn nói cho anh biết, "Bạn của em hẹn gặp mặt. Nhưng mà em nghĩ rồi, chắc không đi đâu ạ."

Lục Chi Hằng hỏi, "Sao lại không đi?"

Thời Noãn hiểu ý đáp, "Có thể anh Quý sẽ đến, nếu em đi thì anh sẽ không vui."

"Đi thôi." Anh nói.

"Dạ? Không cần đâu ạ...." Cô ngạc nhiên.

Lục Chi Hằng cười, "Có gì đâu, anh cũng muốn em dẫn anh ra mắt với bạn bè mà."

Anh đã nói như vậy thì Thời Noãn cũng không thể từ chối được nữa. Cô bật Wechat lên, nhóm chat lại báo có 99+ tin nhắn.

Cô nhún hoi một câu: [Em có thể đi cùng bạn trai không ạ?]

Cả nhóm tích cực phản hồi cho cô--

[Được chứ! Càng đông càng vui.]

[Hoan nghênh mang người nhà đến tham gia, ai có thì nhớ tự giác dẫn đi nha! Không thể nào mà mỗi lần đều là một đám cầu độc thân đi họp nhóm được!]

[Noãn Noãn nhớ dẫn theo, vừa khéo để chúng ta gặp được bạn trai em.]

Tin cuối cùng là của Quý Hạo Xuyên.

Nơi gặp mặt là một tiệm lẩu trước đây họ thường đến. Vốn dĩ ban đầu chỉ là tiệm nhỏ mười mấy mét vuông, sau này làm ăn phát đạt được ông chủ mở rộng mặt tiền, tu sửa thành tiệm lẩu hai tầng.

Lẩu hai là các phòng nhỏ được trang hoàng theo phong cách cổ, giá có cao hơn một chút. Thời Noãn nói số phòng cho phục vụ biết rồi cùng Lục Chi Hằng đi vào.

Nhóm bạn kia đã đến từ sớm, thấy hai người họ bước vào đều đứng dậy nhiệt tình chào đón, trò chuyện với cô.

"Noãn Noãn đúng là càng lớn càng đẹp, không hổ là đại minh tinh."

"Trước đây trong công ty anh có một nữ đồng nghiệp ngày nào cũng xem phim của em, một lát em nhớ ký tên cho anh đấy nhé!"

"Ồ! Đây là bạn trai em đó hả? Đẹp trai quá, hai người đứng cạnh nhau đúng là xứng đôi."

Thời Noãn giới thiệu từng người với Lục Chi Hằng.

Đến lượt Quý Hạo Xuyên, cô hơi ngừng lại rồi nói: "Đây là anh Quý, mới về nước không lâu, đã nhận được bằng tiến sĩ ngành y ở Mỹ. Anh ấy rất giỏi ạ."

Cô vừa dứt lời, hai người liền quan sát lẫn nhau, sau đó bắt tay rồi khách sáo hỏi thăm vài câu.

Ăn lẩu vào mùa đông là tuyệt nhất. Nước sôi bốc hơi lên, mọi người bắt đầu thả nguyên liệu vào nồi lẩu uyên ương, vừa nói chuyện phiếm vừa đợi, vô cùng náo nhiệt.

Đợi cho thịt trong nồi chín, mọi người người bắt đầu cầm đũa lên ăn.

Quý Hạo Xuyên quen tay gấp bỏ vào chén Thời Noãn một miếng thịt bò vừa chín tới.

Nhưng chưa kịp thả vào thì người ngồi bên cạnh đã gấp đồ ăn cho cô.

Lúc này anh mới chợt nhận ra rằng chuyện không như trước.

Thời Noãn chú ý đến đôi đũa đang khựng lại giữa chừng. Cô giờ chén lên nhằm hóa giải sự lúng túng này, dịu dàng nói: "Cảm ơn anh Quý."

Quý Hạo Xuyên lắc đầu, rút tay về, chắm miếng thịt vào sốt rồi ăn luôn.

Mấy anh em bên cạnh không biết chuyện, nghĩ là anh ấy sẵn sốc cho Thời Noãn theo thói quen bên trên chọc: "Hạo Xuyên này, bây giờ em ấy đã có bạn trai rồi, mấy chuyện như vậy phải để cho cậu ấy lo, mấy người anh trai như chúng ta đừng cho tranh công của cậu ấy."

Quý Hạo Xuyên cười nhạt, giọng không nghe ra được tâm sự, "Đúng là quen rồi nên tạm thời không đổi được, sau này sẽ không vậy nữa."

Có người hóng chuyện hỏi anh ấy, "Chẳng lẽ cậu ở bên Mỹ lâu như vậy mà cứ một thân một mình sao? Có hẹn hò với cô nàng nào không?"

Người khác nghe vậy cũng tham gia vào, "Nghe nói con gái Mỹ rất coi mở, có phải không vậy?"

"Tớ không rõ lắm. Mãi làm luận văn với phẫu thuật nên không có thời gian tìm hiểu những chuyện này." Anh ấy trả lời nhẹ nhàng.

Quý Hạo Xuyên không kìm được mà quan sát người đàn ông ngồi bên cạnh Thời Noãn.

Anh ta gấp đồ ăn cho cô, chuẩn bị khăn tay cho cô, lúc cô khát còn rót nước cho cô.

Anh ta đã làm rất tốt với vai trò là một người bạn trai. Nhưng mà Quý Hạo Xuyên tự thấy rằng mình cũng làm được những chuyện này.

Chỉ là không có cơ hội.

Lúc trước Quý Hạo Xuyên xấu xa mong rằng người đó sẽ không đối tốt với cô để mình còn có cơ hội.

Nhưng nghĩ lại thì thôi đi. Nếu anh ta không tốt với cô thì cô sẽ đau lòng, mà bản thân thì lại không mong sẽ thấy cô khổ sở.

Một giờ sau ai cũng com nước no nê, anh bạn khi nãy muốn xin chữ ký cho đồng nghiệp đem quyền sở nhỏ cho Thời Noãn ký lên, còn chụp ảnh chung.

Cả bảy tám người xếp hàng quanh cô chờ đến lượt.

Quý Hạo Xuyên cầm lấy gói thuốc đi qua Lục Chi Hằng, "Ra ngoài hút một điếu chứ?"

Lục Chi Hằng nhìn Thời Noãn đang bị bao vây bởi nhóm người, gạt đầu ra khỏi phòng bao.

Ở chỗ rẽ cầu thang có một khu vực để hút thuốc, cửa sổ không đóng kín nên cũng có chút gió lùa vào.

Hai người đứng cản gió lại, Quý Hạo Xuyên lấy thuốc lá đưa qua cho Lục Chi Hằng.

Lục Chi Hằng rút lấy một điếu, bật nắp bật lửa lên, dùng tay che lại rồi đưa đến chỗ Quý Hạo Xuyên.

Khói lượn vòng quanh, Lục Chi Hằng nhìn về phía anh ấy, "Tôi tưởng là bác sĩ mỗi ngày khuyên người ta đừng hút thuốc thì cũng không hút luôn chứ."

"Đôi lúc tâm trạng xấu cũng phải nhờ đến nó. Hút thuốc không xấu, chỉ cần đừng để cho bệnh nhân của mình bất gặp là được." Quý Hạo Xuyên bình tĩnh đáp trả.

Cả buổi chẳng ai nói gì thêm, chỉ có khói thuốc vờn quanh.

Quý Hạo Xuyên nhanh chóng hút hết một điếu, nói tiếp, "Lúc ấy, ở trên xe tôi có hỏi em ấy, nếu như tôi không đi nước ngoài, thổ lộ sớm hơn thì liệu bọn tôi có thành đôi hay không. Anh đoán xem em ấy đã nói thế nào?"

Lục Chi Hằng nghiêm mặt, quay sang nhìn anh ấy, "Cô ấy nói thế nào?"

"Em ấy nói rằng..." Quý Hạo Xuyên cười khó hiểu, "Lúc nhỏ em ấy đã thích một người, bây giờ cũng đang hẹn hò với người ta rồi."

"Tên đó đúng là may mắn." Anh ấy thờ dãi.

Lục Chi Hằng có lòng phụ họa, "Tôi cũng thấy người đó vô cùng may mắn."

Quý Hạo Xuyên nhắc nhở anh, "Noãn Noãn là cô gái tốt."

Lục Chi Hằng đáp: "Tôi vẫn biết rõ."

Quý Hạo Xuyên trầm mặc hồi lâu rồi ấn xuống điếu thuốc còn đang cháy yếu ớt, ném vào thùng rác.

"Nếu sau này anh làm chuyện có lỗi khiến em ấy đau lòng thì cho dù có ở đâu tôi cũng sẽ tìm đến để tấn anh một trận. Anh đừng xem thường những người học y, chúng tôi đã quen tay cầm dao giải phẫu rồi đấy."

"Tôi sẽ không để cho anh có cơ hội đó." Lục Chi Hằng dùng giọng chắc nịch.

"Tốt." Quý Hạo Xuyên cong môi, "Hi vọng anh nói giữ lời."

Mọi người trong phòng bao vẫn đợi chụp ảnh, kí tên, đến khi xong rồi mới phát hiện thiếu mất hai người.

Cả hội cùng nhau đi tìm, đến chỗ góc tường thì gặp được họ.

Thời Noãn đi qua, ngửi thấy mùi thuốc lá trên người Lục Chi Hằng thì nghiêm mặt, nói, "Chẳng phải hai tháng trước anh đã hứa với em sẽ không hút thuốc nữa sao, sao hôm nay lại hút vậy!"

Lục Chi Hằng không lạnh lùng như vừa nãy, trong mắt lúc này toàn là sự dịu dàng dành cho cô, "Anh chỉ hút có nửa điếu thôi mà."

Mọi người đều là bạn bè thân thiết, lúc trước thấy Thời Noãn là kiểu con gái dịu dàng mà bây giờ như vậy nên nổi hứng trêu chọc, "Không ngờ Noãn Noãn lại quản bạn trai nghiêm đến vậy."

Thời Noãn nghe thế xấu hổ: "Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe đâu."

Quý Hạo Xuyên giải vây giúp cô, "Em ấy nói không sai. Các cậu phải chú ý một chút, sau này hút ít thôi, hút nhiều quá thì phổi hư hết đấy. Để sau này tớ cho các cậu xem ảnh lá phổi của người hút thuốc."

"Chắc chắc." Đám bạn bè lại ồn ào lên, "Hạo Xuyên vẫn che chở cho cô em gái của mình như vậy."

Quý Hạo Xuyên lườm họ, "Em ấy gọi tớ đã gọi tớ một tiếng anh thì chẳng lẽ không che chở cho cô em gái này sao?"

"Haha, không biết là do quan hệ hai người từ nhỏ đã tốt hay là cậu ấy vô cùng quan tâm nữa!" Cả nhóm cười đùa rồi đến quầy tính tiền.

Tuy Lục Chi Hằng muốn mời khách nhưng lại bị Quý Hạo Xuyên ngăn lại, "Để tôi, hôm nay tôi muốn mời bạn bè bữa ăn cuối trước khi đi nước ngoài."

Đến bây giờ mọi người mới ngạc nhiên khi biết chuyện.

"Gi vậy? Mới về chưa bao lâu mà cậu đã đòi đi nữa rồi. Nước mình non sông tươi đẹp như vậy, bạn bè chúng tớ tốt như vậy mà cậu nỡ rời bỏ à!"

Quý Hạo Xuyên giải thích ngắn gọn, "Trước khi về nước thì thầy tớ có giới thiệu tớ cho một bệnh viện ở Singapore cho nên bây giờ đã có được một slot ở đó. Tớ suy nghĩ mấy đêm rồi mới quyết định đến đó làm việc."

"Mừng năm này tớ đi, đợi ổn định rồi sẽ báo lãnh cha mẹ sang đó. Ở đó không khí trong lành, cơ sở vật chất tốt, rất có lợi cho sức khỏe của mẹ tớ."

Mọi người bị lượng tin khủng bố này gây sốc, không biết nói gì cho phải trước cảnh chia tay.

Thời Noãn cũng không nghĩ anh ấy sẽ đưa ra quyết định này, mà lần đi nước ngoài này không chỉ để học tập như trước kia mà là định cư.

Bầu không khí trầm xuống. Quý Hạo Xuyên nhìn Thời Noãn, nở nụ cười, "Bây giờ giao thông phát triển như vậy, lễ tết tớ chỉ cần mua vé máy bay sẽ về nhanh thôi. Sau này các cậu có đến chơi thì tớ sẽ lo chuyện ăn ngủ."

Chuyện đã quyết thì có nói gì cũng không được nữa, chỉ có thể chúc anh ấy thuận buồm xuôi gió, phẫu thuật ca nào cũng thành công, tiền vô như nước.

Quý Hạo Xuyên vui vẻ nhận những lời chúc, vẫy tay tiễn họ ra xe rồi đi đến trước mặt Thời Noãn.

Anh ấy tuy cười nhưng trong mắt âm đạm thấy rõ, "Lần này đi không biết khi nào gặp lại. Trước khi đi, em có thể trao cho anh cái ôm như khi anh chuẩn bị đi học đại học được không?"

Tuy hỏi Thời Noãn nhưng anh ấy lại nhìn về phía Lục Chi Hằng.

Lục Chi Hằng thả lỏng tay Thời Noãn, quay mặt đi chỗ khác như đang lặng lẽ đồng ý.

Thời Noãn giơ tay ôm anh, nhẹ nhàng nói, "Chúc anh Quý thuận buồm xuôi gió, sau này nhất định phải thật hạnh phúc nhé."

Cái ôm này dài chưa đến ba giây. Quý Hạo Xuyên buông tay, cúi xuống nói với cô, "Em cũng phải thế nhé Noãn Noãn."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đường về, trong lòng Thời Noãn có chút phiền muộn.

Tuy Quý Hạo Xuyên nói rằng cô không hề có lỗi gì nhưng Thời Noãn vẫn cảm thấy áy náy.

Cho đến nay cô luôn nợ anh, dù cho có tặng quà cáp gì chẳng nữa thì cũng không thể báo đáp hết.

Cả hai đều im lặng suốt chặng đường. Ngoài trời tuyết từ từ rơi xuống, lúc đầu còn khá thưa thớt, sau dần trở nên dày đặc, khắp nơi đều được phủ một màu trắng thuần khiết.

Cho khi về đến nhà thì trên mặt đất đã có một lớp tuyết dày.

Lục Chi Hằng nắm tay Thời Noãn đến thang máy nhưng chưa đi vào, "Em lên nhà trước nhé, anh bận chút việc."

Đúng lúc này thang máy mở ra, Thời Noãn bước vào, vẫy tay chào anh, "Anh lái xe cẩn thận nhé, em về nhà đợi anh."

Lý Đan và Hà Chí Vĩ đang ngồi ở ghế sofa, một người xem TV, một người dệt áo, nghe thấy tiếng mở cửa, cả hai quay lại nhìn cô.

"Không phải con đi ăn với Lục Chi Hằng à? Sao thằng bé không về với con?" Lý Đan thắc mắc.

Thời Noãn cúi người đổi giày, "Anh ấy có việc bên ngoài cần giải quyết ạ."

Lý Đan sốt sắng, "Có phải hai đứa cãi nhau không? Sao mặt con không vui vậy?"

"Không có đâu ạ, con cũng đâu có buồn bực gì đâu." Thời Noãn cảm thấy ấm lòng, "Chắc là do bên ngoài lạnh quá ạ."

"Để con bị lạnh một lần cho biết. Trước khi đi mẹ đã chuẩn bị sẵn cho con áo lông và quần tất rồi, con cứ thích mặc đẹp cho bằng được. Nhiệt độ ngoài trời là âm ba độ thì sao mà không lạnh được."

Lý Đan quở trách xong chợt nhớ đến chuyện lúc sáng, lập tức kéo cô vào phòng, còn cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Bà cứ tỏ ra thần bí như vậy chẳng khác gì điệp viên đang ẩn mình.

Thời Noãn nhìn bà, "Có chuyện gì vậy mẹ?"

Lý Đan ngồi trên giường kéo lấy tay Thời Noãn, "Noãn Noãn, mẹ hỏi con một chuyện, con phải nói thật đấy."

Thời Noãn bị vẻ mặt nghiêm túc đó hù dọa, cũng ngồi ngay ngắn lại, gật đầu, "Dạ, mẹ cứ hỏi đi."

Lý Đan nhìn cô chằm chằm, "Con và Chi Hằng hẹn hò đến nay đã được một năm rồi, nó có làm gì con chưa? Có tiến thêm một bước nào chưa?"

"?!"" Thời Noãn không nghĩ là mẹ cô sẽ hỏi chuyện này, đột nhiên không biết trả lời thế nào.

"Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì vậy?" Mặt cô đỏ bừng lên.

Bà giảng giải: "Con cũng đã hai mươi bốn rồi, lại có bạn trai, chuyện này có thể nói cho mẹ biết. Mẹ cũng là người từng trải, không có gì phải xấu hổ."

Thời Noãn nhớ đến những lời dặn dò của mẹ lúc cô học đại học.

Bà là người vô cùng bảo thủ, thường nhấn mạnh việc có bạn trai, không được ở chung, phát sinh quan hệ với người khác trước khi kết hôn.

Cho nên nếu bây giờ cô nói thật, nhất định sẽ bị mắng rất thảm!

Thời Noãn suy tư, quyết định giấu diếm chuyện này, đỏ mặt nói: "Mẹ, con còn nhớ kỹ lời mẹ dặn nên không có chuyện gì đâu mà."

"Thật sự không có à?" Lý Đan không yên lòng.

"Thật mà mẹ." Cô gật đầu thêm lần nữa.

Sau khi nói dối, Thời Noãn chột dạ, không dám nhìn thẳng mặt Lý Đan nên cũng không thấy được nỗi lo lắng ẩn trong mắt bà.

Lý Đan thấy suy luận lúc sáng không hề sai. Dáng người con gái bà đẹp như vậy, đàn ông bình thường hẹn hò với con bé hơn một năm, sao mà không động lòng được?

Nhưng mà chuyện này lại nằm trong tay con bé, ngay cả chuyện ôm hôn cũng là do nó chủ động ở trên, chắc chắn là phương diện kia của thằng nhóc đó không được ổn rồi.

"Được rồi, mẹ biết rồi." Lý Đan thở dài, lăm bắm nói rằng chẳng ai hoàn hảo cả rồi mở cửa đi ra ngoài.

Thời Noãn bị mẹ của mình làm cho bối rối, không hiểu mục đích của việc này là gì.

Nhưng nhớ đến lời của mẹ mình khi nãy, Thời Noãn lập tức chạy đến soi gương, xem xem có phải là mặt mình lộ rõ nét buồn bực hay không.

Nhất định là Lục Chi Hằng cũng nhìn ra được, bảo sao vừa rồi anh cũng trầm mặc.

Như vậy là không được!

Thời Noãn ổn định lại tinh thần, tập cười trước gương để một lát nữa có thể rạng rỡ chào đón anh trở về.

Khoảng nửa tiếng sau, Lục Chi Hằng gọi cho cô, "Noãn Noãn, em mặc đồ cho ấm, quàng khăn, đội mũ đầy đủ rồi xuống dưới nhà đi. Anh đang đợi em."

Thời Noãn không rõ anh muốn làm gì nhưng vẫn theo lời anh mà làm.

Trời mùa đông ngày ngắn đêm dài, mới sáu giờ mà mặt trời đã lặn. Cô đi ra khỏi toà nhà, trông thấy Lục Chi Hằng đang đứng đó, trên tay còn cầm theo một cái túi lớn.

Cô chạy đến, cười ngọt ngào với anh, "Anh đi mua gì vậy?"

Lục Chi Hằng sửa mấy sợi tóc rối lại cho cô, cười nói, "Pháo hoa(*) đó."

(*): Là loại pháo hoa que cầm tay này nè mọi người.

"Hử?" Thời Noãn ngạc nhiên, không nghĩ là anh vẫn còn trẻ con đến thế.

Nhà cô ở khá xa trung tâm thành phố nên được cho phép đốt pháo, chỉ cần không dùng loại lớn là được.

Có điều...Cô nhìn xung quanh, thấy chỉ có một đám nhóc dưới mười tuổi mới cầm pháo hoa chơi.

Thời Noãn nín áo anh, định nói rằng người lớn bọn họ chơi cùng một đám trẻ con như thế này có lẽ không lắm thì Lục Chi Hằng đã dùng bật lửa đốt hai cây pháo.

Anh cầm một cây, một cây còn lại đưa cho cô, "Của em nè."

Đã lâu rồi Thời Noãn không được đốt pháo, lúc này cô cầm cây pháo vẽ xung quanh, miệng ngâm nga một ca khúc---

"Nếu có trong tay chiếc gậy ma thuật, tớ có thể hô biến lớn nhỏ và trở nên xinh đẹp

Thêm cả truyện tranh, sô cô la và đồ chơi..."(*)

(*): Lời nhạc phim hoạt hình Doraemon bản tiếng Trung.

Lục Chi Hằng nhìn cô đầy cung chiêu. Dẫu cho ánh lửa kia có đang toả sáng lung linh, cũng không đẹp bằng mắt phượng mày ngài của cô.

Thời Noãn hớn hờ đốt hết một cây pháo hoa rồi đốt thêm hai cây nữa, "Anh lại đây hát chung với em đi."

Lục Chi Hằng bối rối, "Anh không biết bài này."

Thời Noãn kinh ngạc, "Không thể nào, bài này lúc nhỏ nghe rất thường xuyên mà, chẳng lẽ...đây là khoảng cách thế hệ trong truyền thuyết sao?"

Lục Chi Hằng lớn hơn Thời Noãn sáu tuổi: "..."

Khoảng cách thế hệ là gì? Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận giữa mình và bạn gái có một thứ gọi là khoảng cách thế hệ!

Lục Chi Hằng háng giọng, cố kéo lại tôn nghiêm cho mình, "Bình thường anh không thích ca hát nên không biết."

Thời Noãn "À" một tiếng, cười: "Vậy để em dạy anh nhé."

"...Được." Lục Chi Hằng gật đầu.

Cô dạy một câu, anh hát một câu. Sau đó Thời Noãn phát hiện ra được dù giọng anh vừa trầm vừa quuyến rũ nghe rất hay nhưng một khi cất tiếng hát thì chỉ khiến người khác chạy trốn tăm dậm mà thôi.

Dù là hát theo cô nhưng cũng không giúp được gì, thậm chí anh càng hát càng lệch tông.

Đợi cho anh hát xong cả bài thì cô đã không nhớ được giai điệu lúc đầu là gì.

"Hahaha." Cô cười tít mắt, "Chắc lúc trước, người ta nghe anh hát xong là muốn chết cười."

Bây giờ anh chỉ cần mở miệng là chỉ thấy buồn cười, không còn cảm giác lạnh lùng cao ngạo như trước.

"Không có trước đó." Lục Chi Hằng nghiêm túc nhìn cô, "Anh chỉ hát cho em nghe thôi."

Mặc dù anh hát không hay nhưng xét thấy cô là người đầu tiên được nghe, trong lòng Thời Noãn vẫn rất vui vẻ.

"Vậy sau này anh chỉ có thể hát cho mình em nghe thôi nhé."

"Được, chỉ hát cho mình em thôi."

Trong túi còn rất nhiều loại pháo hoa khác nhau, có loại vừa đốt sẽ tạo thành những đóa hoa lửa, loại thì tạo hình chú ong mật, ở lúc cuối sẽ có thêm vài chú ong nhỏ vây quanh.

Lục Chi Hằng và Thời Noãn chơi say sưa, mấy đứa nhỏ xung quanh chơi hết pháo của mình lại nhìn chăm chú sang chỗ họ.

Loại này được làm từ chất liệu an toàn, không bị bỏng nên Thời Noãn chia cho bọn trẻ, sau đó cùng Lục Chi Hằng ngồi xem chúng chơi.

"Cảm ơn chị đẹp ạ!" Bọn trẻ nhận được pháo thì rất vui, lập tức rượt đuổi nhau, cười đùa nghe vô cùng náo nhiệt

Thời Noãn dựa vào vai Lục Chi Hằng, cô đút tay vào túi áo khoác anh, mười ngón tay nhanh chóng đan chặt lấy.

Sự vô tư, lạc quan của trẻ con đã khiến cho sự buồn phiền trong lòng Thời Noãn dần tan biến.

Đột nhiên cô nghĩ, hình như anh không trẻ con đến mức muốn đốt pháo hoa mà chỉ là muốn làm cô vui mà thôi.

"Cảm ơn anh." Thời Noãn nhìn anh.

"Noãn Noãn." Trong mắt Lục Chi Hằng ánh tia cười, ôm lấy cô, "Em không cần phải nói với anh hai từ này đâu."

Lúc này đây ánh trăng mờ màng, bầu không khí vô cùng thích. Thời Noãn quan sát thấy đám nhóc đã chạy đi chỗ khác chơi, bốn phía đều im lặng nên muốn hôn anh một chút.

Nhưng mà khi môi cô vừa mới chạm vào anh thì bé gái từ đằng xa đã hô lớn, "Mấy cậu nhìn kia, chị đẹp muốn hôn anh trai kia!"

Thế là một đám loi chơi oà lên, ồn ào vây quanh, mờ to mắt nhìn hai người.

Thời Noãn: "..."

Con nít bây giờ tinh mắt thật, cũng biết được nhiều chuyện ghê!

"Mấy đứa đốt pháo xong thì nhớ về sớm nhé." Thời Noãn dặn dò một câu rồi lập tức kéo tay Lục Chi Hằng chạy trốn chết. Nhục mặt quá đi!

Hai người về đến nhà thì bắt gặp Lý Đan đang nấu canh trong bếp.

Thời Noãn bước vào, hỏi, "Mẹ, mẹ đang làm bữa khuya sao ạ? Đúng lúc con đang đói bụng."

Lý Đan hé nắp nồi, bỏ thêm gia vị vào rồi cầm thìa khuấy thêm vài lần, "Không phải làm cho con đâu, có đói thì đi ăn miến bánh đi nhé."

Thời Noãn không hiểu, "Không phải mẹ đang nấu canh sao, con không uống được sao ạ?"

"Cái này làm riêng cho Chi Hằng." Lý Đan múc thêm một chén, muốn nói rồi lại thôi, "Chủ yếu là để bồi bổ thân thể cho nó, con uống không hay lắm đâu."

Lý Đan đã tỉnh rồi, trông thẳng bé rất có tinh thần nên về mặt đó thì có lẽ không phải thật sự có vấn đề mà có khả năng chỉ là do bận rộn quá nên dẫn đến mệt mỏi.

Con gái bà cũng đã nói là thẳng bé có công ty, nhất định là suốt ngày cứ tăng ca gây mất sức nên mới ảnh hưởng đến chuyện kia.

Có câu uống thuốc bổ không bằng ăn đồ bổ. Trưa nay bà đã gọi hỏi người thân làm ở khoa nam phụ khoa, còn bắt người ta liệt kê ra cả trang thực đơn bồi bổ cho cơ thể.

Tối nay món đầu tiên là canh cật heo kỷ tử(*), sau này bà sẽ còn nấu tiếp theo thực đơn.

(*): Cật heo khi kết hợp với một số vị thuốc bắc như câu kỷ, hoài sơn sẽ có công hiệu bổ thận, ích tinh và tăng cường sinh lực:D

"Nhân lúc còn nóng, con mau bung ra cho Chi Hằng đi." Lý Đan giục cô.

"Dạ." Thời Noãn nhận lấy chén canh, cầm theo nửa túi bánh mì rồi đi vào phòng.

Cô đặt chén lên bàn, "Của anh nè, cái này mẹ em nấu riêng cho anh, nói là để cho anh bồi bổ cơ thể."

"Xem ra là mẹ em thích anh lắm, không có phần của em luôn." Cô vừa gặm bánh mì vừa than thở.

Lục Chi Hằng nhận lấy, đến khi nhìn rõ món trong chén thì nét mặt kì lạ, nhìn cô, "Em có biết cái này bổ gì không?"

Thời Noãn: "Bổ gì ạ?"

Lục Chi Hằng lặng yên vài giây, "Bổ thận, tráng dương."

"..." Lát bánh mì trong tay Thời Noãn rơi tự do xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Thời Noãn cầm nín chặt lát bánh lên rồi ném vào thùng rác.

Cô đang nghĩ xem mình đã làm gì khiến mẹ phải hiểu lầm.

Anh ấy có yếu chỗ nào đâu, lần nào cũng khiến cho cô xương cốt rã rời!

Mà cùng lúc đó Lục Chi Hằng cũng rơi vào trầm tư---

Hoá ra trước đây mình không thoả mãn được Noãn Noãn ư? Chẳng lẽ đây là lời nhắc khéo dành cho mình sao?

Vậy là...mấy lúc trước cô khóc lóc nói không thể chịu được nữa chỉ là giả thôi sao?

Chén canh này đúng là làm tổn thương lòng tự trọng của người ta.

Anh cau chặt mày, một lời khó nói hết, "Trước đây là lỗi của anh khi không để ý đến cảm nhận của em. Nếu như em có gì không hài lòng với anh thì cứ nói thẳng nhé, không cần phải bận lòng."

Thời Noãn lí nhí: "Em không có gì bất mãn với anh cả ạ."

"Em không cần phải ngại." Lục Chi Hằng nói rõ, "Giữa các cặp đôi thì yếu tố hài hoà trong chuyện đó rất quan trọng, em thấy anh ở trên giường..."

Đối với đàn ông mà nói thì nửa câu sau rất khó lòng mà nói ra miệng.

Có thể chê đàn ông nghèo, thiếu muối nhưng tuyệt đối không thể nói anh ta yếu, điều này đối với đàn ông là đã kích trí mạng.

Nhưng Lục Chi Hằng vẫn cắn răng nói ra, "Không thể thoả mãn được em đúng không?"

"Không có!" Thời Noãn không biết vì sao anh lại nghĩ như vậy, cô cũng hiểu được đàn ông rất để ý về chuyện này, "Mỗi lần anh đều, đều làm cho em chịu không được, thật đó."

Đem chuyện này nói thẳng ra như vậy khiến cho mặt cô nóng rần lên, cứ như thể đang bị phát sốt.

"Anh khiến cho em thoải mái sao?" Lục Chi Hằng nghiêm túc hỏi.

Thời Noãn cắn cắn môi, nhắm tịt mắt thừa nhận, "Thoải mái ạ."

"Lần nào cũng thế sao?" Anh tiếp tục truy hỏi, như thể đang nghiên cứu một hạng mục quan trọng.

"..." Thời Noãn muốn sụp đổ, chuyện không thể dừng ở đây sao?!

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô cũng "dạ" một tiếng thật khẽ.

"Em thích anh làm thế sao?"

"...Dạ thích, thích mà." Đầu cô ngày càng cúi thấp.

Thật lòng thì Thời Noãn rất thích kiểu tiếp xúc thân mật như vậy, hai người hợp nhau như thể hoà làm một.

Có một chuyện không ổn lắm đó là anh quá khoẻ mà cô thì lại dễ đuối sức, mỗi lần đều bị anh giày vò đến cực hạn.

Lục Chi Hằng nghe thấy vậy cũng vui trở lại, nhìn chén canh trên bàn, "Còn cái này là sao?"

"Chắc là mẹ em hiểu lầm gì rồi, em cũng không biết sao."

Thời Noãn suy nghĩ rồi lại giải bày, "Lúc chiều mẹ có hỏi em vài chuyện, hỏi em và anh có làm chuyện đó chưa. Em nói dối là chưa, không biết có phải vì chuyện này mà mẹ hiểu lầm không nữa."

"Hầy--" Lục Chi Hằng thờ phào nhẹ nhõm, cầm chén lên định uống thì lại bị Thời Noãn cản lại.

"Anh đừng uống, một lát nữa chúng ta lên đồ nó đi."

"Vậy sao được?" Lục Chi Hằng cong môi, "Cái này là tấm lòng của dì mà."

"Nhưng anh chẳng bị gì cả, uống vào có bị tác dụng phụ gì không ạ?" Thời Noãn lo lắng.

Lục Chi Hằng cười, "Nếu không xét đến tác dụng kia thì đây cũng chỉ là đồ ăn mà thôi, không có sao cả."

Nói rồi anh uống sạch canh trong chén.

Thời Noãn đã hoàn thành xong nhiệm vụ Lý Đan giao, cầm chén nhưng chưa muốn đi, "Em đi rửa mặt, anh nghỉ ngơi sớm một chút nhé."

Lục Chi Hằng níu tay cô, "Tối nay em có đến không?"

Thời Noãn ngần ra, sau đó mỉm cười, "Không phải tối qua anh còn nói nếu để mẹ biết chúng ta ngủ cùng thì sẽ không hay sao?"

Lục Chi Hằng bày vẻ nghiêm túc: "Sau đó anh mới thấy em nói đúng. Đến nửa đêm là phòng em rất lạnh, ngủ hai người mới ấm."

Ngưng! Đúng là người đàn ông khẩu phật tâm xà. Thời Noãn khiêu khích, "Vậy để em đi kiểm túi sưởi cho anh, ôm cái đó ngủ sẽ ấm lắm."

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Ôm túi sưởi không dễ chịu bằng ôm em."

Thời Noãn nhin không được mà cười nắc nẻ, "Vậy anh đừng khoá cửa nhé, đợi mẹ ngủ là em chuồn qua liền."

Câu này như thể hai người yêu nhau bí mật hẹn nhau ở rừng cây nhỏ vậy.

Thời Noãn vào phòng Hà San Thi tắm rửa.

Sau khi thoa kem dưỡng xong thì cũng đã là một tiếng sau, cô đoán là mẹ đã ngủ rồi, kết quả là ra khỏi phòng thì thấy Lý Đan vẫn còn ngồi xem TV!

Lý Đan thấy cô bước liền ngoài cổ lại, "Mười một giờ rồi con còn đi vòng vòng làm gì, sao không ngủ đi?"

Thời Noãn đành giả đồ là đang khát, đi lại bình lọc rót một cốc nước, "Mẹ xem gì thế? Sao mà thức khuya dữ vậy?"

Lý Đan vừa cắn hạt dưa vừa trả lời: "Mẹ đang xem tập cuối của phim, xem xong mới ngủ."

Thời Noãn hỏi, "Phim này khi nào mới hết vậy mẹ?"

Lý Đan nhìn đồng hồ treo tường, "Chắc là nửa tiếng nữa."

Thời Noãn đành về phòng nhắn tin báo cho Lục Chi Hằng---

[Mẹ em còn đang xem TV ở phòng khách, nửa tiếng sau em mới qua được. Nếu anh mệt thì cứ ngủ trước đi, gửi anh ngàn cái hôn nồng thắm~]

Anh nhanh chóng nhắn lại: [Anh chờ em qua.]

Hà San Thi tắt đèn đi ngủ, lúc này đột pháo hoa ở dưới nhà nên Thời Noãn có hơi mệt, ngáp mấy cái rồi mắt díp lại hết.

Tới khi tỉnh giấc thì đã hơn mười hai giờ. Cô nhanh chóng ngồi dậy, chuồn lẹ ra khỏi phòng.

Phòng anh cũng tối như mực, không nghe được động tĩnh gì.

Thời Noãn đoán là Lục Chi Hằng đã ngủ nên cũng không gọi anh dậy, cẩn thận xúc chân lên rồi nhẹ nhàng nằm xuống.

Vừa mới nằm xuống thì Lục Chi Hằng - người được cho là đã ngủ say lại quay sang ôm cô.

Thời Noãn giật nảy mình, suýt thì la lên, may mà đủ lý trí để kiềm lại.

"Em tưởng anh ngủ rồi."

"Có đâu, anh vẫn đang chờ em mà."

Thời Noãn nói xin lỗi, "Vừa này em muốn chớp mắt một chút, không ngờ lại ngủ hơn nửa tiếng, để anh phải chờ lâu."

"Không sao." Lục Chi Hằng thì thầm, "Vừa khéo em đã nghỉ ngơi tốt, bây giờ chúng ta có thể thử nghiệm một chút?"

"Thử nghiệm gì ạ?" Thời Noãn ngờ nghệch.

"Thử nghiệm xem chén canh của dì..." Lục Chi Hằng liếm mút vành tai cô, chất giọng trầm thấp vang lên, "Có thật sự hiệu quả không."

Anh hoàn toàn không giống như đang nói đùa. Thời Noãn sùng sốt, sốt sáng nói: "Anh điên rồi sao? Chúng ta đang ở nhà đó!"

Lục Chi Hằng vuốt ve lưng cô, nụ hôn dịu dàng mà nóng bỏng kéo từ vành tai đến đôi môi mềm mại của cô.

Dường như anh đã đoán được trước, đáp, "Đừng sợ, phòng em cách âm rất tốt. Chỉ cần em không rên quá lớn thì sẽ không sao."

Cái chuyện mãnh liệt này anh bảo cô phải kiềm chế sao đây?

Gương mặt Thời Noãn đỏ ửng như người say rượu, khăn trang đến độ mấy ngón chân đều co hết lại, run run nói, "Chuyện này quá nguy hiểm, nếu bị phát hiện là chúng ta sẽ chết thảm đấy!"

Lục Chi Hằng không nói một lời, chỉ hôn vào những nơi nhạy cảm nhất của cô.

Những ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh như đang đàn một bản nhạc, khiến cô dần động tình phải bật ra những tiếng rên khe khẽ.

Đợi đến khi người cô ướt đầm mồ hôi và muốn nữa thì anh lại dừng tay!

Thời Noãn đang phiêu bị ngừng đột ngột thì hoang mang mở mắt nhìn anh.

Cô hừ khẽ một tiếng như mèo con vừa dứt sữa, không biết rằng giọng mình lúc này quyến rũ chết người.

Lục Chi Hằng ôm cô, mắt lơ lên ý cười, "Anh nghĩ lại thấy em nói rất đúng, nếu bị phát hiện thì sẽ không tốt, nên thôi, chúng ta ngủ đi vậy."

Thời Noãn: "?!"

Đã thế này rồi bảo cô ngủ sao cô ngủ được.

Hai mắt cô ướt sũng, làm nũng với anh, "Lục Chi Hằng..."

"Em không muốn ngủ sao?" Anh biết rõ mà còn hỏi.

"Không đâu mà." Cô lí nhí.

Giọng Lục Chi Hằng khàn đi, cười trừ tức cô, "Nếu không ngủ thì chúng ta làm gì đây hả?"

Thời Noãn mấp máy môi, "Em muốn."

Nhưng vì sợ bị phát hiện nên cô nói thêm, "Chúng ta làm nhẹ nhàng thôi, không gây ồn ào là được mà."

"Được." Anh hứa với cô.

Trong đêm tối, tình cảm mãnh liệt như hoa nở rộ, rục rờ vô cùng.

Trong phòng tối đen không thấy gì. Cả hai người đều cố gắng kiềm chế, không dám gây ra tiếng động. Lỡ mà có ngâm vài tiếng thì tình huống lập tức trở nên nguy hiểm như giẫm phải vạch ranh giới.

Nóng bỏng nhưng phải dằn lòng, kích thích cộng thêm vui vẻ khiến mọi xúc cảm trên cơ thể được phóng đại tới cực hạn, biến đêm nay trở thành bữa tiệc thịnh soạn.

Một đêm không ngủ.

Lúc kết thúc cô mơ màng nhìn đồng hồ, thấy đã là bốn giờ sáng. Mặt trời nhanh chóng lộ dạng khiến Thời Noãn vừa say giấc nồng đã bị gọi dậy.

Sáng hôm sau Thời Noãn ngồi tại bàn ăn với cặp mắt gấu trúc, lưng eo nhức mỏi, ngáp liên tục.

Lý Đan mang bữa sáng lên, thấy vẻ mặt ngái ngủ của cô thì trách móc: "Tối hôm qua con lại lướt điện thoại tới khuya phải không? Cứ ý mình còn trẻ không quan tâm tới sức khoẻ đi rồi về già mới biết hậu quả nhé!"

"Lúc trước mẹ gửi mấy mẫu tin qua con có đọc không hả? Có biết bao nhiêu người trẻ tuổi chết vì thức khuya, bài học xương máu ngay trước mắt đó mà sao con còn dám thức tiếp vậy, lướt điện thoại vui tới vậy sao?"

Thời Noãn âm ức đáp: "Con sai rồi mẹ ơi, sau này con không thức khuya nữa đâu."

Nghe thấy lời hứa của cô, Lý Đan lại nói tiếp, "Biết sai là tốt, con phải học tập Chi Hằng đi kìa. Cậu ấy làm việc và nghỉ ngơi rất có giờ giấc, tối qua chưa tới mười một giờ là đã tắt đèn đi ngủ. Con có thấy sáng nay trông cậu ấy tươi tắn hơn con không!"

Lý Đan nhìn Lục Chi Hằng, nói thêm, "Chi Hằng, bình thường đi không ở bên nó, con nhớ nhắc nhở nó chút, đừng để con bé ngã bệnh nhé."

Lục Chi Hằng lập tức đáp: "Dạ, con biết rồi thưa dì."

"Mẹ, mẹ ngồi xuống ăn cơm luôn đi." Thời Noãn cười gượng, quay lại trừng mắt nhìn Lục Chi Hằng.

Cơm nước xong xuôi, Thời Noãn phụ mẹ rửa chén trong bếp.

Lý Đan hạ thấp giọng hỏi cô, "Tối qua Chi Hằng có uống chén canh mẹ đưa không? Thằng bé nhận xét thế nào?"

Thời Noãn trả lời: "Anh ấy có uống ạ, mùi vị thì...anh ấy bảo cũng ngon."

Lý Đan gật đầu, hài lòng mỉm cười, "Mẹ biết rồi. Chuyện ở đây cứ để mẹ làm, con ra chơi với Chi Hằng đi."

Thời Noãn quay đi, thấy có con ba ba ở trong chậu thì thuận miệng hỏi, "Trong nhà mình đâu có ai thích ăn ba ba đâu mẹ?"

"Mẹ hâm cho Chi Hằng." Lý Đan đeo găng tay vào, mở vòi nước rửa chén.

"Một chén cật heo sao mà đủ để bồi bổ cho cậu ấy, mẹ đã chuẩn bị sẵn thực đơn cho mười mấy ngày sau rồi. Nhân dịp này có cậu ấy ở nhà mình thì mẹ làm cho cậu ấy ăn."

Thời Noãn vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng không dám nói thật, chỉ có thể khéo léo khuyên can: "Mẹ không cần phải bồi bổ cho anh ấy đâu, mỗi ngày phải làm như vậy thì mẹ sẽ vất vả lắm đó! Đáng ra bây giờ mẹ phải đi ra quảng trường nhảy với mấy đi ở lầu dưới mới đúng."

Lý Đan thờ dãi, mặt buồn rầu: "Không phải là vì muốn tốt cho con sao. Nếu như không chăm sóc tốt cho thân thể nó thì sau này chỉ khổ cho con thôi."

"Mẹ, thật ra..." Trong lòng Thời Noãn rối bời, không biết nên tháo bỏ khúc mắc này như thế nào.

Lý Đan thấy cô đứng ngầy ra ở đây thì đẩy cô ra ngoài, "Trong đây nhỏ lắm, con đừng có đứng chắn đường như vậy. Noãn Noãn à, bây giờ con còn nhỏ, có một số chuyện con không biết cũng không sao, sau này chắc chắn con sẽ hiểu nỗi lòng của mẹ."

Thời Noãn bị giam ngoài cửa khóc không ra nước mắt.

Tối qua cô đã chịu không nổi rồi, còn bồi bổ cho anh nữa thì cô biết làm sao đây?!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau đêm đó, Thời Noãn ở lại bao nhiêu lâu thì Lục chi Hằng cũng uống hết bấy nhiêu chén canh được Lý Đan tỉ mỉ làm ra.

Canh cật heo, ba ba hầm, gà đen hầm, canh bồ câu(*)...Mỗi ngày một chén, không bị lặp lại món.

(*) Hic, tìm xong mấy món canh là tôi ngán luôn mọi người ạ:<

Canh cật heo

Ba ba hầm

Gà đen hầm

Canh bồ câu

Thời Noãn năm lần bảy lượt muốn giải thích rõ chuyện này cho Lý Đan hiểu, khéo léo biểu đạt rằng Lục Chi Hằng không cần phải uống những loại canh này nữa.

Nhưng lần nào cũng thất bại.

Cô nói, "Mẹ, Lục Chi Hằng rất khoẻ mạnh, mẹ không cần phải chuẩn bị những món này cho anh ấy đâu mà."

Lý Đan đáp lại với ý vị sâu xa: "Con còn nhỏ nên không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này. Mẹ là người từng trải, hiểu rõ được đạo lý không nên trông mặt mà bắt hình dong. Có người trông khoẻ như vâm, tràn đầy nhiệt huyết vậy chứ xét về mặt này thì yếu kém nhiều lắm."

Thời Noãn kiên trì nói, "Mẹ đừng nói mò vậy mà. Con biết là anh ấy không có bị gì đâu!"

Lý Đan lại nghĩ nhiều hơn thế, tưởng là con mình đang giữ mặt mũi cho bạn trai nên lại lấy thân phận là người từng trải ra để khuyên nhủ: "Chuyện này chỉ mắt nhìn tai nghe thôi thì không biết được, phải thử qua đao thật súng thật thì mới biết rõ được con à. Con phải biết là việc mẹ làm hôm nay tất cả đều là vì hạnh phúc sau này của con thôi."

Thời Noãn nghe mấy câu này xong không biết nên nói gì.

Không thể nói thẳng ra rằng bản thân đã trải qua nhiều lần được. Cũng không thể nói rằng thực ra Lục Chi Hằng rất khoẻ mạnh, cũng rất mạnh trong chuyện kia.

Thời Noãn nghĩ rồi thấy đề Lục Chi Hằng uống mấy chén canh này cũng không sao, dù sao cũng là đồ bổ, bình thường anh làm việc nhiều quá, bổ một chút cũng được.

Mặc dù chuyện lần này không ảnh hưởng nhiều đến hình tượng nhưng vẫn để lại ấn tượng với mẹ cô.

Thời Noãn cứ nghĩ rằng Lục Chi Hằng được bồi bổ trong mười ngày sẽ mập lên ít nhất hai ký rưỡi nhưng khi anh đứng trên cân thì cô thấy được cây kim không theo nhúc nhích một li!

Thời Noãn nhìn số ký trên cân, lầm bầm, "Bình thường em ăn nhiều một chút thôi là đã lên ký rồi, còn anh ngày nào cũng uống canh mà sao không mập lên một xiu nào là sao?"

Lục Chi Hằng trả lời, "Chắc là do ngày nào anh cũng vận động nhiều."

Thời Noãn chưa kịp nhận ra ẩn ý trong câu nói của anh, "Ngày nào chúng ta cũng ở cùng nhau, sao em không thấy anh vận động nhỉ?"

"Em không nhớ rõ sao?" Lục Chi Hằng bước xuống cân, cười cười, "Không phải đêm nào chúng ta cũng vận động với nhau đó sao?"

Thời Noãn: "..."

Kể từ khi hai người hành sự trong phòng cô thành công vào tối hôm đó thì anh không thêm kiếng nề gì nữa, còn làm thêm nhiều tư thế khác nhau.

Nếu như việc cùng anh ở trên giường được xem là vận động thì đúng là mấy ngày nay tiêu hao khá nhiều năng lượng.

Năm mới trôi qua trong chớp mắt. Sau khi ăn xong món chè trôi nước(*) vào Tết Nguyên Tiêu, Thời Noãn không đành lòng mà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về thành phố B cùng Lục Chi Hằng.

() Chè trôi nước của người Hoa có rất nhiều nhân, nhưng ngon nhất là nhân vừng đen, hạt sen nấu với táo tàu khô. (Nguồn: Wikipedia)*

Trước khi tiễn hai người, Lý Đan còn nhét tờ thực đơn vào tay Thời Noãn, dặn dò, "Về nhà có thời gian thì nhớ nấu canh cho Lục Chi Hằng nhé."

"Con biết rồi mà, mẹ cứ yên tâm." Thời Noãn không muốn giải thích gì nữa, chỉ gật đầu đồng ý.

Được rồi, bây giờ cô có thể chắc chắn rằng cái sự yếu của Lục Chi Hằng đã ăn sâu vào lòng mẹ cô.

Thời Noãn có chút áy náy, "Em xin lỗi vì đã để mẹ hiểu lầm ạ."

Lục Chi Hằng cười rộ lên, "Không sao cả, chỉ cần em biết rõ thực hư ra sao là được. Dù sao tối qua trên giường em cũng..."

"Ngưng! Không cho anh nói nữa!" Tai Thời Noãn đỏ bừng.

Không biết sao tối qua anh lại nảy ra cái ý tưởng mới, đang làm giữa chừng thì ngừng lại không cho cô hưởng thụ nữa. Nếu cô không chịu nài nỉ thì anh cứ đặt bên ngoài cọ xát từ từ, khiến cô vừa thẹn vừa khó chịu.

Cô nói một câu, anh đẩy một cái.

Vốn từ cô nghèo nhưng anh cũng kiên nhẫn chờ đợi, cúi người hôn khắp cơ thể cô rồi cuối cùng dừng lại ở giữa hai chân như muốn giày vò cô đến chết.

Cô không còn đường lui, đành phải thốt ra những lời khiến người nghe phải ngượng chín mặt.

Thời Noãn bây giờ nhớ lại vẫn thấy ngượng, không muốn đôi co với anh nữa nên đành nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lục Chi Hằng quay qua nhìn cô, khoé môi càng cong nhiều hơn.

Ái chà, chơi cùng Noãn Noãn của anh đúng là vui thật. Lúc ở trên giường thì muốn mạnh mẽ chiếm lấy cô, lúc ra ngoài thì chỉ muốn chọc cho cô đỏ mặt.

Anh thừa nhận việc làm này là quá đáng nhưng không sao đổi được, huống chi anh không muốn đổi.

Kì nghỉ đông nhẹ nhàng trôi qua, mọi người bắt đầu quay lại làm việc.

Bộ phim "Khoảng thời gian anh chưa biết đến" của đạo diễn Triệu bắt đầu quay. Thời Noãn là nữ chính nên phải đến trường quay sớm để nghiên cứu kịch bản cùng các nhân vật chính khác.

Phim trường ở tại thành phố A, cách thành phố B khá xa.

Trước khi đi, Thời Noãn lo Lục Chi Hằng sẽ bận rộn quên ăn quên nghỉ nên đã làm sủi cảo, bánh bao cùng một ít đồ ăn đông lạnh bỏ vào tủ lạnh rồi lại phải chạy đi đồ dành anh.

Cô cứ ngỡ là chỉ có cô mới có cảm giác buồn tui mỗi khi anh đi công tác nhưng hoá ra không phải thế.

Mặc dù Lục Chi Hằng không nói nhưng Thời Noãn vẫn cảm nhận được nỗi lòng không nở để cô đi của anh.

Cho nên, có khi anh còn thích cô nhiều hơn là cô thích anh. Phát hiện này khiến Thời Noãn rất vui nhưng cũng có chút tự trách mình.

Thế là mấy ngày nghỉ còn lại cô đều dành thời gian cho anh, dỗ anh vui.

Mấy phút trước khi vào quầy đăng ký, tại phòng nghỉ VIP ở sân bay.

Lục Chi Hằng dặn dò cô, "Buổi tối sau khi quay xong nhớ gọi video cho anh."

Thời Noãn gật đầu, "Dạ, em nhớ rồi."

Lục Chi Hằng nói thêm, "Lần quay phim này kéo dài ba tháng, nếu tiện đường anh sẽ ghé qua thăm em."

Thời Noãn tiếp tục gật đầu, "Dạ, em sẽ đợi anh."

Cuối cùng Lục Chi Hằng nói, "Ở trường quay phải biết chăm sóc mình cho tốt, nhớ ăn cơm nhiều vào, đừng có muốn giảm cân nữa, bây giờ em đã quá gầy rồi."

Thời Noãn hứa với anh, "Dạ, em biết rồi mà. Anh ở nhà cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt. Nếu không có thời gian nấu cơm thì ăn những món em để sẵn trong tủ lạnh, đợi em về sẽ nấu nhiều đồ ngon cho anh."

Thời Noãn nói xong lập tức hôn lên mặt anh rồi mới mang kính râm, đeo khẩu trang vào, cùng Thiến Thiến đẩy hành lí đi đến cổng kiểm tra.

Lên máy bay, mọi người được nhắc nhở thắt chặt dây an toàn

Thiến Thiến nhớ đến màn tạm biệt khi nãy, tò mò, "Chị Noãn Noãn, bình thường chị ở chung với Lục tổng cũng như vậy sao?"

Dựa theo kinh nghiệm mấy năm nay của cô ấy trong ngành giải trí thì bình thường nữ minh tinh khi quay xa sẽ lo lắng người yêu ngoại tình hoặc chơi bời ở ngoài, họ lo đến nỗi mỗi ngày đều kiểm soát để gọi điện thoại kiểm tra.

Sao tới lượt cô nghệ sĩ nhà mình thì lại ngược với người ta thế này!

Thời Noãn gỡ khẩu trang, "Đúng vậy, sao thế em?"

Thiến Thiến nói ra suy nghĩ của mình, "Em thấy hình như Lục tổng...dính người lắm phải không ạ?"

Thời Noãn được hỏi nhiều nên đã quen, "Đúng vậy, anh ấy là người như vậy đó, nên chị phải thường xuyên dỗ dành anh ấy."

Thiến Thiến: "???"

Cái từ "dỗ" này hình như không hợp với hình ảnh đàn ông lạnh lùng ít cười của Lục tổng thì phải?

Thật ra cho đến bây giờ, Thiến Thiến vẫn thấy Thời Noãn và Lục Chi Hằng không xứng đôi, bởi hai người mang đến hai cảm giác vô cùng đối lập.

Một người thì ấm áp như lò sưởi, vừa nhiệt tình lại coi mờ, lúc cười trông rất thích mắt. Một người thì như núi băng, chuyện gì cũng trung ra một vẻ mặt, như không thèm để ý đến ai.

Nhưng chính vì sự khác biệt đó đã làm nổi bật tình cảm của hai người, còn chói lóa hơn cả những cặp vợ chồng nổi tiếng yêu thương nhau ngoài kia.

Đúng là chuyện không tưởng được. Dù cho Thiến Thiến có nghĩ thế nào thì vẫn không tin được.

Chỉ cần Lục Chi Hằng hờ hững liếc mắt qua là cô ấy đã sợ đến run người, chị Noãn Noãn không sợ cái vẻ mặt muốn giết người kia sao?

Thiên Thiên thấy Thời Noãn đúng là quá dũng cảm, bèn dành tặng cho cô một ánh mắt nể phục.

Thoáng cái Thời Noãn đã quay phim được hơn bốn mươi ngày.

Trong lúc cô đi vắng, Cố Hoài cũng thành công dụ dỗ Lục Chi Hằng đi uống rượu và đánh bida.

Ba người đánh xong hai ván bèn ngồi xuống uống rượu, nghỉ ngơi.

Lục Chi Hằng lướt điện thoại, bỗng hỏi một câu, "Cảm giác CP là gì?"

"Cậu đúng là tôi cô thật, đến mấy cái này cũng không biết nữa!"

Cố Hoài cười nhạo một lúc rồi mới bổ sung kiến thức cho anh, "CP là viết tắt cho từ couple, nói cách khác là trông hai người đó rất giống người yêu của nhau, rất xứng đôi. Sao tự nhiên cậu lại hỏi cái này?"

Cố Hoài ló đầu qua nhìn điện thoại Lục Chi Hằng, thấy được một đoạn phim ngắn tuyên truyền cho bộ phim "Khoảng thời gian anh chưa biết đến".

Top bình luận bên dưới nói rằng: "Chẳng lẽ chỉ có mình tôi là thấy giữa Thời Noãn và Giang Thừa nồng nặc mùi CP à? Hai người đều có giá trị nhan sắc cao, kỹ thuật diễn không tệ, đóng vai học sinh cấp ba cũng khá hợp!"

Bên dưới đây rầy những bình luận hùa theo.

Sau khi Lục Chi Hằng đọc xong thì xì mặt xuống, không vui vẻ mấy.

Anh thấy ánh mắt của mấy người cư dân mạng này đúng là kém thật. Noãn Noãn của anh với cái tên kia hợp chỗ nào chứ?

"Chao ôi, cậu đừng để ý." Hoắc Minh lắc ly rượu, khuyên anh, "Mấy người này rảnh rồi sinh nông nổi mà thôi, đợi đến khi hai người các cậu công khai thì mấy lời này sẽ giảm đi thôi."

Bởi vì cô em gái cũng tham gia ngành giải trí nên Hoắc Minh cũng hiểu được đôi chút, "Bây giờ em ấy còn trẻ, lại đang đóng phim thần tượng. Nếu như có bạn trai thì tài nguyên sẽ bị hạn chế. Có điều..."

Anh ta đổi đề tài, "Nếu cậu muốn công khai thì cũng có cách thôi."

Lục Chi Hằng đảo mắt, "Cách gì?"

Hoắc Minh bày mưu, "Cậu có thể đi đến phim trường của em ấy. Ở đó nhiều người như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị chụp hình đưa lên hot search, tới khi đó cậu cứ đưa ra một lời giải thích là chẳng phải sẽ ổn thỏa sao?"

"Nhưng mà chuyện này phải cùng nhau quyết định, nếu cậu cứ làm mà không hỏi ý em ấy thì sẽ hơi quá đáng."

"Đúng là quá đáng thật." Lục Chi Hằng đồng tình, uống hết rượu trong ly. Anh cảm thấy chuyện này có thể thử một lần.

Ying: Xin chào mọi người, mình đã quay lại sau khi hoàn thành xong kỳ thi, bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ cố gắng đẩy nhanh tiến độ để hoàn thành bộ truyện mà mình đã lết khá lâu, hehe. Rất xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu và mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ mình nhé. Gửi mọi người ngàn chiếc hôn nồng cháy ("3")

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tối nay Thời Noãn sẽ quay một cảnh quan trọng. Là cảnh nam nữ chính cãi nhau trong mưa rồi làm hoà, sau đó chuyển đến cảnh ôm hôn.

Vì vừa mới vào xuân nên thời tiết còn se lạnh, nhiệt độ vào buổi tối giảm còn âm ba độ mà Thời Noãn và Giang Thừa thì đã phải đứng trong mưa nhân tạo hơn nửa tiếng.

Đến khi đạo diễn hô cut thì cô đã lạnh run người, tay chân đều tê liệt.

Về khách sạn ngâm bồn hơn ba mươi phút Thời Noãn mới có cảm giác được sống lại.

Cô quần khăn tắm, ôm túi sưởi chui vào chăn xem điện thoại, thấy đã mười một giờ.

Bình thường vào giờ này nếu không phải là cô thì cũng là anh chủ động gọi video cho cô.

Vậy mà hôm nay lại chẳng nhận được tin nhắn nào, chẳng lẽ anh còn phải giải quyết chuyện công ty?

Thời Noãn nhắn tin hỏi han anh: [Hôm nay anh bận lắm ạ?]

Trước kia anh trả lời ngay sau mấy giây, hôm nay phải chờ đến vài phút: [Ừ, hôm nay có hơi nhiều chuyện cần xử lý.]

Anh đã nói vậy thì Thời Noãn không làm phiền nữa, định nói thêm vài câu nữa sẽ kết thúc cuộc trò chuyện.

Cô nhớ đến bài viết lúc sáng thấy được trên Weibo, lập tức nhắn cho anh: [Anh thấy sao bốn cánh bao giờ chưa ạ?]

Anh đáp: [Anh chưa thấy.]

Thời Noãn nhoen miệng cười, gõ chữ: [Vây để em hô biến cho anh thấy một lần! Lục Chi Hằng, em nhớ anh lắm~]

Hôm nay cô mới biết được trong Wechat, chỉ cần nhấn cho đối phương "Tôi nhớ bạn" thì sẽ xuất hiện những ngôi sao bốn cánh sáng lấp lánh. (*)

(*) Sao bốn cánh là thuật ngữ của dân mạng bên Trung chỉ về một giao diện của Wechat.

Thời Noãn gửi xong liền hỏi: [Anh có thấy ngôi sao nhỏ không ạ?]

Lục Chi Hằng lại đáp: [Anh không thấy được.]

"Hử?" Thời Noãn khó hiểu, rõ ràng bên cô thấy được mà, sao anh lại không thấy? Chẳng lẽ điện thoại bị lỗi sao?

Cô lại gửi cho anh: [Em nhớ anh lắm, nhớ anh, rất nhớ anh~]

Sau đó không thèm đợi mà hỏi anh liền: [Lần này anh có thấy chưa ạ?]

Lần này Lục Chi Hằng không nhắn tin mà gọi điện thoại.

Anh khẽ cười, "Noãn Noãn, mấy lời này phải nói trực tiếp mới được."

Thời Noãn ngẩn ngơ, nghi ngờ nói, "Nhưng anh không ở đây, sao em nói được ạ?"

Lục Chi Hằng cười lên, "Em không mở cửa thì sao biết là anh không ở đây."

Thời Noãn ngạc nhiên, vén chăn chạy ra cửa, đúng là gặp được anh thật!

"Anh anh anh...Anh đến khi nào vậy?" Cô phấn khích đến độ nói lắp.

"Anh bay tới sáng nay, chỉ mất có nửa tiếng thôi." Lục Chi Hằng ôm chặt lấy cô nhóc nhà mình. Cô vẫn gầy như vậy, ôm vào trong ngực chỉ thấy nhẹ tênh.

Thời Noãn vòng tay ôm cổ anh, hai chân quắp lấy hông anh, "Sao anh không báo trước cho em một tiếng?"

Lời nói có chút hờn dỗi nhưng vẫn nghe thấy sự vui mừng ẩn trong đó.

Lục Chi Hằng cúi nhìn cô gái trong lòng, anh thấy cô không trang điểm đẹp hơn.

Bỏ đi những lớp mỹ phẩm hào nhoáng kia trông cô trẻ hơn so với tuổi. Làn da thì trắng như sữa bò, mềm mại vô cùng càng khiến cô có vẻ căng tràn sức sống.

Chuyện này cũng tiện hơn cho anh, không cần lo việc tẩy trang, cứ muốn ngắt véo thế nào thì tùy.

Nghĩ thế anh liền đưa tay lên nhéo má cô, "Vì anh rất muốn thấy được vẻ mặt ngạc nhiên của em."

Thật ra thì ngoài việc gặp cô còn có chuyện khác nữa nhưng vì mục đích xấu nên Lục Chi Hằng không muốn nói cho cô biết.

Thời Noãn nhớ lại lúc này, hỏi, "Anh không thấy ngôi sao bốn cánh thật hả? Điện thoại em thấy được mà."

Lục Chi Hằng cười, "Anh đã nói rồi, mấy lời đó phải nói trực tiếp mới hay. Em nói lại xem nào."

Thời Noãn quăng bỏ liêm sĩ, đôi mắt cong lại, "Em nhớ anh lắm, rất rất rất nhớ."

"Lúc này anh cũng có thấy ngôi sao, nhưng anh vẫn thích sao trong mắt Noãn Noãn." Ý cười treo trên khoé môi Lục Chi Hằng.

"Dạ?" Thời Noãn nhìn anh chằm chằm

Lục Chi Hằng hôn nhẹ lên khoé mắt cô, "Em không biết rằng khi em cười, trong mắt sẽ có hằng hà sa số những ngôi sao, đối với anh đó là những vì sao đẹp nhất."

Sao mà cái người này dẻo miệng thế không biết? Trong lòng Thời Noãn như đổ phải hũ mật, chủ động trao anh cái hôn, "Em thưởng cho anh này."

Hai người xa nhau đã hơn một tháng, lúc này đây tiểu biệt thắng tân hôn, triền miên quấn quít, tham lam hút hết mật ngọt của đối phương như người lữ hành đã khát khô bấy lâu nay.

Nhưng vì sáng mai cô còn quay phim nên không thể làm tới cùng được. Hai người cứ hôn cho đến khi lửa gần bén, đến khi gần mất khống chế mới kiềm hãm lại, thò ra từng tiếng nặng nề.

Có anh ở bên là Thời Noãn không thèm túi sườn nữa, chỉ cần rúc vào lòng Lục Chi Hằng là tự động thấy thoải mái.

Cô cảm thấy an toàn khi ngửi được mùi hương dễ chịu trên người anh, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Sáng hôm sau, Thời Noãn dậy trễ hơn mọi ngày hai mươi phút.

Vốn cô rất thích ngủ nướng, cộng thêm được Lục Chi Hằng rồi dùng cái giọng quỵên rũ đó thì không ngừng bên tai cô rằng: "Còn sớm lắm, không phải vội, em cứ ngủ tiếp đi."

Cô cứ tưởng thật nên nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Cho đến khi báo thức vang lên lần thứ ba Thời Noãn mới biết được là đã trễ, vội vàng thay quần áo sau đó gọi cho phục vụ mang đồ ăn sáng lên.

Lúc Thiển Thiển chạy đến thì bất gặp Thời Noãn ngồi ở ghế, tay cầm lược tay cầm dây cột tóc, được một người đàn ông đút bánh bao cho.

Trời ơi! Mới có một đêm không gặp mà trong phòng đã có thêm một người đàn ông rồi! Chị Noãn Noãn đang quen thêm ai đó hả? Nếu để Lục tổng biết thì liệu chị ấy có bị phong sát không?

Chờ đến khi Thiển Thiển hết sợ, nhìn kỹ lại mới thờ phào nhẹ nhõm --- hoá ra là Lục tổng đến!

Thời Noãn thấy Thiển Thiển đã đến, vội nuốt bánh bao trong miệng xuống, "Em chờ một chút, chị xong liền đây."

Nói rồi cô quay lại cầu nhau với anh, "Lỗi tại anh hết, lừa em là trời còn sớm làm em trở tay không kịp."

"Đứng đứng, tại anh hết, tại anh muốn em được nghỉ ngơi nhiều thôi mà." Lục Chi Hằng nhận lỗi, đút thêm cho cô một cái bánh bao, trong mắt chất chứa biết bao sự cung chiều.

Mới sáng sớm thôi nhưng Thiển Thiển đã bị cầu lương quật vào mặt.

Than ôi, biết đến bao giờ cô mới có được một anh bạn trai dịu dàng đến vậy?

Tâm động không bằng hành động, sẽ có cơ hội dành cho những người luôn sẵn sàng! Thiển Thiển khắc ghi hai câu này, lập tức đăng lên Weibo "Đăng mấy lời yêu đương cho mấy người thổ lộ với nam thần trong một tháng".

Thời Noãn nhanh tay nhanh chân chuẩn bị, lúc khoác áo ra cửa thì thấy có vẻ như Lục Chi Hằng muốn đến phim trường cùng cô.

"Cả ngày hôm nay em đều quay ngoại cảnh, nếu anh đến em sẽ không có thời gian cho anh được đâu ạ. Với cả dạo này lạnh lắm, anh ở khách sạn chờ em về nhé."

"Không sao, anh muốn xem em quay phim." Lục Chi Hằng tỏ vẻ kiên quyết.

"Lâu rồi không gặp, anh muốn ngắm em nhiều hơn." Anh nói thêm một câu.

"... Vâng ạ." Thời Noãn do dự trong chốc lát nhưng vẫn đồng ý.

Cô dẫn anh đến phim trường, giới thiệu với đạo diễn Triệu một chút.

Nhưng sau khi gặp rồi Thời Noãn mới biết mình đã đánh giá thấp độ nổi tiếng của Lục Chi Hằng. Đầu là đạo diễn, khi gặp nhà đầu tư nhiều tiền thì chẳng khác nào mèo vờ được cá.

Kinh tế đầu năm nay bị trì trệ, ông chủ mỏ than trước kia rút tiền đầu tư bị phá sản thế nên có được một người nhiều tiền lại đồng ý bỏ vốn đầu tư còn khó hơn lên trời.

Đạo diễn Triệu vừa thấy anh, không cần Thời Noãn lên tiếng đã chạy đến bắt tay, niềm nở, "Sao Lục tổng lại ghé thăm đoàn phim của chúng tôi thế? Nếu như ngài nói trước một tiếng, chúng tôi sẽ chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn cho ngài đây."

Lục Chi Hằng bắt tay, quan sát người đứng bên cạnh, "Tôi đến thăm bạn gái, không làm phiền đến mọi người chứ?"

Chỉ một câu đã nói rõ mối quan hệ với Thời Noãn.

Đạo diễn Triệu trở mặt một lúc rồi lại cười, "Không sao. Lục tổng đến đây, chúng tôi mừng còn không kịp!"

Ông ấy phát loa, "Tiểu Vương, mau mang ghế dựa đến đây."

Để Lục Chi Hằng ngồi xuống, đạo diễn Triệu kéo Thời Noãn đến nơi vắng người, hỏi chuyện: "Noãn Noãn, em hẹn hò với Lục tổng từ khi nào thế?"

"Bọn em hẹn hò một năm trước rồi ạ." Thời Noãn thành thật đáp.

Thấy vẻ mặt không tin của ông ấy, cô hỏi, "Có chuyện gì sao đạo diễn?"

"Không, không có gì." Ông ấy khua tay, "Cảnh thứ nhất sắp bắt đầu rồi, em đi diễn tập trước với Giang Thừa đi."

Đạo diễn Triệu thấy cô nữ chính này đúng là thâm tàng bất lộ.

Ở cái ngành giải trí không ổn định này, có nữ minh tinh nào có chỗ dựa lớn như vậy lại không đi khoe khoang

Vậy mà cô, có mà như không, không bao giờ dựa vào đó mà giành lấy cho mình vai diễn tốt.

Mấy ngày nay Lục Chi Hằng đều ở phim trường. Trời chưa sáng đã thấy mặt, tối khi xong hết công việc mới về.

Đạo diễn Triệu thấy thật kì quái khi anh cứ đến phim trường như vậy, chịu bị hành xác giống bọn họ. Có mấy lần ông ấy nói anh cứ đợi trong phòng nghỉ của Thòi Noãn nhưng vẫn bị từ chối không thương tiếc.

Lục Chi Hằng cũng thấy lạ, nghe nói ở đây thường có phóng viên đến, ấy vậy mà ba ngày liền chẳng thấy ma nào!

Nhưng ông trời không phụ lòng người. Buổi quay thứ tư khi đang quay tại trường học, có vài phóng viên mang giải trí đến.

Các phóng viên phỏng vấn xong nhân vật chính và đạo diễn, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Lục Chi Hằng canh me được cơ hội hiếm có này, mang bình nước nước trên bàn đến chỗ Thòi Noãn.

Trợ lý Lý Huy đang báo cáo công việc đang dở: "??"

Chuyện gì đây, tổng giám đốc cứ im hơi lặng tiếng mà lên con à!

Lục Chi Hằng đi đến trước mặt Thòi Noãn, mở nắp bình, rót nước ra, "Cho em này, nước không nóng lắm, em uống nhanh đi."

Giọng anh có hơi lớn khiến phần nửa phóng viên quay lại. Tất cả đều nhìn về phía họ, thậm chí có vài người lên dùng máy ảnh chụp lại.

Thòi Noãn xấu hổ, nhắc nhở anh, "Họ chưa đi xa lắm đâu anh."

Lục Chi Hằng thấy phóng viên chụp ảnh, giả vờ xin lỗi, "Ngại quá, lúc này mãi lo nghe trợ lý báo cáo công việc nên anh không chú ý đến bên này."

"Trời lạnh lắm, em uống thêm đi." Anh lại rót nước đưa cho cô.

Lần này anh còn cố tình làm chậm lại để mấy người kia chụp rõ hơn.

Đội nhóm phóng viên đi khuất rồi Lục Chi Hằng mới quay lại chỗ ngồi, phân phó: "Được rồi, cậu nói tiếp đi."

Lý Huy hoang mang không rõ tổng giám đốc đang làm gì.

Trong lúc đó, số lần Lục Chi Hằng nhìn điện thoại cũng nhiều hơn, không có việc gì cũng mở Weibo ra xem hot search có gì không.

Nhưng nhiều ngày sau cũng không có được kết quả mong muốn.

Lục Chi Hằng vô cùng bức bối. Buổi tối lúc Lý Huy mang văn kiện cần ký tên đến, anh mới thuận miệng hỏi: "Cái hôm có phóng viên tới, cậu thấy tôi đưa nước cho người ta mà nhỉ?"

Lý Huy không hiểu nhưng vẫn gật đầu, "Thấy rõ ạ."

Lục Chi Hằng thắc mắc, "Nếu thấy thì sao họ không đăng tin gì cả? Không giật tít 'Người đàn ông bí ẩn thân mật cùng nữ chính tại đoàn phim' à? Không phải mấy người này thích soi mói chuyện yêu đương của ngôi sao nhất hả?"

Lý Huy tưởng rằng anh lo chuyện tình cảm bị lộ ra nên giải thích, "Anh đừng lo nữa Lục tổng, mấy người kia chắc chắn sẽ không đăng chuyện đó lên đâu."

Lục Chi Hằng nhăn mày, "Ý cậu là sao?"

Lý Huy đáp: "Anh quên rồi à? Năm trước lúc anh tham gia lễ từ thiện có nói với Trương Lộ vài câu, bị mấy tay nhà báo chụp được rồi đăng tin nhảm nói là cô ấy là bạn gái anh, có bằng chứng đầy đủ nên khá nhiều dân mạng tin vào đó."

"Lúc đó sau khi biết chuyện anh đã lập tức cho bộ phận pháp lý của công ty đi kiện, buộc họ phải bồi thường mấy chục vạn. Sau lần đó, mấy tên chó săn đó không ai dám tung tin đồn thất thiệt về anh nữa."

Cuối cùng Lý Huy nói như đinh đóng cột, "Anh cứ yên tâm đi ạ. Chuyện yêu đương của anh và Thòi tiểu thư chắc chắn 120% là sẽ không bị lộ đâu."

"..."

Lông mày Lục Chi Hằng xoắn tít lại, xem ra phải nghĩ cách khác rồi.

Ying Hi, sau một thời gian mình off ôn thi thì đến giờ mình mới biết truyện mình bị bê đi khắp nơi, xuất hiện trên những trang web như TRUYENFULL, SSTRUYEN, THICHDOCTRUYEN,... Mong các bạn nhớ rằng đây là những trang chuyên ăn cắp công sức của các editor, các dịch giả, mong các bạn sẽ đọc truyện ở những trang chính chủ. Dẫu nhà mình mới và nhỏ nhưng dẫu gì từng chương từng chữ từng tư liệu cũng là công sức mình bỏ ra, mong các bạn tôn trọng công sức của mình nói riêng và các bạn editor, translator nói chung.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Thời Noãn tắm rửa xong, thoa lên tóc vài giọt tinh dầu rồi lấy khăn bọc lại.

Bước ra khỏi phòng tắm, cô trông thấy Lục Chi Hằng đang cau mày ngồi ở ghế, như đang suy tư chuyện gì.

Thời Noãn mang dép lê đi lại gần anh, quan tâm hỏi han, "Sao anh lại mặt ủ mày ê thế này, có phải công ty xảy ra chuyện gì không ạ?"

Trước khi đi tắm, cô thấy anh gọi Lý Huy đến.

"Không phải chuyện công ty đâu, em đừng lo." Lục Chi Hằng nắm tay cô, "Lại đây, anh sấy tóc cho em."

Thời Noãn ngoan ngoãn cùng anh vào phòng ngủ.

Lục Chi Hằng sợ cô bị cảm lạnh nên lấy chăn đắp cho cô trước rồi mới cầm máy lên sấy tóc cho cô.

Máy sấy ấm áp cùng với sự dịu dàng khiến cho Thời Noãn nằm trên đùi anh từ từ nhắm mắt lại, thiu thiu ngủ.

Tất máy sấy rồi, tiếng ồn không còn nữa, cô chuẩn bị ngồi dậy thì nghe anh hỏi: "Em không muốn công khai chuyện của chúng ta sao?"

Thời Noãn ngây người, "Không phải là em không muốn, có điều...bây giờ còn sớm quá ạ."

Lục Chi Hằng rút dây điện ra rồi nhìn cô, "Noãn Noãn, chúng ta đã hẹn hò được một năm năm tháng rồi."

Thời Noãn không ngờ anh lại nhớ kỹ như vậy, đáp: "Em thấy bây giờ chúng ta hẹn hò bí mật như vậy tốt lắm ạ."

Lục Chi Hằng nhủ vậy.

Thời Noãn nói ra những băn khoăn trong lòng, "Nếu chúng ta công khai thì sau đó chắc chắn trên mạng sẽ có nhiều người bắt đầu soi mói chúng ta. Chuyện đời tư của anh cũng sẽ bị ảnh hưởng nhiều, thường xuyên có mấy tên chó săn đi theo chụp lén, phiền lắm đó ạ."

Lục Chi Hằng biết lời cô nói có lý nhưng vẫn muốn để mọi người biết cô là bạn gái anh cho nên lại hỏi cô, "Em thấy chúng ta công khai lúc nào là ổn?"

Thời Noãn bắt đầu ngẫm nghĩ, "Nếu không thì chúng ta đợi thêm hai ba năm nữa anh nhé, không khác lắm với kế hoạch em đã vạch ra cho chúng ta. Đợi đến lúc gần kết hôn thì hằng công khai ạ."

Cô ngượng ngùng nói ra hai chữ kết hôn.

Dẫu cho mặt ửng hồng, cô vẫn nói tiếp, "Lúc đó chúng ta cứ chụp giấy đăng ký kết hôn quảng lên mạng thì đỡ bị dị nghị ạ."

Sau khi người nổi tiếng công khai tình cảm thì dân mạng thường nói hai người không xứng, để chống mắt lên xem được bao lâu. Nếu như đã có giấy kết hôn rồi thì những lời đàm tiếu sẽ bớt đi nhiều.

Lục Chi Hằng nghe được hai từ "Kết hôn" mà sung sướng trong lòng. Nhưng hai, ba năm đối với anh là quá dài.

"Cần đến hai hoặc ba năm lận sao?"

"Không nhất thiết phải thế ạ." Thời Noãn ngày càng buồn ngủ, gáp một cái.

"Dù có kế hoạch thì chung quy vẫn không cần được những biến cố. Lỡ như có ngày chúng ta bị chụp ảnh rồi đưa lên hot search, các bài viết bắt đầu có nhiều thì đến khi đó, chúng ta chỉ có thể thừa nhận. Cho nên là, cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất!"

"Ừm, em nói phải." Lục Chi Hằng ôm cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn, "Ngủ đi, mai còn phải dậy sớm."

"Anh ngủ ngon nhé." Thời Noãn cười với anh, lộ ra lúm đồng tiền.

Chưa tới ba phút cô đã ngủ say trong lòng anh. Lục Chi Hằng thấy cô đã ngủ, nhẹ nhàng xoa mặt cô.

Anh nhớ lại lời cô vừa nói.

Nếu cứ thuận theo tự nhiên thì không biết phải đến khi nào, anh chờ không nổi. Có vẻ như cô không có ý kiến gì về việc này, đã vậy thì để anh thuận nước đẩy thuyền thêm lần nữa.

Nhưng làm thế nào thì còn phải cần chuẩn bị kỹ càng.

Sáng ngày hôm sau Lục Chi Hằng không đến trường quay, Thời Noãn vô cùng vui mừng về điều này.

Điều kiện ở phim trường không đầy đủ, anh đến cứ như là chịu tội mà cô cũng bận quay phim đến nỗi không có thời gian nói chuyện với anh. Thế nên, anh ở khách sạn vẫn thoải mái hơn.

"Chắc khoảng tám giờ tối em sẽ xong việc, anh chờ em về nhé!"

Thời Noãn nói xong vội đi cùng Thiến Thiến.

Tuy cảnh quay hôm nay ít nhưng đa phần là quay ngoại cảnh. Gió thổi lớn khiến cho đôi chân thon dài của Thời Noãn run lấy bầy, vậy mà còn phải cố mỉm cười trước ống kính, không thể để sơ suất bất cứ điều gì.

"Cất--" Đạo diễn Triệu đang ngồi quan sát hồ lên, "Cảnh này xong. Mọi người nghỉ ngơi mười lăm phút, thợ trang điểm nhanh chóng chỉnh lại lớp trang điểm cho diễn viên đi nhé."

Ông ta vừa nói xong, Thiến Thiến nhanh chóng chạy lại khoác áo choàng lên cho Thời Noãn, đồng thời đưa cho cô cốc trà gừng còn đang bốc khói.

"Chị Noãn Noãn ráng lên, còn một cảnh nữa thôi là mình xong rồi." Thiến Thiến cổ vũ cô.

"Ok ok!" Thời Noãn uống một hơi hết cốc trà, cuối cùng cũng ấm trở lại.

Thợ trang điểm mang hộp đồ lại sửa lớp trang điểm cho cô.

Phải trang điểm mười giờ liền khiến mắt cô có chút nặng, nhưng khuôn mặt nhỏ vì bị gió thổi nhiều mà ửng đỏ nên đành phải dùng thật nhiều phấn lót.

"Chị ngẩng đầu lên chút đi ạ, ở cằm chị bị trôi mất lớp trang điểm rồi ạ."

"Ừm." Thời Noãn nâng đầu lên theo lời cô ấy, lơ đãng nhìn xung quanh, thấy có một người đàn ông đang đến đây.

Thời Noãn bị cận thị nhẹ, lại đang mang kính sát trùng không độ. Với khoảng cách xa như vậy cô không thấy rõ được mặt mũi của người ta, chỉ cảm giác là từ vóc dáng đến khí chất khá giống với bạn trai cô.

Nhưng sao thế được, bây giờ Lục Chi Hằng còn đang ở trong khách sạn cơ, sao có thể đến đột xuất thế này.

"Em nhìn kìa Thiến Thiến, có phải anh chàng kia khá giống Lục Chi Hằng không?" Cô nhìn tới nhìn lui một hồi rồi mới hỏi trợ lý mình.

"Không phải giống đâu chị Noãn Noãn, đúng là anh ấy đó ạ." Thiến Thiến có thị lực tốt, nhìn một chút là có thể nhìn ra.

Thời Noãn ngạc nhiên, anh đến đây làm gì?

"Xong rồi chị Noãn Noãn."

Thời Noãn cảm ơn một tiếng rồi lập tức đứng thẳng dậy, phi đến Lục Chi Hằng như một cô thỏ.

Cô đứng vững lại ổn định hơi thở, tỏ vẻ nghi hoặc, "Sao anh lại đến đây ạ? Em sắp xong việc rồi."

Lục Chi Hằng ừ ừ đôi bàn tay lạnh buốt của cô, "Nghe nói bọn em quay đến bây giờ chưa có gì lót bụng, anh sợ em đói bụng nên mang đồ ăn đến cho em nè."

Thời Noãn quay phim cả ngày mà buổi trưa chỉ được ăn cơm hộp nguội lạnh, bây giờ bụng đã dán vào lưng. Bây giờ nghe anh nói thế cảm thấy anh đúng là người bạn trai hoàn hảo!

"Anh mang món gì cho em vậy?" Cô cười rạng rỡ.

"Toàn là món em thích thôi." Lục Chi Hằng nở nụ cười, "Đợi một chút nữa người ta sẽ giao tới."

"Dạ." Thời Noãn dẫn anh đến chỗ của mình để nghỉ ngơi.

Lúc đầu cô tưởng là anh chỉ bảo trợ lý của mình mua gì đó cho cô ăn, không ngờ ba phút sau, một chiếc xe tải nhỏ xuất hiện tại phim trường.

Các nhân viên nam đi xuống xe, kéo ở sau xe ra một cái bàn dài khoảng mười mét, tiếp đến là bày đồ ăn ra đầy mặt bàn.

Ai ai cũng trở mắt đứng nhìn các loại đồ ăn toả hương ngào ngạt khắp phim trường.

Bụng của diễn viên chính tới diễn viên phụ, rồi các nhân viên trong đoàn, đều reo lên, dán mắt vào bàn ăn đó.

"Anh làm gì thế?" Thời Noãn khó hiểu nhìn anh.

"Mời em và đoàn phim cùng ăn cơm." Lục Chi Hằng thấy vậy chỉ nhếch môi cười hài lòng.

Đạo diễn ho nhẹ một cái, trình trọng tuyên bố, "Lần này Lục tổng mời khách, cho nghỉ nửa tiếng, mọi người mau ăn đi."

"Cảm ơn Lục tổng, cảm ơn đạo diễn." Mọi người hò reo chạy đến bàn ăn.

Đồ ăn trên bàn không chỉ phong phú mà còn rất tiện lợi, có cả phê Starbuck, trà sữa, đồ ăn ngọt, mì ý, pizza, cơm niêu...

Xa xỉ gấp nghìn lần so với cơm của đoàn làm phim!

Lục Chi Hằng đi đến chọn một bát cơm chiên dương châu thịt bò và một ly trà sữa, lấy thêm một đôi đũa rồi đưa cho cô, "Em ăn đi không lại nguội mất."

Thời Noãn tuy tay nhận đồ nhưng không vội động đũa.

"Em không thích món này sao?" Lục Chi Hằng hỏi, "Để anh lấy cái khác."

"Không cần đâu ạ." Thòi Noãn nín tay, nói nhỏ, "Không phải không muốn ăn, chẳng qua là em thấy anh làm vậy...có phải hơi quá không ạ?"

Không ít người tới cảm ơn cô, đồng thời quăng cho những ánh mắt mập mờ nhìn cô và Lục Chi Hằng, thỉnh thoảng bên tai còn có lời dị nghị.

Thòi Noãn không quen cái cảm giác bị soi mói như thế này một chút nào.

Làm quá sao? Lục Chi Hằng muốn đạt được điều này mà.

Nếu bí mật được nhiều người biết tới thì nhất định sẽ có người không nhận được mà đăng lên Weibo, đến lúc đó anh thừa cơ đổ thêm dầu(*) vào thì ai ai cũng sẽ biết được chuyện của bọn anh.

(*): Ý chỉ câu đổ thêm dầu vào lửa. Tức là lỡ bùng tin ra rồi thì ảnh làm cho nó lan rộng thêm.

Diễn một hồi như vậy mới khiến nét mặt Lục Chi Hằng thoải mái.

Anh lại dạy dỗ cô, "Noãn Noãn, trời lạnh như vậy, mọi người ai cũng nhận đói làm việc vô cùng vất vả, anh chỉ tiện tay mang chút đồ ăn cho họ thôi. Em còn ở đoàn phim một thời gian nữa, nếu có mối quan hệ tốt với những diễn viên và nhân viên trong đoàn thì sẽ có lợi cho em."

"Dạ..." Thòi Noãn thấy anh nói cũng có lý, vói lại cô cũng chưa sõi đời, sau này còn phải học hỏi ở anh nhiều hơn!

Thòi Noãn ăn xong cơm, uống hết cốc trà sữa rồi lau miệng, để thợ trang điểm son lại cho mình.

Cô đưa túi sườn cho anh, "Bây giờ em đi tập lời thoại với Giang Thừa nhé. Chỉ còn một cảnh cuối, em tranh thủ quay xong sớm rồi sẽ về với anh ạ."

Lục Chi Hằng đáp, "Ừm, anh ngồi đây đợi em."

Thòi Noãn đi chưa bao lâu thì đạo diễn Triệu đã đến ngồi vào chỗ lúc nãy của cô.

Ông ta lộ vẻ hiểu rõ mọi chuyện, lấy lòng anh, "Tôi biết Lục tổng khiêm tốn, rất coi trọng đời tư nên vừa nãy tôi đã dặn dò hết rồi, ngài cứ yên tâm ạ."

Trong lòng Lục Chi Hằng có linh cảm xấu, biến sắc, "Ông đã làm gì?"

Triệu đạo diễn cười cười, "Vừa nãy tôi đã nhắn vào group chat của đoàn phim, đã không cho phép bất cứ ai tung tin về chuyện tôi nay lên mạng, cũng cấm bàn tán về chuyện của ngài với nữ chính của chúng tôi. Thậm chí chuyện mấy ngày qua trong đoàn tôi cũng cấm hết!"

Lục Chi Hằng: "..."

Sao cứ có cảm giác cả thế giới đang ngăn bọn anh yêu đương ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Thất bại nối tiếp thất bại khiến Lục Chi Hằng vô cùng bức dọc.

Lúc không vui anh chỉ muốn làm vài chuyện để xoa dịu trái tim. Có điều dạo này cô toàn đi sớm về khuya để quay phim, lúc về cứ ngồi trên xe ngáp không ngừng, sao anh nhớ khiến cô mệt hơn nữa.

Trong phòng lúc này đã tắt hết đèn, Thòi Noãn chưa ngủ, chỉ nhắm mắt rúc vào lòng Lục Chi Hằng.

Vốn dĩ cô nghĩ hai người sẽ có chút gì đó đêm nay nhưng ngạc nhiên là anh không làm gì cả.

Thòi Noãn thấy có hơi kì lạ lần chút lo lắng.

Cô mở mắt ra, khẽ hỏi, "Anh ngủ chưa ạ?"

"Anh chưa ngủ." Giọng anh vang lên.

"Có phải dạo gần đây anh...chịu áp lực lớn không ạ?" Thòi Noãn hỏi.

Lục Chi Hằng còn đang đắm chìm trong vụ việc chiều nay nên chỉ thuận miệng trả lời: "Không có đâu."

"À, vậy thì tốt ạ." Thòi Noãn yên tâm, chuẩn bị đi ngủ.

Anh suy nghĩ một lúc rồi hỏi thêm, "Sao em lại hỏi như vậy?"

"Trước đây em có nghe là..." Thòi Noãn trả lời lí nhí, "Đàn ông nếu gặp phải áp lực quá lớn thì nhu cầu về chuyện kia sẽ giảm bớt. Em không biết có phải anh bị như vậy

không cho nên..."

Mới nghe được một nửa anh đã xoay người đè cô ở dưới, ngấm lấy đôi môi cô mà cắn mút.

Thời Noãn chưa nói xong, chỉ có thể thở gấp.

Lục Chi Hằng trượt tay vào váy ngủ cô, vuốt dọc theo cơ thể mềm mại đó. Anh vừa hôn vừa cười, như đang trêu chọc cô còn quá ngây thơ.

Anh liếm vành tai cô rồi thuận đường đáp xuống chiếc cổ dài. Anh dùng chất giọng khàn nói ra sự thật, "Noãn Noãn nè, anh chưa bao giờ ngừng khao khát về em cả."

"Bất cứ lúc nào cũng vậy." Anh mang theo dục vọng lớn tựa quý hút máu mà cắn lên cái cổ mịn màng.

Điểm khác biệt đó là quý thì say mê máu còn anh thì mê đắm cô. Hơn nữa anh cắn rất nhẹ bởi vì suy cho cùng anh vẫn sợ làm đau cô.

Thời Noãn tê dại, từ đầu đến chân đều mềm nhũn, không biết là bị tác động bởi sự thành thật hay là động tác của anh.

"Vậy mấy ngày nay anh sao vậy?" Cô thở hổn hển, gương mặt đỏ ửng.

"Thấy em quay phim một quá nên không tha cho em." Tay anh còn đang lưu luyến quên đường về trên da thịt cô.

"Nếu làm một lần thôi thì em chịu được mà." Mặt cô muốn bốc cháy rồi.

"Một lần?" Lục Chi Hằng như vừa được nghe kể chuyện cười. Anh cười phá lên, khàn giọng, "Em thấy có thể sao?"

Cô do dự, "Vậy hai lần nhé?"

Anh nói chắc nịch, "Không đủ."

"Không sao..." Thời Noãn rướn người về phía anh, "Em có thể chịu được."

Lục Chi Hằng nghe thế liền ngừng tay, vui vẻ ôm chặt cô vào lòng, "Sao em tốt vậy hả?"

Quá tốt, tốt đến ngốc luôn rồi.

Hơi thở Thời Noãn vẫn còn đang rối, phải nói bằng giọng mũi, "Anh không quảng đường xa đến thăm em, em rất vui, thế nên phải đáp lễ lại chứ ạ."

Lục Chi Hằng cố kìm lại lửa nóng, đúng là khó chịu khi phải ôm thân thể mềm mại thơm tho này cả đêm mà không làm gì nhưng anh vẫn dừng lại, "Chúng ta ngủ thôi."

"Anh, anh không làm sao?" Thời Noãn nghi hoặc.

"Ừm, em ngủ ngon nhé." Lục Chi Hằng hôn lên trán cô, "Đợi em quay phim xong rồi chúng ta bàn tiếp."

"Vậy cũng được, anh ngủ ngon nhé." Cô cuộn vào lòng anh rồi thiếp đi.

Lục Chi Hằng nặng nề hít vào một hơi, cố nhắm mắt lại.

Ý nghĩ, sự ham muốn dành cho cô đang hoành hành khắp cơ thể nhưng lý trí lại càng muốn cô nghỉ ngơi thật tốt.

Dục vọng tựa biển sâu nhưng tình yêu thì lại càng khó đo lường hơn cả biển.

Lục Chi Hằng ở lại đoàn phim hơn một tuần mới đi. Thời Noãn lại quay lại vòng lặp sáng quay phim, tối về gọi video với anh.

Rốt cuộc sau ba tháng tháng trời, Thời Noãn cũng đã hoàn thành phần diễn của cô.

Buổi sáng cô tham gia buổi tiệc chia tay của đạo diễn Triệu, chụp hình cùng vài diễn viên thân thiết, đăng Weibo rồi chiều ngồi máy bay về thành phố B.

Vừa xuống sân bay xe của công ty đã đến đón. Thời Noãn quay về công ty thương lượng vài hợp đồng cùng Ngô Lệ đến tận mười giờ tối mới về đến nhà.

Vì về sớm hơn dự kiến hai ngày nên Thời Noãn muốn cho anh bất ngờ, không tự mở cửa mà ấn chuông.

Đợi Lục Chi Hằng ra mở cửa, Thời Noãn nhảy bám lên người anh, hôn bẹp bẹp lên mặt anh mấy cái.

Cô quần đùi quanh hông anh, cười cong cả mắt, "Em về sớm nè, anh vui không?"

Lục Chi Hằng nhìn cô, "Vui lắm."

Sao không nhiệt tình như lửa mà lại bình tĩnh như thế nhỉ? Không phải anh nên trao cô một cái hôn thật nồng nàn sao?

Thời Noãn không ngừng nỗ lực, ghé vào tai anh câu dẫn, "Em mới mua ở trên mạng váy ngủ mới sexy lắm, chủ shop còn khuyến mãi thêm tai mèo nữa, em mặc cho anh xem nhé!"

Những lời này nếu như là trước đây cô sẽ không thèm nói nhưng do bị nhiễm từ anh nên bây giờ cô cũng mặt dày như vậy.

"Được, đợi lát nữa đi." Ý cười trong mắt Lục Chi Hằng càng đậm hơn, "Lúc nào trong nhà chỉ có hai chúng ta thì em mặc nhé."

"Dạ?" Thời Noãn sững sờ, không hiểu ý của anh, "Không phải chỉ có mỗi..."

Chưa nói xong thì đã thấy một người phụ nữ dịu dàng đầy khí chất bước ra từ xong nhà.

"?!" Thời Noãn trở mắt nhìn, trông có hơi ngố.

Chuyện gì đây?! Anh anh anh dám trèo tường hả?

Lục Chi Hằng như đọc được suy nghĩ của cô, giới thiệu: "Đây là dì nhỏ của anh, Lục Tư Nguyệt. Đây là bạn gái của tôi, Thời Noãn."

Dì mà còn trẻ dữ vậy, nhìn qua cũng chỉ lớn cỡ cô mà thôi.

Thời Noãn nghĩ chắc là do vai vế nên cũng gọi như anh, "Xin chào dì nhỏ ạ."

Lục Tư Nguyệt chân thành khen: "Thời tiểu thư ở ngoài đời còn đẹp hơn trên TV nữa. Chi Hằng đúng là có phúc."

"Con nào có, dì nhỏ quá khen rồi ạ." Thời Noãn khiêm tốn đáp lời.

Cô xấu hổ khi nhận thấy được mình còn đang treo trên người Lục Chi Hằng. Cô hỏi anh, "Anh thả tay ra để em xuống đi."

"Không cần đâu." Lục Tư Nguyệt xua tay, "Dì với Chi Hằng đã nói xong rồi. Bây giờ dì đi liền đây, không ở lại làm kỳ đà cản mũi nữa, hai người cứ tiếp tục."

Dường như cô ấy nhớ ra gì đó, quay lại nói: "Nếu Thời tiểu thư đã về rồi thì ngày mốt con cũng đến dự tiệc cũng Chi Hằng nhé."

Lục Tư Nguyệt nói xong, cầm lấy túi xách rồi đổi giày đi ra cửa, cứ như sợ là trễ một giây thôi sẽ làm phiền đến họ.

Cửa vừa đóng Thời Noãn liền chui tọt xuống, chạy vào phòng cầm lấy chăn che mặt.

Huhuhu, khi này cô còn tưởng không có ai nên mới lớn tiếng như vậy... Váy ngủ gọi cảm, tai mèo cái gì chứ, chết cô rồi!

Lục Chi Hằng đi vào xóc chăn lên, "Em đừng phiền lòng nữa."

Thời Noãn ngồi dậy, đấm lên lưng anh, "Em vừa về thì anh phải nói cho em biết trong nhà có khách chứ, có phải anh cố ý không nói để biến em thành trò cười không hả? Khai mau."

"Không phải mà." Lục Chi Hằng nhin cười, nghiêm túc giải thích, "Tại anh đâu có nghĩ là Noãn Noãn nhiệt tình tới vậy. Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, em không cần phải để trong lòng nữa."

"Sao mà được chứ!" Thời Noãn ai oán nhìn anh, "Cô ấy là dì nhỏ của anh mà em còn không biết xấu hổ làm vậy trước mặt trường bối của anh đó!"

Lục Chi Hằng nắm tay cô an ủi, "Dì ấy đi du học ở Pháp năm mười sáu tuổi, đã sống ở bên đó được hơn mười năm nên tư tưởng rất phóng khoáng. Dì cũng không lớn hơn em bao nhiêu, không tính là trường bối, cũng chẳng có khoảng cách thế hệ."

Nghe anh nói một hồi như vậy, Thời Noãn cũng bình tâm lại được một chút, tò mò, "Sao dì của anh trẻ như vậy ạ?"

Lục Chi Hằng giải thích về gia phả, "Lúc bà ngoại anh hơn bốn mươi mới mang thai dì, bởi vì lớn tuổi rồi mới có dì ấy nên được xem như hòn ngọc quý trên tay ông bà ngoại anh."

"Ban đầu nhà định lấy chữ 'Tuệ' làm lót, lấy tên dì là Tuệ Mẫn nhưng vài năm sau bà ngoại qua đời, ông vì muốn hoài niệm về bà nên đổi tên cho dì thành Tư Nguyệt, vì nữ danh của bà ngoại là Nguyệt Nha."

Thời Noãn bị cảm động bởi câu chuyện tình yêu của ông bà nên yên lặng một lúc, sau đó mới hỏi tiếp, "Lúc này dì có nhắc đến buổi tiệc gì vậy ạ?"

Lục Chi Hằng đáp: "Dì vừa mới về nước định cứ được hai ngày nên để ông ngoại mở tiệc mừng dì ấy trở về."

"Vậy lần này em đi là sẽ gặp tất cả người nhà của anh sao?" Thời Noãn hoảng loạn khi nghĩ đến điều này.

Vậy là sẽ đến ra mắt gia đình sao? Ngày mốt là quá gấp gáp!

"Em không muốn sao?" Ánh mắt Lục Chi Hằng tối lại.

"Không phải không muốn ạ." Thời Noãn cúi đầu, thở dài, "Là do em chưa sẵn sàng. Em chưa kịp tìm hiểu kỹ về người nhà anh, lỡ như họ không thích em thì sao ạ?"

Mà cô thấy khả năng đó là rất cao.

Gia đình giống như của anh sẽ khó bề mà thích một diễn viên nhỏ. Còn thêm sự tồn tại của Hạ Yên Nhiên nữa, ông ngoại của anh đã xem cô ta thành cháu dâu nhiều năm nay rồi.

Lục Chi Hằng vuốt ve khuôn mặt ỉu xiu của cô, nghiêm túc trả lời, "Noãn Noãn nhà anh xinh đẹp, tốt bụng lại còn đáng yêu như thế, ai cũng sẽ thích."

Thời Noãn biết anh lại dỗ ngọt cô nhưng vẫn vui vẻ, xuống giường: "Em đi tẩy trang rồi tắm rửa đây ạ."

"Được, anh đợi em." Lục Chi Hằng cười vui vẻ.

Thời Noãn tắm xong soi gương cả buổi trời, cảm thấy làn da trong lúc quay phim đã kém đi rất nhiều, trên trán còn có mụn bọc.

Cô đắp mặt nạ lên rồi thoa thêm kem dưỡng mặt một lúc.

Một tiếng sau Thời Noãn mới ra khỏi phòng tắm. Cô bỏ dép ra, chui vào chăn rồi chúc anh ngủ ngon.

Lục Chi Hằng nhú mồm, vấy ngủ gọi cảm, tai mèo đầu!

"Có phải em quên gì không hả?" Anh nhắc nhở cô.

"Quên gì ạ?" Cô không nhớ gì cả.

"Không phải em nói mặc váy ngủ mới cho anh xem hả?"

"Ngày mốt là phải đến nhà anh rồi, em lo gần chết, sao còn tâm trạng nữa chứ. Chúng ta ngủ sớm thôi ạ, thức đêm có hại cho da, em muốn được xinh đẹp trước mặt người nhà anh cơ."

Lục Chi Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rạng sáng hôm sau Thời Noãn bắt tay vào chuẩn bị cho buổi tiệc, nghĩ xem nên mặc váy nào.

Lục Chi Hằng chuẩn bị riêng cho cô một phòng quần áo. Cô mở cửa ra lướt một lượt từ trái qua phải, cân nhắc một hồi cũng không chọn ra được cái gì.

Dù cô có nhiều quần áo nhưng đều không hợp cho tối mai.

Trước đây tham gia hoạt động hay dự lễ trao giải cô đều mặc váy dây, quá hở, không được đoan trang lắm.

Đồ thường ngày của cô thì cũng đều là những kiểu dáng thoải mái hoặc đáng yêu, cái này càng không thể chọn.

Thời Noãn đóng cửa lại, quyết định đi mua sắm.

Vừa khéo hôm nay là thứ bảy, Lục Chi Hằng có ở nhà để đi cùng cô.

Nhưng Thời Noãn lại từ chối với lý do hợp lý, "Con gái đi mua sắm lâu lắm ạ, phải thử tới thử lui nhiều lần, anh không đủ kiên nhẫn đâu. Với lại nếu như anh đi cùng thì cũng không góp ý được cho em, cứ để em đi chung Thiên Thiên là được rồi ạ."

"Hửm?" Lục Chi Hằng xụ mặt, lấy tay véo mặt cô, "Ý em là mất thẩm mỹ anh kém lắm sao?"

Thời Noãn quyết định dùng sự thật để chứng minh, vào phòng quần áo lấy hai chiếc váy cho anh xem, "Anh thấy cái nào đẹp ạ?"

Một cái là màu hồng phấn được mua vào một đêm tự nhiên cô hứng lên. Một cái là cô từng mặc để chụp ảnh trang bìa tạp chí.

Lục Chi Hằng nhìn hai chiếc váy hoàn toàn khác biệt, suy tư vài giây rồi chỉ tay vào cái màu hồng phấn.

"Cái này rất tôn da em. Chắc chắn là mặc lên rất đẹp." Anh nói vô cùng chắc chắn.

Thời Noãn: "..."

Màu da của cô ra sao mà lại hợp với màu hồng phấn chứ?

Đúng là thẩm mỹ của nam chẳng không thể nào hiểu được, thật may khi không cho anh đi cùng.

Lục Chi Hằng thấy cô không muốn mình đi cùng thì cũng chỉ có thể cười bất đắc dĩ, lấy thẻ đen trong bóp đưa cô, "Em thích gì thì cứ mua."

"Em không cần đâu." Thời Noãn lắc đầu, "Em làm việc lâu như vậy cũng có tiền đó chứ."

"Anh bỏ quần áo vào tủ giúp em nhé, em đi trước đây. Em sẽ về trước khi trời tối, bye bye!"

Không còn sớm nữa, Thời Noãn nhét hai chiếc váy vào tay anh, chạy đến thay giày rồi chạy lại hôn anh vài cái.

Cô hẹn Thiên Thiên tại một trung tâm mua sắm nổi tiếng ở thành phố B, bên trong chỉ toàn là những cửa hàng cao cấp. Xung quanh là đồ chất lượng cao với giá cả đắt đỏ khiến người xem lú lẫm, cho nên đến đây không là người có tiền thì cũng chỉ có người nổi tiếng.

Cũng vì lý do này mà rất vắng vẻ, lượng khách ở một tầng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tiếng giày cao gót vang lên rõ ràng.

Nói thật thì đây cũng là lần đầu Thòi Noãn đến đây. Những món đồ hiệu bình thường cô mặc trên show cũng chỉ là đồ tài trợ.

Cô và Thiến Thiến đi vào một cửa hàng quần áo nữ nhãn hiệu nước ngoài.

Bốn cô nhân viên trẻ đứng thành một hàng ngay cửa ra vào. Họ trang điểm kĩ lưỡng, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, hai tay đặt ở trước người.

"Kính chào quý khách." Bốn người đồng thanh nói.

Có một người bước ra đi theo sau Thòi Noãn để tìm size phù hợp giúp cô, thái độ ân cần mà không vội vã.

Thòi Noãn đi ra khỏi phòng thử đồ, cô đang mặc trên người chiếc váy lụa dài tới gối có màu xám tro. Chiếc váy vô cùng tôn dáng người mặc.

Trước khi mặc thử Thòi Noãn đã ngó qua giá, tuy khá đắt nhưng vẫn có khả năng mua được.

"Có được không em?" Cô xoay một vòng rồi hỏi Thiến Thiến.

"Đẹp lắm ạ!" Thiến Thiến không tiếc lời khen, "Đúng là tiên nữ mà!"

Thòi Noãn cười, cô cũng thấy chiếc váy này rất hợp.

Nhưng con gái mà, dẫu cho có nhìn trúng được đồ nào cũng sẽ không mua liền mà phải thử vài lần nữa mới ưng.

Cô lại đưa váy cho nhân viên, "Phiền cô cầm giúp tôi nhé, để tôi thử cái màu champagne(*) kia một chút."

(*) Màu champagne: Màu champagne (ánh vàng) là biểu trưng cho sự sang trọng, giàu sang nên những bộ trang phục may màu này toát lên sự quý phái, thanh lịch. (Cre: ngoisao.net)

Nhân viên nhận lấy đồ, gỡ chiếc váy mà cô muốn xuống, mỉm cười, "Vâng ạ, cô cứ thử tùy thích."

Thòi Noãn lại vào phòng thử đồ. Tuy cái này mặc lên trông cũng hợp nhưng lại không ưng như cái màu xám tro khi nãy.

Cô vừa tính nhờ nhân viên gói cái váy kia lại giúp cô thì có người bước vào.

"Xin chào Hạ tiểu thư." Lần này còn chèn thêm cả tên vào, có thể thấy được đây là khách quen của cửa hàng.

Thòi Noãn khó chịu trong lòng. Một năm mười hai tháng hiếm khi nào cô đi dạo phố, vậy mà lần này lại đụng phải Hạ Yên Nhiên, không hiểu là giữa hai người có duyên phận quái quỷ gì nữa.

"Xin gói lại..." Cô vừa nói ba chữ đã bị ngắt ngang.

"Tôi muốn cái này." Hạ Yên Nhiên cầm lấy cái váy từ trong tay nhân viên, hất hàm lên nói với giọng phân phó, "Đi lấy hoá đơn cho tôi."

Thiến Thiến không biết chuyện giữa hai người, ngạc nhiên một giây rồi lập tức nói: "Chiếc váy này chúng tôi thấy trước, cô tới sau mà sao không biết trái phải vậy!"

Hạ Yên Nhiên không thèm nhìn cô ấy, "Mấy cô thích thì đã sao? Ai trả tiền trước thì của người đó."

Cô ta lại hỏi, càng lên giọng, "Không phải bảo cô đi lấy hoá đơn à? Còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Trên mặt nhân viên lộ vẻ khó vè, "Hạ tiểu thư, chuyện này..."

"Chuyện gì mà chuyện?" Trong mắt Hạ Yên Nhiên xuất hiện lura giận, "Tôi là khách VIP của các cô, nửa năm tiêu vào đây hơn mấy trăm vạn, bây giờ muốn mua một cái váy mà còn phải nài nỉ à? Đây là cách tiếp khách của các cô sao? Gọi cửa hàng trưởng đến đây."

Thòi Noãn nhăn mày, không hiểu nổi thái độ của cô ta, "Vì một cái váy mà cô phải làm đến vậy à?"

"Đồ tôi thích đương nhiên phải lấy cho bằng được." Hạ Yên Nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, không thèm che giấu sự căm hận của mình, "Không thể để cô đoạt lấy nhiều lần như thế được."

Chỉ một câu đủ để thấy được sự chán ghét giữa hai người. Bốn nhân viên đứng kè bên không biết nên khuyên ai.

Thòi Noãn không muốn dây dưa với cô ta, nói với nhân viên, "Cô lấy giúp tôi một cái nữa đi."

Nhân viên càng thêm khó xử, "Chiếc váy này là hàng thủ công ạ. Trong nước hiện không có nhiều, ở đây chúng tôi chỉ còn lại một cái, muốn chi nhánh khác gửi đến cũng không được ạ."

Trong lúc giằng co thì cửa hàng trưởng biết chuyện đã vội chạy tới.

Tới nơi rồi nghe nhân viên thuật lại đơn giản tình huống, lại nhìn hai người đang đứng đó.

Một người dẫu không phải ngôi sao tuyến một nhưng gần đây cũng đang nổi, một người là khách VIP của cửa hàng, chuyện này đúng là khó giải quyết.

Chị ta tự quyết trong lòng rằng không nên đắc tội với khách quen, đành khom lưng xin lỗi Thời Noãn.

"Thật xin lỗi Thời tiểu thư, Hạ tiểu thư đã trả tiền rồi ạ. Không thì cô có thể xem thử cái màu champagne này. Đảm bảo là mặc lên vô cùng đẹp, nếu cô thích tôi sẽ giảm giá cho cô nhé?"

Trong mắt chị ta đầy lo lắng, Thời Noãn cũng không gây khó dễ, "Không cần, để tôi đi thay cái này ra."

Hạ Yên Nhiên rút thẻ ra nhìn cô vói vẻ mặt khoe khoang.

Thiến Thiến tức cái lồng ngực, hung dữ trừng Hạ Yên Nhiên. Lúc cô ta tính tiền cô ấy cũng nhìn chăm chăm vào lưng người ta như muốn ghim dao vào đó.

"Chúng ta đến cửa hàng khác đi." Thời Noãn thay quần áo xong đi ra khoác tay cô ấy, "Chỉ là một cái váy thôi mà, đừng tức nữa, chị dẫn em đi ăn kem."

Thời Noãn đi dạo đến trưa cũng thấm mệt, may mà đã mua được khá khá đồ.

Cô mua một chiếc váy màu tím nhạt, phối với đôi giày nhung đính kim cương cùng kẹp tóc Tiffany và đôi khuyên tai. Cô còn mua cho Lục Chi Hằng một bộ quần áo và hai chiếc cà vạt, cuối cùng ghé qua tiệm bánh mua thêm rất nhiều đồ ngọt.

Món đồ mình thích bị cướp đi, hơn nữa còn là bị Hạ Yên Nhiên cướp đi, dù ít dù nhiều cô cũng không vui trong lòng, lúc này chỉ có thể dùng đồ ngọt xoa dịu tâm hồn.

Tài xế đưa Thời Noãn về trước.

Trước khi xuống xe, cô chia đồ ăn làm hai phần đưa cho Thiến Thiến, "Em đi mua đồ với chị cũng vất vả lắm rồi, mang về ăn đi nhé!"

"Em cảm ơn chị." Thiến Thiến thấy cô đi xa mới lấy điện thoại gọi tới đây số quen thuộc.

Thời Noãn tay xách nách mang đi lên nhà. Cô nhấp mắt khẩu mở cửa, vừa cúi người thay giày vừa nhìn xung quanh nhưng không thấy Lục Chi Hằng.

Anh không có nhà sao? Thời Noãn đặt mấy cái túi lên bàn, vừa đến cửa thư phòng thì nghe được tiếng anh.

Cô khẽ đẩy cửa, vừa khéo nghe được anh nói --- "Tôi biết rồi, tiền tháng này sẽ chuyển cho cô."

Thời Noãn nghĩ là anh đang nói chuyện công việc bèn quay người đi, không dám làm phiền anh nhưng anh đã cúp máy.

"Đi lâu như vậy em đã mua được gì nào?" Lục Chi Hằng đặt điện thoại xuống, đi lại chỗ cô.

"Mua được nhiều lắm ạ." Thời Noãn lấy đồ mình mua ra, cười hi hi, "Có mua cho anh hai cái cà vạt nữa ạ, anh lại thử xem."

Lục Chi Hằng để cô nắm tay mình đi vào phòng khách, nhìn cô mở gói đồ đem quần áo và cà vạt cho anh xem.

"Anh thấy được không ạ? Em lựa lâu lắm đấy." Ánh mắt cô đầy mong chờ.

"Đẹp lắm, ngày mai anh sẽ mặc cái này." Anh nói.

Từ khi mới hẹn hò đến nay, đây là lần đầu tiên Thời Noãn tặng đồ cho anh, còn sợ không hợp ý anh.

Cô nghe thế trở nên vui vẻ, "Anh thích thì tốt rồi ạ, xem như là quà sinh nhật muộn nhé."

Hẹn hò với anh được một năm, lúc chuẩn bị đi mua quà sinh nhật cho thì có lên xem qua chứng minh nhân dân của anh, mới biết là đã qua sinh nhật được một tuần.

Lục Chi Hằng đáp: "Sinh nhật năm nay của anh cũng sắp đến rồi."

Thời Noãn nói, "Chưa tới năm ngày nữa. Anh yên tâm đi, em chắc chắn là chuẩn bị một món quà khiến anh hài lòng."

Lục Chi Hằng suy tư vài giây, hỏi cô, "Anh có thể đòi quà sinh nhật sớm được không?"

Thời Noãn không nghĩ rằng anh sẽ vội như vậy, "Anh thích gì ạ?"

Lục Chi Hằng lại gần túm lấy eo cô, thấp giọng nói, "Anh muốn thấy Noãn Noãn đeo tai mèo."

"..." Sao lại thích này vậy!

Thời Noãn đỏ mặt đẩy anh, "Không được, anh sẽ khiến em mệt mỏi vào ngày mai đó."

"Một lần thôi mà." Lục Chi Hằng nâng mặt cô lên, cúi xuống hôn cô.

Thời Noãn bị hôn cho mơ mơ màng màng, thiếu chút nữa là đồng ý nhưng chợt nhớ tới lời anh nói lúc ở khách sạn đoàn phim.

"Anh gạt ai đó, lần trước cũng nói có một lần mà có như vậy đâu." Cô đẩy anh ra, chạy trốn nhanh như thỏ.

"Haizz---" Lục Chi Hằng rầu rĩ nhìn bóng lưng cô. Cô nhóc bị lừa nhiều quá nên thông minh lên rồi.

Buổi tối Thời Noãn không nghịch điện thoại, lên giường đi ngủ sớm, sáng hôm sau cũng không ngủ nướng, vừa nghe đồng hồ là bật dậy.

"Còn sớm mà, anh ngủ thêm đi, em đi dọn dẹp trước." Cô nói với anh xong đi vào phòng tắm trang điểm, sấy tóc.

Mặc dù là tiệc tối nhưng buổi trưa bọn cô đã xuất phát.

Hôm nay Thời Noãn đã bỏ ra nửa tiếng để trang điểm thật xinh đẹp trong khi bình thường chỉ cần thoa một lớp son mỏng.

Cô lấy váy vừa mua hôm qua ra để thay thì Lục Chi Hằng cản lại, "Em đợi một chút."

Thời Noãn hỏi, "Đợi gì ạ?"

Lục Chi Hằng không đáp. Không lâu sau, chuông cửa vang lên, anh đứng dậy đi ra mở cửa, nói với người bên ngoài vài câu.

Đợi đến khi đi vào thì trên tay anh có thêm một chiếc váy màu xám tro y hệt như cái hôm qua cô thấy ở cửa hàng.

Trong khi còn đang ngạc nhiên thì Thời Noãn nghe anh nói, "Em mặc cái này đi."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời Noãn há hốc miệng không biết nói gì, cứ ngỡ như đang nằm mơ.

Không phải chiếc váy này đã hết hàng rồi sao? Không, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là sao anh biết được cô thích nó?

Lục Chi Hằng trao chiếc váy cho cô, kéo cô về thực tế, "Thích không?"

"Có ạ." Thời Noãn gật đầu, lại nhìn anh, "Nhưng mà, sao anh biết em thích cái này ạ?"

Lục Chi Hằng giải thích với cô, "Trợ lý của em đã kể cho anh biết chuyện hôm qua."

Thời Noãn đoán là do Thiển Thiển đã báo cho anh biết trong con tức giận, hỏi thêm, "Lúc đó nhân viên có nói với em là trong nước không còn hàng nữa, anh mua ở đâu vậy ạ?"

"Phía bên nhà thiết kế ở nước ngoài còn một chiếc, anh lập tức cho người mua về." Lục Chi Hằng vỗ đầu cô, cười dịu dàng, "Em mau đi đổi đi, không còn nhiều thời gian đâu."

Thời Noãn nhìn đồng hồ, thoáng cái đã mười một giờ rồi!

Cô cầm váy chạy về phòng đóng cửa lại, một giây sau lại nhô cái đầu nhỏ ra nói: "Sau này có gì anh cứ hỏi em, không cần phải hỏi Thiển Thiển đâu ạ."

Dù sao cũng đều là mánh lẻo cho anh hết thôi.

Lục Chi Hằng ngại ngần đáp, "Ừm, anh biết rồi."

Thời Noãn đóng cửa lại thay đồ, nghĩ đến việc anh tốn nhiều tiền chỉ để mua một chiếc váy cho mình thì rất cảm động.

Cô đeo đôi bông tai trân châu dài(*) ngày hôm qua đã mua rồi đi ra ngoài khoác tay anh.

(*) Bông tai trân châu dài: Là loại như vậy nè ạ, mình không biết mô tả như vậy có dễ hiểu không nên kèm hình ảnh cho mọi người:<



Lục Chi Hằng đứng yên đó, Thời Noãn quay lại nhìn anh, "Sao anh không đi?"

Cô đưa tay chỉnh tóc mái, hỏi, "Tóc em bị rối sao ạ?"

"Không phải." Lục Chi Hằng nhìn cô, trong mắt toàn là hình bóng cô, "Do Noãn Noãn của anh xinh đẹp quá, anh không muốn để người ngoài thấy đâu."

"Đúng là dẻo miệng." Thời Noãn chỉ nghĩ anh đang trêu mình, giục anh, "Không còn sớm nữa, chúng ta tranh thủ đi thôi ạ."

Lục Chi Hằng rũ mắt.

Hôm nay cô ăn diện trông rất đẹp, cứ khiến anh nhìn hoài. Nhưng nghĩ tới lát nữa sẽ có nhiều người ngoài nhìn cô thì lại thấy không vui.

Cảm giác này đã xuất hiện rất nhiều trước kia nhưng đều bị anh ép xuống.

Sau một giờ lái xe, cuối cùng họ cũng đến Lục gia.

Đây là lần đầu Thòi Noãn đến đây. Cô cảm giác rất mới mẻ khi thấy có lính gác ở cổng, cứ ngoái lại nhìn.

Đồng thời trong lòng không nhận được mà cảm thán, quả nhiên không phải như mấy gia đình khác.

Vừa đến cửa biệt thự là có người đến đón.

Bên trong chưa có nhiều người đến, chủ yếu là người có quan hệ thân thiết với Lục gia. Trường bối ngồi nói chuyện ở phòng khách còn tiểu bối thì tụ tập ở sảnh.

Một dàn những gương mặt trẻ xa lạ đang đứng đó. Thòi Noãn cũng biết được vài người như Cố Hoài, Hoắc Minh, Lục Tư Nguyệt, thêm cả Hạ Yên Nhiên.

Sau đó Thòi Noãn lại phát hiện mình đứng hàng với cô ta!

Vì sao mấy chuyện trùng hợp quái quỷ này cứ xảy ra giữa hai người bọn cô vậy...Cô oán thầm trong lòng, tay nắm chặt lấy Lục Chi Hằng.

"Sao vậy?" Anh dừng lại, lo lắng hỏi.

Thòi Noãn thì thầm, "Em đứng hàng với cô ta."

Lục Chi Hằng vỗ lưng cô như muốn trấn an cô, nói: "Không sao cả, em mặc đẹp hơn."

Thòi Noãn thở dài, điều cô lo không phải vậy.

Cô sợ người nhà anh nghĩ cô cố tình muốn cạnh tranh với Hạ Yên Nhiên. Vốn dĩ cô đã không được người ta thích, cứ như vậy thì sẽ gây mất ấn tượng thôi.

Hai người đi đến ghế ngồi. Bởi vì bị đứng hàng nên ai cũng nhìn cô rồi lại quay sang Hạ Yên Nhiên.

Cố Hoài lên tiếng trước, khen cô thật lòng, "Ồi! Tiểu Noãn hôm nay đẹp quá đi."

"Em cảm ơn." Thòi Noãn cười với anh ta.

Hai người mặc giống nhau nhưng anh ta lại khen cô trước mặt nhiều người như vậy chẳng khác nào vả vào mặt Hạ Yên Nhiên.

Có điều quen biết lâu như vậy, Thòi Noãn chắc là anh ta không nghĩ nhiều tới vậy. Cô lơ đãng nhìn sang, vừa khéo bắt gặp được ánh mắt lạnh lùng của Hạ Yên Nhiên.

Chưa kịp nói gì thì một cậu nhóc chừng năm tuổi đứng lên đi lại đây.

Cậu bé chạy đến, dang tay ra nói, "Ôm"

Thòi Noãn nghĩ người không kịp phản ứng, Lục Tư Nguyệt giới thiệu, "Đây là con của dì - Eric. Về nước mấy ngày nay nó toàn xem phim của con thôi, chắc là thích con lắm rồi."

Đều là người quen nên Hoắc Minh giả vờ giận dỗi, chọc ghẹo đứa nhỏ, "Vừa nãy cháu muốn nựng mặt nhóc một chút mà cũng không cho, con nhà dì phân biệt giới tính quá đi thôi!"

Cố Hoài cười phá lên, "Nói không chừng là phân biệt về ngoài đó. Chỉ có thể trách rằng cậu quá xấu thôi."

Cả hội cười rộ. Thòi Noãn ngồi xổm xuống ôm lấy bé, "Xin chào, Eric."

"Chị Thời đẹp quá." Eric ngửa mặt lên, ngoan ngoãn trung cầu ý kiến của cô, "Em có thể hôn chị không ạ?"

"Hahahaha!" Cố Hoài cười, gọi tên tiếng Anh của Lục Tư Nguyệt, "Con của dì lợi hại thật đấy Luna, mới còn bé tí mà đã biết tha thính như vậy rồi, sau này khỏi lo là không kiếm được bạn gái."

Lục Tư Nguyệt cũng chỉ biết cười, "Ồ bên kia, việc hôn lên má cũng giống như bắt tay vậy, đều là cách chào hỏi người quen mà thôi."

Thấy cô không nói gì, Eric ngoan ngoãn hỏi lại một lần nữa, "Chị Thời, em có thể hôn má chị được không ạ?"

Thòi Noãn định đồng ý thì Lục Chi Hằng đã trả lời thay cô, "Không được."

"Hả?" Thòi Noãn quay lại nhìn anh. Mấy người ngồi ở ghế cũng hoang mang.

Có người lại nhần tâm từ chối yêu cầu của một đứa trẻ sao? Hơn nữa đứa nhỏ này trông vô cùng đáng yêu!

Eric bập bẹ hỏi, "Vì sao không thể hôn chị ạ?"

Lục Chi Hằng giải thích cho cậu bé, "Bởi vì chị đã có bạn trai rồi. Nếu cháu hôn thì bạn trai chị ấy sẽ không vui đâu."

Câu trả lời dài như vậy đã làm khó bạn nhỏ đến từ nước ngoài của chúng ta. Eric chớp đôi mắt màu lam, suy nghĩ về câu nói này.

"Lục Chi Hằng này, cậu hẹp hòi quá đó! Tới đám của con nít mà cũng ăn được!" Mọi người đều thấy buồn cười.

Thòi Noãn ngượng ngùng đáp, "Eric đừng nghe anh đó nói nhảm. Em có thể hôn chị mà."

Nói rồi cô quay lại cho cậu bé hôn lên mặt mình một cái, sau đó còn hôn lên má trái má phải của cậu.

Sau chuyện này, Thời Noãn không còn gượng gạo như trước nữa.

Lúc này Eric đang ngồi cạnh Hạ Yên Nhiên, thấy Thời Noãn ngồi xuống lập tức mang bàn cờ qua, "Chị Thời có thể chơi cờ cá ngựa với em không ạ?"

Hạ Yên Nhiên biết rõ trong mấy người con gái, Lục lão gia cưng Lục Tư Nguyệt nhất, tất nhiên là sẽ không chịu để cho con của di ấy gần gũi với Thời Noãn.

Cô ta vẫy tay với cậu nhóc, ra về hiền lành, "Lại đây nè Eric. Không phải hồi này đang chơi với chị vui lắm à?"

Eric còn nhỏ nên ăn nói thẳng thắn, "Lúc chơi với em chị Hạ chẳng tập trung gì cả. Chị vừa đánh cờ với em vừa lo nói chuyện với anh, em đi xong rồi chị cũng chẳng biết."

Tuy trên mặt cô ta đôi màu liên tục nhưng vẫn gượng nở nụ cười, "Chị sẽ không lơ ngơ nữa. Eric cho chị thêm một cơ hội nữa được không?"

Eric lắc đầu, khó xử đáp, "Nhưng mà...Em thích chơi với chị Thời hơn."

Thấy cục diện lại trở nên xấu hổ, Lục Tư Nguyệt đứng ra hoà giải, "Yên Nhiên chơi với Eric lâu như vậy chắc mệt rồi, bây giờ cháu đi nghỉ chút đi."

Chị quay đầu lại nói với Thời Noãn: "Con của di hơi dính người, Thời tiểu thư sẽ hơi cực một xíu đấy."

"Không sao ạ." Thời Noãn xoa tay, "Con thích con nít lắm ạ."

"Có nhiều người ở đây, ồn quá. Chị Thời lên phòng em đi ạ, ở đó có nhiều đồ chơi lắm á." Eric kéo tay Thời Noãn lên lầu.

Hoắc Minh thấy vậy, đẩy vai Lục Chi Hằng: "Thôi xong, cậu lại có thêm một tình địch nhỏ bé rồi, haha."

Cố Hoài tiếp lời, "Eric là tiểu soái ca nước ngoài tóc vàng mắt xanh, giá trị nhan sắc cao ngất ngưỡng, hơn nữa còn trẻ hơn cậu gấp nhiều lần, cậu không thấy sợ sao? Từ giờ phải lo tút tát lại bản thân đi nha."

Lục Chi Hằng: "..."

Hơn năm giờ khách mời mới đến.

Lục Chi Hằng đẩy cửa phòng bước vào, thấy Thời Noãn đang đọc cho Eric nghe.

Thời Noãn thấy anh đi vào, hỏi: "Buổi tiệc bắt đầu rồi sao ạ?"

Lục Chi Hằng gật đầu, "Sắp rồi đó."

Thời Noãn đặt sách xuống, "Chị có việc rồi, sau này sẽ đọc chuyện cho Eric nghe tiếp nhé, được không?"

"Dạ." Eric ngoan ngoãn đáp lời.

Thời Noãn vẫy tay tạm biệt với cậu bé.

Lúc hai người vừa ra khỏi cửa, Eric lại chạy bịch bịch xuống giường, giật áo Lục Chi Hằng hỏi, "Anh ơi, chị Thời là bạn gái của anh hả?"

Lục Chi Hằng đáp: "Đúng vậy."

Eric nghiêm túc dặn dò, "Em rất thích chị Thời, anh phải đối xử tốt với chị ấy đó. Nếu anh dám khi dễ chị thì đợi đến khi em mười tuổi em sẽ theo đuổi chị ấy, để chị làm bạn gái của em đó."

"..." Đúng là tình địch rồi.

Lục Chi Hằng xoa đầu Eric, "Yên tâm đi, nhóc sẽ không có cơ hội đâu."

Bên trong đại sảnh sáng rực ánh đèn. Mọi người váy áo đẹp đẽ đang cùng nhau trò chuyện.

Lục Chi Hằng dẫn Thời Noãn đến gặp Lục Xương Quốc.

Lục Xương Quốc với mái tóc hoa râm, mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn(*) đang ngồi ở vị trí trung tâm, được một đám người vây quanh, trông cũng rất phần phật.

(*) *Đồ Tôn Trung Sơn*

Ông có ấn tượng xấu về Thời Noãn nhưng vì mặt mũi cháu ngoại mình nên Lục Xương Quốc cố giữ cho khuôn mặt thả lỏng, nhận lấy ly trà cô kính lên, hỏi thêm về chuyện sinh hoạt đời thường.

Xuyên suốt cuộc nói chuyện Thời Noãn chỉ dám ngồi thẳng lưng, trả lời cũng cẩn thận, lễ phép.

Lục Xương Quốc vốn cho rằng mấy người làm trong ngành giải trí đều không có văn hoá, mãi cho đến khi gặp người thật, nói chuyện với nhau vài câu thì ấn tượng của ông dành cho cô mới thay đổi.

Buổi tiệc nhanh chóng bắt đầu. Lục Tư Nguyệt ngồi xuống đàn một bản nhạc dương cầm, phát biểu vài lời và mời mọi người nhập tiệc.

Thời Noãn uống một vài ly rượu cùng Cố Hoài. Sau khi kết thúc bữa tiệc, đầu cô có chút choáng váng.

Khách về không ít, Lục Chi Hằng cũng muốn đưa cô về.

Lúc này Lục Tư Nguyệt đi đến, nói, "Chi Hằng, con để Thời tiểu thư nghỉ ở đây một đêm đi. Con bé say rồi, đi đường bị xóc nảy nữa sẽ không thoải mái."

Lục Chi Hằng thấy vậy cũng có lý, "Chúng ta ở lại một đêm em nhé."

Mặc dù Thời Noãn có hơi say nhưng vẫn còn tỉnh táo, vội lắc đầu, "Không được, sẽ làm phiền mọi người lắm ạ."

Lục Tư Nguyệt đáp: "Có gì mà phiền đâu. Nhà mình nhiều phòng trống lắm, bình thường đều cho người quét dọn sạch sẽ. Bây giờ chỉ cần thay đệm và chăn là có thể ngủ rồi, không phiền chút nào cả."

Thấy di nhiệt tình lại chu đáo như vậy, Thời Noãn cũng không khách sáo nữa, để Lục Chi Hằng đỡ mình vào phòng.

Hạ Yên Nhiên tiễn khách xong quay lại trong nhà. Cô ta biết được cô sẽ ở lại, siết chặt nắm đấm, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo.

Không được! Phải nhanh chóng nghĩ cách mới được.

Chủ nhật, Thời Noãn chụp ảnh trang bìa cho tạp chí Style.

Sau khi xong việc, cô trao đổi với thợ chụp ảnh vài câu rồi ra ngoài gọi điện thoại, "Em xong việc rồi, sẽ về liền đây ạ. Buổi tối đường khá thoáng nên chắc một tiếng rưỡi là em về tới nhà."

"Anh không cần qua đón em đâu ạ. Hôm nay là sinh nhật anh mà, anh cứ đợi đi, em sẽ về làm cho anh một bữa thịnh soạn."

Thời Noãn cúp máy, cúi đầu bỏ điện thoại vào túi. Lúc ngẩng đầu lên, cô bắt gặp Hạ Yên Nhiên.

Thời Noãn muốn rời khỏi đây lại bị cô ta gọi lại, "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Tôi không muốn nghe." Thời Noãn đi tiếp.

Hạ Yên Nhiên đứng đó cười, giọng cười khiến người ta lạnh gáy, "Thật sao? Chẳng lẽ cô không muốn biết người đàn ông mà cô hẹn hò có dự vọng khổng lồ mạnh mẽ đến biến thái sao?"

Thời Noãn quay đầu lại, nhíu mày, "Cô có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Hạ Yên Nhiên không ngốc, thậm chí có thể được xem là thông minh.

Cô ta đến Lục gia năm mười lăm tuổi. Lúc đó cô ta mồ côi cha lẫn mẹ, không có ai làm chỗ dựa. Nếu không được Lục Xương Quốc quý thì chắc là sẽ phải trải qua tháng ngày ăn nhờ ở đậu.

Khi đó cô ta cũng đã hiểu rõ được trong nhà ai mới là người có tiếng nói nhất. Vì lấy được lòng của ông ta nên nhiều năm qua xem như cũng thuận buồm xuôi gió, muốn gì được đó.

Nhưng Lục Xương Quốc ngày càng già, một ngày nào đó việc nhà sẽ được giao lại cho những đứa cháu ngoại. Nếu một ngày ông ta không còn nữa thì còn ai phía nhà họ Hạ xem trọng cô ta nữa?

Hạ Yên Nhiên nắm rõ điều này. Nếu cô ta muốn được sống tiếp những giây phút không cần phải lo cơm áo gạo tiền thì cách duy nhất là gả vào Lục gia, lúc đó sẽ có được một danh phận đẳng hoàng.

Lục Chi Hằng không thích cô ta cũng chẳng sao bởi cô ta cũng chả thích ai cho lắm. Chỉ cần ở anh có điều cô ta muốn thì cô ta sẽ không từ thủ đoạn mà gả cho anh.

Vì muốn quét sạch mọi chướng ngại mà cô ta tìm đến Thời Noãn.

Hai người đứng đối diện nhau. Hạ Yên Nhiên cong môi, "Sợ là có hơi nhiều cái đề nói. Chỗ này không tiện cho lắm, chúng ta tìm một quán cà phê nào gần đây đi."

Thấy cô thoáng chần chừ, Hạ Yên Nhiên nói tiếp: "Tôi đã ở bên cạnh anh ấy từ nhỏ, có rất nhiều chuyện tôi biết rõ nhưng cô lại không. Chẳng lẽ cô không muốn hiểu thêm về anh ấy sao?"

Thời Noãn nhìn cô ta, "Cho cô hai mươi phút, tối tôi còn có việc."

"Tôi biết là bận việc gì." Hạ Yên Nhiên tỏ vẻ hiểu rõ, "Tôi nhớ hôm nay là sinh nhật anh ấy. Anh ấy đối với cô như vậy mà cô còn muốn tổ chức sinh nhật cho anh ấy, đúng là hiếm thấy."

Thời Noãn khó chịu đi đến quán cà phê gần đó với Hạ Yên Nhiên.

Sau khi phục vụ đưa hai tách cà phê lên, đóng cửa ra ngoài, Hạ Yên Nhiên mới lấy bệnh án từ trong túi xách ra đưa cho Thời Noãn.

"Cô tự xem đi." Cô ta cầm lấy cái muỗng bạc khuấy cà phê trong tách.

Thời Noãn lật xem, ở trang đầu tiên ghi chép lại tình trạng cơ bản của bệnh nhân.

Tên người bệnh là Lục Chi Hằng, con số mười tám xuất hiện ở ô tuổi.

Chẩn đoán về bệnh toàn là những từ xa lạ kèm thêm kiểu chữ viết ngoáy của bác sĩ khiến Thời Noãn không hiểu được.

Một lúc sau cô mới đọc ra được những từ như "tinh thần", "thương tích".

Hạ Yên Nhiên nhấp một ngụm cà phê, thong dong nói, "Anh ấy từng mắc chứng rối loạn lo âu(*). Nói đơn giản đó là tinh thần anh ấy không được ổn định."

(*) Rối loạn lo âu là sự sợ hãi quá mức không có nguyên nhân do chủ quan của người bệnh và không thể giải thích được do một bệnh tâm thần khác hoặc do một bệnh cơ thể. Khi lo âu và sợ hãi quá mức ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống, vẫn tiếp tục ngay cả khi mối lo thực tế đã kết thúc thì đó là bệnh lý. (Cre: bookingcare.vn)

Thời Noãn ngẩng đầu, trong mắt toàn là sự kinh hãi, hỏi cô ta, "Làm sao có thể?"

"Sao mà không được?" Cô ta đáp lại, "Bệnh án đều ở đây, cô còn nghi ngờ cái gì nữa. Còn về việc vì sao anh ấy bị như vậy..."

Cô ta ngấm bộ móng vừa làm, hững hờ kể, "Tôi cũng không biết, chắc là do cái tính kỳ quặc trời sinh. Sau khi được rước về nhà họ, thỉnh thoảng tôi cũng có nghe trường bối dùng những từ như quái gở, âm u để nói về anh ấy."

Thật ra sau này cô ta cũng nghe được những lời bàn tán rằng anh bị như thế là do cha mẹ và hoàn cảnh lớn lên.

Nhưng Hạ Yên Nhiên cũng biết là không thể nói với Thời Noãn điều này.

Mục đích chính của cô ta là để Thời Noãn biết được Lục Chi Hằng mắc bệnh tâm thần, có một dự vọng chiếm hữu biến thái đến đáng sợ. Sao cô ta có thể kể những điều đó cho cô này lòng thương được.

"Uống thuốc một năm trời, trải qua không biết bao nhiêu lần khám tâm lý, cuối cùng bác sĩ cũng nói rằng anh ấy đã bình phục. Nhưng căn bệnh này ấy.. " Hạ Yên Nhiên chỉ vào đầu, chế giễu, "Chỗ này làm sao mà chữa cho hết được chứ nhỉ?"

"Ngày, tốt nhất cô nên xem nó." Cô ta lại lôi từ trong túi xách ra vài tờ giấy.

Thời Noãn hít sâu một hơi rồi bắt đầu đọc. Bên trong là những trang ghi chép các cuộc trò chuyện, hai dãy số phía trên cô cũng đã thuộc lòng.

Một là của Lục Chi Hằng, cái còn lại là của Thiên Thiên.

Thời gian trò chuyện ngắn nhất là mấy phút còn dài nhất thì nửa tiếng, không trống một ngày.

Mà những lần gọi nhất cách đây mấy tháng, là lúc cô còn đang ở đoàn phim.

Trong lúc Thời Noãn đang xem, Hạ Yên Nhiên lại nói, "Cô không cần phải ngạc nhiên. Kiểu người có tính chiếm hữu mạnh như anh ấy làm sao có thể để cô rời khỏi tầm mắt của mình."

"Cô cứ nghĩ anh ấy yêu cô mà lại không nghĩ rằng anh ấy chỉ muốn khống chế cô."

Thời Noãn vô lực vuốt thẳng nếp gấp trên giấy.

Cô nhớ đến lần mua váy trước. Có lẽ không phải là do Thiên Thiên tức giận mà đó chỉ là công việc báo cáo hằng ngày của cô ấy.

Thêm cả chuyện ở đoàn phim lần trước, lúc cô gọi video kể cho anh trông anh cũng không ngạc nhiên gì, hoá ra là đã biết từ sớm.

Hạ Yên Nhiên thấy cô mất hồn như vậy thì trở nên vững lòng, "Không có chuyện yêu đương gì ở đây cả. Đối với anh ấy mà nói, việc có bạn gái là cô có lẽ chỉ như nuôi một thú cưng để làm niềm vui thôi. Vì chỉ có vật nuôi thì mới phải sống dưới sự giám sát của chủ nhân."

Đánh rần đánh báy tác!(*). Mỗi câu cô ta nói đều đánh vào trọng điểm.

(*): Tục ngữ Trung Quốc có câu: "đánh rần đánh báy tác", tuy nhiên cũng có người nói: "đánh rần đánh ba tác". Ở đây vị trí ba tác là đánh vào cột sống, nếu đánh gãy hoặc bị thương ở đó thì rần sẽ không ngóc đầu dậy cần bạn được nữa; còn vị trí báy tác là ngay tim rần, khi bị trọng thương rần sẽ chết.

"Đã hết hai mươi phút rồi, tôi về trước, không làm phiền cô nữa."

Hạ Yên Nhiên đứng dậy, cầm lấy túi xách. Cô ta vừa đi bước lại ngoài đầu, như có lòng tốt mà nhắc nhở, "Nếu cô không rời đi sớm thì sau này có muốn cũng không được."

"Những tên biến thái một khi điên lên thì muốn làm gì chúng ta sẽ chẳng biết được. Yêu không được thì sẽ cầm tù rồi giết, không phải bình thường trong phim kinh dị đâu."

thế sao?"

Cô ta nhẹ nhàng đóng cửa, để lại một mình Thời Noãn trong phòng.

Thời Noãn không biết mình ngồi đó bao lâu, chỉ thấy có hơi lạnh, uống một ngụm cà phê mà mãi chưa đọng tới, trong lưỡi ngập tràn mùi vị cay đắng.

Lúc này cô mới nhớ mình quên bỏ đường vào.

Phục vụ gõ cửa bước vào, "Có cần tôi châm thêm cà phê không Thời tiểu thư?"

"Không cần đâu." Thời Noãn lấy điện thoại xem giờ, mới biết nó đã sập nguồn vì hết pin.

"Máy giờ rồi?" Cô hỏi.

Phục vụ vén tay áo nhìn đồng hồ, "Đã sáu giờ mười phút rồi ạ."

"Cảm ơn, không phải thôi đâu." Thời Noãn nhét hai tờ tiền màu đỏ vào tay cô ấy rồi vội rời đi.

Tiệm bánh sắp đóng cửa rồi, cô còn phải lấy bánh kem, thêm cả bó hoa hồng nữa.

Dù thế nào đi nữa hôm nay vẫn là sinh nhật anh, cô đã hứa giúp anh có một sinh nhật vui vẻ.

Tối đến mưa bắt đầu rơi. Mưa phùn tựa như đang dệt một tấm mạng nhện giữa trời và đất.

Thời Noãn bắt taxi về. Về đến nhà, cô ôm trong ngực một bó hoa, tay kia cầm hộp bánh chạy lên tầng.

Cô ấn mật khẩu, vừa vào cửa đã có người đi ra.

Lục Chi Hằng nhận đồ trên tay cô, lấy một cái khăn lông lau tóc cho cô, "Sao về muộn vậy?"

Thời Noãn trả lời anh: "Lúc này em nói chuyện với người quen nên quên mất thời gian ạ."

Lục Chi Hằng lau khô nước trên mặt cô, "Sau này nhớ mang theo sạc dự phòng. Gọi cho em không được, anh lo lắm."

"Dạ." Lông mi Thời Noãn run run, giọng cười với anh, "Chắc là anh đói lắm rồi. Để em đi nấu cơm cho anh, hôm nay em đều chuẩn bị món anh thích."

"Không phải vội. Em bị mắc mưa, cứ đi tắm trước đi, không là sẽ cảm đấy." Lục Chi Hằng đi vào phòng tắm xả nước ấm vào bồn.

Thời Noãn tìm một cái bình cắm hoa vào, lại đi tìm cái kéo để cắt tỉa bớt những cành lá bị thừa.

Trong lúc cắt cô sơ ý để gai đâm vào, máu lập tức chảy ra.

Cô đau thót ra tiếng, lấy giấy đè lại chỗ bị đâm.

"Nước xong rồi Noãn Noãn."

Lục Chi Hằng thấy cô bị chảy máu, nhủ mày, "Lớn vậy rồi mà sao em không cẩn thận gì hết."

Tuy là trách mắng nhưng có thể nghe thấy sự đau lòng của anh.

Anh kéo cô lại ghế, lấy hộp thuốc đến cầm máu, khư trùng cho cô, "Mặc dù là băng cá nhân chống thấm nhưng lúc tắm em vẫn phải đề ý, đừng để bị dính nước."

Thời Noãn thần thờ nhìn anh băng bó cho mình, anh ngừng nói một lúc rồi cô mới kịp hoàn hồn, gật đầu liên tục, "Dạ dạ."

Lục Chi Hằng nhìn xoáy vào mắt cô, "Hôm nay em sao thế?"

"Không, không có gì ạ." Thời Noãn không giỏi nói dối, càng không giỏi che giấu cảm xúc bản thân trước mặt anh.

Cô đứng dậy đánh trống lảng, "Em đi tắm nhé."

Thời Noãn tắm nhanh rồi đi vào bếp. Lục Chi Hằng đeo tạp dề cho cô, "Đừng nấu cơm, buổi tối chúng ta ăn mì trường thọ là được rồi."

Thời Noãn kiên quyết nói: "Nhưng hôm nay là sinh nhật của anh cơ mà. Chỉ một bát mì thôi thì làm sao được."

Lục Chi Hằng lại nói: "Không cần quan trọng hình thức, có em bên anh là được."

Thời Noãn trầm mặc một lúc rồi cười với anh, "Dạ."

Cô dội nước sôi để thả mì vào, tiếp đó là cải thìa, thịt heo, cuối cùng là hai cái trứng gà.

Trong phòng khách tắt đèn trần, trên bàn có hoa hồng điểm lẹ và nến tạo một bầu không khí lãng mạn.

Ăn mì xong Thời Noãn mang bánh kem ra, cắm nến rồi lấy bật lửa đốt, "Anh mau nhắm mắt cầu nguyện đi."

Lục Chi Hằng làm theo lời cô xong rồi mở mắt nhìn cô, "Em có muốn biết anh ước gì không?"

Thời Noãn là người mê tín, lắc đầu, "Anh đừng nói, điều ước mà nói ra thì sẽ mất linh đó."

Lục Chi Hằng chỉ khẽ cười, không nói gì.

Thời Noãn đem quà tặng anh, là một cặp măng sét bằng bạc vô cùng tinh xảo.

"Anh có thích không ạ?" Cô chờ mong.

"Thích chứ." Lục Chi Hằng ôm lấy cô, nói ra một câu đầy sâu xa, "Nhưng em biết anh thích nhất là gì mà."

Lúc này Thời Noãn biết mình nên hôn anh nhưng..

"Hôm nay em hơi mệt." Cô rũ mắt, "Em xin lỗi ạ."

Trong mắt Lục Chi Hằng thoáng trở nên u ám, thả lỏng vòng tay, dịu dàng đáp, "Có gì mà phải xin lỗi. Nếu em mệt thì phải đi ngủ thôi, cứ để anh dọn dẹp."

Anh ôm cô đặt lên giường, đắp chăn cho cô, "Ngủ ngon nhé."

Thời Noãn nhắm mắt lại. Phía ngoài phòng yên lặng, sau đó có tiếng nước chảy rồi lại trở nên yên lặng.

Một lúc sau có tiếng bước chân lại gần, có người nằm lên giường, ôm cô vào lòng như mọi khi.

Thời Noãn ngủ thiếp đi nhưng cũng mau chóng thức giấc. Cô không rõ mấy giờ, cũng không buồn ngủ nữa, cứ thế mờ mắt nghĩ ngợi.

Cô nghĩ lung tung mãi cũng chẳng được gì.

Người nằm kế bên đang thờ đều đều. Thời Noãn nhẹ nhàng thoát khỏi cái ôm của anh, rón rén vén chăn bước xuống giường, đi ra phòng khách.

Cô cầm điện thoại của anh, nhập vào bốn chữ số.

Sinh nhật anh là 0423 nhưng lại bị báo là sai mật khẩu.

Cô nghĩ ngợi rồi lại nhập sinh nhật mình nhưng vẫn không đúng.

Thời Noãn vẫn đang suy nghĩ thì đèn phòng khách đột nhiên sáng lên.

Đột nhiên bị đèn chiếu vào làm Thời Noãn chói mắt, vô thức giơ tay lên nhưng đột nhiên nhớ ra mình đang làm gì, lại lập tức giấu điện thoại ra sau lưng.

Lục Chi Hằng đi lại phía cô, "1207 là mật khẩu."

Anh xoa mặt cô, cười hỏi, "Em muốn tìm gì trong điện thoại của anh hả?"

Ying: Có một chuyện mình đang thắc mắc là không biết mọi người thích việc chú thích ngay lúc được nhắc hay là để đến đến cuối truyện nhĩ? Vì mình nghĩ chú thích ngay thì sẽ làm đứt mạch cảm xúc của nhiều bạn đọc, còn nếu chú thích cuối truyện thì sợ nhiều bạn sẽ quên mất cái đó là gì nên cho mình xin ý kiến nhé, vì mình thấy kiểu nào cũng có cái bất lợi nên đành xin ý kiến để xem mọi người thích như thế nào hơn ạ:<

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Thời Noãn dời người, cô nhận ra được những con số này là ngày mà cô và anh chính thức hẹn hò, ngày 7 tháng 12.

Cô cầm điện thoại anh đứng đó, không nói gì cũng không hề nhúc nhích.

Lục Chi Hằng thấy cô đi chân trần, đi vào phòng lấy dép của cô, ngồi xổm xuống mang vào cho cô, "Trên đất lạnh lắm, em đừng đi chân không."

Xong rồi anh vươn tay ra sau cô cầm lấy điện thoại, nhập mật khẩu rồi trả điện thoại lại cho cô, "Em muốn xem gì thì anh đều cho em xem mà."

Thời Noãn cắn môi, vẫn quyết định tìm hiểu rõ sự việc.

Cô mở danh sách cuộc gọi, lướt lên lướt xuống mấy lần vẫn không thấy số của Thiển Thiển.

Có lẽ Hạ Yên Nhiên đã lừa cô, nhưng cũng có lẽ sau mỗi lần gọi anh đều xoá lịch sử gọi điện.

Trong đầu Thời Noãn bây giờ loạn tung phèo, cô không muốn giải quyết qua loa mà chỉ muốn nói ra hết tất cả.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hỏi thẳng, "Có phải mỗi ngày anh đều gọi cho trợ lý của em để theo..."

Từ "theo dõi" này quá khó nghe, Thời Noãn không muốn nói với anh nên đành dùng từ khác, "Kiểm tra tình hình của em không?"

Lục Chi Hằng bình tĩnh nhìn cô, thậm chí còn ngạc nhiên, "Sao em lại nghĩ như vậy?"

Ban đầu Thời Noãn nghĩ cách làm của anh đã sai, bây giờ còn nghe anh chối bỏ, còn muốn nói dối, trong lòng càng tức giận.

Cô đi lại lấy giấy tờ từ trong túi xách đặt ở giá treo đồ đưa cho anh, "Tự anh xem đi."

Đến bây giờ Lục Chi Hằng mới biến sắc, "Ai đưa cho em cái này?"

"Là ai đưa thì có quan trọng không?" Thời Noãn thờ ơ, bờ vai gầy run run, "Em vẫn nghĩ giữa người yêu nên thành thật với nhau."

"Trước đó em cũng nói với anh rất nhiều lần rằng nếu anh muốn biết gì thì cứ hỏi trực tiếp em rồi cùng bàn bạc. Nhưng anh không thèm xem trọng lời nói của em. Hằng ngày anh gọi cho trợ lý em là vì không tin em, nghĩ rằng em sẽ phản bội, làm chuyện có lỗi với anh sao?"

Cô rung rung nước mắt, phần là vì tức giận, còn lại là vì đau khổ, "Giờ em mới biết được, hoá ra giữa chúng ta không hề tồn tại sự tin tưởng dành cho đối phương."

"Không phải..." Mắt Lục Chi Hằng hoàn toàn tối lại, nắm chặt lấy vai cô, "Anh tin em mà Noãn Noãn."

Thời Noãn đối mặt với anh, đau lòng chất vấn, "Vậy vì sao anh làm như thế?"

Mắt Lục Chi Hằng loé lên tia sáng, máp máp môi nhưng mãi không nói gì.

Nên nói gì đây? Nói là anh đã kìm chế hết sức nhưng vẫn không nhịn được à?

Bởi vì quá trân trọng mối quan hệ này mà anh sợ rằng cô sẽ rời khỏi mình bất cứ lúc nào. Thế nên chỉ cần một ngày không có cô bên cạnh, anh sẽ trở nên bất an.

Lỡ như cô nghe được chuyện xưa của anh, lỡ như cô biết anh có vấn đề, lỡ như cô gặp phải chuyện như Thẩm Luật Thông đã làm trước kia.

Lục Chi Hằng biết tâm lý mình bất thường nhưng anh không hề muốn cho cô hay, anh không muốn cô sợ anh.

Anh cũng muốn mình giống như mọi người, muốn yêu và được yêu.

Thời Noãn kiên nhẫn đợi chờ, cho anh một cơ hội để giải thích.

Nhưng năm phút trôi qua, cô không đợi được câu trả lời của anh.

Cảm giác khi không được người yêu tôn trọng và tin tưởng vô cùng tồi tệ, dường như những quá khứ ngọt ngào kia đều là mơ mộng hão huyền.

Những dòng chữ kia như một tấm lưới không có kẽ hở bao lấy cô, khiến cô ngộp thở.

Nhưng việc chia tay là không thể vì cô vẫn còn yêu anh.

Thời Noãn mặc kệ anh nói gì, chỉ cần anh đưa ra một lý do thì cô đều có thể tha thứ.

Nhưng anh vẫn cứ im lặng, ngay cả việc nói dối cô cũng không làm.

Thời Noãn thất vọng quay về phòng, kéo vali ra, lấy quần áo trong tủ bỏ vào.

Lục Chi Hằng bước vào phòng, lấy quần áo cô ra lại, nắm lấy tay cô, "Em đừng đi mà Noãn Noãn."

Thời Noãn quyết tâm, rút tay ra, mím chặt môi tiếp tục thu dọn quần áo.

Trước kia mỗi lần anh ghen hay cãi nhau cô đều có thể dỗ anh nhưng lần này thì không.

Dưới tình thế cấp bách, Lục Chi Hằng bỗng ôm lấy cô. Ở phía sau là giường, anh dùng lực ôm cô lùi lại vài bước, đè cô xuống giường.

Anh nằm ở trên cúi xuống cạy mở hàm răng cô, hôn lấy cô, dùng tay vuốt ve cô.

Cô đang mặc váy ngủ, chỉ cần kéo nhẹ thôi là da thịt trắng nõn sẽ hiện ra hết trước mắt anh.

Anh biết rõ từng điểm nhạy cảm trên người cô nhưng lúc này, mặc cho anh có làm thế nào thì cô cũng không xẩu hổ động tình như trước.

Anh không vào được vì cô quá khô, mãi mà không ướt.

Thời Noãn mở to mắt nhìn đèn trần, nằm im không phản kháng cũng không đáp lại.

"Tách--" Một giọt nước mắt nhỏ xuống, tiếng khóc nghẹn ngào vang lên.

Cô đang khóc, người cong lại.

Lục Chi Hằng đang chôn mặt trước ngực cô lập tức dừng lại, ngồi dậy sửa dây áo lại cho cô.

"Anh sai rồi Noãn Noãn. Anh không chạm vào nữa, em đừng khóc." Anh dùng bàn tay thô ráp lau khô nước mắt cho cô.

Hốc mắt Thòi Noãn hồng hồng. Cô không rõ vì sao chuyện lại thành ra như vậy, cũng không biết được giữa hai người có vấn đề gì.

"Muộn rồi, chúng ta ngủ thôi." Về mặt cô mệt mỏi.

"Được." Lục Chi Hằng đi ra phòng khách rót nước ấm cho cô.

Thòi Noãn có hơi khác, nhận lấy uống hết nửa cốc nước rồi đặt lên đầu giường. Cô nằm xuống, nghiêng người qua co lại.

Lục Chi Hằng tắt đèn, nằm xuống bên cạnh ôm lấy cô vào lòng, cô cũng không đẩy anh ra.

Trong lòng anh vui vẻ một chút. Có lẽ sau khi ngủ một giấc cô sẽ quên, hai người vẫn sẽ tốt đẹp.

Nhưng cô lại nói ra một câu đánh tan giấc mộng của anh.

"Sáng mai em sẽ gọi cho tài xế bên công ty đến rước."

Lời nói như mũi tên đâm thẳng vào lồng ngực nhưng lại không thấy máu.

Lòng anh đau đớn, khó nhọc hỏi, "Noãn Noãn, em đã nói sẽ không bỏ anh mà."

Thòi Noãn đờm buồn nhưng vẫn vững lòng, "Không phải là bỏ anh, chỉ là em muốn tỉnh táo một chút thôi."

"Em không dọn đi chứ?" Anh hỏi.

Thòi Noãn không nói gì, nhưng sự im lặng coi như là câu trả lời dành cho anh.

Ngoài cửa sổ trời dần sáng, Lục Chi Hằng cả đêm không ngủ, chỉ nhìn người trong lòng.

"Noãn Noãn là cô nhóc lừa đảo." Anh khàn giọng nói.

Rõ ràng trước khi thổi nến anh đã nhắm mắt, thành tâm cầu nguyện như lời cô nói nhưng vẫn không thành hiện thực.

Trong lòng có chuyện nên Thòi Noãn cũng ngủ không ngon, hơn bảy giờ đã tỉnh giấc.

Cô hi vọng chuyện hôm qua đều là mơ, sau khi tỉnh lại giữa cô và anh sẽ gần nhau như lúc trước.

Nhưng tiếc là không được. Sau khi tỉnh giấc, từng chuyện một đều là sự thật.

Lục Chi Hằng không có ở bên cạnh.

Thòi Noãn mang dép lê ra khỏi phòng. Cô nghe thấy trong bếp có tiếng động liền bước vào xem, thấy anh đang chiên thịt.

Dầu trong chảo kêu xèo xèo, hơi có mùi khét mà anh vẫn không động đậy, rõ ràng là hồn đang treo ngược cành cây.

"Được rồi, anh còn chiên nữa thì sẽ cháy mất." Cô nhắc nhở.

Lục Chi Hằng nghe vậy, quay lại nhìn cô. Trong mắt anh là những cảm xúc phức tạp nhưng không nói gì, lấy thịt trong chảo ra đĩa.

Bữa sáng hôm nay vô cùng yên lặng.

Sau khi ăn xong, Thòi Noãn cho đĩa vào máy rửa bát rồi vào phòng thay đồ.

Cô mở vali, đem những món đồ tối qua chưa dọn xong đặt vào.

Lúc Thòi Noãn chuyển tới có tận bảy thùng giấy lớn đựng đồ, bây giờ chỉ dùng một cái vali chắc chắn là không đủ.

Nhưng mà cũng không sao. Vốn dĩ cô không muốn đi luôn, chỉ là bây giờ cô tạm thời không muốn ở lại đây.

Vừa nghĩ tới việc người đàn ông sống chung luôn theo dõi mình, Thòi Noãn cảm thấy thờ không thông.

Quan trọng hơn là chuyện lần này có lẽ là một khúc nhạc dạo để cô biết rằng mối quan hệ của cô và anh không thể nào thuận buồm xuôi gió như vậy.

Lục Chi Hằng đứng ở cửa, sắc mặt tiêu tụy, dưới mắt có quầng thâm, trông là biết ngủ không ngon.

Anh đứng im như một pho tượng.

Thòi Noãn kéo khoá kéo. Lúc cô chuẩn bị đi ra, Lục Chi Hằng bước lại giữ tay cô.

Thòi Noãn quay lại. Anh sợ chọc cô giận, nắm một giây lập tức thả ra, như là đứa trẻ sợ sệt khi làm sai.

"Em sẽ về chứ?" Giọng anh khàn đặc.

"Vâng ạ." Cô nhẹ nhàng trả lời.

"Đừng gọi tài xế." Lục Chi Hằng căng thẳng, tuy không cam lòng nhưng vẫn nói, "Để anh đưa em đi."

Thời Noãn không nghĩ anh sẽ nói vậy bèn sững sốt rồi gật đầu.

Trong xe phát loại nhạc du dương đầy thư giãn giúp cho tình hình lúc này đỡ lúng túng phần nào.

Đường không dài, giao thông buổi sáng cũng không quá đông đúc nhưng anh lại lái rất chậm thành ra tốn nhiều hơn nửa tiếng so với mọi khi.

Nhưng dù chậm thế nào thì cũng vẫn đến nơi. Xe dừng ở dưới tiểu khu. Lục Chi Hằng mở cốp lấy vali ra, tay cứ nắm lấy tay cầm không muốn buông.

"Em đã hứa với anh là sẽ quay về, em nói phải giữ lời."

"Em nhớ rồi." Thời Noãn cũng nghẹn lòng. Trước đây cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bọn cô cãi nhau vì chuyện như vậy.

Mắt nóng lên, cô cố nén nước mắt: "Em thấy vấn đề giữa chúng ta rất nghiêm trọng. Trách nhiệm không chỉ thuộc về anh mà em cũng có phần."

"Cho nên chúng ta cần tách ra một thời gian để có thể bình tĩnh suy nghĩ lại. Đợi đến khi chúng ta hiểu rõ rồi thì sẽ cùng nhau giải quyết, được không ạ?"

"Được."

Lục Chi Hằng đưa vali cho cô, anh quyến luyến đau đớn nhìn cô rồi đi như thể trái tim cũng rời khỏi cơ thể.

Thời Noãn vào nhà. Căn phòng bỏ không mấy tháng qua đã có thêm một lớp bụi dày.

Cô hít hơi mấy cái, tìm một cái khăn đi lau bàn ghế sau đó đổi hết ga giường lẫn chăn.

Thời Noãn mở cửa sổ cho thông thoáng, không kim được mà nhìn xuống dưới thấy xe anh vẫn còn ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Trong lòng Thời Noãn rất khó chịu, ngực đau thắt lại.

Cô đứng bên cửa sổ một lúc mới lấy điện thoại nhắn tin cho anh: [Anh về đi. Lúc lái xe phải cẩn thận, đừng thả hồn đi nữa.]

Anh không thèm trả lời, cô lại nhắn tiếp một tin: [Sáng nay trông anh mệt lắm, phải về nhà ngủ một giấc thật ngon. Anh đừng để em lo nhé, được không ạ?]

Đợi lâu lắm mới nghe thấy điện thoại báo có tin nhắn, cô mở ra xem: [Được.]

Thời Noãn lại nhìn ra cửa sổ, trông thấy anh lái xe về thì mới nằm lên giường xem kịch bản.

Nhưng xem thế nào cũng không vào, cô nhìn mấy con chữ liti nhá nhiti trên giấy mà cứ nghĩ tới vẻ mặt đau khổ của anh lúc chia tay.

Tim cô đau như bị kim châm. Thời Noãn vuốt ngực nhưng không dịu bớt mà vẫn cứ buồn bực không thờ được.

Lúc đầu cô nguyện cầu ở chùa mong anh mỗi ngày đều hạnh phúc, vậy mà giờ đây người khiến anh khổ sở lại là cô.

Thời Noãn không biết quyết định chuyển nhà của mình liệu có đúng hay không, cũng không biết nên làm thế nào để xóa bỏ vết rạn này.

Mờ mịt lẫn bất lực, biết bao loại cảm xúc chất chồng trong lòng. Cô chôn mặt vào gối, đầu lòng khóc lớn, gối đầu nhanh chóng bị thấm ướt.

Điện thoại đột nhiên vang lên. Thời Noãn bình tâm lại, lau nước mắt rồi ấn nút nhận cuộc gọi.

"Chị có nhà không Noãn Noãn? Em đến đưa lễ phục cho hoạt động vào ngày kia mà ầm chuông hoài không ai mở cửa."

Thời Noãn khàn giọng, "Chị không ở đó, em đem quần áo tới chỗ lúc trước chị ở đi."

Thiên Thiên nghe giọng cô là lạ, hỏi, "Chị khóc sao? Sao đột nhiên chị lại dọn đi? Hai người cãi nhau ạ?"

Thời Noãn ấn thái dương, "Đợi em qua rồi sẽ kể."

Cô cúp máy vào phòng tắm rửa mặt.

Nửa tiếng sau có người mở khoá ở bên ngoài.

Thiên Thiên mang theo một chiếc váy, cô ấy ngồi xổm ở tủ giày để đổi dép rồi bước vào trong nhìn xung quanh thấy Thời Noãn đang lặng lẽ ngồi trên ghế.

Cô ấy tìm giá áo để treo váy lên rồi lại chỗ Thời Noãn.

Thời Noãn nhìn cô ấy, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có, "Em ngồi xuống đi, chị có chuyện muốn hỏi."

Thiến Thiến lo lắng ngồi xuống, "Sao vậy chị?"

Thời Noãn hỏi thẳng, "Sao em không nói cho chị biết mỗi ngày em đều gọi cho anh ấy?"

Thiến Thiến ngây ngời, sợ hãi, "Chị, chị, chị biết rồi ạ?"

Thời Noãn không nói gì.

"Noãn Noãn, em không cố ý bán chị đâu!" Thiến Thiến xin lỗi, lập tức giải thích, "Mấy tháng trước mẹ em bị bệnh nặng, tiền phẫu thuật lẫn viện phí đều tốn rất nhiều, em đã đi vay mượn họ hàng khắp nơi nhưng vẫn không đủ."

"Lúc em cùng đường thì Lục tổng có liên lạc với em. Anh ấy không chỉ cho em rất nhiều tiền mà còn tìm thêm chuyên gia uy tín, chỉ cần em đồng ý mỗi ngày đều gọi điện báo cáo tình hình của chị thì anh ấy sẽ..."

Thời Noãn nghe thấy vậy, cất ngang, "Đi khỏi bệnh chưa?"

Thiến Thiến không nghĩ cô sẽ hỏi vậy, run rẩy trả lời: "Cuộc phẫu thuật rất thành công ạ, cộng thêm việc được chăm sóc tốt nên mẹ em đã bình phục."

Thời Noãn hỏi tiếp: "Vậy mỗi ngày em báo gì cho anh ấy?"

Thiến Thiến nuốt nước bọt, khai ra: "Mỗi ngày Lục tổng đều những vấn đề đơn giản như là chị gặp ai, nói gì, có chuyện gì đặc biệt xảy ra hay không."

Thấy cô không nói gì, Thiến Thiến lại giải thích: "Chị, em không có đặt điều gì chị cả, chỉ báo cho anh ấy biết những chuyện bình thường, sẽ không gây xích mích giữa hai người."

Thiến Thiến kích động, nước mắt nước mũi nhìn Thời Noãn, "Chị, em biết sai rồi, xin chị cho em một cơ hội, đừng đuổi em nhé!"

Cô ấy rất thích công việc này. Bình thường mấy người nghệ sĩ toàn là hống hách, ngang ngược, chỉ có Thời Noãn mới dịu dàng trò chuyện với cô.

Nếu có người biết cô ấy vì chuyện này mà bị đuổi việc thì sau này sẽ không thể nào xin việc được nữa.

Thời Noãn thờ dài, rút khăn giấy lau nước mắt cho cô ấy rồi đi vào phòng lấy ví ra. Cô rút ra một xấp tờ tiền đỏ, đưa cho cô ấy.

"Chị có ý gì ạ? Chị muốn sa thải em sao? Có phải đây là tiền chị cho để đuổi việc em không ạ?" Thiến Thiến vừa mới nín khóc lại bắt đầu tuôn trào.

"Không phải." Thời Noãn nhìn cô ấy, "Em cứ coi như là tấm lòng của chị, cầm lấy đi mua thuốc cho dì."

"Chị...Chị không sa thải em ạ?" Thiến Thiến hỏi.

Thời Noãn nói: "Nếu còn lần sau thì sẽ không như vậy đâu."

Thiến Thiến vừa cảm động vừa xấu hổ, "Có phải vì chuyện này mà chị cãi nhau với Lục tổng không ạ?"

"Thật ra em thấy Lục tổng làm như thế là vì quá yêu chị thôi ạ. Mỗi ngày ngoài việc nghe tình hình của chị thì còn dặn dò nhiều điều."

Cô ấy liếc thấy Thời Noãn không có ghét bỏ gì thì liệt kê từng cái ra, "Ví dụ như mấy ngày nay chị sắp bị đi cà đến thăm thì Lục tổng có dặn em phải chuẩn bị sẵn nước đường đỏ, tui sưởi cho chị."

"Trời lạnh thì anh ấy dặn em mang nhiều áo khoác, đừng để chị bị cảm. Mỗi ngày anh ấy còn muốn em xem chị có ăn nhiều hơn không, xem chị có vì giảm cân mà nhịn ăn hay không."

Thời Noãn im lặng hồi lâu, không biết nên nói gì.

Cô đương nhiên tin rằng anh yêu cô, nhưng cô không muốn yêu theo cách này.

Thời Noãn thấy đau đầu, "Những chuyện này chị đều biết, em về trước đi."

"Em ở lại đây với chị." Thiến Thiến còn muốn khuyên cô.

Thời Noãn lắc đầu đứng dậy, "Không cần, để chị tự suy nghĩ lại đã."

Sau khi Thiến Thiến rời đi trong phòng lại trở nên tĩnh mịch. Trong đầu Thời Noãn bây giờ toàn là giọng nói của Thiến Thiến, Hạ Yên Nhiên và cả Lục Chi Hằng.

Hạ Yên Nhiên nói anh có dục vọng chiếm hữu cao. Thật ra trước đây Thời Noãn cũng lơ mờ cảm giác được nhưng cô đã phớt lờ, chỉ nghĩ rằng anh đang ghen tuông.

Cho nên trong chuyện này, Thời Noãn thấy bản thân cũng có phần sai, cô không quan tâm anh nhiều, không để ý đến cảm xúc của anh.

Còn về quá khứ của anh thì dù thế nào cũng không thể chỉ nghe từ phía Hạ Yên Nhiên.

Tối thứ sáu Lục Chi Hằng quay về Lục gia để ăn tối.

Trước đây anh rất ít tham gia những lần họp gia đình như thế này nhưng những ngày này lại thường xuyên đến.

Từ sau khi cô dọn đi trong nhà trở nên quanh quẽ.

Lúc anh đọc sách không có người nhảy đến trước mặt cười hỏi xem màu son này có đẹp hay không. Lúc đi ngủ anh đã có thói quen ôm cô vào lòng, bây giờ chỉ có một mình thì khó mà ngủ ngon.

Trong nhà còn nhiều đồ của cô, mỗi lần nhìn thấy Lục Chi Hằng lại hiểu được câu thành ngữ "Nhìn vật nhớ người" chẳng phi lý chút nào.

Về Lục gia có nhiều người cũng náo nhiệt hơn. Anh trở về phòng sau khi ăn tối xong.

Lúc sau cửa hơi hé, một cậu nhóc lặng lẽ bước vào.

Eric cầm quyển sách Harry Potter chạy đến trước mặt anh, "Lần trước chị Thời chưa kể xong, chị ấy có nói sẽ đến nữa. Lúc đó là khi nào ạ?"

Lục Chi Hằng trầm mặc, "Anh cũng không biết."

Eric thắc mắc, "Chị Thời là bạn gái của anh, sao anh không dẫn chị ấy đến nhà em chơi ạ?"

Lục Chi Hằng cup mắt, "Bây giờ cô ấy không thèm để ý đến anh."

Eric chớp mắt, "Hai người cãi nhau sao? Giống như ba mẹ em vậy. Sau khi hai người cãi nhau mẹ cũng không thèm để ý tới ba nữa, đóng chặt cửa phòng không cho ba vào."

Cậu bé muốn ngồi lên ghế nhưng còn quá nhỏ nên không thể trèo lên được.

Lục Chi Hằng ôm cậu đặt lên ghế. Eric ngồi lên ghế, đứng đưa chân nhỏ.

Cậu bé bày ra dáng vẻ trầm tư, truyền kinh nghiệm cho anh, "Mỗi lần cãi nhau ba sẽ mua cho mẹ rất nhiều quà, ôm mẹ rồi khen mẹ đủ kiểu. Sau đó hai người cũng không còn cãi và nữa, vui vẻ dắt nhau đi ăn nhà hàng."

"Nếu anh cãi nhau với chị thì nhớ phải làm giống ba em vậy, đi dỗ chị ấy đi. Ba em dạy con trai là phải nhường con gái."

Lục Chi Hằng im lặng vài giây, nói, "Nhưng do anh làm chuyện sai nên chị ấy rất giận, không thèm gặp anh nữa."

Eric ngây ngô đáp, "Em cũng hay làm sai khiến mẹ tức lên nhưng chỉ cần em nhận lỗi, biết sửa sai thì mẹ vẫn yêu em như thường, em vẫn là bé ngoan của mẹ."

Cậu nghiêm túc nói, "Lúc đi học, cô giáo dạy đạo đức đã nói cho bọn em biết rằng phạm lỗi không có gì đáng sợ, chỉ cần chúng ta biết chân thành nhận lỗi, sửa sai thì vẫn là bé ngoan. Cô ấy cũng dạy rằng người yêu chúng ta không chỉ vì sai lầm mà rồi bỏ chúng ta."

Lục Chi Hằng nhìn gương mặt nhỏ của cậu, phì cười, xoa đầu cậu, "Cô giáo của Eric nói rất đúng."

"Cốc cốc" - tiếng gõ cửa vang lên. Anh đi ra mở cửa, Lục Tư Nguyệt đang đứng bên ngoài.

Trên tay dì có một cốc sữa bò nóng, "Dì nghe người làm nói Eric đến tìm con."

"Nhóc ấy đang ở trong phòng." Lục Chi Hằng nghiêng người cho dì ấy vào.

Lục Chi Hằng đưa sữa bò cho cậu bé, "Sắp đến giờ ngủ rồi, mau về với mẹ, đừng làm phiền anh nữa."

"Con không có làm phiền anh ấy mà." Eric sửa lại, "Con chỉ đang giải quyết vấn đề giúp anh ấy thôi."

Lục Tư Nguyệt tò mò nhìn Lục Chi Hằng.

"Đứng vậy." Lục Chi Hằng gạt đầu, "Eric nói chuyện rất có đạo lý."

Lục Tư Nguyệt ngạc nhiên.

Eric vui vẻ, uống hết sữa rồi chạy lại kéo tay áo Lục Chi Hằng.

Cậu giỡn đầu, ở mép còn đang dính một lớp sữa trắng trông như bộ râu, "Anh phải nhớ lời em đấy, mau đi tìm chị Thời đi. Khi nào hai người làm hoà rồi thì dẫn chị ấy đến chơi với em nhé."

Lục Chi Hằng đồng ý, hứa với cậu, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Thời Noãn muốn biết được chuyện xưa của Lục Chi Hằng, bèn tìm đến Cố Hoài để hỏi rõ.

Anh ta là bạn từ nhỏ của Lục Chi Hằng, với lại Thời Noãn cũng thân thiết với anh ta hơn là Hoắc Minh.

Nhớ đến công việc của Lục Chi Hằng, Thời Noãn nghĩ Cố Hoài hẳn cũng bận rộn như vậy nên nhắn tin hỏi xem anh ta rảnh ngày nào để hẹn gặp mặt.

Kết quả là Cố Hoài còn nhiệt tình hơn cả cô.

Cô gửi tin chưa đến một phút Cố Hoài đã gọi lại, "Vừa khéo anh đang có chuyện cần hỏi em. Hay là anh lái xe đến đón em nhé? Em ở nhà hay ở bên ngoài?"

Thời Noãn xem đồng hồ, "Bây giờ mới hai giờ trưa, anh không bận việc ă? Đợi anh xong việc rồi chúng ta nói sau cũng được ă."

Cố Hoài thân nhiên đáp: "Hôm nay anh dậy trễ nên không thèm đi làm, vừa mới mở mắt, còn nằm trên giường đây."

"..." Làm ông chủ mà tùy tiện như vậy thì công ty không phá sản thật ă?

"Vậy em ở nhà đợi anh đến ă."

Thời Noãn cúp máy, đi thay bộ quần áo khác rồi ngồi ở ghế đợi anh ta.

Không lâu sau Cố Hoài đến. Cô đi ra mở cửa mời anh ta vào, "Anh vào trong ngồi đi ă. Xin lỗi vì đã làm phiền anh ă."

"Không sao, anh rảnh lắm" Cố Hoài xoa tay, kiêu ngạo đáp, "Anh có một trợ lý đặc biệt, mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty đều giao cho cô ấy, anh không cần phải lo."

Thời Noãn đau lòng thay cô trợ lý đó nhưng bây giờ chuyện đó không quan trọng.

Cô rót cho anh một tách trà, hỏi một cách khéo léo, "Em tìm anh là vì muốn hỏi chút chuyện trước đây của Lục Chi Hằng."

"Chuyện trước đây ă?" Cố Hoài hiểu sai ý, trả lời: "Em gái muốn hỏi chuyện tình trường của cậu ta hả? Em yên tâm, cậu ta làm cầu độc thân được ba mươi năm rồi. Cậu ta rất thuần khiết, tới chuyện mập mờ với người khác cũng không có, không hề gần gũi sắc khiến anh với Hoắc Minh nhiều lần tò mò không biết giới tính cậu ta có vấn đề hay không."

Anh ta bùi ngùi khi nhớ về chuyện đó, "Khi ấy trong lòng bọn anh đều thấy sợ, sợ cậu ta có ý với bọn anh, còn bàn với nhau cách từ chối làm sao mà không làm mất tình anh em"

Cố Hoài thở dài, "Haizz, nhớ lại chuyện xưa mà thấy hãi."

Thời Noãn: "... Hai người họ chắc cũng đau đầu lắm

Cô lúng túng, "Em không phải muốn hỏi chuyện này mà là chuyện nhà của anh ấy ă."

Thấy anh ta hơi hoang mang, cô nói thẳng ra, "Em thấy anh ấy không qua lại nhiều với người nhà nên muốn biết có phải lúc bé anh ấy có chuyện gì không ă."

"Em muốn hỏi chuyện này ă?" Cố Hoài ngập ngừng, "Dù sao đây cũng là chuyện riêng của cậu ấy nên anh nghĩ muốn nói với em cần phải được cậu ấy đồng ý."

Thời Noãn cũng biết mình không đúng, còn đang nghĩ cách làm sao thuyết phục anh ta thì nghe anh ta nói---

"Nên là sau khi anh nói cho em biết thì nhớ đừng nói với Lục Chi Hằng là anh nói nhé. Không phải anh sợ cậu ta đánh anh đâu nha. Nếu cùng đường thì cứ nói là Hoắc Minh ấy."

Thời Noãn gật đầu: "Dạ! Em tuyệt đối không bán đứng anh."

Sau đó Cố Hoài đem hết toàn bộ chuyện trong nhà Lục Chi Hằng cho cô nghe.

"Chuyện nhà cậu ấy, nói chung là em đừng nghĩ cậu ấy lúc nhỏ sung sướng, muốn gì được đó, thật ra cũng khổ nhiều điều. Anh cứ tưởng cha mình là tồi nhất nhưng so với cha cậu ấy thì còn thua xa. Có tên đàn ông nào lúc vợ đang bệnh nặng sắp lìa đời lại đi làm to bụng mấy người khác chứ."

"Sau khi mẹ cậu ấy ra đi thì cậu ấy được gửi đến ông ngoại, không còn giữ liên lạc với cha cậu ấy nữa. Sau này hai người cãi nhau một trận lớn tới nỗi muốn từ mặt nhau."

"Có lẽ là vì lúc nhỏ cậu ấy không thích nói chuyện, cũng ít bộc lộ cảm xúc, trên mặt lúc nào cũng lạnh lùng."

Thời Noãn nghe xong trong lòng trời rơi rồi bời, nói: "Cảm ơn anh đã nói cho em biết."

"Đừng khách sáo." Cố Hoài nói với cô, "Nói thật thì anh thấy sau khi cậu ấy yêu đương với em, số lần cậu ấy cười nhiều hơn lúc trước."

Thời Noãn thở dài trong lòng. Cô đứng dậy chuẩn bị tiễn anh ta về.

Cố Hoài vẫn ngồi im trên ghế, "Áy! Em đừng đi, anh còn có chuyện muốn nhờ em"

Thời Noãn ngồi xuống, "Chuyện gì ă?"

Cố Hoài buồn phiền, "Gần đây anh đang theo đuổi một cô gái, cũng là diễn viên, tên là Khương Uyển, chắc là em từng nghe qua. Nhưng dù anh có ra chiêu thế nào cô

ấy cũng không thềm ngó."

Cuối cùng anh ta nói ra bản khoản bấy lâu nay, "Em thấy anh chưa đủ đẹp trai, tiền chưa đủ nhiều để cô ấy thích sao? Rốt cuộc thì con gái bọn em thích người như thế nào?"

Thời Noãn khuyên anh ta: "Đúng là vẻ ngoài lẫn tài sản là quan trọng nhưng không phải là quan trọng nhất. Có nhiều lúc là dựa vào cảm giác của người ta, có lẽ anh không thuộc mẫu người của cô ấy."

Cô đưa một ví dụ, "Ví dụ như cô gái đó thích kiểu người trưởng thành, chín chắn mà anh lại là người trẻ con, thích đùa thì sẽ không ăn điểm, ngược lại cũng phải. Anh phải biết được cô ấy thích người như thế nào thì mới ra chiêu với cô ấy được."

Cô Hoài như được soi sáng, hai mắt trở nên lấp lánh, "Anh hiểu rồi! Cách của em còn hay hơn nhiều so với tên ngốc Hoắc Minh kia! Đã là năm 2018 rồi mà cậu ta còn đưa ra cách tặng hoa, tặng trang sức quê mùa."

Sau khi tiễn anh ta về, Thời Noãn ngồi xuống ghế trầm tư từ lúc hoàng hôn buông xuống cho đến khi trăng treo lên cao.

Mãi suy nghĩ chột bụng nhói đau, Thời Noãn mới nhớ ra mình đến tháng. Trước đây ở chung Lục Chi Hằng nhớ chuyện này rất rõ.

Lần này vẫn đau như mọi khi. Mỗi lần rụng máu anh đều chăm cô rất kỹ, không cho cô đựng nước lạnh, còn nấu canh bồi bổ cơ thể cho cô.

Đạo gần đây cô cứ bận lòng nên quên bằng chuyện này, sáng nay vẫn dùng nước lạnh rửa đồ đạc.

Cô uống một ly nước nóng, lên giường nằm. Trong nhà không có túi sưởi, cũng không miếng dán nhiệt nên chỉ đành chịu đựng.

Nằm một lúc thì chuông cửa vang lên. Thời Noãn tưởng là Thiến Thiến, chịu đau đi ra mở cửa.

Cô trở mắt nhìn người ngoài cửa, "Anh vào đi."

Lục Chi Hằng bước vào, thấy mặt cô trắng bệch lập tức hiểu lý do.

Anh đặt đồ trên tay sang một bên, nắm tay cô nói: "Em đi nằm nghỉ đi."

Anh đỡ Thời Noãn đến bên giường. Bên ngoài ồn ào một chút, anh nhanh chóng pha một ly đường đỏ cho cô.

Lục Chi Hằng cho cô uống hết nước, "Anh nhớ em sắp đến tháng, sợ em không có đủ đồ nên mua đường đỏ với miếng dán nhiệt đến cho em."

Đợi cô uống xong anh đặt ly nước qua một bên, vén áo cô lên, xé một miếng dán rồi dán lên cho cô.

Anh cụp mắt, vẻ mặt nghiêm túc, thái độ vô cùng thành khẩn, "Chuyện lúc trước là anh sai nhưng vốn dĩ anh không phải muốn kiểm soát em mà là do quá yêu nên sợ mất đi em."

Anh ngẩng lên nhìn cô: "Anh biết tâm lý như vậy là khác thường, anh cũng đã hết sức chống cự những đôi lúc vẫn bị đánh bại. Thật lòng xin lỗi em."

Anh nói xong mà Thời Noãn vẫn im lặng. Cô nhớ đến lời Cố Hoài lúc chiều.

Trong lòng cô cũng tự trách bản thân ít để ý đến cảm xúc của anh. Nhiều khi anh cũng rất đau khổ, vậy mà cô chẳng hề hay biết.

Lục Chi Hằng thấy cô như thế, cho là cô chưa tha thứ cho anh nên lại trở nên thất thểu.

Anh không muốn cô tức giận trong lúc yếu ớt như vậy bèn đứng dậy, chuẩn bị đi về, "Em nghỉ ngơi cho tốt nhé."

Trong lúc anh quay người, Thời Noãn kéo tay anh, đôi mắt long lanh nhìn anh, "Anh không xoa bụng cho em sao?"

Lục Chi Hằng vừa vui vừa kích động, "Em tha thứ cho anh rồi sao?"

Thời Noãn khẽ gật đầu, "Chỉ cần anh đồng ý với em từ nay về sau có gì cũng phải nói cho em biết, không được giấu."

"Được." Mây mù trong mắt Lục Chi Hằng tích tụ mấy ngày qua đã tan biến hết.

Thời Noãn vén chăn lên, làm nũng, "Anh nhanh lên đi, không xoa cho em thì sẽ đau chết mất."

Lục Chi Hằng vừa vui vừa xót. Anh luồn tay vào áo cô, nhẹ nhàng xoa chiếc bụng nhỏ.

Thời Noãn gogi đầu lên tay anh, "Những chuyện anh hỏi Thiến Thiến sau này cứ tìm đến em, dù anh muốn biết gì thì em cũng không giấu."

"Không phải là em ghét anh tìm hiểu về cuộc sống của em, chỉ là em không thích việc anh biết về nó thông qua người khác. Chuyện như vậy làm cho em tưởng anh không tin em."

"Anh nhớ rồi Noãn Noãn." Lục Chi Hằng đáp.

Thời Noãn nghiêng đầu, áp lên môi anh, "Còn về việc anh lo sẽ mất em thì cứ yên tâm, mãi mãi sẽ không có chuyện đó đâu ạ."

Cô áp mặt vào ngực anh, "Từ khi chúng ta yêu đương đến nay em chưa hề nghĩ đến việc chia tay, đời này em chỉ yêu mình anh. Nếu có kiếp sau thì em nhất định sẽ tiếp tục yêu anh."

Sau khi tắt đèn phòng trở nên tối đen như mực. Mấy lần Lục Chi Hằng há miệng định nói, cuối cùng anh vẫn nói cho cô.

Anh biết cô để ý sự thẳng thắn nên không muốn giấu diếm cô nữa.

"Noãn Noãn." Anh gọi cô.

Thời Noãn chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, nghe thấy tiếng gọi lại mở mắt ra, "Sao ạ?"

"Cách đây rất lâu anh từng bị bệnh, còn rất nghiêm trọng." Anh dừng hồi lâu, khó nhọc nói tiếp, "Là bệnh liên quan đến tâm thần, tên y học là rối loạn lo âu. Bệnh có thể bắt nguồn từ gia đình, hoặc có thể là do chính bản thân anh."

Anh sợ cô nghĩ mình là tên tâm thần biến thái như bao người khác, vội vàng giải thích, "Anh đã hồi phục rồi. Bác sĩ nói anh có thể sinh hoạt bình thường như mọi người."

Lục Chi Hằng cho là cô nhất gan như vậy, sau khi nghe được điều này sẽ sợ hãi hỏi anh nhiều điều nhưng cô lại không như vậy.

Cô chỉ ôm lấy anh, dịu dàng an ủi, "Không sao cả. Mọi chuyện đã qua rồi, sau này anh còn có em."

Trong lòng Lục Chi Hằng dâng trào một cảm xúc khác lạ. Anh rầu rĩ hỏi cô, "Em không sợ hay là thấy anh kì quặc sao?"

Thời Noãn dùng chất giọng nhẹ nhàng của mình để phản bác, "Sao em lại sợ người yêu em, hơn nữa em cũng rất yêu người đó cơ mà?"

Cô vỗ lưng anh, dán sát lỗ tai anh nói, "Sau này em cũng sẽ bị đủ thứ bệnh, chẳng lẽ vì em bị như vậy mà anh sẽ chán ghét em sao?"

"Em chỉ cảm thấy nuối tiếc khi để anh lẻ loi trong khoảng thời gian khó khăn đó, khi để anh trải qua nhiều điều như vậy một mình."

"Noãn Noãn ôm anh chặt thêm một chút nữa được không?" Anh rất khát khao có được cô, như là kẻ đơn côi một mình ở nơi giá rét đang khát vọng sự ấm áp.

"Dạ." Thời Noãn cười, ôm anh càng chặt hơn. Cô và anh dán sát vào nhau như hai dây leo cùng nhau sinh trưởng, không thể tách rời.

Đây là buổi tối Lục Chi Hằng được ngủ ngon nhất.

Anh không tin vào thần phật, nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ lại hi vọng rằng thật sự có kiếp sau.

Noãn Noãn của anh tốt như vậy, cả đời này ở với cô là chưa đủ, hận không thể bên cô đời đời kiếp kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 65

Sáng hôm nay Thời Noãn dậy hơi trễ. Cô mò điện thoại, đã hơn chín giờ.

Người bên cạnh đã thức dậy từ sớm. Cô vừa nhúc nhích muốn ngồi dậy lập tức bị anh kéo lại vào trong lòng.

"Em nằm với anh thêm chút nữa đi." Lục Chi Hằng ôm lấy cô.

Bình thường anh làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, chưa đến bảy giờ đã rời giường.

Thời Noãn cười hỏi, "Sao anh cũng ngủ nướng vậy nè? Có phải ở với em lâu quá nên bị lây thói xấu rồi không?"

Lục Chi Hằng đáp, "Lâu rồi không được ôm em ngủ nên bây giờ muốn ôm lâu một chút để bù lại cho khi đó."

Giải thích kiểu gì đây hả trời...

Thời Noãn nhắm tịt, "Cũng đâu lâu lắm đâu ạ, em mới chuyển về chưa được một tuần."

"Chẳng lẽ em chưa bao giờ nghe một ngày dài như một năm sao?" Anh hỏi ngược lại.

Thời Noãn đau lòng, ôm eo anh, "Vậy chúng ta ôm một lát vậy."

Cả hai nằm trên giường rất lâu nhưng không ai nói gì, ai cũng muốn để cho lòng mình yên tĩnh lại.

Mãi cho đến khi bụng Thời Noãn réo lên.

"Ục---" một tiếng, nghe vô cùng rõ ràng.

Thời Noãn xấu hổ. Lục Chi Hằng thả cô ra, "Em đói bụng rồi hả? Đợi một chút, để anh đi nấu bữa sáng cho."

Cô cùng rời giường, muốn vào bếp phụ anh một tay.

Lục Chi Hằng không chịu, "Người em còn yếu lắm, để anh được rồi."

Lần đầu tiên Thời Noãn bị đau bụng đến nổi lăn lộn khắp giường đã để lại bóng ma trong lòng Lục Chi Hằng, đến mức mà mỗi lần sau này khi cô đến thắp hương anh đều nghiêm trọng hoá vấn đề.

"Trước đây ngày nào anh cũng cho em uống thuốc Đông y có hiệu quả rất đỉnh, bây giờ chứng đau bụng của em đỡ nhiều rồi, mấy chuyện vặt vãnh này em làm được mà."

Cô buồn cười nhìn anh, "Với lại lúc quay phim dù có tới tháng thì em vẫn quay phim từ sáng đến tối đó. Em không có yếu đuối như anh nghĩ đâu mà."

Lục Chi Hằng thẳng tay ôm cô đặt lên giường, từ chối, "Em không hề yếu đuối, chỉ là anh không muốn em mệt thôi."

Thời Noãn nói, "Anh cứ chiều em như vậy thì sau này em sẽ hư mất."

"Hừm?" Lục Chi Hằng kéo chăn lên cho cô, cong môi, "Xem ra là anh phải cố gắng hơn nữa để có thể xem đáng về được sủng mà sinh hư của Noãn Noãn rồi."

Thời Noãn xấu hổ khi nghe những lời này của anh.

Rất nhanh sau đó anh đem tới cho cô một bát mì thịt bò cà chua, tay nghề có vẻ tiến bộ rất nhiều.

Hai người ăn xong, Lục Chi Hằng mang chén bát bỏ vào bếp, hỏi cô, "Em có cái gì muốn mang theo thì nói anh để anh thu dọn hành lý giúp cho."

Thời Noãn ngạc nhiên, "Anh vội như vậy sao? Vừa mới ăn xong bữa sáng mà, sao anh không ngồi nghỉ một chút?"

Lục Chi Hằng đáp: "Bây giờ thu dọn là được. Phải mau rước em về thì anh mới an tâm"

Thời Noãn chỉ vào tủ đồ, "Đồ em mang theo không nhiều lắm, anh chỉ cần lấy giúp em mấy bộ quần áo với vài lọ dưỡng da trên bàn là được rồi ạ."

"Ừm." Lục Chi Hằng mở vali, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Vắt và cho anh rồi." Thời Noãn cười với anh. Cô cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho chị Lệ.

Mấy phút sau Thời Noãn ngẩng lên nhìn Lục Chi Hằng, thấy anh đã thu dọn được một nửa, hiện đang đứng bất động trước tủ đồ.

Anh cúi đầu, hình như đang chăm chỉ nghiên cứu món đồ trong tay.

Bởi vì anh đưa lưng về phía cô nên Thời Noãn không biết anh đang nhìn gì, tò mò đi qua, "Anh đang xem gì vậy ạ?"

Lục Chi Hằng quay lại, đưa món đồ cho cô xem. Rõ ràng anh đã biết nhưng lại cố tình hỏi, "Đây là quà sinh nhật em dành cho anh đó hả Noãn Noãn?"

Trong tay anh bây giờ là một chiếc váy ngủ.

Thời Noãn liếc qua liền nóng mặt, muốn giật lấy cái váy từ tay anh, "Anh trả lại cho em!"

Vốn dĩ cô muốn cho anh một bất ngờ vào hôm sinh nhật, nhưng vì cãi nhau nên không thành công, không biết trời xui đất khiến thế nào mà cô lại nhét vào vali mang theo.

Lục Chi Hằng giơ tay lên cao, ánh mắt trở nên tinh quái. Anh cười xấu xa, cố ý trêu cô, "Dù gì em cũng muốn mặc cho anh xem, bây giờ anh biết sớm thì có sao đâu."

"Ban ngày ban mặt ai mà đi xem chứ!" Thời Noãn với tay, nhảy lên mấy lần mà không được.

Cái tên xấu xa này, cứ thích bắt nạt cô!

Cô nhanh trí, cúi người ôm bụng than vài tiếng, "Đau quá..."

Thừa lúc Lục Chi Hằng dịu cô, Thời Noãn nhanh chóng lấy lại chiếc váy, thở hổn hển, "Anh đừng nhìn!"

Lục Chi Hằng không thêm chú ý tới bộ đồ nữa, ôm ngang cô lên giường, lo lắng, "Em không sao chứ?"

"Không sao, vừa nãy lừa anh thôi." Thời Noãn giấu đồ ra sau lưng.

Thấy cô thực sự không đau, Lục Chi Hằng mới yên tâm tiếp tục đùa cô, "Hình như anh nhớ em nói là còn có tai mèo nữa, anh có thể xem cái đó không ta?"

Anh đứng dậy, giả vờ muốn đi. Thời Noãn nhanh chóng túm lấy tay anh, "Đừng đi mà."

Lục Chi Hằng cúi đầu, che đi ý cười trong mắt, bày ra bộ dạng mặt mát, "Đây là quà sinh nhật em hứa tặng anh, nhưng mà sinh nhật anh đã qua được sáu ngày rồi."

Thời Noãn không chịu nổi khi thấy anh thế này. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt ảm đạm của anh, cô đều đau lòng.

Cô do dự một lúc, nhìn anh, "Anh muốn xem thật ạ?"

Lục Chi Hằng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt mong chờ nhìn cô là đủ hiểu.

Thời Noãn ngập ngừng, "Nhưng mà em còn đang rớt đầu, anh xem rồi cũng đâu làm được gì đâu."

"Anh chỉ muốn em mặc cho anh xem thôi."

Lục Chi Hằng nói chuyện nghe có chút tủi thân, "Đã hai tháng rồi anh chưa được chạm vào em, bây giờ lại phải nhịn thêm một tuần. Anh chỉ muốn nhìn một chút cho đỡ đói thôi, mong ước nhỏ bé vậy mà em nỡ lòng nào từ chối anh hử?"

Vì ánh mắt anh quá mãnh liệt nên Thời Noãn đành cắn răng nói, "Vậy, vậy được....Anh lấy mấy cái đó qua đây, em mặc cho anh xem."

Lục Chi Hằng đặt được gian kế, cười cười xoa gương mặt đỏ bừng của cô, "Noãn Noãn tốt với anh quá."

Thời Noãn cúi đầu không thèm để ý đến anh.

Sau khi lấy cái hộp ra, Lục Chi Hằng mới phát hiện bên trong ngoài một cái băng đô tai mèo màu trắng thì còn có một cặp chuông, vòng cổ và đôi vớ lưới màu đen."

Anh nhẹ nhàng nói, "Hoá ra em mua nhiều đồ tới vậy."

Thời Noãn nhận lấy cái hộp, giải thích với anh, "Không phải đâu. Em chỉ mua có một chiếc váy thôi, mấy cái còn lại đều được chủ shop tặng đó."

Lục Chi Hằng nghe vậy, nghiêm túc nói, "Thời buổi bây giờ kiếm tiền khó lắm, chủ shop này lại nhiệt tình, chu đáo như vậy, em nhớ phải mua nhiều vào nhé."

Thời Noãn: "...." Có thể dùng mặt dày không?

"Em muốn thay quần áo, anh xoay người qua chỗ khác đi."

Cô lấy váy ngủ ra xem, cảm thấy vô cùng ngượng, không rõ sao lúc trước lại hứng lên mua.

"Anh tắt đèn lớn, kéo rèm cửa lại giúp em với." Cô lại dấn dò.

"Được." Lúc Chi Hằng cười, răm rắp làm theo.

"Soạt" một cái, rèm cửa dày đã che hết tia nắng bên ngoài, trong phòng tối lại.

Thời Noãn mở đèn ngủ trên bàn, hít sâu mấy cái, quyết tâm khoác cái váy mỏng dính này lên người.

Sau đó cô mang vớ chân vào, đeo băng đô lỗ tai mèo lên rồi cột cái chuông lên tay.

Cuối cùng Thời Noãn lia mắt xuống cái vòng cổ, vất vả lắm mới bình tâm lại được.

Đúng là quá xấu hổ, nếu cô đeo lên thì cứ có cảm giác như bị nuôi(*) vậy.

(*): Ý là bị nuôi như kiểu mình nuôi thú cưng ý mọi người.

Với lại chủ shop có nói, với toàn thân mặc như vậy sẽ khiến cho ham muốn chinh phục của đàn ông tăng vọt.

Thời Noãn ổn định lại lòng mình rồi mới đưa tay ra.

"Em thay xong rồi. Anh, anh quay lại đi." Cô nói với chất giọng mỏng nhẹ.

Lục Chi Hằng sớm nghe được tiếng chuông kêu, lòng đã ngứa đến tận cùng. Đợi đến khi anh quay lại nhìn Thời Noãn thì trong mắt càng thêm chấn động.

Cô đang ngồi ngay mép giường. Mái tóc đen, lông mày mảnh, vòng eo liễu yếu thê, khuôn mặt trắng đơn thuần xuất hiện đầy đặn, mềm mại.

Dáng người cô vốn xinh xắn động lòng người, nay lại thêm chiếc váy mỏng tang kia. Chất liệu lụa mỏng được dùng vô cùng tiết kiệm, nếu muốn nói là dùng để che thì không bằng nói là để tăng thêm mấy phần thú vị.

Trong căn phòng lớn chỉ còn lại một ánh đèn yếu ớt. Dưới tia sáng đó, Noãn Noãn của anh tựa như một cô mèo lén hoá thành người lúc nửa đêm để vui chơi.

Trong mắt cô toàn sự ngây thơ khiến cho bất cứ tên đàn ông nào cũng không cầm lòng được.

Thị giác bị tác động quá mạnh khiến Lục Chi Hằng nhũn mảy, bắt đầu thấy hối hận.

Trước đó anh còn tự đánh giá cao khả năng tự chủ của mình, bây giờ chỉ có thể nhìn mà không được đụng thật đúng là tự mua dây buộc mình.

Thời Noãn thấy anh không nói gì, cứ tưởng anh không thích mình mặc đồ giống như thế này, "Anh cũng thấy mặc vậy hở quá thì để em đi thay lại vậy."

Cô vừa nói lập tức lấy tóc phủ lên phía trước, với tay ra sau để tháo vòng cổ xuống.

"Đừng." Lục Chi Hằng vội vàng ngăn cô lại, thờ gấp, "Anh thích lắm."

Thời Noãn ngoan ngoãn thả tay xuống, "Vậy... Vậy anh cứ ngắm thêm đi ạ."

"Chỉ nhìn thôi thì không đủ." Lục Chi Hằng nói với cô một câu rồi ôm lấy eo cô, cúi xuống hôn cô.

Anh từ từ đặt cô lên giường, bàn tay bắt đầu du ngoạn trên người cô.

Mặc dù Thời Noãn đã tình mê ý loạn nhưng vẫn biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Cô đẩy anh, "Em vẫn chưa hết, không làm được đâu."

"Yên tâm đi, anh sẽ không đi vào." Lục Chi Hằng đan tay với cô, "Hôm nay chúng ta sẽ dùng cách khác."

"Cách gì ạ?" Thôi Noãn luống cuống.

Lục Chi Hằng cười, "Không phải vội, để anh dạy cho em."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh nói không cần vội nhưng sao Thôi Noãn có thể ngồi yên được. Trái tim cô cứ đập thình thịch liên hồi, như muốn nhảy ra ngoài.

Xét thấy mấy lần bị mắc mưu anh trước đây, cô thấy độ đáng tin ở anh là không hề tồn tại.

Lần này chắc chắn anh lại đang muốn lừa cô.

Không phải trên mạng đều đã nói rồi sao? Đàn ông mà nói "Anh chỉ nhìn chứ không làm. Anh hứa vào không đi vào. Để anh vào anh sẽ không động đây đâu" đều là dối trá.

"Không được, nhất định anh lại muốn lừa em."

Thôi Noãn lắc mạnh đầu, thì thào, "Bây giờ mà làm...em sẽ lây bệnh cho anh mất. Anh ráng mấy hôm nữa thôi, có được không ạ?"

Lục Chi Hằng phủ tay lên mái tóc suôn mượt của, như thể đang vuốt lông cho mèo, vỗ về cô, "Anh đâu có nông cạn đến mức làm tổn thương em."

"Em phải tin anh." Anh trấn an cô, cần nhẹ lên vành tai, hơi thở nóng rực phả vào tai cô.

Thôi Noãn cũng rất muốn tin anh nhưng vật cứng rắn ở phía dưới đã thể hiện rõ ý đồ.

"Vậy, vậy anh muốn như thế nào?" Thôi Noãn cuộn chặt ngón chân.

Nhớ đến lần trước ở khách sạn, tai cô nóng rực, "Anh...Anh định dùng tay của em sao?"

"Không phải." Trong mắt Lục Chi Hằng nồng đậm dục vọng, khoé miệng nhếch lên, "Anh sẽ dạy cho Noãn Noãn cách khác."

"Đơn giản hơn lần trước nhiều. Em thông minh như vậy, chắc chắn sẽ học rất nhanh."

Thôi Noãn: "... Cô có thể từ chối học cái này không?"

Đương nhiên là không đời nào.

Chỉ cần ở trên giường là Lục Chi Hằng sẽ có cách khiến cô đồng ý mọi yêu cầu vô si của anh.

Da mặt anh dày hơn cô cả chục lần, lại còn lão luyện hơn.

Thấy cô không nói gì, anh lại bắt đầu luyện đàn trên người cô, dùng thêm giọng nói dễ nghe dễ dỗ cô.

Anh biết cô nhóc này dễ mềm lòng, chỉ cần giả vờ đáng thương một chút là có thể hoàn toàn hạ gục cô.

Hàng rào tâm lý trong lòng Thôi Noãn lập tức bị anh phá tan. Trong đầu mơ màng, chỉ biết gật nhẹ đầu.

Ý thức cô mơ hồ như thể uống say, chỉ còn sót lại một tia lý trí cuối cùng, "Anh đã hứa là không đi vào rồi đó nha."

"Anh hứa." Lục Chi Hằng hôn lên cơ thể cô, từ từ trượt dần xuống.

Tay anh nắm lấy hai cục bông mềm, vui vẻ hướng dẫn cô, "Em mở hai chân ra một chút, không cần rộng quá, chỉ cần tạo thành một cái khe nhỏ là được."

Thôi Noãn làm theo.

Một giờ sau Thôi Noãn cứ như cá mắc cạn, bị ngon lửa nóng bỏng hun đúc.

Mọi sự sống chết đều phó mặc cho anh. Anh là tên đồ tể, còn cô là miếng thịt. Anh mang đến sự tra tấn cực hình nhưng đồng thời cũng là lối thoát cho cô.

Lần này cô đã được mở rộng tầm mắt. Hoá ra chuyện này còn có thể làm như vậy.

Đối với Lục Chi Hằng mà nói thì lần này không được vui sướng cho lắm vì không được vui mình trong cô. Nhưng cũng có chút kích thích vì trải nghiệm sự mới mẻ.

Trong lòng Thời Noãn hồi hận muốn chết. A, đúng là miệng lưỡi đàn ông, đều là gat người cả!

Anh nói gì mà sẽ không tổn thương cô, kết quả là cọ xát cho da non bên đùi cô rất hết cả. Bây giờ muốn trách thì chỉ có thể trách cô thiếu nghị lực, cứ bị anh ngọt ngào dụ dỗ cho rơi vào bẫy.

"Chúng ta đi tắm rửa nhé." Lục Chi Hằng ôm cô.

Lúc trước Thời Noãn mệt thì sẽ ngủ một giấc, tỉnh rồi mới đi tắm rửa cho sảng khoái. Lần này tuy mệt nhưng không thể không tắm được vì trên đùi dính dính, có cái của anh, có cái của cô. Trong không khí thoang thoảng mùi máu, nếu không tắm sạch sẽ thì khó mà ngủ được.

Bởi vì đến tháng nên không thể ngâm bồn nhưng chân cô lại bủn rủn, không thể tắm vòi sen được.

Lục Chi Hằng đặt cô ngồi lên bàn rửa mặt(*), sợ cô ngồi gạch men bị lạnh nên đệm thêm cho cô mấy cái khăn mặt.

() Theo như tình huống này thì mình nghĩ bàn rửa mặt có bề như vậy chứ đặt lên cái bồn rửa nhỏ nhỏ như chúng ta thường dùng sẽ không thể nào hợp lý được =))*

Anh mở vòi sen thử nước trước, sau đó cho cô kiểm tra, "Nước như vậy có vừa chưa em?"

"Được rồi ạ." Thời Noãn rũ mắt, thấy tay anh dính máu liền nhớ tới khi nãy.

Tiếp xúc thân mật với anh như vậy, dĩ nhiên cô cũng có cảm giác. Cô bị anh làm cho ý loạn tình mê, trong người dần nóng lên nhưng lại không để anh vào được.

Anh hại cô ngứa ngáy tận xương tủy như bị kiến cắn.

Lúc anh tắm rửa giúp cô thật sự xấu hổ không chịu được, vì anh dùng tay rửa bên trong cho cô.

Mắt mặt chết đi được.

Thời Noãn liếc mắt qua chỗ khác, ngượng ngùng, "Máu kia bắn lắm, anh tắm nhanh đi ạ."

"Không bắn." Lục Chi Hằng dùng nước rửa sạch rồi thoa sữa tắm lên người cô.

Sau khi cô được tắm rửa sạch sẽ thơm tho, anh dùng khăn tắm lau khô rồi ôm cô lên giường.

"Cho em ngủ một giấc rồi mình dọn nhà sau nhé?" Thời Noãn uể oải, buồn ngủ đến độ mắt díp cả lại.

"Được thôi." Lục Chi Hằng tắt đèn, dịu dàng dỗ cô ngủ.

Rèm cửa vẫn còn đóng kín nên trong phòng tối đen. Lục Chi Hằng ôm lấy cô, lắng nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô.

Anh rất thích có cô kề bên vì cảm giác rất yên bình.

Vài giờ sau Thời Noãn tỉnh lại nhưng không muốn cựa quậy, vẫn vùi vào tay anh.

Lục Chi Hằng đã chuẩn bị sẵn một cốc nước nóng, đợi đến lúc cô dậy rồi thì nước sẽ vừa ấm.

Anh đưa cốc nước lại đút cho cô.

Thời Noãn không muốn nhúc nhích, cứ thế uống nước.

Cô chậm rãi uống như một bé nai, đôi khi còn dừng lại giữa chừng nhưng Lục Chi Hằng cũng không hối, để cho cô nghỉ xong rồi lại đút tiếp.

Anh luôn cẩn thận từng chút một khi chăm sóc cô, rất kiên nhẫn và không hề biết mệt.

Thấy nước đã hết, Lục Chi Hằng đặt cốc sang một bên, Thời Noãn lại tiếp tục tìm một tư thế thoải mái để nằm trong lòng anh.

Cô rất thích khi được cùng anh hoan ái nhưng lại càng thích được thủ thỉ tâm tình với anh như bây giờ.

"Em cho anh mượn điện thoại một chút." Anh nói.

Thời Noãn không hỏi vì sao, lấy điện thoại dưới gối đưa cho anh, "Mật khẩu là sinh nhật anh ạ."

Lục Chi Hằng cong môi, mở một app xem qua vài lần rồi cầm điện thoại mình lên.

Thời Noãn không có việc gì làm, đành lấy tay vẽ lên người anh, lơ đãng nhìn qua thấy trên điện thoại anh là giao diện Taobao.

"Anh muốn mua đồ online sao?" Cô chống người dậy, hỏi anh.

"Ừm." Lục Chi Hằng nhin cười, "Anh lỡ làm hư đồ của em rồi nên đương nhiên là phải mua đền rồi."

"Hả?" Thời Noãn ngơ ngác nhìn chiếc váy ngủ rách thành từng mảnh kia mới ngộ ra được anh đang nói gì.

Lỡ tay gì chứ, rõ ràng là anh không muốn tha cho cô nên mạnh bạo xé hư.

"Em không cần anh mua đèn đâu." Thời Noãn muốn cướp lấy điện thoại của anh.

"Sao mà được." Lục Chi Hằng lắc đầu, giọng nói gợi cảm, "Em mặc đẹp như thế nên anh muốn được ngắm nhiều hơn."

Hẹn hò với anh đã lâu, Thời Noãn biết trong chuyện này cô sẽ chẳng bao giờ thuyết phục được anh nên dứt khoát nằm xuống, không thêm lãng phí sức lực với anh.

Nhưng cô vẫn không nhịn được mà ngó trộm vài lần.

Chỉ thấy anh bỏ vào giỏ hàng chiếc váy đó nhưng chưa thanh toán mà còn mua thêm nhiều món khác nữa.

Màu đen, màu hồng, màu đỏ, xuyên thấu, ba mảnh, còn thêm các loại đồng phục, đồ y tá, hầu gái...

Trông anh có vẻ như muốn vợ vét hết cửa hàng của người ta.

"Anh đừng mua nhiều như vậy!" Thời Noãn vội vàng la lên.

Nhưng vẫn cản không kịp, tay anh chạm vào cái là đã chốt xong đơn hàng.

Nhiều mẫu mã như vậy thì nếu như thật sự cô phải mặc cho anh nhìn hết thì chắc sẽ bị giày vò đến chết mất.

"Anh mua cũng uống tiền, em không mặc đâu." Thời Noãn hừ giọng.

Lục Chi Hằng cười, chỉ cần vật đến tay thì anh luôn có cách dụ cô mặc.

Thấy anh không thêm đề ý, Thời Noãn véo một cái vào lưng anh, nói, "Anh không thể như vậy được."

"Anh làm sao?" Anh cố ý hỏi.

Thời Noãn đáp, "Trong sách đều nói chuyện này phải biết tiết chế lại, túm dục quá độ sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe."

"Anh đâu có túm dục quá độ." Anh phản bác.

"?!" Thời Noãn chấn động trước sự vô sỉ của anh. Sao anh còn nói ra được câu này hả?

"Không lẽ anh quên rồi sao?" Cô nói ra sự thật, "Trước khi em dọn đến nhà anh thì một tuần bảy ngày chúng ta đã làm hết ba ngày, cái này không được xem là quá mức giới hạn sao? Hơn nữa, mỗi lần anh muốn đều lâu đến thế!"

Lục Chi Hằng nhướng mày, "Vậy em nói cho anh biết một tuần nên làm mấy lần?"

Thời Noãn đỏ mặt, "Ừm thì...Em có xem qua trên mạng, hai lần là bình thường còn nhiều hơn thì không tốt."

"Tính như vậy là sai, không thể theo cách này được." Anh nói.

"Dạ? Vậy thì phải tính làm sao ạ?" Cô hơi mờ mịt.

Lục Chi Hằng nghiêm túc giải thích, "Một năm có mười hai tháng nhưng có tới ba, bốn tháng hoặc thậm chí hơn chừng đó thời gian em ở tại đoàn phim. Tính số lần em thiếu anh trong mỗi tuần thì một tuần ba lần không được coi là nhiều."

"..."

Thời Noãn bị cái lập luận lưu manh của anh làm cho bó tay, hồi lâu sau mới nói, "Vậy nếu như tính theo anh thì có phải em thiếu anh rất nhiều không?"

Cô muốn phản bác, hy vọng sẽ làm lương tâm anh trở dậy để anh còn biết xấu hổ.

Nhưng cô lại không nghĩ là Lục Chi Hằng sẽ gạt đầu.

"Em nói không sai, huống chi anh còn chưa nhắc đến lãi. Nhưng vì đau lòng cho em nên đến tận bây giờ anh vẫn luôn kìm chế mình, không để em phải mệt."

Thời Noãn: "..."

Cô sai rồi. Nói chuyện đạo lý với lưu manh thì sao có đường thắng được.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Lúc đầu dự tính là buổi sáng sẽ dọn đồ nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà kéo dài đến tận tối.

Thời Noãn nghe điện thoại suốt trên đường về nhà, là cuộc gọi của Cố Hoài, anh ta kể về những phiền não trong tình cảm và xin lời khuyên của cô.

Đến khi về tới nhà cô vẫn chưa cúp máy.

Bởi vì mãi nói chuyện với Cố Hoài cộng thêm ánh đèn le lói trong gara, không thấy rõ đường nên Thời Noãn vấp phải cục đá, mém chút nữa là ngã sông soài, may có Lục Chi Hằng kéo cô lại.

"Em nhìn đường cho cẩn thận." Anh nhíu mày, không vui, "Chưa nói chuyện xong sao?"

"Xong liền đây ạ." Thời Noãn che điện thoại lại nói với rồi tiếp tục nói với Cố Hoài, "Em sắp vào thang máy rồi nên sóng yếu, em cúp máy trước đây ạ."

"Buổi tối sao?" Bên kia nói một câu, cô suy nghĩ, đáp, "Có thể ạ, em rảnh. Em đọc kịch bản xong là mười giờ, lúc đó sẽ gọi cho anh ạ."

Lục Chi Hằng nghe cô nói vậy, mày càng nhíu chặt.

Đợi cô cúp máy rồi anh nhấc số thang máy, hỏi, "Buổi tối Cố Hoài còn muốn gọi cho em à?"

"Dạ." Thời Noãn cất điện thoại vào túi, nói chuyện nghe có chút đồng cảm, "Anh ấy tỏ tình với Khương Uyên nhưng bị từ chối rồi ạ."

Lục Chi Hằng nhướn mày, không hiểu là liên quan gì đến cô, "Vậy sao cậu ta muốn tìm em?"

Thời Noãn giải thích cho anh, "Anh ấy cảm thấy khó chịu trong lòng nên tìm em an ủi ạ. Mà hình như anh ấy không muốn từ bỏ, còn hỏi em cách để theo đuổi con gái."

"Cậu ta không biết hỏi người khác sao?" Lục Chi Hằng nói thẳng.

Vừa nghĩ đến việc bạn gái mình nói chuyện phiếm với tên đàn ông khác lúc nửa đêm là anh thấy bực mình.

"Cố Hoài nói anh ấy không có bạn là con gái nào thân với anh ấy hơn là em ạ."

Thời Noãn nói xong cũng cảm thấy kỳ lạ. Số lần họ gặp nhau còn chưa tới mười lần nữa cơ đấy.

Nhưng Thời Noãn thấy Cố Hoài cũng rất thân thiện, nhiệt tình với cô. Nếu như anh ta đã xem cô là bạn vậy thì lúc anh ta gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, dù thế nào cô cũng phải an ủi người ta một chút.

Thấy mặt Lục Chi Hằng không cảm xúc, Thời Noãn ngạc nhiên, "Anh em lâu năm của anh bị thất tình mà sao anh không phản ứng gì vậy?"

Thất tình sao? Lục Chi Hằng thấy từ này được dùng sai rồi.

Anh nhớ mấy lần Cố Hoài uống say trước đây đều gọi cho Khương Uyên, ai ngờ nói chưa được mấy câu đã bị cúp máy.

Nói anh ta bị thất tình thì không bằng phải nói là anh ta bị thất bại trong việc yêu đơn phương. Cô gái kia chẳng hề liên lạc với cậu ta.

Lục Chi Hằng với Hoắc Minh cũng nhìn ra được. Lần đầu Cố Hoài rơi vào bẽ bối, trong nhà chưa tỏ nhưng ngoài ngõ đã tường, họ đã khuyên anh ta mấy lần nhưng Cố Hoài vẫn cứ u mê bất chấp.

"Chuyện tình cảm phụ thuộc vào duyên phận giữa hai người. Chúng ta là người ngoài, có nói gì đi nữa cũng không có ích. Chuyện này phải tự cậu ta thông suốt."

Trong tình huống này, đàn ông luôn nhìn nhận khách quan, lý trí nhưng Thời Noãn thì rất cảm tính, thậm chí có chút cảm động.

"Nhưng mà đã dùng cảm thổ lộ với người ta mà lại bị từ chối thì khó chịu chết đi được."

Lời còn chưa dứt, Thời Noãn chợt nhớ đến cái đêm Giáng Sinh khóc đến đau tâm liệt phế đó, lập tức cảm thấy bất bình.

Lúc đầu ai là người từ chối cô dứt khoát tới vậy hả? Bây giờ thì cứ luôn bám lấy cô. Đàn ông đúng là đại móng heo.

Thời Noãn hất tay anh ra, hờn tủi, "Cảm giác khó chịu khi bị từ chối này sao mà anh hiểu được, chỉ có người từng trải như em mới biết được thôi."

Lúc nói, cô dùng ánh mắt sâu xa nhìn anh.

"..."

Lục Chi Hằng không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ bạn gái mình lật lại nợ cũ.

Anh nghe vậy, lập tức nhận sai, nắm lấy tay cô, cười tươi, "Lúc đó là do anh ngu đột xuất."

Vì muốn chuyển sự chú ý của cô nên Lục Chi Hằng hỏi liên thanh, "Bây giờ em có đói không, buổi tối muốn ăn gì? Anh sẽ lập tức nấu cho em. Ngày mai em không có lịch quay phim vậy chúng ta đi xem phim được không?"

Thời Noãn giận cũng lạ mà nguôi ngoai cũng nhanh, hay nói đơn giản là rất dễ dụ. Sau khi về nhà được anh đút cho mấy miếng đồ ngọt là cho qua chuyện.

Buổi tối Lục Chi Hằng chờ mãi mới đến lúc cô xem xong kịch bản, rửa mặt rồi bôi kem dưỡng các loại. Anh vừa muốn ôm cô hôn lấy thì điện thoại reo.

Anh nghe cô nhẹ nhàng an ủi hơn nửa tiếng. Sau khi cúp máy, anh lại ôm cô vào lòng, chuẩn bị nói gì đó.

Thời Noãn đánh cái "bếp" lên mặt anh, mặt mũi nói, "Em buồn ngủ quá, chúng ta ngủ sớm đi. Anh ngủ ngon nhé."

Lục Chi Hằng: "..."

Anh thấy nếu cứ như vậy thì sẽ không xong nên hôm sau gọi cho Cố Hoài.

Xét thấy anh ta đang buồn, Lục Chi Hằng nói khéo, "Sau này nếu cậu có gì không vui thì cứ tìm đến tâm sự với tớ."

Cố Hoài từ chối: "Cậu không phải là con gái, có thể góp ý thiết thực cho tớ sao?"

Lục Chi Hằng suy tư, nói ra cách, "Cậu có thể tìm Ôn Ninh, em ấy nhất định có thể đưa ra nhiều cách hay."

Ba người họ lớn lên cùng nhau. Lúc nhỏ Hoắc Minh đi đâu cũng dẫn theo em gái Ôn Ninh của mình nên quan hệ giữa họ cũng thân thiết.

Cố Hoài ưu sầu thờ dài, "Lúc trước tớ có tìm em ấy nhưng chẳng phải Ninh Ninh có bạn trai sao? Tên ấy rất nhỏ mọn, vì tớ hay nói chuyện với em ấy nên cứ ăn giấm miết."

"..." Lục Chi Hằng nghe xong có hơi nghi ngờ, không biết anh tạo cảm giác an toàn cho anh ta lúc nào nhỉ?

Chiều chủ nhật, Lục Chi Hằng giữ lời hứa, dẫn Thời Noãn đến Lục gia để chơi với Eric.

Thời Noãn xoa đầu cậu, nói, "Lâu rồi không gặp, Eric cao lên nhiều nè."

Eric ưỡn ngực tự hào, kiêu ngạo nói, "Mỗi ngày em ăn cơm rất nhiều, còn uống sữa. Hôm qua mẹ có đo cho em, em đã cao thêm 3cm rồi đó!"

Cậu bé nói xong ngẩng lên nhìn cô, trả lời một cách đáng yêu, "Đội mấy năm nữa là em có thể cao bằng anh rồi. Đến lúc đó, nếu có người nào ăn hiếp chị thì em sẽ đánh hất cho."

Thời Noãn buồn cười, cậu nhóc dễ thương này dẻo miệng thật.

Cô vào phòng đọc sách, chơi cờ tướng cùng nhóc con, sau đó có thêm Lục Chi Hằng gia nhập thi lập đội ba người chơi cờ cá ngựa.

Hơn năm giờ có người giúp việc gõ cửa mời xuống dùng cơm tối.

Thời Noãn nắm tay Eric xuống lầu, Lục Chi Hằng theo sau.

Lục Xương Quốc được đỡ ngồi vào bàn, thấy Thời Noãn cũng không hỏi thăm nhưng cũng chẳng chán ghét như lúc đầu.

Trái lại là Hạ Yên Nhiên bước ra từ trong phòng, thấy cô không chỉ đến nhà mà còn ở lại dùng cơm thì trong mắt không giấu được sự căm hận.

Cô ta cúi đầu cười lạnh trong lòng.

Đã nói cho cô biết tên đàn ông này bị tâm thần mà vẫn ráng quen nữa thì không phải là loại hám của à?

Tình yêu cái quý gì, chỉ là cái có thời. Người thì bề ngoài, kẻ thì yêu tiền.

"Đủ hết rồi thì ngồi xuống đi." Lục Xương Quốc vừa dứt lời, mấy người hậu bối đồng loạt kéo ghế ngồi xuống.

Bình thường Eric được Lục Tư Nguyệt đút cơm nhưng hôm nay di có việc ra ngoài nên bây giờ Eric ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cho Thời Noãn chăm.

Thình thoảng Thời Noãn gấp đồ ăn, đút miếng canh, lau sạch miệng cho cậu.

Toàn bộ quá trình đều được ông lão nhà Lục để vào mắt, thấy Eric đã gần gũi với cô hơn, ở cạnh nhau cũng rất hoà thuận.

Có thể kiên nhẫn với con nít như vậy, hơn nữa nhìn cũng chẳng phải giả vờ thì chắc là tính cách cũng không đến nỗi nào.

Ông già nhà họ không phải là người quan trọng việc môn đăng hộ đối. Nhà của họ giờ đã qua cái thời hôn nhân thương mại.

Bên cạnh gia thế hiển thế hiển hách thì Lục Xương Quốc chú trọng nhân phẩm hơn, ai cũng biết là đa số nữ minh tinh đều không được sạch sẽ.

Vốn dĩ ban đầu ông Lục không đồng ý cho họ hẹn hò là do sợ cô dùng thủ đoạn để trèo cao, tung chiêu trò khiến cháu ông ta tẩu hỏa nhập ma.

Sau này cho người đi điều tra mới biết cô không hề có quá khứ đen tối cho nên ông ta mới dần dần chấp nhận.

Mấy ngày nay Lục Tư Nguyệt đều nói tốt về cô cho ông ta nghe, "Cha, con thấy cô bé đó rất tốt. Cha đừng ghép đôi Chi Hằng với Yên Nhiên nữa, họ không hợp nhau đâu. Hai người đó ở cùng nhà đã nhiều năm, nếu có tình cảm thì đã sớm có chứ cần gì chờ đến bây giờ. Dưa xanh hái không ngọt đâu cha."

"Vội lại, lần trước ở nhà Chi Hằng con đã thấy được lúc cậu ấy ở cùng với Thời tiểu thư vô cùng khác, trông như được sống lại vậy. Trạng thái trước đây của cậu ấy cha cũng đã thấy, chẳng lẽ cha còn mua thằng nhóc bị bệnh lại nữa sao?"

Lục Xương Quốc ho một tiếng, có chút mất tự nhiên nhìn Thời Noãn, "Về sau có rảnh thì tới chơi nhiều hơn, Eric rất thích con. Tư Nguyệt bận chuyện triển lãm, phải bay đi thường xuyên nên không có thời gian cho nó."

Thời Noãn thụ sủng nhược kinh, vội vã gật đầu, "Dạ, con đã biết thưa ông!"

Sau khi họ rời đi, Lục Xương Quốc gọi Hạ Yên Nhiên vào thư phòng, nói thẳng với cô ta, "Yên Nhiên, trước đây ông mang con về nhà chúng ta là để cha mẹ con dưới tuổi vàng có thể an lòng."

Ông ta uống một hớp trà, thở dài: "Nhưng hôm nay con cũng thấy đấy, tình cảm giữa Chi Hằng và bạn gái nó rất nồng thắm, nếu như ta bắt ép nó chia tay để đến với con với ắt hẳn nó sẽ không đối xử tốt với con. Con sắp hai mươi tám tuổi rồi, đừng do dự nữa, nếu gặp được người thích hợp thì thử xem sao."

Hạ Yên Nhiên nghe ông ta nói vậy thì cảm thấy lạnh toát. Nếu Lục Xương Quốc cũng không đứng về phía cô ta thì khả năng được gả vào nhà này coi như bằng không.

Dẫu trong lòng tuyệt vọng nhưng cô ta vẫn gắng cười, khéo léo nói, "Con hiểu rồi ạ, cũng vất vả cho ông khi luôn suy nghĩ vì con."

Hạ Yên Nhiên trò chuyện với ông ta một lúc rồi về phòng, nụ cười đã hoàn toàn biến mất, trong mắt lạnh băng.

Cô ta muốn tiền, quyền lực, địa vị, Lục gia đều có. Ngoài Lục Chi Hằng nào có ai phù hợp hơn?

Hạ Yên Ngẫm nghĩ, bực bội thở ra. Cô ta gọi điện thoại, đi thẳng vào vấn đề, "Tôi có chuyện muốn nhờ chị giúp một tay."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Người Hạ Yên Nhiên gọi chính là Thẩm Tuệ Lâm - người phụ trách cho quảng cáo bên công ty trang sức The One.

Năm ngoái khi The One bị Lục Chi Hằng thu mua, Hạ Yên Nhiên đã gặp qua Thẩm Tuệ Lâm vài lần lúc trao đổi công việc.

Quan hệ giữa hai người không được gọi là thân nhưng dạo gần đây Hạ Yên Nhiên cũng nghe ngóng được vài điều về chị ta.

Chị ta ham đánh bạc. Tiền mấy năm nay kiếm được đều đổ vào đó, kết quả là mấy trăm vạn tiền tiết kiệm bốc hơi sau một đêm.

Nghe người ta nói rằng chị ta còn dụ bạn bè và người thân đầu tư vào một chỗ, hại họ thua lỗ không ít. Lúc đó chị ta sứt đầu mẻ trán vì tiền, gấp như kiến bò trên chảo.

Đối với Hạ Yên Nhiên mà nói, vấn đề có thể giải quyết được bằng tiền thì không còn là vấn đề nữa, thế nên cô ta tìm đến chị.

Vừa kết nối điện thoại, Hạ Yên Nhiên nói: "Nghe nói dạo gần đây chị thiếu tiền, chỉ cần chị giúp tôi việc nhỏ thì sau khi xong chuyện, đánh bạc thua bao nhiêu tôi sẽ đưa bấy nhiêu."

Thẩm Tuệ Lâm động lòng nhưng nhanh chóng nhận ra được nếu cô ta bằng lòng cho mình mấy trăm vạn thì hẳn sẽ không phải chuyện đơn giản.

"Quản lý Hạ muốn tôi làm gì?" Chị ta cảnh giác.

Hạ Yên Nhiên nghe ra được sự đề phòng trong lời nói, cười khẽ, "Chị đừng hoảng. Tôi chỉ muốn chị giúp một chuyện nhỏ thôi, với chị việc đó dễ như ăn cháo ấu mà."

Cô ta nói một tràng. Thẩm Tuệ Lâm nghe xong bèn gạt mình, sợ hãi hỏi: "Chuyện này nếu không cẩn thận sẽ chết người đấy. Dẫu có không chết thì lỡ làm cô ta bị thương thì người đại diện lần fan hâm mộ sẽ chửi tôi té tát! Nếu tôi bị ngồi tù thì làm sao?"

Hạ Yên Nhiên không thêm đề ý, "Nếu xảy ra thật thì cứ quy vào chuyện ngoài ý muốn trong lúc quay phim. Có muốn trách thì chỉ có thể trách con ngựa kia đột nhiên nổi điên, sao có liên quan đến chị được? Với lại, bộ phận quảng cáo nhiều người như vậy, có bị hỏi tội cũng không đến lượt chị đâu."

"Chị đừng lo chuyện không đâu nữa, không ấy thì nghĩ xem làm sao kiếm lại được mấy trăm vạn thua lỗ kia kìa."

Hạ Yên ngừng một lúc, nói, "Tôi còn nghe đồn là chị có bạn trai, muốn kết hôn vào nửa năm nay nhưng tiền đặt cọc cho nhà tân hôn lại bị chị đem đi đổ hết vào sòng bạc."

"Nếu như chị chịu giúp tôi thì cái này chỉ là chuyện nhỏ, khoản tiền đó chị không phải lo. Với lại, chỉ cần chị gạt đầu, tôi sẽ lập tức chuyển vào tài khoản một trăm vạn tiền đặt cọc, không cần biết có thành công hay không, một trăm vạn này vẫn là của chị."

Hiếm có ai có thể chống lại sức mê hoặc của đồng tiền, nhất là người đang lo sốt vó lên vì nó như Thẩm Tuệ Lâm.

Trên đời này sẽ không tự nhiên có cái bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng chỉ cần chị ta làm việc này thì mọi rắc rối đều tan biến.

Thẩm Tuệ Lâm do dự mấy phút, cuối cùng vẫn đồng ý, "Được, tôi giúp cô. Về phần thù lao..."

Hạ Yên Nhiên đã sớm đoán được, không chút sợ hãi, "Tôi nói được thì làm được. Chị gửi số tài khoản qua đi, tôi sẽ chuyển tiền đặt cọc qua."

Hạ Yên cúp máy, ngồi trước bàn trang điểm, khoan thai tháo trang sức, khoé môi cong lên.

Tốt nhất cô nên chết đi. Nếu không chết thì liệt nửa người hay huỷ dung cũng được.

Đến khi đó Lục Chi Hằng còn thích cô được sao?

Buổi sáng lúc bảy giờ, sau khi làm một trận vận động trên giường, Lục Chi Hằng vào bếp làm bữa sáng. Thời Noãn nằm trên giường phục hồi sức lực.

Qua nửa tiếng, anh đến gọi cô dậy, "Bữa sáng xong rồi em."

"Em buồn ngủ." Thời Noãn nhắm mắt, lèm bèm trong miệng.

Lục Chi Hằng không còn cách, đành ôm cô vào phòng tắm. Anh bóp kem đánh răng ra bàn chải rồi đưa cho cô.

Cô mở mắt đi chải răng, được anh dùng khăn ẩm lau mặt, cuối cùng cũng tỉnh táo được một chút.

Cô ngồi vào bàn, vừa ăn được mấy lát bánh mì thì chuông cửa reo.

"Chắc là Thiến Thiến đó ạ." Thời Noãn nói xong, chuẩn bị đi mở cửa.

Lục Chi Hằng bước nhanh hơn cô, "Em cứ ăn đi, để anh mở."

Thiến Thiến ngạc nhiên khi thấy người phía trong là Lục Chi Hằng, nhanh chóng bình thường lại, "Chào buổi sáng, Lục tổng."

"Cô ấy đang ăn sáng, cô cứ vào đi." Lục Chi Hằng đưa dép lê cho cô ấy.

"Cảm ơn Lục tổng." Thiến Thiến nhận lấy.

Thấy cô tới, Thời Noãn hỏi: "Em ăn sáng chưa?"

"Chưa ạ. Nhưng mà em có mua bánh bao, để trong xe rồi ạ. Xỉu nữa em sẽ ăn trên đường đi." Thiến Thiến đáp.

Thời Noãn nghe thế, nói, "Em ngồi xuống ăn với chị đi. Đợi chị thay đồ xong thì bánh bao nguội mất."

Thiến Thiến từ chối: "Không cần đâu chị."

Lục Chi Hằng đóng cửa, lấy thêm một cái bát và đôi đũa, "Ngồi xuống ăn chung đi."

Anh đã nói vậy, Thiến Thiến cũng không khách sáo nữa. Sau đó cô ấy ngồi xuống, gấp một miếng trứng cuộn thịt xông khói.

Thiến Thiến ném thử một miếng, lập tức khen: "Chị nấu ăn ngon quá ạ."

Cô ấy vốn cho rằng, trong nhà là Thời Noãn phụ trách chuyện nấu cơm. Dù sao thì bình thường đều là nam lên phòng khách, nữ xuống phòng bếp. Ở nhà cô ấy thì mẹ cũng là người lo phần đó.

Đây đường đường là tổng giám đốc của Lục thị, nếu mặc tạp dề nấu cơm thì khung cảnh này đúng là kỳ quặc!

Thời Noãn cười, "Không phải chị, là Lục Chi Hằng nấu đó."

Cô nói rồi đẩy tay người đàn ông bên cạnh, thân mật nói, "Thấy chưa, bình thường có phải em nói dối anh đâu. Tài nấu ăn của anh ngày càng lên tay, anh phải có lòng tin với bản thân chứ."

Lục Chi Hằng nhìn cô đầy dịu dàng, gấp thêm cho cô, "Vậy thì em ăn nhiều một chút."

Thiến Thiến sùng sốt, vội vàng sửa lại, "Tài nấu nướng của Lục tổng tuyệt thật đó ạ!"

"Cảm ơn." Lục Chi Hằng đáp.

"Không, không phải khách sáo đâu ạ." Thiến Thiến nói.

Trước đây cô ấy vừa kính vừa sợ Lục Chi Hằng, chủ yếu là vì anh rất có khí chất, lại luôn có vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng hôm nay cô ấy mới biết anh không có kinh khủng như mình tưởng.

Lúc ở cùng chị Noãn Noãn, anh không hề có chút kiêu ngạo mà lại rất bình dị, gần gũi.

Ăn xong, Thời Noãn vào phòng thay quần áo. Trước khi ra cửa, cô hôn lên mặt Lục Chi Hằng một cái, "Em đi làm đây. Chờ đến tối khi em về thì chúng ta đi xem bộ phim kia nhé."

"Được." Lục Chi Hằng đeo khẩu trang giúp cô.

Xe công ty đang chờ dưới nhà, Thời Noãn và Thiến Thiến nhanh chóng vào xe.

Được một lúc, bỗng Thiến Thiến nói, "Em xin lỗi ạ."

Thiên Thiên xấu hổ, "Trước đây em làm những chuyện mà hại chị và Lục tổng thiếu chút nữa là chia tay."

Sáng hôm nay thấy họ ở chung ngọt ngào đến vậy, nếu như cô ấy tự tay phá hoại mối quan hệ đẹp đẽ này thì đúng là nghiệp chướng.

"Không phải do em" Thời Noãn nắm lấy tay cô ấy, "Việc này là do giữa chị và anh ấy có khúc mắc. Với lại, chuyện bọn chị cãi nhau cũng có thể xem là trong rủi có cái may."

Ít nhất hai người cũng đã nói rõ được, cô cũng hiểu anh hơn.

Thiên Thiên không hiểu, "May mắn gì ạ?"

Thời Noãn không giải thích cho cô ấy, chỉ cười an ủi: "Em thôi đừng nghĩ đến nữa, chuyện đã qua rồi. Chúng ta cứ hướng về tương lai thôi."

Quảng cáo của The One lần này không quay trong studio như mọi khi mà được sắp xếp ở một thảo nguyên lớn phía ngoại thành.

Vì nơi quay phim hôm nay rất xa, cộng thêm việc kẹt xe nên bọn cô phải ngồi trên xe suốt ba tiếng đồng hồ.

Đến nơi, Thời Noãn chưa kịp thở đã bị nhân viên kéo đến phòng trang điểm.

Một tiếng trôi qua, thợ trang điểm thoa son cho cô, "Xong rồi chị Noãn Noãn. Chị nhìn xem có chỗ nào không ưng thì báo để em sửa lại nhé."

Thời Noãn nhận lấy gương soi, "Hoàn hảo cả rồi ạ. Cảm ơn mọi người."

Thợ trang điểm cùng nhà tạo mẫu thu dọn đồ đạc rồi đi. Cô để Thiên Thiên chụp cho mình vài tấm hình.

Chủ đề quảng cáo lần này có liên quan tới đám cưới. Hiện tại cô đang mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, phía trên đội một chiếc vương miện, nhìn qua trông giống như sắp kết hôn.

Chụp xong rồi, Thời Noãn gửi cho Lục Chi Hằng: [Anh thấy em lần đầu mặc váy cưới như thế nào ạ?]

Lục Chi Hằng trả lời rất nhanh: [Vô cùng xinh đẹp.]

Một giây sau lại có tin nhắn gửi đến: [Đội đến ngày chúng ta kết hôn em sẽ đẹp hơn thế.]

Thời Noãn thấy hai chữ "Kết hôn" thì ngượng ngùng. Hai người đã hẹn hò được một năm rưỡi, chuyện kết hôn cũng không còn xa.

[Em cũng thấy vậy. Ngày hôm đó chắc chắn anh cũng vô cùng, vô cùng đẹp trai~]

Thời Noãn trò chuyện với anh được một lúc thì Thẩm Tuệ Lâm đi vào, "Ở ngoài đã chuẩn bị xong các thiết bị, chúng ta có thể bắt đầu quay rồi thưa Thòi tiểu thư."

"Dạ." Thời Noãn trả lời chị ta, không kịp gõ chữ, đành gửi tin nhắn thoại cho Lục Chi Hằng, "Em đi quay phim đây, một chút nữa chúng ta nói tiếp nhé." rồi đưa điện thoại cho Thiên Thiên.

Phía bên ngoài là một thảo nguyên xanh rộng lớn. Thiết bị chiếu sáng cũng như máy quay đều được chuẩn bị xong xuôi, ngoài ra còn có thêm một nhân viên đang dắt ngựa.

Đúng vậy, hôm nay cô phải hoàn thành cảnh quay trên lưng ngựa.

Sau lần đi chơi ở sở thú lúc học tiểu học thì Thời Noãn chưa từng thấy ngựa thật một lần nào nữa.

Thời Noãn có chút phấn khích khi nghĩ đến một lát nữa mình sẽ được cưỡi ngựa, nhưng nỗi sợ và sự khấn trương càng nhiều hơn.

Ngựa cao như vậy, lỡ bị ngã xuống thì đau phải biết!

Trước khi bắt đầu quay, Thẩm Tuệ Lâm trấn an cô, "Con ngựa này rất ngoan, lúc quay cũng có người nắm dây nên sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Dạ." Thời Noãn gật đầu. Cô bước tới, nắm lấy tay người nhân viên, nhắc chân ngồi lên lưng ngựa.

Lúc mới quay thì không được suôn sẻ lắm nhưng sau khi khắc phục được nỗi sợ trong lòng thì mọi chuyện trở nên thuận lợi.

Trong lúc nghỉ năm phút giữa giờ, Thẩm Tuệ Lâm mặc áo khoác đỏ đi lại chỗ Thời Noãn, nói cho cô biết vài điều trong lúc quay.

Thời Noãn vẫn ngồi trên lưng ngựa. Cô cảm giác sau khi chị ta đến đây, chú ngựa ở dưới cũng trở nên hơi nóng nảy.

Nói được một nửa thì điện thoại Thẩm Tuệ Lâm vang lên, tiếng nhạc vô cùng chói tai.

Vừa lúc tiếng chuông reo lên thì con ngựa lập tức khiếp hoảng. Nó giơ chân trước lên, lao nhanh như gió. Không một ai dám kéo lại, cũng chẳng ai dám bước lên.

Đột nhiên xảy ra chuyện này, Thời Noãn giữ chặt lấy dây cương nhưng cũng không làm được gì. Ngựa chạy mỗi lúc một nhanh nên cô bị hất mạnh xuống đất.

Xung quanh trở nên ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Lúc rơi xuống từ lưng ngựa, Thời Noãn đỡ người, con đau dữ dội máu chóng kéo đến.

Đùi và bả vai bị đá cắt qua làm máu tuôn ra, khiến chiếc váy cưới trắng tinh dần đổi màu.

Nhưng nặng nhất không phải ở đó mà là ở eo và đầu. Thời Noãn không biết có phải ào giác hay không nhưng khi rơi xuống, cô nghe thấy một tiếng đập.

Cô muốn đứng dậy nhưng lại đau chẳng động dậy được, trên lưng cũng không có sức.

Người đầu tiên chạy lại là Thiến Thiến. Cô ấy thấy cô như thế liền sợ, muốn nâng cô dậy.

Nhân viên cũng vây lại xung quanh, có người có kinh nghiệm ngăn cô ấy lại, "Cô đừng đụng! Có thể cô ấy bị ngã gãy xương rồi, cô mà đụng là xương khớp sẽ bị lệch đấy."

Thiến Thiến rút tay lại, lấy khăn lau vết máu cho cô.

Thời Noãn nắm lấy tay Thiến Thiến, dạn dỏ, "Lát nữa em gọi báo anh ấy chị bị thương nhé, đừng nói nghiêm trọng, chỉ nói là vết thương nhẹ thôi để anh ấy bớt lo."

Thiến Thiến nghe vậy khóc nức nở, kích động nói, "Chị bị như vậy mà nhẹ cái gì!"

"Em cứ nghe chị." Thời Noãn càng lúc càng yếu, đôi môi tái nhợt, giọng nói thều thào, "Lúc đến bệnh viện hãy báo, đừng để anh ấy phân tâm lúc lái xe."

Cô cứng đầu như vậy, Thiến Thiến đành gật đầu, "Em biết rồi ạ."

Không biết là do mất máu nhiều hay vì bị ngã xuống đất mà trong đầu Thời Noãn dần mơ hồ, từ từ hôn mê.

Họ đã gọi xe cứu thương đến, nhưng vì nơi này cách xa trung tâm thành phố nên xe đến khá chậm.

Nhân viên y tế đặt cô lên cáng, đưa lên xe. Thiến Thiến theo sát họ lên xe ngồi.

Xe cứu thương hú còi chạy đi. Những người ở lại cũng bị chuyện vừa rồi dọa sợ.

Ai mà ngờ được con ngựa đột nhiên nổi điên, cũng chẳng lường được cô sẽ bị thương nặng đến vậy, nhìn xuống chỗ cỏ lúc này đã có một vũng máu lớn.

Chuyện lần này có thể được quy thành sự cố lúc quay phim. Có người lên lấy điện thoại ra chụp vết máu, chuẩn bị đăng lên mạng.

Nữ chính bị thương thì dĩ nhiên công việc phải ngừng lại. Người thì cảm thán rằng làm diễn viên đúng là nguy hiểm, người thì lo dọn dẹp đồ đạc.

Thẩm Tuệ Lâm là người cuối cùng rời đi.

Chị ta giấu đôi tay lạnh buốt trong áo, run người. Mọi người đều xem chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn, chỉ có chị ta mới biết đây là chuyện mưu sát người khác.

Kẻ chủ mưu là Hạ Yên Nhiên, còn chị ta là đồng phạm.

Con ngựa vốn không hiền lành mà nó là một con ngựa đua được Hạ Yên Nhiên lựa chọn tỉ mỉ. Tính tình nó hung dữ, vì nổi điên lúc thi đấu, hất ngã người cưỡi nên bị cấm thi vĩnh viễn.

Hạ Yên Nhiên đã tìm hiểu qua. Cô ta nói cho Thẩm Tuệ Lâm biết, ngựa rất nhạy cảm với màu sắc, âm thanh và mùi hương. Hôm nay chị ta mặc đồ màu đỏ, xịt nước hoa nồng mùi.

Kết hợp với tiếng chuông chói tai là nguyên nhân khiến con ngựa kia bị hoảng sợ.

Tất cả đều diễn ra như Hạ Yên Nhiên dự đoán. Thời Noãn bị ngã từ trên lưng ngựa, còn bị thương nặng.

Thẩm Tuệ Lâm không rõ giữa hai người có ân oán gì, nhưng chuyện này đối với chị ta không quan trọng, chủ yếu là trong thẻ chị ta sắp có thêm mấy trăm vạn.

Chị ta mở cửa xe ngồi vào, đóng cửa sổ lại không để chút kẻ hở rồi gọi cho Hạ Yên Nhiên.

"Tôi đã làm theo lời cô nói. Ngựa bị kích thích cho nổi điên, nó lao thẳng một đường làm cô ấy bị ngã." Thẩm Tuệ Lâm nói lại tình huống.

"Té chết rồi sao?" Hạ Yên Nhiên không giấu được sự hưng phấn.

"Không, chưa chết." Thẩm Tuệ Lâm thấy cô ta quá độc ác. Thù oán tới kiểu gì mà còn muốn hại người ta chết đi.

"Chỉ bị thương thôi à." Hạ Yên Nhiên tiếc rẻ.

Thẩm Tuệ Lâm nói thêm, "Nhưng té nặng lắm. Trên người bị thương mấy chỗ, chảy máu rất nhiều. Cô ấy cũng không động dậy được, chắc là bị gãy cột sống rồi. Lúc đưa lên xe cấp cứu cũng đã hôn mê. Dù cho không chết thì cũng coi như mất nửa mạng."

Nghe chị ta nói, Hạ Yên Nhiên cười nhạt, "Được. Chiều nay tôi chuyển tiền cho chị, nhớ nhận rồi kiểm tra. Nếu chị nói chuyện này cho ai khác..."

"Cô cứ yên tâm đi quản lý Hạ. Tôi tuyệt đối sẽ chôn nó trong bụng, không tiết lộ cho ai." Thẩm Tuệ Lâm chắc chắn với cô ta, "Nếu nói ra thì chẳng phải tôi tự tìm đường chết sao?"

Thẩm Tuệ Lâm cúp máy, lấy một cây châm nhỏ từ trong túi vứt vào thùng rác.

Đây là hạ sách mà Hạ Yên Nhiên đưa ra cho chị ta. Nếu như tiếng chuông và màu sắc không thể kích thích con ngựa thì cứ âm thầm đâm nó.

Cũng may là không dùng đến cách này, cũng chẳng lưu lại chứng cứ gì, con ngựa kia cũng biệt tăm biệt tích trên thảo nguyên.

Thẩm Tuệ Lâm hạ kính xe, gió mát bên ngoài thổi vào làm rối mái tóc.

Chị ta sửa lại, cười thành tiếng như trút được gánh nặng. Chị ta không cần phải tiếp tục lo lắng vì nợ nần, đúng là nhẹ nhõm.

Tại phòng họp.

Lục Chi Hằng đang lắng nghe cấp dưới báo cáo kế hoạch của quý.

Điện thoại trên bàn rung mấy cái. Anh định tắt nhưng khi thấy số điện thoại thì từ cúp, anh chuyển sang nhận máy.

Lục Chi Hằng nghe máy, giờ tay tạm dừng với người đang báo cáo.

"Chuyện gì thế?" Anh hỏi.

Thiên Thiên đứng ở hành lang bệnh viện, nghe bác sĩ nói tình huống của Thời Noãn không khả quan lắm, bị đập vào ót và gãy xương.

Nhưng cô ấy nhớ đến lời dặn dò của Thời Noãn, cố ép cho giọng mình nhẹ lại, "Dạ Lục tổng, lúc chị Thời Noãn quay quảng cáo bị thương nhẹ, bây giờ ngài có thể đến bệnh viện được không ạ?"

Lục Chi Hằng lập tức đứng dậy, lấy áo khoác trên ghế mặc vào, "Nghiêm trọng không?"

Nhớ đến dáng vẻ suy yếu của cô trong phòng, Thiên Thiên gạt nước mắt, nói dối, "Không, không nghiêm trọng ạ, chỉ bị xây sát nhẹ, chị ấy cũng nói ngài đừng quá lo lắng."

"Được. Có gửi địa chỉ bệnh viện cho tôi, tôi đến liền." Anh nói xong cũng rời đi, bỏ lại nhóm người trong phòng họp.

Mấy người quản lý nhìn nhau, lén lút gọi anh lại, hỏi, "Lục tổng, chúng ta có họp tiếp không ạ?"

Lục Chi Hằng nói thẳng: "Tan họp. Mọi người cứ gửi tài liệu đến cho tôi."

Sau đó anh phi nhanh đến bệnh viện.

Thiên Thiên ngồi đợi trước cửa phòng phẫu thuật. Cô ấy nắm chặt tay, cầu nguyện cho người bên trong.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, cô ấy vội vàng đứng dậy, "Ngài tới rồi ạ."

Lục Chi Hằng thấy đèn phòng phẫu thuật còn sáng. Anh nhăn mày lại, mắt lạnh đi, vừa nhìn đã khiến người ta căng thẳng.

"Đây là vết thương nhẹ mà cô nói à?" Giọng anh không còn chút độ ấm.

"Là chị Noãn Noãn dặn em như vậy ạ." Thiên Thiên hốt hoảng giải thích, "Chị ấy sợ ngài bị phân tâm khi lái xe nên dặn em khi nào ngài đến bệnh viện mới nói thật ạ."

Lục Chi Hằng cau kinh xoa mi tâm, "Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Vì sao cô ấy bị thương nặng như vậy?"

Nhớ đến chuyện đó, Thiên Thiên run lên trong vô thức, lắp bắp nói với anh, "Lúc quay quảng cáo là chị Noãn Noãn đang cười trên lưng ngựa ạ. Không biết vì sao, con ngựa kia tự nhiên nổi điên lao về trước..."

Lục Chi Hằng chưa bao giờ thấy thời gian trôi qua chậm như vậy. Kim đồng hồ nhích từng phút, cửa lớn của phòng phẫu thuật vẫn khép chặt. Anh không rõ bên trong ra sao, chờ đến sốt ruột.

Rốt cuộc đèn cũng từ đỏ chuyển thành xanh sau năm tiếng. Bác sĩ ở bên trong đẩy cửa bước ra.

Lục Chi Hằng bước lại, "Thế nào rồi ạ?"

Bác sĩ gỡ khẩu trang xuống. "Bệnh nhân bị thương rất nặng, mất nhiều máu, bị gãy xương. Nhưng nghiêm trọng nhất là vết thương ở đầu, bởi vì ngã từ trên cao xuống nên bị xuất huyết não."

"Chúng tôi đã phẫu thuật, lấy ra xương vỡ nhưng cô ấy vẫn còn hôn mê. Nếu hết thuốc mê mà tỉnh thì tốt, còn nếu cứ hôn mê thì tùy vào gia đình. Anh phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

Lục Chi Hằng căng thẳng, giọng nói trầm thấp vì bị đè nén, "Tình huống xấu nhất là gì?"

Bác sĩ thờ dài, nói, "Thành người thực vật."

Câu nói như sét đánh dọa cho Thiển Thiển xụi lơ trên đất.

Thuốc mê đã hết được vài giờ mà Thời Noãn vẫn còn nằm im trên giường.

Đôi mắt đẹp của cô đóng chặt, trên môi tái nhợt, vẻ mặt xinh đẹp động lòng cũng không còn sức sống, giống như một bông hoa sắp lụi tàn.

Có đôi khi lòng mi cô giật làm Lục Chi Hằng tưởng cô sắp tỉnh nhưng thật ra không phải, chỉ là làn gió nghịch ngợm đang thổi qua thôi.

Việc này bùng nổ trên mạng. Top ba hot search đều liên quan đến Thời Noãn, tin giả, tin thật truyền loạn khắp nơi.

Bên ngoài ồn ào, bên trong phòng bệnh lại rất yên tĩnh. Một người yên giấc ngủ, một người túc trực không rời.

Bác sĩ đã nói, nếu như lúc đầu còn hôn mê thì càng về sau, người bệnh càng khó tỉnh lại. Nếu như sau hai mươi bốn tiếng thì ti lệ tỉnh lại càng giảm.

Lục Chi Hằng không tin. Anh nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô, liên tục thì thầm bên tai cô.

Lúc hai người ở cùng nhau, lúc nào Thời Noãn cũng là người nói nhiều, líu ríu như chú sê. Nhưng lần này lại chỉ có mình anh độc thoại.

"Anh biết em thích ngủ nướng nhưng lần này ngủ lâu quá rồi. Nếu còn như vậy thì chúng ta sẽ bỏ lỡ bộ phim kia mất."

"Em đã nói sau này sẽ đi hẹn hò với anh, vậy mà lại nói không giữ lời. Đúng là cô nhóc lừa gạt."

Không biết qua bao lâu, Lục Chi Hằng cảm giác được đôi tay mình đang nắm giắt giắt. Anh kích động nhìn về phía giường, chỉ thấy lông mi cô run lên, sau đó chậm chạp mở to đôi mắt.

Anh ấn chuông mấy lần, sốt sắng hỏi, "Em thấy bây giờ như thế nào?"

Thời Noãn vừa tỉnh lại, ý thức còn mơ hồ, chỉ có thể nói ra từ đơn giản nhất, "Khát."

Lục Chi Hằng vội vã đi rót nước. Trên lưng cô bị thương, không thể cử động lung tung nên anh dùng ống hút hút đứt cho cô.

Uống hết một cốc nước, Thời Noãn mới nhớ lại chuyện mình ngã từ lưng ngựa, hỏi, "Có phải em ngủ lâu lắm rồi không?"

Lục Chi Hằng thương yêu nhìn cô, "Ừm, Noãn Noãn ngủ lâu lắm rồi. Lâu đến nỗi anh tưởng em muốn bỏ anh mà đi."

"Em không có ý." Thời Noãn thì thảo, "Em mơ thấy một giấc mơ rất dài."

"Em thấy chúng ta kết hôn, em được mặc áo cưới cùng anh bước vào lễ đường, trao nhẫn dưới sự chứng kiến của mục sư. Chúng ta sinh con dưỡng cái, ngày ngày đều vui vẻ. Nhưng sau đó bên tai em nghe có tiếng anh nói chuyện với em, anh nói rằng em đừng ngủ nữa."

Nói nhiều như vậy làm cô tốn sức nhiều, phải ngừng một lúc lâu rồi mới nói nữa: "Lúc bấy giờ em mới nhận ra được đây chỉ là một giấc mơ. Chúng ta chưa kết hôn, em còn đang hôn mê."

"Trong mơ anh rất tốt với em, nhưng em biết đó không phải thật sự là anh. Ở thế giới bên ngoài nhất định anh rất khó chịu. Em không muốn anh đau lòng nên cố mở mắt ra."

"Em làm được rồi." Cô cười, tựa như một đoá hoa ứa tàn đang sống lại.

"Em rất tuyệt vời." Lục Chi Hằng nghẹn ngào.

Một giọt nước mắt nóng hổi đáp lên mặt cô. Thời Noãn giờ tay lên, dịu dàng lau cho anh, "Không khóc."

"Ừm." Lục Chi Hằng đồng ý với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Bác sĩ trực ban và y tá nhanh chóng chạy tới.

Lục Chi Hằng thả lỏng tay Thời Noãn. Anh đứng bên cạnh, nhường chỗ cho bác sĩ.

"Tôi tới làm kiểm tra đơn giản cho cô thôi. Đừng lo lắng, cứ thả lỏng."

Bệnh nhân bị thương đầu chỉ sợ hôn mê lâu. Nếu đã tỉnh thì mọi chuyện cũng dễ dàng hơn.

Bác sĩ ngồi bên giường, ấn mí mắt Thời Noãn, dùng đèn pin chiếu vào, sau đó ghi vài dòng trong hồ sơ bệnh án.

Sau đó, ông ấy nhận ống nghe từ y tá, vén áo cô lên, đặt ống nghe lên trên ngực.

Bác sĩ tập trung lắng nghe một lúc rồi gỡ xuống, chúc mừng cô và Lục Chi Hằng: "Trước mắt thì không có vấn đề gì. Ngày mai cô đi chụp CT với MRI để xác nhận lại lần cuối."

Trên lưng quần băng gạc nên Thòi Noãn không thể động, chỉ nghe được tiếng nói. Cô có hơi lo, "Hình như trên lưng tôi bị gãy xương, có bị liệt không ạ?"

"Đừng lo." Bác sĩ an ủi cô, "Đúng là bị gãy xương, nhưng trong rui có may. Cô bị gãy xương sườn chứ không phải xương cột sống nên chỉ cần tĩnh dưỡng vài tháng là bình phục."

Sau khi bác sĩ rời đi, đột nhiên Thòi Noãn nhớ đến một vấn đề cực kì nghiêm trọng. Cô tranh thủ sờ lên mặt mình, hỏi Lục Chi Hằng, "Mặt em có bị hư chỗ nào không ạ?"

"Không có. Em vẫn đẹp như trước đây." Lục Chi Hằng trả lời cô chắc nịch.

Trước đây anh toàn dỗ ngọt cô nên Thòi Noãn không tin, "Vậy anh đưa camera trước cho em xem đi."

Lục Chi Hằng giờ điện thoại lên cho cô xem

Thòi Noãn hoảng hồn khi nhìn vào camera.

Cái người tóc tai bù xù, mặt thì trắng nhách trông như nữ quỷ này là cô sao? Vậy mà anh còn bảo đẹp!

Nhưng cũng may là trên mặt không vết thương, chỉ cần dưỡng lại sẽ tươi tắn.

Thòi Noãn thờ dài, vén một chân, "Mấy ngày nay chắc anh không được nghỉ ngơi, lên đây nằm với em đi."

Lục Chi Hằng cời giày, nằm lên giường nhưng không ôm cô như lúc trước.

Khắp người cô đều bị thương, anh sợ mình lỡ tay đụng vào sẽ làm đau cô, chỉ nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Đã ngủ mấy ngày nay nên Thòi Noãn lúc này rất tỉnh táo. Cô nghiêng người nhìn anh, thấy anh nhìn cô không chớp mắt, nở nụ cười, "Anh mau ngủ đi, còn nhìn em làm gì."

"Anh không dám ngủ." Lục Chi Hằng vuốt ve mặt cô, trong mắt chứa đựng nhiều cảm xúc, "Anh sợ tỉnh dậy sẽ không thấy em đâu nữa."

Thòi Noãn nhói lòng, hốc mắt đỏ lên nhưng vẫn cố không cho nước mắt rơi xuống, vì cô biết nếu không sẽ làm anh đau lòng hơn.

"Em sẽ không như vậy." Cô nhẹ nhàng đáp.

"Em còn muốn mặc áo cưới cho anh xem, cùng anh nắm tay đi trên thảm đỏ sau đó bên nhau mỗi ngày. Em đã hứa với anh những điều này thì không thể nuốt lời được."

"Đúng vậy." Trong mắt Lục Chi Hằng ánh lên tia lửa, hôn lên trán cô, "Em sẽ mãi ở bên anh."

Thòi Noãn cười, "Đương nhiên. Bây giờ anh có thể ngủ ngon rồi."

Lục Chi Hằng hỏi, "Em muốn ngủ sao?"

Thòi Noãn lắc đầu, "Ngủ lâu như vậy em đã tỉnh lắm rồi, chắc là mấy ngày sau em cũng không ngủ được."

Lục Chi Hằng nghe vậy, đáp: "Vậy thì tốt, chúng ta nói chuyện chút nào."

Thòi Noãn ngạc nhiên. Cô vuốt cằm anh, nơi đó đã lún phún râu, đau lòng không thôi, "Nhưng mà anh thức lâu như vậy không buồn ngủ sao?"

"Anh không buồn ngủ." Lục Chi Hằng cười, "Anh vui đến mức ngủ không được."

Tưởng chừng mắt đi nhưng ai ngờ có lại được khiến niềm vui sướng trào dâng, quét sạch mọi ưu phiền trong lòng anh.

Quan trọng hơn là trong những ngày cô hôn mê, anh rất muốn được nghe cô cười, nghe cô nói.

Dù cô không hề làm gì, chỉ cần mở mắt nhìn anh cũng đủ thấy yên lòng.

Ngoài cửa sổ trời đang tối. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ, Thòi Noãn cười nói: "Vậy được, chúng ta nói chuyện thôi ạ."

Lục Chi Hằng hỏi cô: "Em có nhớ trước khi bị ngã thì lúc đó có gì lạ không?"

"Lạ sao ạ?" Thòi Noãn bối rối, "Đây không phải chuyện ngoài ý muốn sao ạ? Sao lại..."

"Anh nghĩ là có người cố ý hại em sao?" Cô bị ý nghĩ của mình dọa sợ, co rúm người.

Cô chẳng làm tổn thương ai. Vậy vì sao lại có người hận đến nỗi muốn cô chết?

Lục Chi Hằng xoa đầu để trấn an cô, "Đừng sợ, có anh ở đây rồi thì chẳng ai làm hại em được. Với lại anh chỉ hỏi thử, mới là nghi ngờ mà thôi."

"Em đang yên lành cười con ngựa kia thì tại sao đột nhiên nó nổi điên? Đây là điều anh thấy rất đáng nghi."

Mấy ngày nay cô hôn mê, anh đều lo cho cô nên chẳng nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng bây giờ nếu để anh tra ra được là ai thì tuyệt đối không tha.

"Ấy...Anh đợi em nhớ lại một chút."

Vì đã xảy ra được một lúc, thêm cả quá sợ hãi nên Thời Noãn chỉ nhớ mang máng.

"Không phải vội, em cứ từ từ thôi." Lục Chi Hằng xoa nhẹ mặt cô.

"Con ngựa kia trông rất khỏe mạnh. Lúc em bắt đầu cười thì không có việc gì."

"Em quay xong một cảnh thì được nghỉ giữa giờ, lúc này người phụ trách quảng cáo lần này đi đến nói chuyện với em. Lúc cô ấy đến em cảm giác con người có hơi nóng này."

"Khi nói chuyện, điện thoại cô ấy reo lên, có lẽ vì thế mà con ngựa bị giật mình, nổi điên lao về trước."

Lục Chi Hằng bắt được mấu chốt của vấn đề, "Em nhớ kĩ lại xem, lúc nói chuyện thì trên người cô ta có gì lạ em cứ nói hết cho anh biết."

"Cô ấy không cao lắm, trên mặt trang điểm rất đậm. Hôm đó cô ấy có mặc một chiếc áo khoác đỏ." Thời Noãn cắn môi, đột nhiên nhớ tới một chi tiết nhỏ.

"A, phải rồi! Em nhớ cô ấy có dùng nước hoa, nhưng không thơm gì cả, mùi rất nồng."

"Ừm." Lục Chi Hằng khép hờ mắt, cong môi cười lạnh nhưng khi nói chuyện với cô lại rất dịu dàng, "Những lời em nói anh đã nhớ kỹ."

"Anh cho là cô ấy làm sao? Nhưng trước đây em và chị ấy chưa hề biết nhau." Thời Noãn hoang mang.

Lục Chi Hằng cup mắt, "Dù phải hay không thì anh cũng sẽ điều tra, em không cần quan tâm đâu. Bây giờ chuyện quan trọng nhất với em là nghỉ ngơi cho tốt, mau chóng hồi phục."

Hai người nói lâu đến nỗi ngoài trời cũng sắp sáng.

Thời Noãn sợ anh chịu không nổi, ép anh, "Em đếm tới ba chúng ta cùng ngủ, tỉnh rồi thì muốn nói gì thì nói nhé."

Ngày hôm sau Thời Noãn thức dậy rất sớm. Cô tỉnh lại thì phát hiện Lục Chi Hằng đã thức, còn mang bữa sáng đến cho cô.

Anh đỡ cô vào phòng vệ sinh rửa mặt. Sau khi về giường nằm thì được anh đút cho một chén cháo gà lớn.

Lục Chi Hằng đưa cô đi làm kiểm tra một loạt. Được bác sĩ chẩn đoán là không sao, hai người mới yên lòng quay về.

Thời Noãn quay lại phòng bệnh, vừa mở điện thoại lên, tin nhắn lập tức nhảy ra như măng mọc sau mưa, làm điện thoại bị đứng mấy giây.

Thời Noãn bấm thoát từng cái. Cô gọi báo tin tốt cho mẹ đầu tiên, rồi gọi cho người đại diện, trợ lý, mấy người bạn tốt, cuối cùng mới mở Weibo ra.

Cô phát hiện đã nhiều ngày trôi qua nhưng tên cô vẫn còn nằm trên hotsearch, rất nhiều fan, thậm chí cả người qua đường đều quan tâm đến tình hình của cô.

Thời Noãn v: Tối qua mới tỉnh lại, sáng nay vừa đi làm kiểm tra tổng quát, xác nhận là không có vấn đề gì cả. Máy ngày nay đã để mọi người lo lắng nhiều rồi, bấm tìm cho mọi người [trái tim] [trái tim].

Tin vừa được đăng chưa đến một phút, phía dưới đã tràn ngập bình luận---

"Huhuhuhuhu, đợi lâu lắm rồi, rốt cuộc chị cũng tỉnh [khóc lớn]"

"Noãn Noãn không sao là tốt rồi. Sau này quay phim nhớ phải chú ý an toàn, bảo vệ mình cho tốt đó [cầu nguyện] [cầu nguyện]"

"Lúc xem bộ phim đầu tiên chị đóng em đã thích chị. Chị muốn nghỉ ngơi bao lâu cũng được, đợi ngày chị quay lại."

Thấy những bình luận này, Thời Noãn vô cùng ấm lòng. Cô được nhiều fan nhớ như vậy, hạnh phúc quá.

Hạnh phúc hơn nữa là, người đàn ông cô yêu nhất bây giờ bên cô từng giây từng phút.

"A nào." Lục Chi Hằng đút cô miếng táo.

Lúc Thiển Thiển biết cô tỉnh lại, lập tức phi từ nhà tới bệnh viện, cuối cùng biết có Lục Chi Hằng ở đó nên có nhiều chuyện không cần cô phải giúp.

Không còn cách gì, Thiển Thiển đành chia sẻ tin tức mới nhất cho Thời Noãn để cô giải sầu.

Sau khi xảy ra tai nạn, phía chịu ảnh hưởng nhiều nhất chính là trang sức The One. Trước đây cố gắng xây dựng hình ảnh cho thương hiệu, ai ngờ lại bị sụp đổ sau một đêm.

Fan của Thời Noãn tuyên bố trên mạng rằng sẽ không bao giờ mua trang sức của nhãn hàng này. Có rất nhiều người qua đường hỏi vì sao lại quay trở lại quảng cáo nguy hiểm như vậy, ở phim trường ngay cả cái biện pháp bảo vệ cơ bản nhất cũng chẳng có.

Thế là tối hôm sau, mấy tên cấp trên của công ty mang theo đồng hồ bỏ đất tiền vào thăm Thời Noãn, Thẩm Tuệ Lâm cũng là một trong số đó.

Bước vào phòng bệnh, bọn họ đều hoá đá---

The One dù gì cũng chỉ là một trong vô số công ty con của Lục thị, không ngờ Lục tổng lại đích thân đến đây. Xem ra lần này lớn chuyện rồi!

Không đúng! Lục tổng tới thăm bệnh thì thôi, sao lại rót nước cho Thời Noãn? Rót nước thì thôi đi, còn dứt ăn nữa á?!

Hai người này có gì đó mờ ám! Chẳng lẽ cô là bà chủ trương lại sao?!

Tâm tư mọi người xoay vòng vòng. Ai cũng như bị tắt tiếng, chả nói gì, ngược lại Thời Noãn mới là người mở đầu, "Mọi người ngồi đi ạ."

Mấy tay sếp lớn không dám nhích, nhìn Lục Chi Hằng, sau khi được anh gật đầu đồng ý mới nơm nớp lo sợ mà ngồi xuống.

Nói chưa được mấy câu, Lục Chi Hằng cứ nhìn đồng hồ.

Mấy người này đều đã thành tinh, sao mà không hiểu được ý của anh, rõ ràng là đang chê họ làm phiền cô.

Từng người nhanh chóng đứng dậy, áy náy, "Không còn sớm nữa rồi, chúng tôi xin phép về. Nếu Thời tiểu thư có gì thì cứ liên lạc với chúng tôi."

Lục Chi Hằng đặt gối nằm xuống, đỡ Thời Noãn nằm lại rồi đắp chăn cho cô, "Em ngủ đi nhé, anh ra ngoài một lát."

Nhóm người dừng lại chờ anh ở thang máy. Anh bước đến, nhìn vào bên trong, nói, "Chúng ta trò chuyện nào quản lý Thẩm."

Mấy ngày nay Hạ Yên Nhiên rất vui vẻ. Nhưng sau khi đọc được tin thì lại bực dọc.

Hôn mê mấy ngày rồi sao tự nhiên tỉnh lại?

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi. Đúng là tiện nhân có tiện mệnh, ngã như thế rồi còn không chết.

Hạ Yên không hứng khởi mua sắm điên cuồng như mấy ngày vừa rồi. Hôm nay cô ta về Lục gia sớm để ăn tối cùng Lục Xương Quốc rồi chuẩn bị về phòng.

Nhưng chưa kịp lên lầu thì cửa lớn mở ra, có vài người cảnh sát bước vào. Đầu tiên họ cúi chào Lục Xương Quốc, cung kính chào, "Chào thủ trưởng."

Sau đó, họ đến trước mặt cô ta, "Xin mời Hạ tiểu thư về cục cùng chúng tôi để tiếp nhận điều tra."

Hạ Yên Nhiên trốn sau lưng Lục Xương Quốc, sợ hãi kêu lên, "Ông ngoại, sao họ lại muốn bắt con vậy?"

Lục Xương Quốc đỡ cô ta, "Có ông đây, con đừng sợ."

Ông ta nhíu mày, nghiêm nghị hỏi, "Yên Nhiên nhà chúng tôi đã phạm phải điều gì mà các cậu muốn bắt về cục?"

Cảnh sát không nói gì. Lục Chi Hằng im lặng nãy giờ đứng dậy. Trên mặt anh kết băng, lạnh lùng nhìn về người đàn bà đang sợ hãi.

"Có ý định giết người. Lý do này đã đủ chưa?"

"Ông nội, ông có biết đứa cháu gái ông hết mực yêu thương có âm mưu giết người hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Anh vừa nói xong, Hạ Yên Nhiên lập tức biến sắc. Cô ta choáng váng, phải nín cái ghế mới đứng vững được.

Lục Xương Quốc càng nhíu chặt mày, nặng nề nhìn cô ta, nghiêm túc hỏi, "Yên Nhiên, Chi Hằng đang nói chuyện gì hả?"

Hạ Yên Nhiên lắc đầu điên cuồng, cuống quýt giải thích, "Không phải, ông phải tin con! Bình thường tôi cả gián con cũng chẳng dám giết, sao có thể giết người được!"

Cô ta nói rồi nhìn về phía Lục Chi Hằng, trong mắt ảm ập nước sắp khóc: "Chi Hằng, em biết anh thích Thời tiểu thư. Bởi vì trước đây ông thường xuyên ghép đôi cho anh và em nên anh mới ghét em. Dù cho là thế, anh cũng không thể vu oan giá họa cho em!"

Lục Chi Hằng thờ ơ, khoé miệng treo lên nụ cười trào phúng, không thêm nhiều lời với cô ta.

Hạ Yên Nhiên vốn có vẻ ngoài trẻ con, lúc này khóc càng trở nên tiều tụy đáng yêu, khiến người khác đau lòng.

Lục Xương Quốc không đánh lòng, nhưng lại nghĩ cháu nội mình sẽ không vô cớ gọi cảnh sát đến.

Ông ta trầm tư, nói: "Chi Hằng, có phải giữa hai đứa có hiểu lầm gì không? Yên Nhiên được ta nuôi từ bé, là một đứa nhỏ vâng lời, hiền lành, không thể làm chuyện mà con nói."

Lục Chi Hằng vô cảm, vẫn lạnh giọng, "Vậy chỉ có thể nói là ông nhìn nhầm cô ta rồi. Con chưa bao giờ nghe một người tốt bụng sẽ giết người."

"Anh không có bằng chứng thì sao có thể hắt nước bẩn vào em?" Hạ Yên Nhiên liếc chết phù nhận.

Không thể nào! Cô ta không tin anh sẽ tra ra cô. Cô ta nghe Thẩm Tuệ Lâm nói là con ngựa kia đã chạy mất dạng, sẽ chẳng thể tìm thấy được!

"Cô tưởng là tôi không có chứng cứ mà dám báo cảnh sát sao?" Lục Chi Hằng không thèm nhìn cô ta, bật đoạn ghi âm trong điện thoại cho mọi người nghe.

Giọng của một người phụ nữ phát ra---

"Tiền là Hạ Yên Nhiên đưa, những chuyện kia cũng do cô ta sai tôi làm. Cô ta chọn ra một con ngựa đua hung hăng, còn bảo tôi mặc đồ màu đỏ, xịt nước hoa, dùng chuông đi động chối tai để kích thích con ngựa kia nổi điên."

"Tôi không biết Hạ Yên Nhiên có thù oán gì với Thời Noãn, nhưng nghe lời của cô ta thì cũng hiểu được cô ta rất ghét Thời Noãn, chỉ mong con ngựa kia hất chết Thời Noãn."

Bằng chứng rành rành ra đó. Lục Xương Quốc tức run người, đập gậy xuống đất mấy lần, khó tin, "Bây giờ còn gì để nói hả Yên Nhiên! Con đã phụ sự tin tưởng của ta!"

"Ông ơi! Không phải vậy." Hạ Yên kéo tay ông ta, tiếp tục lươn lẹo, "Đoạn ghi âm có thể làm giả. Đây là do anh ta muốn hại con."

Lục Chi Hằng hờ hững nói, "Ghi âm có thể làm giả. Vậy còn tiền cô gửi cho chị ta thì có thể làm giả sao? Ngoại trừ vật chứng thì cảnh sát còn có cả nhân chứng đấy."

Vị cảnh sát trưởng lúc bấy giờ mới nói với cô ta: "Thẩm Tuệ Lâm đã ra đầu thú, cô ta cũng thẳng thắn nhận tội. Bây giờ xin mời Hạ tiểu thư về cục cùng chúng tôi để tiếp tục điều tra."

Hạ Yên Nhiên đứng bất động, vài cảnh sát bước tới muốn kéo cô ta đi.

"Mấy người đừng đụng vào tôi!" Cô ta ôm lấy tay Lục Xương Quốc không buông, khóc lóc cầu xin, "Ông ơi, là do con lúc đó bị quỷ ám nên mới gây ra chuyện, ông giúp con lần này với!"

Lục Xương Quốc xanh mặt. Ông ta nghiêm nghị, không nói câu nào.

Hạ Yên Nhiên lập tức quỳ xuống, van xin, "Nếu con bị bắt đi thì đời này coi như hết! Cha mẹ con sẽ không muốn chuyện này xảy ra đâu. Còn có ông của con nữa..."

Cô ta tung ra át chủ bài, "Ông ấy chỉ có một đứa cháu gái là con. Tình bạn giữa ông và ông ấy sâu nặng như vậy, ông nỡ lòng nào để ông ấy chết không nhắm mắt, lòng lo lắng sao?"

Lục Xương Quốc nghe thấy cô ta nhắc tới ông của mình thì sắc mặt thả lỏng đôi phần.

Ông ta và ông của Hạ Yên Nhiên là bạn thời chiến, đồng sinh cộng tử, khỏi nói là sâu nặng cỡ nào. Nếu không vậy thì mười năm nay ông ta cũng không cưng chiều Hạ Yên Nhiên như cháu ruột.

Hạ Yên Nhiên thấy vậy, lấp ló hi vọng, lại nghe ông ta nói: "Yên Nhiên, ông có lỗi với ông ấy."

Lục Xương Quốc thất vọng nhìn cô ta, nhả ra từng câu từng chữ, "Cả đời Toàn Đức chỉ có một đứa cháu giao lại cho ông, không ngờ ông lại nuôi lớn thành như vậy. Ông ấy là người chính trực, ngay thẳng, nào hay cháu gái mình lại là người lòng dạ ác độc, là hung thủ giết người!"

"Nếu Toàn Đức ở dưới suối vàng biết được thì ắt hẳn sẽ hận chết ta."

Lục Xương Quốc thở gấp. Người hầu vỗ ngực ông mấy cái mới dễ thở.

Ông ta chống gậy đến trước mặt cảnh sát trưởng, "Phiền các anh mang con bé đi."

"Ông!" Hạ Yên Nhiên khiếp sợ ngẩng mặt, "Ông hiểu con mà. Không lẽ bây giờ ông tro mắt nhìn con bị bỏ tù sao?"

Về mặt Lục Xương Quốc bị thương, từng tiếng nghe thật thê lương, "Ta muốn nuôi con nhưng đời đã cho ta thấy ta nuôi không đúng. Ta dạy con sai cách. Trước đây chỉ mãi nuông chiều mà không để ý đến đức tính của con!"

"Ai cũng phải trả giá đắt cho sai lầm của mình, con cũng vậy. Ở trong đó, con hãy suy nghĩ kỹ về lỗi lầm, nhanh chóng thay đổi để quay lại làm người."

Câu nói giống như cọng rom cuối cùng đè chết con lạc đà(*). Cô ta vốn không để ai vào mắt là do ý vào địa vị của Lục gia.

(*) Cũng một dạng tương tự như: "Một giọt nước làm tràn ly". Nguồn gốc của từ này bắt nguồn từ câu truyện sau:

Ả rập thế kỷ 19, một người đàn ông có một con lạc đà rất biết nghe lời. Ông muốn biết con lạc đà của mình có thể mang hết đồng rom lớn này đi hay không nên đã đem rom chất lên lưng lạc đà. Trước khi ông bỏ lên lưng nó cọng rom cuối cùng, nó vẫn đứng bất động ở đó. Nhưng khi ông ta bỏ cọng rom cuối cùng lên thì con lạc đà khựng chân, ngã xuống rồi chết. (Cre: Tàng Thư Viện)

Chỉ cần Lục Xương Quốc đồng ý giúp cô ta thì với thân phận của ông ta, đừng nói là làm cho Thời Noãn bị thương, dù có giết cô chết thật thì cũng có thể ém lại.

Hạ Yên Nhiên chết lặng, "Trước khi cha mẹ con lâm chung đã giao con lại cho ông. Ông đã hứa với họ sẽ chăm sóc con thật tốt, ông không nhớ sao?"

Lục Xương Quốc rũ mắt nhìn cô ta, "Ta cho con ăn ngon mặc đẹp, chưa hề bạc đãi con. Nuôi con lớn đến chừng này là đã giữ lời với cha mẹ con. Còn về phần sau này con tốt hay xấu là phụ thuộc vào chính con."

Hạ Yên Nhiên hoàn toàn tuyệt vọng. Lần này ông ta không chỉ mặc kệ cô ta mà còn muốn cắt đứt quan hệ.

Cô ta chán nản buông tay, ngơ ngác ngồi dưới sàn nhà, mãi cho đến khi cảnh sát đi lại kéo cô ta đi.

Dù sao cũng là đứa cháu cưng đã nuôi nhiều năm nay, sao mà không thương. Có điều lần này cô ta đã sai quá sai!

Lục Chi Hằng đỡ ông ta vào phòng, rót nước ấm và đem thuốc huyết áp đến.

Lục Xương Quốc uống hai viên, "Con bé sao rồi?"

"Trên người bị thương nhiều chỗ, nhưng cũng may là không nguy hiểm đến tính mạng." Lục Chi Hằng trả lời.

Lục Xương Quốc gật nhẹ đầu, im lặng một lúc lâu.

Trước đây ông ta còn ghét Thòi Noãn, thấy cô chẳng có mặt nào so được với Yên Nhiên. Bây giờ ngẫm lại, thật đúng là mĩa mai.

Lục Chi Hằng cũng đứng đó không nói gì được một lúc. Trước khi rời đi, anh nói "Thời gian này con sẽ không về nhà. Con sẽ ở bệnh viện chăm sóc cô ấy."

"Ừm." Lục Xương Quốc áy náy, "Nhớ đối tốt với con gái người ta."

"Con biết rồi." Lục Chi Hằng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Thòi Noãn đang ngủ, chợt cảm giác được có người đang vén chăn nằm lên.

Cô mở mắt ra, động đậy, muốn nhích sát lại ngủ với anh thì bị Lục Chi Hằng ngăn lại.

"Anh vừa mới đi ra ngoài nên người lạnh lắm, đừng để cho em bị nhiễm lạnh."

"Không sao ạ." Thòi Noãn dịch về bên cạnh, vòng tay qua lưng, ôm chặt lấy anh, cười ngọt ngào, "Để em ôm sưởi ấm cho anh, vậy thì anh sẽ ấm nhanh thôi."

Nhớ đến mục đích anh rời đi, cô hỏi, "Là bọn họ làm sao?"

Lục Chi Hằng nhét kỹ góc chăn lại cho cô, "Đúng vậy. Thẩm Tuệ Lâm đã nhận tội, Hạ Yên Nhiên bị cảnh sát bắt đi."

Thòi Noãn trầm mặc. Cô không hề nghĩ rằng Hạ Yên Nhiên lại hận cô đến nỗi muốn giết chết cô.

Thật ra bọn cô cũng chỉ gặp mặt nhau có vài lần, chẳng hề quen thân.

"Xin lỗi em, Noãn Noãn." Lục Chi Hằng tự trách mình.

"Hửm?" Thòi Noãn không hiểu lời xin lỗi này, hỏi, "Sao anh lại xin lỗi?"

"Nếu không yêu đương với anh thì em sẽ chẳng chạm mặt cô ta, cũng chẳng ngã xuống từ lưng ngựa, suýt nữa thì mất mạng." Anh nghiêm túc trả lời, ôm hết tội vào người.

Thòi Noãn phì cười, "Nếu nói như anh thì chẳng lẽ sau này em bị sặc nước, ngã trên đường thì đều là lỗi do anh à? Anh là công nôi(*) đại hiệp hả?"

(*): Công nôi là ngôn ngữ mạng, ý nói là nhận tội cho người khác.

"Anh nói chuyện chẳng logic gì cả. Chuyện này không hề có dính líu gì đến anh nên chẳng thể trách anh. Nói đúng hơn là em còn muốn cảm ơn anh kia!"

Cô giải thích kỹ càng với anh: "Nếu không có anh thì có lẽ em sẽ chỉ nghĩ chuyện này là ngoài ý muốn, nhờ có anh điều tra giúp em để tìm ra hung thủ. Nếu không có anh bắt Hạ Yên Nhiên vào tù thì lỡ như cô ta chưa nản chí, lại muốn hãm hại em thì sao? Nên là, anh đã cứu em một mạng rồi."

"Vội lại, chuyện này đã thành quá khứ. Bây giờ chúng ta nên cân nhắc chuyện quan trọng hơn."

"Chuyện gì?" Lục Chi Hằng hỏi.

"Nếu như em nói," Thòi Noãn ngập ngừng, "Em không muốn ở chung với anh trước khi kết hôn, anh..."

Lục Chi Hằng vội ngắt lời cô, lo lắng hỏi, "Vì sao? Anh làm gì em buồn sao?"

"Không phải, anh nghe em nói hết đã." Thòi Noãn lí nhí đáp, "Em muốn được ở cùng anh một cách hợp pháp. Nói cách khác thì...Em rất muốn được gả cho anh, cực kỳ muốn ạ."

Má cô ửng hồng, mắt cô sáng như sao, "Em cứ nghĩ về chuyện này trước khi đi ngủ, lúc thức dậy, kể cả lúc ăn cơm cũng vậy."

Ban đầu Lục Chi Hằng giật mình không thể tin được, sau đó mừng như điên, "Em nói thật hả?"

"Em lừa anh chuyện này làm gì!" Thời Noãn hỏi, "Anh mau trả lời em đi. Em nên làm gì bây giờ?"

"Anh cười em. Đợi cho vết thương em lành rồi chúng ta sẽ lập tức đăng kí, cử hành hôn lễ." Trong mắt anh ngập tràn vui sướng, miệng cứ cười không ngừng.

"Vâng ạ. Có vẻ như là chỉ có cách này thôi." Thời Noãn cười dịu dàng.

"Sao tự nhiên em lại, lại quyết định như vậy?" Lục Chi Hằng vì quá vui mà nói lắp.

Thời Noãn nói ra hết suy nghĩ trong lòng, "Trước đây em thấy chúng ta hẹn hò chưa lâu, em cũng mới nổi thôi nên kết hôn sớm không tốt, con đường quay phim sẽ bị hạn chế."

"Nhưng sau khi trở về từ cõi chết thì em phát hiện, chẳng có gì quan trọng hơn anh. Trước khi em hôn mê, em rất sợ mình sẽ chết, càng sợ sẽ chẳng được gặp anh nữa."

"Em nghĩ chắc mình mặc áo cưới sẽ rất đẹp. Em muốn anh sớm được ngắm nhìn đáng vẻ đó. Sau khi kết hôn rồi chúng ta sẽ có một tổ ấm, cùng sinh con đẻ cái, nắm tay nhau đi hết cuộc đời."

Lục Chi Hằng không nói thành lời cảm giác lúc này. Anh chỉ thấy vô cùng thoải mái, như đoạt được tất cả báu vật trên thế gian.

"Noãn Noãn, em gọi anh nghe một tiếng đi." Anh có hơi gấp gáp.

Thời Noãn cười, có hơi ngượng: "Bây giờ gọi làm gì chứ, còn sớm lắm."

"Anh muốn nghe mà." Lục Chi Hằng nói như cầu xin cô.

"Dạ." Thời Noãn đồng ý, thủ thi vào tai anh, "Ông xã."

Cô dùng một chút, giọng nói nhẹ như bông, "Em yêu anh."

22/9/2020 - HOÀN.

Ying: Cuối cùng thì bộ truyện cũng đã đến hồi kết. Thật tiếc rằng khi phải thông báo truyện không có ngoại truyện, chúng ta sẽ không thể bắt gặp được đám cưới của hai người cũng như chuyện tình Cổ Hoài ra sao. Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình suốt thời gian qua, nhân dịp dịp chương mới khi mình cứ ngâm ngấm mãi thế này. Yêu mọi người nhiều nhiều ٭(* ٭)٭ /

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Phiên ngoại 1

Tâm trạng vui vẻ cộng thêm được chăm sóc tốt nên Thời Noãn phục hồi nhanh chóng.

Nhưng dù sao cũng bị thương đầu, sợ có di chứng nên cô đành phải ở lại bệnh viện, kiểm tra sức khoẻ mỗi ngày.

Lục Chi Hằng bên cạnh cô như hình với bóng. Tất cả các loại giấy tờ công việc, tài liệu họp, máy tính lẫn máy giặt đều được anh mang đến, giống như muốn ở lại phòng bệnh cùng cô vậy.

Buổi chiều anh họp video với mấy cấp dưới. Đang nói thì anh nhìn qua phía cô, cau mày, "Nghỉ giữa giờ hai phút."

Sau đó anh đứng dậy, đi lại cạnh cô giành lấy ly kem, giọng nói tuy dịu dàng nhưng không thể làm trái lời, "Em hứa với anh chỉ mười ngum, không được chơi xấu."

Thời Noãn ngồi trên giường, cây ngay không sợ chết đứng mà giải thích, "Em mới ăn được bảy ngum thôi, chưa được mười nữa mà."

Lục Chi Hằng nhìn cô, chậm rãi nói ra, "Nhưng anh thấy vừa rồi em ăn rất nhiều, cho nên bảy ngum của em bằng với mười ngum của anh."

"..." Có người nói chuyện phi lý tới vậy sao?!

Thời Noãn tủi thân bĩu môi, không phục nhìn anh.

Lục Chi Hằng cười, xoa đầu cô như đang vuốt lông cô mèo nhỏ.

"Ngoan nào. Đợi em xuất viện rồi anh sẽ mua thêm. Bây giờ người em yếu, ăn đồ lạnh sẽ không tốt cho sức khoẻ."

Anh vì nghĩ cho sức khoẻ của cô nên dùng cách dỗ như dỗ con nít, quan trọng là anh còn đang họp nên có nhiều người có thể nghe được!

Vì có nhiều nhân tố ảnh hưởng nên Thời Noãn cũng không muốn gây rối nữa. Nhưng trước đây vì sợ béo nên đã lâu chưa được ăn kem

Lần này nấn nỉ dừ lắm anh mới mua cho, còn là vị dâu cô thích nhất.

"Nhưng mà..." Thời Noãn tội nghiệp nhìn que kem trong tay anh, "Còn nhiều như vậy mà anh vứt thì phí lắm. Chúng ta phải biết tiết kiệm từ cái nhỏ nhất!"

Lục Chi Hằng nhấp môi, "Em yên tâm, anh sẽ không lãng phí đâu."

Thời Noãn trừng mắt nhìn anh cắn một miếng lớn, sau đó tàn nhẫn bỏ cô lại, đi tới ngồi hóp trước máy tính.

Khón khiếp! Rõ là không thích đồ ngọt mà còn giành với cô.

Thời Noãn thương tâm ngả người xuống. Cô mở điện thoại lên, đeo tai nghe lên xem "Tom and Jerry".

Lục Chi Hằng quay lại máy tính. Anh mặc đồ Tây, tay cầm theo que kem màu hồng đã ăn được một nửa, trông vô cùng đối lập.

"Tiếp tục đi." Mặt anh nghiêm túc, không nhiều lời.

Cấp dưới sùng sốt thật lâu rồi lấp bắp báo cáo tiếp các hạng mục.

Đi hóp cũng bị ăn cầu lương. Đúng là không thể trêu vào.

Cô nằm viện thêm mấy ngày, sau khi được bác sĩ xác nhận là không có gì đáng ngại là hai người lập tức thu dọn đồ đạc, chuyển về nhà.

Mặc dù điều kiện phòng bệnh VIP rất tốt nhưng cuối cùng vẫn không thấy dễ chịu như ở nhà.

Đêm đó về nhà, cô được Lục Chi Hằng giúp đỡ trong việc tắm rửa.

Khi ở bệnh viện, cô được hộ lý tắm giúp nên đây là lần đầu tiên Lục Chi Hằng nhìn thấy được toàn bộ vết thương của cô.

Thật ra anh đã sớm biết được ngã từ trên cao xuống sẽ không bị thương nhẹ.

Nhưng tưởng tượng và thấy tận mắt mang lại cảm giác vô cùng khác nhau, cái sau khiến anh thấy ghen lòng nhiều hơn.

Da cô vốn trắng mịn như đậu hũ mới ra lò. Vậy mà lúc này đây, dọc sau lưng, tay, đùi, mắt cá chân đều là những vết máu bầm.

Mọi khi anh đều sợ làm đau cô nên chẳng dám ôm cô mạnh hơn một chút.

"Không sao đâu. Anh đừng lo nữa." Thời Noãn thấy anh sầm mặt, biết trong lòng anh nghĩ gì.

Trước đây cô không cho anh giúp là vì sợ anh thấy sẽ đau lòng. Bây giờ đã đỡ hơn lúc đầu nhiều rồi.

Lúc đó cô tím xanh cả người. Khi cởi quần áo ra, hộ lý nhìn thấy cũng sợ hãi la lên.

Thời Noãn cười, giải thích với anh: "Mấy cái vết này trông đáng sợ vậy thôi chứ không đâu chút nào cả."

"Anh cũng biết da em mỏng mà, đụng cái gì cũng bị bầm"

Lục Chi Hằng chỉ "Ừ" một tiếng, không nhìn cô, cúi đầu ăn sữa tắm ra tay.

Dù có tin hay không tin thì anh vẫn tắm cho cô hết sức cẩn thận. Động tác dịu dàng như thể đang nắm trong tay vật báu mong manh dễ vỡ.

Giường ở nhà vô cùng êm ái. Lục Chi Hằng vừa ôm cô vào là Thời Noãn lập tức cảm thấy thân quen.

Vừa ngã đầu vào gối cô đã ngủ ngay lập tức, chất lượng giấc ngủ tốt hơn so với khi còn ở bệnh viện.

Lục Chi Hằng rửa mặt sơ, tắt đèn sau đó rón rén vén chăn chui vào.

Trong đêm tối, người con gái quay lại đối diện với anh, tay vòng qua người anh theo thói quen.

Sau đó, cô cười ngọt ngào, thỏa mãn nói mớ một câu, "Thật tốt khi được về nhà."

Lục Chi Hằng đắp lại chăn, ôm cô sát vào lòng, cười dịu dàng: "Không phải tốt khi được về nhà, mà là vì nhà có Noãn Noãn nên mới tốt."

Đúng bảy giờ sáng hôm sau Lục Chi Hằng thức giấc. Nhưng vì không muốn làm người trong lòng tỉnh dậy nên anh vẫn nằm im một tư thế.

Anh với tay lấy điện thoại ở bên cạnh, xem mấy tin tức quan trọng. Vừa đúng lúc tắt máy thì trên Weibo xuất hiện tin mới---

"Chuyện tình cảm của Thời Noãn đã được tiết lộ. Người đàn ông bí nhiều lần mang hoa tươi đi thăm bệnh."

Bên dưới tựa đề là một vài bức ảnh hơi nhoè, chụp một bóng lưng.

Lục Chi Hằng thấy vậy vô cùng vui vẻ. Nhớ tới lúc trước anh khổ cực muốn công khai quan hệ của họ nhưng chẳng thành, lần này thì lại dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà nhìn kỹ một lúc thì Lục Chi Hằng nhúu chặt mày.

Tên đàn ông trong ảnh có phải anh đâu? Rõ ràng là Cố Hoài!

Một ngày hai mươi bốn tiếng thì hết hai mươi ba tiếng anh ở bệnh viện, vậy mà mấy tên chó săn kia không thèm chụp. Cố Hoài mang hoa đến chưa được ba lần thì lại chụp tới tấp.

Mắt nhìn của bọn phóng viên này bị sao thế? Có thể dùng loạn như vậy mà hãy tỏ vẻ chuyện lên có được không?

Đọc mấy cái bình luận ở dưới càng tức hơn--

"Mặc dù trước mắt chưa biết đối tượng hẹn hò của Noãn Noãn là ai, nhưng em biết đàn ông mà chị nhìn trúng sẽ không thua kém mấy. Rung rung nước mắt chúc chị hạnh phúc 99(*) [che mặt]"

(*) 99: nghĩa là vĩnh cửu.

[Chị gái vẫn luôn kín tiếng trong giới giải trí. Chúc hai người hạnh phúc nhé [hoa hồng] [hoa hồng]]"

"Mặc dù không thể nhìn rõ diện mạo của anh ấy qua tấm ảnh nhưng cũng có đại khái rút ra được là đối phương cao khoảng 1m85, kết hợp với phong cách quần áo cũng như khí chất của anh ấy...Chẳng lẽ chỉ có mình tôi thấy có khả năng người đó là Cố Hoài - tổng giám đốc của Tinh Hân sao? [lâm vào trầm tư.jpg]"

"Đồng ý với lầu trên. Tôi nhớ hình như bộ phim cổ trang đầu tiên của Thời Noãn được Cố Hoài đầu tư. Chẳng lẽ vì thế mà họ quen biết rồi hẹn hò à? [vỗ tay] [vỗ tay]"

"Cho mấy người xem một bức chính diện của Cố tổng nè. Rất đẹp, sao mà mấy tiểu thị tui đang nổi có thể so sánh với anh ấy được. Noãn Noãn nhà ta hẹn hò với anh ấy đúng là xứng đôi."

Thấy dòng bình luận bắt đầu lệch hướng, Lục Chi Hằng nhanh tay gõ chữ bình luận.

"Đây là bạn gái của tôi, xin hãy xóa cái tin đồn nhảm này, nếu không thì tôi nay luật sư của tôi sẽ gửi đơn kiện đến các người."

Ấn gửi chưa đến ba giây thì đã bị một chuỗi bình luận "Chúc hạnh phúc bền lâu" ồ ạt tràn xuống làm nó bốc hơi.

Lục Chi Hằng: "..."

Vì trước đây anh không dùng Weibo nên chưa có xác nhận danh tính nên đa số mọi người không biết anh là ai.

Anh lại nhẫn nại gửi tiếp mấy cái nữa. Rốt cuộc cũng được chú ý, có điều lần này người ta trả lời là--

"Trời sáng rồi, anh trai tỉnh lại đi, đừng có mơ mộng nữa!!!"

"Tuổi trẻ thật tốt khi có thể mơ mộng. Tôi vẫn thường ảo tưởng rằng Aragaki Yui(*) là vợ của tôi đó, hí hí."

(*) Aragaki Yui là một thần tượng, diễn viên, ca sĩ, người mẫu Nhật Bản. Với vẻ đẹp của mình, cô là một trong những thần tượng được yêu thích nhất tại Nhật Bản.

"Hahaha, tui rất thích xem dân mạng nói điều nói xàm."

Lục Chi Hằng trầm tư, hiểu được tranh luận với mấy người này cũng như không nên không thêm phí thời gian ở đây nữa, tự mình làm sáng tỏ mọi chuyện.

Nhưng vấn đề lớn nhất là làm sao để mọi người thấy được Weibo của anh đăng tin.

Sau đó, anh gửi năm chữ vào nhóm chat công ty: [Có chuyện cần giúp đỡ.]

Thời Noãn ngủ một giấc, tỉnh dậy thấy Lục Chi Hằng đang chăm chú xem điện thoại.

Thấy cô tỉnh, anh nói cho cô biết, "Em ở trên hot search nè."

Thời Noãn không còn mơ màng, choáng ngợp, "Sao vậy anh?"

Lục Chi Hằng đáp: "Có phóng viên chụp hình Cố Hoài đến bệnh viện thăm em, hiểu lầm là bạn trai em"

"Hả?!" Thời Noãn nhồm đậy tìm điện thoại. Cô mở nguồn, dờ khóc dờ cười, "Chuyện gì đây trời? Em phải đính chính lại mới được!"

"Không cần." Lục Chi Hằng cười, "Anh đã nói rõ cho họ biết rồi."

"Anh nói gì vậy?" Cô hỏi.

"Em tự xem đi. Anh đi làm bữa sáng cho." Anh nói rồi xuống giường, ra khỏi phòng ngủ.

Điện thoại cuối cùng cũng sáng. Có vài cuộc gọi nhờ nhưng Thời Noãn không để ý, chỉ vội mở Weibo lên xem hot search.

Cô và Lục Chi Hằng quả nhiên dắt tay nhau leo lên top 1 hot search, thêm vào đó vị trí thứ hai là: Nhận thưởng Lục Chi Hằng.

Thời Noãn: "???" Cái quỷ gì đây?

Cô bấm vào, chỉ thấy anh đăng lên Weibo một tấm ảnh chụp chung của họ. Có điều cách hành văn có vẻ như không liên quan gì đến công bố chuyện tình cảm.

Anh tổ chức một hoạt động rút thưởng lớn.

Lục Chi Hằng v: Chia sẻ tin này kèm theo một câu chúc phúc. Tối mai sẽ rút thăm chọn ra tám mươi tám người may mắn. Mỗi người nhận một chiếc iPhone XS Max @Xổ số Weibo.

Bên dưới còn có nhiều người bình luận thêm giải thưởng--

Cô Hoài v: Ngủ dậy thấy hot search muốn hú tít. Tôi chỉ đi thăm bệnh mà thôi!! Máy người dùng có làm lớn chuyện, có biết mém chút là tôi bị đập tòi rồi không?! Không cần nói nhiều, cứ chia sẻ tin này, tôi sẽ chọn ra một trăm người, mỗi người được một vạn.

Hoắc Minh v: Hahahaha, tôi cũng đến giúp một tay đây. Treo thưởng một chiếc BMW nhé.

Tiếp đó, tất cả những công ty dưới trướng Lục Chi Hằng đều tiếp thêm giải thưởng.

Lúc Thời Noãn vào xem thì lượt chia sẻ là chín mươi vạn, bây giờ xem lại thì đã vượt qua con số một trăm vạn, tất cả đều chúc phúc cho họ.

Cô cũng để lại một bình luận.

Thời Noãn v: Sao không nói trước với em, để em nhận được bất ngờ lớn như vậy // Lục Chi Hằng v: Chia sẻ tin này kèm theo một câu chúc phúc. Tối mai sẽ rút thăm chọn ra tám mươi tám người may mắn. Mỗi người nhận một chiếc iPhone XS Max @Xổ số Weibo.

Không lâu sau, điện thoại báo một tiếng, cô thấy Lục Chi Hằng đã trả lời bình luận của cô: Chúc mừng cô gái đã trúng thưởng. Em nhận được quyền sử dụng ảnh vĩnh viễn.

Mấy dân mạng này giờ đang ăn dưa bòn lau miệng: Cầu lương này chất lượng thật! Người có tiền yêu nhau đúng là khiến cho người ta gato quá đi thôi.

Đồng thời họ cũng không quên cầm điện thoại lên, chia sẻ không ngừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phiên ngoại 2

Tối thứ sáu ai cũng vui. Thứ nhất là do mai là cuối tuần có thể ngủ thẳng giấc, thứ hai là vì giải thưởng kia sẽ bắt đầu rút thăm!

Ui chao, ai sẽ được iPhone đây? Ai sẽ nhận được giải thưởng lên đến hàng vạn tệ, BMW cùng đủ thứ giải thưởng nữa? Ai sẽ là một trong một trăm người may mắn kia?

Tất cả dân mạng đều mong người đó sẽ là mình!

Một chiếc mèo ú: "Giỏ hàng đã tăng thêm một vạn. Mong Lục tổng có thể cho tui cơ hội mua đồ miễn phí [cầu nguyện] [cầu nguyện]"

Bất kể ngày nào cũng không đi làm "Tôi đã in thư từ chức ra rồi. Nếu trúng thưởng là sáng mai tôi sẽ mang nó đến ném thẳng vào mặt ông chủ ngu xuẩn đang độ mất kinh [nụm cười] [nụm cười]"

Chùng nào Tra Lãng sập tiệm?: "Nghe nói là chia sẻ thêm dòng trạng thái gốc là có thể trúng thưởng. Hôm nay tui đã chia sẻ năm mươi tin liên, mong Thần Tài độ cho con một lần!! Chút nữa Weibo đừng giấu cái tên của tui đi nha [run lấy bầy.jpg]"

Tám giờ tối, cư dân mạng đều làm nóng người, chờ đợi kết quả.

Bởi vì giải thưởng quá lớn nên hệ thống rút thưởng có hơi chậm. Đến tám giờ hai mươi phút mới có kết quả, chính Lục Chi Hằng là người công bố.

Lục Chi Hằng v: Chúc mừng người dùng có tên @Cô gái xui xẻo không thích cười đang chờ 187 may mắn nhận được [iPhone XS Max]. Công cụ rút thưởng chính thức duy nhất của Weibo @Xổ số Weibo.

Có người vui có người buồn.

Đương lúc những người không nhận được quà buồn bực thì họ nhận ra được rằng hoạt động rút thưởng của Lục tổng chưa kết thúc!

Lục Chi Hằng v: Không ngờ là mọi người lại nhiệt tình như vậy. Bây giờ tôi sẽ tự tay chọn ra hai mươi người may mắn nhận hồng bao 9999 tệ.

Mười mấy phút sau, anh đăng lên Weibo tên hai mươi tài khoản nhận thưởng.

Dân mạng tỉnh mắt nhận ra được hai mươi người này lúc bình luận đều khen Thời Noãn.

Đại loại như là "Chị gái xinh như tiên nữ giáng trần", "Noãn Noãn đáng yêu nhất, kỹ thuật diễn xuất cũng đỉnh. Chúc chị một đời hạnh phúc", "Thời Noãn nhà chúng ta bùng nổ nhà sắc rồi. Tiên nữ xinh đẹp, tốt bụng như chị ấy sẽ mãi yêu anh giai".

Tóm lại là đủ thứ loại khen ngợi.

Có thể nói là chỉ cần càng khen Thời Noãn, cơ hội được Lục Chi Hằng chú ý đến càng lớn.

Những ai không chỉ không được nhận thưởng lớn mà còn bị nhồi căng lương ghen lòng--

Chúng ta không thể theo được lối suy nghĩ của người giàu.

Chẳng lẽ tôi nhất định phải rơi nước mắt vì tình yêu của người khác vào lúc đôi mươi?

Với cả vị Lục tổng này không chỉ chiều bạn gái theo kiểu bình thường đâu mà hình như là muốn nâng lên trời luôn rồi, phải không?

Vào buổi tối, lúc ở nhà.

Lúc Lục Chi Hằng rút thăm, Thời Noãn tựa đầu vào vai anh cùng xem.

Thấy anh đều chọn những bình luận khen mình, cô thấy ngại thay.

"Anh đừng chỉ chọn mấy cái này không!" Cô cản anh.

"Sao không được?" Lục Chi Hằng nhướn mày, hỏi ngược lại.

"Mấy bình luận anh chọn đều là khen em, sẽ khiến người khác thấy kì đó." Cô nói.

"Có gì đâu mà kì." Lục Chi Hằng không để ý, "Mấy lời đó đều là sự thật thì thưởng có sao đâu."

"Em trong lòng anh thật sự là tiên nữ đẹp người đẹp nết. Đẹp vô cùng, diễn cũng hay..." Anh bắt đầu niệm cho cô nghe mấy bình luận kia.

Thời Noãn: "..."

Có đôi lúc cô cũng thích đọc những lời khen của fan dành cho mình, rất vui khi biết mình được nhiều người thích.

Có điều, lúc này đây, nghe những anh nói một cách nghiêm túc như vậy, Thời Noãn đột nhiên thấy ngượng.

Cô vội che miệng anh, "Anh đó. Không cho anh nói nữa."

Thấy anh ngoan ngoãn thả điện thoại xuống, Thời Noãn mới rút tay lại, nói với anh: "Không còn sớm nữa, em hơi buồn ngủ. Em đi nghỉ đây."

Cô đứng dậy, lại bị Lục Chi Hằng níu lại.

Anh nhìn cô nhóc với khuôn mặt ửng hồng, nhướn mày, "Chẳng nào em đến nhận quà của anh?"

"Anh có thưởng gì à?" Thời Noãn chớp đôi mắt nai, giọng nói hoang mang.

Lục Chi Hằng véo khuôn mặt trắng noãn, căng tràn sức sống của cô, "Em quên rồi hả? Hôm qua em nói muốn được nhận thưởng, anh cũng cho em rồi đó."

Nói đến đây, anh cố ý ngưng lại một chút, "Quyền sử dụng anh vĩnh viễn."

"Quyền sử dụng?" Thời Noãn cao giọng, vẫn không rõ chuyện gì.

Lục Chi Hằng thấy cô mờ mịt, cười khế, tốt bụng nhắc nhở, "Chẳng nào thì em mới đến dùng anh đây?"

Sợ cô chậm lụt, anh còn nói thật chậm

"...?" Thời Noãn sững sốt. Cô nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xa của anh, rốt cuộc cũng hiểu được ý nghĩa sâu sắc của câu nói!

"Anh, anh, anh, sao anh có thể nói như vậy trước mặt nhiều người như thế hả?" Cô trừng anh.

Hôm qua Thời Noãn không nghĩ sâu sắc tới vậy, chỉ tưởng là giống như câu "Anh sẽ bầu bạn cùng em suốt đời" thôi. Ai mà nghĩ như vậy đâu!

Vốn dĩ rất cảm động, giờ thì...

"Hừ!" Cô dậm chân, phồng miệng chạy về phòng, đóng sập cửa.

Lục Chi Hằng nhìn cô vừa tức vừa xấu hổ chạy đi, trong mắt toàn là ý cười.

Vết thương trên người cô chưa lành hẳn, chắc chắn không thể đụng vào. Lâu lâu trên ngoài miệng như vậy cũng vui.

Lục Chi Hằng đứng dậy, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt, chuẩn bị đi dỗ cô nhóc bị mình chọc giận.

Bình thường mình tình công khai chuyện chuyện tình cảm thì người kích động nhất là fan, người qua đường chỉ vây quanh ăn dưa là đủ rồi.

Nhưng vì lần này cách công khai của Lục Chi Hằng khá độc lạ nên không chỉ fan mà còn rất nhiều người qua đường đều tham gia, vô cùng nhộn nhịp.

Lúc trước mọi người đều điên cuồng rút thăm trúng thưởng, sau nửa tiếng thì bắt đầu bình tĩnh trở lại, bắt đầu nổi lòng tò mò: Vị Lục tổng ra tay hào phóng này rốt cuộc là người như thế nào?

Cuối cùng, ai cũng háng hái nhảy vào thảo luận.

Bản thân Lục Chi Hằng không nổi danh như Cố Hoài hay Hoắc Minh, trước đây cũng không dùng Weibo nên tin tức trên mạng về anh rất ít ỏi.

Nhưng trình điều tra của dân mạng có thể so với thám tử lừng danh Conan và thần thám Dịch Nhân Kiệt(*) hợp lại.

(*): *Dịch Nhân Kiệt tự Hoài Anh, còn gọi là Lương Văn Huệ công, là một quan lại của cũng như của triều đại Võ Chu do lập ra. Ông từng giữ chức thời kỳ Võ Tắc Thiên trị vì. Ông là người làm quan có tiếng là liêm minh. (Nguồn: Wikipedia)*

Mà càng bí ẩn thì họ càng có hứng tìm kiếm!

Chưa tới vài tiếng đồng hồ, giang cư mận đã nhanh chóng lấp ghép hoàn chỉnh những thông tin liên quan tới anh.

Đầu tiên đào ra được một bức ảnh chụp lúc tham gia tiệc tối. Anh mặc đồ Tây, mang kính mắt gọng vàng, tay lộ rõ khớp xương đang cầm ly rượu vang.

Nhan sắc này, không vào giới giải trí đúng uống!

Cái thứ hai được đào ra chính là gia thế. Gia cảnh cách mạng vô cùng vững chắc, tài sản công ty có quá nhiều số không, khó mà đếm hết.

Tất nhiên là họ càng hứng thú với lịch sử tình trường của anh hơn, ví dụ như hẹn hò với bao nhiêu cô, có phải loại hot girl mạng ngực to, mông lớn không, có quá khứ đen tối nào hay không.

Nhưng đây là phần khó nhất. Mọi người tốn công hồi lâu vẫn không thu về được gì.

Dân mạng không dễ bỏ cuộc, lại trời dấy, cố gắng tìm một lúc nhưng kết quả vẫn thất vọng như vậy.

Thật sự trống trơn. Họ thậm chí không tìm được bất kì bức ảnh có anh thân mật với một cô gái khác.

Cho nên là, trước khi vị Lục tổng này hẹn hò với Thôi Noãn thì lịch sử tình trường chỉ là trang giấy trắng!

Đẹp trai, có tiền, có quyền, không hẹn hò, cung bạn gái hết mực. Hoá ra đàn ông như vậy có tồn tại trên cõi đời.

Tối hôm đó, ngoài fan ra thì rất nhiều người khác cùng đăng ảnh trái chanh.

Caption: Tôi ghen quá, còn cậu?

Bởi vì chuyện tình yêu được tiết lộ nên dạo gần đây Thôi Noãn đang từ từ hot lên, topic nhiều, liên tục được dân mạng đưa lên hot search.

Vừa đúng lúc bộ phim thanh xuân của cô ra rạp, rất nhiều người hâm mộ đến xem, lượng vé bán ra cao ngất ngưỡng.

Một bộ phim nhỏ kinh phí vài vạn, cuối cùng lại thu lợi nhuận được hai triệu rưỡi tệ.

Phía đầu tư mừng như điên, không cần tuyên truyền, phim cũng tự hot.

Đạo diễn Lâm còn phát cho Thôi Noãn một bao lì xì lớn trên Wechat để cảm ơn cô.

Doanh thu phòng vé cao, nhận được lời phê cũng không tệ---

"Là fan lâu năm, tôi rất hài lòng với bộ phim này, có thể cho chín mươi lăm điểm."

"Trong phim Thôi Noãn ăn mặc rất thuần khiết, có cảm giác của mối tình đầu. Tôi thành fan đây."

"Phim thanh xuân rất nhẹ nhàng. Không có mấy cái như sảy thai, sinh non, bạn bè tranh cãi. Nữ chính cũng rất có chí hướng."

Cũng nhờ bộ phim này mà Thôi Noãn giành được giải Nữ diễn viên chính được chào đón nhất của Liên hoan phim Sinh viên lần thứ mười một.

Sau khi liên hoan phim kết thúc, cô cùng đoàn phim đi ăn tiệc.

Lúc ăn cơm, mọi người liên tục mời rượu chúc mừng cô. Một là chúc cô giành được giải thưởng, hai là chúc cô tình cảm mặn nồng.

Trong lòng Thôi Noãn vui vẻ, nhận rượu liên tục mà không cần biết đối phương ra sao, ai cũng không từ chối.

Mặc dù nồng độ rượu vang không cao, nhưng uống nhiều quá Thôi Noãn cũng thấy hơi say.

Nhưng cô cũng không lo. Lục Chi Hằng đã đồng ý đến đón cô sau khi ăn xong, đây cũng chính là lý do mà đêm nay cô uống không ngừng nghỉ.

Có anh rồi, cô không sợ gì cả.

Tan tiệc lúc mười một giờ. Thiển Thiển dìu Thôi Noãn đã say khướt ra cửa, giao cho người đàn ông đã chờ một lúc lâu.

Thiến Thiến biết con trai không thích bạn gái say xin, sợ Lục Chi Hằng nổi giận nên cô ấy giải thích với anh, "Hôm nay chị Noãn Noãn nhận giải thưởng nên vô cùng vui mừng, uống có hơi nhiều."

"Ừm, tôi biết rồi." Lục Chi Hằng không giận dữ, cởi áo khoác xuống choàng cho cô rồi ôm lấy cô.

Thời Noãn hơi vùng vẩy, không cho anh ôm, cau mày nói: "Đợi chút!"

Cô mở đôi mắt mê ly vì say rượu, khuôn mặt ửng hồng ngẩng lên, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt thật lâu.

Sợ không phải, cô còn sờ soạng mặt anh.

Lục Chi Hằng không động đậy, vô cùng nhẫn nại đứng đó, để cho bàn tay nhỏ lạnh của cô xoa từ chân mày đến môi.

"Chị đang làm gì vậy?" Thiến Thiến dờ khóc dờ cười, cho rằng cô say bí tỉ rồi.

"Chị đang cảm nhận." Thời Noãn lăm bằm trong miệng.

"Dạ?" Thiến Thiến không hiểu gì.

Nhìn một xiu, sờ một tý rồi Thời Noãn mới xác định được. Cô choàng tay lên cổ anh, nở nụ cười rạng rỡ, "Đúng rồi, anh đúng là Lục Chi Hằng, là bạn trai em. Chúng ta mau về nhà thôi!"

Thiến Thiến: "..."

Thời Noãn không được tỉnh táo lắm, nói năng bừa bãi nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, "Chị say rồi, không thể đi với tên đàn ông khác được, toàn là người xấu cả thôi, sẽ rất nguy hiểm. Ngoại trừ Lục Chi Hằng là bạn trai chị, chị chỉ đi với anh ấy thôi."

Lục Chi Hằng ôm lấy cô, cười, "Em nói rất đúng. Không được đi với thằng khác, sau này phải nhớ cho kỹ."

Nói rồi anh vuốt tóc cô, nhìn cô đầy cưng chiều, khen ngợi: "Noãn Noãn nhà anh thông minh đấy."

"Đương nhiên rồi." Thời Noãn đầy kiêu ngạo, cười hì hì.

Trên đường về, mí mắt cô nặng dần, không lâu sau tựa vào ghế ngủ mất.

Lục Chi Hằng dừng xe, cũng không đánh thức cô, cứ thế ôm cô vào nhà.

Trước đây từng tẩy trang giúp cô một lần nên cũng có kinh nghiệm. Anh cầm mấy chai xem hướng dẫn, nhanh chóng thành công tẩy trang cho cô.

Anh lại vào nhà tắm xả một bồn nước nóng, chuẩn bị tắm cho cô. Cô từ từ mở mắt, tỉnh giấc.

Chung quy là trên xe cô đã ngủ được hơn một tiếng nên bây giờ tràn đầy tinh lực, có thể làm loạn.

Lúc anh tắm giúp Thời Noãn, cô không chịu phối hợp, cứ kì kèo muốn anh nghịch nước cùng, lấy tay hứng nước dội về phía anh, làm quần áo anh ướt nhẹp.

Cô làm loạn, Lục Chi Hằng cũng không giận mà còn cười xấu xa, bàn bạc với cô, "Bây giờ anh nghịch nước với em thì lát nữa em phải chơi với anh nhé, có được không?"

Thời Noãn say rượu giống như con nít, nghe thấy chơi thì rất hào hứng, không nghĩ nhiều mà cứ đồng ý, "Được. Chúng ta chơi gì đây?"

Lục Chi Hằng tỏ vẻ huyền bí, "Đội lát nữa em sẽ biết."

Nghịch nước với cô một hồi, anh lấy khăn tắm bọc lấy cô, ôm lên giường.

"Chúng ta chơi trò chơi đi!" Mắt cô toả sáng, hỏi thúc.

"Không phải vậy!" Lục Chi Hằng cầm máy sấy, sấy khô tóc cho cô rồi vọt vào nhà tắm.

Anh tắm xong, cô nhóc ngồi bên giường vui vẻ vỗ tay, cười, "Chúng ta có thể chơi rồi."

Lục Chi Hằng ngồi cạnh cô, "Chúng ta chơi trò đóng vai nhé. Em làm y tá, anh làm bệnh nhân."

Thời Noãn cười ngọt ngào, "Lúc nhỏ em thích nhất là được làm thiên thần áo trắng."

Lục Chi Hằng rất hài lòng với câu trả lời đó, không nhịn được cười, "Nếu muốn đóng vai y tá thì có phải em phải thay đồng phục y tá không? Vậy thì mới giống chứ nhỉ?"

"Dạ!" Thời Noãn thấy anh nói có lý, gật đầu, nhưng lại chau mày, "Nhưng em không có đồ đó."

"Anh có." Lục Chi Hằng đi lại, mở tủ quần áo, lấy ra một hộp giấy.

Sau khi mở ra, anh đưa bộ đồ y tá tình thú tới trước mặt cô, "Lần trước anh mua cái này. Sau khi em mặc vào thì chúng ta sẽ bắt đầu chơi."

Ying: Trời oiiiiiiii. Giờ thì mình biết vì sao phiên ngoại 3 và 4 bị khoá rồi, huhu. Mình ngóng chờ cái này lắm mà bị khoá và cũng chẳng biết tác giả đăng ở

đầu, cũng chẳng biết Weibo tác giả. Ai cao tay xin hãy tìm giúp mình và tất cả những con người đang trông ngóng ít xiu xôi thịt được ban phát lúc cuối truyện với, huhu, xin cảm tạ ngàn lần □□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngọt Ngào - Hà Tăng Hữu Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.